

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நந்திமரத்தின்
போதலர்ந்த பூவி
ர பக்கிட்டு. [ல்

க - ம் பத்து, க - ட் திருமொழி, இருந்

ப்ரவேசம்.

ரிக்கிற
விந்திரபுரமெ
ன்றும் திவ்யதேச
ம். (க)

வ்யா.—அவ.—†அவ்வோ திலங்களுக்குச் சிறப்பாகிலமென்று -
ட்டுச் சொல்லக்கடவர்களாயிற்றுக் கவிஞளானவந்-போக்ய போ
யன்றிக்கே, யதாபூதவாதிகளான ஆழ்வார்கள் டபாய், இருமை
வங்களை விஷயமாகச் சொல்லுமவற்றில் நாம் கண்ணாய்கொண்ட
சுக்ளஞம்படி யெங்ஙனையென்றால்; அவர்களுடையிருள்வளத்தில்
துக்கு அவதியில்லாமையைக் கொள்ளுமித்தனை; ததவாதே தன்னை
பனயிருக்கச் செய்தேயும் அல்லாதவர்களுடைய புத்தக வராஹ விக்ர
டினும் ஞபவானாய்த் தோற்றுமிதே ப்ரேமததாலேயாயில் ஏகதேசத்
இவர்களுக்கப்புக்கு அவதியில்லாமையாலும், சொல்லாத ரகச
ஏற்றமெல்லாம் பொறுக்கும்படி ஸர்வேஸ்வரன விஷயமாகச் சொ
வலுகையாலும், இப்படியாகையிலொருதட்டிலை. காரணமான
ப்ரேமத்தாக்கு அவதியில்லாமையாலே, அதின்காரியமாய் வருமவை
யுமெல்லாமுண்டாகைக் கொருகுறையில்லையிதே.

†ரஜோகுண ப்ரகராண பல்லவனுங்கூட ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி
பரமேஸ்வர விண்ணகரிலே ஸந்நிஹிதனாபடியை யதுஸந்தித்தார்,
அங்ஙனன்றிக்கே, ஸத்வநிஷ்ட்டராய் ஸ்வவர்ண ஸ்வாஸ்ரமோசித
மானகாரங்களை பகவதஸமாராத புதயா மாறாதே அதுஷ்ட்டிக்கும்
ப்ராஹ்மணர்க்கு உபாஸ்யனாய்க்கொண்டு திருக்கோவலூரிலே ஸந்
நிஹிதனாபடியை யதுஸந்தித்தார்; தேவர்களுக்கு அந்தர்யாமி
ந்கிற புத்திவிசேஷத்தைப்பண்ணி அவ்வோமுகங்களாலே ஆஸ்
ரக யன்றிக்கே, அவன்மன்னையே ஆஸ்ரயிக்கும் †அநுகூலர்க்
கூடுதற்குக் காதாசிக்கமாகவுண்டாம் ப்ரளயத்தைப்போக்கி
கூடுக்குமாபோலேயும், நீதியஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்சனம் பண்ணு
கைக்குற தன்னைக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்குமாபோலேயும், அபரிச்
சிந்தனை நன்னை, “இவனின்வளவிலுள்ளான்” என்று இவர்களுக்குப்
பரிச்சேதித்து ப்ரதிபத்தி பண்ணலாம்படி தனக்குள்ளத்தைய

யதிருமொழி, ந-ப, க-தி, க-பா, இருந்தண்.

காட்டிக்கொடுத்துக்கொடு நிற்கிறவிடமாகையாலே,
ப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி, அத்தைப்பேசி யறு

... .. *

தண் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழிகளிலும் மேல்திருமொழி
மொழிதன்னிலும் திருப்பதிகளுக்குச் சிறப்பிட்டுச்சொன்ன
சங்காபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வொலிலங்களுக்கு

‘ருமொழிகளோடு இத்திருமொழிக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய்
சுத்யாதி). ராஜஸராயும் ஸாதநாந்தர நிஷ்ட ராயுமிருக்கிற
ங்காட்டிக்கொண்டிருக்கிற ஸ்த்தலங்களிலுத்பவத்திற்காட்
க்கு முகங்கொடுக்குமிடத்தில் இவர்களோடு தாமுமதுப
ய்யமென்று திருவயிந்திரபுரத்துத் தெய்வநாயகனை யறுப
ருவுள்ளம். (அநுகூலர்க்காக) என்றதுக்கு, (நிற்கிறவிடமா
தோடந்வயம். இங்கு அநுகூலரென்றது - இத்திருமொ
ப்படுகிற, வண்டுகள், குரக்கினம், அன்னம், சோலைகள்
பலலாம், ஸ்வாபதேசத்திலே, பாகவதர்களு என்று திருவுள்ளம்
இருந்தண்மாலிலம்” இதயா தியைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஐகத்துக்
கித்யாதி). “மின்னுமாழியங்கையவன்” என்றதன் தப்பற்ற (கித்யஸு-மிகளுக்
கித்யாதி). அன்றிக்கே, இத்திருமொழிக்கு உயிர்ப்பாட்டான “வையமேழு
முண்டு” என்கிறபாட்டைக் கடைபிடித்தருளிச்செய்தாரென்னவுமாம், “அடி
யவர்க்கு மெய்யனாகிய” என்றிறே யிருக்கிறது; “தெய்வநாயகன்” என்றிறே
அதில்பாசரம். *

மூ.—இருந்தண்மாலிலமேனமதாய்வளைமருப்பினிலகத்தொடுக்கிக்
கருந்தண்மாகடல்கண் துயின்றவனிடம்கமலநன்மலர்ததேற
லருந்தியிள் ிசைமுரன்றெழுமளிகுலம்பொதுளியம்பொழிலுடே
செருந்திந் லர்சென்றணைந்துழிதரு திருவயிந்திரபுரமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இருந்தண்	மிகக்குளிர்ந்த	கருந்தண்மாகட	கறுத்துக்குளிர்ந்தது
மாலிலம்	பெரியபூமியை (ப்ரா யங்கொண்டவன று)	ல்	ருங்கடலில்,
எனமதாய்	வராஹரூபியாய்	கண் துயின்றவ	யோகநித்தரெதெய்து
வளைமருப்பகத்	வளைந்தகொம்பினிட	ன்	ருளுமவனுக்கு
தினில்	த்திலே	இடம்	வாஸஸ்த்தாநமாவது,
ஒடுக்கி	அடக்கி, (பின்பு)	கமலம்	தாமரையினது
		நல்	அழகிய
		மலர்	பூவினுண்டான

தேறல்	தேனை	செருந்தி	செருந்திமரத்தின்
அருந்தி	பாநம்பண்ணி	நாள்மலர்	அப்போதலர்ந்த பூவி
இன்றிசை	இனியராகத்தை	சென்று அணை	போப்க்கிட்டி. [ல்
முரன்று	பாடி	ந்து	
எழும	கூத்தாடாநின்றான்	உழிதரு	ஸங் ரிக்கிற
அளிகுலம்	வண்டுக்கூட்டங்கள்	திருவயிந்திரபுர	திரு வயிந்திரபுரமெ
பொதுளி	திரண்டு	மே	ன் னும் திவ்யதேச
அம்	அழகிய		யாம். (க)
பொழிலுடே	சோலைவெலே		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (இருந்தன்மாநிலம்) மீட்டிலமென்று - பூமிப் பரப்பைச் சொல்லுகையாலே, தட்பததானே-போக்யபோ கோபகரண போகஸ்ததாந பரசுரமாயிருக்கும்படியாய், இருமை யால்-அதில் பெருமையாய்க்கிடக்கிறது.†இத்தைப் பாராயங்கொண்ட விடத்தில சேதநாக்குறுபபாமாகாரமேயாயிறுதுத திருவுள்ளத்தில் பட்டுக்கிடக்கிறது. (ஏனமதாய்) †கார்யம் தெரிந்தவாறே தன்னை யழிய மாறினான். †நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாக வராஹ விக்ர ஹத்தைப் பரிக்ரஹித்தான். வளைந்த கொம்பிலகவாயில் ஏகதேசத் திலே யடக்கினான். இத்தால ராஜ்யத்தி னளவல்லாத ராக்ஷ கனுடைய பாரிபபைச் சொன்னபடி. †இது ஸுரக்ஷிதமென்று திரு வுள்ளத்தே பட்டவாறே. (கருந்தணிகயாதி) †கடல்களதோறும் கண்வளரந்தருளும் என்றொரு பரஸுத்தியுண்டு; அததாலே, (க) “உவர்க்கும் கருங்கடல் நீருள்ளான” என்கிமபடியே சொல்லிற் றாகவுமாம் அன்றிக்கே, திருப்பாற்கடல்தான் மஹாவராஹத்தி னுடைய குளம்பிலே துகளாய்க்குழம்பித் தனனிரம்போயிறறென் னவுமாம்.

(கமலமதியாதி) †தாமரையினுடைய செவ்வின் அலர்ந்த விலக்ஷணமான புஷ்பங்களிலே வண்டுகளானவை புசு துபாந்த தைப்பண்ணும்; கழுந்தே கட்டளையாக மதுபாந்தபை பண்ணு கையாலுண்டான பரிதிபரகர்ஷததாலே, இனிய இசையை முரலா னாரும் - †செவிப்பாடுடைததாக ஆனத்தி வையாகிறதும். உள்ளுப் புஷ்பரவ்யம் இருந்தவிடத்தி லிருகுவொட்டாமையாலே, கொண்டு கிளர்ந்தெழுதி வண்டுகளினுடைய வடிவ மானது, தாமரையிலே மதுபாநம் பண்ணச்செய்த, பிண்டையும் சாபலாதசயத்தாலே செ ருந்தியிலேபோய் மதுபாநம் பண்ணுவதாக நினைத்து அதின் தேன்

சகச பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, இருந்தன்.

வெள்ளத்தை யதுஸந்தித்து; கண்ணகத்தி லிழிவார் கைகோத்துக் கொண்டிழிய ஆந்திரன் பார்த்திருப்பாரைப்போலே; (பொதுளி) வண்டிகள் வந்து செறியுமளவு மிருந்து, அவை திரண்டவாறே தர் சநீயமாகப்பூத்த, பொழிலூடே - சோலையினுள்ளே, செருந்தியி னுடைய செவ்விப்பூவிலே சென்று கிட்டும். †(பொதுளி) திரண்டிருந்து உழிதூராகிற்கும், †தாமரைப்பூவிலாசையாலே இழிந்து மது பாரம்பண்ணின வண்டினம், செருந்தியில் மதுவெள்ளத்தை யது ஸந்தித்துவிசாரியாதேயிழிந்து, “அகப்பட்டிக்கொடுந்ருமது கார்ய மல்ல” என்றுபார்த்து கண்ணகத்திலிழிய அஞ்சிக்கரையிலே உலா வுவாரைப்போலே, செருந்திப்பூவைச் சென்று கட்டி அதிலிழிய அஞ்சி கரையிலே நின்று இதஸ்ததஃ ஸஞ்சரியா நிற்குமாயிற்று. (பொதுளி) ஈஹிவு. பொழிலுக்கு விசேஷண மாகவுமாம். (க)

அரு —முதற்பாட்டு. (இருந்தனிய்யாதி). அழிந்ததசையில் போர்யா திகளுண்டாகக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தையிய்யாதி). ப்ரளயத்துக்கு முன்புள்ள ஆகாரம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தேகிடந்ததென்று திருவுள்ளம் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் கிடந்ததென்னவுமாம். (கார்யம் தெரிகையாவது)-ப்ரளயங்கொண்ட பூமியையெடுக்க விசாரிக்கை. “என மாப்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, “அதாய்” என்றதுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (நீருக்குமிய்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (இதுவிய்யாதி). * கருமை பெருமையாக்கி, நஞ்செயர் வ்யாக்யாநம்பண்ணியிருந்தாலும், ப்ர ஸித்தி ப்ராகர்யத்தைப்பற்ற கறுப்பையே விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கடல் கள்தோறுமிய்யாதி).

கமலம் - தாமரையுடைய, நல் - விலகணமான, மலரில், தேறலை - தேனை, அருந்தி - பாரம்பண்ணி, இனிதான இசைமுரன்று எழாரின்றுள்ள அளி-வண்டிகளினுடைய, குலம் - ஸமூஹமானது, பொதுளி - திரண்டு. அழ கிய பொழில்நடுவே, செருந்தி என்கிற வருஷவிசேஷத்தின் நாட்பூவில் சென்று கிட்டி ஸஞ்சரியாகிற்கிற திருவயிந்திரபுரமென்று சப்தார்த்தம் திரு வுள்ளமபற்றித் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தாமரையினுடையவிய்யாதி). விவரணம் (ரேவியிய்யாதி) செவிப்பாடு - செவிக்கினிதாகப்பாடுகை. அந்வ யமகாட்டுகைக்காக மீளவருளிச்செய்கிறார் (பொதுளியிய்யாதி). உழிதரு கைக்குக் கருநா ரிச்செய்கிறார் (தாமரைப்பூவிலிய்யாதி). வுட்பதைகலிவ் ட்டரான நீர்வடிவநாயகன் தெய்வநாயகன் திருவடித்தாமரைகளில்தேனைக் குளாவற உண்ண, ஆசையால், நித்யஸூரி பரிஷத்தகளுன *வாஸுதேவ தருவின் பாதமலரில் தேனை புஜிக்கக்கோலி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பார்க ளென்று ஸ்வாபதேசத்திவ் பலிதார்த்தம். (க)

மூ.—மின்னுமாழியங்கையவன் செய்யவருதைதருதிருமார்வன்
பன்னுநான்மறைப் பல்பொருளாகிய பரனிடம் வரைச்சாரல்
பின்னுமாதவிப் பந்தலில் பெடைவரப் பிணியவிழ் கமலத்துத்
தென்னவென்றுவண்டின்னிசைமுரல்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னும்	மின்னின்றுள்ள	பரன்	ஸ்ரீவஸ்மாத்தபரனுக்கு
ஆழி	திருவாழியை	இடம்	ஸத்தாநமாவது,
அம்	அழகிய [யனும்,	வரைச்சாரல்	மலைப்பக்கங்களில்
கையவன்	திருக்கையிலேயுடை	பின்னும்	நெருங்கியிருந்துள்ள
செய்யவன்	பெரியபிராட்டியார்	மாதவிப்பந்தலி	குருக்கத்திப்பந்தலி
உறைதரு	நித்யவாஸம்பண்ணு	ல்	லே
	கிற [னும்,	வண்டு	வண்டுகளானவை
திருமார்வன்	திருமார்வையுடைய	பெடை	தங்கள்பேடைகள்
நான்மறை	நான்குவகைப்பட்ட	வர	வருகைக்காக
	வேதங்களால்	பிணி அவிழ	கட்டு அவிழுகிற
பன்னு	சொல்லப்படும்	கமலத்து	தாமரையிலே (புக்கு)
பல்பொருள்	பதார்த்தங்களுடைய	தென்னென்று	தென்னு! தெனா! எ
	லாம்	ன்று	ன்று
ஆகிய	கனக்கு ப்ரகாரமாக	இன்னிசைமுர	இனியஇசைபாடாநி
	வுடைய	ல்தரு	ன்றுள்ள
		திருவயிந்திரபுரமே.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) ஸர்வேஸ்வ
ரத்வ லக்ஷணமாகிறது - திருவாழியைக் கையிலே சலியாதே பிடித்
தல், லக்ஷ்மீபதியாதல், வேதைக ஸமதிகம்யனாதல், இவையாயிற்று;
இவை மூன்று முண்டிங்கு. (மின்னுமாழியங்கையவன்) மேகத
திலே மின்னிணம்போலே யிருக்கிற திருவாழியைக் கையிலே யுடை
யவன். (செய்யவளித்யாதி) அந்த மின்கொடிதான் ப்ரதேசார்
தூரத்திலே தழுவினாற்பாலேயாயிற்றுப் பெரிய பிராட்டியாரைத்
திருமார்பிலே யுடையனாகிருக்குப்படி. (பன்னித்யாதி) பரந்து
நாலுவகைப்பட்ட வேதத்தில் அவ்வா விடங்கள்தோறும் சொல்
லப்பட்ட பதார்த்தங்களடங்கத் தனக்கு சரீரதயா பரகாரமாய்,
தானொருவனுமே ப்ரகாரியா யிருக்கையாலே ஸர்வேஸ்மாத்தபரனான
வன். (க) †“सैख्यं सत्त्वरूपमैवैक्यं - வேதைச்ச ஸர்வை ரஹ
மேவ வேக்யம்” என்றானிறே. (உ) “सैख्यं - ஹீஸ்சதே” (ஈ)
†“सैख्यं - அஸ்யேசாநா”.

சுருக்கம் பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, உ-பா, மின்னும்.

(வரையிதயாதி) †பிரரட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே ப்ரணய கலஹம் மாறாதே செல்லுமாபோலே யாயிற்று அங்குத்தைத் தீர்யக்குக்களுடைய யாத்ரையும், மலையின் பர்யந்தத்தில் நெருங் கப்பட்டிருந்துள்ள மாதவிப பந்தலிலே மதுபாநம்பண்ண விழிந்த வணடிகளானவை, தன்னிலதான பரணயரோஷத்தாலே, “நீ, நான்” என்ன, அவ்வளவிலே பேடையானது, “இனி நீ ஜீவிக்ஞம் படி பெல்லாம நான் காண்கிறேன்” என்று, பரதிஜ்ஞபண்ணி, மாதவியிலே செறியப்பூத்த பூவிலே புகுகொளிகதது; அததை யொழிப அரைக்கணம் ஜீவிககமாட்டாமையாலே, (ச) “நீ ஸ்வரூப- னைவதமசாந்” (உ) “நீ ஸ்வரூபம் - நஜீவெயம்” என்று படுமிதே சேவல், அபபடி நோவுபட்டு, எல்லாள்ளாதநங்கையு மறுஷ்ட்டிதது, †பல் பன்னிரண்டிம காட்டினவிடத்திலும் அதுக்குக் கேட்டதிலை யாயிற்று; “இனிச்செய்வதென?” என்று பாரதது “கைகழியப்போ கமாட்டாது, நாமபிவது காண மறைந்த வித்தனை, நமமிடற்றோ சையாலே முகங்காட்டுவித்தது கொளவோம்” என்றுபார்த்தது, (பின் னுமாதவிபந்தலிலபெடைவர) அதிலே புகுக பேடையானது, ஊடல் தீர்த்துவரது முகங்காட்டுமபடி †அப்போ தலாந்த செவவித தாமரையிலே போயப்புகு தெனன்' என்று ஆனத்திவைக்கத்துடங் கற்றாயிற்று †நகருண்டா †நாவெழாரிதே. பாடப்பகை தீருமென்ப திதே; (ஈ) †“பேதை நெஞ்சறவுறப பாடுமபாடடை” எனக்கடவ திதே. (உ)

அரு — இரண்டாமபாட்டு. (மின்னிதயாதி). கீழ்ப்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹ மாய, ஜகத்தகருவந்த பரையாபநிவருத்தயைசெய்து கண்ணுமங்கிக்விடந் தவன வந்திருக்கிறவிடமாகையாலே பராயமென்றதுஸூதித்தாரா; இதில், ஸாவஸ்மாதபரண வாததிக்விடமாகையால் பராயமென்றதுஸூதிக்கிரு ரென்று ஸங்கதி.

“மின்னுமாழ” இதயாதிக்கு வ்யுதகரமேண ப்ரமாண ப்ரதாசநம் (வேதைரிதயாதி). “வேதை” என்கிற பனமையால், பேதஸ்ருதி, அபேத ஸ்ருதி, கடகஸ்ருதி எல்லாம் சொல்லுகையால், “பொருளாகிய” என்றதுக்கு ப்ரமாணமென்று கருத்தது. (அஸ்யேசாகா) எனவநந்தரம், (ச) “நீ ஸ்வரூப- னைவதமசாந்” (உ) “நீ ஸ்வரூபம் - நஜீவெயம்” என்று படுமிதே

(க) ரா-ஸு ௧௬-௪௨.

(உ) ரா-ஸு ௧௬-௪௩

(ஈ) தி-வாய்-கூ-க-க.

(ச) ரா-யு ௧௧௪-௧௩.

வகை நிய பூரணேயம் மாய்வதோ த்ருவ-தமஸி பரமோத^{பரமோத}விக்கிரமே^{பரமோத} கதாதர^{பரமோத} என்ற ததஸந்தேயம்.

(உறைதிருமார்வன்) என்னவமைந்திருக்கவும், பரணயகவஹம்மாறாதே செல்லுகை விததமென்று து அலிலையில், வைக்கி, பெடைஉரும்படி இன்னிசைமுரலாகிறும் எச்செய்கிரா (பூமியித்னிச்செய்கிரா (பிராட்டியுமித்யாதி). (ஸாதநவகளைத் துவிரவங்க. ரேஷணைகளைப் பண்ணியென்றபடி. (பல்பன்னினை அடியவர்க்குதயாய் கெஞ்சியும் என்றபடி. கெஞ்சும்போது பதினாறும் எவருளிச்செய்தித்மீம் என்றது - மந்தஸித்தசையிலும் நாலுதோற்றுகிறதந்தரம், ஆரபரம் ஆதிகமாகத்தோற்றுவது பன்னிரண்டேயென்கை. (அபதி. அடர்வியாரையிலேபுக்கு) என்றதுக்கு - எங்கும் தேமுத்திரிந்து முதிரிதேவனியா கொட்டிக்கிடந்தது, பாடுமபோது நாக்து நனைக்கக்கண்டுகொள்வொட்டியில் போயிற்றென்றுகருத்து. கெஞ்சினால்வராதது பரங்நனதுபதரும்பினை வருளிச்செய்கிரா (நக்குண்டாரித்யாதி). (நக்குண் விவான வெள்ள பெற்றவர்கள். (நாவெழார்) குற்றம்சொல்லமாட்டாய் நிரவதி^{நிரவதி} (நெட்டாய் நெட்டாய் நெட்டாய் நெட்டாய் தன்மாத் காயந்தம பண்ணினுயென்றால் என்கிறபடியே - காரணங் கேட்கில் குற்றஞ்சொல்ல). (பரகாரம்).ஸ்வன்றதாயிற்று. பாடப்பகைதிருமோவென்ன (பேனையி^{பேனையி} நானு).

மூ.—வையமேழுமுண்டாலிலை வைகிய பாயவனடியவர்க்கு^{மேலே} மெய்யனுகியதெய்வ நாயகனிடம் மெய்தரு வரைச்சாரல்^{மேலே} மொய்கொள் மாதவி செண்பகம் முயங்கிப முலையங்கொடியாதித்^{மேலே} செய்யதாமரைச் செழுமப்பனை திகழ்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
வையம்எழும	கீழ் எழுலோகங்களை	வரைச்சாரல்	மலைப்பக்கத்தில்
உண்டு	அமுதுசெய்து [யும]	மொய்கொள்	கொருங்கியிருந்தள்ள
ஆலிலை	வட்டளைத்திலை	மாதவி	குருக்கத்தியானது
வைகிய	போதுபோக்கினை	செண்பகம்	செண்பகத்தை
மாயவன்	ஆஸ்சாயசக்தியுத்த	முயங்கிய	தழுவின
	றாய்	முலைய	காஜலப்ரதேசத்தில்
அடியவர்க்கு	தனக்கே எல்லாவழி	ஆம்	அடிகிய
	மைபுய்செய்யுமவ	கொட	முலலைக்கொடியான
	ர்களுக்கு		து (முலைய)
மெய்யனுகிய	தன்னை யுள்வபழகா	ஆட	அசைய, (அந்நகாற
	ட்டுமவனான	செழு	செழித்த
தெய்வநாயகன்	தெய்வநாயகனுக்கு	பிண	நீர்நிலங்களிலுள்ள
இடம்	இடமாவது,	செய்யதாமரை	செந்தாமரை (அலர்
மெய்தரு	எம்பெருமான் திரு		ந்து)
	மேனியில் மார்த்த	திகழ்தரு	ஒளிசெய்கிற
	வத்துக்குத்தக		திருவயிந்திரபுரமே. (கூ)

சுனா பரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, கூ-பா, வையம்.

(வெழுன்றும்பாட்டு. (வையமித்யாதி) †பூமிப்பரப்படங் கலஹம் நிலே யெடுத்தவைத்து ஒருபவனுன ஆலந்தளிரிலே தீர்யக்குகாதின ஆஸ்சர்யசக்தியுத்தன்.†அகடிதங்களைச்செய்தும் கப்பட்டிருந்துள்ளனுவன். (அடியவர்க்கித்யாதி) †காதாசிக்க வண்டிகளானவை, ப்ரளயத்தைப் பரிஹரித்தாற்போலன்றிக்கே நான்” என்ன, ஆ பண்ணவேணும் என்றிருப்பார்க்கு, அதுக் படி யெல்லாம் ஈசதம் வருகையாவது - நிதயப்ரளயம்மே. தன மாதவியிலே ஞாயிருப்பார்க்குத தனபடிகளையெல்லாம் “இவனு யொழிப அபு” என்று பரிச்சேதித்ததுபவிக்கலாம்படி வெளி னைவதம்சார்ந்திற். (தெய்வநாயகனிடம்) நித்யஸூரிகளுக்கு சேவல், அப்பல்லாம் அதுபவிக்கலாம்படி கொடுத்துக்கொண் டபல் பன்னிரண்டு, இங்குள்ள ஆஸ்திரர்க்கும் தன்னை அதுபவிக்க டாயிற்று; “இனக்கொடு நிற்கிறவிடம். (க)†“அஸ்சேவல் - அஹ கமாட்டாது, நாறானிமே - †நான் பக்த்யைகலப்பன் என்றருளிச் சையாலே முகங்கு “ஃரலுஃ ஃரலுஃ - பரம்பரஹம்பரம்தாம்” னுமாதவிப்பற்கூறியபடியாலே - நீ ஒருவன் பக்திக்கெனியனுவ ண்டல்என்ன, “அஸ்சேவல் - அஹமேவம்வித” நாட்டில் பரிமா தாமதடி கண்டு சொல்லவொண்ணதுகாண், அவ்வோ வ்யக்தி கிரில்கண்டபடி சொல்லவேணங்காண், எனக்கிதுவே †ப்ரகாரம் னுருனிமே.

(மெய்தகு)†மெய்க்குத்தக்கிருக்கை - †மென்மையையுடைத்தா யிருக்கை. இதரவிஸஜாதீயமாயிருந்துள்ள மலையில பர்யந்தத்திலே. (மொய்கொளியாதி) †மொய்யென்று - வலிக்கும், செறிவுக்கும் பேர். இங்கு, செறிவாய், நெருங்கியிருந்துள்ள குருக்கத்தியானது, சென்பகத்தைச்சென்று கட்டிக்கொண்டது; முல்லைநிலத்திலே அந்தக் கொடியானது காற்றாலே அசைய, மருதநிலத்திலுண்டான தாமரைகளில் அலருமளவாய்நின்ற பூக்களானவை இக்கொடியசை கிற காற்றுப்பட்டு அலராநிற்குமாயிற்று. †சிவந்த தாமரைகளை யுடைத்தான நீர் நிலங்குளிலே உஜ்ஜ்வலமாகா நின்றுள்ள. (திருவயி ர்திரபுரமே) †அகடிதங்களை கடிபடித்தும் அவனுஸ்திரகூணம் பண்ணுமாபோலே, †விருத்தமான தேசத்தில் அவையிரண்டையும் ஏககாலத்திலே கிட்டியதுபவிக்கலாம் தேசமாயிற்று. ... (கூ)

பெரியதிருமொழி, ந-ப, க-தி. ச-பா, மாறுகொண்டு. சசுசு

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வையமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்சொன்ன பரத்வத்தைத் தத்கார்யமான அகடிதகடநாஸாமர்த்யமுதேக அதுபவிக்கற்றொன்று ஸங்கதி.

வையமேழும் - கீழேழுலோகங்களும், உண்டு - ஆலிலையில், வைகிய - போதுபோக்கின, என்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (பூரியித்யாதி). (பூரிப்பரப்பங்஁லும்) என்றது-கீழில்லோகங்கள் பூவிவரங்கடையாலே, மேலுக்கவதாரிகை (அகடிதங்களை யித்யாதி). அடியவர்க்குநியாயனாகிறதும் வையமுண்டதுபோல் அகடிதமோவென்ன வருளிச்செய்தித் (காதசித்தேய்யாதிவாக்யத்தாலே). (ப்ரளயமிதே) என்றவநத்தரம, ஆரபரம்லே அதவாராதபடி என்று சேஷபூரணம்பண்ணிக்கொள்வது. அடர்வியாருனதன்னைப் பரிச்சேதித்ததுபவிக்கும்படி பண்ணுகை அகடிதமிதேநியாதிருவுள்ளம். நித்யஸூரிகள் ஸர்வஜ்ஞராகையாலே தன்படிகொள்வொட்பவிக்கலாம்படி பண்ணினோனையாகிலும், இங்குள்ளர்க்கு அங்ஙனதுபகூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஹமித்யாதி). விவரணகரும்பினித்யாதி). ஸ்வரூபதோ குணதர்ச்சநிரதிகயப்நஹத்தாய் நிரவநிதவெள்ளரூபமானவஸ்து பக்திக்கு ஸுலபமாயதுபவிக்கலாம்படி பண்ணினாயென்றால் இது நாட்டில் கண்டதில்லையென்ன (நாட்டிலித்யாதி). (ப்ரகாரம்)-ஸ்வபாவம்.

(மெய்க்கு) என்றது. தெய்வநாயகன் திருமேனிக்கென்றபடி. (மென்மையையுடைத்தாயிருக்கை) - எம்பெருமான்திருமேனியில் மார்த்தவாபேரலே மார்த்தவத்தையுடைத்தாயிருக்கை. மொய்கொள்-நெருங்கியிருந்துள்ள; மாதவியானது, செனபகத்தை, முயங்கிய - தழுவிய, முல்லை முல்லையிலத்திலே - நிர்ஜலப்ரதேசத்திலே, அமகொடியானது - அக்கொடியானது-முல்லையென்ற சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட கொடியானது, ஆட, அத்திலே, செழும்பணியில்-மருதநிலத்தில், நீர்நிலத்தில்-செய்யதாமரை நிகழ்ந்து திருவயிந்திரபுரமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (மெய்யென்றித்யாதிவாக்யத்தாலே). முல்லைநங்கொடி - அழகியமுல்லைக்கொடி, ஆட, தாமரையுடைய செழும்பணியிலே விளங்குகிற என்று அர்த்தந்தரமருளிச்செய்கிறார் (சிவந்தவித்யாதி). முந்தினவார்த்தத்தில், குறிஞ்சி நிலமான மலர்ச்சார்விலே முல்லையிலமும் மருதநிலமுமிருக்கக்கூடுமோ வென்றும் சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அகடிதங்களை யித்யாதி). (விருத்தமானதேசத்திலு)-அவையிரண்டுக்கும் விருத்தமான மருதநிலத்திலென்றபடி. ... (க)

மு.—மாறுகொண்டுடன்மெதிர்ந்தவல்லவுணன்றன்மார்வகறிருபிளவாக்கூறுகொண்டவன் குலமகற்கின்னருள் கொடுத்தவனிடம்மிடைந்துசாறுகொண்டமென்கரும்பிளங்கழைதகைவிசும்புரமணிநீழல்சேறுகொண்ட தண் பழனமகெழிறிகழ் திருவயிந்திரபுரமே. (ச)

சுஎர் பெரியதிருமொழி, நு-பு, க-தி, ச-பா, மாறுகொண்டு,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாறுகொண்டு	(நான்) சதரு என்று	கரும்பு	கரும்பினுடைய
உடன்று	கொபித்து [கொண்டு	இனங்கழை	குருத்தின் துனியான
எதிரந்த	எதிரிட்டிவந்தவனுய	விசம்பு	ஆகாசத்தை [து
வல்	மிக்க பலமுடைய	உற	கிட்ட
அவுணன்மன்	ராக்கஸனான விரண்	தகை	(அத்தாலே) தகையப்
நார்வதம	மார்வாளுது யனது		பட்டிருப்பதாய்(அ
யாபிருப்பவா	இரண்டிபிளவாமபடி		ககரும்பினுடைய)
என்று	கூறுசெய்து	மணிநீழல்	அழகிய சிழலையுடைத்
ந்கிம். (உ	குலமகம் அவனுடைய குலபுத்ர		தாய்
லாம் அ	னாபுருகரு	சேறுகொண்ட	(கருப்பஞ்சாற்றாலே
ப, இங்குள்	நன்கொ நல்ல அநன்செய்தவ		கெள்ளமிட்ட) சே
ருககொடு நி	னுகரு	தன	ந்றையுடைத்தாய்
றாணிதே - க	இடமாவது, [நாகி	பழனமது	நோலிவங்களின்
7க) “சரூ”	ஒன்றோடொன்றெ	எழில்	அழகு
மெல்	ஸர்மமானத பெருகா	திகழ்	ஒளிவிடுகிற
	நின்றான		திருவயிந்திரபுரமே. (ச)
	ம்ருதுவான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மாறுகொண்டிதயாதி). (க) “சுஎர்”
 ஸர்ஸு “சுஎர்”-ஸுஹ்ருதம் ஸாவபூதநாம” என்றிருக்குமவனுடே,
 “நான்மாறு” என்று வந்தானாயிற்று; “நான்சதரு” என்று
 கொண்டு (உடன்று) “நான்சதரு” என்று சொல்லாநிற்கச்
 செய்தேயும், அகவாயிலின்றிககே யிருக்கவுமாமிறே; அங்கனன்றிக்
 கே, அகவாயில் தவேஷத்தோடே எதிரிட்டி முன்னேவந்த. (வல்ல
 வுணை). தவிரண்யனுடைய. சதருவெவறு வாயாலே சொல்லுவதை
 யுள், அதுக்கடியான நெஞ்சில் தவேஷமும், அதின் கார்யமான முன்
 னே வந்து நிற்கையும், முனமையும் சொன்னபடி. தேவாகளுடைய
 வரத்தை ஊட்டியாகவிட்டு வளர்த்த மிககபலத்தை யுடையனான
 ஆஸுரபரசருதியுடைய (மாவிதயாதி). பரந்த மாவரனது இர
 ண்டு பிளவாம்படி கூறுசெய்தவன். தீற்றத்தோடே நரஸிம்ஹம்
 வந்து தோற்றின தோற்றங் கொண்டவாமே மெல்கினான்; பின்னையிர
 ண்டு கூறுக்கிப் பொகட்டானாயிற்று. குலவிரோதியான விரண்ய
 னை போசகி, அவன் குலபுத்ரனுக்குத் தன்பேறான அருளைப்பண்
 ணினவன். ஸர்வேஸ்வரன்றோடியிறே, பிகாவுக்குப் பரஜைபக்கலி
 லே வாத்ஸல்யமுறைதது அவனை நோக்கும்படி பண்ணுகிறான்;

பெரியதிருமொழி, நு-ப, க-தி, ச-பா, மாறுகொண்டி. சஎக

அதில் அந்த வாத்ஸல்யம்போய் தானே தானும்படி தோற்றிநின்ற வாறே தான் தமப்பனி லண்ணிப வுறவாய்வந்து உதவினாயிற்று.

(மிடைந்தியாதி) †பெற்ற தமப்பன் பகையாக அவனிலண் ணிய உறவாயுதவினவன் தனக்குத் தன்னிலண்ணிய உறவிலையிறே புறம்பு; இப்படியிருக்கிறதானும் (க) “అక్షయపుత్రః - ஆத் மைவ ரிபுராத்தமநః” என்கிறபடியே, தனக்குத்தானே பகையாய் தன்னை முடிக்கப்பார்த்தவன்று “உன்னை உன்கையில் காட்டித் தாரேன்” என்று நோக்குகைக்காகவந்து நிற்கிறவிடம்; †பரஸ்பரம் நெருங்கி அந்நெருக்கம் பொழுமையாலே ஸாரமானது ப்ரவஹியா நின்றதுள்ள மெல்லிய கரும்பினுடைய, இளங்கலையுண்டு - துனியா னது, ஆகாசத்திலே சென்றுவளர, “இனியிவ்வருகு போகவொட் டோம்” என்று தடுக்குமாயிற்று ஆகாசம். இப்படிவளர்ந்த கரும்பி னுடைய †அழகிய நிழலையுடைத்தாய், கருப்பஞ்சாற்றாலே வெள்ள மிட்ட சேறுகளையுடைத்தாயிருந்துள்ள நீர் சிலங்களிலழகு உஜ்ஜ வலமாகா நின்றதுள்ள திருவயிர்திரபுரமே - (உ) †[சுழி இக்கொண்டி போரவுணன் தன்னைச் சுழித்தெங்கும் தாழ்விடங்களபற்றிப் புலால் வெள்ளம் தானுகள்] வ்யாபரிததபோது ஹிரண்பனுடைய ருதிர வெள்ளத்தாலே பார்த்தபார்த்த விடமெங்கும் சேறு செய்தாற் போலே, கரும்புகளொன்றோடொன்று நெருங்கி ப்ரவஹித்த சாற்று வெள்ளத்தாலே பூமியெல்லாம் சேறாய்க்கிடக்குமாயிற்று. ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (மாறுகொண்டியாதி). சீழ்ப்பாட்டில், “அடியவர்க்குமெய்யனாகிய” என்றாளுச்செய்தார்; அவர்களையடியராக்கிபடியைய யறுஸந்தித்துக்கொண்டு, அவனிடம் ப்ராப்யமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மாறாய்”என்னுதே, “கொண்டி” என்றத்தால், தோற்றின உட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸூஹருதமித்யாதி). “உடன்று” சினத்து என்றாய், தாப் பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாதி). சீற்பலித்தவர்த்தத்தையறுவதித்துக் கொண்டி வன்மையை உபபாதிக்கிறார் (ஹிரணயனுடையவித்யாதி வாக்க்யத்வ யத்தாலே). (படி) என்றவநந்தரம் அதக்குடலாக என்றுசேஷம். இருபிளவா க்கினவன் என்னவே அமைந்திருக்க, “கூறுகொண்டவன்” என்றதுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (சீற்றத்தோடேயித்யாதி). “குலமகன்” என்னைக்கு ஈஸ் வரன் பிதாவோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன்ருணேயித்யாதி).

“அவுணன் குலமகற்கு இன்னருள்கொடுத்தவனிடம் திருவயிர்திரபுரம்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெற்றவித்யாதி). வாக்யார்த்தம்

(க) கீதை - சு - இ.

(உ) பெரியதிருவந்தாதி - இள.

சுஎஉ பெரியதிருமொழி, ந-ப, க-தி, டு-பா, ஆங்குமாவலி.

(பரஸ்பரமித்யாதி) “மணி” என்றதினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. “மார்வக மிருபிளவாக்கூறுகொண்டவன்” என்றத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாகக்கீத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தழீஇக்கொண்டத்யாதி). (புலால்வெள்ளம்) - மக்தப்பர வாகூம். (ச)

மூ. — ஆங்குமாவலிவேள்வியிலிரந்து சென்ற கலிடமளந்தாயர் பூங்கொடிக்கிணவிடை பொருதவனிடம் பொன்மலர்திகழ்வேங்கை நோங்குசெண்பகக்கொம்பினில் குதிகொடுகுரக்கிணமிரைத்தோடித் தேன்கலந்த தண்பலங்கனி துகர்தரு திருவயிர்திரபுரமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாவலி	மஹாபலியின்	இடம்	இடமாவது,
வேள்வியில்	யஜ்ஞவாதத்திலே	குரக்கிணம்	குரங்கின் கூட்டமா
சென்று	கிட்டி		னது
இரந்து	(மூன்றடிமண்ணை)	பொன்மலர்	பொற்பூப்போலே
	அர்த்தித்து	திகழ்	விளங்காநின்றதுள்ள
ஆங்கு	அவ்விடத்திலேயே	வேங்கைகோல்	வேங்கைகோங்கு செ
அகல் இடம்	பரந்தபூமியை	குசெண்பகம்	ண்பகம் என்கிறவி
அளந்து	அளந்துகொண்டவ	கொம்பினில்	கொம்பிலே [வற்றின்
	ளாய்	குதிகொடு	சுதித்துக்கொண்டு
ஆயர்	இடையருடைய	இரைத்து	பெரிய ஆரவாரத்துட
பூங்கொடிக்கு	பூத்தகொடிபோன்ற	ஒடி	ஒடிவந்து, [னே
	நப்பின்னைப் பிரா	தேன்கலந்த	தேன்மிக்க
	ட்டிக்காக	தண்	அழகிய
இனவிடை	இனமானவருடைய	பலங்கனி	பலாப்பழத்தை
	ங்கனையும் [னுக்கு	துகர்தரு	புஜியாநின்றதுள்ள
பொருதவன்	எதிரிட்டு விரஸித்தவ		திருவயிர்திரபுரமே. (ரு)

வ்யா—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்கித்யாதி). † “மஹாபலி தாநம் பண்ணா நின்றான்” என்று கேட்டவாரே, அவனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே தன்னை அர்த்தியாக்கிச்சென்று, அவன்கையில் நீர் தன்கையிலே விழுந்த வந்தாம் அவ்விடந்தன்னிலே நின்றே பூமிப்பரப்படைய அளந்துகொண்டு, இடையர் பூத்தகொடிபோலே யிருக்கிற நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக. உபசாரம் தேட்டமான பருவமாயிற்று. (க) “పరిపూర్ణం సుఖం” - பதிஸமயோக ஸூலபம் வய? ” என்னிறபடியே ஒரு கொள்கொம்பிலே கூட்டில் கிடைக்கு மளவாய், இல்லையாகில் தர்மிலோபம் பிறக்குமளவாயிருக்கை. இனமானருஷபங்களோடே பொருதவனுடைய ஸ்த்தாநம்.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, கூ-பா, கூனுலாவிய. சஎந்.

(பொன்னித்யாதி) குரக்கினமானது, பொன்போலே யிருக்கிற மலர்விளங்கா நின்றுள்ள, வேங்கை கோங்கு செண்பகக் கொம்பினில் - இவற்றிலே தாவி பெரிய வேகத்தோடேவந்து ; அவ்வருகு போக்கின்றிக்கே. (தேன் கலந்த) †தேன்மிக்கிருந்துள்ள பலாப் பழத்தை புஜியாகிற்குமாயிற்று. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு, (ஆங்கித்யாதி) தனக்குத்தானே பகையான இச் சேதனைநோக்கி அந்நயப்ரயோஜனஞக்குடவனென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; அத்தாலே அந்நயப்ரயோஜனமான அடியவர்க்கு மெய்யனாகை கேட்கவே ணுமோ, ப்ரயோஜனாந்தாபரனுக்குங்கூடத் தன்னையழியமாறிக் கார்யம்செய்தானிறே என்று வாமநாவதாரவருத்தார்த்தத்தையதுஸந்தித்துக்கொண்டு, அடியவர்க்குமெய்யனாகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக்கருதி, நப்பின்னையிடத்தில் வ்யாமோஹத்தால்செய்த செயலையுமதுஸந்தித்து, அவனிருந்தவிடம் ப்ராய்மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மாவலிவேள்வியில்சென்று - இரந்து - ஆங்கு - அகலிடமளந்து” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பஹாபலியித்யாதி).

“தெட்டபழம் - மதுச்சொரியும்” என்கிறபடியே - பலங்கனியில் தேன் சொரியுமென்றருளிச்செய்கிறார் (தேனித்யாதி). (ரு)

மூ.—கூனுலாவிய மடந்தைதன் கொடுஞ்சொலின்திறத்தினாங்கொடி கானுலாவிய கருமுகில் திருநிறத்தவனிடம் கவினரும் [யோடும் வானுலாவிய மதி தவழ் மால்வரை மாமதின் புடைகுழத் தேனுலாவிய செழும் பொழில் தழுவிய திருவயிர்திரபுரமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூன் உலாவிய	கூனேறின குப்பையை	வான்	ஆகாசத்திலே
மடந்தைதன்	ஹுடைய	உலாவிய	ஸஞ்சரிக்கிற
கொடும்கொலி	கடியபேச்சுக்காக	மதி	சந்த்ரன்
ன்திறத்து		தவழ்	தவழும்படி
இளங்கொடி	பிராட்டியும் தானு	மால்வரை	உயர்ந்த மலைகளும்
யோடும்	மாய்	மாமதின்	பெரியமதின்களும்
கான்	காட்டிலே	புடைகுழ	பக்கங்களிலேகுழந்
உலாவிய	எழுந்தருளினவனும்		துகிடப்பதாய் [ற
கருமுகில்	கறுத்தமேகம்போன்	தேன் உலாவிய	வண்டுகள்ஸஞ்சரிக்கி
	ற	செழும்பொழில்	அழகிய நீர்நிலங்களா
திருநிறத்தவன்	வடிவழகையுடையவ		[ல்
இடம்	இடமாவது, னுக்கு	தழுவிய	குழப்பட்ட
கவின்	அழகு		திருவயிர்திரபுரமே. (கூ)
ஆரும்	மிருக்கிருந்துள்ள		

சு.எ.சு பெரிய திருமொழி நூப, க-தி, கூ-பா, கூனுலாவிய.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டி. (கூனித்யாதி). (க) † “சுரூபு ஸுதீ - ஸர்வாத்மநாந்தீ” என்று, கண்ணில் குருடேயன்றிக்கே நெஞ்சம் குருடுபட்டிருக்கு மென்றாற்போலே, முதுகில் கூனேயன்றிக்கே நெஞ்சம் க்ருரமாயாயிற்றிருப்பது. கூனியினுடைய கொடுஞ்சொல்லுண்டு - (உ) “ரஹ்மதீவஹ்ம் உஷ்ஸஹ்மதீ - ராமேவாபரதேவாஹ்ம்விசேஷம் நோபலஹ்யே” என்ற கைகேயி (ங) “உஷ்ஸஹ்மதீவஹ்ம் ரஹ்மதீவஹ்ம் - ஏஷமே ஜீவிதஸ்யாந்தோ ராமோயத்யபிவிசித்யே” என்று சொல்லும்படி பண்ணின கொடிய சொல்லாயிற்று. (இளங்கொடியோடு) கொள்கொம்பு தேட்டமாயிருப்பது, அதில் தானே சென்று பற்றமாட்டாதே யிருப்பதான பருவமாயிற்று. (கானுலாவிய) † ஒருஸர்க்கமாக, பெருமாள்தாமே, “உனக்குக் காட்டில் வெம்மை பொருது” என்றருளிச் செய்தாரிறே. (கருமுகில்) மின்கொடிதழுவ ஒருமேகம ஸஞ்சரிக்குமாபோலே, காட்டிலே யிருவருமா யுலாவினபடி.

கவினென்று அழகு; அழகு மிக்கிருந்துள்ள ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற சந்த்ரனுக்கு, குழவிங் சுரமேறுமாபோலே தவழ்ந்தேறவேண்டும்படியான ஒக்கதையுடைய பெரிய மலைகளையும் பெரியமதின்களையும் சுற்றிலே யுடைத்தாய், வண்டிகள் ஸஞ்சரியாநின்றன அழகிய பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவயிந்திரபுரமே. † முன்பு வரவாஸம் பண்ணின சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்குத், திருச்சித்ரகூடததையும் தண்டகாரண்யததையும் விஸ்மரித்து வர்ததிக் கலாம் தேசமாயிற்று. (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டி. (கூனித்யாதி) ப்ரயோஜனாத்ரபரணிலும் தன்னை யாஸ்ரயித்த இந்த்ரனுக்காகத் தன்னையழியமாறினது கேட்கவேணுமோ, க்ருரையான கூனிசொற்கொண்டு காப்புக்கயிறேறேடே ராஜ்யம்விட்டுக் காட்டுக்கெழுந்தருளினுளிறே என்று அந்த அபதாந்தை யதுஸந்தித்து, அவனிடம் ப்ராய்யமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கூனல்வந்த அதர்சந்யதையும், “மடந்தைதன்” என்றத்தாலேசொன்ன தானைதன்மை - நெஞ்சில் க்ரௌர்யமென்னுமத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸத்ருஷ்டாந்தமுபபாதிக்கிறார் (ஸாவாத்மநேத்யாதி). ஸர்வாத்மநாந்தன் - த்ருதராவட்டன். இளங்கொடியாகில் இவனோடே கானுலாவுவானென்னெ

ன்னவருளிச்செய்கிறார் (ஒருஸர்க்கமாகவிய்யாதி). ஆயிருக்கச்செய்தேயும் கொடியாகையாலே கூடத்துடர்ந்தானென்று கருத்து.

திருவயிந்திரபுரத்துக்குத் திருமதின்களைச்சொல்லுகை புரவரணநோப டுத்தமாகிலும், மலைகளையும் மரங்களையும் வர்ணித்ததற்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). (க)

மு —மின்னின்றுண்ணிடைமடக்கொடிகாரணம்விலங்கலின்மிசையிலங்கை மன்னன்நீன்முடிபொடிசெய்த மைந்தனதிடம் மணிவரைநீழல் அன்னமாமலரரவிர்தத் தமளியில் பெடையொடுமினிதமரச் செந்நெலார் கவரிக்குலை வீசு தண் திருவயிந்திரபுரமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னில்	மின்போன்ற	மணிவரை	ரத்நபர்வதத்தின்
நுண்	ஸூக்ஷ்மமான	நீழல்	நிழலிலே
இடை	இடையையும்	அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
மடம்	மடப்பத்தையுமுடை	மா	பெரிய
கொடிகாரணம்	கொடிபோன்ற பிரா	அரவிந்தமலர்	தாமரைப்பூவாகிய
	ட்டிக்காக	அமளியில்	படுக்கையில்
விலங்கலின்மி	ஸுவேலைமலையின்	பெடையொடும்	தங்கள்பேடையோ
சை	மேல் கட்டப்பட்ட	இனிது	இனிதாக [டே
இலங்கை	லங்கைக்கு [டைய	அமர	தங்கியிருக்கும்படி
மன்னன்	ராஜாவானராவணனு	செந்நெல் ஆர்கு	செந்நெல்கிறைந்தரு
நீள்முடி	பெரிய முடிகள்பத்	லை	லையானது [கிற
	தையும்	கவரிவீசு	சாமரம்போலேவீசு
பொடிசெய்த	பொடிபடுத்தின	தண்	குளிர்ந்த
மைந்தனது	மிடுக்கனவனனுக்கு		திருவயிந்திரபுரமே. (எ)
இடம்	இடமாவது,		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) † மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையையுடையளாய், ஆதமகுணங்களுக்கெல்லாம்தா னே ஆஸ்ரயமாய், ஒரு உபக்ந்தத்தோடேசேர்க்கவேண்டும்படியான பஞ்ருவத்தையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் ஹேதுவாக. † பிரிவில் ரக்ஷகளை இவ்வார்த்தை சொல்லுவிக்கும்படியான அழகிதே. (க) † [ஞரீவக் கருஷீவ்-புரேவமேசாருததீம்] மாயாம்பருகத்தின்பின்னே போவதுக்குமுன்பு, “ இம்மாணைபபிடித்துத்தரவேணும்” என்ற முறுவலோடே † கொடுவந்து காட்டிற்றறலாகளாகில், [ஸ்ரீ ஸ்ரீ. அசிந்திதாம்] “அவனோப்பெறுமையாலே ஐகதுபஸம்ஹாரம்பண்ணி னார்” என்றால், “அவளுக்காக இது செய்தவிடம், தப்பச்செய்தார்”

சஎக பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, எ-பா, மின்னில்.

என்னவல்லாருண்டோ? (க) “ஸ்ரீமதீசுவரே” - யுத்தமீத்யேவ மேமதி” என்னுமித்தனையாகாதே. †பிராட்டியை உள்ளபடியெல்லாமறியாத வெனக்கு மிருந்தபடியிது; இனி இவனையுள்ளபடியறிவாரன் னீனைத்திருப்பார்களோ?(உ) [சீவசூத்ர-ஸதேவேத்யாதி] †இத்தை வருக்கைக்கு நெஞ்சால்பட்ட விடர்படவேணுமே அழிக்கைக்கு. (விவகலித்யாதி) ஸுவேலசைலமாய், அதின்மேலே தரி கூடமாய், அதின்மேலே படைவீடாயிமேயிருப்பது; இப்படி ஒரு வராலழிக்கவொண்ணாத படைவீட்டுக்கு நான் ராஜாவல்லேனே என்று அபிமானித்திருக்கிற பையலுடைய, தேவதைகளுடையவா ங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற முடிகள்பத்தும் துகளாம்படி பண்ணின மிக்கனானவன் வர்த்திக்கிற ஸ்த்தாநம்.

(மணிவரைநீழல்)ரத்ரபர்வதச்சாயையிலே. (அன்னமித்யாதி) அன்னமானது, பெரியமலரான தாமரைப்பிக்கையிலே, †அதாகிறது - குளித்தல், உண்ணுதல், மதுபாநம் †பண்ணுதல், ஊடினால் ஒருவரையொருவரணித்தாகாதபடி கடக்கக் கிடக்கைக்கு வேண்டி மிடம்போரும்படி பரப்புடைத்தான பிக்கையிலே. †ஜாத்யாசண்டாளன்ரப் பொறுத்தாலும் ப்ரணயாபராத சண்டாளரைப் பொறுப்பாரில்லையிதே; (ங) †“பள்ளிகமலத்திடைப்பட்ட” என்னுமா போலே. (செந்நெலாரித்யாதி) அப்பிக்கையிலே பேடையோடே இனிதமரும்படியாக, அவ்வதுபவத்துக்குத் †தண்ணீர்த்துரும்பாகையன்றிக்கே இனிதமரவிசுமாயிற்றுச் செந்நெல்; ஒருசேதநனைன்று துணுக்கென்னவேண்டாதே, நிறைந்த கவரிக் கொததை விசாரிற்ருமாயிற்று. (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) “இளங்கொடியோடும் காணுவாயி” என்றதுஸந்தித்தவாரே அங்குண்டான அபதாநமெல்லாம் திருவுள்ளத்திலோடி அவன் மிக்கை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மின்னில்” என்ற பஞ்சயியை உபமாநார்த்தத்திலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (மின்னோடித்யாதி). சீதைகாரணமாகவென்னவமைந்திருக்க, இங்ஙன் வர்ணித்துச்சொன்னது - அழகே காரணமென்கைக்காக வென்றருளிச்செய்கிறார் (பிரிவிலித்யாதி). “இவ்வார்த்தை” என்ற வார்த்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புரேவேத்யாதி). (கொடுவந்து) என்றவாந்தரம், ஜகத்திலுள்ளார் என்றுசெஷம். திருவடிபிராட்டியைக்கண்டபின்பு, பெரு

(க) ரா-ஸு-

(உ) ரா-ஆ-சு-எரு,

(ங) சு-எ-சு-

பெரியதிருமொழி, நு-ப, சு-தி, அ-பா, விரைகமழ்ந்த. சௌ

மான் பிரிவாற்படுகிறபாடெல்லாமுசிதம் என்றிருந்தால் நித்யாதுபவம்பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் கொண்டானேகை கைமுதிகந்யாயனித்தமென்கிறார் (பிராட்டியையித்யாதி). (இத்தை) - ஐகத்தை.

“மா” என்றதுக்குத்தாப்பர்யம் (அதாகிறதித்யாதி). (பண்ணுதல்) என்ற வந்தரம், என்னையொழியச்செய்தாய் என்று இவ்வளவும் கூட்டுவது. ப்ரணயகலஹம் பிறந்தால் தனியேகிடக்கவேணுமோ, பொறுக்கவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜாத்யாசண்டாளரை யித்யாதி). திரயக்குக்க றுக்கு ப்ரணயகலஹப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பள்ளி கமலத்தித்யாதி). (தண்ணீர்த்தாரும்பாகையன்றிக்கே) என்றதுக்கு - கேவலம் தண்ணீரில் பிறந்த ஸஸ்யமாயேபோகாமே சேதநக்ருத்யமான கவரிவீசிற் றென்றும், கேவலசேதநமாய் போகப்பிரதிபந்தகமாகாமலிருந்ததென்றும் தாத் பர்யம் கண்டுகொள்வது. (எ)

மு.—விரைகமழ்ந்தமென்கருங்குழல்காரணம்வில்லி றுத்தடல்மழைக் கிரைகலங்கிடவரை குடையெடுத்தவன்நிலவியவிடம்தடமார் [கு வரை வளந்திகழ் மதகரி மருப்பொடு மலை வள ரகிலுந்தித் திரைகொணர்ந்தனைசெழுநதிவயல்பு குதிருவயிந்திரபுரமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விரை	நறுநாற்றம்	ஆர்	நிறைந்த
கமழ்ந்த	கமழாரின்றுள்ள	வரை	மலைகளுக்கு
மெல்	மருதுவான	வளம்	அழகாய்க்கொண்டு
கருங்குழல்காரணம்	கறுத்த திருக்குழலையுடைய பிராட்டிக்	திகழ்	விளங்காரின்றுள்ள
வில்	வில்லை [காக	மதகரி	மத்தகஜத்தின்
இறுத்து	முறித்தவனாய்,	மருப்பொடு	கொம்பையும்
அடல்	யுத்தோந்முருமான	மலைவளர்	மலையில்வளருகிற
மழைக்கு	வரவத்துக்கு	அகில்	அகில்மரத்தையும்
நிரை	பசுக்கூட்டம்	உந்தி	தள்ளிக்கொண்டு
கலங்கிட	நோவுபட	திரை	அலையானது
வரை	கோவர்த்தநதியை	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
குடை	குடையாக	அனை	சேருகிற
எடுத்தவன்	எடுத்துக்காத்தவன்	செழுநதி	அழகியஆறு
நிலவிய	நித்யவாஸம்பண்ணுகி	வயல	வயலில்
இடம்	இடமாவது, [ற	புகு	பாய்கிற
தடம்	தடாகங்கள்		திருவயிந்திரபுரமே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (விரையித்யாதி) நறுநாற்றம் கமழாரிற் பதாய் மருதுவான கருங்குழலையுடைய ஸ்ரீஐநகராஜன்திருமகள்ஹே துவாக வில்லை முறித்து. †(க)“ஈரூபந்-ஸர்வகந்த” என்கிறவஸ்து,

சுள் அ பெரியதிருமொழி, ந-ப, க-தி, அ-பா, விரைகமழந்த.

“முடியும், முடியாது” என்றுபாராதே மேல்விழுந்து வில்லைமுறி
 க்கும்படியாயிற்றுக் குழுவின் பரிமளம். † அதாகிறது-அவ்வருகு
 பெறவிருக்கிறது இவனாயாகில் நடுவுண்டான ப்ரதிபந்தகங்கள்
 கொடி கார்யமென்! என்றிருந்தார். (அடல்மழைக்கு)†அவளழகிலே
 துவக்குண்டு செய்த செயலையன்றிக்கே, ஸ்வரக்ஷணத்தி லந்வய
 மில்லாத பசுக்களுக்கும் இடையர்க்குமாக மலையையெடுத்து மழை
 யைப் பரிஹரித்தானாயிற்று. †இந்த்ரானுலே யேவப்பட்ட மேகங்கள்
 வர்ஷிக்க அதிலே பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடப்புக, கோவர்த்
 தநகிரியைதரித்து ரக்ஷித்தானாயிற்று.(அடல் மழைக்கு)(க) †“போர்
 ககனத்து”என்னுமாபோலே யுத்தோந்முகமான வர்ஷத்துக்கு.(நிரை
 கலங்கிட) (உ) “ஸூர்ஷ் - அதிவார்த்தம்” என்கிறபடியே நோவு
 பட. (நிரைகலங்கிட அடல்மழைக்கு-வரைகுடையெடுத்தவன்). †வி
 ஸ்வாமித்ராதிகளோடாதல், ஜநகாதிகளோடாதல் கூட்டிச்செய்யும்
 ஜம்மமன்றே! தோற்றிற்றொரு மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தானு
 யிற்று.(நிலையிவிடம்) இந்தரன் வர்ஷிப்பிக்கப் பிற்பாடராய் நோவு
 படவிட்டாற்போலேயாகவொண்ணாதென்று, ஏற்கவே நோவு படா
 மே நோக்குகைக்காகவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவிடமாயிற்று.

(தட மித்யாதி) †தடமென்று-தாழ்வரையாய், தான்வளரா கின்
 றுள்ளவரைபோலே அழகு விளங்காநின்றுள்ளமத்தகஜத்தினுடைய
 வென்னுதல்; அன்றிக்கே, தடமென்று-தடாகமாய், தடங்கள்மிக்கிரு
 ந்துள்ளவரைக் கழகாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள மத்தகஜத்தி
 னுடைய மருப்போடேகூட வென்னுதல். மலைக்குச்சிறப்பாக
 ஆணைகளைச் சொல்லக்கடவதிதே. (மலைவளரகிலுந்தி) மலையிலே
 மதுஷ்யாதிகளால்வரும் ஸங்கோசமில்லாமையாலே, ஆகாசாவகா
 சத்தை இடமடைததுக்கொண்டு தான்கண்டபடி வளருகிற அகிலே
 வேரோடேபறித்துத்தள்ளிக்கொண்டு. (திரையித்யாதி) வர்ஷிந்த
 வாறே,மலையருவிகளானவை ஆணைக்கொம்பையும் அகில்மரத்தையும்
 முறித்துத்தன் திரைகளாகிற கைகளாலேயேந்திக்கொண்டு வயலிலே
 வந்து புகுருமாயிற்று. அளவுபட்ட வாய்த்தலைகளாலேயாதல், கை
 வாய்க்காலாலேயாதல் புகுருகையன்றிக்கே, வினாவில்லாக்கடலிலே
 போய்ப் புகுகையுமன்றிக்கே, ஆறுதானே வயலிலேவந்து புகுருமா
 யிற்று. (அ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப், கூ-தி, கூ-பா, வேல்கொள். சளக

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (விரையித்யாதி) பிராட்டியழகில் துவக்கு ண்டு ராவணனைவென்ற மைந்தன் என்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவோ, அவனைக் கைப்பிடிக்கப்போனவன்றே பரிமளத்தில் நசையாலே வில்லைமுறி த்த மிடுக்கையும், அவ்வளவன்றியே, க்ருஷ்ணனாய் மலையெடுத்தானென்று மதுஸந்தித்து, அந்தமிடுக்கணிநுக்குமிடம் ப்ராப்யமென்குரொன்றுஸங்கதி.

கமழ்ந்த மென் கருங்குழல் என்றாலமையாதோ, “விரை” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கஹத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரவகந்த இத் யாதி). (விட) வித்தவ்யாய்ந்தரு வாக்யம் (அதாகிறதித்யாதி). ஒருகாமுகன், வ்யாமோஹத்தாலே கார்முகத்தை முறித்தானென்கிறவிது மிடுக்காகவேணு மோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவளித்யாதி). மலையெடுக்கும்படி மழை வர ப்ரஸக்தியைக் காட்டாநின்றகொண்டு விவரிக்கிறார் (இந்த்ரணித்யாதி). மழையை யுத்தோந்முகமானதாகச் சொன்னாருண்டோவென்ன (போர்க் களத்தென்னுமாபோலே) என்கிறார். “சலமாமுகில் பல்கணப்போர்க்களத் துச் சரமாரிபொழிந்து” என்று பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தாற்போலே யெ ன்று கருத்து. அர்ஜுநனைப்போலே சரக்கூடமாகக்கட்டாதே, மலையெடுப்பா னென்னென்ன; இடையானாகையாலே பெருமானைப்போலே விசாரியாதே செய்தானென்கிறார் (வஸ்வாமித்தேயாதி).

ஆர்தல் - மிருதியாய், வளர்த்தியைச் சொல்லுகிறதென் றருளிச்செய் கிறார் (தடமென்றித்யாதி). (அ)

ழ.—வேல்கொள்கைத்தலத்தரசர்வெம்போரினில்விசயனுக்காய்மணித்தேர்க் கோல்கொள்கைத்தலத்தெந்நைபெம்மானிடம் குலவுதன்வரைச்சாரல் கால்கொள்கண்கொடிக்கையெழக்கமுகிளம்பானைகள் கமழ்சாரல் சேல்கள் பாய்தரு செழுந்தி வயல்புகு திருவயிந்திரபுரமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கைத்தலத்து	கையில்	கைத்தலத்து	கையில்
வேல்கொள்	வேலையுடையான	கொள்	கொண்டுநின்ற
அரசர்	துர்யோதநாதிகளு	எந்தை	என் லுலகாதினான
வெம்	பயாவஹமான[டைய	பெம்மான்	ஸ்ரவேஸ்வரனுக்கு
போரினில்	பாரதயுத்தத்தில்	இடம்	இடமாவது,
விசயனுக்குஆய்	அர்ஜுநனுக்கே அது	குலவு	எல்லாராலும்கொண்
	கூலனாய் (அவனு		டாடப்படுகிற
	டைய)	தண்	குளிரந்த
மணித்தேர்	அழகியதேர்முன்னே	வரைச்சாரல்	பர்வதபார்ஸ்வத்தில்
கோல்	உழுவுகோலை	கால்	வெற்றிலைக்கால்கள்

சுஅ0 பெரியதிருமொழி, நு-ப, க-தி, கூ-பா, வேல்கொள்.

கண்கொள்	சுன்தோறும் கினைக்கி	சேல்கள்	சேல்மத்யங்கள்
கொடி	கொடியானது [ற	பாய்தரு	பாய்கிற
கையெழ	கையெழாநிற்குமதாய்	செழுநதி	அழகிய ஆறானது
கழுரு	பாக்குமரங்களின்	வயல்புகு	வயலில் பாயாநின்ற
இளம்பாணைகள்	இளைதானபாணைகள்	ள்ள	ள்ள
கமழ்	பரிமளியாநிற்கிற	திருவயிந்திரபுரமே. (க)	
சாரல்	பர்யந்தத்தையுடைத		
	தாய்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேலிதயாதி). †பகதத்தனில்குறைந்தாரில்லையிறே அங்கேறினபேரில்; (சு) ஸுஹ்ஸுஹ்ஸு-பார்த்தம் ஸஞ்சாத்யபண்ணவேண்டும்படியிறே. (அரசர்)பரிகரம்தூசியேற ராஜாக்கள்கடக்ககிற்கையன்றிக்கே, ராஜாக்களே தூசியேறினபோராயிற்று. (வெம்போர்)பாரதஸமரமென்றால் கேட்டவர்களுக்கும்வயிரொழுகவேண்டும்படியான யுத்தத்திலே, காணவந்தசோழர்க்கும் தங்களை நோக்குகைக்குக் கையிலே ஓராயுதம்பிடித்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டும்படி பயாவஹமிறே. (விசயனுக்காய்)†அர்ஜுநனுக்காகத் தன்னை அழிவுக்கிட்டு. †ரதியைச்சிறிவைவன் ஸாரதியையிறே யழியச்செய்வது.†உடம்புக்கு ஈடுஇடாதே தன்னை அழிவுக்கிட்டு நின்றானாயிற்று. †தான்கொண்டவிஜயமும் அர்ஜுநன்தலையிலே கிடக்கும்படி தன்னைத்தாழவிட்டு வைத்தாளுயிற்று. (உ)†“மலைபுரைதோள்”இத்யாதி. (மணியித்யாதி) ஸ்லாக்யமான தேரிலே, கையிலே உழவுகோலைக் கொண்டுநின்ற என்ருலநாதனுடைய ஸ்ததாரம்.

(குலவித்யாதி)†கொண்டாடப்பார்த்தால் தன்னையேகொண்டாடும்படியாயிருக்கிற குளிர்ந்த மலைச்சாரலிலே-பாயந்தத்திலே. (கால் கொள்கண்கொடி)காலுண்டு-†வெற்றிலைக்கால்; அதுமறையும்படியாகக்கண்தோறும்†பலவிபற்றுமாயிற்று வெற்றிலைக்கொடி. அக்கொடிகள், கழுகுகளினுடைய இளம்பாணைகள் விரிந்த பரிமளத்தாலே யெருவிட்டாற்போலேயிருக்க, கையெழாநிற்கும். கையென்று - வெற்றிலைக்கிளைகளிறே. இப்படிப்பட்டசோலையையுடைத்தாய், இச்சோலைக்கணித்தாயிறே ஆறுமிருப்பது. அப்பரிமளத்திலே மதுபாநம்பண்ணினாற்போலேகளித்து சேல்கள் பாயாநிற்குமாயிற்று. இப்படியிருக்கிற அழகிய நதியானது வயலிலேபுகுமாயிற்று. அதாவது - இவ்வயலளவுமாயிற்று ஆறாய் வருவது; இங்கேவந்தவாறே வயலிலேபுகுந்தாயிற்றுப்போவது.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க-தி, ௧௦-பா, மூவராகிய. சங்க

ஆக, தாரகம் தார்யத்துக்குள்ளே மறைந்திருக்கும் தேசமாயிற்று. தான் வெல்லச்செய்தேயும், “அர்ஜுநன்வென்றுன்” என்று சொல்லலாம்படி க்ருஷ்ணன் அவனுக்குப் பரிசுரமாய் அந்தர்ப்பவித்துநிற் குமாபோலே, தான் விளைவிக்கச்செய்தே “வயல்விளைந்தது” என்று சொல்லலாம்படியாயிற்று இருப்பது. ... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேலித்யாதி). மலையெடுத்து மழைதடுத்தா னென்று க்ருஷ்ணவதாரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, அவனுடைய ஆஸிரித பக்ஷ பாதத்தை யதுஸந்திக்கிரொன்று ஸங்கதி.

போரில்வருமரசர்க்கு ஆயுதங்களதுத்தவித்தமன்றோ, விசேஷிப்பானென் னென்ன; கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பகதத்தனிவித்யாதிவாக்யத்யலே). “ஊர்ஸாநாநா மூஸ் ஸாநாநா மூஸ் ஸாநாநா மூஸ் - உரஸாச்சாதயாமாஸ பார்த் தம் ஸஞ்சாத்யமாதவஃ” என்கிறபடியே பகதத்தன்விட்ட அஸ்தரத்தை க்ரு ஷ்ணன் தன்மாவிவேற்று அர்ஜுநனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமானால், அவனிலும் பிகுத்த அரசர்வேல்கள் க்ரூரங்களுக்கெனக்காக விசேஷித்தாரொன்று கரு த்து. “விசயன் மணித்தேர்க்கோல்கொன்” என்றத்தாலே - தன்மேன்மை யுழித்து ஸாரதியாய் தன்னை அம்புக்கிலககாக்கினமை தோற்றுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக்காகவித்யாதி). ரதிக் கன்றோ அழிவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரதியையித்யாதி). “விசயனுக்காய்” என்றது-விஜயனுக்கேயாயென்று ஸாவதாரணமாகித் தாதபர்யமருளிச்செய் கிறார் (உடம்புக்கித்யாதி). ஸ்வரக்ஷணாதமாக உடம்பிலே கவசம்போடாம லிருந்தானென்று கருத்து. பார்த்தர்க்காயென்னுதே, “விசயன்” என்று அவனை நிரூபித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). தான்கொ ண்டவிஜயம் அவன்மேலே யேறிட்டதக்கு ப்ரமாணம் (மலைவித்யாதி). “அலைவலை” என்கையாலே - தான்செய்தவிஜயத்தையெல்லாம் அர்ஜு நன்மேலே யேறிட்டித் தானேகொண்டாடினென்று கருத்து.

குலவுதல் - குலாவுதலாய், தாத்பாயமருளிச்செய்கிறார் (கொண்டாட வித்யாதி). (வெற்றிலைக்கால்) என்றது - வெற்றிலைக்கொடிவளரும்படியான கொள்கொம்பு. (பல்லிபற்றுகை) கிளைக்கை. ... (க)

மீ.—மூவராகியவொருவனை மூவுலகுண்டுமிற்தளந்தானைத் [த்து தேவர்தானவர் சென்றுசென்றிறைஞ்சத் தன் திருவயிர்திரபுர மேவுசோதியையேவல்வலவன கலிகன்றிவிதித்துரைத்த பாவுதண்டமிழ் பததிவை பாடிடப பாவுந்கள் பயிலாவே. (௧௦)

திருமங்கை யாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூவர்ஆகிய	ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்	மேவு	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
ஒருவனை	ரூபியான	சோதியை	தேஜஸ்வியானவன்
மூவுலகு	அத்வித்யனும்,	வேல்வலவன்	விஷயமாக
உண்டு	மூன்றுலோகங்களை	கலிகன்றி	வேலாலேயெதிரிகளை
உமிழ்ந்து	அமுதுசெய்து [யும்	விரித்து	ஜயிக்கவல்ல
	வெளியில் புறப்படவி	உரைத்த	ஆழ்வார்
	[ட்டு	பாவு	விஸ்தரித்து
அளந்தானை	(மஹாபலிபக்கலில்நி	தன்	அருளிச்செய்ததாய்
	ன்றும்மீட்டு) அள	தமிழ்	பரந்த
தேவர்	ந்துகொண்டவனா	இவைபத்து	அழகிய
தானவர்	தேவர்களும் [ய்,	பாடிட	தமிழ்பாழையான
சென்றுசென்று	அஸுரர்களும்	பாவங்கள்	இப்பத்துப்பாட்டை
இறைஞ்ச	பலகால்சென்று	பயிலா	பாட [யும்
தண்	ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி		பாபங்கள்
திருவயிந்திரபுர	ஸ்ரமஹரமான		சேரமாட்டா. (சு0)
த்து	திருவயிந்திரபுரத்திலே		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.(மூவரித்யாதி)ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய சரீரத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கு மந்தராத்தமதயாநின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹா ரங்களைப்பண்ணுகையாலும், ஸ்வேநரூபேணநின்று பாலந்ததைப் பண்ணுகையாலும்; (மூவராகிய ஒருவனை) (சு)†“ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹா ப்ரஹ்மவிஷ்ணுசிவாத்தமிகாம்”ஆக ஸர்வநியந்தாவாயிற்று.(மூவுலகித் யாதி)ஆபத்ஸகனுமாயிற்று.(தேவரித்யாதி)(உ) “ஃவாஸாஸாஸாஸா தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச” என்கிறபடியே, தன்னாலே ஸ்ருஜ்யரான வர்களிரண்டு திறத்தார்க்குமொத்திருக்கையாலே, தந்தாமுடைய அபேக்ஷிதஸித்திக்காக தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும்டையச் சென்றுஸ்ரயிக்கலாம்படி திருவயிந்திரபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணி, அத்தாலே பரமபதத்திற்காட்டிவ முஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிற வனை.†எல்லாமில்லையிறே பரமபதத்திலே; இவர்களுக்கு அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுகையால் வந்தவேற்றமுண்டிறையிங்கு.

(வேல்வலவன்) (ந) “ஆழிவலவன்” என்னுமாபோலே. (விரித் துரைத்த) சொல்லுகிற லக்ஷணங்களுண்டாம்படிசொன்ன.†“விரித் துரைத்த” என்றும்,“நொகுத்துரைத்த” என்றுமுண்டிறே. சிவிட் கென்ன நெஞ்சிலே படும்படிபண்ணுகையும், இவர்களுக்குப் பரக் கச் சொல்லுகையும், இவையெல்லாம் வேணுமிதே. (பாவு) பரந்து.

பெரியதிருமொழி, ந-ப, க-தி, க0-பா, மூவராகிய. ச-அந.

ஸபாதலக்ஷமாயிருக்கையன்றிக்கே பத்தாயிற்று. (பாவங்கள் பயிலா
வே) பாபாநுபவம் பண்ணுகைக்காகவிதே ஸம்ஸாரத்திலே பிறக்கி
றது, அவையநுபவிக்கவந்த வித்தேசத்திலே இத்தையதிகரிக்கில்;
அவைதான் “நமக்கிருப்பிடமல்ல” என்று விட்டோடிப்போம்.(க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மூவரித்யாதி). “ஸ்ருஷ்ட்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹா
ரங்கள் மூன்றும் விஷ்ணுவேபண்ணுகிறான்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ப்ரஹ்
மேத்யாதி). “ஸ்ரீஸிங்கந் கர்ணம் ப்ரஹ்மணஸி கர்ணம் 1 ஸ்ரீஸிங்கந்
நீக விவ் ப்ரஹ்மணஸி - ஸ்ருஷ்ட்டி ஸ்த்தித்யந்த கர்ணம் ப்ரஹ்மணஸி
த்மிகாம் | ஸஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவா நேக ஏவ ஜநார்த்தக” என்று ப்ரமாண
சேஷம். (எல்லாமில்லையிதே) என்றது - அதுகூல ப்ரதிகூலவிபாகமில்லையி
தேயென்கை.

நெஞ்சிலேபடும்படி ஸங்க்ரஹமாக உரைக்கவமையாதோ, விரித்து
ரைப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்குறர் (விரித்தித்யாதி). அநதிஸங்க்ரஹ
விஸ்தரமாகச் சொன்னாரென்கை. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்தில் முதல் திருமொழி முடிந்தது.

—(*)—

சுஅஸ் பெரியதிருமொழி, ந-ப, உ-தி, க-பா, ஊன்வாட்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி, ந - ம் பத்து, உ - ம் திருமொழி

ஊன் வாட் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(க)†“அடியவர்க்குமெய்யனாகிய தெய்வநாயகன்” என்று
 †ஆஸ்ரிதர்க்குஸுலபனாகைக்காகத் திருவயிந்திரபுரத்திலே ஸந்நிஹி
 தனானென்றார் - கீழ்; அவன்படி இதுவானபின்பு, விரோதியான
 தேஹத்தைக்கழித்து பகவத்பராபதிபண்ணவேண்டியிருப்பார்க்கு
 †(சரீரத்தையொறுத்து ஸாதநாதுஷ்ட்டாநம் பண்ணவேண்டா, அவ
 னுகந்து வர்த்திக்கிற திருச்சிதரகூடத்தை யாஸ்ரயியுங்கொளென்கி
 ரார்). (உ) “மன்னுமழல்லுகர்ந்தும் வண்டடந்தினுட்கிடந்தும்”
 என்கிறபடியே - கோடைகாலம் பஞ்சாக்கிமத்யஸ்த்தராயும், சீத
 காலம் தடாகங்களிலே அகமர்ஷணம்பண்ணியும், அதிலே பாசி
 யேறக்கிடந்தும், இப்படி சரீரத்தையொறுத்து, அப்பக்ஷராயும்,
 வாயுப்பக்ஷராயும், சாகமூலபலாதிகளை புஜித்தும் தபஸ்ஸுபண்ணி
 க்லேசிக்கவேண்டா; ப்ரளயாதயாபத்துக்களில் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷ
 மாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாய், ராவணஹிரண்யாதிகளாலே நனிவு
 வந்தகாலத்து ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களைப்பண்ணி ரக்ஷித்தும்,
 இப்படி ஸர்வப்ரகாரமாக ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன், ஸ்ரியஃ
 பதி, திருச்சித்ரகூடத்திலே ஸந்நிஹிதனான, அததேசத்தைச்செ
 ன்று சேரவே ஸகலவிரோதிகளும்போய் அவனைப்பெறலாம். சட
 க்கென அததேசத்திலேசென்று சேருங்கொளென்று பரோபதேசம்
 பண்ணுகிறார். ... *
 ... *
 ... *

அநு.—ஊன்வாட்ப்ரவேசம்.—திருவயிந்திரபுரத்திலே*அடியவர்க்கு மெ
 ய்யனாய் தெய்வநாயகனிருக்கையால் அங்கேதானே ஆஸ்ரயிக்கச்சொல்ல
 லாயிருக்க, “திருச்சித்திரகூடத்தில்சென்று சேர்மின்கள்” என்று உபதேசிப்
 பானென்னென்ற சங்கையிலே ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (அடியவர்க்
 கிய்யாதி). (ஆஸ்ரிதர்க்கு) என்றது - திருமேனியோடிருக்கு மாஸ்ரிதர்க்
 கென்றபடி.

(க) ந-க-ந-

† குணடலிதம் க்வாசித்கம்.

(உ) பெரியதிருமடல

மூ.—ஊன்வாட வுண்ணுதுயிர் காவலிட்டு

டுடலில்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து

தாம் வாடவாடத் தவம் செய்யவேண்டா

தமதாவிமையோ நுலகாளகிற்பீர்

காளுட மஞ்ஞைக் கணமாட மாடே

கயலாடு கரணீர்ப் பழனம் புடைபோய்த்

தேனுட மாடக் கொடியாடு தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இமையோருல	பரமபதத்தை	ஆட	அசையுமபடியாக
தமதா [கு	தங்களதாக	மஞ்ஞைக்கண	மயிலதிரள்கள்
ஆளகிற்பீர்	ஆளவேண்டியிருக்கு	ஆட [ம்	ஆடவும்
	மவர்களே!	மாடே	பக்கத்திலே
ஊன்	மாம்ஸமானது	கயல்	கயல்மத்தையங்கள்
வாட	வற்றியுலரும்படி	ஆடு	ஸஞ்சரிக்கிற
உண்ணுது	போஜநாதிகளைத் த	நீர்	நீரோடுகிற [டைய
	விரந்து	கால்	வாய்க்கால்களையு
உயிர்	ப்ராணனை (போகாத	பழனம்புடை	நீர்நிலங்குகின்ற ரு கே
	படியாக நீர் காற்	போய்	போய்
	றுமுதலானவற்றை	தேன்	வண்டிகள்
காவலிட்டு	சிறையிலிட்டு [ல்]	ஆட	மேலேயெழுப்பறக் க
உடலில்பிரியா	சரீரத்தை விட்டுப்		(அக்காற்றுவே)
	போகாத	மாடம்	மாடங்களிலுள்ள
ஐந்துபுலனும்	ஐந்து இந்திரியங்களு	கொழு	கொழிகள்
நொந்து	வருந்தி [ம்	ஆடு	அசையாநிற்கிற
தாம்	தாங்கள் [க்கும்படி	தில்லைத்திருச்சி	தில்லைத்திருச்சித் திர
வாடவாட	மேலமேலும் க்வேசி	த்திரகூடம்	கூடத்தை
தவம்செய்யவே	தபஸ்ஸுபண்ணவே	சென்றுசேர்மி	சென்றுசேருங் கோ
ண்டா	ண்டாம்;	ன்கள்	ள்.
கான்	வநமானது		(க)

வ்யா-முதற்பாட்டு.(ஊன்வாட)மாம்ஸமானது குறைய அசநீவஸ
நாதிகளைக்குறைத்து, ப்ராணன்களைப்போகாதபடி அப்பக்ஷண வாயு
பக்ஷணங்களாலே காற்கட்டி,சரீரத்தை விட்டுப்போகாத இந்திரியங்
களைந்தும் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களைப்பெருமையாலே நொந்து ஈடுபடும்
படி தாங்கள் +மேன்மேலும் க்வேசிக்கும்படி தபஸ்ஸு பண்ணவே
ண்டா. (தமதாவித்யாதி)†பரமபதத்தைத் தங்களதாக ஆளவேண்டி-
யிருப்பீர்!

ச-அன பெரியதிருமொழி, ந-ப, உ-தி, உ-பா, காயோடு.

(காளு) சோலையசையும்படியாக + மயிலினங்களாட, அத் தாலே சோலையில்லின்றும் கிளம்பின வண்டுகளானவை, அச்சோலையருகே கயல்கள்களித்துப்பாயாகின்றனள் நீரோடு காலையுடைத்தாயிருக்கிற நீர்நிலங்கள் + அருகிட்டுப்போய், தேனுண்டு - வண்டுகளானவை, மேலேயெழும்பறக்க, அக்காற்றாலே மாடத்திலுண்டான கொடிகளானவை அசையாநிற்குமாயிற்று. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (ஊனித்யாதி) “உண்ணாது” என்றது - உடாமைக்கு உபலக்ஷணமாக யருளிச்செய்கிறார் (வளநாதிக்களை) என்று. “வாடவாட” என்ற மீமிசையினர்த்தம் (மேன்மேலும் க்லேசுக்கும்படி) என்றது. “இமையோருலகு - தமதா ஆனகிற்பீ” என்றவயித் தருளிச்செய்கிறார் (பரமபத்தையித்யாதி).

“மஞ்ஞைக்கணம்” என்றதினர்த்தம் (மயிலினங்கள்) என்றது. “மாடே” என்றதினர்த்தம் (சோலையருகே) என்றது. “நீர் - கால் பழனம்” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீரோடித்யாதி). “புடை” என்றதினர்த்தம் (அருகிட்டு) என்றது. ... (க)

மூ.—காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு

கடுங்கால் துகர்ந்து நெடுங்காலமைந்து

தியோடுகின்று தவஞ்செய்யவேண்டா

திருமார்வனைச் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர்

வாயோது வேதம் மல்கின்ற தொல்சீர்

மறையாளர் நாளும் முறையால் வளர்த்த

தியோங்கவோங்கப் புகழோங்கு தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களை. (உ)

பதம்.	உரை.
திருமார்வனை	ஸ்ரீயஸிபதியை
சிந்தையுள்	நெஞ்சில்
வைத்தும்என்பீர்	வைத்துக்கொள்ளவே ணுமென்பீர்!
காயோடு	இளங்காய்களையும்
நீடுகனி	நெடுநாளுலர்ந்தபழங்களையும்
உண்டு	புஜித்து
வீசு	அடிக்கிற
கடுங்கால்	வெட்டியகாற்றை

பதம்.	உரை.
துகர்ந்து	பாசமபண்ணி
நெடுங்காலம்	நெடுநாள்
ஐந்துதியோடுகின்று	பஞ்சாக்கிரமத்யஸ்த்தத் னுய்கின்று
தவம்செய்யவேண்டா	தபஸ்ஸுபண்ணவேண்டா;
வாய்	வாயாலே
ஒது	ஒதப்படுகிற
வேதம்	வேதமானது
மல்கின்ற	குறைவுற்றிருக்கிற

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, உ-தி, ஈ-பா, வெம்பும். ச-அள

தொல்	ஸ்வாபாவிகமான	தி	அக்கியானது
சீர்	ஸம்பத்தையுடைய	ஓங்கலங்க	வளரவளர (அத்தா
மறையாளர்	ப்ராஹ்மணர்	ஓங்கு	மிக்குவருகிற [லே]
நாளும்	நாஸ்தோதும்	புகழ்	புகழையுடைய
முறையால்	க்ரமமாக	தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்சென்று	
வளர்த்த	அதுஷ்ட்டித்த	சேர்மின்கள். (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (காயோடித்யாதி) பருவமினீதான காய்களையும், வெய்யிலிலும் காற்றிலுமுலர்ந்து பசையற்றகனிகளையும் புஜித்து, வீசினர்வெட்டிய காற்றைப்பருகி நெடுங்காலம் பஞ்சாக்கரிமத்யஸ்த்தராய் நின்று தபஸ்ஸுபண்ணவேண்டா, ஸ்ரியபதியை ஹ்ருதயத்திலே பிரியாதபடி வைத்துக்கொள்வோமென்பீர் !

(வாயோதித்யாதி) வாயாலேஒதுகிறவேதம் குறைவறுகையால் வந்த ஸ்வாபாவிகஸம்பத்தையுடைய ப்ராஹ்மணர் என்று மொக்க முறையாலே அதுஷ்ட்டித்த அக்கி வளரவளரப் புகழோங்காநின்றுள்ளதில்லை. (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (காயித்யாதி) ஊன்வாடவுண்ணாதார் உயிரைக் காவலிடும்படி யெங்கனையென்ன; அத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு தபஸ்ஸினுடைய துஷ்கரதையையும் காட்டுகிறாரென்று ஸங்கதி.

ஈகேனி - நெடுநாளுலர்ந்த கனியென்றாய், அங்குங்காய்க்கு விசேஷணமிடாமையால், இளங்காயென்று ப்ரகரணத்துக்குச் சேர வருளிச்செய்கிறார் (பருவமித்யாதி). (வெட்டிய) உஷ்ணமான. (உ)

மூ.—வெம்பும் சினத்துப புனக்கேழலொன்றாய்

விரிநீர் முதுவெள்ள முள்புக்கமுந்த
வம்புன்பொழில்சூழலகன்மெறித்தா
னடிப்போதனைவான் விருப்போடிருப்பீர்
பைம்பொன்னு முத்தும் மணியுங் கொணர்ந்து
படை மன்னவன் பல்லவர்கோன் பணிந்த
செம்பொன் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத்
திருச்சித்திரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வம்பு	புதிதாய் [ன	முதுநீர்வெள்ள	மஹாஜலமானகடலி
உண்	ஊனுக்குவிஷயமா	முள்புக்கு	லேப்ரவேசித்து
பொழில்	சோலை	அழுந்த	மக்கையாக
சூழ்	சூழ்ந்த	அன்று	அப்போது
உலகு	பூமியானது	வெம்பும்சினம்	மிக்ககோபத்தைபு
விரி	பரந்து		டைத்தாய்

ச.அ.அ. பெரியதிருமொழி, கூட, உ-தி, ச-பா, அருமாளில்.

புனம்	காட்டிலேவர்த்திக்கி	மணியும்	மாணிக்கங்களையும்
ஒன்று	ஒப்பற்ற	தொணர்ந்து	தொண்டிவந்து
கேழலாய்	மஹாவராஹமாய்க்	படை	பரிகரத்தோடேகூட
	கொண்டு	மன்னவன்	ராஜாவான
எடுத்தான்	அத்தை இடந்தெடுத்	பல்லவர்கோன்	பல்லவராஜா
	தவனுடைய	பணிந்த	ஆய்மயித்ததாய்
அடிப்போது	திருவடித்தாமரை	செம்பொன்	அழகியபொன்னாலும்
அணைவான்	சாரவேணுமென்கிற	மணி	மாணிக்கங்களாலும்
விருப்போடு	ஆதரத்தோடு		செய்யப்பட்ட
இருப்பீர்	வர்த்திக்கிறவர்களே!	மாடங்கள்	மாடங்களால்
பை	அழகிய	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
பொன்னும்	பொற்பூக்களையும்	தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்	சென்று
முத்தும்	முத்துக்களையும்	சேர்மின்கள்.	(க)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வெம்புமித்யாதி) மிக்கசினத்தை யுடைத்தாய் புனத்திலே வர்த்திக்கும் மஹாவராஹமொன்றாய், பரந்திருந்துள்ளகடலிலே பூமியழுந்த, அப்போது பல் (ஃ) மூலங்களை யுடைத்தான பொழில்சூழ்ந்த பூமியை எடுத்தவனுடைய திருவடித் தாமரைகளை யணையவேணுமென்னும் விருப்பத்தோடே வர்த்திப் பீர்!

(பைம்பொன்னித்யாதி) ரத்நாதிகளைக்கொண்டு பரிகரத்தோ டும் பல்லவர்கோன் பணிவதும்செய்து, செம்பொன்னாலும் மணியா லுப்செய்த மாடங்கள் சூழாநின்றுள்ள தில்லை. (க)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வெம்புமித்யாதி) “தவம்செய்யவேண்டா, திரு ச்சித்திரகூடம் சேர்மின்கள்” என்றீர், நாங்கள் ஸம்ஸாரப்ரளயத்திலுழந் திக்கிடக்க உத்தரிப்பனோவென்ன; ப்ரளயார்ணவமக்கையான பூமியையெடு த்தாற்போல் உங்களை உத்தரிக்கவல்லவனென்கிறாரென்றுஸங்கதி.

வம்பு - புதிசாய், உண் - ஊனுக்குவிஷயமாய், அவற்றையுடைத்தான பொழிலென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பலேத்யாதி).

பைம்பொன் - அழகியபொற்பூக்கள். (க)

மூ.—அரு மாநில மன்றளபபான் குறளா
யவுணன் பெருவேள்வியில் சென்றிரந்த
பெருமான் திருநாமம் பிதற்றி நூந்தம்
பிறவித்துயர் நீங்குதமென்னகிற்பீர்
கரு மா கடலுள் கிடந்தா னுவந்து
கவை நா வரவினணைப பள்ளியின்மேல்
திருமால் திருமங்கையோடாடி தில்லைத்
திருச்சித்திரகூடம் சென்று சேர்மின்களே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	இந்தரன் ராஜ்யத் தை இழந்தவன்று	நீங்குதும்	போக்குவோம் [பீர்!
அரு	அளக்கவரிதான	என்னநிம்பீர்	என்றுசொல்லியிருப்
மாவிலம்	மஹாப்ருதிவியை	கருமா	கறுத்துப்பெரியதான
அளப்பான்	அளக்கைக்காக	கடலுள்	திருப்பாங்கடலிலே
குறளாய்	வாமநருபியாய்	கவைநா	இரண்டுநாவையுடைய
அவுணன்	அஸுரனு மஹா பலியனுடைய	அரவிண்ணப்ப	திருவந்தராமுவர ளு
பெருவேள்வியி ல்	மஹாயாகத்தில	ள்ளியின்மேல்	கிற படுக்கையிலே
சென்றுஇரந்த	சென்றுஅர்த்தித்த	வந்து	உகந்து [ன
பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய	கிடந்தான	பள்ளிகொண்டருளி
* திருநாமம்	திருநாமத்தை [லி	திருமால்	ஸ்ரியபதி
பிதற்றி	அடைவுகெடச்சொல்	திருமங்கையோ	பெரியபிராட்டியா
முந்தம்	உங்களுடைய	டி	ரோடே
பிறவித்துயர்	ஐந்தமதுகத்தை	ஆடு	நீத்யவாஸமபண்ணு
			கிற
			தில்லைதிருச்சித்திரகூடம் சென்று
			சேர்மினகர. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (அருமாவியாதி) அளக்கவரிதான மஹாப்ருதிவியை அளக்கக்காக வாமநாய, அஸுரனுடைய மஹாயாகத்திலே சென்றார்த்தித்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை அடைவுகெடப்பேசி உங்களுடைய ஐந்தமதுகத்தைப்பேர்க்கு வோமென்று சொல்லியிருப்பீர்!

(கருமாவென்றுதுடங்கி)இரண்டு நாவையுடைய திருவந்தராமுவர ளானுகிற படுக்கையிலே, † கறுத்துப் பெருத்த கடலிலே உகந்து கண்வளர்த்தருளின ஸ்ரியபதி பெரியபிராட்டியாரோடேகூடவிடாதே ஸஞ்சரிக்கிற தில்லை. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (அருமாவியாதி). ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு அவன் பரமப்ரணயியாகையாலுதவினோடியாலும், அதுகொண்டு நாங்கள் தேறும் படி யெங்கனேயென்ன; தன்னை அர்த்தித்தாக்காகவே தானர்த்தியாய்க் கார்யம்செய்து தலைகட்டினவனன்றோ, உங்களபேசியதும், செய்வனென்றருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“கடல்கள்தோறும் கணவளர்த்தருளுமென்றொரு ப்ரமாணப்ரஸித்தியுண்டு” என்று முன்னே தாம நிர்வஹித்தநிவாஹத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறா (கறுத்துப்பெருத்தகடலிலே) என்று. ... (ச)

மூ.—கோமங்க வங்கக் கடல் வைய முய்யக்
குலமன்ன ரங்கம் மழுவில் துணியத
தாமங்கமருள் படைதொட்ட வென்றித்
தவமா முனியைத் தமக்காக்கிறபிர

பூமங்கை தங்கிப் புலமங்கை மன்னிப்
 புகழ் மங்கையெங்கும் திகழப் புகழ்சேர்
 சேமங்கொள் பைம் பூம் பொழில் சூழ்ந்த தில்லைத்
 திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர் மின்களே. (நு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோ	ராஜாக்கள்	ஆக்ககிற்பீர்	ஆக்கிக்கொள்ளவே
மங்க	நசிக்கவும் [ந்த]		ண்டியிருப்பீர் !
வங்கம்	மரக்கலங்கள் (நிறை	பூமங்கை	பெரியபிராட்டியார்
கடல்	கடல்கூழ்ந்த	தங்கி	(திருமார்விலே) தங்கி
வையம்	பூமியிலுள்ளார்[கவும்		பும்
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படியா	புலமங்கை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி
குலமன்னர்	ராஜாக்களுடைய	மன்னி	(இடையருகே) பொரு
அங்கம்	சரீரமானது		ந்தியும்(அத்தாலே)
மழுவில்	மழுவினே	புகழ்	கீர்த்தியாகிற
துணிய	துணியும்படியாகவும்	மங்கை	ஸ்தர்
தாம்	தாமே	எங்கும்	எங்குமொக்க
அங்கு	அப்போதுண்டான	திகழ	உஜ்ஜ்வலமாய்விளங்
அமருள்	பூசலிலேபுக்கு		, காநிற்க
படைதொட்ட	ஆயுதமெடுத்த [ய்	புகழ்சேர்	புகழையுடைத்தாய்
வென்றி	ஜயத்தையுடையவன	சேமங்கொள்	அரணையுடைத்தான
தவம்	பின்பு தபஸ்ஸுபண்	பைம்பூம்பொழி	பரந்துபூத்தசோலை
	ணப்புக்க	ல்கூழ்ந்த	யால்கூழப்பட்ட
மாமுனியை	மஹாமுனியானஸ்ரீ	தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்	சென்று
	பரசுராமாழ்வானே	சேர்மின்கள்.	(நு)
தமக்கு	தந்தாமுக்கு		

வ்யா—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோமங்கவிய்யாதி) ராஜாக்களென்று
 பேர்பெற்றாரடங்கலும் மங்க, கடல்கூழ்ந்தபூமி உய்ய, ராஜாக்களு
 டையசரீரம் மழுவினே துணித்தவிடத்திலும் +கோபம்மாருதே ஆயு
 தத்தொட்ட அதிமாத்தரமான மஹாவீரயத்தையுடையனான ஸ்ரீபரசு
 ராமாழ்வானைத்தந்தாமுக்காக்கிக்கொள்ளவேண்டியிருப்பீர்!

(பூமங்கையிய்யாதி) பெரியபிராட்டியாரும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி
 யாரும், நித்யவாஸம்பண்ணி புகழ் மங்கை யெங்கு முஜ்ஜ்வலமாய்
 வர்த்திப்பதம் செய்து, புகழையும் காப்பையுமுடைய பொழில்
 சூழ்ந்த தில்லை. (நு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோமங்கவிய்யாதி) இந்தரனுக்கு விரோதியாய்
 உதாரணை மஹாபலிபோலேயோ எங்களுடையப் பரவலிரோதிகள் என்னும்
 ஜிஜ்ஞாஸுக்களுக்கு விரோதிரஸநசிலதையை யருளிச்செய்யக்கோலி,
 லாமநாவதாரத்துக்கு அநந்தரபாவியான ஸ்ரீபரசுராமாழ்வான் வீரசரித்
 தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மருவில் துணித்தபின்பும் படைதொட்டிருக்கையால் பலித்தவர்த்தம்
(கோபம்மாறாதே) என்று. (இ)

மு — நெய் வாயழ லம்பு துரந்து முந்நீர்

துணியப் பணிகொண் டணியார் திலங்கும்

மையார் மணிவண்ணையெண்ணி துந்தம்

மனத்தே யிருத்தும்படி வாழவல்லோ

அவ்வாயினமங்கையா பேசவுந்தா

னரு மாமறை யந்தனர் சிந்தை புகச்

செவ்வாய்க்கிளி நான்மறை பாடும் தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெய்	கூரிய	வாழவல்லீர்	வாழவேண்டியிருப்பீ
வாய்	வாயையும்	அவ்வாய்	அவ்விடத்தில் [ர்!
அழல்	அக்கிபோன்றதேஹி	இளமங்கையர்	சிறுபெண்கள் (தமப்
	ஸ்ஸையுமுடைய		பன்மார்அத்யயநம்
அம்பு	அம்பை		பண்ணக்கேட்டிரு
துரந்து	வீட்டு		க்கையாலே)
முந்நீர்துணிய	கடலைவற்றச்செய்து	அருமாமறை	அர்த்தமறிய அருமை
பணிகொண்டு	(அதில்) அணைகட்டி		யான பெரியவச
	னவனாய்		த்தை
அணி	ஆபரணத்தாலே	பேசவும்	சொல்லவும், (அப்பெ
ஆர்து	பூர்ணமாய்		ண்களுடனேகூட)
இலங்கும்	விளங்காநிற்பதாய்	செவ்வாய்க்கிளி	சிவந்தவாயையுடை
மைஆர்	கருமைமிக்க		யகிளிகள்
மணிவண்ணை	மணிபோன்றவடிவமு	அந்தணர்சிந்	ப்ராஹ்மணர்ஹ்ருதய
	கையுடையவனை	தைபுக	த்திலேபுகும்படி
எண்ணி	அதுஸந்தித்து	நால்மறை	நான்குவேதங்களையு
நுந்தம்	உங்களுடைய	பாடு	பாடுகிற [ம்
மனத்தே	நெஞ்சிலே [ப.உ]	தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்	சென்று
இருத்தும்படி	கித்யவாஸம்பண்ணும்	சேர்மின்கள்.	(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (நெய்வாயித்யாதி) கடைந்து நெய்
பிட்ட வாயையுடைத்தாய், நெருப்பையுமிழுகிற அம்பையேவிக்க
கடலைத்துணிதது, அத்தைப்பணிகொண்டு, உஜ்ஜ்வலமாய் கருமை
மிக்கிருந்துள்ள மணிபோலையிருக்கிற திருநிறத்தோடே கூடின
விக்ரஹத்தை யுடையவனையதுஸந்திதது, உங்களுடைய ஹ்ருதயத்
திலே கித்யவாஸம்பண்ணும்படி வாழவல்லீர்!

(அவ்வாயென்றுதுடங்கி) தன்வாயில் பழுப்புப்போலே யிருக்
கிற பாலே(நாடு)களானபெண்கள் ஒத்துக்கேட்ட செவியேற்றாலே
சொல்லவும் ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயத்துக்கேற, சிவந்தவாயையு

சுசு. பெரியதிருமொழி, ௩-ப, உ-தி, ௭-பா, மௌவல்.

யுடைத்தான கிளியானது நல்ல ஸ்வரத்தோடே நானுவேதத்தையும்
பாடாநின்றாள் தில்லை. (௭)

அநு.—ஆரம்பாட்டு. (நெய்வாயிதயாதி) லோகத்தில் எதிரிட்ட ராஜா
க்களை வென்றாகிலும் எங்களுடைய அபாரஸம்ஸாரஸமுதரத்தை வெல்லவல்ல
னோவென்ன; அந்தராவதாரத்தில் கடலைகலக்கின அதிமாநுஷ்சேஷ்டி.
தத்தையருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அணி - ஆபரணமாய், அத்தாலே ஆர்ந்து - பூரணமாய், இலங்குமதாயெ
ன்று விக்ரஹவிசேஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (உஜ்ஜ்
வலமாய்) என்று.

“அவ்வாயினமங்கையா - அருமாமறை - பேசவும் அந்தணர்சிந்தைபுக,
செவ்வாய்க்கிளி-தான-நான்மறைபாடு” என்றநவயம திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்
பரியமருளிச்செய்கிறார் (தன்னிதயாதி). (௭)

பு—மௌவல் குழலாய்ச்சி மென்தோள்நயந்து

மகரம்சுழலச் சுழல் நீர்பயந்து

தெய்வத் திருமாமலர் மங்கை தங்கு

திருமார்பனைச சிந்தையுள் வைத்துமென்பிர்

கௌவைக்களிற்றின் மருப்பும் பொருப்பில்

கமழ் சந்து முந்தி நிவா வலங்கொள்

தெய்வபுனல்சூழ்ந் தழகாய தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே. (௭)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
மௌவல்	மூல்லைமலரை [ய	வைத்தும என்	வைக்கவேண்டியிரு
குழல	திருக்குழல்லையுடை	பீர	ப்பீர!, (ஸிமஹத்
ஆய்ச்சி	நப்பினைப்பிராட்டி		தோடேபிணங்கு
மெல்	மருதுவான [யுடைய	கௌவை	கையாலே)
தோள்	திருத்தோளோடே	களிறின்	பிளிறுகிற
நயந்து	கலந்து, [மானவை	மருபபும	யானையின்
மகரம்	மத்ஸ்யம்தொடக்க	பொருப்பில்	கொம்பையும்
சுழல்	சுழலும்படி	கமழ	பர்வதத்தில்
சுழல்	சுழன்றுவருகிற	சந்தும்	ந றநாறமகமழ்கிற
நீர்பயந்த	கடல்பெற்ற	உந்தி	சந்தநத்தையும்
தெய்வம்	அழகிய	நிவா	தள்ளிக்கொண்டுவிரு
திருமாமலாமங்	பெரியபிராட்டியார்	வலங்கொள்	வெள்ளாறு [கிற
கை		தெய்வம்	வலங்கொள்ளாநிற்கி
தங்கு	தங்குகிற	புனல்குழந்து	அழகிய [ற
திருமார்பனை	திருமானவையுடைய	அழகாய	ஜலம்குழந்து
சிந்தையுள்	நெஞ்சில் [வனை	தர்சனீயமான	தர்சனீயமான
		தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்சென்று	தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்சென்று
		சேர்மின்களே.	சேர்மின்களே.

(௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு, (மௌவலித்யாதி) †மௌவலோடேகூடின திருக்குழலையுடைய நப்பிண்ணைப் பிராட்டியினுடைய ம்ருதுவான திருத்தோளிலேகலந்து, † அங்குண்டான மதஸ்யங்கள் சுழலும்படி சுழன்றுவருகிற கடல் பெற்ற பெரியபிராட்டியார்தங்கும் திருமார் வையுடையவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்துக்கொள்வோ மென்பீர்!.

(கௌவையித்யாதி) விம்ஹத்தோடு பிணங்கிப் பிளிறுகிற ஆணையினுடைய கொம்பும், மலையில் பரிமளிதமான சந்தந்தத்தையும் தள்ளி நிவா என்கிற ஆறு வலங்கொள்ளாநித்திற விலகண்ணமான புனல் சூழ்ந்து தர்சநீயமான தில்லை. (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மௌவலித்யாதி). “ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தைக் கலக்கவல்லவன் வந்திருக்கிறதேசத்தில், சென்று சேர்மின்கள்” என்னுந்நின் தீர், எங்களால் கிட்டப்போமோவென்ன; புருஷகாரபூதர் அருகேயுண்டு, பிற்காலியாதேசென்று சேருங்கோளென்கிறாரென்று ஸங்கி.

(மௌவலோடே) என்றது - முல்லைமலரோடே என்றபடி. (அங்குண்டான) என்றது - மேலேசொல்லப்படுகிற ஸமுத்ரத்திலுண்டான என்றபடி. கௌவை - ஆரவாரமாய், (பிளிறுகிற) என்றருளிச்செய்கிறார். ... (எ)

மு.—மாவாயினங்கம் மதியாது கீறி

மழை மாமுது குன்றெடுத்தாயர்தங்கள்
கோவாய் நிரைமேய்த்துலகுண்டமாயன்
குரை மா கழல் கூடும் குறிப்புடையீர்
மூவாயிர நான்மறையாளர்நாளும்
முறையால் வணங்க வணங்காயசோதித்
தேவாதிதேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத்
திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாவின்	கேசினெனும் குகிறை	எடுத்து	குடையாகஎடுத்து
வாய்	வரையையும் [யின்	ஆயர்தங்கள்	இடையர்க்குத் தலைவ
அங்கம்	உடலையும் [தே	கோவாய்	னாய்
மதியாது	ஒருசரக்காக நினையா	நிரை	பசுத்திரை
கீறி	பிளந்துபொகட்டு, (இதான் வர்ஷிப் பித்த)	மேய்த்து	மேய்த்து, (ப்ரளயாப த்திலே)
மழை	கல்வர்ஷத்துக்கு	உலகு	லோகத்தை [த
மா	பெரிதாய்	உண்ட	திருவயிற்றிலேவைத்
முது	பழையதான்	மாயன்	ஆஸ்ரயபூதனுடைய
குன்று	கோவாத்தநமென்னு	குரை	ஆபரணங்களால்சப்தி
	மமலையை	மா	க்கிற
			பெருமைதங்கிய

கழல்	திருவடிகளை	[ம்	வணங்க	ஆஸ்ரயிக்க
கூடும்	சேரவேணுமென்னு		அணங்காய	அப்ரக்ருதமான
குறிப்புடையீர்	கிணைவையுடையீர்!		சோதி	தேஜஸ்ஸையுடைய
மூவாயிரம்	மூவாயிரரான		தேவாதிதேவன்	ஸர்வேஸ்வரன்
நான்மறையா	ப்ராஹ்மணர்		திகழ்கின்ற	விளங்குகின்ற
ளர்			தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்சென்று	
நாளும்	நாள்தோறும்	[கபடி	சேர்மின்கள்.	(அ)
முறையால்	வ் வருபத்துக்குத்தக்			

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மாவாயித்யாதி) கேசியுடைய வாயோரீட கூடஉடம்பை அநாயாஸேந இரண்டாகக்கிழித்து, இந் த்ரணல்வந்த மழையிலே, பெருத்துப்பழைதான கோவர்த்தநத்தை யெடுத்து ஆயர்தலைவனுய்ப் பசுமேய்த்து, லோகத்தைத் திருவயிற் றிலே வைத்த ஆஸ்சர்யபூதனுடைய, ஆபரண ஓலியை யுடைத் தாய் போக்யதைமிக்க திருவடிகளைக்கூடவேணுமென்று குறிப் புடையீர்!

(முறையால் வணங்க அணங்காயசோதி) சாஸ்த்ரங்களில் சொ ல்லுகிறபடியே ஆஸ்ரயிக்க, அவர்களுக்காஸ்ரயணியனாய் † தேஜஸ் ஸையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மாவாயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிற்கொன்ன புரு ஷகாரபூதரை முன்னிட்டாஸ்ரயித்தார்க்கு, விரோதி பாபங்களைப்போக்கி துக்கவர்ஷத்தை நீக்கித்தன்வயிற்றிலேவைத்து நோக்கவல்லனென்னுமதக்கு த்ருஷ்டாந்தமான அபதாநங்களை ஸூசிப்பித்து அவனிருக்கும் தேசத்தி லே செல்லுங்கோ னென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அணங்காய - அப்ரக்ருதமான, சோதி என்றாய், அத்தையருளிச்செய் கிறார் (தேஜஸ்ஸையுடைய) என்று. (எ)

மூ.—செரு நீல வேற்கண் மடவார்திறத்துச்

கினத்தோடு கின்று மனத்தால்வளர்க்கும்

அரு நீல பாவ மகலப் புகழ்சே

ரமரர்க்கு மெய்தாதவண்டத் திருப்பிர்

பெருநீர்நிவாவுந்நி முத்தங்கொணர்ந்தெங்கும்

வித்துமவயலுள் கயல் பாய்ந்துகளத்

திருநீலகின்று திகழ்கின்ற தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
செரு	யுத்தத்துக்குப்பரிகர	புகழ்சேர்	புகழையுடைய
வேல்	மான [ய்	அமரர்க்கும்	ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்
நீலம்	வேல்போலேகூரிதா	எய்தாத	கிட்டவரிதான
	நீலம்போலேருளிந்	அண்டத்து	பரமபதத்தில் [பீர்!
	த [ராய்	இருப்பீர்	இருக்கவேண்டியிருப்
கண்	கண்ணழகையுடைய	பெருநீர்	மிக்கநீரையுடைய
மடவார்த்திறத்து	மடப்பத்தையுடைய	நிவா	வெள்ளாறு
	ஸ்திரீகளிடத்தில்	முத்தம்கொண	முத்தக் கொக்கொ
	(புஜிக்க நினைத்த	ரந்து	ண்வேந்து
	போகுகளை விலக்	உந்தி	தள்ளி
	குவார்பக்கல்)	வித்தும்	விதைக்கிற
சினத்தோடு	கோபத்தோடு	வயலுள்ளங்கும்	வயல்தோறும்
நின்று	இருந்து	கயல்	கயல் மதன்யங்கள்
மனத்தால்	நெஞ்சிலாசையாலே	பாய்ந்துகொள	குதித்துத்துள்ள
வளர்க்கும்	வளர்த்தவருடைய	திருநீலம்	அழகியநெய்தல்மலர்
அரு	போக்கவொண்ணாத	நின்று	எங்குமொக்கப்பரந்
நீலம்	தண்ணிய	திருக்கின்ற	விளங்குகிற [து
பாவம்	பாபமானது	தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்சென்று	
அகல	போம்படி	சேர்மின்கள்.	(க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (செருவியாதி) யுத்தத்துக்குப் பரிகரமாய் நீலமான நிறத்தையுடைய வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடைய ஸ்திரீகள் நிறத்தில், அதுக்குப் பரதிபந்தகார்பக்கல் சினத்தோடே நெஞ்சிலாசையாலே வளர்ந்து பரிஹரிக்கவொண்ணாத தண்ணிதான பகவத்ப்ரதிபந்தகமான பாபம் போக பரவித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கிட்டவரிய பரமபதத்திலே யிருக்கவேண்டியிருப்பீர்!

(பெருநீரென்றுதுடங்கி)மிக்கநீரையுடைய நிவா என்கிற ஆறு முதலைக்கொடுவந்து வித்துகிற வயலிலே ஸ்திரீருதமான கயல்கள் பாய்ந்து தாவித்திரிய தர்சனமான நீலம் நின்று திகழுகின்றன தில்லை.

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (செருவியாதி) தாமுபதேசித்த ஆரயணத்துக்கு பல(ஃ) ஸ்வரூபந்தான் ப்ராப்யாந்தரநிவ்ருத்தியூர்வக பகவத்ப்ராப்தி என்று பல(ஃ) கௌரவத்தை நெஞ்சில் படுத்திகுறொன்று ஸங்கதி.

“நீலம்” என்று - கறுப்பாய், அத்தால் தண்ணிமையைச் சொல்லுகிற தென்றருளிச்செய்குறார் (தண்ணிதான) என்று.

† (விக்குதமான) என்றது - முத்தைவித்துகையாலே கல்லிட்டெறிந்தாற்போலே பயப்பட்டிருக்கிறவென்றபடி. நீலம் - நெய்தல். (க)

சகல பெரியதிருமொழி, உ-ப, உ-தி, கரு-பா, சீரார்பொழில்.

மு.—சீரார்பொழில் சூழ்ந்தழகாய தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடத் துறை செங்கண்மாலுக்

காராத உள்ளத்தவர் கேட்டுவப்ப

வலை நீ ருலகுக் கருளே புரியும்

காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி குன்று

வொலிமாலையோ ரொன்பதோ டொன்றும்வல்லார்

பாராருலக மளந்தா னடிக்கீழ்ப

பலகாலம் நிற்கும்படி வாழ்வார்தாமே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர்ஆர்	அழகுமிக்க [டு	புயல்	மேகம்போலே
பொழில்சூழ்ந்து	சோலையாலசூழப்பட்ட	கை	உதாரரான
அழகாய	அழகையுடைத்தான	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
தில்லைத்திருச்சித்திரகூடத்து	[கிற	குன்று	குறையாத
உறை	நிதயவாஸம்பண்ணு	ஒலி	ஓசையையுடைத்தா
செங்கண்மாலு	சிவந்தகண்ணழகை		மபடியருளிச்செய்
க்கு	யுடையஸர்வேஸ்வ		த
	ரன்விஷயமாக	மலை	சப்த ஸந்தர்ப்பத்தை
ஆராத	பகவதநுபவத்தில்த்ரு		யுடைய
	ப்திபிறவாத	ஒரொன்பதோ	பத்துப்பாட்டையும்
உள்ளத்தவர்	ஸ்நேஹததையுடைய	டொன்றும்	
	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	வல்லார்	அர்த்தத்துடன் கற்க
கேட்டு	ஸ்ரவணமபண்ணி		வல்லவர்கள்
உவப்ப	ஸந்தோஷிக்கும்படி	பார்ஆர்உலகம	பூமியையும்ஸ்வர்க்கா
	யாக		திலோகங்களையும்
அலைநீர்	அலையெறிகிறஐலத்	அளந்தான்	அளந்துகொண்டவனு
	தையுடையகடலா		டைய
	வ்சூழப்பட்ட	அடிக்கீழ்	திருவடிகளிலே
உலகுக்கு	பூமியிலுள்ளார்க்கு	பலகாலம்	ஸ்ரவகாலமும்
அருளே	பாஸாதததையே	நிற்கும்படிவாழ்	அடிமைசெய்துவர்த்
புரியும்	பண்ணும்ஸ்வபாவத்	வர்	நிக்கும்படியான
	தையுடையராய்		வாழ்வைப்பெறுவ
கார்ஆர்	மிகவும்பெருத்த		ர்கள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) அழகுமிக்க பொழில் சூழ்ந்து தர்சநீயமான தில்லையில் நிதயவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஒருநாளும் ஆராத ஸ்நேஹத்தையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்

பெரியதிருமொழி, ந-ப, உ-தி, க0-பா, சீரார்பொழில். சகூன

கன்கேட்டு ஸந்தோஷிக்க, கடல்சூழ்ந்த பூமிக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்
னும் ஸ்வபாவராய், கார்காலத்து மேகம்போலே பரமோதாரரான
திருமங்கையாழ்வார் குறையாத வேரசையையுடைத்தாக வருளிச்
செய்த திருமொழி பத்தும்வல்லார், ப்ருதிவீப்ரகரமான லோகத
தை யளந்தவன் திருவடிகளின்கீழே காலமெல்லாம் வர்த்திக்கும்படி
யான வாழ்வைப் பெறுவர். (க0)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) “உள்ளம்” என்கிறபதம் லக்ஷ
ணயா ஸ்நேஹத்தைச்சொல்லுமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹத்தை) என்
று. “அருளேபுரியும்” என்கிற அவதாரணலப்யார்த்தம் (ஸ்வபாவராய்) என்
றது. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்தில் இரண்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

சகஷி பெரியதிருமொழி, ந-ப, ந-தி, க-பா, வாடமருதிடை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி - ந - ம் பத்து - ந - ம் திருமொழி
வாடமருதிடை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—↑க்ருஷ்ணவதாராதிகளிவிழவுதீரத் திருச்சித்ரகூடத்
திழைவந்து ஸங்கிஷிதனுடன், எல்லாருமாஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

அநு.—வாடமருதிடைப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் ராமக்ருஷ்ணவிபவங்களிலபதாநங்களை யாஸ்ரயிக்கைக்குறுப்பாகச்சொல்லி, “திருச்சித்
திரகூடத்தில் சென்று சேர்மின்கள்” என்றார்; இதுகேட்டசேதநர்க்கு, விப
வத்தில் நெஞ்சுசென்று அங்கே யாஸ்ரயிக்கையில் ருசிபிறந்து அது காலாதித
மென்று பிறகாலிக்கவும் கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த விபவங்களில்
விரோதிரஸநசீலதையை பஹுமுகமாக வருளிச்செய்துகொண்டு, அவனே
திருச்சித்திரகூடத்துள்ளானென்று ஸம்ஸாரிகளநெஞ்சில் படுத்துகிறாரென்
னும் ஸங்கதியை ஸங்க்ரஹேண ஸூசிப்பிகிறார் (க்ருஷ்ணவதாரேத்யாபி).
ஆதிசபத்தாலே ராமாவதாரமும் நரஸிம்ஹாவதாரமும் சொல்லுகிறது.

பூ—வாடமரு திடைபோகி மல்லரைக் கொன்றொக்கவித்திட்

டாடல் நன் மா வுடைத்தாய ராநிரைக்கன்றிடர்தீர்ப்பான்

கூடிய மாமழைகாதத கூததனை வருகின்றான்

சேயெய் பூம் பொழில் தில்லைச் சித்திரகூடத துள்ளானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மருதிடை	இரண்டிருதமரங்க ளின்நடுவ்	உடைதது	கொன்று,
வாட	அவைவாடியிருந்த வளவில்	அன்று	இந்தரன்வர்ஷிப்பித் தவன்று
போகி	தவழ்ந்துபோய்,	ஆயர்	இடையருடைய [ந்த
மல்லரை	சாணூரமுஷ்டிகாதி மலவவர்க்கத்தை	ஆநிரைக்கு	பசுக்கூட்டத்துக்குவ
கொன்று	நிரஸித்து,	இடர்	துகத்தை
ஒக்கலித்திட்டி	நடைபழகினதாய்	தீர்ப்பான்	தீர்க்கைக்காக
ஆடல்	ஆடிகொண்டுவரும	கூடிய	திரண்ட
நல்	அழகிதான [தாய்	மாமழை	பெரியகல்வர்ஷத்தை (மலையையெடுத்து)
மா	குதிரைவடிவுகொண் டகேசியை	காத்த	ரஹித்த

கூத்தன் என	மனோஹாரிசேஷ்டித்	உயர்	ஒங்கின	[டைய
	த்தையுடையவன்	பூம்பொழில்	அழகியசோலைகளை	யு
	என்று எல்லாரும்	தில்லைச்சித்திர	தில்லைத்திருச்சித்திரகூ	
	சொல்லும்படி	கூடத்து	டத்திலே	
வருகின்றான்	வருமவன்,	உள்ளான்	நித்யவாஸம்பண்ண	
சேடு	இளகிப்பதித்ததாய்		நின்றான்.	(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வாடவித்யாதி) † அஸுராவேசத்தாலே வந்த மருதாசைகயாலே இவன்கிட்டக்கிட்ட அவைவாட மருதின் நடுவெ போம். (மல்லரைக்கொன்று) சாணூரமுஷ்டிகரை நிரஸிதது. † ஆவாலம் கொட்டி, (ஆடல்) தன் ஸஞ்சாரத்திலே இவன் அந்ய பரனும்படி ஆடிக்கொண்டுவந்து தோற்றின கேசியைக்கொன்று, இடையருடைய பசுநிரைக்கு அன்றிடர் தீர்க்கைக்காக, இந்த்ரன் ப்ரேரித்த புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்கொல்லாம் கூடி வர்ஷித்த பெருமழையைக்காதத மனோஹாரிசேஷ்டி தத்தையுடையவன் என்று எல்லாரும் சொல்ல வருகிறவன்.—(சேடு) இளமையும், திரட்சியும். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (வாடவித்யாதி) (க) “இணைமருதிற்றுவிழ” என்னுமா போலே முறிந்துவிழுகையைச் சொல்லவேண்டியிருக்க, “வாட” என்றதாக்குவாடும் போதுபோனென்று விவகரித்து வேதுபூர்வகம் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி). ஒக்கலித்திட்டு - பழகின, ஆடலுடைத்தாய் நல்லதான மா என்று சப்தார்த்தமாய், தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆவால மித்யாதி). (ஆவாலவகொட்டுகை) குகிரை நடைபழக்குகைக்குக் கொட்டுகை,

மு —பேய்மகள் கொங்கை நஞ்சுண்ட பிள்ளை பரிசிதுவென்றால் மாநில மாமகள் மாதர் கேள்வ னிவனென்றும் வண்டுண் பூமகள் நாயகனென்றும் புலன கெழு கோனியர் பாடித் தேமலர் தூவ வருவான் சித்திரகூடததுள்ளானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்மகள்	பேயானபூதனையுடை	பிள்ளைபரிசுளன்	பிள்ளையுடையப் ப்ரகா
கொங்கை	முனையில [ய	ரூல்	ரம் என்னக்கேட்டு,
நஞ்சு	விஷத்தை	இவன்	இந்தக்ருஷ்ணன் (இ
உண்ட	அமுதுசெய்கருளின		ளம்பிள்ளையல்லன்,
இது	ஆஸ்சர்யமானவிச்செ	மா	பஞ்சாசத்தோடிவிய்
	யல்		தீர்ணையான

நிலமாமகள்மா தர்	சூரியை ப்ரகாரமாக வுடைய ஸ்ரீசூமிப்பிராட்டிக்கு	புலன்கெழு கோவியர் பாடி	கண்டார்நெஞ்சைக் கவரும்வழுவையுடைய இடைப்பெண்கள் ஸ்தோத்ரபூர்வக மாகப்பாடி
கேள்வன் என்று வல்லபன் என்றும், வண்டு [ம் உண்டிகள் [பூகிற உண் மதுபாநம்பண்ணவி பூமகள் தாமரைப்பூவைப்பிற ந்தகமாகவுடைய [ம் பெரியபிராட்டிபா நாயகன் என்று பதியென்றும் [ர்க்கு		தேன்மலர் தூவ வருவான்	செவ்விகுன் றுத்பூவை பணிமாற வருமவன்
			சித்திரகூடத்துள்ளான். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.(பேய்மகளித்யாதி)†(பிள்ளையுடைய) படி-பேயாய்வந்த ஸ்த்ரீயினுடைய முலையில் நஞ்சையுண்ட ஆஸ்சர் யமான செயலென்றால், “இவன் கேவலம் பிள்ளையல்லன், ஸ்ரீசூமிப் பிராட்டிக்கு வல்லபன், பெரியபிராட்டியார்க்கு நாயகன்” என்று கண்டாருடைய இந்திரியங்களைப் பிணிக்கும் வடிவையுடைய இடைப்பெண்கள்பாடி,செவ்விப்பூவைத தூவ வருமவன்.†(பொலன்கெழு கோவியர்) என்று - பொன்னுலேசெய்த ஆபரணத்தையுடைய கோவியரென்னவுமாம். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேயித்யாதி) கோவர்த்தநோத்தரணதி அதிமாநுவசேஷ்டிதங்களைச்செய்தவனே சித்திரகூடத்துள்ளானென்றறிந்து நிஸ்சயிக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னும் ஜிஜ்ஞாஸையிலே; இடைப்பிள்ளையா யிருக்கச்செய்தே ஸ்ரியக்பதியென்று நிஸ்சயித்தார் இடைப்பெண்கள் கண்டார்களே, அங்ஙனே நீங்கலும்கொள்ளுங்கோளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“பிள்ளைபரிசு - பேய்மகள் கொங்கைநஞ்சுண்ட - இதுவென்றால், மாநிலம்” இத்யாதி என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளை யித்யாதி). (பிள்ளையுடையபடி) என்று சில ஸ்ரீகோசங்களிலுண்டாயிருக்கும்; அப்போது அந்வயத்திலே திருவுள்ளம். அன்றிக்கே, சில ஸ்ரீகோசங்களில் (பிள்ளையுடையபடியே) என்று முண்டு; அப்போது, பிள்ளையைப்போலே மாநுவ்யமானபடியே என்றாய், “பேய்” என்றும் “மகள்” என்றும் சொன்ன பதவ்யத்துக்கும் - பேயானது மதுவ்யவேஷங்கொண்டதென்று கருத்தருளிச்செய்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்று கொள்ளவேணும்; இப்போது யதாவஸ்த்திதமே அந்வயம். பொலன் - ஆபரணம், கெழுமுகை - சேருகையாய், அருளிச்செய்கிறார் (பொலனித்யாதி). (உ)

நீ குண்டலிதம் அநுர்பதத்தக்குப் பாடாந்தரமாயினும், ப்ராசீக வ்யாக்யாந ஸ்ரீகோசங்களிலெயரும் “பிள்ளையுடைய” என்றே காண்கிறது.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, பண்டு, ச-பா, வளை. ௫௦௧

மு — பண்டிவன் வெண்ணெயுண்டானென் றுய்ச்சியர்கூடியிழிப்ப
எண்டிசையோரும் வணங்க விணை மருதுடு நடந்திட்
டண்டரும் வானத் தவரு மாயிர நாமங்களோடு
திண்டிதல் பாட வருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	உரை.	பதம்.
இவன்	இச்சிறப்பிள்ளை	நடந்திட்டு	தவழ்ந்துபோய்
வெண்ணெய் உ	வெண்ணெயைக்	அண்டரும்	நித்யஸூரிகளும்
ண்டான்என்	வகண்டுஅழுதுசெ	வானத்தவரும்	ப்ரஹ்மாதிகளும்
று	ய்தான்என்று	ஆயிரநாமங்க	ஸஹஸ்ரநாமங்களைச்
ஆய்ச்சியர்	இடைப்பெண்கள்	ளோடு	சொல்லி, (அவனு
கூடி	திரண்டு		டைய)
இழிப்ப	பழிக்க	தின்	திண்ணிதான [தை
எந்திசையோ	எட்டுதிக்கிலுள்ளாரூ	திறல்	ஆண்பிள்ளைத்தனத்
ரும்	[ம்	பண்டு	முற்காலத்திலே
வணங்க	ஸேவிக்குமபடியாக	பாட	பாடுமபடி
இணைமருதுடு	சேர்ந்திறிற்ற இரண	வருவான்	வருமவன்
	டு மருதமரங்களி		சித்திரகூடத்துள்ளான். (ஈ)
	ன் நடுவே		

வ்யா.—(பண்டித்யாதி) “இவன் வெண்ணெயுண்டான்” என்று
இடைப்பெண்கள் கூடி + யேச, எட்டுதிக்கிலுள்ளாரும் திருவடி
களிலே வணங்கும்படியாக, நிர்விவரமான மருதினுள்ளிட்டுப்போய்,
இடையாகளும் தேவாகளுமாய் ஆயிரந்திருநாமங்களைச்சொல்லிக்
கொண்டு, தன்னுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைப் பண்டு பாடவரு
வான். (ஈ)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) பேய்முலையுண்டபடியைக்கண்ட
இடைப்பெண்கள் மேன்மை பேசுளுராகிலும், வெண்ணெயுண்டபோது
இடைப்பிள்ளையென்றே ஏசவுங்கண்டோமீ! என்ன; வெண்ணெயுண்டு
கட்டுண்டுநின்றபோதே, நின்றமருதிறுத்து, தேவராலும் இடையராலும் கொ
ண்டாடப்பட்டான் கண்டர் என்று நெஞ்சிலுறைக்கச் சொல்லுகிறாரென்று
ஸங்கதி.

அழைக்கை-கூப்பிடுகையாய், பலிதவர்த்தம் (ஏச) என்றது. “இவன்”
என்றுதுடங்கி, “திண்டிதல் - பண்டு - பாடவருவான்” என்றந்வயம். ... (ஈ)

மு.—வளைக்கை நெடுங்கண் மடவா ராய்ச்சிய ரஞ்சி யழைப்பத்
தனைத் தவிழ்தாமரைப்பொய்கைத் தண்டடம் புக்கண்டர்காண
முனைத்த வெயிற்றழல நாகத் துச்சியில நின்றதுவாடத்
தினைத்தமர் செய்து வருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. (ச)

ஈ அழைப்ப என்று இவ்வரும்பதத்தக்குப்பாடம். ஆயினும் “இழிப்ப”
என்பதே ப்ராசீந பாடமாகக் காண்கிறது.

௫௦௨ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, பருவம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வளை	வளைகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட	புக்கு	போய்
லக	கைகளையும்	அண்டர்	இடையர்
நெடு	நீண்ட	காண	காணும்படியாக
கண்	கண்களையும் [யரான	முளைத்தளயிறு	முளைத்தபற்களையும்
மடவார்	மடப்பத்தையுமுடை	அழல்	விஷாக்ரியையுமு
ஆய்ச்சியர்	ஸ்ரீகோபிமார்கள்		[டைய
அஞ்சி	பயப்பட்டு	நாகத்துஉச்சியி	காளியனுகிறபாம்பி
அழைப்ப	கூப்பிட	ல்	ன் தலையிலே
தளை அவிழ்	கட்டு அவிழுகிற	நின்று	ஒருபடிப்படநின்று
தாமரைப்பொய்கை	தாமரைத்தடாகத்தி	அதுவாட	அதுநினைக்கும்படி
ய்கை	ன்	நினைத்து	களித்து நரத்தநம்செ
தண	குளிர்ந்த	அமர்செய்து	பூசலபண்ணி [ய்து
தடம	கரையிலே	வருவான்	வருமவன்
			சித்திரகூடத்துள்ளான். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வளைக்கையித்யாதி) வளையாலே அலங்க்ருதமான லகையையும், பீதை(பீழை)களாயப்பார்க்கும் நோக்கையுமுடைய இடைபபெண்கள் அஞ்சிக்கூப்பிட, † கட்டவிழ்ந்தலர்ந்த தாமரைப்பொய்கையினுடைய ஸ்ரமஹரமான கரையிலேசென்று ; இடையர்காண, முளைத்தவெயிறையுடைய பாம்பினுடைய உச்சியிலே புக்குநின்று அதுவாடுமபடி கூடவிலையாடி † அமர்செய்து வருமவன். (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வளையித்யாதி) மருநிதுதக வளவன்றிக்கே, பாம்பின படத்தில் தானேபோய் நடமாடின அபதாந்தாலும் அவர்கள் பரனென்றிருந்தார்களென்று நியாமகாந்தர மருளிச்செய்க்ஞரென்று ஸங்கதி.

“தளைத்தவிழ்” எனறவிடத்தில், “அத்து”சாரியைச் சொல்லாய், “தளை அவிழ்” எனறாயருளிச்செய்கிறார் (கட்டவிழ்ந்தலர்ந்த) என்று. (அமர்செய்து) - யுத்தம்பண்ணி. (ச)

மூ.—பருவக் கருமுகி லொத்து முத்துடை மா கடலொத்து அருவித் திரடிகழ்க்கின்ற வாயிரம் பொன்மலை யொதது உருவக் கருங்குழலாய்ச்சித திறத தினமால விடைசெற்றுத தெருவில் திளைத்து வருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பருவம்	சாகாலத்திலுண்டா மா	பெரிய	கடல்போலேயும்
	ன [ம கடல்ஒத்து		அருவிகளின் ஸமூஹ
கருமுகில்ஒத்து	சாபமேகமபோலேயு அருவித்திரள		த்தினுலே
முத்துடை	முத்துக்களையுடைய		

திகழ்கின்ற	விளங்காநின்றன	இனம்	ஒன்றாகத்திரண்ட
ஆயிரம்பொன்	அநேகம்ரத்நபர்வதங்	மால்விடை	பெரிய ருஷபங்னை
மலைஓத்து	கள்போலேயுமாய்	செற்று	நிரலித்து
உருவம்	அழகியவடிவையும	தெருவில்	வீதியிலே
கரு	கறுத்த	தினைத்து	(களித்து) வ்ளையாடி
குழல்	திருக்குழலையுமுடை	வருவான்	வருமவன்
ஆய்ச்சிதிறத்து	நப்பின்னைப்பிராட்டி	சித்திரகூடத்தள்ளான்.	(௧)
	க்காக		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பருவமித்யாதி) † வர்ஷுகவலாஹ கம்போலேயும், முதததடைய பெருங்கடல்போலேயும், அருவித் திரள்களாலே விளங்காநின்றன † ஆயிரம் பொன்மலைபோலேயு மாய், அழகிய வடிவையும் கறுத்த திருக்குழலையுமுடைய நப்பின் னைப்பிராட்டியிடைபாட்டத்துக்காக, திரண்டு பெருமையையுடைய ருஷபங்களைக்கொன்று, தன்பருவத்திற்பிள்ளைகளோடே தெருவிலே கூடி விளையாடி வருமவன். (௧)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பருவமித்யாதி) கீழ் நாலு பாட்டாலும் - அவ னதிமாநுஷ சேஷ்டதங்களைச்சொல்லி, அத்தால் அவன்பரன் என்றற் போலே நீங்கருமவினை நிரணயித்தாஸ்ரயியுங்கோ னென்றார்; இனி மேல் பாட்டுக்களில் - நப்பின்னை முதலானார்க்கு விரோதி நிவர்த்தக முகத்தாலே யுதவினாற்போலே உங்களுக்கு முதலுயானென்பாராய், அதில் நப்பின்னைக் குதவினவித்தை இதிலருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நப்பின்னை க்ருஷ்ணனோடொத்த நிறமுடையவனென்று விவகரித்தரு ளிச்செய்கிறார் (வர்ஷுகேத்யாதி). (பொன்மலைபோலேயும்) என்றது - ஆப ரணச் சேர்த்தியாலே. (௧)

பு.—எய்யச் சிதைந்த திலங்கை மலங்க வரு மழை காப்பான் உய்யப் பருவரை தாங்கி யாநிறை காத்தானென்றேத்தி வையத் தீதேவரும் வணங்க வணங்கெழு மாமலைப்பாலே தெய்வப்புள்ளோநிவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எய்ய	அம்பினுலடித்தபோ	வரும்மழை	வருகிறமழையை
இலங்கை	லங்கையானது	காப்பான்	போக்குகைக்காக
சிதைந்தது	அழிந்தது;	ய்ய	(அவை) உட்கூலிக்கும்
ஆநிறை	பசுத்திரள்	பருவரை	பெரியமலையை
மலங்க	கலங்கும்படி	தாங்கி	எடுத்து (அவற்றை)

தீ தேவரும் என்று அருமபதத்துக்குப்பாடம்.

நாச பெரியதிருமொழி, ந-ப, ந-தி, எ-பா, ஆவரிவை.

காததான்ன	ரக்ஷிததான்னறு	மா	பெரிய
று		மலைபோலே	மலையைப்போலே
வையத்து	பூமியிலுள்ள	தெய்வம்	அழகிய
வரும	ஸ்தவபரகருதிகளெ	புன்	பெரியதிருவடிமேலே
	ல்லாரும்	ஏறி	ஏறிகொண்டு
ஏததி	ஸ்தோதரமபண்ணி	வருவான	வருமவன
வணங்க	ஆஸ்ரயிக்குமபடியாக	சித்திரகூடத்துள்ளான். (சு)	
அணங்குஎழு	தேவாவிஷ்டமான		

வ்யா.—ஆரூமபாட்டு (எய்யவிகயாதி) இவன பண்டு எய்ய, லங்கையழிந்தது; பசுக்களு மிடையரும் மலங்குமபடியாக வருகிற மழையைக் காக்கக்கதாக, அவை உய்யும்படிக்கிடாகப் பெரிய மலையையெடுத்ததுககாததானென்றேததி + பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும் வணங்க, தேவாவிஷ்டமான மலைபோலே, பெரிய திருவடிமேலே யேறி வருமவன். (சு)

அநு —ஆரூமபாட்டு (எய்யவிகயாதி) இதில் - பிராட்டிக்கும் பசுக்களு க்கு முதலிற்றைபோலே யுதவுமவனென்றருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும்) என்றதுக்கு - “வையத்தேவா” என்கிறபத்த தாலே பூஸூரர்களைச் சொல்லிறதேயாகிலும், ஸ்தவபரகருதான தைவபர கருதிகளெல்லாரையும் சொல்லுமென்று திருவுள்ளம். (சு)

பு —ஆவரிவை செய்தறிவா ரஞ்சன மா மலைபோலே

மேவு சினத தடல வேழம் வீழ முனிந்தழகாய

காவிமலா நெடுங்கண்ணா கைதொழ விதிவருவான

தேவாவணங்கு தண்டி லலைச் சித்திரகூடத்துள்ளானே (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை
இவை	இப்படிப்பட்ட ஆனை	முனிந்து	சீறியருளி
	ததொழுகளை	அழகாய	அழகையுடைத்தாய
செய்தறிவா	செய்தார எவா? ஒரு	காவிமலா	மலைதபலம்போலே
ஆ	வருமிலை; (அதா	நெடு	மீண்ட [கறுத்து
	வதென்னெனனி	கண்ணா	கண்களையுடையஸ்த
மா	பெரிய (ஸ)		ரீகள்
அஞ்சனமீல	அஞ்சன்கிரிபோலே	கைதொழ	வேலிகுமபடியாக
போலே	யாய	வீதி	திருவீதியிலே
மேவு	பொருந்திய [தாய	வருவான	எழுந்தருளுமவன,
சினம	கோபத்தை யுடைத்	தேவாவணங்கு	தேவாக்களவந்துஆஸ்ர
அடல	மிடுக்கையுடைய		யிக்குமதாய
வேழம்	குவலயாபிடமென்று	தண்ட	ஸம்மாரமான
வீசு	வீழும்படி [மயான	திலலைச்சித்திரகூடத்துள்ளான் (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆவரித்யாதி) † எவரிவை செய்தறிவார்? பெரியதொரு அஞ்சுகிரிபோலே, ஸ்வாபாவிகமான சினத்தை யுடைத்தாய் யுத்தோர்முகமான ஆனை குட்டிச் சுவர்போலே விழும் படி சீறி, தர்சகியங்களாய் காவிலர்போலே கறுத்து நெடிய கண்ணையுடைய ஸ்திரீகள் கைதொடும்படி வீதியிலே வருமவன், தேவர்களாஸ்ரயிக்கும் தில்லைச்சித்திரகூடத்துள்ளானே. ... (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆவரித்யாதி) ஆகிரை காத்தவளவோயன்றிக்கே ப்ரீமதுரையில் பெண்களுக்குக் களிந்துருபுணர்ச்சி கொடுத்தவன் உங்க ளுக்குதவுவனென்கிறாரென்று ஸங்கதி. அதாவது - ஆனையால்வந்த ஆபத்தை ப்போக்கித் தன்னைக் கண்ணாக்கண்டநுபவிக்கக் கொடுத்தானென்கை. க்ருஷ்ணன்மேலே யானைவருமதுவே பெண்களுக்காபத்திறே.

(எவரிவை செய்தறிவார்) என்றதற்கு மூன்றையோஜகை. அதாவது - செய்தவிவை - குவலயாபீடநிரஸநாதி வ்யாபாயங்களை, எவரறிவார்? ஒருவரு மறிவாரில்லை என்று ஆழ்வார் தம்மிலே தாம்நொந்து, எத்தனை நாமுபதேசித் தாலும் திருந்துவாரிதாயிருந்ததென்று ஈடுபடுகிறாரென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்க்காக இவ்வருந்தொழில்களைச் செய்தாரார்? ஒருவருமில்லை என்று எம்பெருமானுடைய சேஷ்டதத்திலீடுபடுகிறாரென்னுதல்; அங்ஙனமன்றிக் கே, ப்ரீமதுரையில் பெண்களீடுபாடாய், “செய்தறிவார்” என்ற வந்தரம், என்று என்றொருபதத்தை மூலவ்யாக்யாநங்களில் அத்யாவளித்துக்கொண்டு, (கைதொடும்படி) என்றபதத்தோடந்வயித்துக் கொள்ளவுமாம். (அஞ்சுகிரிபோலே) என்றதற்கு - (வீதியிலே வருமவன்) என்றத்தோடந்வயம். “அஞ்சுகிரிபோலேயிருக்கிற” என்று - குவலயாபீடத்துக்கு விசேஷணமாக வுமாம். (6)

அபு.—பொங்கி யமரிலொருகால் பொன்பெயரோனை வெருவ

அங்கவனுகை மனோந்திட டாயிரந்தோ ளெழுந்தாடப்

பைங்க ணிரண்டெடிகான்ற நிண்ட வெயிற்றொடு பேழ்வாய்ச்

சிங்கவுருவில் வருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருகால்	ப்ரஹ்மலாதனைச் சீறி	அநுபு	அவ்விடத்திலே
	னவன்று	அவன். நுகம்	அவனுடைய உடம்
அமரில்	யுத்தத்தில்	அனோந்திட்டு	பிளந்து
பொன்பெய	ஹிரண்யனை	ஆயிரந்தோள்	அநேகம் திருத்தோள்
ரோனை		எழுந்து ஆட	கனம்மேசாற்றுவயர்
வெருவ	அவன்) அஞ்சும்படி		பரித்து நுள்ள
பொங்கி	களிந்து (சிறி)	எனிகளால்	செருட்டை யுமிழ்ச்

10௯ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௩-தி, ௬-பா, கருமுகில்.

பை	பசுத்த	வாய்	வாயையுமுடைய
இரண்டுகண்	இரண்டுகண்களையும்	சிங்கவருவில்	நாஸிதமருபியாய்
நீண்ட	தூக்கமான	வருவான்	வருமவன்
எயிறு	கோரைப்பற்களையும்	சித்திரகூடத்துள்ளான். (அ)	
பேழ்	பெரிய		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பொங்கியித்யாதி) யுத்தத்திலே பண்
டொருகால் ஹிரண்யனை வெருவும்படி சீறி, அவ்விடத்திலே அவ
னுடைய உடம்பையணைந்து, ஆயிரந்தோள்தோற்ற வயாபரித்த, ஜாத்
யுசிதமாக எரிகான்ற பசுமையையுடைய கண்ணும், நீண்ட எயிறும்
பெரியவாயுமான ஸிம்ஹரூபத்தை யுடையனாய் வருமவன். பொங்
குதை - மிகுதி. (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (பொங்கியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - திருந்து
வாரொருவருமில்லை என்றபடித்தில், தம்முடைய க்ருபாதிசயததாலே திருந்
தாத லோகத்தார்க்கு அச்சம் பிறக்கும்படி, விலங்கிப்போருரெல்லாரும்
ஹிரண்யன்பட்டது படுவரென்கிருரென்று ஸங்கதி; மற்றைப்பகைங்களில்,
பெண்களுக்குதவின வளவன்றிக்கே ஸ்ரீபரஹலாதாழ்வானுக்கு வந்துதோற்றி
ஹப்போலே யுதவுமவனென்கிருரென்று ஸங்கதி.

“அமரிலொருகால் பொன்பெயரோனை வெருவ - பொங்கி - அங்கு”
இத்யாத்யவ்யமுதேநவருளிச்செய்கிறார் (யுத்தத்திலே யித்யாதி). பொங்
குதை - மிகுதியாய், கோபத்தால் வந்தமிகுதியாய், பலித்தவர்த்தம் (சீறி)
என்றது. கான்ற - உத்தேசித்த. (அ)

மு.—கருமுகில்போல்வதோர்மேனி கையன வாழியும் சங்கும்
பெருவிதல்வானவரூழ வேழுலகும் தொழுதேத்த
ஒருமகாராயம்மடந்தை பொருததி நிலம்கள மறறைத
திருமகளோடும் வருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருமுகில்போ	காளமேகமடபோலே	சங்கும	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வா
வது	கறுத்து		னையும் [னாய்
ஜர்	ஒப்பற்ற	கையன	திருக்கைகளிலுடைய
மேனி	வடிவழகையுடைய	பெருவில்	மிக்கபிடுக்கையுடைய
	ரூபம் [யும	வானவா	தேவர்கள் [ய
ஆழியும்	திருவாழியாழ்வானே	குழ	குழந்து ஸேவித்தாநிற்
			கவும

எழுவரும்	எழுலோகங்களிலுள்	ஒருத்திலமகள்	மற் றொ ருத்தியான
தொழுது	ஸேவித்து [ளாரும்		புரீ பூமிப்பிராட்டி
எத்த	ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்		யோடும்
	படிக்கீடாக	மற்றை திருமக	இன்னும் பெரியபிரா
ஒருமகள் ஆயர்	ஒருத்தியான நப்பின்	ளோடும்	ட்டியாரோடும் கூ
மடந்தை	னைப்பிராட்டியோ	வருவான்	வருமவன் [ட
	டும்	சித்திரகூடத்துள்ளான்.	(க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டி. (கருமுகிலித்யாதி) காளமேகம் போலேயிருக்கும் வடிவையும், கையில் திருவாழியையும் புரீபாஞ்ச ஜ்யத்தையுமுடையனாய், பெரிய மிக்கையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளா சூழ்ந்து ஸேவிக்க, ஸப்தலோகத்திலுள்ளாரும் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த, பிராட்டிமார் மூவரோடுங்கூட வருமவன். (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டி. (கருமுகிலித்யாதி) கீழ் - எம்பெருமானுடைய அபதாநங்கள் சொல்லிக்கொண்டு மிக்கை ஆஸ்ரயனோபயுத்தமாகச்சொல்லி, இவையொன்று மில்லாவிட்டாலும் விடலாமோ இவனுடைய போக்யதையென்று திருவுள்ளம்பற்றி, வடிவழகும் ஆயுதச்சேர்த்தியழகும் பிராட்டி மாரோட்டைச் சேர்த்தியும் கண்டு துர்மாநிகளான ப்ரஹ்மாதிகளும் வணங்கும்படி பாரீடு என்று உபதேசிக்கிறுரென்று ஸங்கதி. ... (க)

மூ.—தேனமர் பூம்பொழில் தில்லைச்சித்திரகூடமமர்நக வானவர் தங்கள் பிராணை மங்கைபர்கோன்மருவார் ஊனமர்வேல் கலிகன்றி யொண்டமிழொன்பதோடொன்றும் தானிவை கற்று வல்லார்மேல சாரா தீவினைதானே. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன்	வண்டுகள்	அமர்	பொருந்தித்தைக்கும்
அமர்	மொய்த்த		படி
பூ	அழகிய	வேல்	வேல்தொழிலில் வல்
பொழில்	சோலையையுடைய		லரான [ய்த
தில்லைச்சித்திர	தில்லைத் திருச்சித்திர	கலிகன்றி	ஆழ்வார் அருளிச்செ
கூடம்	கூடத்திலே [கிற	ஒன்தமிழ்	அழகிய தமிழ்ப்பா
அமர்ந்த	நித்யவாஸம் பண்ணு		வையாலான
வானவர்தங்கள்	அயர்வறுமமரர்களுக்	இவை ஒன்ப	இப்பத்துப்பாட்டை
பிராணை	குத் தலைவனானவ	தோட்டான்	யும்
	ன்விஷயமாய்	றும்	[யஸித்து
மங்கையர்கோ	திருமங்கையிலுள்ளா	கற்று	அர்த்தத்துடன் அப
ன்	ர்க்கு ராஜாவாய்	வல்லார் மேல்	அதிகரிக்க வல்லவர்க
மருவார்	சத்ருக்களுடைய	தீவினை	பாபங்கள் [ன்பக்கல்
ஊன்	சரீரத்தில்	சாரா	கிட்டமாட்டா... (௧0)

௯௦௮ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, தேனமா.

வயா.—பததாமபாட்டு. (தேனிதயாதி) வனடுகளைபடிந்து
 ஸ்தபொழிலையுடைய திலையில சித்திரகூடத்திலேயமாந்தி* அயா
 வறுமமராகளதிபதியை, திருமங்கைக்குராஜாவாய்ச்சுதருக்களசீர
 மெதனக்கு உறையாகவுடைய வேலையுடைய ஆழவாரருளிச்செய்த
 அழகிய தமிழான விபபததுமபயஸித்தவாகளபக்கல், அவர்கள் பண்
 ணினபாபம பலாநுபவநதுககாகச சாரா. ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பததாமபாட்டு. (தேனிதயாதி) கீழ்ப்பாட்டில், “வானவா” என
 பதத்தை, ஆஸரயிப்பாக்குறுப்பாக, தாமாநிகளும் வந்தாஸரயிக்கககண்
 டாகளையென்ன வேண்டுகையால், அதுககா பரவமாநிகள பரமாநிக்
 டையாகிலும், இப்பாட்டில் “வானவா” என்றத்கு, “நங்கள்” என்று அஸா
 தாரணயம் தோற்றச்சொல்லுகையாலும், அந்வாக்கு பரவமாநிகளுக்குப
 பிரானென்றது-அதிசயமா தத்தோடுமுமையாலும், (௧) “அமராக்குமெபதாத
 வண்டததிருப்பா” என்று பல(௨)வவதபதவைக கீழ்த்திருமொழியிலருளிச்
 செய்கத்தோடு இத்திருமொழிகு எகவாசயதையைச்சொல்லுகையாலே பரா
 ப்யக்காழகடிதரான நிதயளூரிகளேய” கவேணுமென்றருளிச்செய்கிறா
 (அயாவறுமமராகளதிபதியை) என்று. இப்பதத்துக்கு (அருளிச்செய்த) என்
 றத்தோடவயம். “மருவா” என்றதினாததம் (சுருக்கள்) என்றது (௧௦)

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும்பத்தில் முன்றருநிருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, க-பா, ஒருகுறளாய். ௧௦௯

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி கூ - ம் பத்து, ச - ம் திருமொழி,
ஒருகுறள் ப்ரவேசம்.

ப்யா.—நீங்கள் அவனைப்பெறுகைக்குறுபபாகபண்ணும் ஸா
ரதாதுஷ்ட்டாந்ததை அவன்றான் லங்களைப் பெறுகைக்குறுபபாக
புவுதாராதிமுகங்களாலே பண்ணிக்கொடு இங்கேவந்து நின்றானே
ன்றா; அவன்படியிதுவானபின்பு, அர்த்திதவம் துடக்கமாக பேலு
ளாவதையெல்லாம் அவன் கையிலேயேறிட்டு, நீங்க ளவனுகந்த
சீராமகின்னகரை யாஸ்ரயியுங்கோனென்குறா. இவன் ப்ராமபக்தி
பாயந்தமாகபண்ணினாலும் அதடைய பராதிகூல்யகிவ்ருத்தி
மாதரத்திலே நிந்நபபடி யிறே பேறறினுடைய வைலக்யணயதலதப
பாரதநாலிருப்பது....

அரு.—ஒருகுறளின் ப்ரவேசம். சீதிரண்டு திருமொழியாலமாக - நீங்
களொரு ஸாதநாதுஷ்ட்டாந்தம் பண்ணவேண்டா, சித்திமகூடததுள்ளானே
யாஸ்ரயியுங்கோ னென்னோன்றி; பேற்றின்கனத்தைப்பாராத கால இவ்வா
வினாலே பலம் கைப்படுமென்று நாயகன் விஸ்வஸிக்குமபடி யெங்ஙனையென்
தும் சங்கையிலே; வகுத்த ஸ்வாமியாகையால் லங்களைப்பெறவேண்டுமென்று,
ப்ரபத்தாவும் ப்ரபகனும் ப்ரபத்திக்குகப்பாண மவனாயிருக்கையா ளங்களு
க்கு விஸ்வஸிக்கத்தட்டென்? அவனிலும் அவனுகந்த ஊரையாஸ்ரயிக்கையே
யமையுமென்றருளிச் செய்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்குறா (நீங்
களித்யாதி). அர்த்திதவமாதாமாகிலும் இவன் பககலிலே வேண்டாவோ? இத்
தையும்உறையிலே யேறிட்டு ளாப்பரனாயிருக்ககூடுமோவெனன வருளி
ச்செய்குறா (இவனித்யாதி). பேற்றுக்கு அப்ரதிஷேதமே வேண்டுவது, அது
க்கு மேற்பட்ட அர்த்திதவம் முதலானவை யெல்லா மிவனுக்கு வேண்டுமென்
கிற ளாப்பந்தமில்லையென்று கருத்து.

மு —ஒருகுறளாய் யிருகிலமுவுடிமண் வேண்டி.

யுலகளைத்து மீரடியா ஸொடுக்கி யொன்றும்
கருகுவென மாவலியைச சிறையில்லைதத
காடாளன் தாளணைவீர் தக்ககீர்த்தி
யருமறையின் திரள் நான்கும் வேளவியைந்து
மங்கங்களவை யாறு மிசைகளேழும்
தெருவின்மலி விழாவளமும சிறக்கும்காழிச
சீராமகின்னகரே சேர்மினீரே.

நகர பெரியதிருமொழி, ந-ப, ச-தி, க-பா, ஒருகுறளாய்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒரு	அத்விதீயமான	கீர்த்தி	பெருமையையுடைத்
குறளாய்	வாமநவடிவைக்கொண்ட (மஹாபலிபக்கலிலேசென்று)	அரு	தாய் [மான]
இரநிலம்	பரந்தபூமியில்	மறையின்	அர்த்தமறியஅசக்ய
மூவடிமண்	மூன்றுஅடிமண்ணை	திரள்	வேதங்களின்
வேண்டி	நிரந்து	நான்கும்	திரள்கள்
உலகனைத்தும்	லோகங்களெல்லாவற்றையும்	ஐந்துவேள்வி	பஞ்சமஹாயுஞ்ஞங்க
ஈரடியால்	இரண்டடியாலே	யும்	னம்
ஒடுக்கி	அடக்கி	ஆறு அங்கங்க	வ்யாகரணத்தி அங்கங்க
ஒன்றும்	மற்றைஓரடியும்	ளும்	ளாறும
தருகளை	தரவேண்டும் என்று	எழுதிசைகளும்	ஸ்தூஸவரங்களும்
மாவலியை	மஹாபலியை	மலி	மிக்கிருப்பதாய்
சிறையிலவை	பாதாளமாகிறுகிறையிலேவைத்தவருள	விழா	உதவவாழ்வின
தாடாளன்	ஸர்வாதிகளுடைய	வளமும்	அழகும்
தாள்	திருவடிகளை	சிறக்கும்	மிதும்படியான
அணைவீர்	கிட்டவேண்டியிருப்பீர்!	தெருவின்	வீதிகளையுடைய
தக்க	அவனுக்குத்தகுதியா	காழி	காழியில
		சீராமவிண்ணகர்	ஸ்ரீராமவிண்ணகர்
		கர்	தை
		ரா	நீங்கள்
		சேர்மின்	ஆஸ்ரயியுங்கோள். ()

வ்யா.—முதற்பாட்டு.--(ஒருகுறளாய்) வடிவைக்கண்டபோதே சொல்லிறதடையாக் கொடுக்கவேண்டிம்படியான அத்விதீயவாமன னாய். (இரநிலம்) பரப்பையுடைக்கானபூமியை. (மூவடிமண்வேண்டி) †தனக்கென்னக்காலபாவுகைக்கு ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே, இதனையவனுக்காக்கி அவன்பக்கலிலேயிரந்து, இந்தலோகங்களடைய இரண்டடியாலே அடக்கி, “மூன்றடிதருகிறோம் என்றாய், மற்றை ஓரடியும் தாராயோ” என்று. (மாவலியைச் சிறையில் வைத்த) அந்தரம், இந்தரபதம் அவன் பெறக்கடவனாக அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்த. (தாடாளன் தாளணைவீர்) “ஆஸ்ரீதார்த்தமாகத்தானிரந்தான்” என்னும் மேன்மையையுடையவன் திருவடி களைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர்!

(தக்கவித்யாதி) அபௌருஷேயதவ நிபந்தனமான கீர்த்தியை யுடைய வேதங்களுடைய திரள்களானும், பஞ்சமஹாயுஞ்ஞங்களும், ஆறங்கங்களும், எழிசைகளும், தெருவிலேமிக்கிருந்துள்ள உதவ வத்தாலவந்த அழகும், இவையெல்லாமடையச் †சிறக்கும்படியான காழியில் சீராமவிண்ணகரை ஆஸ்ரயியுங்கோள். ... (க)

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ச-தி, உ-பா, நான்முகனான். ௩௧௧

அந.—முதற்பாட்டு. (ஓர் குறித்தியாதி) “மூவடிமண்ணிலெழுமென்று இருநிலத்தைவேண்டி” என்று நவயம் தருவுள்ளம்பற்றிக் தாற்பாய் மருளிச் செப்கு (தனக்கென்ன விபயாதி). தாடாளன் - ஸர்வாதிகள்.

(சிறக்கும்படியான) எ.ம்.நுத்தமாரபடியான. ... (௧)

மு.—நான்முகனான் மிகத்தருக்கை மீருக்குவாய்மை
நலமிருசி ருரோமசனல் நவிற்று நகக
னான்முகமார தலையோட்டு லெறுதித்த வெந்தை
யொளிமலர்ச்சேவடியனைவி ருமுச்சேயோடச்
சுன்முகமார் வலையோவா யுருத்த முத்தைத்
தொலகுருகு சிவையென்ன குருந் தியங்க எங்கும்
தேன்முகமார கமலவயல் சேல்பாய் காழிச
சீராமவிண்ணகரே சேர்மினேரே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நான்முகன்	ப்ரஹ்மாவிலுடைய	ம மு	உ.முநிற
நான்	ஆயுஸ்ஸு	சே	எருதுகள்
மிக	அதிசயிக்க (அ.உ.தால் வறுக்குண்டான)	முட	(செருக்காலே) ஓட
தருக்கை	கர்வத்தை,	சுன்முகமார்	ப்ரஸவகாலமாயிராக்
இருக்கு	வேசத்தை,	வளை	சங்குகள் [கிற
வாய்மை	உச்சரியாநின்றவனாய்	அலைவாய்	வங்குகளில்
நலமிருசி	மிகவுகாசமாக்கையுடையனான	ருத்த	என்ற
உரோமசனல்	ரோமசபகவானால்	முத்தை	முத்தக்களை [வை
நவிற்று	போக்குவித்து	தொலகுருகு	மெரியசருகுகளான
நக்கன்	நகநுனநத்தறு	வினையென்ன	தங்கவடையமுட்
	டைய (எ.உயிலேவு	சூழ்ந்துஇயங்க	டைபென்று
	ட்டியதாய்)	எருமும்	சூழப்பற்பவாநிற்பதாய்
ஊன்ஆர்	மாம்ஸளமான	நேன்	(அக்காற்றாலே)
முகனதலையோ	ப்ரஹ்மாவின்கபாலத்	முகமார்	பார்த்தவிடமெல்லாம்
ட்டு	தில்		தேனவெள்ளத்தை
ஊன்	(இரந்துண்கிற) உ	முகமார்	முகத்தாலேசொரி
ஒழித்த	போக்கின [னை	கிற [டைத்தாய்	
எந்தை	ஸர்வஸ்வாமியினது	தாமரைமலர்களை	யு
ஒளிமலர்	செவ்விலம்போன்ற	சேல்	சேல்மதஸ்யங்கள்
சேவடி	சிவந்ததிருவடிகளை	பாய்	பாயாநின்றன
அணைவர்	சேரவிரும்புவீர்!	வயல்	வயல்களையுடைய
		காழிச்சீராம விண்ணகரேசேர்மின்	
		நீரே.	(௨)

வ்யா — இரண்டாம்பாட்டு. (நான்முகனித்தயாதி) ரோமச பகவான், “ப்ரஹ்மாக்கனென்று சிலர் நீர்க்குமிழிபோலே தோற்றுவது மலைவதாய்ப் போகக்கடவது எத்தனைபேர்” என்றுனயிற்று.

நிசை பெரியதிருமொழி கூ-ப, சூ-தி, உ-பா, நான்முகனுள்.

†சதூர்முசனுடைய ஆயுஸ்ஸின்மிகுதியாலுண்டான தூர்மாந்தை, †வேகங்களை உச்சரியாநிற்பானாய் ஆசாரப்ராதாந்யத்தால்வந்த வேற்றதையுடையனான ரோமசபகவானுலே, †“சதூர்த்தசபுவநங்களுக்கும் கடவேன், என்னோபாதி ஆயுஸ்ஸுடையாருண்டோ” என்கிற தூர்மாந்தை, ததவித்தா. (நக்கனித்தாதி)†ருத்ரனுடைய பிதாவுமாய் லோககுருவுமாயிருக்கிறவனைத் தலையையறுத்து, அத்தாலே பாதகியாய் மாமஸபகரமான தலையோட்டிலேயிரந்து அதிலே ஜீவித்துத் திரிகிற எளிவரவைத்தவிததஸ்வாமி. †ஐகத்துக்கு ஈஸ்வரர்களாக பரஸித்தரிருவருமிதே; அவர்களிருவருடையவும அபிமாந்தைக் கரித்தானாயிற்று (ஒளிமலர்ச்சேவடியணைவீர்) அவனுடைய ஸ்வாபாவிதமான ஈஸ்வரதவததால்வந்த புகரையுடைய திருவடிகளைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்.

(உழுசேயித்தாதி) †ஆண்போலேயாய் பெரியமிடுக்கையுடைய சேக்களையிதே பூட்டியுழுவது. அவை, தவறாவோடினவாதே, “அபபோது பரஸனிகதது, இப்போது பரஸனிகதது” என்றுதோன்றும் படி தொட்டாமேலே நேர்ஷமாம்படியிருக்கிற சங்குகள், தான் கிடக்கிறவங்குகளினுடையவாசலிலே முத்ததுக்களையின்றன; அவற்றை நொலகுருகுண்டு - என்று மொக்கபழகச்செய்தேயும் “இது முத்தது, இதுமுட்டை” என்று வாசியறியமாட்டாதபடி மூத்தகுருகுள, அவை தன்னுடைய முட்டையாகக்கொண்டு விட்டுப்போக மாட்டாதே சுற்றும் பறவாநிற்குமாயிற்று. அவை பறக்கிறகாற்றாலே, பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம் பக்வமாய்த் தலையிலே மிக்கதே நையுடைத்தாயிருக்கிற தாமரைபூக்களாலாகிநிற்குமாயிற்று, அந்த மதுவைப் பாரம்பண்ணின கயல்களானவை பாயாநிற்குமாயிற்று.*

அநு.—இரண்டாமபாட்டு. (நான்முகனித்தாதி) தன்னை இரப்பாளனாக் கி ஆஸ்ரிதாக்கரியன செய்யுமவன் வந்திருக்கும் காழிச்சிராமவிண்ணகரை ஆஸ்ரியுங்கோளென்னச் செய்தேயும், ஆறியிருந்தீர்கள், இதுக்கடி உங்களுடைய ஸ்தநிரத்தவபுத்தியும், பெருமையுமன்றோ, ப்ரஹ்மாவியுஸ்ஸின்படி கேட்டிகோளே. ருதரனெளிவரவையும் கண்டிகோளே யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(என்றானுயிற்று) என்றவநந்தரம், அந்தப்புராணப்ரஸித்தியைக் கொண்டருளிச்செய்கிறாரென்று சேஷம். நான்முகனுடைய நாளானது - ஆயுஸ்ஸானது. மிக - அநிசையிக்க, அத்தாலுண்டான, தருக்கை - கர்வத்தை, என்றுசுப்

கார்த்த மருநிச்செய்குறா (சதாமுகங்ரியாதி). “இருக்கு” இதயாகிரு சபதார்த்தம் மருநிச்செய்குறா (வேதங்கங்ரியதயாதி) “ஆவீற்று” என்றது சொல்லுவிக்கையாய், அது நாம-கோகரு போலே எத்தன்னைபா பரமமா துக்கொண்ட வாதுகையாய், அதுகொண்டிருக்க விரிவருக்தியை யநிச்செய்குறா (சது சகச்சக்யாதி) முகம் என்றது முகன் என்பது, பரமுதமுன் பரமமவாய், கக்கந்நடய முகம் என்ற யோடசுநனை யொட்டிவெந்நை என, அவயமாய், திதபாயம் விச்செய்குறா (ருகாரணயயத்தயாதி). மனக்கலாநிறிருநிலம் “முகநடைய” என்றதற்கு, “ஊண்” என்றத்கோடவயம் இவ்வடக்குமுடகம் நாயுறாச்செய்குறா (முகத்தகத்தயாதி).

பரஹ்ம நுதாரங்கள்போலா ? கேசகயினக்கொண்டு பத்தியிழுவருன வெம்பெருமாள் பதம்பயரான் . னைத் ஸ்ருஷ்டயாகிலோ பண்ணுவீக்க, அநகா “ஸ்ரீமந்” நமஸ்கரணம் செய்து, நமஸ்கரிக்க டோனற சக்திகள் எவ்வளவுடாவைர சபையிலே, சூழ்மமான வெம்பெருமான தன க்கொன்றாய் புதர பரபி யயாழ் இயக்கரிடத்தில் வயாமுகத்தின யிருக்க, அதிமால் கமட ஸாயஸ் பாய்ம முக்கமலம் விகளித்த, *அந்ரகா துசயம் வெள்ளமிட, அந்ரக துள்ளிப்பா ரிதயன் விரிகின்றனனும் வயங் கயாக்கத்துக்கு ஸ்ரீசகமாக, குப்பங்குத சபையாய் நிசெய்கிறாரெ னைய திருவுள்ளம்பற்றி யரு ரிசெய்கிறார் (உண்கபாடில் யகயாதி) “வண” னாமறந்நாத்தம் (சமருதன்) எம்மது அந்ர வங்குகள் மருத்த - னன (உ

மண்ணெல்லா மிடநெடுதது பதி ளகாசெயது

நெய்யனைந்த திகழினால் வாணன திண்கீடா

நோததவன சா ளண்சிறபீர ரெயதமீலாநி

மைபனைநதகுவிளைகளில் மரங்களென நூம்

மலாகடுமுதம் வாடுயனறும கடைசிமாராகள்

செய்யவேண்டிய சகோகளையா மீதும் காழ்ச

சேராமண்ணகரேச்சாயினீர

(五)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
வை அணைந்த	கூமைபொருதிய	மதங்கா	மதகாயமானவ்யா
நீதி	முனையையுடைய	பாரங்களை	பாரங்களை
கோடு	கொம்பையுடையதா	செய்து	பண்ணி
ஒன்று	ஒப்பற்ற	வண்ண	பாணுஸூரனது
வராகமாய	பலவியுருகொண்டு	தினை	தருடமாண்
பணவல்லாம	பூமிமுருவையுடைய	தோள	பூங்குகளை
இடத்து	பிரகந்து	நெய்யணைந்த	கூமையையுடைய
எடுத்தது	வினக்கொண்டு	திகிரியினால்	திருவழியானே

நாகசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, ச-பா, பஞ்சிய.

நேர்த்தவன்	துணித்தளம்பெருமா	குமுதமலர்	சிவந்த ஆம்பல்மலரை
தான்	ஹுடைய	தம்வாயென்று	தங்கள்வாயாகவும் எ
கூடகிமார்கள்	திருவடிகளை [ளே!	ம்	ண்ணி
நெய்தலோடு	சேரவிரும்புமவர்க	செய்	வயல்களில்
மைஅணைந்த	பள்ளஸ்தீர்கள்	அணைந்து	(களைபறிக்க) இழிந்து
சுவனாகள்	நெய்தலமலரையும்	களைகளையாது	களைபறியாமல்
தம்கண்களென்	கருமைமிகுந்த	ஏறும்	வெறுமனேகரை
றும்	சுவனாமலரையும் [ம்		யேறுகின்ற
	தம்கண்களென் தங்கள் கண்களாகவு	காழிச்சீராமலிண்ணகரே	சேர்மின்
		நீரே.	(கூ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வையித்யாதி). கூர்மை மிக்கிருந்
துள்ள முனையையுடைய கொம்பையுடைத்தான அத்தவிய மஹா
வராஹமாய், பூமிபரப்படைய இடந்தெறித்துக்கொண்டேறி. ஈஸ்
வரத்வத்தால்வந்த செருக்காலே மதகார்யமான வ்யாபாரங்களைப்
பண்ணி. (நெய்) கூர்மை. †கூர்மையுடையதிருவாழி. கடைந்துநெய்
யிட்டிருந்துள்ள திருவாழியாலே, தேவதார்தரபஜநத்துதப்பண்ணி
அத்தாலே தனக்கு மிகக்காக கினைத்திருக்கிற வாணஹுடைய திண்
னிய தோள்களை நேர்த்தவன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர்!

நெய்தற்பூவோடேகூட கறுப்பு மிக்கிருந்துள்ள சுவனாகளைத்
தம்கண்களென்றும், மலரையுடைத்தான †அரக்காம்பலைத் தந்தா
முடையவாயென்றும், †கடைசிமார் களைப்பறிப்பதாக அடுத்து வய
லிலேயிழிந்து, கண்ணுக்கும் வாய்க்குமவற்றோடுண் டான ஸர்வதா
ஸாயததாலே களைபறியாதே போந்தேறுகிற காழியில். ... (கூ)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வையணைந்தவியாதி). நீங்கள் ப்ரளயபத்
ரகலகூரன வாய்ப்படி யறிந்தாஸ்ரயிக்காவிடில் வாணன்பட்டது படுவிகோ
டு என் னென . ஸங்கதி.

வ்யா.—நாபத்ததைத் தந்தோண வருளிச்செய்கிருர் (கூர்
மைபியாய) “நே தத்” என்றது - துணித்தவென்றபடி.

(அரக்காம்பல்) சிவந்த ஆம்பல். (கடைசிமார்) கடைசியான ஓர்மத்தை
யுடைய பள்ளச்சுகள். (கூ)

மு.—பஞ்சிய மெல்லடிப் பின்னைதிறத்தது முன்னுள்
பாய் விடைக ளோழுதர்த்துப் பொன்னன்பைப் பூண்
நெஞ்சிடந்து குருதியுட வுகிரீவலாண்ட
நன்மலன தாபணைகிற்பீர் லீலமாலைத

தஞ்சுடைய விருள் தழைப்பத் தரளமாங்கே

தண் மதியின் நிலாக் காட்டப் பவளந்தன்னால்

செஞ்சுடர் வெயில் விரிக்கு மழகார் காழிச்

சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பஞ்சிய	செம்பஞ்சுபோலே	மாலே	அந்திப்பொழுதை
மெல்அடி.	மருதுவானதிருவடிக	தஞ்சுடைய	தனக்குத்தஞ்சுமாகவு
	ழையுடைய	இருள்	இருட்டை [டைய
பின்னைதிறத்து	நப்பின்னைப்பிராட்டி	தழைப்ப	அத்சயிப்பிக்கவும்
	க்காக	ஆபுரு	அவற்றின்நடுவேயுழ
முன்னாள்	முற்காலத்தில் [கிற		த்தின
பாய்	கண்டார்மேலே விழு	தரளம்	முத்துக்கள்
ஏழ்விடைகள்	ஏழுருஷ்பங்கணையும்	தண	குளிரந்த
அடர்த்து	அழித்து	மதியின்	சந்தரனது
பொன்னன்	ஹிரண்யனது	நிலா	நிலவை
பைம்பூண	அழகியஆபரணங்கள்	காட்ட	காட்டவும்.
நெஞ்சு	மார்பை [நிறைந்த	பவளம்	பவழங்கள்
இடந்து	பிளந்து	தன்னால்	இடையிடையேதாங்
குருதி	ரத்தம்		களமுத்தப்பட்டி
உக	பீறிப்புறப்படும்படி		ருப்பதனால்
உகிரவேல்	நகங்களாகிறவேலை	செஞ்சுடர்	ஸூரியனது
ஆண்ட	கார்யங்கொண்ட	வெயில்	காந்தியை
நின்மலன்	பரிசுத்தனானஎம்பெ	விரிக்கும்	பரப்பவும்
	ருமானது	அழகுஜர்	(இவரனால்வந்த)அழ
தான்	திருவடிகளை [களை!		கையுடைய
அணைகிற்பீர்	அணையவிரும்புமவர்	காழிச் சீராமவிண்ணகரே	சேர்மின்
நீலம்	(மாடங்களிற்பதித்த)	நீரே.	(ச)
	நீலரத்தங்கள்		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பஞ்சியவித்யாதி) செம்பஞ்சுபோலே மருதுவான திருவடிகளையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காகப், பண் டொருநான், கண்டார் மேலேவிழுந்த ருஷ்பங்களையுமழியச்செ ய்து; ஹிரண்யனுடைய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமானநெஞ் டை அநாயாஸேந கிழித்துப்பொகட்டு; ரத்தமானது கொழித்துப் புறப்படும்படியாக, ஆளிட்செய்தல் ஆயுத்தாலேயழியச்செய்தல் செய்கையன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதவிரோதியைத்தானே கைதொட்டு, திருவுகிராகிற வேலாலே யழியச்செய்து அத்தால்வந்த சுத்தியையு டையவன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர்!

(நீலமித்யாதி) அவ்வூரில் மாடங்களிலமுத்தின நீலரத்தம், மாலையைத் தனக்குத் தஞ்சுமாகவுடைய, அதாவது - ராத்தியைத்

டுகக பெரியதிருமொழி, ந-ப, ச-தி, று-பா, தெவ்வாய.,

†தனக்கு அபாஸ்ரயமாகவுடைத்தாநிருக்கிற இருனீத்தழைப்ப, நடு
வேபழுத்தின முத்தானது, குளிர்ந்த சந்த்ரனுடைய நிலாவைக்
காட்ட, இடையிடையேயழுத்தின பவளமானது, புகரையுடைய
ஆதீத்யனுடைய பரகாசத்தைக்காட்டாநின்றது. †ஆக, ஏககாலத்
திலே இருளும் சந்த்ரோதயமும் வெயிலுமொக்கக்கண்டதுபவிக்
குப்படியான தேசமாயிற்று. (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (பஞ்சியவிய்யாதி) வாணனைப்போலே கைகழி
கை மாத்ரமன்றிக்கே ஹிரண்யன் பட்டது படுவீர்கள் அவனையாஸ்ரயியாவி
டில், ஆஸ்ரயித்தால் நப்பினனையிடத்தில் போலே வ்யாமுக்கத்தனாவனென்
கிரூரென்று ஸங்கதி.

“தனக்குத் தஞ்சமாக வுடையராத்திரியை” என்றதுக்கு விவரணம் (தன
க்கபாஸ்ரயமித்த்யாதி). “அழகார்” என்றதின் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார்
(ஆகவிய்யாதி). (ச)

மூ.—தெவ்வாய மதமன்னர் குருதிக்கொண்டு

திருக்குலநதி லிறந்தோர்க்குத்திருத்திசெய்து

வெவ்வாய மாகிண்டு வேழமட்ட

விண்ணவர்கோன்தாளணைவீர் விகிர்தமாதர்

அவ்வாயவாள் நெடுங்கண் குவளைகாட்ட

ஆரவித்தம் முகங்காட்ட வருகே யாம்பல்

செவ்வாயின் திரள் காட்டும் வயல்குழ் காழிச்

சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தெவ்வாய்	சத்ருக்களாகிய	அட்ட	முடித்த
மதம் : மன்னர்	வீரமுள்ள ராஜாக்களு	விண்ணவர்கோ	அமரர்களதிபதியின
குருதிக்கொண்டு	மகத்தந்தாலே [டைய	ன்	து
திரட்டுவதில்	தன்வம்சத்தில்	தூள்	திருவடித்தாமரைக
இரந்தோர்க்கு	முடிந்தவர்களுக்கு	ளை	[ளே !
திருத்தசெய்து	(உதகக்ரியைபால்) த்	அணைவர்	சேரவிரும்புமவர்க
	குப்பிசெயல்த்து,	வகித்தம்	வேறுபாடுள்ள
வெம்	க்ரூரமான	மாதா	ஸ்கரீகளுடைய
வாய	வாயையுடைய	அவ்வாய	அப்படிப்பட்ட
மா	குந்ரையுருவாய்வந்த	வாள்	ஒளிபொருந்திய
	கேசினபவனை	நெடு	(காதளவும்) நீண்ட
கேசடு	கிழித்து [மயானையை	கண்	கண்களை
வேழம்	குவலயாபீடமென்னு	குவளை	நீலோத்பலமலர்கள்

காட்ட	காட்டவும்	செவ்வாயின்	சிவந்தவாயின்
அரவிந்தம்	தாமரைமலர்கள்	நரன்	கூட்டங்களை
முகம்	முகத்தொளியை	காட்டும்	சொற்றுவிக்கிற
காட்ட	காட்டவும்	வயக்குழ்	காணிசூழ்ந்த
அருகே	ஸமீபத்துள்ள	காழ்ச் சீராமவிண்ணை	சேர்மின்
ஆம்பல்	செவ்வல்லிமலர்கள்	நீரே.	(௬)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தெவ்வாயவித்யாதி) சத்ருக்களாய் மறத்தையுடையராயிருக்கிற ராஜாக்களையழியச்செய்து, அவர்களுடைய ருதிரவெள்ளத்தைக்கொண்டு, வம்சத்திலே முடிந்துபோனார்க்கு உதகக்கரியைகளைப்பண்ணி. இவ்வளவாலே - ஸ்ரீபரகராஜாழ்வானை நினைக்கிறது. வெவ்விதான வாயையுடைத்தாய்க்கொண்டு பயாவஹமாம்படிதோற்றின ஆஸ்ரிதவிரோதியான கேசிவாயை அநாயாஸேற கிழித்து, சுவஸ்யாபீடத்தை முடித்து, *அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து, இப்படி ஆஸ்ரிதவித்யாதிக்களைக் கைதொட்டுப்போக்குமவன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர்.

(விகிந்தமாநர்) விஸஜாதீயஸ்வபாவைகளாயிருந்துள்ள ஸ்திரீகளுடைய அப்படிப்பட்ட ஒளியையுடைத்தான பரந்த கண்களைக் குவளைகளானவை காட்ட, தாமரைப்பூவானது முகத்தில் தேஜஸ்ஸைக்காட்ட, அருகே அலர்ந்துநின்ற அரக்காம்பலானது சிவந்த அதரத்தினுடைய திரளைக்காட்டுகிற. (௭)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தெவ்வாயவித்யாதி) ஹிரண்யனைப்போலே தான் பட்டுப்போன வளவன்றிக்கே, (க) “சூரெழுசால் கொன்ற” என்கிற படியே ப்ரதிகூலரைக்குலமாக அழிக்கும்வன் கிமர், அவன் விஷயத்திலுறு கூலித்து ஜீவித்த ப்போங்கோ என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

திருத்தி - த்ருப்தியென்று விவகலித்தருளிச் செய்கிறார் (உதகேத்யாதி). “அட்ட” என்றதினர்த்தம் (முடித்து) என்கிறது.

விகிந்தம் என்றது - விலகலான விகாரமுடைய என்றாய், பலிதமருளிச் செய்கிறார் (விஸஜாதீயத்யாதி). (௮)

மு.—பைங்கண்ணினில் செம்முகத்து வாலி மாளப்

படர்வனத்துக் கவந்தனெடும் பமையார் திண்கை

வெங்கண்விதல் விராதனுக் விற்குனித்த

விண்ணவர்கோன் தாளணைவீர வெற்புப் போலும்

ருகஅ பெரியதிருமொழி, ந-ப, ச-தி, கூ-பா, பைங்கண்.

துங்கமுத மாளிகைமே லாயங் கூறும்
துடியிடையார் முகக்கமலச் சோதி தன்னால்
திங்கள் முகம் பனிபடைக்கு மழகார் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பைங்கண்	பசுமையான கண்களையும்	அணைவீர்	கூடவிரும்பும்வார்களே!
விறல்	மிடுக்கையும்	வெற்புப்போலும்	மலைகள் போலே
செம்முகம்	(கோபத்தால்) சிவந்த முகத்தையுமுடைய [ரம்]	துங்கம்	உயர்ந்த [டைய]
வாலி	வாலியென்னும்வாந	முகம்	முன்ப்ரதேசத்தையு
மாள	முடியும்படியாகவும்	மாளிகை	மாளிகைகளின் [னு]
படர்	பரந்த	மேல்	மேல்நிலத்திலேநின்
வனத்து	காட்டிலுள்ள	ஆயம்கூறும்	தோழமை சொல்லிய
கவந்தனோம்	கபந்தென்னும் ராசஷஸனும்	துடி	ழைக்கிற
திண்	த்ருடமான	இடையார்	உடுக்கைபோன்ற
படை	ஆயுதங்கள்	முகக்கமலம்	மத்யப்ரதேசத்தையு
ஆர்	நிறைந்த		டையஸ்தீரிகளது
கை	கைகளையும் [யும்]		டைய
வெங்கண்	உக்ரமானகண்களை	சோதிதன்னால்	காந்திகளினாலே
விறல்	வெற்றியையுமுடைய	திங்கள்	(ஆகாசத்துலாவும்)
விராதன்	விராதென்னும் ராசஷஸனும்	முகம்	சந்த்ரனது
உக	உயர்விறம்படி	பனி	வதநமானது
வில்லுனித்த	வில்லைவளைத்த		(துரிகத்தாலுண்டா
விண்ணவர்	தேவதேவானசக்ர	படைக்கும்	ன) கண்ணீரை
கோன்	வர்த்தித்திருமகனுடைய		இடைவிடாமற்கொ
தாள்	திருவடிகளை	அழகுஆர்	ண்டிருக்கும்படி
		காழிச் சீராமவிண்ணகரே சேர்மின்	அழகு நிரம்பிய
		ரீரே.	கீரே.

(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) ஜாதிப்ரயுக்தமான கண்ணில் பசுமையையும், மிடுக்கையும், சீற்றத்தாலே சிவந்த முகத்தையுமுடைய வாலி முடியும்படியாக, †பரந்த காட்டிலேயுண்டான ட்ஸத்வங்களைபடைய இரண்டிகையாலும் வாரி பசுதித்துக்கொண்டு வருகிற கபந்தனோடேகூட. (படையார்திணை)†திண்ணியபடையார்ந்தகை, வெவ்விய கண்களையும் மிடுக்கையுமுடைய விராதன் முடியும்படியாக, வில்லைவளைத்த. (விண்ணவர்கோன்தாளணைவீர்) வீரோதியைப்போக்கி நேவஜாதிக்குத் குடியிருப்பைப்பண்ணிக்கொடுத்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவடிகளை ஆய்ரயிக்கவேண்டியிருப்பீர்!

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, கூ-பா, பைங்கண், ருக்க

(வெற்பித்யாதி) மலைபோலேயோங்கின † முகத்தையுடைத்தா
யிருக்கிற மானிகைகளின்மேல்நிலத்திலேகின்று † தோழமையைச்
சொல்லியழைத்து விளையாடுகிறதுடிபோன்ற இடையையுடையரான
ஸ்தரீகளுடைய முகமாகிற கமலத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸாலே சந்
த்ரனுடைய முகமானது துக்கத்தைப் பரப்பியாகிற்கும்- † “நாமென்ன
ஜீவநம் ஜீவிக்கிறோம், இவர்களோடொப்புச்சொல்லாநிற்கச்செய்தே
ஒப்புப்போராதுபடியிருப்பதே” என்று துக்கப்படாநிற்குமாயிற்று.
† சந்தரனுக்குச் சந்தரனினவர்கள்; தேஜஸ்ஸைச் சந்தரனுக்குண்டாக்
குமவர்களென்னவுமாம். (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) ராஜலோகத்தை வென்ற
வளவேயன்றிக்கே வரபலத்தாலே பெருமிடுக்களையு எதிரின்றிக்கேயிருந்த
வாலியையும்வென்ற மிடுக்கன் ஐரென்று ராமாவதாரத்தல் வீரசரித்ததை
இனி யிரண்டுபாட்டாலே யறுஸந்தித்து, இவனிருந்த தேசத்தைப்பற்றின
வாதே உய்யலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“படர்வனத்து” என்று விசேஷிக்கைக்கு வேறு கபந்தனுண்டோவென்ன,
அதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்குரார் (பரந்தவிய்யாதி). (ஸத்வங்களை)-ஜந்
துக்களை. விராதனுக்கு விறலை விசேஷணமிட்டிருக்க, திணகை” என்னவோ
ஹமோவென்னும் சங்கையிலே அந்வயம்காட்டுகிறார் (திணணியவிய்யாதி).
கபந்தனிடத்தில் வில்குனித்ததில்லையாகிலும், வில்குனித்தது உபலக்ஷண
மாய், வாள்பிடித்தமையும் சொல்லக்கடவது. (க) “
“
தேசகாலஸ்ரெஞ் கட்டாப்பாமேவ ராகவொள ! அச்சிந்ததாம் ஸுஸம்
ஹருஷ்டென பாஹு தஸ்யாம்ஸதேசதம்” என்றிறே ப்ரமாணகதி.

(முகத்தை) அக்ரப்ரதேசத்தை. “ஆயம்ஹம்” என்றகினர்த்தம்
(தோழமையைச் சொல்லியழைத்து) என்றது. “பனி” என்று கண
ணீராய், அத்தால் தோற்றின துக்கத்தின் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்குரார்
(நாமென்னவிய்யாதி). “பனி” என்றத்தால் - குளிர்த்தியாய், ப்ரஸாதத்தை
விவசூரித்து, அதுபடைக்கு மென்றாத்தாந்தரத்தை யருளிச்செய்குரார் (சந்த்
ரனுக்கிய்யாதி வாக்யத்தவ்யதாமே). (கூ)

120 பெரியதிருமொழி, ந-ப, ச-தி, எ-பா, பொருவில்.

மூ.—பொருவில் வலம்புரி யரக்கன் முடிகள் பத்தும்

புற்று மறிந்தனபோலப் புவிமேற் சிந்தச்

செருவில் வலம்புரி சிலைக்கை மலைத்தோள் வேந்தன்

திருவடிசேர்ந்துய்கிற்பீர் திரைநீர்த் தெள்கி

மருவி வலம்புரி கைகைக் கழியூ டாடி

வயல்நண்ணி மழைதருகீர்த் தவழ்கால் மன்னித்

தெருவில் வலம்புரி தரள மீனும் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொ இல்	ஒப்பில்லாத	வலம்புரி	சங்கங்கள் [லை
வலம்புரி	பலத்தைக்கொண்ட	ரை	அலையையுடைய கட
அரக்கன்	ராவணனது	நீர்த்து	விட்டு
முடிகள் பத்தும்	பத்துத்தலைகளும்	என்கி	இளைத்து [ழியை
புற்றுமறிந்தன	புற்றைவெட்டித்திரு	சுதைக்கழி	தாழையையுடைய க
போல	ப்பினால்புரைபுரை	மருவி	அடைந்து
	யாப்த்தோற்றுவன	ஊடு	அக்கழிநிலவே
	போல	ஆடி	அங்குமிங்குமுலாவி
புவிமேல்	யுத்தபூமியிலே	வயல்	(பின்பு) கழனிகளில்
சிந்த	சிதறிக்கிடக்க	நண்ணி	ப்ரவேசித்து
செருவில்	யுத்தத்தில்	மழைதருகீர்	மழைநீரால்
வலம்	வெற்றியை	தவழ	வந்துவிழுநிற
புரி	தரத்தக்க [த்தரித்த	கால்	வாய்க்காலாலே
சிலை	நூல்கொண்டத்தை	தெருவில்மண்	தெருக்களில்புக்கு (நீ
கை	கையையும்	னி	ர்வ உந்தவாறே)
மலை	பர்வதம்போன்ற	வலம்புரி	சங்கங்களையும்
தோள்	புஜங்களை யுமுடைய	தரளம்	முத்திக்களையும்
வேந்தன்	ராஜபுத்தரானபெரு	நீரோ	பெற்றுத்தருகிற
	மானது		
திருவடி	சரணமபுஜத்தை	காழிச் சீராமவிண்ணகரே	சேர்மின்
சேர்ந்து	கிட்டி [வர்களை!	நீரே.	(எ)
உய்கிற்பீர்	உஜ்ஜீவிக்கக்கருதும		

வ்யா — ஏழாம்பாட்டு. (பொருவினியாதி) ஒப்பில்லாதபல (பல, ததைப் பண்ணுகின்ற) உள்ள ராவணனுடைய தலைகள் பத்தும், புற்று மறிந்துகிடக்குமாபோலே, தேவதைகளுடைய வரத்தாலே பூண்கட்டினவை பூமியிலே சிதறும்படியாக, அவனைப்போலே வஞ்சகத்தாலன்றிக்கே யுத்தத்திலே பல (பல) ததைப்பண்ணுகின்ற) உள்ள விலையை உடையனாய், சகருக்களால் சலிப்பிக்கவரிதான தோளையுடைய சக்ர வரத்தித்திருமகனைக்கிட்டி, அவன் விரோதியைப்போக்க, அவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருப்பீர்!

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, அ-பா, பட்டரவு. ஓடக

(திரைநீரித்யாதி)†கடல்நீரிலே தேங்கிப்போந்தேறினவென்னுதல்; †அன்றிக்கே, திரை, நீத்து - விட்டு, கடலைவிட்டு, வலம்புரியானது போந்தேறிச்சற்றிருந்து, தாழையையுடைத்தாயிருக்கிற கழியிலே போய்ப்புக்கு, அங்கே இதஸ்ததஃ ஸஞ்சரிதது, அங்கக் கழிதான் வயல்களாவும் வரவெள்ளம் கோத்தபடியாலே வயனிலே வந்துகிட்டி, அவ்விடந் தன்னிலே வர்ஷஜலம் தேங்கிநின்று, அது வாய்க்காலாலே ஊரிலேவந்து புரூர் அவ்வழியாலே தெருவிலேவந்தேறி, அந்நீர்வடிந்தவாதே பின்னை போகமாட்டாதே அவ்விடந் தன்னிலேகிடந்து, வலம்புரியையும் முததையும் ஈனுகிற்றுகுமாயிற்று. வலம்புரிவயிற்றிலே வலம்புரிபிறக்கதட்டிலையிதே. ... (67)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பொருவிவித்யாதி) (புற்றுமறிந்து கிடக்குமா போலே) என்றது - புற்றை வெட்டித்திருப்பினால் புரையுரையா யிருக்குமா போலே யென்கை. புரை - பாழி.

“திரை” என்று - கடலைச்சொல்லிற்றாய், நீரில் “தென்கி” என்று - தேங்குதலாய், அத்தால் - போந்தேறினமை பலித்ததென்றருளிச்செய்குரார் (கடலித்யாதி). திரையை, நீத்து - நீங்கியென்றாய், விட்டென்றாய், என்க - இளைப்பாலே ஈடுபட்டென்றாய், பாடாந்தரத்தில் இப்படிபதவிபாகம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்குரார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). பாடபேதமில்லாமல். கேவல பதத்தைப்பிரித்து அர்த்தாந்தரம் சொன்னாரென்னலாம்படி, “நோதது” என்று ரேபனோடே கூட சில ப்ரீ கோசங்களிலுண்டு. “மருவி” என்றதின் பலிதார்த்தம் (சற்றிருந்து) எனறது. (௭)

மூ.—பட்டரவே ரகல்குல் பவளச் செவ்வாய்

பணைநெடுந்தோள பிணைநெடுங்கண் பாலா மின்சொல்

மட்டவிழும் குழவிக்கா வாணோர் காவின்

மரங்கொணர்ந்தா னடியணைவீ ரணில்கள் தாவ

நெட்டிலைய கருங்கமுகின் செங்காய் விழ

நீள்பலவின் தாழ்சிணையில் நெருங்கு பிணத்

தெட்டபழம் சிதைந்து மதுச் சொரியும் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பட்டு	பட்டுவஸ்த்ரமணிந்து	அகல்	பரந்த [யும்
அரவு	பாம்பின்படத்தை	அல்குல்	நிதம்ப்ப்ரதேசத்தை
	யொத்து	பவளம்	பவழம்போல்
ஏர்	அழகியதாய்	செவ்வாய்	சிவந்தவாயையும்

பனை	மூங்கில்போலே	அணைவீர்	சேரவிருப்பவர்களே!
நெடு	நீண்ட	அணில்கள்	அணில்களானவை
தோள்	தோள்களையும்	தாவ	கிளையிலின் றும்கிளை
பிணை	பெண்மானின் கண்		யில் ஸஞ்சரிக்க
	போலே [யும்	நெடு	நீண்ட
நெடுங்கண்	விசாலமான கண்களை	இலைய	இலைகளையுடைய
பால் ஆம்	அம்ருதஸத்ருசமான	கருங்கமுகின்	கறுத்தபாக்குமரங்க
இன்சொல்	இனியசொற்களையு	செங்காய்	பழுக்காய்கள் [ளின்
	முடைய, (அப்போ	வீழ	உதிர்வதினால்
	தலர்ந்தழக்களின்	நீள்	நீர்வளப்பத்தாலோங்
	ஸம்ருத்தியாலே)		கித்தழைத்த
மட்டு அவீழும்	மதுவெள்ளமிடாநின்	பலவின்	பலாமரங்களின்
	முள்ள	தாழ்	காய்க்கனத்தால்தா
முழலிக்கா	அளகபாரத்தையுடை	சினையில	கிளைகளில் [ழந்த
	யபுரீஸத்யபாமை	நெருங்கு	நெருங்கியிருந்துள்ள
	ப்பிராட்டிக்காக	பீனம்	பருத்த
வானோர்	தேவதைகளுடைய	தெட்டபழம்	பகவபலங்கள்
காவின்	சோலையில்நின்றும்	சினைத்து	நசுங்கி
மரம்	பாரிஜாதவ்ருக்ஷத்தை	மது	தேனை
கொணர்ந்தான்	பிடுங்கிக்கொணர்ந்த	சொரியும்	பொழிகிற
	புரீக்ருஷ்ணனு	காழிச் சீராமவிண்ணகரே	சேர்மின்
அடி	திருவடிகளை [டைய	நீரே.	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பட்டித்யாதி) பட்டையுடைத்தாய், அரவுபோலேயாய், அழகிதாய், அகன்றிருந்துள்ள - நிதம்பப்ரதேசத்தையுடையனாமாய், பவளம்போலே சிவந்த அதரத்தையுடையனாமாய், மூங்கில்போலே நெடிய தோள்களையுடையனாமாய், மான்போலேயிருந்துள்ள நோக்கையுமுடையளாய், பாலென்றுசொல்லலாம் படி இனிய பேச்சையுமுடையளாயிருந்துள்ள, மதுவெள்ளமிடாநின்றிள்ள குழலையுடைய ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப்பிராட்டிஹேதுவாக, என்றுமொக்க ஸவர்க்கத்திலே நிற்கக்கடவதான வ்ருக்ஷத்தை பூமியிலே கொடுவந்து நிறுத்தினவனுடைய. இத்தால்-அரியனசெய்தும் ஆஸ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணுமவனென்கை.

(அணிவித்யாதி) அணில்களானவை ஸ்வைரமாகத்தாவ, நெடியதான இலையையுடைத்தாய், கறுத்தநிறத்தையுடைத்தான கமுகுகளில் சிவந்தகாயானது, தொடர்மேலே தோஷமாகவிழ, ஓங்கின பலாவின் தாழ்ந்தபனைகளிலே நெருங்கி வஸிப்பதாய், தசைந்துபகவமாய், தொடர்மேலே தோஷமாயிருக்கிறபழமானது, தேங்கி

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, கூ-பா, பிறைதங்கு. ௫௨௩

நிற்கிறதுக்கொருபோக்குக் கண்டுவிட்டாற்போலே மதுவெள்ள
மிடாநிற்குமாயிற்று.... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பட்டித்யாதி). நீங்கள் நான் சொன்னபடி
அதுகூலித்திகோளாகில், ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப் பிராட்டியிடத்திற்போலே உங்க
ளுக்கு வ்யாமுத்ததனம் அரியனசெய்து கொடுக்குமென்றாரென்றுஸங்கதி.

தெட்டபழம் - பக்வபலம், கனியப்பழுத்த பழமென்று தாத்தாயம்
(தொட்டார்மேலேயித்யாதி). (அ)

மூ.—பிறைதங்கு சடையாணை வலத்தே வைத்துப்

பிரமணைத்தன் னுந்தியிலே தோற்று வித்துக்

கறைதங்கு வேல்தடங்கண் திருவை மார்பில்

கலந்தவன் தாளணைகிற்பீர் கழுநீர் கூடித்

துறைதங்கு கமலத்துத் துயின்று கைதைத்

தோடாரும் பொதிசோற்றுச் சுண்ணம் நண்ணிச்

சிறைவண்டு களி பாடும் வயல்குழ் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிறைதங்குச டையாணை	சந்த்ரணைத்தன்ஜடா மகுடத்தில் அணிந் தருத்ரணை	சிறைவண்டு	இறகையுடையவண் டுகளானவை [ல் செங்கழுநீர்ப்பூக்களி சேர்ந்திருந்து (அத்தா ல்வந்தஸ்ராமமாரும் படி) [ன
வலத்தேவைத் து	வலவருகேவைத்து	கழுநீர் கூடி	துறையிலேயுண்டா தாமரைப்பூக்களில் பள்ளிகொண்டு (பின் டி)
பிரமணை	ப்ரஹ்மானை [தில்	துறைதங்கு	துறையிலேயுண்டா
தன்உந்தியிலே	தன் திருநாடிகமலத்	கமலத்து	தாமரைப்பூக்களில்
தோற்றுவித்து	உண்டாக்கி	துயின்று	பள்ளிகொண்டு (பின் டி)
கறைதங்கு	(சத்ருக்கள்)ருத்ரமா மஸங்கத்தங்கிய	கைதைதூரும்	பெரியமடலையுடைய
வேல்	வேல்போன்ற	தோடு	தாழம்பூவிலே
தடம்	விசாலமான [ய	பொதி	அதனுள்ளிறைத்த
கண்	திருக்கண்களையுடை	சோறு	தாதுக்களின்
திருவை	பெரியபிராட்டியா ரை [து	சுண்ணம்	பொடிகளில்
மார்பில்	தன்மார்பிலேவைத்	நண்ணி	வீழ்ந்துபுரண்டு
கலந்தவன்	அவளோடேயித்யஸம் ஸ்லேஷம் பண்ணு மவனது	களி	(இவற்றாலுண்டான) ஸந்தோஷாதீசய த்தால்
தாள்	திருவடிகளை [ளே!	பாடும்	பாடாநின்றான்
அணைகிற்பீர்	சேரவிரும்புமவர்க	வயல்குழ்காழிச்சீராம விண்ணகரே சேர்மின்றீரே.	(க)

௫௨௪ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, கூ-பா, பிறைதங்கு.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) ஸாதகனுமாய், போகப்ரதாநனுமாயிருக்கிற ருத்ரனைத் தன் திருமேனியில் வலவரு கேவைத்து, ப்ரஹ்மாவைத் தன் திருநாபிகமலத்திலே உத்பாதித்து, †கறைகழுவு அவஸரமில்லாதபடியான வேல்போலேயிருக்கிற பரந்திருக்கண்களையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் †தன் திருமார்வி லேசேர்த்து அவளோடே கீத்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுகிறவன் திருவடிகளைக்கிட்டவேண்டியிருப்பீர்! அபிமானிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோடு, அநந்யபரையான பிராட்டியோடு வாசியதத் திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற சீலவானைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்!

(கழுநீரித்யாதி) செங்கழுநீரிலேபோய்ப்புக்கு கீத்யஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி, அத்தாலேவந்த ஸ்ரமமாலும்படி துறையிலேயுண்டான தாமரைப்பூவிலேபுகுந்து மதுபாநம்பண்ணிப் பள்ளிகொண்டு, அநந்தரம்†தாழையுடைய பெரியமடலையுடைத்தான பூவிலே போய்ப்புக்கு, அதிலகவாயிலுண்டான தாதும் சுண்ணமும் பரிமளமுமெல்லாம் தன்னுடம்பிலேயாம்படி அதிலே கிடந்துபுரண்டு, சிறகையுடைத்தான வண்டுகளானவை மதுபாநத்தாலும் பரிமளத்தாலுமாகக் களித்துப்பாடாநின்றுள்ள. (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப்பிராட்டி அதிவிலக்ஷணையாகையாலே அவளிடத்தில் அரியன செய்தானேயாகிலும் நாங்கள் தூர்மாகளன்றோ, எங்களுக்கு மவனரியன செய்யப்போமோ வென்ன; அவனுடைய ஸ-சீலதையைப் பாரிகோள், திருவினிடத்தில் வ்யாமுத்ததனையுடம்பு கொடுத்தாற்போலே கந்தர் கர்பாலிகளுக்கு முடம்பு கொடுத்தான் கண்டர்களுக்கொருவரென்று ஸங்கதி.

(கறைகழுவு அவஸரமில்லாதபடியான) என்றத்தாலே - ஆள்களைவெல்லு கையே ஸ்வபாவமா யிருக்கை பலிக்கையாலே, அநுகூஷணம் எம்பெருமானை “ஜிதம்” என்னப்பண்ணவல்ல கண்களென்று தாத்பர்யம். “மார்பில்” என்றவநத்தரம் “சேர்த்து” என்று அத்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (தன் திருமார்விலேயித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, க0-பா, செங்கமலம். ௫௨௫

கைதை - ஆரும் - தோடு - பொதிசோறு என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி
யருளிச்செய்கிறார் (தாழையுடையவிய்யாதி). மடலிலேபொதிந்துகிடந்த
சோறு - தாதுகள். (க)

மு.—செங்கமலத் தயனணைய மறையோர் காழிச்

சீராம விண்ணகரென் செங்கண் மாலை

அங்கமலத் தடவயல்சூழலிநாட

னருள்மாரி யரட்டமுக்கி யடையார் சீயம்

கொங்குமலர்க் குழலியர்வேள் மங்கை வேந்தன்

கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன் சொன்ன

சங்கமுகத் தமிழ்மாலை பத்தும் வல்லார்

தடங்கடல்சூழலுக்குத் தலைவர் தாமே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செங்கமலம்	அழகியதிருநாயகமல த்தில்பிறந்த	அரட்டு அமுக்கி	சத்ருக்கள் (தலையெ டாதபடி) அமுங்க
அயன் அணைய	ப்ரஹ்மாவையொத்த		ச்செய்யுமவராய்
மறையோர்	ப்ரஹ்மணர்வர்த்திக் கிற	அடையார்	சத்ருக்களுக்கு [ராய் ஸிமஹம் போன்றவ
காழிச்சீராமவி	காழிச்சீராமவிண்ண	கொங்கு	தேனநிறைந்த
ண்ணகர்	கரில்கி த்யவாஸம்ப ண்ணறிந்திற	மலர்	பூக்களை [களுக்கு கூந்தலிலுடையஸ்தீர்
என்	என்னுடைய	குழலியர்	காமன் போன்றவரா
செங்கண்மாலை	புண்டரீகா கண்ணவி ஷயமாக,	வேள்	திருமங்கைக்கு [ய் ராஜாவாய்
அம்	அழகிய [றைந்த	மங்கை	எதிரிகளுக்கு யமன் போன்றவராய்
கமலம்	தாமரைப்பூக்கள்கி	வேந்தன்	வெற்றிதரத்தக்க
தடம்	தடாகங்களுந்	பரகாலன்	வேலைப்பிடித்த
வயல்	கழனிதருந்		ஆழ்வார்
சூழ்	சுற்றுஞ்சூழ்ந்த	கொற்றம்	அருளிச்செய்த
ஆலிநாடன்	திருவாலிநாட்டுக்குத் தலைவராய்	வேல்	புலவர்கூட்டத்தார்
		கலியன்	எதிர்கொண்டு அதுப விக்கலாம்படியான
அருள் மாரி	அதுகூலர்க்கு அருள் பொழியும் மேகம் போன்றவராய்	சொன்ன	
		சங்கம்	
		முகம்	

௫௨௬ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி, ௧௦-பா, செங்கமலம்.

தமிழ்மாலை பத்	தமிழ்த்தொடை பத்	உலகுக்கு	லோகத்தில்
தும்	தையும்	தலைவர்	எல்லாரும் தங்கனையே
வல்லார்	அர்த்தத்துடன் கற்		ஆஸ்ரயிக்கும்படி
தடம்	பரந்த	வல்லவர்	மேலாயிருப்பர். ()
கடல்குழ்	ஸமுத்ரம்குழந்த		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமியாதி)(க)†“ஊத்ஸ்யக்ஷா
 ஸ்யூஃ-வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி?” என்னுமாபோலே. †பெருமானுக்கு
 வல்லபனாயிருப்பானொரு திருவிளக்குப்பிச்சன் பலரையும் திருமுன்
 பே கேட்பிக்கிற ப்ரகரணத்திலே, ஆழ்வார்களைத் திருவுள்ளமாய்,
 “நம்பக்தர்களுக் கொருகுறை சொல்லிக்காணாய்” என்று திருவுள்ள
 மானாய்; இப்பாட்டை விண்ணப்பம்செய்து, “நாயன்தே! தேவ
 ரைக்கவிபாட” என்று துடங்கி “தம்மைக் கவிபாடிக்கொண்டார்”
 என்ன; “அதுவும் †நம்மையன்றோசொல்லிற்று” என்று திருவுள்ள
 மானார். சதுர்முகஸமரான ப்ராஹ்மணர் திரண்டதேசத்தில் சீராம
 விண்ணகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புண்டரீகாக்ஷணைக் கவிபாடி
 ற்று; அழகியதாமரைகளாலே அலங்க்ருதமான தடாகங்களையுடைத்
 தான வயலாலே குழப்பட்ட திருவாலிநாட்டுக்கு ப்ரதாநரானவர்;
 அதுகூலவர்க்கத்துக்கு ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணுமவர்; எதிரிட்ட சத்
 ருக்கள் தலையெடாதே அமுங்குடாபடிபண்ணுமவர்; சத்ருக்களுக்கு
 வந்தனுகவொண்ணாதபடி ஸிர்ஹம்போலே அநபிவநீயரானவர்;
 †எல்லார்க்கும் ஸ்பருஹணீயரானவர்; திருமங்கைக்கு ப்ரதாநராயுள்
 ளவர்; ஸர்வேஸ்வரன் ஆயுதம்பிடித்தாற்போலே ஆஸ்ரீதரக்ஷணத்
 துக்காகப் பிடித்தவேலையுடையராய், †ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யு
 வான ஆழ்வாரருளிச்செய்த; தமிழுக்குக்கடவார் திரளவிரந்தால்
 இத்தையே யெப்போதுமொக்கக் கொண்டாடவேண்டும்படியிருக்
 கிற இத்தொடையல்பத்தும்வல்லார். (தடங்கடல்குழலுக்குத்
 தலைவர்தாமே) ஸர்வேஸ்வரனைப்போலே எல்லார்க்கும் தாங்களே
 ஆஸ்ரயணீயராவர். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஈரணம்.

பெரியதிருமொழி, ஈ-தி, ச-ப, க0-பா, செங்கமலம். ௫௨௭

அநு.—நிகமம். (செங்கமலம்த்யாதி) எம்பெருமானைக் கவிபாடுகிறவர் தம்மைத்தாமேகொண்டாடுவானென்னென்ன; ஆப்திக்குடலாகக்கொண்டாடினாரென்று விவகரித்து, அதுக்குத் தருஷ்டாந்தமுகத்தால் பரிஹரிக்கிறார் (வால்மீகரித்த்யாதி). ஆப்திக்குடலான மாதரமன்றிக்கே அதுதானே பகவத் ஸ்துதியென்று பரிஹாராந்தரத்தை ஒரையிற்றயமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (பெருமானாக்கித்த்யாதி). (நம்மையன்றோசொல்லிற்று) என்றது - நம்மதுபவத்தால்வந்த ஏற்றத்தால் தம்மைக்கொண்டாடினான் அதுநம்மைக் கொண்டாடினபடியன்றோவென்றபடி. “கொங்குமலர்க்குமுலியர்வேள்” என்றதுக்குதேன் வெள்ளமிடுகிற மலரைக் குழலிலேயுடைய ஸ்திரீகளுக்குக் காமனைப் போலே அதுகூர்க்கெல்லாம ரூபருணத்தாலும் த்ரஷ்டவ்யரென்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் (எல்லார்க்குமித்த்யாதி). அரட்டமுக்கி அடையார்சிய மாகையாலே பரகாலனென்று பேர்பெற்றாரென்னுமதுதோன்ற யோகார்த்தத்தைக்காட்டுகிறார் (ப்ரதிபகஷத்துக்கித்த்யாதி)... .. (கல)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

௧௨௮ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௩-தி, ௧-பா, வந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ௩-ம் பத்து, ௩-ம் திருமொழி
வந்துனதடியேன் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†எல்லாரும் தந்தாமுக்கு நன்மைவேண்டியிருக்கில் ஸர்
வேஸ்வரன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய்க்கொண்டு சீராமவிண்ணகரை
யாஸ்ரயியுங்கோளென்றார், †அங்ஙனன்றிக்கே †தம்மளவில்வந்தவா
றே திருவாலியை யிருப்பிடமாகக்கொண்டு அங்கே எழுந்தருளி
யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்தானே ஸ்வயம்வரித்துக்கொண்டு வந்திரு
க்கிறபடியை யதுஸந்தித்து, “பரமப்ராப்யுனயிருக்கிற நீ என்பக்க
லாத்தித்வமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே என்ஹருதயத்திலே வந்து
புகுந்தாய், எனக்குன்னையொழியச்செல்லாமையைப்பிறப்பித்தாய்,
உன்†வ்யதிரேகத்திலே நான் பிழையாதபடி பண்ணினாய், இங்ஙனே
யிருந்தபின்பு †இனித்தான் நீபோகில் பிழையேன், போகலொட்
டேன், உனக்கு என்றனை தயநீயரில்லை, ஆனபின்பு என்னை †நித்ய
கைங்கர்யத்தைக்கொண்டருளவேணும்” என்று ப்ராப்யனான அவன்
திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை †அபேக்ஷித்து; அப்போதே கிடை
யாமையாலே அதில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையாலுண்டான தம்
த்வரையை ஆவிஷ்கரித்தாராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். *

அரு.—வந்துனதடியேன்ப்ரவேசம்.—ஓழே பரோபதேசத்தில் ப்ரவ்ருத்த
ரானவர் இப்போது திருவாலியம்மாளைக்குறித்துத் தம் த்வரையையறிவிப்பிக்
கிறதென்னென்கிறசங்கையிலே ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (எல்லாருமித்
யாதி). (அங்ஙனன்றிக்கே) என்றது-தமக்குத்தாம் நன்மைதேடுகையும், ஒரு
வருபதேசிக்க ஒரு திவ்யதேசத்தைப்பற்றியிருக்கையுமன்றிக்கேயென்றபடி.
(தம்மளவில்வந்தவாறே) தம்மைத்தாமே விசாரித்தவாறே. “ஆருயிரே”
என்றத்தைப்பற்ற, (வ்யதிரேகத்திலித்யாதி). “மனம்வாடநீநினையேல்” என்றத்
தைப்பற்ற (இனித்தானித்யாதி). “கைதொழுதெழும்புந்தியேன்” என்றத்
தைப்பற்ற (நித்யேத்யாதி) “இனிப்போயினுலையோ உரையாயொருமாற்ற
மெந்தாய்” என்னுமத்தைப்பற்ற (அப்போதேயித்யாதி). *

மு.—வந்துனதடியேன்மனம்புகுந்தாய்புகுந்தந்தற்பின்வணங்குமென்
கிந்தனைக்கினியாய் திருவேயென்னுருயிரே
அந்தளிரணியாரசோகினிளந்தளிர்கன்கலந்தவையெங்கும்
செந்தழல்புரையும் திருவாலியம்மானே. (க)

படியே இவருடைய ஸம்பத்தாயிற்று இவன். (என்னருயிரே) ஸம்பத்துத்தானாய் தாரகம் வேறென்றாயிருக்கையன்றிக்கே, எனக்கு தாரகனைவனே! வ்யதிரேகத்தில் பிழையாதபடியாயிராகின்றாயிற்று.

(அந்தளிரித்யாதி) எனக்கு தாரகனுமாய் கிரதிசயபோக்யனுமான நீ திருவாலியை யிருப்பிடமாகவுடையையாய்வைத்து, தனக்கென்ன ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தாயே! † அழகிய தளர்களாலேவந்த அழகு மிக்கிருக்கிற அசோகவ்ருஷத்தினுடைய இளந்தளிரானவை எங்குமொக்கப்பரப்புமாறி அக்கிகல்பமாயிராகின்றதாயிற்று. † சிவந்த இளந்தளிர் எங்குமொக்கப்பரப்புமாறித் தளிர்த்துநின்றபோது, எங்குமொக்க நெருப்புக்கொளுத்தினுற்போலே தர்சநீயமாயிராகின்றதாயிற்று. இப்படி அந்யதாஜ்ஞாநகமானதேசத்தை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனு யிருந்துவைத்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தாயே!.

... .. (க)

முதற்பாட்டு.—(வந்தியாதி) “அந்தளிர்” இத்யாதி “அணியாலியம்மானே வந்து” என்றவ்யம் திருவுள்ளம்பற்றி, வருகைக்கொருதேறுதெனவல்லாமையால் பலித்தவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கிரதிசயேத்யாதி). “அபேக்ஷாமாத்ரமுமின்றிக்கே” என்றத்தை விவரியாகின்றனவொன்று “புகுந்தாய்” என்னவமைந்திருக்கவும், “வந்து” என்கையாலே வருகையில் துஷ்கரதை தோற்றுக்கிறதென்று விவகரித்து, திருவாலியம்மானுக்குத் தம்முடைய வைமுக்யத்தால் நெருந்தாரமாய்த் தோற்றமென்றும், இப்படியிருக்க வருகைக்குப் ப்ரயோஜனத்தையும் காட்டிக்கொண்டு வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (தவீபாந்தரேத்யாதி). (அதில்) என்றது - ஒன்றே வருமிடத்திலென்றபடி. “உனதடியேன்” என்று - இவர் ஸ்வரூபஞ்ஞானம் பிறந்தவராகத் தம்மையதுஸந்திக்க, அபேக்ஷா கிரபேக்ஷமாக வந்தானென்னச் சேருமோவென்ன; வாஸ்தவாகாரத்தைப்பற்றி அவன் நினைத்தபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்கிறார் (வருகிறவிய்யாதி). “உனதடியேன்” என்ற ஆழ்வாருடைய பாசுரமானது ஸர்வோஸ்வரன் கையதான ப்ரணவார்த்தமாகையாலே அவன் கையிலோ ரெழுந்ததைத் தாம் கண்டு அர்த்ததர் அதுஸந்தித்தாரித்தனையாகையால், இந்தப் பாசுரம் ப்ரமாணமென்று கருத்து. “அடியேன்” என்னவெயமைந்திருக்க, “உனது” என்கைக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நீயோவிய்யாதி). “மனம்” என்றதுக்குக் கருத்து (வந்துபுகுரவிய்யாதி). “புகுந்ததம்பின் வணங்கும்” என்கையாலே அவ்யவஹிதகாலத்திலே ஸ்வரூபஞ்ஞாந கார்யமான வணக்கமிவருக்குவர ஸம்பாவணையில்லையே என்று ஸ்ரோத்ரு சங்காபு

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, று-தி, உ-பா, நீலத்தடவரை. (௫௩௧)

வாதம்பண்ணுகுரர் (அவனித்யாதி). இதுக்கு உத்தரம் (சத்ருவித்யாதி). “வண்ணுக்கும்” என்கிற பாதிகம் சங்கைக்குமுந்துற அநுஸந்திப்பத. இவர் அவசமாக வணங்கினாராகிலும் அவன் சிந்தனைக்கினியனுன படியின் எல்லெகிலத்தைக்காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி). “என்னொருயிரே” என்றவிடத்தில், “என்” என்றத்தை யிற்கும்கூட்டி, “என்திரு” என்று விவக்ஷித்து, ஸத்ருவந்தாந்தமருளிச்செய்கிறார் (திருவுக்குமித்யாதி).

தாத்தர்யமருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அழகியவிய்யாதி). திருவாலிங்கரை யிங்ஙன் வர்ணித்ததுக்குத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (சிவந்தவித்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே). (௧)

மு.—நீலத்தடவரை மாமணிகிழக் கிடந்ததுபோல ரவணை

வேலைத்தலைக் கிடந்தா யடியேன் மனத்திருந்தாய் [தெங்கு

சோலைத்தலைக் கணமாமயில் நடமாடமழைமுகில்போன்றெழுந்
மாலைப் புகை கமழு மணியாலியம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆலைப்புகை	கருப்பஞ்சாறட்டி	தடவரை	பெரியமலையானது
எங்கும்	எவ்விடத்தும் [கை	மாமணி	பெருவிலையான மணி
மழைமுகில்	வர்ஷாகாலமேகம்	நம்	மபடி
போன்று	போலே	நிசழ	தன்மேல்பார்க்காசிக்கு
எழுந்து	மேலெழுவதினான்	கிடந்ததுபோல்	சாயவிரும்பத்தபோல
கமழும்	பரிமளத்தையுடைத்	வேலைத்தலை	திருப்பாற் கடலில்
	தான	அரவணை	திருவந்தாழ்வான்மே
சோலைத்தலை	சோலையிலே [கள்		லே(கௌஸ்தபம்
மாமயில்கணம்	பெரியமயில்கூட்டங்		விளங்க) [னே !
நடமாட	ஆடாநின்றான்	கிடந்தாய்	பள்ளிகொண்டவ
அணி	அழகிய	அடியேன்மன	(இப்பொழுது) சேல
ஆலியம்மானே	திருவாலிநாட்டுக்குள்	த்து	*பூதனை என்றரு
	வாமியானவனே!		தயத்தில்
நீலம்	நீலநிறத்தையுடைய	இருந்தாய்	புருந்தநீங்காதபடி
			நின்றாய். ()

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (நீலமித்யாதி) ஒரு நீலகிரியானது தன்மேலே பெருவிலையனாயிருப்பதொருநதநம் உஜ்ஜ்வலமாய்ப்படி சாயந்தாற்போலையாயிற்றுத் திருவந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற் கடலிலே அழகிய திருமேனியிலே ஸ்ரீகௌஸ்தபம்விளங்கக் கண் வளர்ந்தருளும்படி. (அடியேன் மனத்திருந்தாய்)† திருப்பாற்கடலிலே சாயந்தருளிற்று இவர் நெஞ்சிலே புகருகைக்கு, விலக்காமைக்கு அவஸரம் பெறுமாவுமாயிற்று; விலக்காமைபெற்று இவர் ந்ரு தயத்திலே புருந்தபின்பு க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தானாயிற்று.

௫௩௨ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௫-தி, ௩-பா, நென்னல்.

(சோலையித்யாதி) சோலைத்தலையிலே பெரிய மயில்திரளானது நடமாடும்படியாக வர்ஷுகவலாஹகம்போலேதோன்றி எங்குமொக்க ஆலைப்புகை கமழுமாயிற்று. மழைமுகில்போலேயெழுகிற ஆலைப்புகையைக்கண்டு சோலைத்தலை கணமாமயில் நடமாடாகிற்குமாயிற்று. இப்படி விபரீதஜ்ஞாந ஜநகமானதேசத்தை யிருப்பிடமாகவுடையையாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புருந்திருந்தாயே!.

அநு — இரண்டாம்பாட்டு. (நீலமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் மனம்புருந்தபடியை யருளிச்செய்தார்; இதில் - ஸுஸ்த்திரஞய மனத்திருந்தபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இப்போது திருப்பாற்கடலில் கிடக்கையைச் சொல்லுகைக்குத்தாப்பர்யகதரபூர்வகமாகத் தாப்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (திருவித்யாதி). ... (உ)

மூ.--நென்னல்போய்வருமென்றென்றெண்ணியிராமையென்மனத்திம்மைக்கென்றிருந்தேனெறிநீர்வளம்செறுவில் [தேபுருந்தசெந்நெற்கூழைவரம்பொரீஇயரிவார் முகத்தெழுவானைபோய்க்கரும்பன்னல்காடணையு மணியாலியம்மானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எறி	அலைச்சாநின்றள்ள	அன்னல்	செடிமிக்க
நீர்வளம்	நீர்வளப்பத்தையுடைய	கரும்புக்காடு	கருப்பங்காட்டை
செறுவில்	வயல்களிலுண்டான	சேருகிற	சேருகிற
செந்நெற்கூழை	வயிரம்பற்றியசெந்நெற்பயிரை	அணியாலியம்மானே!	அணியாலியம்மானே!
வரம்புலரிஇ	வழுப்புகளில்அதிந்தலைகளைச்சேர்த்து	நென்னல்போய் நேற்றுப்போய்	நென்னல்போய் நேற்றுப்போய்
அரிவார்	அறுக்கிறவர்களுடை	வரும்	நாளாவரும்
முகத்து	முகத்திலே [ய	என்றென்றுஎண்ணி	என்றுஇப்படியேயெண்ணி
எழு	எழுப்பாய்கிற	இராமை	இராதபடி
வானை	வானைமதஸ்யங்கள்	என்மனத்தே	அடியேன்மனதில்
போய்	அவ்வயலைவிட்டுப்போய்	புருந்தது	நீவந்திருந்தது
		இமமைக்கு	இவ்வலகில்எனக்கு
		றுஇருந்தேன்	இனிமைவினைக்கைக்காகஎன்றிருந்தேன்.

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (நென்னலித்யாதி) “நேற்றுப்போனான், இன்றுவரும்” என்கொண்டு மாறாதே மனோரதித்துக்கொண்டிராதபடியாகவென்னுதல்; “நேற்றுப்போயிற்று, இன்றுவந்தது, நாளையும்வரக்கடவது” என்று மனோரதித்துக்கொண்டு காலம்செல்லவிடவரிதாம்படியிராமேயென்னுதல். (என்னித்யாதி) இப்படி மனோ

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ௫-தி, ௪-பா, மின்னின். ௫௩௩

ரத்தாலே நான் காலகேசுபம் பண்ணுதபடியாக, என்ஹுருதயத்திலேவந்து புகுந்தது, இஹலோகத்திலே எனக்கினிமைவினோக்கைக்காக என்றிருந்தேன். (இம்மை) என்றபோது, இஹலோகத்திலேயென்றுகிறது; (இன்மை) என்றபோது, இனிமை என்றுகிறது

(எறிநீரித்யாதி) அலையெறியாகின்றன நிரையுடைத்தாய், †அழகியதாயிருந்துள்ள, செறுக்களுண்டு - செய்கள், அவற்றிலுண்டான, செந்நெற்கூடியென்று - செந்நெல்தலையாய், அத்தைவரம்பிலே †ஒருக்கிஅரிகிறவர்களைன்னுதல்; (க) “பைங்கூழ்” என்கிறபடியே, கூடியென்றது - கூழென்றாய், செந்நெல்பயிராய், அத்தை அரிவாரென்னுதல். (வரம்பொரிஇ) நேர்கொடுநேர் சென்றழிந்து அறுக்கவொண்ணுதபடி வயிரம்போலே யிருக்கையாலே வரம்புகளிலே தலைகளைக்கொடுபோந்து ஒதுக்கி, நுனியிலே அரிவார்களாயிற்று; அவர்கள் சேரப்பிடித்தபிடியிலே யகப்பட்ட வாளைகளானவை அவர்கள் முகத்திலே யெழுப்பாய்ந்து ஸாபாயமான நிலத்தை விட்டு நிரபாயமாக வர்த்திக்கைக்காக அருகேயுண்டான †செடிமிக்க கருப்பங்காட்டிலே சென்றடையாகிற்றுகூறாயிற்று; போய், அரணைப்பற்றுமாயிற்று, - †அந்த அழகிய கருப்பங்காட்டிலேயடையும்... (௩)

அரு.—மூன்றாம் பாட்டு. (நென்னலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - “அடியேன் மனத்திருந்தாய்” என்றார்; அந்தமனத்திருந்தபடிதானும் அவிச்சிந்த மாகவிருந்தானென்றும், காலவிசேஷம் நெஞ்சில்படாதபடி நிரதிகைய போக யதை தோற்றவருந்தானென்று மருளிச்செய்கிறார் என்று இரண்டுவிதமாக ஸங்கதி.

வீப்ஸாதாபர்யம் (மாறாதேயித்யாதி).

“கூழை” என்றது - கதிராகவும், பயிராகவும் அர்த்தத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி, கதிரறுக்கையும் எழுச்சி கொய்கையுமாக்கி கரமேணவாழிச் செய்கிறார் (அழகியதாயித்யாதி). (ஒருக்கி) என்றது - ஓறுக்கி என்கை. அன்னல்பதத்துக்கர்த்தம் (செடிமிக்க) என்றது. அந்த நல் என்றித்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (௩)

மு.—மின்னின்மன்னுநுடங்கிடைமடவார்த்தம் சிந்தைமறந்துவந்து மின்னுசேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாயால் [ன் புன்னைமன்னுசெருந்திவண்பொழில்வாயகன்பணைகள் கலந்தெ மன்ன மன்னும்வய லணியாலியம்மானே. [ங்கு

(க) பெரு - திரு - ௫ - எ. ஓ உறுக்கி - சேர்த்து.

நீட்சு பெரியதிருமொழி, ந-ப, நு-தி, ச-பா, மின்னின்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புன்னை	புன்னை மரங்களும்	மின்னில்மன்னு	மின்னோடொத்த
செருந்தி	ஸூரபுன்னை மரங் க	துடங்கு	ஸூகந்தமமான
	ளும்	இடை	இடையையுடைய
மன்னு	நிறைந்திருக்கிற	மடவார்தம்	ஸ்தரீகள் பக் க ளு ண்
வண்	அழகிய		டான [து
பொழில்வாய் அசோனையின் உள்ளே		சிந்தைமறந்து	வாஞ்சையைத்தவிர்ந்
கண்		வந்து	உன்பக்கலிலேவந்து
பனைகள்	பொய்கைகளில்	மன்னு	எப்போதும் வகருப
அன்னம்	ஹம்ஸங்கள்		மான
எங்குங்கலந்து	எங்குமொக்க ஒன்	நின்	உன்னுடைய [மே
	ரோடொன்று சே	சேவடிக்கே	அழகிய திருவடிகளை
	ரந்து [கிற	மறவாமை	நான்மறவாதபடி
மன்னும்	நித்யவாஸம் பண்ணு	வைத்தாய்	செய்தருளினாய் ;
வயல்	கழனிகளையுடைய	ஆல்	இதென்ன ஆஸ்ரயம்!
அணிஆலி அம்மானே !		(ச)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. நீரிங்ஙனெகிடந்து நெஞ்சுருக்குப்படா நிற்கிறதென்னென்ன, ஸ்தரீகளை விஸ்மரித்து, உன் திருவடிகளை மறவாதபடி பண்ணினாயாகில் இனி நீ செய்வதென்னென்கிறார்.

(மின்னித்யாதி) †மின்னோடொத்திருப்பதாய் துடங்கா நின் னுள்ள இடையையுடையரான, மடவாருண்டு - ஸ்தரீகள், அவர்கள் விஷயமாகவுண்டான. (சிந்தைமறந்து) †இவனெப்போதுமொக்க அவர்களை போக்கையகனாக அதுஸந்திக்குமித்தனைபோக்கி †அவை தன்னை இவன்தான் லபித்தானாக †பெரும்பணியிதே, †அப்ராப்த விஷயங்களிலுண்டான வாஞ்சையைத்தவிர்ந்துப்ராப்தவிஷயத்தை யாசைப்படப்பண்ணின விதுதான் போருமிதே உபகாரம். அவற் றை நானே கைவிட்டு, உன்பக்கலிலேவந்து ஸதைகருபமான உன் திருவடிகளிலே எனக்கு மறவாமையாகிற பேறுண்டாம்படியாக, †நானபேக்ஷிக்கவன்றிக்கே தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பாரோபாதி நீர் ஹேதுகமாகச் செய்தருளினாய்.

புன்னை, செருந்தி இவை மன்னுகின்றனா அழகிய †பொழிவி னுள்ளோ † பொய்கைகளிலே அன்னங்கொனவை அந்யோந்யம் கலந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வயலையுடைத்தாய் தர்சநீயமான திருவாலியில் நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனே! (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டுக்களோடு ஸங்கதியைத் தாமே காட்டுகிறார் (நீரித்யாதி). அந்தித்தவாதிகளினிர்க்கே யிருக்க வந்துபுகுந்து ஸ்த திரமாகவிருந்தாயென்று வெறுமைசொல்லி நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தால் நோவு

படுவானென் ? (க) “எனக்கார் பிறர் நாயகரே” என்று களித்துக்கொண்டு அதுபலித்திருக்கவொண்ணாதோ என்று சங்காதாற்பர்யம். உபகாராதிசயம் என்னை யிப்படி படுத்துகிறதென்கிறாரென்னும் பரிஹாரத்தன்னை யருளிச் செய்கிறார்” (ஸ்திரீகளையித்யாதி).

“மின்னின்” என்றவிடத்தில், இன் - சாரியையாய், மின்னை மன்னு - அதின் ஸாதர்மயத்தையுடைத்தான என்றாதல், மின்னில் என்று உபமார்த்தத்தில் பஞ்சமியாய், அத்தைப்போலேயிருக்கிற என்றாதல், சப்தார்த்தம் விவாதித்து பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார்(மின்னோடொத்திருப்பதாய்)என்று. கலவியைமறந்து என்னாதே, “சின்னதமதந்து” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). (அவைதன்னை) அந்தபோகங்கள் தன்னை. (பெரும்பணி) - தூர்லபமென்று கருத்து. “அத்ததமதந்து” என்றும், “அடிமதவாமை” என்றும் சொன்னதக்கு உட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதி வாக்கியவ்யத்தாலே). “வைத்தாய்” என்ற பதவாஸநை (நானித்யாதி).

பொழில்வாய்-பொழிலிடமாய், அகன் - அதக்குள்ளேயிருக்கிற, பணைகள் என்றுசப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பொழிலிலுள்ளே)என்று. “பணைகள்” என்றதினர்த்தம் (பொய்கைகளிலே) என்றது. (ச) மூ.—நீடுபன்மலர்மாலையிட்டுநின்னிணையடிதொழுதேத்துமென்மனம்

வாடநீகினையேல் மரமெய்த மாமுனிவா

பாடலின்னொசிசங்கிணைசபரந்துபல்பணையால்மலிந்தென்கும்

ஆடலோசையுற வணியாலியம்மானே.

(௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாடல்	பகவுக்கதைகளைப்	இணைஅடி	ஒன்றுக்கொன்றொப்ப
இன்	இனிய [பாடுகிற		பாணதிருவடிகளில்
ஒலி	தவநியும்	பல்	பலவகைசப்பட்ட [ல்
சங்கின்னொச	சங்கத்தவநியும்	மலர்	புஷ்பங்களையும் [யும்
பரந்து	எங்கும்பரவி	மாலே	சலம்பகன்மாலையை
பல்பணையால்	பலவகைப்பட்டவாத்	நீடு	நெடுங்காலம்
	யகோஷங்களைல்	இட்டு	பணிமாறி
மலிந்து	மிக்கு	தொழுது	ஸேவித்து [ற
எங்கும்	பார்த்தவிடமெங்கும்	எத்தம்	ஸ்தோத்தரம்பண்ணுக
ஆடல்ஒசை	ந்ருத்தம்பண்ணும்	என்	அடியேனுடைய
அரு	மாறாத [வகி	மனம்	மனஸ்ஸு
அணியாலி	அம்மானே!	வாட	(உன்னைப்பிரிந்துதளி
மரம்	மராமரங்களேழை		ர்போலே)வாடும்ப
	யும் [டிஎய்த		டி. [நீ
எய்த	ஒருகாலேவிழும்ப	நீ	ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான
மாமுனிவா	மநசிவனே!	நீனையேல்	நினையாதொழியவே
நின்	உன்னுடைய		ணும். (௫)

௫௩௬ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௫-தி, ௬-பா, கந்தமாமலர்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீடித்யாதி) (க) †“ஒழிவில் காலமெல்லாம்” (உ) “என்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” †என்கிற படியே, பலவகைப்பட்ட மலரை யுடைத்தான மாலைகளை யிட்டு, உன்னுடைய ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருக்கிற திருவடிகளைத்தொழுதேத் துகிற என்னுடைய மநஸ்ஸானது தளிர்போலே வாடும்படியாக நீ நினையர்தொழியவேணும். (மரமெய்த மாமுனிவா) †ஆஸ்ரிதர்க்கு விஸ்வாஸத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்குமவனன்றோ! (மாமுனிவா) †எங்களுடைய நினைவுபோலே தப்பிலும்தப்பி பவி(ஃ)க்கிலும்பவி(ஃ)க்கும்படியன்றிறே உன்னினைவிருக்கும்படி.

பாட்டிலினியத்வநி, மற்றுமுண்டான சங்கத்வநி, இவைபரம்பரி, பிள்ளையும் பலவகைப்பட்டிருந்துள்ள வாத்யகோஷங்களும் மிக்கு, பார்த்தவிடமெங்கும் ஆடுகிறவர்களுடைய த்வநிமாறாத. பனை - முரசும், †பல்லியமும். (௫)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (நீடித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - அவன்செய்த மஹோபகாரத்தைச்சொல்லுகைக்காச, விஷயந்தாங்களை மறக்கும்படிபண்ணினாய் என்றார்; அந்தப்ரஸங்கத்திலே, அவை வாஸநாபலத்தாலே மறுவலிபில் செய்வதென் என்று அஞ்சி, “மனம்வாடநினைவேஷ நினைத்தாயாகில் பிழையேன்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நீட்சி - காலக்ருதமான நீட்சியாய், அதுதானும் “இட்டு” என்றதற்கு விசேஷணமென்று ப்ரமாணம்காட்டுகிறார் (ஒழிவிலித்யாதி). (என்கிறபடியே) என்றபின், காலமெல்லாம் என்றசேஷம். மரமெய்த, மா - மஹத்தான, மநஸ்தையுடையவனே என்று சப்தார்த்தமாய், பவிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி). மஹத்வத்தை விவரிக்கிறார் (எங்களுடைய வித்யாதி).

(பல்லியம்) என்றதும் - வாத்யவிசேஷம். (௫)

கந்தமாமலரெட்டுமிட்டுநின்காமர்சேவடி கைதொழுதெழும் புந்தியென்மனத்தே புகுந்தாயைப்போகலொட்டேன் சந்திவேன்விசடங்குநான்மறையோதியோதுவித்தா தியாய்வரும் அந்தணைரரு வணியாலியம்மானே. (௬)

(க) தி - வாய் - ௩ - ௩ - ௩.

(உ) தி - வாய் - ச - எ - அ.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, இ-தி, கூ-பா, கந்தமாமலர். இங்ங

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்தி	ஸந்த்யாவந்தநாதிக னையும்	கந்தம்	பரிமளப்ரசரமாய் மர்
வேள்வி	(நைமித்திக) யாகாதி களையும்	எட்டிமலரும்	எண்பகர்பூக்களையும்
சடங்கு	காம்யகர்மங்களையும்	நின்	உன்னுடைய
நால்மறை	நாலுவகைப்பட்டவே தங்களையும்	காமர்	அழகிய
ஆதியாய்	ஸ்ருஷ்டிதுடங்கி	சேவடி	சிவந்ததிருவடிகளில்
ஒதி	முன்புள்ளவர்களிடத் திலகற்றும்	இட்டி	ஸமர்ப்பித்து
ஒதுவித்துவரும்	பிறர்க்குக்கற்பித்தும் போருகிற	கைதொழுது	கையாலேதொழுது
அந்தணை	ப்ராஹ்மணர்	எழும்	எத்தவேணுமென்கி
அற	மாறாதேவர்தங்கிற அணிஆலி அம்மானே!	புந்தியேன்மன த்து	அத்யவஸாயத்தையு டையஎன்றெஞ்சி ல்
		புகுந்தாயை	(உன்பேராகவந்த)
		போகலொட் டேன்	புகுந்தவன்னை இனிநான் போகவொ ட்டேன். (க)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.(கந்தமித்யாதி) கந்த(ஈ)வத்தான விலக்ஷணபூஷ்பங்களெட்டையுமிட்டு, அவையாவன - கருமுறை, சுற்பகம், நாழல், மந்தாரம், ஸௌகந்தி, செங்கழுநீர், தாமரை, கைதை, ஸ்வாப தேசம், ப்ரமபோக்யமான திருமந்தரத்தாலேப்ராதிபாத்யமானவஸ்து வின்பக்கலிலே தன்னை ஸமர்ப்பித்து; (க) † “ஸ்ருஷ்டி - ஸர்வகந்த” என்கிற வஸ்துவாகையாலே, † உன்னுடையஸ்ருஹணீயமான சிவந்த திருவடிகளைக் கையாலேதொழுது உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்னும் அத்யவஸாயத்தையுடைய வென்னுடைய ஹருதயத்திலே. (புகுந்தாயைப்போகலொட்டேன்) † நானுன்னையபேக்ஷியாதிருக்க நீயேவந்து புகுந்தபின்பு, இனிப்போகலொட்டேன், † நீனைவின்றிக்கேயிருக்க வந்த ஸம்பத்தைத் தள்ளுவாருண்டோ?

(சந்தியித்யாதி) நித்யகர்மம், நைமித்திககர்மம், சடங்கு-காம்ய கர்மம், நான்மறை - இவற்றினுடைய அதுஷ்ட்டாநப்ரகாரங்களை விதியாநின்றள்ள நாலுவகைப்பட்டவேதம், இவற்றை முன்புள்ள வர்களோடே தாங்களோதி, பின்புள்ளாரைத் தாங்களோதுவித்து, இப்படி பழையராய்ப்போருகிற ப்ராஹ்மணர் மாறாத திருவாலி யிலே, அவர்களுக்காஸ்ரய ணீயனாய்க்கொண்டு நிற்கிற ஸர்வேஸ்வர னே! அவர்களுமுண்டாயிருக்க நீயேவந்து என் ஹருதயத்திலே புகுந்த பின்பு இனிப் போகலொட்டேன். (க)

(க) சாந்தோ - ஈ - கச.

௩௩௮ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௩-தி, ௭-பா, உலவு.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (கந்தமித்யாதி) “என்மனம்வாட நீ நினைவேல்” என்று - நம்மைவிட்டு விஷயாந்தர பரராயப்போகாமல், நினைப்பிடச்சொன்னீர், நானும்மைப் பெறுகைக்காகவந்து புகுந்திருக்க அதுக்குப் பரஸக்திதானுண்டோ! நீர்தானே வரஸநாபலத்தாலே நம்மைவிட்டுமீண்டுபோக நினைத்தீராகில் நாம்செய்வதென் என்னும் சங்கையிலே, நானெண்ணையுனக்காக்கித் தருடாத்யவஸாய நிஷ்ட்டனாயிருக்கும்படி நீவந்தபின்பு நான் போகவொட்டு வேனோவென்கிறாரென்று ஸங்கதி).

“பன்மலர்மாலையிட்டு” என்று கீழ்ச்சொன்னவர், இப்பாட்டில், “எட்டு” என்று ஒரு ஸங்க்யாவிசேஷம் சொல்லுகைக்குப் பரயோஜநமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபதேசம்) என்று. அத்தையருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதி). இத்தால் - பரிமள ப்ரசுரமானமலர்போலே ஒரோவெழுத்தே பரமபோக்யமாயிருக்கிற திருவெட்டெழுத்தாலே தத்ப்ரதிபாத்யவஸ்துவில் தன்னை ஸமர்ப்பிக்கை த்வநிக்கைக்காசச் சொன்னாரென்றதாயிற்று. எட்டெழுத்துக்குப் பரிமளப்ரசுரபுஷ்பஸாம்யம் வருகைக்கு மூலமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரவேத்யாதி). “நின்” இத்யாதிக்குச் சப்தார்த்தம் (உன்னுடையவிய்யாதி). “கைதொழுதெழும்புந்தி” என்னும்படி அத்யவஸாய நிஷ்ட்டையுண்டானபின்போ அவன்புகுந்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நானுண்ணையித்யாதி). மனத்தேபுகுருகையாவது-நெஞ்சுக்கு விஷயமாகையாலே, இவருக்கு அத்யவஸாயம் பிறந்தபின்பு அவன்புகுகையென்றொன்றில்லாமையால், முதற்பாட்டில்சொன்னபடியே முன்னேபுகுந்தத்தை அருளிச்செய்தாரென்று கருத்து. “ஒட்டேன்” என்றதுக்கு உட்.கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (நினைவின்றிக்கேயித்யாதி).... ... (சு)

மு.—உலவுதிரைக்கடல்பள்ளிகொண்டெவந் துன்னடியென்மனம்புகுபுலவபுண்ணியனேபுகுந்தாயைப்போகலொட்டேன் [ந்தஅப்நிலவுமலர்ப்புண்ணைநாழல்நீழல்தண்டாமரைமலரின்மிசைமலியலவன் கண்படுக்கு மணியாலியம்மானே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நிலவு	எப்போதும்மலராநின்றுள்ள [டைய	திரைஉலவு	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய
மலர்	புஷ்பஸம்ருத்தியையு	கடல்	திருப்பாற்கடலில்
புண்ணை	புண்ணைமரம்	பள்ளிகொண்டு	கண்வளர்ந்தருளி
நாழல்	பலிநி (இவற்றின்)	உன் அடியேன்	(பின்பு) உனக்குச்சே
நீழல்	நீழலில்		ஷ்ஷத்தான என்னு
தண்	குளிர்ந்த		டைய
தாமரைமலரி	தாமரைமலரின்மேல்	மனம்	நெஞ்சில் [ந்த
ன்மிசை	[ள்	வந்துபுகுந்த	உன்பேராகவந்துபுகு
மலி அலவன்	பெரிய ஆண்நண்டு	அப்புலவ	அந்தஸர்வஜ்ஞான
கண்படுக்கும்	பள்ளிகொள்ளுகிற		வனே! [னவனே!
அணிஆலி அம்மானே		புண்ணியனே	எனக்குஸங்குந்தமா

பெரியதிருமொழி, ந-ப, தி-தி, எ-பா, உலவு. ௫௩௯

புகுந்தாயை	நிர்ஹேதுகமாகப்புரு	போகலொட்	நான்போகவொட்	
ந்த உன்னை		டேன்	டேன்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (உலவித்யாதி) ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள திரையையுடைத்தானதிருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி;†அங்கு ச்சாய்ந்தருளிற்று, என்பக்கல் புகுருகைக்கு அவஸரம் பெறுமளவு மாய், பிறகு என்பக்கலிலே விலக்காததொரு அவகாசம் பெற்ற வாறே, உனக்குப்புருருகைக்கு போக்யனாயிருக்கிற என்ஹ்ருதயத்தி லேபுகுந்த. (அப்புலவ) விசேஷஜ்ஞனல்லையோ! அவஸரமறியாயோ புகுருகைக்கு. (புண்ணியனே) உன்னைப் பெறுகைக்கொரு கைம் முதலில்லாதபடியிருக்கிறவனக்கு ஸுக்ருதமானவனே! (புகுந் தாயைப்போக லொட்டேன்). நீயேவந்து புகுந்த பின்பு, உன்னை நானினிப்போக வொட்டேன்.

(நிலவித்யாதி) நித்யமான மலரையுடைத்தாயிருக்கிற புன்னை, நாழல், இவற்றினுடைய கிழலிலே †பரந்த தாமரைமலரின் மேலே. (மலியலவன் கண்பிக்கும்) அப்பரப்புக்கெல்லாம் போரும்படி பெரிய வடிவையுடையஆண்நண்டானது, மற்றொரு †நியமத்தையறி யாதே பிடுக்கைவாய்ப்பாலே கிடந்து உறங்காநிற்குமாயிற்று. வய லாவிமணவாளனுடைய வ்யாபாரத்தோடு அங்குண்டான திர்யக்கு க்களுடைய வ்யாபாரத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு அந்கிலத்தினுள்ளவைவயாகையாலே, (எ)

அரு —ஏழாம்பாட்டு. (உலவித்யாதி) நீர், “போகலொட்டேன்” என் றீர் - நான் நிர்ஹேதுகமாகப்புருதவன், நானேபோகில் நீர்செய்வதென், நீர்என்ன பல(பல)ங்கொண்டு இஙங்ஙனென்னது என்று இவர் நெஞ்சைச் சோதிக்கைக்காகச்சொல்ல; இரண்டாம்பாட்டிற்குள்ளொன்னபடியே திருப்பாற் கடலிலே என்னைப் பெறுகைக்காகவோ கிடந்துவந்து பீபுகுந்த பல(பல)ங் கொண்டே “நான்போகலொட்டேன்” என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்யாதி).

“நாழல்” என்றது - பலிநீ என்கிற வருஷம். தண் - தட்பமாய், பெரு மையைச்சொல்லுமென்றருளிச்செய்கிறார் (பரந்த) என்று. (நியமத்தை) ஸம்ஸ்க்ருதத்தை. (எ)

௩௪௦ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௩-தி, ௮-பா, சங்கு.

மு.—சங்கு தங்கு தடங்கடல் கடல்மல்லையுட்கிடந்தாயருள்புரிந்
திங்கென்னுள் புகுந்தா யினிப்போயினு லறையோ
கொங்குசெண்பகம்மல்லிகைமலர்புல்கியின்னிரவண்டுபோயினர்
கெங்கின்தாதனையும் திருவாலியம்மானே. (அ)

பதம்.	உரை.
இன்னிளவண்	இனியஇளம்வண்டு
டு	ளானவை
கொங்கு	பரிமளம்மிருந்த
செண்பகமலர்	செண்பகப்பூவையும்
மல்லிகைமலர்	மல்லிகைப்பூவையும்
புல்கி	(மதுபாநத்துக்காகவி ழிந்து) தழுவி (அ வைகொதித்தவா றே)
இளந்தெங்கின்	இளம்தெங்கிலே
போய்	சென்றுபுக்கு
தாதுஅனையும்	அதின் தாதை அனோ யாரின்முள்ள
	திருவாலியம்மானே !
சங்கு	சங்கங்கள்
தங்கு	மாறாதேயிருப்பதான

பதம்.	உரை.
தடம்	பெரிய
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலும்
கடல்மல்லையுள்	திருக்கடல்மல்லே யென்னும்திவ்ய தேசத்திலும்
கிடந்தாய்	பள்ளிகொண்டருளி னவனே !
இங்கு	இவ்விடத்திலே
என்னுள்	தாஸனான என் றுநத யத்தில
அருள்புரிந்துபு	க்ருபைபண்ணிவந்து
குந்தாய்	ப்ரவேசித்தாய்;
இனிப்போயி	இனிநீயேவிட்டுப்பி
னல்	ரிந்துபோனாயாகில்
அறையோ	அறையோவறை(ஐய ம்). (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) சங்குமாறாதே யிருப்ப
தாய், பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளினாய்;
அங்குநின்றும் ஆஸ்ரிதனுக்காகத் திருக்கடல்மல்லையிலே கண்வளர்
ந்தருளினாய்; இவ்வோவிடங்களுனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாயிருக்க என்
பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி வந்து புகுந்தாய். (இனிப்போயினுலறையோ)
உணக்கந்த க்ருபை மாறாதபடி யிருக்கையாலே, இனி நீ போ
னாயாகில், †அறையோவறை. †ஹேது மாறிலிதே அதின் கார்யமும்
மாறுவது. †உன்னுல்லலதசெல்லாத வெண்ணைவிட்டு நீ யிருக்கவுமாய்
போகவுமாயிருப்பார்நெஞ்சிலிருக்க †வொண்ணது.

(கொங்கித்யாதி) பரிமளத்தையுடைத்தான செண்பகம், மல்
லிகைமலர், இவற்றிலே மதுபாநார்த்தமாக இழிந்தவண்டுகளா
னவை அவற்றோடே தழுவி, அவை கொதித்தவாறே அந்தவெம்மை
யாற்றுகைக்காக, கோடையிலே நோவுபட்டவர்கள் சந்தந பங்க
த்திலே கைவைத்துக்கொண்டு கிடக்குமா போலே, இளந்தெங்கிலே
போய் அதின் தாதையனையும் திருவாலியம்மானே. ... (அ)

பெரியதிருமொழி, ந-ப, ந-தி, கூ-பா, ஓதியாயிரம். ருசக

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (சங்கியாதி). “போகலொட்டேன்” என்று சொன்னதைக்கேட்டு எம்பெருமான் “இவரப்போதுசொல்லும் சொல்லு கேட்கவேணும்” என்றுபோக்கிலேயொருப்படவே, நீ ஸ்ரீபுண்டரீகர்க்காகத் திருப்பாற்கடலில்நின்றும்வந்து தரைக்கிடையிடக்கிரப்போலே என்னெஞ்சி வருளாலே புகுந்தாய், “இனிபோகிறோம்” என்று நீபோனாகில் நான் வென்றேன் ; என்னைவிட்டுப் பொறுக்கமாட்டாதே நீயேவருவாயென்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(அமைதியோவறை) என்றது-நீபோனால் எனக்கே ஐயமென்று ஐயங்கூறி னபடி, போனாலுந் போனவிடத்திலிருக்கமாட்டாமையாலே க்ருபையாலேவருகை ஸித்தமாகையால், தாம் ஐயித்தமை ஸித்தம்; அவன்போகவே மாட்டானென்று கருத்து, அவன் க்ருபையாலே போகமாட்டாதவனானால் நான்ஐயித்தேனென்னப்போமோ, இந்த உத்தியாலே அவன்போனாலே வென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஹேதுவித்யாதி). இவர் எத்தனைவெற்றி தோற்றச் சொன்னாலும், (க) “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்கிறபடியே க்ருபை அவனைக் கால்கட்டுமென்று கருத்து, க்ருபை கால்கட்டப் போகமாட்டாமையையக்கண்டு தாமவனை வென்றாராய், அவனை நியாமயனுக்கி நியமித்தாரோ வென்ன; (உ) “பிறரொருவர் வன்னெஞ்சம்புக்கிருக்கவொட்டேன்” என்றாரென்று விவகரித்து, அந்தப் பாசுரார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உன்ன வித்யாதி). (ஒண்ணுது) என்ற வந்தரம், என்றாரிதே என்றுசேஷம்.

“புல்லி” என்றதினர்த்தம் (தழுவி) என்றது. (அ)

மு.—ஓதியாயிரநாமமும்பணிந்தேத்தினின்னடைந்தேற்கொருபொருள் வேதியாவரையாவுரையா யொருமாற்றமெந்தாய்
நீதியாகியவேதமாமுனியாளர்தோற்றமுரைத்துமற்றவர்க்
காதியாயிருந்தா யணியாலியம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீதியாகிய	நாட்டா ரதுஷ்ட்டிக்	அணியாலியம்மானே!	
	குமபடியையிநக்கக்	வேத்யா	வேதமொன்றினாலே
வேதம்	வேதம் [கடவதான		யே அறியத்தக்கவ
மாமுனியாளர்	அவ்வேதத்தன்மந்த்		னே! [னே!
	ரகுபமானவற்றை	அரையா	குறும்புறுத்தாள்பவ
	க்காணவல்லரான	எந்தாய்	எனக்குஸ்வாமியான
	மஹாஷிகளுடைய		வனே!
தோற்றம்	உத்பச்சு, (அடியவியவ	ஆயிரநாமமும்	உன்ஸஹஸ்ரநாமங்க
உரைத்து	சொல்லி [ந்தை]	ஓதி	னையுஞ்சொல்லி
மற்றவர்க்கு	மந்தெல்லார்க்கு ம	பணந்துவந்தி	திருவடிகளில்விழுந்
ஆதியாய்நிறுந்	காரண பூதனயிருக்கி		துஸ்தோத்ரம்பண்
தாய்	தவனே!		ணி

ருசஉ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, னு-தி, கூ-பா, ஓதியாயிரம்.

கின் அடைந்தே உன்னைத்தஞ்சமாகப் நீயு பற்றினவெனக்கு ஒருபொருள் அத்வியபுருஷார்த்தீ ஸாதநமான	ஒருமாற்றம் உரையாய்	ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவே ணும்.	(க)
--	-----------------------	--	-----

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஓதியித்யாதி) திருநாமங்களாயிரத்
தையும் வாயாலே சொல்லித் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ர
த்தைப்பண்ணி உன்னைக்கிட்டின வெனக்கு. (ஒருபொருள்)†“உன
க்கென்னைப்பெறுகைக்கு ஸாதந மிதுவே” என்று ஓரர்த்தத்தைச்
சொல்லவேணும். (வேதியா) வேதைகஸமதிகம்யனே! (அரையா)
என்னை? வன்னியமறுத்து ஆருகிமவனே! †எனக்கு ஸ்வாமியானவ
னே! ஒருவார்த்தையருளிச்செய்யவேணும். (க) “ஊஃ” “மாஃ”
என்று நானுஜ்ஜீவிக்கும்படி ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்.

(நீதியித்யாதி)†நாட்டாறுஷ்ட்டிக்கும் படியை விதிக்கக்கடவ
வேதம். (மாமுனியாளர் தோற்றம்) அதில் மந்த்ர ரூபமானவற்றை
க்காணக்கடவராயிருக்கிற ருஷிகளுடைய உத்பத்தி, இவற்றைச்
சொல்லி, எல்லார்க்கு மொக்கக்காரணபூதனாயிருக்கிறவனே! †வேத
சப்தத்தின்படியே பூர்வக்ரமத்திலே ஸ்ருஷ்டியாகிற்கிறவனென்
னுதல். அதாகிறது, “பூ (ஃ)” என்ன பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து,
இவ்வகைகளிலே அத்தைச்சொல்லி ஸ்ருஷ்டிக்கை. ... * (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஓதியித்யாதி). “இனிப்போயினுறையோ”
என்று தாம் வெற்றிதோற்றச்சொன்னவர் அவன் தம்மைவிட்டுப்போகாம
லிருக்கச்செய்தேயும் தமக்குப்பிறந்த ப்ராப்யத்வவரையாலே உபாயவிசேஷ
ப்ராப்யம் பண்ணுகுரென்று ஸங்கதி.

திருநாமஸங்கீர்த்தநாதிகளையெல்லாம் அதிகாரி ஸ்வரூபத்திலே செல
வொழிதி வித்தோபாயாவனென்றிருக்கச்செய்தேயும் அதுசுடக்கென பலி
யாமையால், உன்வாயாலே, “நானே உபாயம்” என்றொருவார்த்தைசொல்ல
வேணுமென்று கேட்குரென்றிருளிக்கொள்குர (உனக்கித்யாதி). (வன்னி
யம்) குறும்பு. “எந்தாய்” என்றதினர்த்தம் (எனக்கித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, புல்லிவண்மி. திசுந்

வேதமுரைக்கை - நேரே வேதஸ்ருஷ்டியாய், முனிகளுடைய தோற்
றத்தையுரைக்கையாவது - ப்ரஹ்மாவுக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரகாரத்தைச்
சொல்லுகையாய், அதுவும் பரம்பரயா முனிகளுக்கு ஸ்ருஷ்டியாமென்று
தாத்பர்யம் திருவுள்ளம்பற்றி சப்தார்த்தம்காட்டுகிறார் (நாட்டாரித்யாதி).
நீதியாகிய வேதமுரைத்து அவ்வழியால் மாமுனியாளர்தோற்றமென்ன,
மற்றவரென்ன, இவை யெல்லாவற்றுக்கும் ஆதியானவனே என்று யோஜநாந்
தரம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வேதேத்யாதி). ... (௬)

மு.—புல்லிவண்டறையும்பொழில்புடைசூழ்தென்னுலியிருந்தமாயனைக்
கல்லின்மன்னுதிண்டோள்கலியனொலிசெய்த

நல்லவின்னிசைமாலேநாலுமோரைந்துமொன்றும்கலின்னுதாமுடன்
வல்லராயிருப்பார்க்கிடமாகும்வானுலகே. (௧௦)

திருமங்கை யாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	தோள்	தோளையுடைய
புல்லி	ஒன்றுக்கொன்றுஆ லிங்கநம்பண்ணிக் சொண்டு	கலியன்	ஆழ்வார்
அறையும்	பாடாரினுள்ள	ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்த
பொழில்	சோலை	நல்ல	அழகிய
புடைசூழ்	சுற்றுஞ்சூழ்ந்து	இன்னிசை	இனியஇசையைபு
தென்	அழகியதான	மாலேநாலும்ஒ	டைத்தான
ஆலி	திருவாலியென்னும்	ரைந்தும்கலி னும்	பத்துப்பாட்டையும்
இருந்த	திவ்யதேசத்திலே	நலின்று	சொல்லி
மாயனை	எழுந்தருளியிருக்கிற	தரமஉன்வல்	எப்போதும்அதினர்த்
கல்லின்	ஆஸ்சர்யபூதனுணஸ்ர்	லராய்உரைப்	தாதுஸந்தரம்ப
திண்	வேஸ்வரன்விஷய	பார்க்கு	ண்ணிக்கொண்
மன்னு	மலைபோலே மாக	வானுலகே	டேயிருப்பார்க்கு
	த்ருடமாயும்	இடமாகும்	பரமபதமே
	நித்யமாயுமிருந்துள்ள		இருப்பிடமாகும். (1)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (புல்லியித்யாதி) வண்டுகளானவை
தழுவி மதுபாநமத்தமாக்கொண்டு† ஆறையாநின்றுள்ளபொழிலைப்
பர்யந்தத்திலே யுடைத்தான திருவாலியிலே எழுந்தருளியிருக்கிற
ஆஸ்சர்யபூதனைக் கவிபாடிற்று. மலைபோலே திண்ணியதாய் † நித்ய

௧௪௪ பெரியதிருமொழி ந-ப, ந-தி, க0-பா, புல்விவண்.

மாயிருந்துள்ள தோளையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த நல்ல இன்
னியையான தொடை; இதிலுண்டான ஆதராதியத்தாலே விட
மாட்டாமை பிரித்துப் பிரித்தருளிச்செய்கிறார். ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (புல்லியித்யாதி) (அறையாநின்றுள்ள) . பாடா
நின்றுள்ள. “மன்னு” என்றதினர்த்தம் (நித்யமாய்) என்றது; சிரகாலஸ்த்
தாயியாயென்றபடி. “தாமுடன் - நவின்னு வல்லராயுரைப்பார்க்கு” என்ற
துக்கு - தங்கள்மனத்தோடேகூடக் கிட்டிச்சொல்ல வல்லார்க்கென்று சப்
தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றம்பத்தில் ஐந்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, ந-ப, கூ-தி, தூவரிய ப்ரவேசம். ௫௪௫

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ம் பத்து, கூ-ம் திருமொழி
தூவிரிய ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†நஞ்சியருடைய நோவிலே †பெற்றி அறியப்படுக்து, “இங்குத்தைக்கு வேண்டியிருக்கிறதென்?” என்றுகேட்க, “தூவிய மலருழக்கிப் பாட்டுக்கேட்கவும், பெருமாளொழுந்தருளப் பின்னும் முன்னும் சுற்றும்வந்து திருவடித்தொழவும் வேண்டியிராகின் மேன்” என்றருளிச்செய்தருளினார்; †ஆப்போதே வரந்தரும்பெருமா ளரையரையழைத்துவிட்டுப் பாட்டுக்கேட்டருளாநிற்க, (க) “மீனா யகொடிநெடுவேள் வலிசெய்ய மெலிவேவே” என்னுமளவிலே வந்த வாறே, “காமசரங்களாலே ஏவுண்பதுக்கு முன்பே வாராவிட்டால் பட்டபுண் பரிஹரிக்கவாகிலும் வந்தாலாகாதோ!” என்றருளிச் செய்தருளினார்.

(உ) † “வந்துனதடியேன்மனம் புகுந்தாய்” என்றும், (ங) “அடியேன் மனத்திருந்தாய்” என்றும், (ச) “என்மனத்தேபுகுந்ததின்மைக்கென்றிருந்தேன்” என்றும் மாநலாநுபவமாத்ரமாய் நின்றது கீழ்த்திருமொழி; மாநலாநுபவமானது முதிர்ந்து, அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், அத்தை ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமென்றிருக்கையன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷமென்றே ப்ரதிபத்திபண்ணி, அநந்தரம் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேகைஷ்பிறந்து, அதுதான் கீனைத்தபடியதுபவிக்கக்கிடையாலமயாலே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு ஒருபிராட்டியதையை ப்ராப்தராய், அவள்பேச்சாலே ஸ்வதையைப்பேசுகிறார். (ரு)† [यथाक्षिप्तं तद्वत्तन्मनोऽप्युपैतत् । संलब्धं वासुदेवैः कृतं संज्ञां तदा मनसो-यथाक्षिप्तं तद्वत्तन्मनोऽप्युपैतत् । संलब्धं वासुदेवैः कृतं संज्ञां तदा मनसो-] பொன் நெருப்பிலேயிடவிட அழுக்கற்றுத் தன்னிறம்பெற்று சுத்தமாமாபோலே பகவத்விஷயத்திலே அவகாவிக்க அபதோஷமும், பின்னை பிராட்டிமார்படியுண்டாகக் கடவதாயிற்று ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பிராட்டிமார் தசை பிறந்தபடிதானென்னென்னில்; அநந்யார்ஹசேஷத்வ

(க) $H_2 = \mathbb{A}^1 = \mathbb{P}^1$.

(五) 五-⑤-2.

(G)

(2) 五-⑤-五.

(80) $\pi_2 = \pi_1 = \pi_2$.

௫௪௬ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, தூவிரிய ப்ரவேசம்.

மென்றென்றுண்டு, அது இரண்டுதலைக்கு மொத்திருக்கும்; கலந்த போது ப்ரீதி பிறக்கையாலும், பிரிந்தபோது ஆற்றாமை பிறக்கையாலும், ததேகபோகத்தாலும், அவன் கிர்வாஹுகளை இத்தலை கிர்வாஹயமாகையாலும், ஸ்வயத்நத்தாலே பேறென்றிருக்கையன்றிக்கே அத்தலையாலே பேறென்றிருக்கையாலும், பிராட்டிமார்படியுண்டாகத் தட்டில்லை. † ஸர்வதா ஸாத்ருஸ்பம் சொல்லுகிறவிடங்களிலே வந்தால், தாமரைபோலே கண் கால் என்னுமத்தைத் தாமரைதானென்று தாமரையென்றே வ்யவஹரிக்குமிதே; (க) “नचसिन्धुः स न चानुसुषि - नच वीरता त्वीया वीराना नसाहमपि” என்று ஒக்கச் சொன்னாரிதே இனையபெருமாள்; இவ்வோ வழிகளால் பிராட்டிமார் தசையை ப்ராப்தராகத் தட்டில்லை.

† நாயகனோடே இயற்கையிலே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமை நோவுபடுகிறு னொரு பிராட்டி, அவன் வருந்தனையும் பொறுத்திருக்க மாட்டாமையாலே தூதுவிடப் பார்த்து, அதுக்குத் தன் பரிகரத்தில் கால்நடை தந்து போகவல்லாரில்லாமையாலும், இனித்தான் சேத நாசேதநவிபாகமற இரக்கவேண்டும்படியான தசையையுடையளா யிருக்கையாலும், ராமாவதாரத்துக்குப்பின்பு திரயக்குக்கள் போன கார்யம் தலைக்கட்டிவரக்கண்ட வாஸநையாலும், கண்ணுல்கண்ட பக்ஷிகளையடையத் தூதுவிட்டு, தூதர்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையாலே, தன் நெஞ்சுதான் புண்பட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே அவன்றான் ஸந்நிவிரிதனய்க்கொண்டுவர, அவனுக்குத் தன்னிழவுகளைச் சொல்லித் தலைக்கட்டிற்றாய்ச் செல்லுகிறது. ... *

அரு.—தூவிரியப்ரவேசம்.—அதிகாரிகளுக்கெல்லா மித்திருமொழியில் மிகவுமாதரமுண்டாகக்கூக அபியுத்தாபிமதமென்னுமத்தை ஓரைதிஹயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (நஞ்சீயரித்யாதி). (பெற்றி) நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலவர். ஆளவந்தார்க்கு (க) *அறுக்கும்வினை அபிமதமாஹம்போல் இவர்க்கு இது அபிமதம். திருமொழிகளெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருமொழி அபிமதமாகைக்கு நியாமகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அப் போதேயித்யாதி). தாம் நோவுபட்டது பிந்தசையாகையாலே நோவுபடுவதற்குமுன்பே யுதவவேணும், இதில்லாவிட்டால் நோவுபட்டபின்பாகிலும் உதவலாகாதோவென்னும் கருத்தாலே அபிமதமாயிற்றென்று கருத்து.

ஸங்கதிகாட்டுகிறார் (வந்தித்யாதி).

பத்ததசையில் பிராட்டிமார்தசை பிறக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (யதேத்யாதி). அபதோஷனாய்த் தன்னிறம்பெற்றாலும் நிய்ய ரோபாதி பேசலாமித்தனைபோக்கி, பிராட்டிமார் தசை பிறக்கக்கூடுமோவெ ன்னும் சங்கையை யதுவதித்துப் பரிநிறிசுகிறார் (பிராட்டிமார்தசையித் யாதி). பிராட்டிமாரோட்டை ஸாதர்மயமுண்டானாலும் அவன்தானாகச் சொ ல்லுகை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வதாலித்யாதி).

புத்திஸௌகர்யார்த்தம் திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸிக்கிறார் (நாயகனோடேயித்யாதி), *

மு.—தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதே
பூவிரிய மதுதுகரும் பொறி விரிய சிறு வண்டே
தீவிரிய மறைவளாக்கும் புகழாளர் திருவாஸி
ஏவரி வெஞ்சிலையானுக்கென்னிலைமையுரையாயே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூ	சிறகு	தீவிரிய	அக்கிவிஸ்த்ருதமாமப
விரிய	விரியும்படியாக	மறை	வைதிகமர்யாதையை
மலர்	கழியமலர்ந்தமலரை	வளர்க்கும்புகழ்	குறைவறநடத்துகை
உழக்கி	மிதித்து	ஆளர்	யால்வந்தபுகழையு
துணையோடும்	ஸஹசரத்தோடும்		டையவர்களது
பிரியாதே	பிரியாமலே	திருவாலி	திருவாலியிலேநித்ய
பூ	பூக்களானவை		வாஸம்பண்ணுகிற
விரிய	விகஸிக்க	ஏவரிவெஞ்சிலை	அம்பையும்அழகியவி
மது	அவற்றிலுள்ளதேனை	யானுக்கு	ல்லையும்கையிலேந்
நகரும்	பாகம்பண்ணுகிற		தியஸர்வேஸ்வரனு
பொறி	புள்ளிகளையும்	க்கு	க்கு
வரிய	ரேகைகளையுமுடைய	என்கிலைமை	என்தசையை
சிறுவண்டே	சிறுத்தவண்டே!	உரையாய்	சொல்லவேணும். (க)

வ்யா.—அதில் ஒருவண்டைக்குறித்துத் தூதுவிகெடுஞ்-முத ற்பாட்டில். †உனக்கு உன்கார்யம் குறையற்றிருந்தது, எனக்கென் கார்யம் குறைபட்டிருக்கிறபடி கண்டாயே! என்குறை தீர்க்கைக் காக வந்திருக்கிறவனுக்கு அறிவியாயோ என்கிறார்.

(தூவிரிய மலருழக்கி) தூவிரிய - தூவிரியும்படியாக - சிறகு விரியும்படியாக, மலரையுழக்கி என்னுதல். அன்றிக்கே, தூய்தாக விரிந்த - கழியவலர்ந்த, மலரையுழக்கியென்னுதல். † பிரிவாலே பூக்காண விராய்த்து ஒடுங்காகின்றாளுநிறேதான்; அவை ஸம்ஸ்லே ஷத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே சிறகை விரியாகின்றனவாயிற்று.

(க)†[நெய் சத்தி ராஜஸ்யே நேமாந் புஷ்ப புஷ்பமாஃ | பக்ஷஸ்ய ஸுநாநம்
ராமு மீனாஸுச்சத்தி-நைஷா பஸ்யதி ராஜஸ்யேயோ நேமாந் புஷ்பபலத்ரு
மாந் | ஏகஸ்த்தத்ருதயா நூநம் ராமமேவா நுபஸ்யதி]†ராஜஸ்யஸ்தா
சநத்தோடு புஷ்ப பலத்ருமங்களினுடைய தர்சனத்தோடு வாசியற்றி
ருக்கிறதிறே இவளுக்கு. (உ)†[நக்ஷத்ரும் புஷ்பிஸ்யஸாநா - நகோத்த
மம் புஷ்பிதமாஸஸாத] எரிகிற நெருப்பைச்சென்று கிட்டுவாரைப்
போலே, ஒங்கிப்பரப்பட்டங்கலும் புஷ்பமேயாய்க்கிடக்கை, [ஸஸாந-
ஆஸஸாத] தன் ஜீவநத்திலே நைராஸ்யம்விநோத்தமை தோற்றியிருக்
கிறது. (மலநமுக்கி) இவளுக்கு நெருப்பானபூ அவற்றுக்கு †அன்
ளஸ் சேறுபட்டது படாநின்றது. † அல்லியும், தேனும், தாதும்,
சுண்ணமும் ஒன்றாக உழளுநின்றதாயிற்று. † புஷ்பம் என்றால்
கூசி அடியிடவேண்டாவே அவற்றுக்கு, (ஈ) “புன்னேமேஹை
பூங்குயில்காள்” என்னுமாபோலே. நெருப்பிலே அடியிட்டாந்
போலே யிருக்குமிறே தனக்கு.

†நம்முடைய நெருப்பிலே யடியிடுகைக்குறேறுதுவென்? என்று விசாரித்துப்பார்த்தான்; அக்நிலம்தம்பநமந்தரம் கையிலே யுண்டா யிருந்தது; ஆம்மந்த்ரந்தானிருக்கிறபடி - (துணையோடும்) இருவராயிருப்பார்க்குப் பூவும் பொறுக்குமாகாதே! †என்னைப்போலே தூது விடாதே கூடவரத்திக்கப்பெறுவதே! (துணையோடும்) † தன்வாலே நையிருக்கிறபடி. துணையென்றால் ஒருதலை†கழுத்துக் கட்டியாய் ஒரு தலை ரக்ஷகமாயேகாணுமிருப்பது, (ச) † “துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலே” என்னக்கடவதினே. † சிறியாத்தான், “துணையென்றால் தவிசித்தம்மன்றுகாண், ஏகாஸ்ரயத்திலே கிடக்கும் ” என்னுமாம். †உன்னைப் பிரிந்தார் என்னவேண்டும் ஸ்தந்தாநத்திலே (ச) “துணை பிரிந்தார்” என்கிறதினே, இப்போதும் (துணை) என்கிறது - இங்கு சேவலை. (பிரியாதே) † இவ்வர்த்தம் முன்னம் ஒரிடத்திலே உண்டாகப் பெற்றோமே. † (தூவிரியமலருழக்கித்துணையோடும் பிரியாதே) இதென்ன நோயாசைதான். (ரு) † [ஸ்யூர்ஸ்யூஃநீஸூஸர்ஃஸூ ஷ்யூஸூபீண் - மயூரஸ்யவநேதூநம் ரக்ஷஸாபஹ்ருதாப்ரியா] இந்த மயில் களிருந்தவிடத்தில் வந்திலனே அப்பையல் என்கிறார். இருவ

(க) ராஸு-கக-2௫. (ங) தி - வாய்-க-க-க. (ஐ) ரா-ஆர-கி-க-சர,

(2) ரா - ஸா-கடி-கள. (ச) தி - வாய்-கொ-ந-ச.

ராயிருப்பாரெல்லாரையும். தனியாக்கினு னென்றே யாயிற்று இருப்பது.

(பூவிரியமதுதகரும்) செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் முசிந்தபடுக்கையைக் காற்கடைகொண்டு செவ்விப்படுக்கையிலே சென்றேறுமாபோலே, கழியவலர்ந்த பூவில் நின்றும் போய் செவ்விப்பூவிலே படிந்துகாணும் மதுபாநம்பண்ணுகிறது; †இவற்றினுடைய ப்ரவேசமும் பூவலருகையுமொத்தாயிற்றிருப்பது. †தென்மலோபாதி ஆதித்யகிரணத்தோபாதி, காலத்தோபாதி, இவற்றின் † ஸந்நிதியும் பூவினுடைய விகாஸத்துக்குறுப்பாயிருக்கை. † க்ருதஸங்கேதராயிருப்பார் உள்ளேநின்று கதவைத்தொட்டவாறே திபுக்குமாபோலே, இவற்றின் சிறகின் காற்றாலே அலரும்படியாயிருக்கை. (பூவிரிய) †இவற்றினுடைய வரவு, புஷ்பத்தினுடைய ஸங்கோசஹேதுவாகையன்றிக்கே விராஸஹேதுவாகாநின்றதாயிற்று. (மதுதகரும்) (க) †[ಸಮಂಸಂ ಘನೈಃ ಸಮಂಸಂ ನಮಃ ಸಮಂಸಂ ರಾಕವೋಪುಂಕಥೇ ನಸ್ಯಾಮಿ ತು ಸೇವತೇ] உபவாஸக்ருசையாயிருக்கிற என்படிக்கு எதிர் ததட்டாயிராநின்றதீஉன்படி!, அத்தைப்பழியிகೊழுள். †ஒன்றுக்கொன்று ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக பலா(ಬಲ)தாநம்பண்ணுகிறபடி. (துகரும்) †மதுபாநம்பண்ணிற்றாய் மீளுவதொருபோதில்லை; †தனக்குத் தான் மதுபாநம்பண்ணிவிடே மீளுவது. ஒன்றுக்கொன்று பராராத்மமாகவிறே புஜிப்பது; †ஒன்றுக்காக †ஒருகலத்திலே யெடுக்குமா போலே; மிடற்றுக்குக் கீழே இழியிவிடே தெகுட்டி மீளுவது. †இனித்தான் தேன்தாரகமாக விழிந்ததொன்றன்றே; † கூடவொன்றைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கைக்குக் † கைதொடுமானமாகக் கொண்டதொன்றன்றோ! என்னையுமிப்படி புஜிப்பித்து புஜித்தாலன்றோ உங்கள்போகத்துக்குச் † செலவுள்ளது. இராவுண்ணதாரை பூட்டி உண்ணவேண்டாவோ; இதைன்ன குறையற்றுவர்த்திக்கைதான்!

(பொறிவிரிய) †பொறியையும் வரியையுமுடைத்தானவண்டே! ஸம்ஸ்லேஷத்தால்வந்த புகரடங்கலும் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியிருக்கை. †கடகராயிருப்பாருடைய †தேஹகுணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற உத்தேஸ்யமாகக்கடவதிறே. †சேர்ப்பார் பக்கல் ஜாத்யாவரும் தண்மை பார்க்கக்கடவதல்லவாயிற்று. (சிறு

வண்டே) † இவன்கார்யம்செய்கைக்கு முன்பேசிரமம் செய்திருப்பா
ரைப்போலே வடிவு சிறுத்திருந்ததாயிற்று. கார்யகாலத்தில்வந்தவா
றே அணுத்வத்தை யேறிட்டுக்கொள்ளவேண்டாதே யிருக்கை. (க)
“ஸ்வஹஸ்யஸ்ய-புருஷதம்சகமாத்ர” என்று சிறுக்கினானிறே. (உ)
“ஸ்வஹஸ்யஸ்யஸ்ய-சசார நானாவித வேஷதாரீ” என்னவேண்டா
வாயிற்று இவற்றுக்கு. (பொறிவரியவித்யாதி) (ங) “ஸ்வஹஸ்யஸ்ய
ஸ்ய-பராசம்ஸத மஹாகபிம்” என்னுமாபோலே (ச) † “ஏத்தவே
த்த வெங்கெய்தும்” என்னும் கீலையிறே இவனது; † கடலைவற்ற
இறைக்கக்கோலுவாரோபாதிமரென்கிறார். (ங) † [ஸ்வஹஸ்ய-ததஸ்ஸா]
திருவடி ராமவ்ருத்தார்த்தத்தைக் சொல்லக்கேட்டவந்தாரம் உள
ளானான். [ஸ்வஹஸ்ய-ஹீமதி]. (ரு) “ஸ்வஹஸ்ய-பரிதுஷ்டா”
மாஸ்தித்தயந்தே” இதி ந்யாயேந ஸத்தையுண்டாகா உண்டாமது
உண்டாயிற்று. [ஸ்வஹஸ்ய-பாலா] ஹர்ஷம் பொறுக்கவொண்ணாதவளா
யிற்று. [ஸ்வஹஸ்ய-ஸ்வஹஸ்ய] - பர்த்துஸ்ஸந்தேசஹர்ஷிதா] ரக்ஷகரான
வவர் வார்த்தைக்கேட்டு ஹருஷ்டையானான். [ஸ்வஹஸ்ய-பரிதுஷ்டா]
அந்தஹர்ஷம் புறவெள்ளமிட்டபடி. [ஸ்வஹஸ்ய-விசாலா
கபிப்ராசம்ஸத] ஏத்தத்துடங்கினான். [ஸ்வஹஸ்ய-மஹாகபிம்] கடலை
வற்ற இறைக்கக் கோலுவாரைப்போலே.

† இப்படிசொன்னவாறே வண்டி லஜ்ஜித்து, “நீஏவிறுச்செ
ய்ய னிருக்கிற வெங்களைக்கிடந்து இங்ஙனே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகி
றதென்? உன்னோடே கலந்துபிரிந்து உன்தசையைக்கண்டு பிரங்கா
தே போனவன் எங்கள் வார்த்தை கேட்குமோ? என்றன்றோ எங்
களுக்கு விஸம்பம்” என்றனவாகக்கொண்டு, மேல்வார்த்தை சொல்
லுகிறான். (தீவிரியவித்யாதி) நீங்கள் அது நினைக்கவேண்டா, அவ்வூரி
லுள்ளார் தார்மிகராயாயிற்றிருப்பது, நீங்களென்தசையை அங்கே
யறிவிக்க அவனைப்பறப்படவிடுவர்கள்; - † “ஸ்தீரிகா துகனயிருக்கிற
வவன்செவையோ நாம் பறிக்கிறது” என்று புறப்பட விடுவர்கள்,
அறிவிக்குமதுவே வேண்டுவதென்கிறான். நொந்தாரை, “ஐயோ”
என்னுமவர்களாய், யுத்தகாரிகளடங்கலும் திரண்ட தேசங்காணுங்
டிகோள்; புறப்படவிடுவர்கள்; புறப்படவிட்டால், பினை அவனுக்கு

நானல்லது கதையில்லை. (தூவிரியவித்யாதி) அலர்ந்த தாமரைபோலே அக்கிவிள்த்ருதமாம்படி வைதிக மர்யாதையைக் குறைவற நடத்து கையால் வந்த புகழையுடையவர்களுடைய திருவாலியில்.

†குணவித்துக்கள் திரண்டவிடமாயிற்று; உங்கள் வடிவைக்கா ட்டி “ஸ்த்ரீகாதுகன் கிடிக்கோளிவன்” என்று பழிசொல்லிப்போ ருங்கோள் நீங்கள்; “நாங்கள் சென்றறிவித்தாலும், அவன்றான் வரு வானாலும், வழியிலே ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களுண்டாகில் செய்ய லாவதில்லையே!” என்ன; “அதுவேண்டாகாண் கையில் வில்லி ருக்க” என்கிறான். வரப்புக்கால் ப்ரதிபந்தகமொன்று கிடவாது அவனுக்கு. (ஏவரிவெஞ்சிலையானுக்கு) †ஆர்த்தத்வநி செவிப்படா மைக்கன்றோ கையிலே விற்பிடித்தது. ஆரேனையுமாகக்கையிலே விற்பிடித்தாரை யுத்தத்திலே மூட்டுமதாய், கட்டையுடைததாக்கை யாலே வரிவரிப்பட்டு தர்சநீயமாய், பிடித்தபிடியில் எதிரிகள் குடல் குழம்பும்படியான வில்லைக்கையிலே யுடையவனுக்கு. தூது போகிற எங்கள்படி சொன்னாய், நாங்கள்போயறிவிக்கிறவன்படி சொன்னாய், உன்வார்த்தையாக நாங்களவனுக்குச் சொல்லுவதென் னென்ன; (என்கிலைமை) பாசரமில்லாததுக்கு என்னலே பாசரமி டப்போமோ! என் வடிவிருக்கிறபடிகண்டிக்கோளே; இனி நீங்க ளே பாசரமிட்டுச் சொல்லுமித்தனை. தன்னிலும் தன்னைக்கண்டா ர்க்குப் பாசரமிட்டுச் சொல்லலாமென்றிருக்கிறான். ஒரு ஐந்தர் வ்யாகரணபண்டிதனோபாதிபாகக்காணு மிவன் தானித்தை நினைத் திருக்கிறது. (உரையாயே) †ஒருநந்தர்வன் தூயோதநனைக் கட்டிக் கொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே தர்மபுத்ரன் பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிட, அவனைப் பின்னை ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே மீட்டான் என்னு னின்றது; அங்ஙனன்றிக்கே, தன்னையாசைப்பட்டுப் பிரிந்திருந்து நோவுபடுகிறபடியைக் கேட்டால் உதவாத ஸ்வபாவனோ என்கி றான். (உரையாயே) கொடுவரவேண்டா, அறிவிக்குமிததனையிதே இத்தலைக்கு வேண்டிவது; வருகை அவன்பணியே; வாராதொழியு மன்று ரக்ஷகனுக்குக் குறையாமே. நீங்களறிவித்தவநந்தரம் உங் கள்பேச்சுக் கேட்டிக் தானே வாராசிற்கும. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தூவிரியவித்யாதி). (தூதுவிடுகிறான்) என்றது - தூதவாக்யத்தை வாப்விடுகிறுள்ளென்றபடி. பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவுமருளிச்செய்குறா (உனக்கித்யாத).

100 பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, க-பா, தூவிரிய.

“மலருழக்கி” என்னவமைந்திருக்கவும், “தூவிரிய” என்று விசேஷித்த துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பிரிவாலேயித்யாதி). பிரிவாலே பூக்காண ஒடுங்கினவிடமெங்கே யென்னவருளிச்செய்கிறார் (நைவேத்யாதி). “ராசுஷஸ்ய” என்கிற ப்ரதமை - த்விதீயார்த்தேயாக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ராசுஷவீத்யாதி). “தூய்தாம்படி கழியவலர்ந்த” என்ற இரண்டாமர்த்தத்தில் இவளுக்கு அக்கிஸாத்ருஸ்யம்தோற்றிற்று என்று விவக்ஷித்து, அதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் (நகோத்தமமித்யாதி). (அன்னஸ்சேம) குளிர்த்தசேறு, சந்தநபங்கமென்கை. ஏறி என்னுதே, உழக்கி என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அல்லியுமித்யாதி). தானும் * அலர்மேல் மங்கையன்றே, இவற்றை “உழக்கி” என்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புஷ்பமென்றாவியத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (நம்முடையவித்யாதி) துணையோடிருக்கை மலருழக்குகைக்குறுப்பென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்து, தூதுவிகைக்கு உபயுக்தமென்று தாத்பர்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (எண்ணப்போலேயித்யாதி). சேவலோடென்னுதே, “துணை” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). (கழுத்துக்கட்டி) ரக்ஷயம். நாயகனே துணையென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் (துணைபிரிந்தாரித்யாதி). துணை மாந்த்ராதிகளாகவொண்ணுதோ, நாயகனே யாகவேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சிறியாத்தானித்யாதி). நாயகனே துணையென்னுமதுக்கு ஐஞாபகமேதென்ன (உண்ணையித்யாதி). “துணையோடி” என்றத்தாலே ஸாஹசர்யம் தோற்றியிருக்க, “பிரியாதே” என்றதுதான் பிரித்திருக்கிறதசையில் முந்துறவிவை பிரியாதிருக்கை அஸம்பாவிதம், இதைன்ன ஆஸ்சர்யம்! இதுபெற்றோமே! என்றது தன் காரயத்தக்குடலென்றதஸந்திக்கிறாரென்றருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்தமித்யாதி). ஸம்ஸலேஷம் உந்மஸ்தகமானால் அது ஸாத்மிக்கைக்காகவும் பிரியாதேயிருப்பதே! இதைன்ன ஆஸ்சர்யம்! என்னும் தாத்பர்யார்த்தம் சொல்லுகைக்காக ப்ரதீகந்ரஹணம் (தூவிரியவித்யாதி). தான் பிரித்திருக்கும்போது எல்லாரும் பிரித்திருக்கிறதாகவெண்ணின விடமுண்டோவென்ன (மபூரஸ்யேத்யாதி).

“விரிய” என்றவநந்தரம், “நுகரும்” என்கையாலே பலித்த கால ஸாமிப்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (இவற்றினுடைய ப்ரவேசமுமித்யாதி). இத்தால்-காற்றும் புகுராத தூதநமான தேனைநுகர்ந்ததென்றதாயிற்று. ராஜபுத்தரர்கள் ஸமாகியாலே, முசிந்தபடுக்கையை விட்டுப்போன போலே அலராமலரிப்போனால் அது நிசாகாலமாயன்றேவிருப்பது, அப்போது தென்றல்முதலாக இல்லையே, இவற்றினுடைய ப்ரவேசமும் அவருகையும் ஏககாலமாம்படி விகஸிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தென்றலித்யாதி). (ஸந்திதி) சிறகின்காற்று. கீழ்வாக்யவிவரணம் (க்ருதேத்யாதி). ஸ்வாபதேசார்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இவற்றினுடைய

வரவிய்யாதி). பாகவதர்களுடைய ஸ்மிதி ஹ்ருதயகமலவிகாஸ மேதுவா யிற்பென்று கருத்து. எண்ணப்பிரிந்து வருமவரைப்பிரிந்து நானுமுண்ண திருக்க நீயும்துணையோடே மதுநகருகை உங்களுக்குத்தருமோ என்கிறு என்றருளிச்செய்கிறார் (நமாம்ஸமித்யாதி). ப்ரமரம் தண்ணைப்போலே பண்ணுமென்னும் ருணத்துக்கு ஹாநிவரும் என்னிலையை வரையாயாகிலெ ன்று கருத்து. மதுநகருகை தூதுபோகைக்குடலன்றோ, பழியிவொனென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றுக்கொன்று ஸம்ய்லேஷார்த்தமாகவித் யாதி). தூதுபோகைக்குக்கால் நடைதரவேணுமென்றன்றோ நீங்கள் மதுநக ருகையென்று கருத்து. வர்த்தமாநார்த்தம் (மதுபாநமித்யாதி). மீளாதே மதுநகரக்கூடுமோ, வாய்நோவாதோவென்ன (தனக்குத்தானித்யாதி). ஸ்வார்த்தமாகில் நோவுதெரிவதென்றுகருத்து. பரார்த்தமேயாகிலும் தெகுட் டாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றுக்காகவித்யாதி). (ஒருகலத்திலே யெடுக்கை) ஒருகாரியார்த்தமாக ரஸ்யபதார்த்தங்களை ஒருபாத்ரத்திலேவைத் துக்கொடுக்குமாபோலே, நெஞ்சிலேவைத்துக்கொடுக்கையாலே பரார்த்தமு மாய், கீழிழிச்சாமையாலும் தெகுட்டாதென்று கருத்து. மதுநகருகை - ஒன்றுக்கொன்று பலா(ஸா) தாநார்த்தமாகவென்றொரு தாத்பர்யமருளிச் செய்து, கூடியிருக்கையில் போக்யதயா என்று தாத்பர்யார்த்தமருளிச்செய் கிறார் (இனித்தானித்யாதி). (கூடவொன்றை) துணையானவண்டை. (கை தொமொனம்) என்றது - ஆலம்பநமென்றபடி. (செலவு) ப்ரயோஜநமென்ற படி.

(பொறியையும்) என்றது - மாநஸோல்லாஸத்தால்வந்த புகரையுமென் கை. ஸ்வாபதேசம் (கடகரித்யாதி). “வரி” என்றத்தைப்பற்ற (தேஹஞ்ணத் தோடு) என்றது. திரயக்கானவண்டைச் சொன்னதுக்கு ஸ்வாபதேசம் (சேர் ப்பாரித்யாதி). வண்டிருண்டான ஸ்வாபாவிகமான சிறுமையை யிங்குச் சொல்லுமைக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவளித்யாதி). திருவடியைப் போலே கார்யகாலத்தில் சிறுக்கவேண்டாதபடி வ்ருத்த (வ்யூ) ஸாமந்தரான ஸேரைமுதலியார் முன்பு போகக்கூடாதே அவன்வளையத்தில் வண்டுகளோடு ஒருவண்டாய்ப்போய், என்னிலைமைசொல்லும்படி யமைந்திருந்தாயென் கிறுஎன்று கருத்து. (மஹாகபிம்)என்றதுக்குத் தாச்பர்யம் (ஏத்தவித்யாதி). (எங்கெய்தும்) எங்கேகூட்டுவோம். கரைகாணமாட்டோமென்கை. ஆனால் ப்ரசம்ஸிக்கக்கூடுமோவென்ன (கடலையித்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்துக் கெல்லாம் வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் (ததஇத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). உத்தரார்த்தத்துக்கெல்லாம் தொருத்ததாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்து, அத்தை விவரிக்கிறார் (ஸநீகாதுக னித்யாதி).

மேலுக்கு உக்திப்ரத்புத்திருபேண தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (குணே த்யாதி, கிடவாது அவனுக்கு இத்யந்தம்). சப்தார்த்தம் (ஆர்த்தத்தவசியத் யாதி). உரைகேட்டு உதவுமென்கைக்கு ஸம்வாதம் (ஒருநகந்தர்வனித்யாதி).

திருசு பெரியதிருமொழி, ந-ப, சு-தி, உ-பா, பிணியவிழும்.

பூ.—பிணியவிழு நறு நீலமலர் கிழியப் பெடையோடும்

அணிமலர்மேல் மதுகரு மதுகால சிறுவண்டே

மணி கழுநீர் மருங்கலரும் வயலாவி மணவாளன்

பணியறியேன் நீசென்றென் பயலை நோயுரையாயே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிணியவிழும்	கட்டவிழாநின்றன	வயல்	கழனிசூழ்ந்த
நறுநீலமலர்	செவ்வியலீலமலர்கள்	ஆவி	திருவாலியிலேஎழுந்
கிழிய	கிழியும்படி.		தருளியிருக்கிற
பெடையோடும்	பேடையுடனே [ந்து	மணவாளன்	ஸ்வாமியினுடைய
அணிமலர்மேல்	செறிந்தபூக்களிலிரு	பணி	கரியையை
மதுகரும்	மதுபாநம்பண்ணுகிற	அறியேன்	நானறியமாட்டேன்,
அதுகால	ஆறுகால்களையுடைய	நீசென்று	நீபோய்
சிறுவண்டே	சிறுத்தவண்டே!	என்பயலேநோ	என்னுடம்படையவை
மணி	அழகிய	ய்	வரண்யம்பரந்திரு
கழுநீர்	செங்கழுநீர்		ப்பதை
மருங்கு	நாற்பக்கத்திலும்	உரையாய்	அநாதரம்பண்ணுமல்
அலரும்	விசுவிக்കிற		சொல்லவேணும்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பிணியவிழு நறுநீலமலர்கிழிய)
 †இதினுடைய ப்ரவேசம்பாதியும்†காலம்பாதியுமாகவாயிற்றுப் பூவி
 ல்பிணியவிழுவது. † கழியவலர்ந்துபோனவற்றுக்கும், பிஞ்சாய்ப்
 பருவமின்தானவற்றுக்கும் வாசியறிந்திருக்கை. †இத்தால்-அவன்
 வாப்பிடும்போதே அவன்கருத்தறிந்து பரிஹரிக்கவற்றென்கை.
 (பிணியவிழுமித்யாதி) † கட்டவிழாநின்றன செவ்வியையுடைத்
 தான நீலமலர் கிழியும்படியாக †வாயிற்று மதுபாநம்பண்ணுகிறது,
 ஆவதென்னென்னில்; போகவிடுகிறவிடத்தில் அவவறிந்து கார்யம்
 செய்யவற்றென்கை. (மலர்கிழிய) † பேணிக்கலக்கவறியாவாயிற்று.
 † தன்செருக்காலே தன்படுக்கையென்றும்பாராதே யழித்துப் பொக
 டுகிறதாயிற்று. † இவைதானங்கு ஐபிக்கைக்குப் புகுகிறவன்றே!
 †கார்யப்பாடற்றுக் கலக்கிறவற்றுக்கு மற்றொன்று தெரியாதிறே.
 உன்மத்தங்காய் தின்றிருப்பார்க்கு நெஞ்சிருண்டு வேறொன்று தெரி
 யாதிருக்குமிறே. அந்த உன்மத்தங்காய்தா னேதென்றால்; (பெடை
 யோடும்) †இவைதனக்கொரு படுக்கைவேண்டா?ஆகாசத்தே கலக்க
 வற்றுக்காணும், ஒன்றினுடம்பிறே ஒன்றுக்குப்படுக்கை; (க)
 “ஞ்ஹஜீடஹம்ஹிஷி” தவாங்கே ஸமுபாவிசம்” என்னுமாபோலே.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, பிணியவிழும். ௫௫௫

(அணிமலர்மேல் மதுதுகரும்) செறிந்தபூவிலேயிருந்து மதுபா
நம்பண்ணுகிறதும். ஒருபூவிலேயிருந்து மதுபாநம்பண்ணுகின்றால்,
மற்றைப்பூவிலே போம்போது பறந்துபோகவேண்டாதபடியிருக்
கை. †பொய்கையடங்கப் பரப்புமாறப்பூத்து ஒன்றோடொன்று நெ
ருங்கிக்கிடக்கையாலே, ஒன்றில் நின்றும் மற்றையதில் போம்
போது நடந்துசென்று மதுபாநம்பண்ணலாயிருக்கை. † பூவில்
செறிவுதேட்டமாய் மதுபாநம்பண்ணுமிதுவே யாத்ரையாயிருப்
பதே! உங்களுக்கு. (அறுகால) † இரண்கொலுடையாரைப்போல
ன்றிக்கே, ஆறுகாலுடையார்க்குக் கடுகப்போய்க் கார்யம் தலைக்
கட்டலாமிதே. (க) † “ஸீஸ்டீஸ்டீஸ்டீஸ்டீ” சரணம் ஸீஸ்டீஸ்டீ - தீத்யம் யதீய
சரணௌ சரணம் மதீத்யம்” என்று சேர்ப்பார்காலேயிதே இவர்கள்
ஜீவநமாக நினைத்திருப்பது, என்ஜீவநம் கூடுபூரித்துக்கிடந்தபடி
யென்றான். என்கிறார். “சரண” - சரணௌ” என்று † மிறுக்குப்பட
வேண்டாதபடியாயிருக்கை. (சிறுவண்டே) † கார்யவாய்ப்புப்பெரு
த்து எம்பார் திருமேனிபோலே வடிவு சிறுத்திராநின்றனவாயிற்று.

(மணிகழுநீர்மருங்கலரும்) மணிகளும் செங்கழுநீருமாயாயிற்று.
பர்யந்தங்களடங்கலுமிருப்பது. அன்றிக்கே, மணியென்று - அழ
காய், அழகிய செங்கழுநீர் அலருமென்னுதல். (மணிகழுநீரித்யாதி)
† அழகிய செங்கழுநீர்களானவை அலராகின்றனள்ள பர்யந்தங்களையு
டைத்தான வயலாலேசூழ்ந்த திருவாலியிலே வந்திருந்தவன். † அன்
றிக்கே, நீர்களானவை கொழித்தெறடாகின்றனள்ள மணிகளையும் செ
ங்கழுநீரையுமுடைத்தான பர்யந்தங்களென்றுமாம். (வயலாலிமண
வாளன் பணியறியேன்) † என்னையணைக்கையேதொழிலாய் இங்கேற
வருகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கிறானே, அன்றிக்கே, ஜாம்பவதிபோல்
வார்க்குப் பூப்பறித்துத் தொடாகிற்குமோ, அறியேன். அன்றிக்கே,
† பணியென்று - சகுந்தலையையுபேக்ஷித்த துஷ்யந்தனைப்போலே
அறியாமைபாவித்திருக்குமோ, அதுவுமறியேன். அன்றிக்கே, நானி
லும் பல்லிலும் நீரற்று, “என்செய்தாள்?” என்பட்டாள்” என்று
கேட்கிறானே?, உக்தியிலும் க்ரியையிலும் கொள்ளக்கடவது.

† அவன்படி நிர்ஸயிக்கவொண்ணுவிட்டாலும் நமக்கவனை யொ
ழியச்செல்லாதிதே. (நீசென்று) நமக்கு முன்னம் அவனைப்போலே

நடுநூ பெரியதிருமொழி, ந-ப, கூ-தி, உ-பா, பிணியவிழும்.

யிருக்கவொண்ணாதிமே.†அவனுக்கு நம்மையொழியச்செல்லுமென்
 னை, நமக்குமவனை யொழியச்செல்லாதே. (நீசென்று) முறைகெடவா
 கிலும் நீமுற்படச்சென்று. அவன்தானே வரப்பெறவிருக்குமதாயி
 ற்று முறை. அங்குப்போனால் சொல்லுமதுதானேதென்னில்;
 (என்பயலை நோயுரையாயே) (க)†“தவாஸீஸ்ய”†“தீஸ்தோ ராஸ்ய”†“
 வாஸ்ய” - ததாவநீநிஷ்ப்ரபோத்யர்த்தம் ராஹுக்ரஸ்த இவாம்
 சமாந்” என்று பெருமானுடைய ஆற்றாமையை மஹாராஜர்க்கு
 இளையபெருமாளறிவிக்க,அவ்வார்த்தைசெவிப்பட்டு அழிந்தவழிந்த
 வளவுதோறு முடம்பு வெளுத்து வந்ததிமே. அப்படியே என்னு
 டம்பிஸ் வைவரண்யமு மவனுடம்பிலே காணும்படி வார்த்தை சொ
 ல்லு. (பயலைநோயுரை)†வாசாமகோசரமிமே இவளுடைய வைவ
 ரண்யந்தான். வாக்குக்கு அவிஷயமானவற்றுக்கும் பாசரமிட்டுச்
 சொல்லவற்றுக்கானும் இவைதான். (என்பயலை நோயுரையாயே)
 †என்னுடம்படைய வைவரண்யம் பரந்திருக்கிறபடியைச்சொல்லு.
 †உன்னுடையசொல்கலந்தவிடமடையவைவரண்யம் பரக்கும்படியா
 கச்சொல்லிப்போரு என்கிறான். (என்பயலை நோயுரையாயே)†ஸ்வ
 தந்த்ரர் படிக்கொண்டு கார்யமென் நமக்கு, நீசென்று இத்தனையுமறி
 வித்துப் போராய். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) என்றும் இவர்கள் பேடை
 யை முன்னிட்டே சேவலைக் கார்யங்கொள்ளுமவர்களாகையாலே, கீழ்ப்பாட்
 டில் * துணையோடும் பிரியாத பெண்வண்டைமுன்னிட்டித் தூதுரைத்தாள்;
 இதில்,அத்தோடுகூடின சேவலையே பார்த்துத்தூது விடுகிறாளென்றுஸங்கதி.

பிணிப்பவிழாநின்றள்ள நறுநீலமாகிற மலர்ந்தபுஷ்பமென்று சப்தார்
 த்தமாகையால், அவிழாநிற்கைக்கும் மலருகைக்கும் வ்யுத்த்ரமேண ஹேது
 த்வயம்காட்டுகிறார் (இதினுடையவித்யாதி). (காலம்) சந்த்ரோதயோபக்ர
 மம். “நறுநீலமலர்கிழிய” என்னவமைந்திருக்க, “பிணியவிழும்” என்று
 விசேஷித்ததுந்ருக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (கழியவித்யாதி). இத்தால்-கழிய
 வலர்ந்தவற்றையும் கேவலமிளைதானவற்றையும்விட்டு, மத்யமாவஸ்த்தாபந்
 மானவற்றில் வாசியறியவல்ல விசேஷ ஜ்ஞைதயுண்டென்றதாயிற்று. இந்த
 விசேஷஜ்ஞைசொன்னதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம்காட்டுகிறார் (இத்தா
 வித்யாதி). அவ்வுரில் தார்மிகரானவர்கள், “ஸத்நீவதம் பண்ணினான்”என்று
 புறப்பட விடுவார்கள் என்னொன்றாய், அதுக்கு அவனுன்னிடத்தில் குற்ற
 ம்களைக்காட்டினால் செய்வதென்னென்ன; அவன்குற்றத்தை யறியுமுன்விசே

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க்-தி, உ-பா, பிணியவிழும். ௫௫௭

ஷஜ்ஞதை கண்டோமே, அதுக்கு நீயே பர்ஹரிக்ஷவல்லை என்கிறுளென்று கருத்து. சப்தார்த்த கதபூர்வகம் தாத்ப்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (கட்டியாதி) (ஆயிற்று) என்ற வந்தரம், பேடையோடு கலந்து என்று சேஷம். கிழியாதே கலக்கவொண்ணாதோ வென்ன (பேணிய்த்யாதி). அதுக்குஹேது (தன்னித்த்யாதி), கலவாதே மதுதுகரலாகாதோ வென்ன (இவை தானித்த்யாதி). மதுதுகரந்தால் அந்தரம்ஜபிக்கை இதின் கார்யமன்றே என்றுகருத்து. மலர்கிழியப் பெடையோடு கலந்து, அந்தரம் மதுதுகரும்போது மூந்தறச் செருக்குவர ஹேதுவென்னென்ன (கார்யப்பாடித்த்யாதி.) (கார்யப்பாடி) வேறொரு கார்யம். உம்மத்தங்காயான பேடையோடே கலக்கிற வண்டை 'துது போ' என்றால் படுக்கையை விட்டுப்போமோ வென்ன; 'வண்டு' என்றத் தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இவைதனக்கித்த்யாதி).

கீழ்வாக்ய விவரணம் (பொய்கை யித்த்யாதி). வெறுப்பாகவிதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (பூவித்த்யாதி). வண்டானபோதே அறுகாது முண்டாயிருக்குமே, இப்படி விசேஷிப்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்த்யாதி). இறகாலே பற்றும் போகச்செய்தே இளைப்பானால் காலாலே நடக்கவும் மும்மடங்காயிருக்கிறதிதே உனக்கு கமஸாதநமென்று கருத்து. ஸ்வாபதேசத்தில் தாதபர்யம் (நித்யமித்த்யாதி). த்விவசந மாகையாலே (மிறுக்கு) என்றது. கீழே விசேஷஜ்ஞதையைச்சொல்லி, சிறுமையைச் சொன்னால் சேருமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கார்யவாய்ப்பித்த்யாதி).

மணிபதத்துக்கு அர்த்தத்வயங்காட்டி த்விதீயார்த்தாதுருணமாக ஸமுதாயார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அழகியவித்த்யாதி). மூந்தினவர்த்தத்தில் - மணிகள் வருகைக்கு ஹேதுவைக்காட்டா நின்றுகொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்த்யாதி). "பிணி" என்று வ்யாபாரமும், உக்தியுமாகையாலே, வ்யாபாரபக்ஷத்தில் மூன்றர்த்தமும், உக்திபக்ஷத்தில் ஓரர்த்தமுமாக வருளிச்செய்கிறார் (என்னையித்த்யாதி). "மணவாளன்" என்றதுக்கு - தன்மணவாளனென்று விவக்ஷித்து மூந்தினவர்த்தமும் நாலாமர்த்தமும் நாயிகாந்தரத்ததுகரு மணவாளனென்று - இரண்டர்த்தமுமாகக் கண்டுகொள்வது. (பாயித்திருக்குமோ) என்றது - மாநஸக்ரியையென்று கருத்து. சகுந்தனையென்கிற கண்வர்புத்ரியை துஷ்யந்தனென்கிற ராஜா வேட்டைக்குப் போனவிடத்திலே காந்தர்வவிவாஹம்பண்ணி ஒருபிள்ளைபிறந்தவுடனே "திரும்பிவருகிறோம்" என்று தன்னுரேபோக, அநேகநாள் வாராமையாலே இர்த்தப்பெண்ணை அங்கேபோகவிட, அப்போது இவளைக் கண்டு அறியாமை பாலித்திருந்தானென்று கதை கண்டுகொள்வது. (சகுந்தனையை) என்ற வாக்யத்துக்குமுன்னே யிருக்கிற (பணியென்று) என்றபதத்தை, (உக்தியிலும்) என்ற வாக்யத்துக்கு அடியிலே கூட்டுவது.

மேலுக்கவதாரிகை (அவனித்த்யாதி). விவரணம் (அவனுக்கித்த்யாதி). "உரையாய்" என்றது - வருகைக்கு ஹேதுவான உரையாகவேண்டிகையாலே,

௧௫௮ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௬-தி, உ-பா, நீர்வானம்.

அதின் கருத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த முப்பாதிக்கிரூர் (ததாவீதித்யாதி). வைவரண்யத்தில் ப்ரகார விசேஷம் சொல்லாமையால் பலித்தவர்த்தமருளிச் செய்கிரூர் (வாசாமித்யாதி). சப்தார்த்தம் (என்னித்யாதி). ஜாம்பவதிபோல் வார்க்குப் பூப்பறித்துக் கொடுத்துக்கொண்டு அவ்விருந்தால் அவனுடம்பில் வைவரண்ய மேறும்படி சொல்லுகை யெங்ஙனே? அவர்கள் ஸ்ரீதிதியாலே வைவரண்யமேறுமோவென்ன வருளிச் செய்கிரூர் (உன்னித்யாதி). துவ்யந் தணைப்போலே உபேக்ஷித்தால் என்செய்வோமென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (ஸ்வநத்தாரித்யாதி). (உ)

மூ.—நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய் நின்றநெடுமால் தன் தாராய நறுந்துளவம் பெறுந்தகையேற்கருளானே சீராரும் வளர்பொழில்சூழ் திருவாலையல்வாழும் கூர்வாய சிறுகருகே குறிப்பற்றுகருயே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்கீரளிகால்	ப்ருதிவ்யப்தேஜோ	வளர்பொழில்	வளராரின்மசோலைக
வானம்ஆய்	வாய்வாகாசமாகிய	ளாலே	ளாலே
	பஞ்ச பூதங்களாய்	சூழ்	சுற்றிலுஞ்சூழப்பட்ட
	க்கொண்டு	திருவாலி	திருவாலி என்னும்நக
நின்ற	அவற்றுக்கு அந்தர்யா	வயல்	கழனியில் [ரின்
	மியாய் நின்ற	வாழும்	வாழுகிற
நெடுமால்	ஸ்ரீவெஸ்வரனானவ	கூர்வாய்சிறுக	கூரியவாயலகையு
தன்	தன்னுடைய [ன்	ருகே	டைத்தான சிறுத்த
தாராய	மாலிகையாகிய [யை		பகையே!
நறுந்துளவம்	செவ்வித்திருத் துழா	குறிப்புஅறிந்து	அவன்கருத்தை யறிந்
பெறுந்தகையே	பெறில் ஜீவிக்கும் ஸ		துகொண்டுவந்து
ற்கு	வபாவத்தை யுடை	கூராய்	நாம்தரிக்கும்படி அச்
	ய அடியேனுக்கு		சொல்லைச்சொல்ல
அருளானே	தாரானே ;		வேணும். (௩)
சீராரும்	பெருமை மிகுந்த		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு (நீர்வானம்மண்ணெரிகாலாய் நின்ற நெடுமால்) ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்கையும்கார்யயோக்யமாம் படி ஒன்றோடொன்றைச்சேர்த்து, அவற்றுக்கொரு வஸ்துதவமும் நாமமுமுண்டாம்படி தானவற்றுக்குள்ளேபுக்குநின்று,பின்னை அவற்றைச்சொன்னசொல் தன்னளவிலேவந்து பர்யவஸிக்கும்படி நிற்கிற பெரும்பிச்சன்.†தன்னுடைமையைவிடமாட்டாமையாலேவேறு படாதே கலந்து நிற்கிறவன். (நீர்வானமித்யாதி) ஆசையில்லாதஜகத் தையும் தானாசைப்படுமவனுயிற்று.†ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்கையு முண்டாக்கி, அவற்றுக்குக் கார்யயோக்யதை யுண்டாம்படி, நீரை

யும் ஠சதுகையும் மண்ணையுங்கூட்டித் துகைத்து கட஠சராவாதி கார்யங்களாக கீர்மிக்குமாபோலே, அத்தோடே சேதநஸமஷ்டியைக் கூட்டி தேவாதி கார்யத்தையடைய உண்டாக்கி, உண்டான விவற்றினுடைய ஸத்தாஹேதுவாகத்தான் அந்தராத்மதயா அதுப்ரவேசித்து, அவற்றைச்சொல்லும் சொல்லு தன்னையே சொல்லிற்றும் படி கிற்கும் நிலையைச்சொல்லுகிறது. ஠நாட்டில் கடபடாதிபதார்த் தங்கள் பரமாத்மபர்யந்தாபிதாரம் பண்ணியல்லதிராதிதே. (க) [௧௧௩௩ - தத்ஸ்ருஷ்ட்வாஇத்யாதி] ஠இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, இவற்றினுள்ளே அதுப்ரவேசித்து, அந்த அதுப்ரவேசத்தாலே சித்தும் அசித்தும் தானென்று சொல்லலாம்படி கிற்கிவனாயிற்று. (௧௨௮௮) தன்பக்கலாதுகூல்யலேசமில்லாத ஜகத்தின்பக்கலிலும் தான்மிக்க வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி யிருக்குமவன்.

(தன்தாராய நறுந்துளவம் பெறுந்தகையேற்குளானே) ஠தன்பக்கலாசையில்லாதாரையும் விடமாட்டாதேயிருக்கிவனுக்கு நான் பிரிந்திருந்தாசைப்பட்டுத் தூதுவிடுகிறதோ குற்றம். ஠தான்விஷயீகரிக்கில் உளேனாய், இல்லையாகில் இல்லையாம்படி யிருக்கிறவெனக்கு. ஠தன்தோளிலிட்ட செவ்விமலைபெறில் ஜீவித்து, பெருவிடில் முடியும்படியாயிருக்கிற வெனக்கு. (தன்தாராய நறுந்துளவம் பெறுந்தகையேற்கு) என்று தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னபடியென்தான்! (அருளானே) ஠ப்ரணயிநியார்த்தி பரிஹரிக்குமதுபோனால், நாட்டொப்பான வருளு மின்றிக்கே யொழிய வேணுமோ! (தன்தாராயவித்யாதி) ஠தனக்கே அஸாதாரணமாய் தாரையுடைத்தா யிருந்துள்ள செவ்வித் திருத்துழாயைப்பெறில் உளேனாய், இல்லையாகில் இல்லையாம்படி யிருக்கிற என்பக்கல் க்ருபை பண்ணானே? ஠கந்தல் கழிந்தால் பின்னைத்திருத்துழாயோபாதி,கௌஸ் துபத்தோபாதி ஸ்ப்ருஹணியமாயாயிற்று வஸ்துஸ்வபாவ மிருப்பது. (அருளானே) ஠ஸாமான்ய ரக்ஷணம் தப்பநில்லாதவன் விசேஷ ரக்ஷணநிலை தப்பகிற்குமோ? ஠ஆசையில்லாத ஜகத்தையும் ரக்ஷிக்குமவன், தன்னைப்பெறில் உளேனாய் இல்லையாகில் இல்லையாம்படி யிருக்கிற வென்விஷயத்தில் நெகிழ கிற்குமோ? ஠அவனுடைய ப்ரணயித்வத்துக்கு விஷயமாயிற்றிலோமாகிலும் அவனுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாகாதொழிவுதோமோ?

அநு.—மூன்றாமாட்டி. (நீரித்யாதி) வண்டானது, மென்மலர்ப்பள்ளியின் வாய்ப்பாலும், உன்மத்தங்காய்போலே பிச்சேற்றவல்ல பேடையின் மயக்குக்களாலும், மதுநுகருகையாலுண்டான பாரவஸ்யத்தாலும், *ஊமையரோடு செகுடர் வார்த்தைபோலேயாய்ப் போகையாலே, அவற்றைவிட்டு, கூர்வாய்க்குருகைக் கூறச்சொல்லித் தூதுவிடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) தி - வாய் - அ - கூ - ச, (உ) தி - வாய் - உ - கௌ - க,
(ங) ரா - கி - னு - கஅ,

அருள நமக்கு ஹேதுவேதென்ன, “கூறும்” என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (தன்பக்கலித்யாதி). இதுபோக்கி வேறுகூற்றம் காணோமென்று கருத்து. வேறுகூற்றமில்லையோவென்ன (தானித்யாதி). தீழ்வாக்யவ்வரணம் (தன்தோளிலித்யாதி). வ்யாக்யாதாவீனீடுபாடு (தன்தாராயலித்யாதி). நாயிகையானவர், வாராணே என்னுதே, “அருளானே” என்னக் கூட்டுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயிரி யித்யாதி). வாக்யார்த்தம் (தனக்கேயித்யாதி). துளவத்தைப்பெறுகைக்கு யோக்யமான ஸ்வபாவத்தையுடையவளென்று சப்தார்த்தமாய்க் கீழருளிச்செய்து, துளவத்தினுடைய, பெறும் தகையேற்கு - எம்பெருமான் லபிக்கும்படியான ஸ்வபாவம்போன்ற ஸ்வபாவத்தையுடையவென்கு என்று சப்தார்த்தமாக்கித் தாத்பர்யந்தரமருளிச்செய்கிறார் (கந்தலித்யாதி). (வஸ்து) ஆத்மவஸ்து. “அருளானே” என்றது - பிரிநிலையேகாரமாய், அருளும் என்றாக்கி ஒரு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸாமான்யேத்யாதி). விவரணம் (ஆசையில்லாதலித்யாதி). விரோஹரக்ஷணத்தில் தப்பநிலைநாகில், உன்னை இப்பாடுபடுத்தினவன் நான்போனபின்பு தப்பினாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனுடையலித்யாதி). ப்ரணயத்தாலே வாராவிடிலும் தயாளுவாகையாலே என்னுத்தியைக் கேட்டு வருமென்று கருத்து.

தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்து, சப்தார்த்தம் (ஐஸ்வர்யத்தினித்யாதி).

(அறுதிப்பாடுடைத்தான) தீக்ஷணபுத்தியாலுண்டான. ... (௩)

மூ.—தானாக நிலையானேல் தன்னினைந்து நைவேற்கோர்

மீனாய கொடிநெடு வேள் வலி செய்ய மெலிவேனோ

தேன்வாய வரிவண்டே திருவாலி நகராரும்

ஆனாயற் கென்னுறு நோபறியச் சென்றுரையாயே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தான் ஆக	அவன்தானாகவே [ம்	திருவாலிகர்	திருவால்யென்னுமி
நிலையானேல்	என்னைநிலையானாகிலு	ஆளும்	வ்யதேசத்தலேவர்
தன்னினைந்து	அவனையேநினைத்துக்		தங்குகிற
	கொண்டு	ஆனாயற்கு	பரீக்ருஷ்ணனாகத்தி
நைவேற்கு	நையுமென்னை		ருவவதரித்தஸர்வே
ஓர் மீனாகொடி	அத்விதீயமகரத்வஜ்		ஸ்வரஜக் கு
நெடுவேள்	ஹனமநமதன்	என்உறுநோய்	என்சரிந்தமான
வலிசெய்ய	பீடிக்கும்படி		நோவை
மெலிவேனோ	நான்துனைத்துப்போ	சென்று	நீபோய்
	வேனோ; [ய	அறியஉரையா	அவனறியும்படிசொ
தேன்வாய	இனியபேச்சையுடை	ய	ல்லவேனும். (௪)
வரிவண்டே	ரேகை சிறந்தவன்		
	டே!		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தானுக நினையானேல்) † “வேம்பு” என்பாரைப்போலே. † உடைமையை அவனுக நினைக்கு மது கிடையா தாகில். முறைசெய்யானாகில். † அவனுக்கு ஆஸ்ரிதரை நினையாமை ஸத்தாப்ரயுக்தமாகில்; தன்ஸத்தை யுண்டாகைக்கீடாக நினையானாகி லென்றுமாம். (தன்னினைந்து நைவேற்கு) † நாமவனைப்போலே யாசு மாட்டோமே; † நாமும் நினையாமைக்கொரு நெஞ்சுபடைக்கப் பெற் றிலோம். † பெறவுமாய்த் தவிரவுமாயிருக்கும் விஷயமாகிலிறே அது ஸந்தித்தால் தரித்திருக்கலாவது; இதர விஷயமாயிருக்கும் விஷயமாகையாலே அதுஸந்தித்த வந்தரம் நோவு படுமத்தனையிறே. (ஓர் மீனாய் கொடிநெடுவேள் வலிசெய்யமெலிவேனோ) † தன்னை யாசைப்பட்டு நைகிற வென்னை மகரத்வஜனோ நலிவான். அவர்ஸ யம் நாங்கள் நோவுபடுகை தவிரோமாகில் (க) “கருளக்கொடியொ ன்றுடையீர்” என்கிறதான் நோவுபடுத்த நோவுபட்டா லென்செய்ய வேணும். † ஜீயர் வார்த்தையை நினைப்பது.

(தேன்வாயவரிவண்டே) இனிய பேச்சையுடைய வண்டே! பிராட்டி சிம்சுபா வருகத்திலே திருக்குழலைக் கொடுபோய்ப் பிணை க்கப்புக்க ஸமயத்திலே அவளுக்குதவி, (உ) “அந்நாஸ்துநஸ்யஸ்ய - அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே” என்கிற ஸமயத்திலே இவருக்கு வந்துதவி, இரண்டுதலையு முண்டாம்படிக் கீடாக வார்த்தைசொல்ல வற்றாயிருக்கை. அவனிததலையில் வரகினைத்திலனாகிலும் உங்கள் பேச்சி லினிமையிலே துவக்குண்டு வரும்படி வார்த்தைசொல்ல வல்வினோளிறே. (திருவாவி நகரானுமானுகு) † திருவாய்ப்பாடி யில் ஸம்பத்தோடே திருவாலியில் ஸம்பததையும் கையடைப்பாகுக னால், பின்னை அவனுக்கு நொந்தாரை “ஐயோ” என்ன அவஸர முண்டோ? (என்னுறு நோயறியச் சென்றுரையாயே) அறியாமை வாராதொழிந்தானத்தனை, நீ போய் அவனறியும்படி சொலலு. அன்றிக்கே, (அறியச்சென்றுரை) உன்னடையில் தளர்த்தியிலே இத்தலையாற்றாமையடைய அவனறிந்து நாளிலும் பல்வினும் நீரற்று உடம்பு வெளுக்கும்படி சென்று சொல்லென்றுமாம். ... (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (தானுகவித்தாதி) கீழ்ப்பாட்டில் குருகைக் குறித்து, “கூறாய்” என்றவாறே வண்டானதுவந்து முகங்காட்டி, “நீ யெங் களைத் தூதுவிட நாங்கள் மெய்மறந்திருந்தோமல்லோம், அவன் உன்படி

யறிந்துவைத்தும் இப்பாடுபடவிட்டு நினையாதிருந்தான், நாம்போனாலும் பற் கடித்திருந்தால் என்செய்வோமென்றிருந்தோமித்தனை” என்று இனிதாகச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அத்தைப்பார்த்து வார்த்தைசொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி

தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (வேம்பித்தயாதி). (க) “வேம்பின்புழுவேம் பன்றியுண்ணுது” என்றவிடத்தில், அவன் குற்றத்தைவிட்டு வேம்பென்று குறைசொன்னாற்போலே அவன்தன்னை நினையாதிருக்கை குற்றமென்று அவ னுக்குக் குறைசொல்லுகிறாளென்று கருத்து. சப்தார்த்தம் (உடைமையை யித் யாதி). தானாகவேநினைக்காமுறை, அதுசெய்யாமல் போனாகிலென்று கீழருளிச்செய்து, தானாகயாலேயென்றும், தானாகைக்காகவென்றும், சப் தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கித்தயாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). ஸத்தையுண்டாகைக்காக நினைக்கவேணுமது செய்யா மல்போனாகிலென்றும், ஸத்தையுண்டாகைக்காக நினையாதே யிருந்தானாகி லென்றும், மூன்றாம் தாத்தர்யத்தை யிரண்டிவிதமாக யோஜித்துக்கொள் வது. நினையாதவனை நாம் நினைப்பானென்னென்ன (நாமித்தயாதி). மாட்டா மைக்கு ஹேதுவென்னென்ன (நாமுமித்தயாதி). (ஒருநெஞ்சு) பேர்சொல்லப் போகாதகல்நெஞ்சு. நினைத்தால் நைவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெறவுமித்தயாதி வாக்யத்த்வயத்தாலே). விரஹினிகளை மதநன் வலிசெய்யு மது லோகப்ரஸித்தமாயிருக்க, “மெலிவேவே” என்று, க்வேசிக்கக்கூடு மோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்தயாதி). யத்வா-“வேள்வலிசெய் ய” என்னவமயந்திருக்க, “ஓர்மீனாகொடி” என்றதுக்குக் கருத்தாகவுமாம். (ஜீயர்வார்த்தை) ப்ரவேசத்தில் வார்த்தை.

அவன் நினையாமைக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறதாகத் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலித்தயாதி. (ச)

பூ.—வாளாய கண்பனிப்ப மென்முலைகள் பொன்னரும்ப நாணனும் நின்னினைந்து நைவேற்கோ மண்ணளந்த தாளாளா தண்குடந்தை நகராளா வரையெடுத்த தோளாளா என்றனக்கோர் துணையாள னாகாயே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்அளந்த	பூமியையளந்த	வரையெடுத்த	கோவர்த்தந்தைக்
ஒதாளாளா	திருவடிகளையுடைய		குடையாகவெடுத்த
	வனே!		துப்பிடித்த
ஒ! தண்குடந்	ஸ்ரீமஹரமான திருக்	ஒ! தோளாளா	திருத்தோள்களையு
தைநகர்ஆளா	குடந்தையில்லகண		டையவனே!
	வளர்ந்தருள்பவ	வாளாயகண்ப	வாள்போன்றகண்க
	னே!	னிப்ப	ளிடையிடாதுநீர்
			பெருக்கவும்

பெற்றலைகள்	மருதுவானஸ்தநங்க	நைவேற்குள்	வருந்துகின்ற அடியை
பாடல் அரும்	வில வவைவான்யம	தனக்கு	னுக்கு
ப	தோன்றவும்	ஒர்துணையாள்	ஒப்பற்ற ஸஹாயபூத
நாநா	ப்ரதிநமும்	ன் ஆகாய்	ஞகவேணும். (௫)
நினநினைந்து	ரகங்களு வன்னை		
	யே நினைத்துக்கொ		
	ண்டு		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாளாயவித்யாதி) †அத்தலை யித்தலை யாய், தன்னைப்பெற வேணுமென்று நானாசைப்பட்டு நோவுபடா நிறகததான் தன்னைக் கொண்டருமைப் படுத்தினென்று சொல்லுங்கோளென்று தூதர்க்கு வார்த்தைசொல்லப்படிக்கு, அது தான் போய், பாவநாபரகர்ஷததாலே அவன் முன்னே நின்றாகைக்கொண்டு அவன்றனக்கு வார்த்தை சொல்லிச் செல்லுகிறது மேலிற்பாட்டுக்கள். பூராமாயணத்திற்படிபோலே யிருக்கிறதாயிற்று இதுவும். தூதர்க்கு வார்த்தை சொல்லாநிற்கச்செய்தே, பாவநா பரகர்ஷததாலே அவன்றன் ஸந்கிழிதனாகக்கொண்டு அவனுக்கு வார்த்தைசொல்லுகிறாள்மே ! (க) “ க்ஷுப்தம்ஸுப்தம் - க்ஷமஸே தம் மஹிபதே” என்னுமாபோலே.

(வாளாய கண்பனிப்ப) †அத்தலை யித்தலையானபடி. எதிர்த்தலையிலே காணக்கடவ கண்ணகீரிமே இவன் கண்ணிலே காண்கிறது. †பிறரைத் தோற்பிக்கைக் கீடான பரிகரமுண்டாயிருக்கக் கிடர் நாணிப்படிப்பட்டது. கையிலே ஆயுத மிருக்க முடிந்து கிடப்பாரைப் போலே. †அவன் போக வொருப்பட்ட ஸமயத்திலே, “போகாதே கொள்” என்று கண்ணாலே விலங்கிட்டு அதுபவிக்கலாயிருக்க, லஜையாலே கவிழ்ந்திருந்து, “கெட்டேன்” என்கிறாள். †அப்போது அவனைக் கடாக்கித்து விட்டேனாகில் அவன்றன் தூதுவிடவருக்கலாயிற்றே. (வாளாயகண்பனிப்ப) †ஓராளுமொரு நோக்கும் நேரான கண்கள் பி மெளிவரவே ! புலியாய்வைத்து உகிர்முறிந்தேன் என்கிறாள். †திருத்தாயார் சொல்லுமாபோலே சொன்னாளே தன்னைத் தானே ; எல்லாராகு முள்ளது சொல்லலாயிருக்குமிமே. †அவன்றன் “இதொரு கண்ணழகே” என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கருமே ! †அத்தலைக் குறுப்பான ஸ்வஸ்வரூபமும் ப்ராபயாந்தர்க்கு நாளாய் நூர் மென்முலைகள் பொன்னரும்பு) முலைக்குக் காடிந்

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௬-தி, ௩-பா, வாளாய. நுகுநு

யம் ஸ்வபாவமா யிருக்கச்செய்தேயும் மென்முலையென்கிறது - விர ஹஸஹமல்லாதபடியாலே. விரஹஸஹமல்லாத முலைகள் பயலைமை பூக்க.

(வாளாய கண்பனிப்ப மென்முலைகள் பொன்னரும்ப) †தன் னைக்கண்டு கொண்டிருக்க வமைந்திருக்கிறது காணுமிவள்தனக்கும். இவள்தனக்கு மமையும், அவன் தனக்கு மமையும். (௧) †“ஈரூட்சீ- ஸர்வதேஹிபி” இறே.

[అంజనేయే - ஆஹ்லாததே நேத்ராம்பு] பகவத்குண துவவஜநிதஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே குளிர்ந்த கண்ண நீருந் தானுமா யிருக்கை. [పుష్కరే - புளகீருதகாத்ரவார்] †திரிஸரமும் பஞ்சஸரமுமிட்டாற்போலே. [పరమహంస - பரகுணவிஷ்ட] †உள் ளீமுண்டாயிருக்கை. [ద్రవ్యస్సర్వீ - த்ரவ்டவ்யஸ்ஸர்வதே ஹிபி] இப்படியிருப்பானொருவனுளானால், அவனைக் காண் கையாயிற்று சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணிவைத்தால் ப்ரபோஜநம். [ఋష్య - ஸதாத்ரவ்டவ்ய] இனி ஸதாத்ரவ்டத்துக்கொருதேச விசேஷந்தேடிச் சோறு பொதிந்துகொண்டு அறுகாதப்பயனம். போகவேண்டா. † அவனுக்குப் †பொருளாவையிற் பிரியவேண்டா, பிரிகிறதுதான் பொருளுக்காகவே. “இம்முத்தையும் பொன்னையும் கொள்” என்று பாரிததுக்காட்டினற்போலேயாயிற்று கண்ணநீரும் உடம்பில் வைவார்ண்யமுமிருக்கிறபடி. (உ) ஒண்முத்தும் பைம் பொன்னுமேந்தி” என்னக்கடவதிறே.

(நாணாநமித்யாதி) வரவுதாழ்க்கைக்கு உன்னையொருநாள் நினைத்து மற்ருருநாள் மற்ருன்றை நினைக்கிறேனோ? (நாணாநம்) †ஒருநாள்நோவுபட்டு ஒருநாள் ஸுகித்திருக்கிறேனோ? (கின்னினை ந்து னைவேற்கு) †என்னையன்றோ நீயறியாதது, †உம்மைநீரறியிரோ? “நம்மைப் பிரிந்தார் தரித்திருக்கமாட்டார்கள்” என்றிருக்கவேண் டாவோ. உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலுங் கண்டறியாயோ. (கின் நினைந்து னைவேற்கு) அறுஸந்தியா மடியேற்குமவனோநான். (௩) †“ஈமீ - தேஹிமே” என்கிறவித ஆத்ருமையிலே கிடக்கிறது.

(மண்ணளந்தாளாளா) † அபேகையிலலாதார் தலைமேலே வைத்த திருவடிகள் இப்பொன்பூத்த முலைகளுக்கு அரிதாவதே! (ஐ

மண்ணளந்தாளாளா) † ஆரபேசுக்கத்தான் நீ அன்மெல்லார்தலை
மேலும் திருவடிகளைவைத்தது. ஆர்கண்ணில் கண்ணீரும் ஆருடம்
யில் வைவர்ணயமும் கண்டிதான் திருவடிகளைக் கொண்டுவந்து
வைத்தது. உன்னேப்பெறாதே விவர்ணமாயிருக்கிற இம்முலைமேலே
திருவடிகளை வைத்தாலாகாதோ. (தண்குடந்தைநகராளா) அதற்
குப் பிற்பட்டாருமிழவாமைக்கு வந்திருக்கிற தன்னேற்றந்தான்
பெறலாகாதோ. (தண்குடந்தைநகராளா) † “இன்னமெல்லை நடப்
பித்துக்கொள்வாராரேனுமுண்டோ” என்று ஸ்ரமஹரமான திருக்
குடந்தையிலேவந்து சாய்ந்தபடி. (வரையெடுத்ததோளாளா) அங்
கன், “பிற்பாடர்” என்கிற பொதுவன்றிக்கே, விசேஷித்து என்
பருவத்திற் பெண்களையுமிடையரையும் ரக்ஷித்தவனன்றோ! (வரை
யெடுத்ததோளாளா) பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே தொலை
யபபுக, மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தானாயிற்று. † ஆஸ்ரிதர்க்குப்
பணிசெய்த தழும்பாயாயிறுத் திருமேனியடையக் கிடப்பது; (க)
“தழும்பிருந்த” இத்யாதி.

† “நர்மைச் சிலர் கட்டுகையாவதென்? நாம் சிலர்க்குக் கட்டு
ன்கையாவதென்? இது பின்னை நாடறிகையாவதென்?” என்ன
அதனை மறைக்கப்படுக்கான். ஒருதழும்பாகிலன்றோ உன்னல் மறை
க்கலாவது, உன்னுடம்படங்கலும் ஆஸ்ரிதர்க்காகக் கார்யம்செய்தத்
தால்வந்த தழும்பன்றோ என்கிறாள். (க) [தழும்பிருந்தசார்ங்க
நாண் தோய்ந்தவாமங்கை] அழகிய திருக்கையானது ஜ்யாகிணகர்க்
கசமாய்க்கிடக்கும்; அழகிய திருக்கையானது, ஸ்ரீசார்ங்கத்தைப்
பிடிக்கையால்வந்த தழும்பைச்சுமந்தது; திருவடிகளானவை, சக
டாஸூர ந்ரஸநம்பண்ணி அத்தால் வந்த தழும்பைச் சுமந்தது.
இனி, * வீங்குகாவண்ணர் ஹிரல் செய்ததென்னென்றால், [பூங்
கோதையாளிதயாதி] ஹிரத்தியையுடையதான ஓதம்போலையிருந்
துள்ள வடிவையுடையாரானவருடைய திருஹிரலானது, பிராட்
டிக் காகள்தே சிறுக்ககூங்கு ஹிரோதியான ஹிரண்யனைப் பிளந்து
பொகட்டது; அப்படிப்பட்டவருங்கூட, விளைவதறியாதே “இதெ
ன்னாபபு ரகிததோ” என்று அஞ்சும்படி ஹிரண்யன் மார்வைப்
பிளந்து பொகட்டதழும்பிருந்த. உன்னையழித்து ஆஸ்ரிதர்க்காகப்
பார்த்தநீ. (என்றைக்கோர் துணையாளனாகாயே) † அந்நொய்ய கோவர்

த்தர கிரியைப்பொகட்டு, என்னுற்றுமையிலேப் பாதியைச்சுமக்கவல்
லையே! (துணையாளனாகாயே) என்றது - ஆகவேனுமென்றபடி. ()

அரு.— அஞ்சாம்பாட்டு. (வாளித்தயாதி). கீழெல்லாம் தூதுவிட்டவன்
இப்போது முன்னிலையாகச்சொல்லி நோவுபடுகையெங்ஙனையென்ன ;
பேடிசாஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (அத்தலையித்தயாதி).

வ்யாக்யாதாவினுடைய ஈடுபாடு (அத்தலையித்தயாதி வாய்வயம்). தாத்
பர்யம் (பிறரையித்தயாதி). கண்ணுனது ஆயுதமாகிற வழியென்னென்ன வரு
ளிச்செய்கிறார் (அவனித்தயாதி). ஹார்த்தபாவமருளிச்செய்கிறார் (அப்போ
தித்தயாதி). சப்தார்த்தம் (ஓராளுமித்தயாதி). (க) “ருவணையங்கண்ணி” (உ)
“பனிநெடுங்கண்ணீர்ததும்ப” என்று திருத்தாயார் சொன்னுத்தபோலே
என்று வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார் (திருத்தாயாரித்தயாதி). தாய்சொல்
லிறறைத் தால்சொல்லலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எல்லார்க்குமித்
யாதி). தன் கண்ணழகு தான் கண்டபடி யெங்ஙனையென்ன (அவன்ருளித்
யாதி). தான்சொல்லப்போமோ வென்றதுக்குப் பரிஹாரந்தரம் (அத்தலைக்
கித்தயாதி).

“பனிப்ப” என்றும், “அரும்ப” என்றும் சொன்னத்தால் பலித்த
அழகி நெல்லை நிலத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தண்ணியித்தயாதி). பகவததுபவ
பரருடைய வடிவு வைத்தகண் வாங்கவொண்ணுதிருக்கமென்கைக்குப் ப்ர
மாண மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரவேத்தயாதி). ஆஹலாத சீதநேத்ரம்முடி - பிந்
துக்களிரண்டு பார்ஸ்வத்திலும் விழுகையாலும் புளகீக்ருத காத்ரவாஹு
னென்று விவகசித்த, த்ருஷ்டாந்தமருளிச் செய்கிறார் (திரிஸாமுபித்தயாதி).
முத்துத்தார்வடங்கள் ருளித்தியால் மயிர்க்கூச்சுண்டாகப் பண்ணுமென்று
திருவுள்ளம். வெளியிலாபரணம் பூண்டாற்போலே கண்ணீராய். இதைக்கு
ஹேதுவான பகவத்குணதுபவம் உள்ளுக்காபரணமென்று விவகசித்தருளிச்
செய்கிறார் (உள்ளீழித்தயாதி). வினைமேல் பிரிவென்றும், பொருள்மேல் பிரி
வென்றும் சில பிரிவுண்டு; அதில், வினைமேல் பிரிவாவது - ப்ரணயிதியை
விட்டுப் போகவேண்டும்படி வேறொரு கார்யத்தைக் கறித்துப் பிரிகை; பொ
ருள்மேல் பிரிவாவது - ப்ரணயிதியோட்டை போகத்துக்கறப்பாக த்ரவ்யார்
ஜநம்பண்ணப்போகை; அவற்றில் வினைமேல் பிரிவில்லை என்னுமத்தைக் கீழ்
ருளிச்செய்தாராய், பொருள்மேல் பிரிவுமவர ஸம்பாவகையில்லை என்னுத்
தை உபபாதிக்கைக்காக, இரண்டுவிதமான பிரிவுவர ப்ரஸக்தியில்லை என்கி
றார் (அவனுக்கித்தயாதி). (பொருளவையில்) பொருள்வினையென்று சொல்லப்
படுமவையில்.

“நாணுளும்” என்றத்தை “நினைந்து” என்றத்தோடு கூட்டித் தாத்
பர்யமருளிச்செய்து, “வைவேற்கு” என்றத்தோடேகூட்டித் தாத்பர்யாந்
தர மருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாளித்தயாதி). “நின்” என்றதுக்குக் கருத்து

ஞசுஅ பெரியதிருமொழி, நு-ப, கூ-தி, கூ-பா, தாராய.

(எண்ணிய்த்யாதி). § (“வைவேற்கு” என்று - வைகிறவெமக்கு என்றாய், எமக்கு என்கிற பஹுவசந்தால் தோற்றுகிற கௌவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உம்மையித்த்யாதி).) (க) * யாசநாந்தம்ஹி கௌவமன்றோ, நீ “துணையாளனாகாயே” என்று பார்த்துக்கொளையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேஹித்த்யாதி).

“மண்” என்றபதம் - லக்ஷணயா மதுஷ்யரைச் சொல்லிற்றாய், உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அபேவைஷயித்த்யாதி). “ஐ” என்ற விஷாதத்தின்படியை விவரிக்கிறார் (ஆரித்த்யாதி). உட்கருத்தை யருளிச்செய்து, கீழ்ப்பதத்தோட்டை ஸமபிஷ்யாஹார தாத்பர்ய கதநபூர்வம் சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இன்னமித்த்யாதி). வரையெடுத்தமை தோளாலேயாயிருக்க “தோளாள” என்று விசேஷிக்கையால், திருமேனியெல்லாம் ஆர்ரிதர்க்காகச் செய்தசெயலில் தழும்பேறினமை தோற்றுகையாலே விசேஷித்தாளென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆர்ரிதர்க்கித்த்யாதி).

எடுத்த பாசரத்துக்கு வ்யாக்யாநம்பண்ணுவதாகக் கீழ்ப்பாட்டோடு ஸங்கதிகாட்டுகிறார் (நம்மையித்த்யாதி). (அந்நொய்ய) அந்தநொய்ப்பமான. தன்னோயைப்பார்த்தால் மலை ஸூகஸ்யமென்னலாமென்று கருத்து, (பாதி) என்றது - “துணை” என்றத்தைப்பற்ற. (க)

பூ.—தாராயதண்டினவ வண்டிமுத வரைமார்பன்
போராணைக் கொம் பொசித்த புட்பாக நென்னம்மான்
தேராரும் நெவினிதித் திருவாலி நகராரும்
காராயனென்னுடைய கனவனையும் சுவர்வானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டிகளானவை	தேர்ஆரும்	ரதநிலையையுடைத்
தாராய	மாலிகையாகிய	நெடு	பெரிதான [தாய்
தண்துளவம்	திருத்துழாயிலுள்ள (தேனும்சுண்ணமு ம்வாஸநையுங்கொ ண்டு)	வீதி	திருவீதியையுடைய
உழுத	சேறுக்கின	திருவாலிநகர்	திருவாலிநகரத்தில்
வரைமார்பன்	அகன்றதிருமார்பையு டையனாய்	ஆறும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
போர்ஆனை	யுத்தோர்முக்கமானகு வலயாபீடத்தின்	காராயன்	நிற்பவனாய்
கொம்புஒசித்த	தந்தத்தைமுறித்தவ னாய்	என்னுடைய	ஸ்ரமஹரமான திரு
புள்பாகன்	பெரியதிருவடியை		மேனியையுடைய
	வாஹநமாகவுடை யவனாய் [வனாய்	கனவனையும்	னுமான ஸர்வேஸ்
என்அம்மான்	எனக்குஸ்வாமியான	சுவர்வானே	வரன்
			தன்னையேநினைந்து
			நையும்அடியேனு
			டைய
			கையிலிட்டபொன்வ
			ளைகளையும்
			அபஹரியாநிற்பனே.

(க) § குண்டலிதம்பர்யாலோசகீயம்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தாராயவிய்யாதி வரைமார்பன்) †தனக் கலாதாரணமான திருத்தழாய்மாலையானது மதுவெள்ளமிட்டுச் சேரூயாயிற்றுத் திருமார்விருப்பது. †திருமார்வில் சாத்தின திருத் துழாய்மாலையில் தேனும் சுண்ணமும் பரிமளமும் புறப்பட்டுத் திரு மார்வடங்கலும் வண்டலிட்டு வண்டுகளுமுது சேறுசெய்து கிடக் குமாயிற்று. இனி இவன் பொன்னரும்பின முலைகளைக்கொண்டிவ ந்து. நடுகைக்கு நல்லவளவாயிற்று; இனி முலைகளைக்கொண்டிபோய் நடுமத்தனை. † ஆசையில்லாதாரே வேணும்போலே காணும் பார்வு க்கு; எப்போதுமொக்க அணைக்கலாம்படியாயிற்று அம்மார்விருப் பது. (போராணைகொம்பொசித்த) யுத்தோந்முகமான குவலயாபி டத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தவன். வருமிடத்தில் வடி யில் ப்ரதிபந்தகந்தானுண்டோ. (புட்பாகன்) பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனுமாய், தான் வரும்போதே தூரத்திலே கண்டு விடாய் தீரலாம்படியான பரிகரத் தையுடையவன். (என்னம்மான்) †சோளேந்த்ரஸிம்ஹனிவிருப்பைக் காட்டியாயிற்று இவனை அநந்யார்ஹையாக்கிற்று.

(தேராரும்பெடுவீதி) தனக்கும் தன் பரிகரத்துக்கும் இணைந்து வருகைக்குவேண்டும் பரப்புப்போருமாயிற்று திருவீதி. (க)†*தன் னேராயிரம் பிள்ளைகளோடே வரலாமாயிற்று, (காராயன்) ஸ்ரமஹர மான வடிவைக்காட்டி பஞ்சலக்ஷம் குடியிற்பெண்கள் வளை கவர் ந்தவன், என்கையில் வளை பெருவிடில் உண்டதாருக்காட்டான யிரா நின்றான். †ஸமகாலத்தில் பிறவாதார் வளையுங் கொள்ளவேணுமோ? † இவனுக்கு ஓநூராக வளைகொண்டதாவும் உண்டதாருக்காட்டுகிற தில்லைகாணும் இவன்செயில் வளை சேஷிக்கில். ... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் “தூணியாளனாக யே” என்று முன்னிலையாகச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் அது உருவு வெளி ப்பாமோத்ரமாகையாலே கைவளைகழலக் கண்டபடியாலே, முன்னிருந்தவன் கழற்றிக்கொண்டு மறைந்தானென்று தன்னிலைதான் நொந்துபடுகிறா னென்று ஸங்கதி.

“தண்டுளவவண்டு” என்னவமைந்திருக்க, “தாராய” என்றத்தாலே - (உ) “மதுவிரிதுழாய்முடி” என்று திருபகமாயிருக்குமென் றருளிச்செய்திருந் (சுனக்கியாதி). சேரூகைக்கு மண்வேண்டாவோவென்ன வருள்செய்க

(சு) பெரி-திரு-ந-சு-சு.

(க) தி-வாய்-க(௧)-சு-சு.

முர் (திருமார்விலித்யாதி). இளமுலை நடுமத்தனையானால் நடலாகாதோ, “வளைகவர்வானோ” என்று நோவுபடவிடுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கி முர் (ஆசையித்யாதி). இதுசாடு: ஆசையுடையானாலாகாதோ, ஆசையில்லாதார வேணுமோ என்று த்வரி. யத்வா - ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணுமென்னு மாகையில்லாத வண்டேயாகவேணுமோ என்னும் த்வரியாகவுமாம். “புட்பா கன்” என்ற பதஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (சோளேந்த்ரேத்யாதி). ஸ்ரீசத்ருஞ்ஜயன் என்றும்போலே, சோளேந்த்ரஸிம்ஹனென்று நம்பெருமானா னைக்குத் திருநாமம். (க) “X ஜீன்ஸுசுரூஸ் - கஜேந மஹ்தா யாந்தம்” என்று அயோத்யா ஐநங்களை ஈடுபடுத்தினும்போலே, கோயில்பெருமானும் அரங்கன் திருமுற்றத்தடியாரை ஈடுபடுத்துவர்; அப்படியே இவரும் பெரிய திருவடிமேலிருப்பி லீடுபட்டாளென்று கருத்தா.

ஆயன் என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (தன்னேரித்யாதி). “வளையும்” என்ற சகாரதாத்பர்யம் (ஸமகாலத்திலித்யாதி). வ்யாக்யாதாவி னீடுபாடு (இவனுக்கித்யாதி). (சு)

மு.—கொண்டரவத் திரையுலவு குரைகடல்மேல் குலவரைபோல்
பண்டரவி னணைக்கிடந்து பாரளந்த பண்பாளா
வண்டமரும் வளர்பொழில்சூழ வயலாவி மைந்தா என்
கண்டியில்நீ கொண்டாய்க்கென் கனவளையுங் கடவேனோ. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டு	மஹாபலிமுதலானவ	பாரளந்த	பூமியை அளந்த
	ர்களால் இப்பூமிக்	பண்பாளா	நீர்மையை யுடைய
	குஅநர்த்தமுண்டா		வனே!
	வதற்குமுன்னே	வண்டு அமரும்வ வண்டிகள்படிந்துந்	
அரவம்திரைஉலகோஷத்தையும் அலை		ளர்பொழில்	கினமாச்சோலைகு
வு	களையுமுடைய	சூழ்	முந்த
குரைகடல்மேல் பார்த்திருப்பாற்கட		வயல்	கழனியையுடைய
லில்		ஆலி	திருவாலியிலிருக்கிற
அரவினணை	திருவநந்தாழ்வான்	மைந்தா	யுவாவானவனே!
	மேலே	என்கண்	என்தூக்கத்தை
குலவரைபோல் ஓர்பெரியகுலபர்வதம்		துயில்	
	சாய்ந்திருந்தாற்	நீகொண்டாய்க்	முற்றமபஹரித்தவுன
	போல்கிடந்து	கு	க்கு
கொண்டு	அத்தேசத்தைத் திரு	என்கனவளையு	என்கையிலுள்ளபொ
	வுள்ளத்திலே பாங்	ம்	ன்வளையும்
	காகக்கொண்டு (பி	கடவேனோ	இழக்கக்கடவேனோ.
	ன்பு அம்மஹாபலி		
	யால் அநர்த்தம்வி		
	ளைந்தவாறே)		

பெரியதிருமொழி, ஈ-தி, சு-ப, எ-பா, கொண்டு. குளக

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கொண்டு) ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்காய் ஆர்த்தருடைய கூக்குரல் கேட்கும் தேசமிதுவென்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு. †ஆரவாரத்தை யுடைத்தாய்-கோலியா நிற்பதாய், திரைகளானவை ஸஞ்சரியாநிற்பதாய், பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே ஒருகுலகிரி சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்றுத் திருவந் தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. குரையென்று-பரப்புக் குப்பேர். அக்கடல் பாழ்தீரும்படி ஒருகுலகிரி சாய்ந்தாற்போலே. (பண்டு) மஹாபலிபோல்வாரால் சூமி நோவுபடுவதற்கு முன்பாயிற்று அப்படுக்கையில் கண்ணுறங்குவது. (பாறளந்தபண்பாளா) படுக்கையைவிட்டுவந்து இத்தையடைய அளந்துகொண்டானாயிற்று. ஆக, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான சூமியைமீட்டு இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்த நீர்மையை யுடையவனே!.

(வண்டமருமித்தயாதி) அந்நீர்மைக்குப் பிற்பாடராணரு மிழவாமைக்காகவாயிற்றுத் திருவாலியிலேவந்து நிற்கிறது. பரிமளம் படிந்தாற்போலே வண்டுகள்படிந்து மதுபாநம் பண்ணுகின்றதுள்ள ஒங்கின பொழிலாலே சூழப்பட்டவயலை யுடைத்தான திருவாலியிலே நிற்கிறவனே! திருப்பாற்கடலில் நின்றும் ஸ்ரீவாமநாயகரித்து சூமியையகப்படுத்திக்கொண்டாற்போலே யாயிற்று திருவாலியிலே வந்து நிற்கிறதன் யௌவநத்தைக்காட்டி இவரையகப்படுத்தினபடி. (என்கண்டியில் நீ கொண்டாய்க்கு) திருவாலியிலே உத்தேசம் வந்து ஸுலபமாயிற்றென்றவாறே, கண்ணுறக்கம் குடிபோயிற்றாயிற்று. (என்கனவளையுங்கடவேனோ) என்ஊடம் பிலுள்ளது வேணுமாகில் கொள்ளுகிராய். †நான் பொன்னிட்டுக் கொண்டவனையிலென்னப்ராப்தியுண்டு. †அவனும் †பொன் கொடுத்திறே கொண்டுபோகிறது. †இவனுக்கும் இவளுடம்பிலுள்ளது கொள்ளும்போது இவள் * மேலெழுத்திட வேண்டாகாணும். ஸ்வாபாவிசமானத்தோடு ஒளபாதிசமானத்தோடு வாசியின்றிக்கே, என்னதென்னுமித்தனை யோ நீ கொள்கைக்கு வேண்டுவது. †அவனித்தை விரும்பப்படுக்கவாறே என்னது என்று ஒருதலை தானும் பற்றுகிராய். (எ)

* “மேலெழுந்தது வேண்டாகாணும்” என்று சில ஸ்ரீகோசங்களில் பாடம். அதுக்கதுருணமாக, மேலெழுந்தவனையென்கொள்ளுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிராய் (இவனுக்குமித்தயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). மேலெழுந்தது வேண்டாகாணுமென்றது - ஸாமான்யமானதாகாதது, ஸ்வாக்யமானவையாகவேணுமென்றபடி. என்று அரும்பதாந்தரம்.

௫௭௨ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, அ-பா, குயிலாலும்.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கொண்டியாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே, “கணவனையுங் கவர்வானே” என்று தன்னிலே நொந்தவாதே, கழற்றிக்கொண்டு போனவனையைக் குலுக்கிக்கொண்டு முன்னே தோற்ற, அவனைப்பார்த்து, என்வளைக்கு நான் கடவளல்லேனே என்று பறிக்கத் துடங்குகிறாளென்று ஸங்கதி.

விவரணம் (இவ்விடம்த்யாதி). “அரவம்” என்றதின்ர்த்தம் (ஆரவாரத்தை) என்றது.

(உடம்பிலுள்ளது) நித்தரை. கடவளல்லேனே என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நர்னிய்யாதி). ஸ்த்ரீதநமான பொன்னிட்டிக்கொண்டவனையை அவன் கொள்ளக்கூடமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனும்த்யாதி). (பொன்கொடுத்து) வைவரணயத்தைக்கொடுத்து. ஆகில், இவளிரைசவு வேண்டாவோவென்ன (இவனுக்கும்த்யாதி). ப்ராப்தனாகையால் அவன் பொன்னிட்டே அவள் கைவனையைக்கொண்டானென்று கருத்து. அவனப்படி கைக்கொண்டால் இவள் என்னது என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனிய்யாதி). (எ)

மு.—குயிலாலும் வளர்பொழில்சூழ் தண்குடந்தைக் குடமாடி

துயிலாத கண்ணினையேன் நின்னினைந்து துயர்வேனே

முயலாலு மிளமதிக்கே வளையிழந்தேற் கிதுநடுவே

வயலாலி மணவாளா கொள்வாயோ மணிநிறமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குயில்ஆலும்	குயில்கள்பாடாநின்	இளமதிக்கே	பருவம்நிரம்பாத சந்த்
	ள்ள		ரணுக்கே
வளர்பொழில்	ஒங்கிளினேசேலேசூழ்ந்த	வளையிழந்தேற்	வளையிழந்தவழி
சூழ்		கு	யேனுக்கு
தண்குடந்தை	குளிர்ந்ததிருக்குடந்	வயலாலிமண	கமுனிகூழ்த்திருவா
	தையிலவர்த்தியா	வாளா	லியிலுள்ளவ்வாமி
	நிற்கிற [முன]		யே!
குடமாடி	குடக்கூத்தாழுவ	இதுநடுவே	இப்பாதக வர்க்கத்தி
துயிலாத	உறக்கங்கொள்ளாத		ன்றடுவே (நீயும்வ
கண்ணினையே	கண்ணையுடையஅழ		ந்த)
ன்	யேன்	மணிநிறமேகொ	அழகியநிறத் தையு
நின்னினைந்து	உன்னையேநினைத்து	ள்வாயோ	ம்கைக்கொண்டுது
	க்ொண்டு [டுன]		ன்பத்தைப்பண்
துயர்வேனே	துக்கக்கக்கடவே		னுவாயோ. (அ)
முயலாலும்	தன்னுடம்பில்துள்ளு		
	கற்றமுயலையுடைய		
	குயம்		

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, கூ-தி, அ-பா, குயிலாலும். இளங

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குயிலாலு மித்யாதி)† அவ்வூரில் குயில்
கள் ஸஸம்பரமந்ருத்தம் பண்ணுகிற்குமாயிற்று. † அவ்வூரில் குயில்
களானவை மதுபாநம்பண்ணிக்களித்தாலியா கிற்குமாயிற்று. † இவ்
வூரில் குயில்களொன்றுமிதே உறாவிக்கிடக்கிறது. இடைப்பெண்க
ளடையக் காணலாம்படிமன்றிலே குடக்கூத்தாடி தன்னழகை ஸர்வ
ஸ்வதாநம் பண்ணினவன் பிற்பாடரிழவாமைக்காகத் திருக்குடந்
தையிலே ஸுலபனானென்றவாதே உறக்கம் குடிபோயிற்றாயி
ற்று. அவன் ப்ரத்யாஸந்நானென்றவாதே உறக்கம் குடிபோயி
ற்றாயிற்றிவளுக்கு. † உறங்காமைக்கு இரண்டு லக்ஷணங்களைப்போ
லேயாயிற்றுக் கண்களிரண்டும். இனையபெருமான் பிறந்த முஹு
ர்த்தத்திலேயாயிற்று இவன் கண்களும் பிறந்தது. (க) † “जन्म -
ज्जெஹள” என்று ஒருநாளாக விடவேண்டாவாயிற்று. † ஆந்தர த்ருஷ்
டியுமுறங்காதபடி பண்ணவேணுமோ. இக்கண்ணுக் கிலக்காகாவி
ட்டால் உட்கண்ணுக்கிலக்காகவேணுமோ. (உ) “நெஞ்சென்னுமு
ட்கண்” என்னக்கடவதிதே. அணைக்கவொட்டா விட்டால் அகவாய்
பெரியதிருநாளாய்ச் செல்லவேணுமோ. (துயர்வேனோ) மறந்து
† பிழைத்தாலோ நாங்கள்.

(முயலாலுமித்யாதி)† நீ † கைதொடனாய் நலியவேண்டும்படியோ
என்தகையிருக்கிறபடி. † தன் கறைகழுவவும் மாட்டாதே தன்குறை
பரிஹரிக்கவும் மாட்டாத சந்த்ரனுக்கு வளையிழந்தன்றோ நானி
ருக்கிறது. † தன்னுடம்பிலே துள்ளுகிற † முயலைப்போக்கவும் மாட்
டாதே, பருவம் கிரம்பாதேயிருக்கிறவனுக்கு வளையிழந்தேற்கு.
(இதநடுவேயித்யாதி) † விபூதியையிட்டு நலிகையன்றிக்கே, நீரும்
துசியேறப் புகீரோ; - † போரிலே த்வந்தவயுத்தம் பண்ணி நிற்கச்
செய்தே நடுவேவந்து பொருவாரைப்போலே. † விநிகழும் சம்மட்
டியுமிட்டு நலியாநிற்க “அதுபோராத” என்று உடையவன்தானே
நலியுமாபோலே. விபூதியையிட்டு நலிகைதவிர்ந்து நீதானே கை
தொடனாய் நலியப்பார்த்தாயோ. (கொள்வாயோமணிகிறமே) அவன்
கூடவிருந்தபோது, “இதொரு கிறமே!” என்று வாய்புலற்றக்கேட்
டிருக்குமே; அல்லது, தன்வடிவைத்தானே ஸ்லாசிக்கிறான்மே. (அ)

ஞெச பெரியதிருமொழி, நட்பு, கூதி, கூபா, நிலையாளா.

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (சூயிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், “என் கனவனை யும் கடவேனோ” என்று தானுமொருதலைபற்றி மன்றாடாநிற்குமளவிலே, சந்த்ரோதயமாக, அவனிவளுக்கு உத்தப்பகனாய் நலியவே கைவளைகழன்று வீழ, அவ்வளவிலும் அவனைக்கொண்டுபோகாதே முன்னிலையாய்த் தோற்றி நின்றபடியைக்கண்டு நிறமிழக்கிறவளவுமாய், அவனைப்பார்த்து, நீ “நிறக் கேடாக்கிக்கொள்வாயோ” என்றுசொல்லுகிறாள் என்று ஸங்கதி.

(அவ்வூரில்) திருக்குடந்தையிலென்றபடி. ஹேதுகதநபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (அவ்வூரிலித்யாதி). உட்கருத்து (இவ்வூரிலித்யாதி). துயிலாதநான் என்னவமைத்திருக்கவும் கண்ணினைகள் துயிலாதவென்று விசேஷித்ததுக்கு ஸத்தவந்தம் தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஹங்காமைக்கித்யாதி). காண்கையிலாசை கண்களுக்கு ஸ்வாதந்தர்யேண பிறந்ததென்று கருத்து. இலையபெருமான் பிறந்த முஹூர்த்தத்திலே பிறந்தனவாகில், பிறந்தநாள் துடங்கி உறங்காதவரன்றிக்கே காட்டுக்கெழுந்தருளின போதன்றோ நித்திரையின்றிக்கே யிருந்ததென்ன; ஆம், இங்கு விசேஷமுண்டென்று விசேஷத்தை யுள்ளிச்செய்கிறார் (ஹாவித்யாதி). “நினைந்து” என்றபதத்துக்குத் தாத்தபர்யம் (ஆந்தரேத்யாதி வாக்கியசதுஷ்டயமும்). (பிழைத்தாலோ) பிழைத்தாலாகாதோவென்றபடி.

“இளமதிக்கே” என்கிற அவதாரண தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (நீயித்யாதி). (கைதொடனாய்) ஸஹாயமாய், மதிக்கு விசேஷணமிட்டத்தால் பலித்தவர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). வாக்கியர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடம்பிலேயித்யாதி). (பூயலை) சசத்தை. (விபூதி) என்றது - சந்த்ரனை. கீழ்வாக்ய விவரணம் (போரிலேயித்யாதி). (விடுககம்) விரல்கிட்டி, ... (அ)

பு.—நிலையாளா நின்வணங்க வேண்டாயே யாகிலுமென்

முலையாள வொருநாளான் எனலத்தா லாளாயே

சிலையாள மரமெய்த திறலாளா திருமெய்ய

மலையாள நீயாளவளை யாளமாட்டோமே,

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிலையாளா	புரீகோதண்டக் கையனே!	என்முலையாள	என்முலையாளாட்செய்யும்படி
மரம்பெத்திற லாளா	மராமரம் வேரோடு விழக்கணவிடவல்லவனே!	ஒருநாள்	ஒருநாளாகிலும்
திருமெய்யமலை திருமெய்யத் திலக ஆளா	ணவளருமவனே!	உன் அகலத்தால் ஆளாய்	உன் அகன்றமார்பாலணத்து என்னை நிரவறிக்கவேணும்;
நிலையாளாநின் வணங்க	நான் அநயப்பரையோ ஐயையாய் நின் யாஸ்ரயிக்க	நீ ஆள	நீ பரிசுரஹித்தபின்
வேண்டாயேஆ	வேண்டேனென்றிரு கலம்	வளையாளமாட் டோமே	வளைகளை நிரவறிக்க சக்தி தேட மாட்டோமே.
	ந்தாயேயாகிலும்		(க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நிலையாளாவியாதி) †ஸத்தையுள்ள தனையும்வன்றிருவடிகளிலே வணங்கி வர்த்திக்கு மிதவேயாயிற்று ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த செயலாவது. (நின்னித்யாதி) †அதப்படியே யானாலும், “இவனுமிப்பேற்றைப் பெறுவான்” என்று அவன் நினைக்கிறே அது ஸித்திப்பது. (நிலையாளா நின்வணங்க டீ (வேண்டாயேயாகிலும்)) †கிடைக்கல்பெற்றவேண்டியிருப்பது இதுகாணும். †கடக்கநின்று †ஒரு ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டு போகையன்றிக்கே கிட்டநின்று அவன்றிருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம் பண்ணவாயிற்று ஆசைப்படுவது. †ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினாலும் ஒத்துச்சொல்லுமாபோலே, தலைமகளான ஸமயத்திலும் சேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியையே யாசைப்படுகிறானிறே, (நிலையாளாநின்வணங்க) என்றத்தாலே ப்ராய்நிஷ்கர்ஷம் பண்ணிற்று ; (வேண்டாயேயாகிலும்) என்கையாலே ப்ராபகநிஷ்கர்ஷம் பண்ணிற்று. அவன் வேண்டியிராதவன்று இப்பேறு கிடையாதிதே. †இதுநமக்கு உபேக்ஷாவிஷயம்— †வேம்பென்றிருந்தாயே யாகிலும். (என்முலையாள) நான் ஸத்தைக் கொண்டு நிர்வஹித்தேனும்படியாக; (க) †“கொங்குகளிர்துருமைத்து” என்று க்ஷாம்காலத்தில் ப்ரஜைகள் “சோறு சோறு” என்று அலைக்குமாபோலே இம்முலைகளுக்காற்ற மாட்டாதே ரோவுபடுமது தவிர்த்து என்னுடைய ஸ்திரீத்வங்கொண்டு நிர்வஹித்தேனும்படி. (என்முலையாள) மத்தகஜத்தைக்கட்டி ஆள்வாரைப்போலே என்முலையை நான் நிர்வஹிக்கைக்காக. †நமக்கபேசைக்கயின்றக்கே யிருக்கச்செய்தே உன் ப்ரயோஜநத்துக்காக நம்மையிப்படி செய்யச்சொன்னாலது செய்யப்போமோ வென்ன, (ஒருநாள்) நித்யமாய்வருமது தவிருகிறது; ஒருநாள் பிறருகந்தவகைகளிலே பரிமாறினாலாகாத்தா. (ஒருநாள்) பலநாள்வேணுமென்றிருக்கவேண்டா, †ஒருநாளாகிலும் மையும். †அவ்வொருநாள் என்னெஞ்சிலில்லையாகில் செய்யப்போமோவென்ன, (உன்னகலத்தாலாளாயே) உன்நெஞ்சை நீ உகந்தார் பக்கவிலேவைத்து உடம்பைக் கொண்டணையவமையும்.

† நெஞ்சை நினைத்தார்க்கு வைப்பது, வேறு மார்வாலெங்களை யணைவது, இப்படியான செய்யவேண்டுகிறதென், † வேண்டியிராத விஷயத்திலே †யொருநாள்தான் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன, (நிலையாளா) என்†ஆர்த்தத்தவநி கேளாமைக்காக. (உ) †“ஆர்த்தத்தவநி கேளாமைக்காக.”

நுஎசு . பெரியதிருமொழி, நு-ப, சு-தி, சு-பா, நிலையாளா.

கூத்திரியைர்த்தார்பதே” என்கிறபடியே ஆர்த்தத்தவநி கேளாமைக் கன்றோ நீர்விற்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் விற்கொண்டு எங்கே “கார்யங்கொள்ளக்கண்டு வளைக்கிறதென்ன; (மரமெய்ததிலாளா) உன்னை விஸ்வஸியாதார்க்கும் மழுவேந்திக் கார்யம் செய்யுமவனன்றோ; உன்னையாஸ்ரயித்த மஹாராஜார்த்தி போக்குகைக்காக மராமரங்களையெய்து மழுவேந்திக் கொடுத்திலையோ. பின்னேநீரும் அவ்வவதாரத்திலே வந்து உதவிற்றிலேயே யென்ன; (திருமெய்யமலையாளா) அவ்விழவு தீர்க்கைக்காக வன்றோ திருமெய்யத்திலே வந்துசாய்ந்தருளிற்று.† இருந்தபடியால் உன்பரிக்கரஹமாகையும் கையில் வளைதொங்குகையு மென்றொரு பொருளுண்டோ? †இப்போது தன்னாற்றாமையாலே யொன்றைச் சொல்லுகிறாத்தனைபோக்கி, ஒருகாலும் கையில் வளைதொங்குகைக்கு விரகில்லைகாணும். கிட்டினால் தானேஹர்ஷத்தாலே பூரித்து நெரிந்திற்றுப்போம்; பிரிந்தானாகில், தானேகழன்றுபோம். † உன்னுடைய பரிக்கரஹமாய் எங்களுடைய ஸ்தீர்தவங்கொண்டு நோக்குகையென்றொரு பொருளுண்டோ? †அம்மங்கியம்மாளுடைய சரமதசையிலே நஞ்சியரதியவெழுந்தருளினவர், அவர்படுகிற க்லேசங்களைக்கண்டு, “இங்குத்தை ஆசார்யஸேவைகளும் பகவத் குணங்களைக்கொண்டு போதுபோக்கி நபடிகளெல்லாங் கிடக்க அல்லாதாரைப்போலே † இப்படிபடவேண்டிவதே!” என்ன, “நீயாளவனையாள மாட்டோமே” என்றன்றோ-பகவத்பரிக்கரஹமானால் க்லேசப்பட்டே போமித்தனைகாணும்” என்றார். †புறப்பட்ட பின்பு, நஞ்சியர் பிள்ளையைப்பார்த்து, “முடிகிற விவ்வளவிலேயு மிவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது விஸ்வாஸத்தின் கனமான பாவபந்தத்தி லூற்றமிழே” என்றருளிச்செய்தார்.

ஆக, இப்பாட்டால் - ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷமும், ருசியுடையார் படியையும், சரண்யன்படியையும், அவனுக்குரகக்ஷதவம் கண்ணழிவற்றிருக்கிற படியையும், இத்தலையில் அபேகைக் குறைவற்றிருக்கிறபடியையும், இவையெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. (நிலையாளா) என்கையாலே - நியைகைங்கர்யம் பெறுகையே ப்ராப்யமென்னுமிடம்சொல்லுகிறது; (வேண்டாயேயாகிலும்) என்கையாலே - உபாயபாவமு மவன்பக்கலிலே யென்னுமிடம் சொல்லிற்று. (என்முலையாள ஒருநாள்) என்கையாலே-ருசியுடையார் படிசொல்லிற்று; (நிலையாளா) என்கையாலே - சரண்யதைசொல்லிற்று; (மரமெய்த)

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, சு-தி, கூ-பா, நிலையாளர். ௫௭௭

என்கையாலே - ரகூததவம் கண்ணழிவற்றிருக்கிறபடியையும், இத் தலையிலேபேசுகூ குறைவற்றிருக்கிறபடியையும், இவையெல்லா வற்றையும் சொல்லுகிறது. (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நிலையாளாவியாதி) கீழ்ப்பாட்டில், “கொள் வாயோ மணிகிறமே” என்னச்செய்தேயும், அவனிவருக்கு முன்னிலையாய்த் தோற்றின மாத்ரமாகையாலே ஒருபடியே தோற்றிக்கொண்டுநிற்க, அது முன்னிலையாகத்தோற்றினமாத்ரமென்றறியாதே அவன்றானே தன்னை வேண்டாதிருக்கிறாளுக்கொண்டு, தான் திருமுலைத்தடங்கள் அணைக்கையிலே கணிசிக்க, செய்வதறியாதே அவனைக் கவலியீரக்கிறாளென்றுஸங்கதி.

நிலைநின்ற ஆளாய்க்கொண்டு நின்னைவணங்கி நித்யகைங்கர்யம்பண்ண உனக்குவேண்டாவிட்டாலும் என்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸத்தையித்யாதி); கைங்கர்யத்தை வேண்டிமவர் தாமாயிருக்க அவனை “வேண்டாயேயாகிலும்” என்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அது வித்யாதி). “ஆகிலும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கிடைக்கிலித்யாதி). நிலையாளாய் வணங்குகையே பரமபுருஷார்த்தம், அதுகிடையாமையால், “அகலத்தால் ஒருநாள் ஆளாய்” என்கிறாளென்று கருத்து. விவரணம் (கடக்க வித்யாதி). (ஒருபரையோஜநம்) என்று - ஸ்வார்த்தமான காதாசிக்க ஸம்ஸிலேஷமென்றபடி. நாயிகையாயிருக்குமிவளுக்கு ஸம்ஸிலேஷத்தை ப்ரார்த்திக்கையே புருஷார்த்தமாமித்தனைபோக்கி, சேஷவருத்தியை யபேக்ஷிக்கக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணரித்யாதி). ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரமேயசிக்ஷைசெய்தருளி, வேண்டாயாகிலுமென்னாதே, “வேண்டாயே” என்கிற வகாரத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இதுநமக்கித்யாதி). (வேம்பு) என்றது - தாத்பர்யார்த்தம். அதாவது - த்யாஜ்யமென்றபடி. கீழ்வாய்த்தை விவரிக்கிறார் (கொங்கையித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (நமக்கித்யாதி). (உபேக்ஷாவிலுயம்) என்றதைப்பற்ற, “ஒருநாள்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, (வேம்பு) என்ற தாத்பர்யாநுருணமாக, “ஒருநாள்” என்றதுக்கு உக்திப்ரத்யுத்திரூபேண வருளிச்செய்கிறார் (வேண்டியித்யாதி). (வேண்டியிராதவிஷயத்தில்) வேம்பானவிஷயத்தில். (ஒருநாள்தான்) என்றது - ஒருநாளாகிலுமென்றபடி. (ஒருநாளாகிலுமமையும்) என்றது-உனக்கு வேம்பானாலும் வேப்பங்குடிநீர்போலே ஸ்வீகரிக்கலாமென்றபடி. இத்தால் - உனக்குக் கைதவம், எனக்கு இனிதானத்தைச் செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாளென்றதாயிற்று. ப்ரார்த்தமாகவாகிலும் செய்யவேணும் என்றும் நினைவு வேண்டாவோ என்னும் சங்கையையதவதித்து, “அகலத்தால்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வொருநாளரித்யாதி).

அதுவாத்பூர்வகம் மேலுக்கவதாரிகை (நெஞ்சையித்யாதி). கீழ்ப்பண்ணிப் ப்ரஸங்கத்துக்குத்தரம் (பூர்த்தத்வநி கேளாமைக்காக) என்றது. இவ்

ஞான பெரியதிருமொழி, ௩-ப, சு-தி, ௧௦-பா, மையிலங்கு.

வர்த்தம் இந்தபதத்தில் பலிக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கூத்தரிய ரித்யாதி). “நீயாள” இத்தயாதிக்குக்கருத்து (இருந்தபடியாலித்யாதி). (இருந் தபடியால்) என்றது - நீமெய்ய மலையாளனாய்வைத்தம் என்முலையாள ஒரு னாளாளாதே யிருந்தபடியாவென்றபடி. நீ யென்னையாளவும் நான்வனையா ளவும் இருவரும் மாட்டோமேயென்று சப்தார்த்தமாகையால், அவனிவனையா ளாமாட்டினால், அத்தால் இவன் இவ்வனையை ஆளவல்லனோவென்ன; வ்யாக்யாதா பரிஹரிக்கிறார் (இப்போதித்யாதி). ஆற்றாமையால்சொன்ன பாசுரமத்தனையென்று கருத்து. நான் திருமெய்யமலையாளனாய் உன்போல் வார்க்கு வந்திருக்கிறெனென்றறிந்துவைத்து, “உன்னகலத்தாலாளாயே” என்று நாணமற்றுச்சொல்லுகை உன்ஸ்தீர்த்தவத்துக்குச் சேருமோவென்னும் சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக, “நீயாள வனையாளமாட்டோம்” என்கிறுளென்று தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடையவித்யாதி). நீயான்கையாலே நாங் கள் வனையாண்டிருக்கமாட்டோமென்று சப்தார்த்தம். இத்தால் - குறாதிச விஷயமாகையால் ஆறியிருக்கமாட்டோமென்கை. “வனையாளமாட்டோமே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு - பகவத்பரிஹாரமாறுக்கு துக்கமேசேஷிக்கு மென்றகருத்தாய், அதுக்கு ஸம்வாதம்காட்டுகிறார் (அம்மங்கியித்யாதி). (இப் படிபடவேண்டுவேதே) என்றது - ஆசார்யஸேவை, பகவத்குறாதுபவம், இவை யேகாலசேஷமாயிருக்கிற உமக்கு, அதுக்கவகாசமில்லாதபடி ஸம்ஸாரிகளைப் போலே நோவுபடவேண்டிற்றேயென்கை. “க்வேசப்பட்டேபோமித்தனை” என்னப்போமோவென்ன; பாவபந்தத்திலுறைப்பாலே அங்ஙனம்சொன்ன ரென்று கருத்தை வெளியிட்டபடியையுங்காட்டுகிறார் (புறப்பட்டவித்யாதி).

மு.—மையிலங்கு கருங்குவனே மருங்கலரும் வயலாலி
நெய்யிலங்கு சுடராழிப் படையானே நெடுமலைக்
கையிலங்கு வேற்கலியன் கண்டுரைத்த தமிழ்மலை
ஐயிரண்டு மலைவல்லார்க் கருவினைக் ளடையாவே. (௧௦)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கையிலங்குவே	கையிலேப் பகாசிக்கி	சுடர்	புகரையுடைய
ல்கலியன்	தலேலையுடைய ஆழ்வார்	ஆழிப்படையா	திருவாழியைக்கையி
மைஇலங்குகரு	அஞ்சுநம்போல்வள்ள	னே	லெந்திய
ங்குவனே	மருகிறகறுத்தகுவி	நெடுமலை	ஸாவேஸ்வரனே
	னைமலர்கள்	கண்டு	எதிரில்கண்டு
மருங்கு	பர்யந்தத்திலே	உரைத்த	அருளிச்செய்த
அலரும்	விகஸியாகின்றன	தமிழ்மலைஐய	தமிழ்த்தொடைபத்
வயல்	கழனிக்குந்த	ரண்டுமீது	தும்பன்றாக அறிய
ஆலி	திருவாலியிலேயிருக்	வைவல்லார்	வல்லவர்களுக்கு
நெய்	கூமையுடைத்தாய்	க்கு	
இலங்கு	விளங்குகின்ற	அருவினைகள்	துஷ்கர்மங்கள்
		அடையாவே	சேரமாட்டா. (௧௦)

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௬-தி, ௧௦-பா, மையிலங்கு. ௫௭௯

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மையிலங்கியாதி) † இதுவாயிற்று பயிரேறுதேதரிசான நிலமிருக்கும்படி. † ஊரில் தரிசுகிடக்கும் நிலமிருக்கும்படியிதுவாயிற்று. † மையானது மிகவும் விளங்காகின்றுள்ள கறுத்த குவளைப்பூக்களலர்ந்து கிடக்குமாயிற்று பர்யந்தங்களடைய. † நாள்செல்ல நாள்செல்லக் குறைந்துவருகையன்றிக்கே நிறமுஜ்ஜ வலமாகாகின்றுள்ள கருங்குவளைகளானவை அலருகிற பர்யந்தங்களையுடைத்தான வயலையுடைய திருவாவி. (நெய்யிலங்கியாதி) † புறம்பு அவையும் உள்ளில் அவனுடையநிறமுமாய் முன்னடிதோற்றதாயிற்று கையில் திருவாழியன்றாகில். (நெய்யிலங்கியாதி) † வடிவினிருட்சிக்கும், குவளைப்பூவால்வந்த இருட்சிக்கும், கையில் திருவாழியால்வந்தவொளியல்லவாகில்முன்னடி தோற்றதுகாணும். (நெடுமலை) தூதுவிடவும் வார்த்தைசொல்லவும்மாட்டாதே நிற்கிறுன்போலேகாணும். தூதுவிடமாட்டாதபடியாயிற்று அத்தலை பட்டுக்கிடக்கிறது. இத்தலை (௧) “சுரே ஸுஸுஸுஸுஸு - ஊர்த்வம் மாஸாந்நஜீ விஷ்யே” என்றால், (௨) “நஜீஸீஸு - நஜீவேயம்” என்றுமத்தனையிறே அத்தலை. (கையிலங்கு) † பட்டர், “ஸர்வேஸ்வரன் திருமங்கையாழ்வார்க்குப் பக்கக்குதிரை யேறிப் போமாகாதே! அவன்கையில் திருவாழி அழகுக்குடலாக ஒப்பித்திருக்குமத்தனை, இவர்கையில் வேல் சத்ருநிரஸந்தாலே கறைகழுவ அவஸம்மின்றிக்கே யிருக்குமாயிற்று”. † அவன் சேஷித்வ ஸூசிசகமாகத் திருவாழியைப்பிடித்தாற்போலேயாயிற்று, இவர் சேஷத்வஸூசிசகமாகத் திருவேலைப்பிடித்தபடி. (கண்ணிரைத்த) † தூதர்க்கு வார்த்தைசொன்னபடிகேட்டு அவன்முன்னேவந்துகிற்கக் கண்டிசொன்ன. (அருவினைகளடையாவே) அவனைப்பிரிந்து நோவுபட்டுத் தூதுவிடுகைக்கு ஹேதுவான பாபங்கள்கிட்டாது. ஸர்வேஸ்வரனைப்பிரிந்து தூதுவிடப்புகுது அதுதானுங்கூட மாட்டாதே பகிம் வ்யஸநம் படவேண்டா. இப்பத்தையு மப்பஸித்தார்க்குத், தூதுவிடுவானவன் றானாயிற்று. ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மையித்யாதி) உட்கருத்தைமுந்து வருளிச் செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). செங்கமலங்களுண்டாயிருக்கலாமே, இதுவே யென்று சொல்லுகைக்கு நிமித்தமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஊரி

லித்யாதி). தேசவிப்ரக்ருஷ்டமான பரமபதமன்றிக்கே காலவிப்ரக்ருஷ்டங்
களான விபவங்களும்ன்றிக்கே, கரண விப்ரக்ருஷ்டமான அந்தர்யாமியுமன்
றிக்கே, தாமிருந்த திருவாலியிலிருந்தவினைக் குறித்துத் தூதுவிகெயும்;
அவன் முன்னிலையாகத் தோற்றினாகக்கொண்டு தன் தசையை யறிவிக்கை
யுமாம்படி. ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான அஜ்ஞாநம் வினைந்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்
தமாகக் குவினைகளின் ஸம்ருத்தியைச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. ஒருபடு
க்கையில் பிரிவு பிறந்தாற்போலே இவர்க்கு இத்திருமொழியிலதபவம் ; அத்
தை யுட்கொண்டு வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறாரென்று கொள்ளுவது. “ஊர்”
என்கையாலே - ஆழ்வார் தாமுயிப்படி யிருக்கிறாரென்று ஸூகிதமாகிறது;
இங்ஙனன் றுகில் இரண்டு வாக்யமும் புநருத்தமாமிறே. இவ்வாழ்வாருடைய
பக்திகார்யமான அஜ்ஞாநத்தின் சரமாவதிக்குப் போரும்படி சுவனைக்குள்ள
நிறத்தின் மிகுதியைச் சொன்னத்தை நியாமகமாகக் காட்டுகிறார் (மையான
தித்யாதி). “சுவனை” என்றபோதே கருமை தோற்றமே, இங்ஙனிருக்கச் செ
ய்தேயும், “கரும்” என்றும், “மையிலங்கு” என்றும் விசேஷணத்தைய மிடு
கையாலே, தம்முடைய தசைக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொன்னாரென்னுமி
டம் ஸூகிதமிறேயென்று திருவுள்ளம். வாக்யார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (நா
ளித்யாதி). இப்போது சடராழியையிட்டு விசேஷிக்கைக்கு உட்கருத்தருளிச்
செய்கிறார் (புறம்பித்யாதி), இத்தால்-விஸ்வலேஷித்தாராக வெண்ணியிருக்கிற
தம்படியாலும், அவனும் வ்யாமோஹாதி சயத்தாலே “*மயர்வற மதிநலம்பெற்
றவர் இங்ஙன் விஸ்வலேஷித்துப் படுகிறபாடு காண்கையாலே நான் றானும் விஸ்
வலேஷித்தேகைவேணும்” என்று கலங்கித் தூதுவிடவும் மாட்டாதே உருவுவெ
ளிப்பாட்டால் வாய்விடவும் மாட்டாதே யிருக்கிறதசையிலே, நெஞ்சறியுமவ
ளுன திருவாழியாழ்வான் இருவருக்கும் வெளிச்செறிப்பைக் கொடுத்தானெ
ன்றதுளந்திடுகிறாரென்று திருவுள்ளம். கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார்
(வடிவிலித்யாதி). இவ்வாழ்வார் திருவாலியம்மானே விஸ்வலேஷித்தாராகக்கொ
ண்டு நோவு படுகிறவேனையிலே திருவாழியாழ்வான் நெய்யூட்டிப் புகர்படை
த்துத் திருவுள்ளத்தைக் குடிக்கொள்ள, இவர் அவ்வுழுகில் கண்வைத்து அவ
னுள்ளத்தை யுங்கண்டு க்ருதார்த்தராய், “இச்சேர்த்திக்கென் வருகிறதோ”
என்று கையில்வாளப்பற்றி யிருக்கிறாரென்று விவகூறித்து, “நெய்யிலங்கு”
என்று விசேஷணமிடாமையாலே பலித்தகறையைச் சொல்லுகையாலே இப்
படி சொல்லலாமென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (பட்டரித்யாதி இருக்கு
மாயிற்று என்னுளவும்). சத்ரு நிரஸநத்துக்குடலாக வேலைப்பிடித்தாரென்
றருளிச்செய்து, சேவகனுக்கு வேல் கிருபகமென்று ஸத்ருஷ்டாந்தம் தாத்
பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). பாட்டுக்களெல்லாம் கண்டு
சொன்ன தகளுன்றே யென்னவருளிச்செய்கிறார் (தூதர்க்கித்யாதி). (க௦

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

முன்றும்பத்து ஆறந் திருமொழிமுடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, எ-தி, கள்வன்கொல்ப்ரவேசம். ௫௮௧

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ம் பத்து, எ-ம் திருமொழி,
கள்வன்கொல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—† தூதுவிட்டுத் தூதர்க்குச்சொன்ன பாசரம் நெஞ்சிலே
பூற்றிருந்து அத்தை பாவித்து, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவன்றன்
முன்னின்றாகைக்கொண்டு அவனுக்கு வார்த்தைசொல்லும்படி பிற
ந்த தசாவிசேஷம் அவன் திருவுள்ளத்திலேபட்டு, அது பொறுக்க
மாட்டாதவனாகையாலே தானேவந்து† முகம்காட்டி, இவளைக்கூடக்
கொண்டுபோக;† ஆதிவாஹிகரை வரக்காட்டிக்கொண்டுபோம் சில
ரை, பெரியதிருவடியை வரக் காட்டிக் கொண்டுபோம் சிலரை. (க)
“நயாமி - நயாமி” என்று தானேகொடுபோம் சிலரை; அப்
படியே தானேவந்து† அத்தவாளத்தலையாலே மறைத்துக்கொண்
டுபோக; அந்தரங்கமாகக் காத்துக்கொடுக்கிடந்த திருத்தாயாருணர்
ந்து படுக்கையி லிவளைக்காணுமையாலே, போனவன்படிகளையும்,
தனக்கவளையொழியச்செல்லாமையையும், எதிர்த்தலை இப்படிபட
வேண்டும்படியிருக்கிற இவளுடைய வைலக்ஷணயத்தையும், தன்
னிழவையும் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறானாய்ச் செல்லுகிறது.

அவனிவளைக்கொடுபோகையாவதென் - ஸ்வர்பதேசத்திலோடு
கிற தென்னென்னில்; மாநஸாநுபவமாயிருக்கச்செய்தே பாஹ்ய
ஸம்ஸ்லேஷம்போலையிருக்கப் பண்ணிக்கொடுத்ததொரு வைசத்யத்
தைச்சொன்னபடியிறே. (க) †[ஸீதீஸநஸி - ஸ்த்திதேமநஸி](உ)*கின்ற
வாசில்லாமனதும் ஓரிடத்திலேநிற்கப்பெற்று, அபசயாத்மகமானசரீ
ரமும்ங்கேயிங்கே சிதிலமாகாதே ஒருபடிப்பட்டு, தாது (ஈ) க்களு
மொன்று முடங்கி ஒன்று நியிருகையன்றிக்கே ஸாம்யாவஸ்த்தையை
பஜித்து, †இப்படி சரீரத்திலே யொரு லாகவம்பிறந்து ஸத்வமுத்திரிக்
தமானஸமயத்திலே, ஆரேனுமொருவனாகவுமாம், தான் கீழ் ஸம்ஸா
ரியாய் நின்றகிலையையும், இந்தைக்கழித்துக்கொள்ளுகைக்கிடாயிரு
ப்பதொரு கைம்முதல் தன்பக்கலின்றிக்கேயிருக்கிறபடியையும், அவ
னைப்பற்றியே கழிக்கவேண்டும்படியிருக்கிறபடியையும், இதில்கின்
றும் கரையேற்றுகைக்கிடான சக்தியும் ப்ராப்தியு மவன்பக்கலிலே

ருஅஉ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, எ-தி, கள்வன்கொல்பரவேசம்.

யுண்டாயிருக்கிறபடியையு மதுஸந்தித்து அவன்பக்கவிலே பரந்யாஸத்தைப்பண்ணுவது.† பின்னைபேற்றுக்கு இவ்வளவமையுமோவென்னில், சரீரத்தைப்பற்றிவருமவற்றுக்கு ஆத்மாஸுகதுகாநுபவம்பண்ணுமாபோலே இவற்றுக்குவருமவை தன்னதாம்படி விஸ்வசரீரானுமாய், இவன்தன்னை ஒருகாலதுஸந்தித்தால் பின்பிவனைப்போலே மறக்கைக்கடியான ஜந்மநிபந்தநமான கலக்கமின்றிக்கேயிருக்குமவனுமாயாலே, அவ்வளவமையும்.† இப்படி ஒருநாளதுஸந்தித்தவன் ப்ரக்ருதிவஸ்யனாய், பின்பு தந்தேஹயாத்ரையிலே அந்யபரனாய்திரிந்து, பின்பு ஸ்மரிக்கைக்குங்கூட யோக்யதையில்லாதபடி * காஷ்ட்டபாஷாணஸந்நிபனாய்க்கிடக்கும்ன்று, இவனைப்போலே ஒருகால் ஸ்மரித்தால் பின்பு விஸ்மரிக்கும்வனன்றிக்கேயிருக்கிறநான் ஸ்மரித்தபடியே யிருப்பன். [ஸுஷுத்வீ - மதபக்தம்]† ஸ்மரிகைக்கு யோக்யதையில்லாதவன்று ஸ்மரித்திலேவென்று கைவிடுத்தனை துராராதனையோ அவன்பற்றிற்று. [அஹம் - அஹம் ஸ்மராயி]† ஐஸ்வர்யகாமனுக்கும், ஆத்மபராபதிகாமனுக்கும், † பக்திகாமனுக்கும், அந்திமஸ்மருதியுண்டு; இவன் முதலிலே தூடங்கி ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணினவனுகையாலே இவனுக்காக நான்னைப்பன். [ஸ்ரீமதாஸாஸகம - நயாமிபரமாமக்திம்]† இப்படிக்கினைத்து நானே கைதொடனாய்வந்து கொடுபோவன். ஸ்லோகதவயம் † என்று; எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வமுமிறேயிவை. ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலேவர்த்தித்த வைஷ்ணவன் அந்திமஸமயத்தில் பட்ட க்லேசத்தைக்கண்டு பெரியநம்பிக்கு மெம்பெருமானாகும் நடந்த ஸமவாதத்தைநனைப்பது. “ ஸுஷுத்வீ - மதபக்தம் ” என்கிறவிடமும் பக்திமானையே சொல்லிற்றானாலோ, ப்ரபந்நனைச்சொல்லிற்றென்கைக்கு நியாமகராரென்ன; அவனுக்கு அந்திமஸ்மருதிவிதிக்கிறசாஸ்தரம்.*

அரு — கள்வன்கொல் பரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே, (க) “என்முலையாள-உன்னகலத்தாலாளாயே” என்று ப்ரார்த்திக்கச்செய்தேயும் அவன் செய்யாமலிருக்கையால், “வனை ஆளமாட்டோமே” என்று கூடத் பெண்பிள்ளை, இத்திருமொழியில் பின்துடர்ந்து போனாகக் கொண்டு திருத்தாயார் சொல்லுகைக்கு ஸங்கதியென்னென்ன, வருத்தவர்த்தியுமாண கதநமுக்கே வருளிச்செய்கிறார் (துதுவிட்டியாது). இத்தால்,

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, எ-தி, கள்வன்கொல்பரவேசம். ௫௮௩

மாநஸாநுபவத்தில் ஒருவைசத்யத்தாலே அவன வந்தானாகவும், தன்மகளும் வயலாலி மணவாளனும் ஒருபடுக்கையில் சேர்த்தார்களாகவும், தான்கிட்டக் காத்துக்கொண்டிருந்தாளாகவும், இங்ஙனிருக்கத் தான் கண்ணுறங்க, அப்போது (க) “நிலையாளா நின்வணங்க வேண்டாயேயாகிலும்” என்று இவன் சொன்ன இழவு திருவுள்ளத்திற் பட்டு அதுநீர இப்பெண்பிள்ளையைக்கொண்டு புறப்பட, படுக்கையிற்காணாமல் தானும் புறப்பட்டு, கண்டு கொண்டிருக்கவே கொண்டிருந்தான் என்று ஒருதசை பிறந்து அநுபவிக்கிறாளென்றதாயிற்று. (முகங்காட்டி) என்றவநந்தரம், ஸம்ஸ்வேஷித்து என்றுசேஷம், தானேவந்து கொடுபோனபடியை த்ருஷ்டாந்த கதாபூர்வகம் விவரிக் கிறார் (ஆதிவாஹிகரையித்யாதி) “கள்வன்” என்றத்தைப்பற்ற (அத்தவாளத் திலையாலேயித்யாதி). அத்தவாளத்தலை - தலைமுன்தானே.

“இவனைக் கொடுபோகையாவதென்” என்றத்தை விவரிக் கிறார் (ஸ்வா பதேசத்திலித்யாதி). த்ருஷ்டாந்தமாகக் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்லோகத்துக்கு வ்யாக்யானம் (ஸ்த்திதி இத்யாதி). மகஸ்ஸவாஸ்த்யாதிகளைச்சொன்ன வித்தால் பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி சரீரததிலே யித்யாதி). “ஸ்த்தி தேமநஸி” என்று இப்போது சொல்லுகையால் - முன்பு விஷயப்ரவணமாயிருந்தமை தோற்றுகையாலே, அத்தைப்பற்றிவரும் ஸ்மரண விசேஷத்தையும், “சரீரே - ஸுஸ்வஸ்த்தே” என்கையால்தோற்றினபூர்வத்தி லஸ்வஸ்த்ததையால் பலித்த கர்மயோகோத்யோகத்தைப் பற்றிவரும் ஸ்மருதியையும், “மாம்” என்ற பதத்தில் விவக்ஷிதமான உபாயபாவத்தைப்பற்றிவரும் நினைவையும்* அஜபதத்திலும்* விஸ்வரூப பதத்திலும் ஆர்த்த(பு)மான சக்திப்ராப்திகளைப்பற்றி வரும்நுஸந்தாநத்தையும், “ஸ்மர்த்தா” என்ற பதத்துக்கு அர்த்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தால் பிறந்த நைர்ப்பரியாநுஸந்தாநத்தளவு மர்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (பின்னை யித்யாதி அமையுமென்னுமளவும்). “தம்” என்றத்தால், ஸக்ருத்தாக ஒருநான் ஸ்மரித்துமறத்திருந்தவவனென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யொருநாளித்யாதி).* “மத” என்கையாலே தேவதாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறா நென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்மரிக்கைக் கித்யாதி). அந்நிமஸ்மருதிதானு மிவ்ஷுக்குவேண்டா, இவன் பரந்யாஸம் பண்ணுகையாலே நானே அந்நிமஸ்மருதி தன்னையு மேறிட்டுக்கொள்ளுவ நென்கிறானென் நருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்வர்யேத்யாந்). (பக்திகாமன்” என்றது - பக்திஸாத்ய பகவத் ப்ராப்திகாமனென்றபடி. “ததாமி” என்னாதே, “நயாமி” என்கையாலே பலித்த அஸஹாயபாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி நினைத்தித்யாதி). (என்று) என்றவநந்தரம், பேராய் என்றசேஷம்.

௫௮௪ பெரியதிருமொழி ஈ-ப, எ-தி, க-பா, கள்வன்கொல்.

பு.—கள்வன்கொல்யானறியேன் கரியானொரு காளைவந்து
வள்ளிமருங்குலென்றன் மடமானினைப்போதவென்று
வெள்ளிவளைக்கைபற்றப் பெற்றதாயரையிட்டகன்று
அள்ளலம்மூங்கழனி யணியாவிபுகுவர்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்வன்கொல்	கள்ளனோ (உடையவனோ)	பெற்றதாயரை	பெற்றதாயானஎன்னை
யான் அறியேன்	நானறியமாட்டேன்,	இட்டு அகன்று	தனியேகிடக்கவிட்டு
கரியான் ஒருகா	கறுத்தவனாயொரு		ப்போய் (ஒன்றுசேர்ந்த அவ்விருவரும்)
களைவந்து	யொளவநபுருவகன்வந்து [டைய	அள்ளல்	சேற்றிலுண்டான
வள்ளிமருங்குல்	துண்ணிடைடையு	அடபூ	அழகியபூக்கள்நிறைந்
என்தன்மடமா	நல்லயுவதியானஎன்னினை	ங்கழனி	தநீர்நிலங்களையுடைய
போதஎன்று	வாவாஎன்றுத்வரைபண்ணி	அணிஆலி	பூமிக்குஆபரணமான
வெள்ளிவளை	க் வெள்ளிவளைகளணி		திருவாலியிலே
கைபற்ற	ந்தகையைப்பிடிக்க (உடனே அவன்)	புகுவர்கொலோ	புகுவாரோ? (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கள்வன்கொல்) (க) †, “சீர் - சோரேன்” என்று இவனுடைய ஆத்மாபஹாரத்தோபாதியாயிருக்கிறதாயிற்று உடையவன் தன்னுடைமைகொண்டுபோனதும், †என்னதென்றுபோந்தவாஸநையாலே. (கொல்) †உடையவன் உடைமைகொண்டுபோனானாகையாலும், காணக்கொடுபோகையாலும், “கள்வன்” என்னப்போகிறதில்லை; ஆகிலும், கள்வன் என்னலுமாயிராநின்றது மமகாரத்திலுற்றத்தாலே. (யானறியேன்) †கார்த்துக்கிடக்கிற தானறியாளாகில் கொண்டுபோனவனைப்போலே காணாம்கேட்பது.

†அறியாயாகிலும் அறிந்த அம்சத்தைச் சொல்லலாகாதோவென்ன, (கரியானித்யாதி) †பிள்ளையமுதனார், “கூடுகிடக்க வானையுருவிக் கொடுபோவாரைப்போலே, தாயாரணைத்துக்கொடுகிடக்கக் கொண்டிபோனான்” என்று கிர்வஹித்தார்; †அத்தை பட்டர்கேட்டருளி, “அத்தனைப்பணிப்படவேண்டாகாண், சிலகள்ளர் விளக்குக்களையும் பிடித்து, †‘பிள்ளை, பிள்ளை’ என்கிறவளவிலே கொண்டிபோமாபோலே கொண்டிபோனான்காண்” என்றருளிச்செய்தார். (ஒரு) வாய்

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௭-தி, ௧-பா, கள்வன்கொல். ௫௮௫

புகுநீரிலே புக்காரைப்போலே, கிறத்தைச்சொல்லாநிற்கச்செய்தே யும் இன்னொன்று நிர்த்தரிக்கமாட்டாதே, “கூடிநீ - கஸ்சிதஸ்தி” என்னுமத்தனையாயிற்று. (காளை) போனவிடம் அவன் குற்றமன் றென்கிறான்; அவன் பருவத்தின்குற்றம். †இவள்போனவிடம் பழி யென்று குற்றமாகச்சொல்லுகிறவன் தனக்கொரு ப்ராப்தியின் றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, அப்பருவத்தைச்சொல்லும்படியிறே அது இவள்தன்னையும் துவக்கிப்படி. †போன என்மகள்தானும், “இது பழி” என்று நினையாமையில்லை, அநர்த்தம்பார்த்து மீளவொண்ணாத படியான பருவத்திற்குற்றமென்கிறான். †வைரூபத்தை விளைத்து விட்டார்கள் என்று முறைப்படச்சென்றவளிறே, (௧) “ஸ்யை” தருணௌ” என்றான். பின்புசொன்னது பூர்வவாஸநையே அது வர்த்தித்தபடியாலே. †அன்றாகில் தான் பட்டத்தை முறைப்படுகிற துக்கு இது என்கே உபயோகியாய்ச் சொல்லுகிறான். நடுவு பிறந்த வற்றையும் ஸம்போகத்தில் †நடுவுபிறந்த விமர்த்த (விமர்)த்தோபாதி யாகநினைத்திருந்தான். (வந்து) கிறமும் பருவமுமுவையானால், ஸர்ப்ப யாகத்தில் ஸர்ப்பங்கள்போலே தானிருந்தவிடத்திலே பெண்பிறந்தா ரடையச் சென்று விழவேண்டும்படியிருக்க, வரவுமத்தலையிலே யானால் இவள்போகாதிருப்பாளோ? †ஆரே னுமாகவுமாம், பகவல்லா பமுண்டாகில் அத்தலையில் வரவல்லதில்லை.

(வள்ளியித்யாதி) †அவனைக்கொடுவந்த விஸ்வாமித்ராணைச் சொ ல்லுகிறது. இவளுடைய அழகாயிற்று அவனையழைப்பித்தது. †அவனுக்கு அநேகத்தைச் சொல்லிவைத்து இவளுக்கு ஓரழகைச் சொல்ல அமைந்திருக்கிறதிறே; (௨) “மாலுக்கு” என்று துடங்கி அவனுக்கு அநேகத்தைச்சொல்லி, இவளை (௨) “கொங்கலரேலக் குழவி” என்னுமாபோலே. (என்றன்மடமானினை) என்மகளாவது, †முத்தை(மூட்டு)யாவது; -தன் னௌகுமார்யத்தையாதல், ஸ்தரீத்வ த்தையாதல், போகிற வழியிலருமையையாதல், இவையொன்றையும் நினைக்கமாட்டாத முத்தை (மூட்டு) கிடர். (என்றன்) †அவன்வந்து கொடுபோகப்புக்கவாதே, “என்மகள்” என்று தானுமொருதலை பற் றுகிறான். (போதவென்று) (௩) “கூடிநீ - கஸ்சிதஸ்தி - உத்தமர்த்தமிம்சர” என்றானாயிற்று. கரியான் காளைவந்து “போத, போத” என்றதா

ரு.அ.சு. பெரியதிருமொழி, ந-ப, எ-தி, க-பா, கள்வன்கொல்.

யிற்று. ஸாவேஸ்வரனைப் பெறுகைக்கு இவன்பண்ணும் கர்மஜ்ஞா நமபோலே அவன்றானிவனைப் பெறுகைக்குப்பண்ணின ஸாதநாது ஷ்ட்டாநமிருக்கிறபடி. (வெள்ளிவளைக்கைபற்ற) †உத்தியிலே துவக் குண்டு ஸ்தப்த்தையாய்கின்றான்; அவ்வளவிலேவந்து கையைப்பிடித்தான்; (க) †“^{సమక్షాత్} ^{పాణి} ^{పట్టు} ^వ ^అ ^ప ^ర ^మ ^ఋ ^{ణి} ^క ^ర [ు] ^త [ః] - நபரமாணிக்ருத³ பாணிரபால்யே பாலேந பீடி.த³” என்கிறபடியே - பிடித்தபிடியிலே (உ) “அங்கண்ணனுண்டவென்றொயிர்க்கோதிது” ³என்னும்படியாயிற்றுப் பிடித்தது. முன்பு நெடுங்காலம் தாய்பக்கல்பண்ணின வாஸை முதலடியிலேவந்து கழியும்படியாயிற்று பற்றினபற்று. † இடைச்சிகள் பொன்னையும் மாணிக்கத்தையுமழியமாறி வெள்ளிவளையை யாயிற்று இடுவது.

பற்றினபற்றிலூற்ற மெவ்வளவு போருமென்னில், (பெற்றதாயரை) நான் வளர்த்துக்கொண்டதாயோ “நினைத்தபோது பொகட்டுப்போகைக்கு. (இட்டு) †பொகட்டுப்போகாகின்றனும் பொகட்டுமென்னும் அதுதாபமும் நெஞ்சிலே கிடக்கவுமாமிறே. சில அசேதநங்களைப்பொகட்டுப்போமாமோலே பொகட்டு. (அகன்று) தான்விட்டாலும் நமக்குத் தொடர்ந்துகென்று பற்றவொண்ணாத படி கைகழியப்போய. (அளவமித்யாதி) †இவ்வொரெல்லை கழிந்தால் பின்னை மாறியிடுமடி பூவின்தலையிலேயாமபடியான தேசமாயிற்று. (ந) †“^{పాణి} ^{పట్టు} ^వ ^అ ^ప ^ర ^మ ^ఋ ^{ణి} ^క ^ర [ు] ^త [ః] - பாதாருந் துதமேவ பங்கஜ ரஜ³” என்னும்படியாலே அதுதானவருக்கு பாதக (పాదక) ³மாகிறது. (அணியாலி) ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான திருவாலி. (புகுவர்கொலோ) இருவருமிரண்டுமுத்த (ముద్ద) ராயிற்று - மாயாந்ருதந் தைப்பிடித்தது தாவென்பாரும், அதைப்பிடிப்பதாக அதன்பின்னே போவாரும். லங்காதவாரத்திலேசென்று நிற்கலாகாதோ என்று கில்லாதே உத்தேஸ்யபூமியிலே பகலே புக்கார்களாக வல்லர்களோ. இருவருமொருவர்க்கொருவராமழங்காலாயிற்று. .. (க)

அரு — முதற்பாட்டு - வயலாலி மணவாளன்வந்து கலந்து கைக்கொண்டு போனானில், அவனை, “கள்வன்” என்பானென்னென்ன வருளிச்செ

(ச) (உ) தி-வாய ச-க-கா. (ந) ஸ்ரீகுணரத்ந-சக.

† ஐஸ்வரியிலேயோ “வெள்ளி” என்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்குரா (இடைச்சிங்களித்யாதி). என்று அருமபதாந்தம்.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, க-பா, கள்வன்கொல். ௫௮௭

ய்கிரார் (சோரேணேத்யாதி). “என்றன் மடமானினை” என்று திருத்தாயார் பண்ணின மமகாரத்தை யருளிச்செய்கிரார் (என்னதென்றித்யாதி). ஆனால் “கொல்” என்று ஸம்சயிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிரார் (உடையவனித்யாதி). “யானறியேன்” என்கைக்கு இனியறியத்தக்காருண்டோ, இது ஆரைக்கேட்கிராளென் றருளிச்செய்கிரார் (காத்தித்யாதி). “யானறியேன்” என்கையால் அறிந்தாரைக்கேட்கை தோற்றுமென்று திருவுள்ளம். இனி அவனைத்தானே கேட்கிராளாகவேணுமென்று ரஸோக்தி.

இப்படி அவனையே கேட்கிராளாய்க்கொண்டு இவன் புறப்பட, அசலகத்து நங்கைவந்து பரஸங்கம் பண்ணுகிராளாக, மேல் “இட்டகன்று” என்று மளவுக் கவதாரிகை யருளிச்செய்கிரார் (அறியாயகிலு மித்யாதி). கரியான் காணக்கொடுபோகச்செய்தே இவன் கொடுபோகவொட்டிவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிரார் (பிள்ளையமுதனு ரித்யாதி). (கூடு) கத்தியுடைய. (அணைத்துக்கொடுகிடக்க) என்றது - பெண்ணிடத்தில் மமதையாலே கொடுபோகவொட்டாமல் கட்டிக்கொண்டிருக்க வென்றபடி. யத்வா - பிள்ளையமுதனுக்கு, பெண்ணும் தானுமாப் படுக்கையிலே கிடக்கக் காணாதபடிவந்து அவன் கொடுபோனென்று கருத்தாகவுமாம். இப்பகஷத்தில், “கரியான்” இத்யாதிகளும், “ஐப்பற்ற” என்றதும் திருவாலி மணவாளன்மேல் பித்தேறினவன் தன்னைவிட்டுப் போகையாலே அவனை வந்தானாக வேணுமென்று ஊஹித்துச் சொல்லுகிராளென்று நிர்வஹித்துக்கொள்வது. “இப்படி யருமைப்படவேணுமோ, பஸ்யதோஹரஸ்ய, தானேகொண்டு நடந்தானென்னலாம்” என்னும் பட்டர் நிர்வாஹத்தை யருளிச்செய்கிரார் (அந்தையித்யாதி). (பணிப்படவேண்டா) காணாமல் கொண்டுபோனென்று சொல்லி இத்திருமொழியில் பதங்களுக்குப் பொருள்கட்டி அருமைப்பட வேண்டாவென்கை. (பிள்ளை பிள்ளையென்கிம வளவிலே) பிள்ளை பிள்ளையென்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு பிண்துடர்ச்செய்தே யென்றபடி. மாமியாரான தான் பருவத்தைச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிரார் (இவன் போனவிடமித்யாதி). மகன்தான் தன்னைவிட்டுப்போகை பழியென் றறியாளோவென்ன (போனவித்யாதி). அநர்த்தமுண்டானாலும் விடவேண்டாதபடியா யிருக்குமோ பருவமென்ன வருளிச்செய்கிரார் (வைரூபயத்தை யித்யாதி). “ரூணை” என்றவன் பின்பு தன் வைரூபயத்தைச்சொல்லி முறைப்படுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிரார் (அன்றாகிவித்யாதி). ஆனாலும் நாவிகாச்சேசத்தை மறந்து இங்ஙன் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிரார் (நடுவித்யாதி). “வந்து” என்கையாலே - ஸ்வாபபேசத்தில் பாகத ஸ்வீகாரமே உத்தேஸ்யமென்று தோற்றுமென்கிரார் (ஆரேணுமித்யாதி).

வல்லி என்றது - “வள்ளி” என்றுகிடக்கிறதாய், அத் போலேயிருக்கிற இடையை வள்ளிக்கைக்குத் தாதுபர்யமருளிச்செய்கிரார் (அவனையித்யாதி). அழகு அழைப்பித்தெண்ணைக்கு நியாமகமென்னென்ன வருளிச்செய்க

டுஅஅ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, எ-தி, உ-பா, பண்டிவன்.

ரூர் (அவனுக்கித்யாதி). (முத்தையாவது) என்றவநந்தாம், “போத” என்கைக்கு ஹேதுஎன்றுசேஷம். காளையானவன் கருதிவரும்படியான பருவத்தால்பலித்த ஸௌகுமார்யத்தையும், “மடம்” என்றபதத்தால் பலித்த ஸத்ரீத்வத்தையும், “அள்ளல்மூலகமுனி” என்றபதத்தையும் கடாசுஷித்து முத்தையை விவரிக்கிரூர் (தன்னித்யாதி). பிள்ளையமுதரூர் நிர்வாஹத்தில் முந்தின யோஜனையைப்பற்ற வருளிச்செய்கிரூர் (அவன்வந்தித்யாதி). “உத்தமர்த்தமிமஞ்சர” என்று - தன்கீழ் ஸத்ரீயைத்தானே ஸங்கோசமற வ்யவஹரித்தாற்போலே, தன்கீழ்ப் பெண்பிள்ளையைத்தான் “போத” என்று விதித்தானென்கை. கீழ்தான் ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணியிருக்க கையைப்பற்றுவானென்னென்ன (உக்தியிலேயித்யாதி). கையைப்பிடித்தானாகிலும் தாய்க்கஞ்சி விடுவித்துக்கொள்ளவொண்ணாதோவென்ன (நப்ரமணீக்ருத இத்யாதி). இளம்பருவத்தில் பிடித்தபிடியிலே அளவுபடப் பிடிக்கப்பட்ட தில்லையாயிற்று. “கை” என்கையாலே - ஸம்ஸ்லேஷரஸமதுபவிக்குமளவும் பற்றினபற்று வீட்டானில்லையென்று தோற்றுகையால், அப்படி இவளை யுமுண்டு கோதாக்கினென்கிரூளென்று திருவுள்ளம்.

(போன்கக்கு) என்ற வநந்தாம், க்ருஷ்ணனைப்போலே யென்றுசேஷம். “அகன்று” என்று மேலிருக்கச்செய்தே, “இட்டு” என்றதுக்குக் கருத்து (பொகட்டித்யாதி). “அள்ளல்” என்று சேராய், அதிலேயிருக்கிற அழகிய பூக்களையுடைய கழனியென்று புஷ்பஸம்ருத்திக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரூர் (இவ்வூரித்யாதி). (இவ்வூர்) என்றது - திருமங்கையென்றபடி. தன் பெண்பிள்ளையின் ஸௌகுமார்யத்தையறிந்து அவளுக்குத்தக்கபடி மடிப்புடைவை இவ்வூரிலிடுவித்துவைத்தாளாகக்கொண்டு அவ்வூரில் பூவிலே அடியிலகைக்குத் தான்றான் க்லேசிக்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (பாதேத்யாதி). 5 (க)

ழ. — பண்டிவனாயன் நங்காய் படிநன் புகுந்தென்மகள் தன் தொண்டையஞ் செம்கனிவாய் நுகர்ந்தானை யுகந்தவன்பின் கெண்டையொண் கண் மிளிரக் கிளிபோல் மிழற்றிடந்து வண்டமர் கானல்மல்கும் வயலாலி புகுவர்கொலோ. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	அசலகத்துப் பெண்களே!	ஆயன்படிநன்	(திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களைத்திருமெ) இடையக்கள்ளையிருந்தான்;
இவன்	இந்தயுவாவானவன்		(இப்போது)
பண்டு	முன்னெல்லாம்		

5 ஸம்சயமென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (இருவருமித்யாதி). (முத்தையை) ஒருவர்க்கொருவர் வைலகஷணயத்திலேயீடுபட்டு அறிவழிந்திருக்கை. (போவாரும்) ஆயிற்தேஎன்று பூரிப்பது. என்று அருமபதாந்தாம்.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, எ-தி, உ-பா, பண்டிவன். ருஅசு

புகுந்து	(அகத்தில்ப்ரத்யக்ஷ மாக) ப்ரவேசித்து	கிளிபோல் மிழற்றி	கிளிபோலே சிலவார்த்தைகள் பே சிக்கொண்டு
என்மகள்தன்	பருவம்நிறைந்த என் பெண்ணினது	அவன்பின்நட ந்து	அவனுடையபின்னே யே நடந்துபோய் (சேர்ந்துகொண்ட அவ்விருவரும்)
தொண்டைசெ	கோவையின் சிவந்த ங்கனிஅம்வா	னிபோல் அழகிய	வண்டுஆமர்
ய்துகர்ந்தா	அதரத்திலம்ருத	த்தைப் பாநம்பண்	வண்டுகள்நிறைந்த
னே	னினை அவனே	கானல்மல்கும்	கடற்சோலைக்குழந்த
உகந்து	(என்பெண்ணுவன்) விரும்பிக்கொண்டு	வயல்	கழனிசையுடைய
கெண்டை	கெண்டைபோலே	ஆலி	திருவாலியிலே
ஒண்கண்	அழகியதிருக்கண்கள்	புகுவர்கொ	புகுவாரோ என்ன
மிளிர்	(அபூர்வதர்சநத்தா லே) அகன்றொளி விட	லோ	வோ. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பண்டிவனுயன்றங்காய்) †பண்டி
வன் சக்ரவர்த்தித்திருமகனென்னுமாபோலே இப்போதை அவஸ்த
தை. †வெண்ணெய்களவுகாணப்புக்கு அக்களவு தலைக்கட்டமாட்டா
த இளிம்பன்கிடர் என்மகளை யிப்படிசெய்தான். †அங்ஙனன்றிக்கே,
பண்டிவன் (க)*காடுவாழ்சாதி இப்போது நாகரிகனுன். (படிநன்
புகுந்து) †பண்டி காணாமல் களவுகாணுமித்தனை; இப்போது பஸ்ய
தோஹானுன். (என்மகளித்யாதி) ஸௌந்தர்யாதிகளால் தோற்
பிக்கையன்றிக்கே †ப்ரணயஸிரையில் வைதக்த்யத்தாலே தோற்பிப்
பதே! (அவன்பின்) (உ) †*பேதைநின்னைப்பிரியேனினியென்றகன்
றவன் பின்பு தோற்கும்படி சில வ்யாபாரங்களைப் பண்ணினுனத்த
னையல்லது, †“போரு” என்றழைத்திலன். †வாகம்ருதமான அம்மான்
பொடியை யிட்டுக்கொண்டுபோனபடி. (கெண்டையொண்கண்
மிளிர்) அபூர்வதர்சனங்களாலே கண்ட பதார்த்தங்களை, “இவை என்
ன, †வினவு” என்று கண்ணாலேகேட்கை. (கிளிபோல்மிழற்றி) கண்
னுல் கேட்டுக்கொளாதவற்றை வாயாலேகேட்டி. (நடந்து) †அவ
னுக்கு முன்னோக்கிப்போகவொண்ணாதபடி அவன்பின்னே நட
ந்து. (வண்டித்யாதி) (ஈ)†“ஸஞ்சரஞ்சுரீ - நசுபநராவர்த்ததே”
என்று புக்க திர்யக்குக்களுங்கூட மீளாத ஊரிலே புகுவர்கொலோ.
தனக்காசைப்பட வேண்டாவென்கிறான். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தன் ஸௌந்தரங்களைக் காட்டி வரச்சொல்லிக் கையைப்பிடித்தானாகையாலே என்னை யிட்டுப்போனென்றான்; அங்ஙனன்றுகாண், அவன் தூர்த்தவ்யாபாரங் களாகிற அம்மான் பொடிபோட தானே நடந்தான் கிடாயென்று அசலகத்து நங்கையோடு சொல்லுகிறாள் என்று ஸங்கதி.

இவன் - இப்போது பெண்பிள்ளையைக்கொண்டு நடந்தசதுரன், பண்டு இடையன்கிடாய் என்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பண் டித்யாதி). பண்டுஆயுதனைவன் இப்போதை அவஸ்த்தையில் சகரவர்த்தித்திரு மகின்போலே சதுரானென்கை. முன்புத்தையில் அசாதாரணத்தையும் இப்போதையில் சாதாரணத்தையும் காட்டுகிறார் (வெண்ணெயிற்யாதி). இவன் - திருவாலிதருநகரியில் வஸிக்கும் இவன், பண்டுஆயுதன் - காடழகர் கிடா யென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அங்ங னன்றிக்கேயித்யாதி). படிநன் - தூர்த்தனென்றாய், பட்டநிர்வாஹத்தில் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பண்டுகாணுமலித்யாதி). (ப்ரணயஸிரையில்) ப்ரணயதாரையில், கீழே “இவன்” என்று சொல்லிவைத்தா, இப்போது “அவன்” என்று சொன்னதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பேதையித் யாதி). (போருஎன்று) வாஎன்று. பின்னை என்செய்தானென்ன(வாகித்யாதி). (வினவென்று) சொல்லென்றபடி. இவன் முன் நடந்தாளாகில் உம்மத்தப்ர வ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்திபோலே ஒருபடி திருவாலியிற்புகலாயிருக்கும், இவன் பின் நடக்கையாலே புருகையில் ஸம்சயிக்கவேண்டிற்று என்னும் பாவம் ஸ்புரிக்கத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கித்யாதி). “கானல்” என்று காடாய், காடுபோலேயிருக்கிற தோப்புகளின் ஸம்ருத்தியைச்சொ ல்லி, அததை “வண்டம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (நசேத்யாதி). (2)

பு—அஞ்சுவன் வெஞ்சொல்நங்கா யரக்கர்குலப் பாவைதன்னை வெஞ்சின மூக்கரிந்த விதலோன்றிறம் கேட்கில் மெய்யே பஞ்சிய மெல்லடியெம் பணைத்தோளி பரக்கழிந்து வஞ்சியந்தன் பணைகுழ வயலாவி புகுவர்கொலோ. (க.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	அசலகத்துப்பெண் ணே!	வெஞ்சினம்	வெல்லிய கோபமடி.
வெஞ்சொல்	இது கொடுஞ்சொல் லாயிரந்தது.	மூக்கு	அவன்மூக்களை [யாக
அரக்கர்குலப்பா	ராசஸ்குலத்துக் கெ ல்வா மொறுபெண் ணாய் கொண்டாட ப்பட்ட சூர்ப்பண கையினது	அரித	அறுத்த
வைதன்னை		விறலோன்	மிடுக்கையுடைய அந் தயுவாவினது
		திறம்	ப்ராரத்தை
		கேட்கில்	இப்போதுகேட்டால்

மெய்யேஅஞ்சுவன்	அதை இப்போதாக நினைத்து பயப்படுவேன்; (அப்படியிருக்க)	பரக்குஅழிந்து அடக்கமின்றி (அவனோடுசேர்ந்தகொள்ள, அவ்விருவரும)
பஞ்சமெல்லஅழி	செம்பஞ்சுட்டியம்மா துவானபாதங்களை யும்	வஞ்சி கொடிக்கூட்டடர்களா அழகிய [லும் தண்பனை குளிர்தழுவங்கில் புதர்களாலும்
எம்பனைத்தோளி	மூங்கில் போன்றபுஜங்களையுமுடைய எம்பெண்ணானவள்	குழ் குழப்பட்ட கழுனியையுடைய ஒலி திருவாலியிலே புகுவர்கொலோபுகுவாரோ? (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (அஞ்சுவனித்யாதி)†(அரக்கர்குலப் பாவை துடங்கி, மெய்யே - அஞ்சுவன்) †பட்டர் இப்பாட்டையொரு ளிச்செய்து, “ஒருஸ்தீரீயை விருபையாக்கினவனுடைய திறம்கேட்கில் அஞ்சுவன் என்னகயால்,†இத்தலைக்கு குண ஹாநியாய்த் தோற்றுகின்றது, இது ஆழ்வாரருளிச்செய்யக்கூடாது, இதைநன்கேனே சேரும்படி?” என்று ஆச்சாணைக்கேட்க, “துணிப்பிருக்கக் கை வேக வேணுமோ, எம்பெருமானார் தாமே யருளிச்செய்துவவத்தாரிமே” என்ன, “அருளிச்செய்தபடி யெவ்வனே” என்றுகேட்க; †‘மூன் பொருப்புணர்ந்துடன்போக்கிலேபிறந்த ப்ரமாதத்தைக்கேட்டு அத்தை நினைத்து இப்போது பயப்படுகிறான்” என்றருளிச்செய்தார். (மெய்யே அஞ்சுவன்) அது பூதகாலத்திலே, இது வர்த்தமாரகாலத்திலேயென்று தோற்றுகிறதுதலை, ஏககாலத்திற்போலே பயமாகாசின்றது.(பஞ்சியமெல்லடி)†இத்தபநிக்கையிலிருக்கிலும் பயப்படவேண்டும்படி ப்ருதுவான காலையுடையவன். (எம்பனைத்தோளி) சுற்றுடைமை, பசுமை, ஒழுஞ்நீட்சி, இவையெல்லாவற்றாலும் மூங்கில்போன்றிருந்தாவ தோளையுடையவன். (பரக்கழிந்து) †பழியஞ்சாதே. பரக்கழிவு - †மிகவும் கழிவென்றுமாம். (வஞ்சியித்யாதி) தனக்கு †உபமானமுள்ள தேசத்தேறப்புகுமோ? (௩)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (அஞ்சுவனித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே, “அவன்” பின் கெணையொண் கண்மிளர்க்களிபோல் மிழந்த” என்கையாலே, (க) “அருஞ் சூன்யமாய்” என்று கூடப்போனபோது வழியில்கண்டவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு நடந்தாற்போலேபோனபடி தோற்றுகையால், அநந்தரம் அவ்விடத்திலே குர்ப்பணுகைவந்தது இருவர்க்கும் பிரிவுவருகைக்கு மூலமானபடியை நினைத்துத் திருத்தாயாரஞ்சுகிறாளுென்று ஸங்கதி.

(க) ரா.ஸி.ப.கா.க.அ.

சொல்லுவீர்கள் ஈதென்று அறிந்து	வண்டு	வண்டுகளானவை
சொல்ல வல்லவர் தடஞ்சூழ்	தடஞ்சூழ்	தடாநங்களால் சூழப்
களை!		பட்ட [ந்த
சொல்லீர் உண்மையாக இது	புறவில்	பர்யந்தத்திலே அலர்
வென்றுசொல்லுங்	செம்மல்போது	பெரியபூக்களிலே
கள்; (ஆளுல் என்	ஆடு	(மதுபாநத்துக்காகஇ
பெண்ணே)		ழிந்து) ஆடாநின்ற
மாதவன் ஸ்ரியபதியை		ள்ள
தன்துணையாந	புனல்ஆலி	நீர்வளங்கிறைந்த திரு
டந்தாள் கொண்டுநடந்துபோ		வாலியிலே
ளுள், (போன அவ்	புகுவர்கொலோ	புகுவாரோ. (ச)
விருவரும்)		

வ்யா—நாலாம்பாட்டு. (ஏது அவன் தொல்பிறப்பு)† கூந்தரிய ஜந்மமோ? இடையர் ஜந்மமோ? அறிகிலேன். (இனையவன்)† பாவி சன். (வளையூதி)† தான் கின்றிருந்தவிடத்தை வெளியிடமவன். (மன்னர் தூதுவனையவனார்)† உகவாதாரிருந்தவிடத்தே வெறுங்கையே செல்லுமவனுடையவூர். (அவனார் சொல்லுவீர்கள் சொல்லீ ரறியேன்)† கூந்தரியஜந்மத்திலே பிறந்தானென்றசைப்படுவார் இடையனாய்ப்பிறந்தானென்றசைப்படுவாராய், ஆசைப்படாநின்றி கோள்; எனக்கு† இரண்டும் தோற்றுகிறதில்லை.

(மாதவனியாதி) “ஆழங்காலே மிதப்பென்று புத்திபண்ணினான். †அளவுடையவர்களகப்பட்ட விஷயமென்றால், தனக்கு நிலமன்றெ ன்று மீளவறியாதே போனான். (தடஞ்சூழியாதி) அவ்வூரில் பூக் களலர்ந்தபோது தேன்வெள்ளத்தாலே வண்டிகளுக்கு இழிந்து பா நம்பண்ணப்போகாது; கழியவலர்ந்து மதுவெள்ளம் அரையாறு பட்டாலாயிற்று வண்டிகளுக்குப் பாரம்பண்ணலாவது. கழியவலர் ந்த பூக்கள்தேடி வண்டிகள் மதுபாநம்பண்ணும் திருவாலியிலே புகுவர்கொலோ. போது - புதுபூ. அப்போதலர்ந்தபூ. சொல்ல - பெருமையும், பழமையும், சூவும். (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஏதவனியாதி). நங்கையானவன், “நீயேனஞ் சுகிராய், அவன் ரகுலத்தில்பிறந்த ஆண்பிள்ளையன்றோ, விரோதியைக் கிழங்கெடுக்கவல்லவன்கிடாய்” என்ன; அதுக்குத்தரமாக, அவன்படுக்க னான சக்ரவர்த்தித்திருமுகனோ இடையனோ எனக்குத் தெரிகிறதில்லை, நீங் கள் என்னச்சந்திர அவன் கூந்தரியன் என்றுசொன்னால் சொல்லுங்காள், எனக்கு கிரத்தரிக்கப்போகிறதில்லை யென்கிறுனென்று ஸங்கதி.

“அவன் தொல்பிறப்பு-ஏது” என்று அங்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கூந்தரியேய்யாதி). நீயறிந்தபடிதானேதென்ன, சொ

ருகூசு பெரியதிருமொழி, நு-ப, எ-தி, ரு-பா, தாயெனை.

ல்லுகிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பாலிசன்) என்று. வினைவ தறியாதே யொன்றைச்செய்யுமவனென்கை. இத்தெங்கே கண்டாயென்னச் சொல்லுகிறானாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீருக்மிணிப் பிராட்டிக்காக, அந்த புறச்சோலையிலே சிசுபாலாதிகளறியுமபடி சங்கடதவிலையோ என்னும் பாவ த்தை யருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (க)* அதிர்குரல் முரசங்களன்றோ, வீரோதிகள் மண்ணுண்ணுர்கரோவென்ன; ஆயுதங்களைப் பொகட்டுத் தூது போனவனன்றோ என்கிறுளென்று விவகித்தருளிச்செய்கிறார் (உசுவாதா ரித்யாதி). வெறுங்கையோடுபோகிலும் (உ) “கஞ்சன் குஞ்சிபிடித்தடித்த பிரான்” என்கிறபடியே - முடிக்கவல்ல குடியிற்பிறந்தவன்கிடாய் யாதவ குலத்தில் பிறந்தானென்ன; நீங்கள் வேண்டினபடிசொல்லுங்கொள்: எனக் கச்சந் திருகைக்குடலல்ல வென்கிறுளென்றருளிச்செய்கிறார் (கந்திரியேத் யாதி). “ஊர்” என்றது - குடியாய், ஐம்மத்தைச்சொல்லுகிறது. (இரண்டும் தோற்றுகிறதில்லை) என்றது - இடையனானும் கந்திரியனானும் கிரப்பயமா யிருக்கைக்குடலாகத் தோற்றுகிறதில்லையென்கை.

கந்திரியனானலென்பயம் தீராதென்ன “மாதவனித்யாதி” சொல்லுகிற னாக உட்கருத்து (ஆழங்காலித்யாதி). பிராட்டி பாஹுபலத்தை விஸ்வஸி த்துப்போ யிருக்கச்செய்தேயும் அத்தானே மூக்கரிகைக்குடலாய்ப் பிரிவு வினைத்தே; அவள், (நு) “ஓஓ” ஓவ - இதோபவ” என்னவல்லவள், “ஓஓ” ஓவ - பஸ்மீபவ” என்னவும் வல்லவ்; இவள் “மடமான்” என்னும் பா வத்தையுமுட்கொண்டு கீழ்வாக்யத்தை வ்விளக்கிறார் (அளவித்யாதி). (ஈ)

மூ.—தாயெனை யென்றிரங்கார் தடந்தோளி தனக்கமைந்த
மாயனை மாதவனை மதித்தென்னை யகன்றவிவள்
வேயன தோள்விசிறிப் பெடையன்ன மென நடந்து
போயின பூங்கொடியாள் புனலாவி புருவர்கொலோ. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தடம்தோளிது	பெரியதோள்களையு	மாயனைமாதவ	ஆஸ்சர்ய பூதனாஸஸ்
வள்	டையதுவள், [னை	னை	ரியஃ பதியையே
எனை	மனம்வருந்தம் என்	மதித்து	தஞ்சமாகநினைத்து
தாய்என்று இர	பெற்றதாயென்று	என்னையகன்று	என்னைத்தனியேவிட்
ங்காள்	கருபைபண்ணிப்	டுகீங்கி	
	பாராள்-	வேயனதோள்	மூங்கில்போன்றதோ
தனக்குஅமைந்	தன்னெனநர் யாது	விசிறி	னைவிசிக்கொண்டு
	குணங்களுக்குத்த	பெடைஅன்ன	அன்னப்பெடைபோ
	ருந்த ரூபலாவண்	ம்என	ல்
	யாதுகளையுடையவ	நடந்துபோயின	அவன்பின்னையேநட
	னுகிய		ந்துபோன

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, கூ-பா, என் துணை. நூலு

பூங்கொடியாள் அழகியகொடிபோலு புனல்ஆலி நீர்வளம்மிருந்த திரு
மிடையையுடைய வாலியிலே
என்பெண்ணும்(அ) புகுவர்கொலோ புகுவாரோ. (இ)
வனும்)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தாயெனையென்றிரங்காள்) தாய்
வயிற்றெரியும் என்றிரங்குகிறிலள். (தடந்தோளி தனக்கமைந்தமாய
னை) அவனுடைய ஸர்வாங்க ஸௌந்தர்யமும், இவளுடைய தோள
ழுகொன்றுக்கும் போருமத்தனை. (மாதவனைமதித்தென்னை யகன்ற
விவள்) †ப்ரணயஸிரையில் ஸ்ரோத்ரியனென்னுமித்தை யொன்றை
யும்நனைத்து என்னைக் கைவிட்டவிவள். (வேயனதோள்விசிறி) மூங்
கில்போன்றிருந்துள்ள தோள்விசிறி. (பெடையன்னமெனநடந்து)
வெறும் அன்னமென்னில்! ஆனறுமென்று, (பெடையன்னம்) என்
றாள். (போயினவித்யாதி) இருவருங்கூட ஜலக்ரீடையண்ணி வர்த்
திக்கலாம் தேசத்திலே புகுவர்கொலோ. ... (இ)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தாயெனையித்யாதி). நீ “மாதவன்முன்னுணை
யாநடந்தாள்” என்று வயிறுபிடிக்கிறதென், இப்படிப்பட்ட வுண்ணைவிட்டு
அவன்பின் போகைக்குதேறுவென்னென்ன ; அவன் ஸௌந்தர்யத்தை
யெபார்த்துப் ப்ரணயிதவத்தை நச்சிநடந்தாள்கா நென்கிறாளுென்று ஸங்கதி.

“அகன்றவிவள்” என்றும், “அகன்றவன்பின்” என்றும் பாடவ்ய
முண்டு ; அதிலே முந்தின்பாடாநுகுணமாக வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயேத்
யாதி). மறநைப்பாடம் - வ்யாக்யாநாந்தரஸித்தம். (ஆனறும்) என்றது-ஆண்
காரும் என்றாய், பும்ஸ்த்வகந்தமுண்டாமென்று சப்தார்த்தம். ... (இ)

மு—என்துணை யென்றெடுத்தேற் கிறையேனுமிரங்கிற்றிலள்
தன்துணையாவென்றன் தனிமைக்கு மிரங்கிற்றிலள்
வன்துணை வானவர்க்காய் வரஞ்செற்றநர்க்கத்துறையும்
இன்துணைவ னெனும் போயெழிலாவி புகுவர்கொலோ. (ஊ)

பதம்.	உரை:	பதம்.	உரை,
என்துணைஎன்	எனக்குத்துணையெ	என்தன்தனி	நான்தனியேயிருப்ப
று	ன்று [காக	மைக்கும்	தற்காகவும்
எடுத்தேற்கு	பெற்றெடுத்தவெனக்	இரங்கிற்றிலள்	இரக்கங்கொண்டில
இறையேனும்	கொஞ்சமாகிலும்[ள்,		ள் (இப்படிப்பட்ட
இரங்கிற்றிலள்	இரக்கங்கொண்டில		வென்பென்)
மன்துணையு	தனக்குத்துணையான	வானவர்க்கு	தே மதகளுக்கு

நா.பெரியதிருமொழி, நு-ப, எ-தி, எ-பா, அன்னையும்

வன்துணையாய் வலியதுணையாகப்	இன்துணைவ	இவ்வுடமானஸஹாய
போய்	னெடுமீப்போ	பூதனெடுந் கூடப்
வரம்செற்று இலங்கையிலுள்ளரா	ய்	போய் (சேர்ந்து
கஷஸர்களின்வரப		கொண்ட அவ்வி
லத்தைஅடக்கி		ருவரும்) [லே
அரங்கத்துஉறை கோயிலிலேநித்யவா	எழில்ஆலி	அழகியதிருவா லியி
யும் ஸம்பண்ணுகிற	புருவர்கொலோ	புருவாரோ. (சு)

வ்யா.—ஆரூம்பாட்டு. (என்துணையித்யாதி)† எனக்குத் தஞ்சு
மானதுணையென்று கொண்டாடிவளர்த்தேன் என்றொருசற்று
மிரங்கிறிலள். (தன்துணையித்யாதி)† ஸ்நேஹமில்லையாகிலும், நோ
வுபட்டாவை “ஐயோ!” என்று இரங்குவார்களிறே, அதுவும் செய்
திலள்.

(வன்துணைவானவர்க்காய்) தேவர்களுக்காகத் தன்னைப்பே
ணாதே அம்புக்கிலக்காக்குகை வன்துணையாவது. (வரம்செற்று)
தேவர்கள் கொடுத்த வரங்களையுமழித்து.† தங்கள் தலையாலுள்ளவை
யெல்லா மழித்தாலாகாதே அவன்துணையாவது. (அரங்கத்துறையு
மித்யாதி)† நிரதிசயபோக்யனுமாய்ஸுலபனுமாய் ரகஷகனுமானவ
னெடுகூட,† ராவணவதம்பண்ணி மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது திரு
வயோத்யை கோடித்தாற்போலே, திருவாலியும் கோடிக்கப்பண்
ணிப் புருகிறார்களிறே. (சு)

அரு.—ஆரூம்பாட்டு. (என்னித்யாதி). “தாயெனையென்றிரங்கான்”
என்றத்தை விவரிக்கிறதிப்பாட்டுடன் ஸங்கதி.

பெண்பிள்ளையானவன் தன்ஸ்நேஹத்தாலே இவளெனக்குத்துணையெ
ன்றும் எடுத்துவளர்த்தாளென்றும் இரங்காமல்போனாளென்றும் தாத்பர்யமரு
ளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி). தனக்கு ஸ்நேஹமில்லாவிட்டாலும் தன்னை
யே துணையாகவெண்ணியிருக்கிற என்னுடையதனிமைக்காகிலும் மிரங்காமற்
போனாளென்றும் பாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹமித்யாதி).

ஸ்வரூபதேசம் தவரிக்கும்படி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தங்களித்யாதி).
“இன்” என்றினர்த்தம் (நிரதிசயேத்யாதி). “அரங்கத்து” என்றத்தால்
பலிதம் (ஸுலபனுமாய்) என்றது. “எழில்” என்றதற்கு பாவம் (ராவணேத்
யாதி). (சு)

மு—அன்னையும்த்தனு மென்றடியோமுக்கிரங்கிறிலள்
பிண்ணைதன் காதலன்றன் பெருந்தோள் நலம்பேணினைளால்
மிண்ணையும் வஞ்சியையும் வென்றிலங்கு மிடையாள்நடந்து
புண்ணையு மன்னமும்கூழ் புனலாவி புருவாகொலோ. (எ)

பெரியதிருமொழி, ந-ப, எ-தி, எ - பா, அன்னையும். இசுள்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னையும்	தாயும்	வென்று	தோற்றித்து
அத்தனும்	தமப்பனும்	இலங்கும்	விளங்காநின்றான்
என்று	என்றுநினைத்து	இடையாள்	மத்யதேசத்தையு
அடியோமக்கு	எங்களவிஷயத்திலே		டையஎன்மகள்
இரங்கிற்றிலன்	இரக்கங்கொண்டில	நடந்து	நடந்துபோய் (சேர்ந்
	ள், [க்கு		தகொண்டஅவ்வி
பின்னைதன்	நப்பின்னைப்பிராட்டி		ருவரும்)
காதலன்தன்	நாயகனுடைய	புன்னையும்	புன்னைப்பொழிலும்
பெரும்தோள்	மஹாபுரா லி ங் க ந	அன்னமும்	ஹம்ஸக்கூட்டங்களு
நலம்	ஸுகத்தை	கும்	கூழ்ந்த [ம்
பேணினை	விரும்பினவளாய்,	புனல்ஆலி	நீர்வளமுள்ளதிருவா
மின்னையும்வஞ்	மின்னலையும்வஞ்சிக்		லியிலே
சியையும்	கொம்பையும்	புகுவர்கொலோ	புகுவாரோ. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (அன்னையுமித்யாதி) †போகநினைத்தால் பழியிட்டுப் போகவேணுமோ? †அடியோமான வெங்களைத் தாயும் தமப்பனுமென்று †பேரிட்டு இரங்கிற்றிலன். †கியாமயரை கியாமக ரென்று பேரிட்டுப் போகவேணுமோ? (பின்னையித்யாதி) †இங்கே யிருவரைக்கைவிட்டால் அங்கே யிருவரைப்பற்றவேணுமிதே. †நம் மை விடுகைக்கடி அங்கு அநுபாவ்ய விஷயத்தினுடைய பெருமை யாகாதே.

(மின்னையுமித்யாதி) மின்னையும் வஞ்சிக்கொம்பையும் தோற் பிக்குமிடையையுடையவள் நடந்து. (புன்னையித்யாதி) ஸம்போக ஸத்தாநங்களும் தன்னினங்களுமுள்ளவூரிலே புகுவர்கொலோ? ()

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (அன்னையுமித்யாதி). கீழிரண்டுபாட்டிலும் - தா யென்றிரங்காமற்போளுளென்றுசொல்ல, (க) “கீர்த்ரண்கீர்த்ரண - பிதரம்மாத ரம்” என்று - விட்டுப்பற்றவேண்டும் விஷயமாகையாலே உங்களைவிட்டுப் போளுள், இதுக்கு நீ கரையவேணுமோ? என்று நங்கைக்குக்கறத்தாக; நானங்குநினைத்திருக்கும்வளோ, வயிற்றில்பிறந்தாரையும் பெண்ணென்று எண்ணுவதுண்டோ, நாங்கள் பரதந்தரன்றோவென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

உட்கருத்து (போகவித்யாதி). சப்தார்த்தம் (அடியோமித்யாதி). பேரிடு கை-பழியென்கை. கீழ்வாய்விவரணம் (கியாமயரையித்யாதி); நப்பின்னை ப்பிராட்டிக்குப்பித்தனாயிருக்கிற கற்புஷணன் பெரியதோளாகை, பேணினை- ஆசைப்பட்டாளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமடையிச்செய்கிறார் (இங்கே யித்யாதி). ஆல் - அசை. “பெருந்தோள்” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (நம்மையித்யாதி). (எ)

ஞசுஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, அ-பா, முற்றிலும்.

மூ.—முற்றிலும்பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் பேசுகின்ற
 சிற்றில்மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதைதன்னைப்
 பெற்றிலேன் முற்றிழையைப் பிறப்பிலி பின்னேநடந்து
 மற்றெல்லாம் கைதொழப்போய் வயலாவி புகுவர்கொலோ. (1)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முற்றிலும்	மூச்சிலையும்	பெற்றிலன்	நான் கண்ணற்காண
பைங்கிளியும்	பச்சைக்கிளியையும்		ப்பெற்றிலேன்;
பந்தும்	கந்துகத்தையும்		(அவன்)
ஊசலும்	உஞ்சலையும்	மற்றெல்லாம்	ஸ்வவ்யதிரித்த ரெல்
சிற்றில்	சிறுகூட்டிலிருந்து	கைதொழ	லாம் கண்டுஸேவி
பேசுகின்ற	பேசுகிற		க்கும்படி.
மென்பூவையும்	மருதுஸ்வபாவமான	பிறப்பிலிபின்	ஹையப்ரதிபட னான
	நாகணவாய்ப்புகழி	னே	வன்பின்னே
	யையும்	நடந்துபோய்	நடந்துசென்று (ஒன்
விட்டுஅகன்ற	விட்டுநீங்கிப்புறம்		றுச்சுந்த அவ்விரு
	போன		வரும்)
செழுங்கோதை	அழகியமாலையோன்ற	வயல்ஆலி	ஸ்வயஸம்ருத்தியை
தன்னை	வளாய்		யுடைய திருவாலி
முற்றிழையை	பூர்ண ஆபரணமணி		யிலே
	ந்த என்பெண்ணை	புகுவர்கொலோ	புகுவாரோ. (2)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (முற்றிலித்யாதி) †சிறுகூட்டிலே
 கின்று பேசாநின்ற மருதுஸ்வபாவமான பூவையையும் விட்டகன்ற.
 (செழுங்கோதைதன்னை) †விலோபகரணங்களைவிட்டு அவனைப்பற்
 ற்பின்பு உடம்பிலே பிறந்த பெளஷ்கல்யம். (பெற்றிலேன் முற்
 திழையை) †முன்னேபோகவிட்டு, கடைப்பணியும் கொக்குவாய்க்
 கூட்டமும் கண்டு பின்னே போகப்பெற்றிலேன்.

(பிறப்பிலி பின்னேநடந்து) “உனக்கிதுகுணஹாசிகாண்” என்
 று சொல்லி மீட்கைக்குமொரு பிறப்புடையனன்றிக்கே பிறுக்கிற
 வன்பின்னேநடந்து. (மற்றெல்லாம் கைதொழப்போய்) †தாயான
 குற்றத்தாலே எனக்கொருத்திக்குமிதே தொழுவொண்ணுதது, அல்
 லாதார்க்கெல்லாம் தொழுதுபின்னே டோகலாமிதே. (வயலாவிபுகு
 வர்கொலோ) தன்னைக்காண்பார்க்குக் காட்சிகொடுக்கவிடமுள்ள
 தேசத்தில்புகுமோ? அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லாபோகங்களுமுண்
 டாப்படியான தேசமென்னவுமாம். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முற்றிலித்யாதி. நீ இப்போதுவிட்டுப்போன
 பின்பு, “அடிபோழுக்கு” என்றுசொல்லுமதத்தனைபோக்கி, அவன் நாயகனை
 வேண்டிப்போகவொருப்பட்டபோது “படிகடந்து புறப்படுகை குலமாய்நாத
 க்ஷப்போராது காண்” என்று தகைய வில்லேயே, ஆகையால் சொல்லாதே

பெரியதிருமொழி, நு-ப, எ-தி, கூ-பா, காவியங்கண்ணி 1000

நடந்தாளென்ன ; ஆகில் எண்ணப்போலே, நியமக்கோடிதங்களுன்றே
லீலோபகரணங்கள், அவற்றையும் விட்டுப்போளுளென்கிறுளென்று
ஸங்கதி.

முற்றிலும் - முச்சிலையும், பைங்கிலியும் - பச்சைக்கிலியையும், பந்த
யும், ஊசலும் - ஊஞ்சலையுமென்றத்தம் கண்டுகொள்வதென்றவிலுதித்து,
‘பேசுகின்ற, இத்தாதிக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (சிறுகூட்டிலேயித்தாதி).
செழுங்கோதை - அழகியமாலேபோன்ற பெண்பிள்ளையென்று சப்தார்த்த
மாய், தாத்தாய்மருளிச்செய்கிறார் (லீலேத்தாதி). இவ்வுமுற்றமுடைய லைப்
பெற்றிலேனென்றால் பெற்றவளான தான் அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாதெ
ன்று (பின்னேபோக) என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (முன்னேயித்தாதி).

கீழ்ப்பாட்டில், “அடியோமுக்த” என்றவன் இங்கேதாயாகை - தொழக்
கூடாமைக்குடலென்று, மற்றெல்லாரும் தொழப்போயினுளென்கிறான்,
இதுக்குக்கருத்து - ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தாலே பகவத்விஷயத்தில் கைவைத்தவ
ளென்று எனக்கும் தொழலாயிருந்தாலும் வழிநடையாகையாலே நாட்டார்த்
காகத்தாயானமுறையிலே நிற்கவேண்டிற்றே ! என்றுசொல்லுகிறுளென்று
விலகித்தருளிச்செய்கிறார் (தாயானவித்தாதி). ... (அ)

மூ.—காவியங் கண்ணியெண்ணில் கடிமாமலர்ப் பாவையொப்பான்.

பாவியேன் பெற்றமைமால் பணைத்தோளி பரக்கழிந்து

தூவிசேரன்மைன்ன நடையாள் நெடுமாலொடும்போய்

வாவியந்தண்பணைகுழ வயலாவி புருவர்கொலோ. (கூ)

பதம்.	உரை.
காவியங்கண்ணி	காவிபோலே அழகிய
	கண்ணையுடையவ
	ளாய்
எண்ணில்	விசாரிக்கப்புகில்
கடிமாமலர்	பரிமளம்மிக்க தாம
	ரைப்பூவில் வஸிக்கிற
பாவையொப்பா	பெரியபிராட்டியா
ள்	ரை ஒப்பவளாய்
தூவிசேர்	இறகையுடைய
அன்னம்அன்ன	அன்னப்பெடையோ
	டு ஸத்ருசமான
நடையாள்	நடையையுடையவ
	ளாய்

பதம்.	உரை.
பணைத்தோளி	மூங்கில்போன்றதிரு
	த்தோள்களையுடை
	யவளாகிய என்பெ
	ண்
பாவியேன்	பாபிஷ்ட்டையான
	நான்
பெற்றமைமால்	பெற்றதோஷத்தினு
பரக்கு அழிந்து	அடக்கம் சிறிதமில்
	லாமல்
நெடுமாலொடு	தீர்க்கவயா மோஹமு
ம்	டையவனோடு
போய்	தனியேபோய் (ஒன்
	றுசேர்ந்த இருவரு
	ம்)
வாவி	தடாகங்களுட

தண் அம்பனை	குளிர்ந்து அழகியநீர்	ஆலி	திருவாலியிலே
	நிலங்களும்	புகுவர்கொ	புகுவாரோ என்ன
குழ்	சுற்றும் குழந்த	லோ	வோ ? (க)
வயல்	ஸஸ்யஸம்ருத்தியை		
	யுடைய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) † ஸஸ்வரனிற்காட்டில் பிராட்டி * அஸ்தேக்ஷணையென்னுமேற்றத்தையுடையனானாற போலே பிராட்டியிலேற்றமுமிவளுக்கு. (காவியங்கண்ணி) என்று இருவரையும் சேர அநுபவிக்கிற கண்ணிறே இவளுடையகண்கள். (பாவியேனித்யாதி)† என்வயிற்றில் பிறக்கையிறே இவளுக்குத் தனியே போகவேண்டிற்று. (தூவிசேரித்யாதி)† நடையாலே பிச்சேற்ற வல்லவள். (நெடுமாலொடும்போய்) நடைக்குப் பிச்சேறி வ்யாமோ ஹிக்குமவன். (வாவியித்யாதி)† ஸௌநாஸ-ஹிக்குமையபண்ணிவினாயா டலாம் தேசத்திலே புகுவர்கொலோ? (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி), “இப்படி பெற்றாரையும் உற்றாரையும்விட்டு லீலோபகரணங்களையும் காற்கடைகொண்டு, உன்ம களைப்போலே போருவாருண்டோ” என்று நங்கைப்பழியிட; அதுக்கு, பிறந்த கத்தையும் திருவையோத்தையில் லீலோபகரணங்களையும்விட்டு. (க) “యస్య యస్య సస్యస్య-యஸ்த்வயாஸஹ ஸஸ்வர்க்கஃ” என்று போனவளைப்போலே போனாள், என்செய்கேன், பரக்கழிந்தாளென்கிறாளென்றுஸங்கதி.

காவியிற்காட்டிலும்-கருநெய்தலிற்காட்டிலும், அழகியகண்ணுடையவ ளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸஸ்வரனித்யாதி). பிராட்டி, தாஸ்தாவீஜநங்களைக்கொடுத்தனுப்பவும், இனையபெருமான் குறை ப்பட்டுக்கொண்டு வரவுமிறே துடர்ந்துபோனாள், உன் பெண்ணைப்போலே ஒருவரோடும் சொல்லாதே தனியே நடந்தாளோவென்ன “பாவியேனித்யா தி”சொல்லுகிறாளென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (என்வயிற்றிலித்யாதி). போனாளாகில், “வயலாலிபுகுவர்கொலோ” என்றுபுலம்புவானென்னென்ன, “தூவிசேரித்யாதி” சொல்லுகிறாளென்றுதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நடையாலேயித்யாதி). இத்தால் - அவன் புரிந்துபார்த்து இவள் நடையில் பித்தே றி முன்னடிதோற்றத்தையிருக்கையால் “இனி திருவாலியில் சேர்த்துவிடுவாரி ல்லை” என்று புலம்புகிறேனென்றபடி. (ஸௌநா ஸ-ஹிக்குமைய பண்ணி) என் றது - புலப்பங்களைக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்றெறிந்து ஜலக்கீரடபண்ணி யென்கை. (க)

மூ.—தாய்மனம் நின்றிரங்கத் தனியே நெடுமால் துணையாய்
 போயின பூங்கொடியாள் புனலாவி புகுவரென்று
 காய்கின வேற் கலியனெனெனச் செய்திழ்மலைபத்தும்
 மேவிய நெஞ்சுடையார் தஞ்சமாவது விண்ணுலகே. (௧௦)
 திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாய்	தாயானவள்	புகுவரென்று	புகுவரோஎன்னவோ
நின்றமனம்	இரவயிறெரிந்திரங்காநி	என்று	என்று
ங்க	ற்க	காய்கினம்	ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேல்
நெடுமால்	தன்னிலுங்காட்டில்	மிக்ககோபத்தை	யும்
	வ்யாமோஹத்தால்	வேல்	அவற்றைநிரஸிக்கத்த
	கலங்கியிருக்கிறவ	ஆழ்வார்	க்கவேலைபுருடைய
	னை	கலியன்	ஆழ்வார்
துணையா	ஸஹாயமாகக்கொண்	ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்த
தனியேபோ	ஸஜாதியரிடஒருவரும்	தமிழ்மலைபத்	தமிழ்த்தொடைபத்
யின	துணையின்றிப்போ	தும்	தையும்
	ன	மேவியநெஞ்	ஸஹ்ருதயமாக அபய
பூங்கொடியாள்	அழகியகொடியைஒத்	சுடையார்	ஸிக்கவல்லவர்க்கு
	தஎன்மகளும்(அவ	விண்ணுலகு	பரமபதத்திலுள்ளார்
	னும்ஆகிய இருவரு		க்கு நிரவாஹகளு
	ம்)		னவன்
புனல்ஆவி	நீர்வளம்மிருந்த திரு	தஞ்சமாவது	ரக்ஷகனும்(பரமபதத்
	வாலியிலே		தைக்கொடுக்கும்).

வ்யா—(தாய்மனம்த்யாதி)தாயார்வயிறெரிந்திரங்காநிற்க,†தன்
 னிலுங்காட்டில் வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கியிருக்கிறவன் துணையா
 கப்போன†விலக்ஷணையான பெண்பிள்ளை, ஜல ஸம்ருத்தியையுடைத்
 தான திருவாலியிலே †புகுமென்று, பிராட்டிபேச்சாலேயாகையன்
 றிக்கே திருத்தாயார் பேச்சாம்படி, பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவண
 ராய், †ப்ரதிபக்ஷத்திலே சினத்தையுடையராய், அத்ததை துணிக்க
 வல்லவேலைபுடையரான திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த. (பத்
 தும்மேவிய நெஞ்சுடையார்க்குத் தஞ்சமாவது விண்ணுலகே) †இப்
 பத்தும் ஸஹ்ருதயமாகக் கற்கவல்லார்க்குப் பரமபதம் நிர்ஸிதம்.
 †தாயார் தனிவழியேபோனொன்று பயப்படப்போகவேண்டா,ஆதி
 வாஹிக கணத்தோடே †தானே வழிகாட்டிக்கொடுபோம்.... (௧௦)

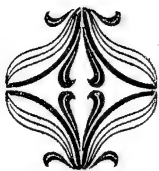
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

௬௦௨ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, எ-தி, க௦-பா, தாய்மனம்.

அரு.—நிகமம். (தாய்மனமித்யாதி). “நெடு” என்றநினர்த்தம் (தன்னி லுமித்யாதி). அத்தால் - இவன் துணையாகமாட்டானென்றுகருத்து. “பூ” என்று - அழகாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (விலகலணையான) என்று. “புகுவர்” என்ற பஹுவசநம் பூஜ்யோக்தியென்று விவக்ஷித்து, (புகும்) என்கிறார். காயாநின்றுள்ள சினத்தையுடையாரென்று சப்தார்த்தமாய், அதிக்கு விஷயம் ப்ரதிபக்ஷமாகையாலேயருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிபக்ஷத்திலே) என்று. “விண்ணுலகு” என்று விண்ணிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகனென்றாய், தஞ்சமாவது - பரமபதத்தைக்கொடுப்பனென்று விவக்ஷித்து பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இப்பத்துமித்யாதி). தஞ்சமாம் ப்ரகாரத்தையருளிச்செ ய்கிறார் (தாயாரித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (தானே) எம்பெருமானே. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

* மூன்றும்பத்து, ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, க-பா, நந்தாவிளக்கு. கூறும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ம் பத்து, அ-ம் திருமொழி,
நந்தாவிளக்கு ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†பகவத்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயத்தைப் பார்ஸ்வஸ்த்தார்பேச்சாலேயதுபவித்தார் ; அதாகிறது - மாதாபிதாக்களுக்காகாதே வயலாலிமணவாளனுக்கேயாயிருக்கிற இருப்பைத் திருத்தாயார்பேச்சாலே அதுபவித்தாராய்நின்றார்மீழ்; இப்படி திருவாலியில்புக்கு அதுபவித்தவிடத்திலும் ஆராமையாலே தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யம், உகந்தவிஷயத்தைக் கண்ணாலே கண்டு ஸ்பர்சாதிகளை அபேக்ஷிக்குமாபோலே †அதுபவிக்கையிலே மூட்ட, அப்போதே பெறுமையாலே திருவுள்ளம்பதற, திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடி, “ அப்பேறு பெறுந்தனையும் இங்கேயதுபவிக்கைக்காகவன்றோ உகந்தருளின நிலங்கள் ” என்று, ப்ரயோஜநாந்தாபாரான தேவர்களுக்குத்தந்தாமபிமதங்களபேக்ஷிக்கலாய், அவ்வோகாலங்களிலிழந்தாரெல்லார்க்கும் எல்லா இழவுகளும் தீர்க்கைக்காகத் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், அங்கேசென்றதுபவி என்று திருவுள்ளத்தை †அதுசாஸிக்கிறார் ... *

அநு.—நந்தாவிளக்கின்ப்ரவேசம். திருவாலியிலெம்பெருமானே யதுபவித்தும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே திருமணிமாடக்கோயிலிலே அதுபவிக்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை வருத்தவர்த்திஷ்யமாணசதருமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி). (அதுபவிக்கையிலே) தழுவிமுழுசிப்பரிமாறுகையிலே, (அதுசாஸிக்கிறார்) விதிக்கிறார். ...

பூ.—நந்தாவிளக்கே யளத்தற்கரியாய்
நரநாரணனே கருமாழுகில்போ
லெந்தாயெமக்கே யருளாயெனகின்
றிமையோர் பரவுமிடம் எத்திசையும்
கந்தாஜமந்தேனிகை பாட மாதே
கனிவண்டு மிழற்ற நிழல் துதைந்த
மந்தாரகின்று மணமல்கு நாக்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

(க)

௯௦௪ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, அ-தி, க-பா, நந்தாவினக்கு.

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தாவினக்கே	நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ர	அம்தேன்	அழகியவண்டுகள்
	காசமான ஜ்ஞாந	எத்திசையும்	ஸ்ரீவதிக்குக்களிலும்
	த்தை ஸ்வரூபமாக	கந்தாரம்இசை	தேவகாந்தாரி ராகம்
	வுடையவனே!	பாட	பாடவும் [நீள்
அளத்தற்குஅரி	பரிச்சேதிக்க அசக்ய	களிவண்டு	மதுபாநமத்தப்ரமரங்
யாய்	னுனவனே!	மாடே	பர்யந்தத்திலே
நரநாரணனே	நரநாராயணுவதார	மிழற்ற	ஆளத்திவைக்கவும்
	நெடுத்தவனே!	நிழல்துதைத்து	அவ்வண்டுகளுக்கு நி
கருமா முகில்	கறுத்த மஹாமேகம்		ழலைக்கொடுத்து
போல்எந்தாய்	போன்ற திருமே	மந்தாரம்நின்று	மந்தார வருகஷங்கள்
	னியையுடைய எ	மணம்மல்கும்	எல்லாக்காலத்தி
	ன்ஸ்வராய்!	லும் மலர்ந்துநின்	லும் மலர்ந்துநின்
எமக்கே	அநுகூலராய் அநந்ய	று பரிமளம் ஸம்ரு	று பரிமளம் ஸம்ரு
	சரணரான எங்க	த்தமாகாநிந்திறு	த்தமாகாநிந்திறு
	ளுக்கே	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலேயுள்
அருளாயென	ப்ரஸாதத்தைப் பண்		ள
	னியருளவேனுமெ	மணிமாடக்	திருமணிமாடக்கோ
இமையோர்	தேவதைகள் [ன்று	கோயில்	யிலே
நின்று	பூமியில்வாந்துநின்று	என்மனனே	என்மனஸ்ஸே!
பரவும்இடம்	ஸ்தோத்ராதிகளைப் ப	வணங்கு	ஆஸ்ரயி. (க)
	ண்ணி ஆஸ்ரயிக்கி		
	ற ஸத்தாநமாய்,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (நந்தாவினக்கே) †ப்ரஹ்மாதிகள், “எங் : களபிமதங்கள் செய்யவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறதிருமணிமா டக்கோயிவிலே நெஞ்சே! நீயும் சென்றதுபவியென்கிரார்.

(நந்தாவினக்கே)விச்சேதியாதவினக்கு. ப்ரபா ப்ரபாவான்களா யிருக்கையிறே†விளக்காகிறது. நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான†ஜ்ஞா நத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனென்றபடி. (அளத்தற்கரியாய்)†விபு த்வத்தாலும், மற்றுமுண்டான குணவிபூத்யாதிகளாலும், அபரிச் சேத்யனுவனே!†“(க)‘सङ्गोष्ठासुसंज्ञासु - ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம’ என்கிரார்காண்” என்று ஆழ்வரன்பணிக்கும்.†இப்படியிருக் கிறவன்றான் நரநாராயணப்ராதூர்ப்பாவத்தாலே தன்னை வெளி யிட்டபடி. (கருமா முகில்போலெந்தாய்) அப்போதை யதுபவ யோக்யமான வடிவு. †அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களிற் காட்டில் ஆகர்ஷகமாய் மேகம்போலே ஸ்ரமஹுரமானவடிவைக் காட்டி எங்களை யநந்யார்ஹமாக்கினவனே! (எமக்கேயருளாயித் யாதி). (உ) “देवानां दानवानां च सामान्यमुद्धृतं चरितं - தேவாநாம்

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, க-பா, நந்தாவினக்கு. கூடு

தாநவாநாம்ச ஸாமர்யமதிதைவதம்” என்கிற ஸம்பந்தஸாமர்யத் தைப்பார்த்து அஸுரர்களுக்குக் கருள்செய்கை தவிர்ந்து அநுகூலராய் அநர்யசரணரான எங்களுக்கே ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவே ன்னுமென்று தேவர்கள்வந்து ஸ்தோத்ராதிகளைப்பண்ணி யாஸ்ரயிக் கிற ஸ்த்தாநம்.

(எத்திசையும்த்யாதி). பார்த்த பார்த்த விடமெங்கும் கந்தாரம் என்கிறபண்ணை, அந்தேனுண்டு - தர்சநீயமான வடிவையுடைத்தாய் தேனென்று பேரையுடைத்தான வண்டிகளானவை மதுபாநம்பண் ணி யிசைசொல்ல. (மாதேயித்யாதி) அதினுடைய பர்யந்தத்தே, ஸம்ஸ்லேஷத்தர்லே ஹ்ருஷ்டமாய்க் களிக்கிற வண்டிகளானவை. (மீழ்ந்) நிரம்பா மென்சொல்லாலே யாளத்திவைக்க. (நிழ்ல்துதை ந்து) அவற்றுக்குபோக (ஃX) யோக்யமாம்படி நிழ்லச்செறியப் பண்ணி; பாடுவார்க்குக் காவணமிட்டுக் கொடுப்பாரைப்போலே. மந் தாரமென்று - கல்பகவ்ருஷ்த்திலே யொருவிசேஷம். எல்லாக்கால மும்நின்று மணத்தை மிகவுமுண்டாக்காநின்றுள்ள. (மணம்நல்கும்) என்னவுமாம். பாடுவார்க்குப் பரிசில் கொடுப்பாரைப்போலே கந்த த்ரவ்யங்களைக் கொடாநின்றது. இப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரில் திரு மணிமாடக்கோயிலே யாஸ்ரயியென்கிறார்.(க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (நந்தாவித்யாதி) பாட்டுகெல்லாம் தொகுத்த பாவம் (ப்ரஹ்மாதிகளிட்யாதி).

(விளக்காகிறது) என்றவநந்தரம், ஆகையால் என்றுசேஷம். (ஐஞா நத்தை) என்றவநந்தரம், குணமாகவும் ஸ்வரூபமாகவும் என்று கூட்டுவது. அளத்தற்கு - அளக்கைக்கு - பரிச்சேதிக்கைக்கு, அரியாய் - அருமைப்பெய் மடி யிருக்கிறவனையென்றாய், அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (விபுத்வேத்யாதி). ஆதிசபத்தாலே விக்ரஹசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிறது. (ஸத்யம்) ஸ்வ ரூபதோ குணதஸ்ஸதைகரூபம் என்றாய், “நந்தா” என்றதினார்த்தம், ஐஞா நம் - ஸ்வயம்ப்ரகாசம்; இதுவும் ஸ்வரூபதோ குணதஸ்ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என் றாய், “விளக்கு” என்றபதார்த்தம். “அநந்தம்” என்றத்தாலும் - ஸ்வரூபதோ குணதோ ரூபாதிதஸ்சு பரிச்சேதராஹித்யமாய், “அளத்தற்கரியாய்” என்றதி னார்த்தமென்று விவாக்ஷித்து, ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஸத்யமித்யாதி). கீழ்ப் பதங்களாலே பரத்வம் பவித்ததாய், இத்தால் ஆஸ்ரயணோபயோக்யான ஸௌலப்யம் சொல்லிற்றென்கிறார் (இப்படியித்யாதி). நரநாரணஹ்யிருக கும்போதையில் வடிவாகக் கீழ்ருளிச்செய்து, மணிமாடக்கோயிலெம்பெரு மான் வடிவாக அர்த்தார்த்தம் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(பண்ணை - இசைசொல்ல) என்றவ்யம். (காவணம்) பந்தல். ... (க)

மு —முதலேத் தனிமா முரண்தீர வன்று
முதுநீர் தடத்துச் செங்கண் வேழமுய்ய
விதலைத் தலைச் சென்றதற்கேயுதவி
வினை தீர்த்த வம்மானிடம் விண்ணணவும்
பதலைக்கபோதத்தொளிமாட நெற்றிப்
பவளக்கொழுங்கால பைங்கால்புறவம்
மதலைத்தலை மென் பெடை கூடு நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	அக்காலத்திலே	ஒளி	இழைத்த ரத்தகாந்தி
முதுநீர்	பழையகீரையுடைய	களையுமுடைத்தா	
தடத்து	தடாகத்திலே (யானை யின்காலைக் கவ்வி ன)	மாடநெற்றி	உப்பரிக்கைகள் மே லே
தனிமாமுதலை	ஒப்பற்றபெரியமுத லையினது	பவளக்கொழுங் பவளத்தின் கொழுவி கூல	தான காலப்போ ன்ற
முரண்தீர	கரைகாணவொண் ணாதமிடுக்கறும்ப டியாகவும்,	பைங்கால்புற	பசுமையான காலையு வம்
செங்கண்வே ழம்	சிறந்தால் சிவந்தக ண்களையுடைய அ வ்வானை [கவும்	மதலைத்தலை	பிள்ளைத்துணைகளின் தலையிலே
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படியா	மென்பெடை	மருதுஸ்வபாவமான தன்பேடையோ டே
விதலைத்தலைச் சென்று	வ்யஸநப்படுகிறதனை யிலேவந்து [ரித்து	கூடும்	கூடிக்கலந்திருக்கிற நாங்கூர்
அதற்கேஉதவி	அந்நயானைக்கு உபக ரிக்கின	திருநாங்கூரிலே யுள் ள	
வினைதீர்த்த	விவஸநத்தை	மணிமாடக்கோ	திருமணிமாடக்கோ யில்
அம்மான்	ஸர்வஸ்வரனுடைய	யினே	என்மனனே!
இடம்	ஸத்தாகமாய், [யும்	வணங்கு	நீபோய் ஆஸ்ரயி. (1)
விண்அணவும்	ஸ்வர்க்கத்தையளாவி		
பதலை	கலசங்களையும்		
கபோதம்	கபோத ஒழுங்குகளை யும்		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முதலையித்யாதி) † ஸ்ரீகஜேந்தராத்
வாணுடைய ஆபத்துப்போக்கினவன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே
கின்றநுளின், நெஞ்சே! உன்னுட்கமெல்லாங்கெட அங்கேசென்ற
துபளியென்கிறார்.

(முதலையித்யாதி) முதலையினுடைய, உபமாநரஹிதமாய்,
கரைகாணவொண்ணாத மிடுக்கறும்படியுக்கே! ாக, (முதுநீர் தடத்து)

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, ஈ-பா, கொலைப்புண். ௬௦௭

பழைதான நீரையுடைத்தென்று ப்ரஸித்தமிதே. (செங்கண்வேழ முய்ய) மிகக்கையுடைத்தாயிருக்கச்செய்தே தன்னிலமல்லாமையாலே அம்மிக்குக்கொண்டு வ்யாபரிக்கவொண்ணாதபடியால் வந்த சீற்றத்தாலே சிவந்த கண்ணையுடைத்தான ஆணை உய்யும்படி. செங்கணென்று - †செயலறுதியாலே சிவந்த கண்ணையுடைய ஆணையென்றுமாம். (சென்று) கைகழிந்ததென்று மீளாதே ஆபத்திலேயுதவி. (விதலைத்தலை) †விதனப்படுகிறவளவிலே. (வினைதீர்த்தவம்மானிடம்) அதினுடைய வ்யஸந்தைப்போக்கின ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸத்தாநம். வினைதீர்க்கையாகிறது - அது கினைத்தபடியே திருவடிகளிலே பூவைப் பணிமாறலாம்படிசென்று முகங்காட்டுகை.

(விண்ணவழித்தயாதி). ஸ்வர்க்கத்திலேசென்ற ஓக்கத்தையுடைத்தாய், †கும்பநிரைகளையும் கபோதவொழுங்குகளையுமுடைத்தாய், பொன்னாலும் ரத்நங்களாலும் சமைக்கையாலே ஒளியையுடைத்தான மாடத்தினுடைய நெற்றியுண்டு -†புலிமுகங்களில், பதலையென்று- கும்ப நிரை. (பவளக்கொழுங்கால் பைங்கால் புறவம்) பவளம் போலே சிவந்து கொழுவிதான காலையுடைத்தாய், பசுமையையுடைத்தான புராவானது. (மதலைத்தலை) †பிள்ளைத்தூண்களினதலையிலே. (மென்பெடைகூடும்) ஸம்ஸ்லேஷிக்கவும் பொருத ம்ருதுவான பேடையோடேகூடக் கலந்து வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரிலே. (உ)

ஆரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முதலையித்தயாதி) ஸங்கந் ஸூசிப்பிக்கரூ (ஸ்ரீகஜேந்திரேத்தயாதி). “ப்ரஹ்மாதிகளான ப்ரயோஜநாத்ரபராரஸ்யிக் குமாவன்றிக்கே” என்று வாக்யாதியில் கூட்டுவது.

(செயலறுதியாலே) என்றவந்தரம், வந்ததுக்கத்தாலே என்கூட்டுவது. (விதனப்படுகிற) வ்யஸநப்படுகிற.

(கும்பநிரை) மாடங்களின்மேலில் மகுடாகாரங்களான கும்பபங்க்தி. (புலிமுகங்களில்) என்றத்க்கு, (புராவானது) என்றத்தோடு அந்வயம். (பிள்ளைத்தூண்) தூண்மேலேநிற்கிற சிறு தூண். (உ)

மு.—கொலைப்புண் டலைக் குன்றமொன்றுய்ய வன்று

கொடு மா முதலைக் கிடர்செய்து கொங்கா

ரிலைப் புண்டரீகத் தவளின் பமன்போ

டனைந்திட்டவம்மானிடம் ஆளரியா

லலைப்புண்ட யானை மருப்பு மகிலு

மணிமுத்தும் வெண்சாமரையோடு பொன்னி

மலைப்பண்ட மண்டத் திரையுந்து நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனலே.

(ஈ)

௧௦௮ பெரியதிருமொழி, நட்பு, அ-தி, நட்பா, கொலைப்புண்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	அக்காலத்தில் [ம்	அம்மான்	ஸர்வஸ்வாமியான வ
கொலை	கொலைத்தொழிலையு	இடம்	ஸத்தாநமாய், [னது
புண்தலை	பாகன்தோட்டியால்	பொன்னி	காவேரியானது
	குத்துண்டபுண்த	ஆள்அரியால்	பெளருஷமுள்ளஸிம்
	லையையுமுடைய		ஹங்களாலே
குன்றம்ஒன்று	ஓர்பெருமலைபோன்ற	அலைப்புண்ட	ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட
	கஜேந்த்ராழ்வான்	யானை	யானைகளினுடைய
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக	மருப்பும்	தந்தங்களையும் [யும்
கொடுமாமுத	(அதின்காலக் கவ்வி	அகிலும்	அகருவ்ருக்ஷங்களை
லைக்கு	ன)க்ரௌர்யத்தையு	அணிமுத்தும்	அழகியமுத்துக்களை
	யும் மிக்கபலத்தையு		முத்தும்
	முமுடைத்தானமு	வெண்சாமரை	வெளுத்த சாமரங்க
	தலைக்கு	யோடு	ளோடுகூட
இடர்செய்து	துக்கத்தைப்பண்ணி *	மலைப்பண்டம்	பர்வதங்களில் மற்று
கொங்குஇலை	தேனும் இலைகளும்	அண்ட	முண்டான வஸ்து
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ள		க்கலையெல்லாம்
புண்டரீகத்த	தாமரைப்பூவிலிருக்	திரைஉந்து	அலைகளாலே தள்ளிக்
வள்	கும் பெரியபிராட்		கொண்டிவந்து
	மயாருடைய		கொடுக்கிற
இன்பம்	ஸம்ஸ்லேஷஸூகத்	நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் என்மன	
	த்தை	னே! வணங்கு. (ந.)	
அன்போடு	ஸநேஹாதிக்கத்தோ		
அணைந்திட்ட	டநுபலித்துக் கொ		
	டுவர்த்திக்கிற		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. †ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதியான முதலையைப்போக்க அத்தாலே ப்ரீதையான பிராட்டி கரவதத்தில்போலேயணைக்க, அவளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பெற்ற எம்பெருமான் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளிணை, நெஞ்சே! அங்கேசென்ற நுபவியென்கிறார்.

(கொலைப்புண்தலைக்குன்றமொன்று) கொலை - கொலைத்தொழிலையும், புண்ணுறுத்தலையையுமுடைய, குன்றம்போலேயிருக்கிற ஆணையுண்டு - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான். †துறேட்டியிட்டிக்கொத்துகையாலே புண்ணுமென்னுதல்; காட்டானையாகையாலே ஆணைகளோடேபொருது புண்ணுயிருத்தல்; †ஜாதிப்பண்பாகையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். (உய்ய) †அதிடர்பட்டவன்று அது உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. (கொடுமாமுதலைக்கிடர் செய்து) க்ரௌர்யத்தையும் மிக்கபலத்தையுமுடைத்தான் முதலைக்கு துக்கத்தைப்பண்ணி. (கொங்காரித்யாதி) ப்ரஜைகளினுடைய துக்கத்தைப்போக்கித் தாய் பாடே முகம்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, ச-பா, சிறையார். ௯௦௯

பெறுவாரைப்போலே. (கொங்கார்) கொங்கென்று - தேனாதல், பரிமளமாதல். தேனாலே மிக்கிருப்பதாய். (இலைப்புண்டரீகத்து). ஸ்ரமஹரமான இலையையுடைத்தான தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய. (அவளின்பயித்யாதி). பெரிய பிராட்டியாரோட்டை ஸம்ஸலேஷஸூகத்தை, தன்னுடைய ப்ரேமமுண்டு - ஸ்நேஹம், அதனோடேகூட அநுபவித்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸத்தாநம்.

(ஆளரியித்யாதி). ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடைத்தான விமஹங்களானவை ஆணைகளைப்பிடித்து அலைத்திட்டுவைக்கும்; அலைக்கைகொல்லுகை. அவ்வளவிலே ஆறுநீர்வந்து கொம்புகளைப்பற்றத்துக் கொண்டுபோயிற்றது. (அகிலுமணிமுத்தம்) அதின்மஸ்தகத்தில் நின்று முதிர்ந்த அழகிய முத்துக்களும் வெண்சர்மரைகளையுங்கொண்டு. (பொன்னியித்யாதி) காவேரியானது ட்சொல்லிச்சொல்லாத மலைச்சரக்குக்களையும் கொண்டுவந்து, கொள்ளைச்சரக்குக்கொடுப்பாரைப்போலே திரைக்கைகளாலே கொண்டுவந்து கொடாநின்றதாயிற்று; அப்படிப்பட்ட திருநாங்கூர். ... (கூ)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (கொலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீகஜேந்தராக்ஷணத்தை யதபவித்துக்கொண்டு, அத்தால் திருமுகம்பெற்றானென்னும் ஸங்கதியைக்காட்டுகிறார் (ஸ்ரீகஜேந்தராமழ்வானுக்கித்யாதி).

(துறோட்டி) அங்குசம். ஸத்வஸ்த்தான ஸ்ரீகஜேந்தராமழ்வானுக்குப் புண்தலைகூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜாதிப்பண்பித்யாதி). “அன்று-உய்ய” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி வருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி).

“அண்ட” என்றதுக்கு - சேரஎன்று அஃகதம் திருவுள்ளம்பற்றி, அதனால் எல்லாம் என்றாய், அத்தையருளிச்செய்குறா (சொல்லியித்யாதி). (கூ)

மூ.—சிறையா ருவணப்புள் னொன்றேறி யன்று

திசை நான்கும் நான்கு மிரியச் செருவில்

கறையார் நெடுவேலரக்கர் மடியாக்

கடல் சூழிலங்கை கடந்தானிடந்தால்

முறையால் வளர்க்கின்ற முத்தியர் நால்வேக

ரைவேள்வி யாறங்க ரேழினிசையோ

மனையோர் வணங்கப் புகழெய்து நான்கூ

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்னனவே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	கொடுமைமிருந்தகா லத்திலே [குசள்	கடந்தான்	ஜயித்தவஞ்ஞன் எம்பெ ருமானுடைய
சிறை	கமநஸாதநமா ன சிற	இடம்	ஸத்தாநமாய் [லே
ஆர்	குறைவற்றிருந்துள்ள	முறையால்	வேதோக்தக் கரமத்தா
ஒன்று	ஒப்பற்ற	வளர்க்கின்ற	ஹோமம்செய்கிற
உவணப்புள்	கருடனென்னும் பெ ரிய திருவடியின்	முத்தியர்	மூன்று அக் ரியையு டையராய்
ஏறி	மேலே [தருளி	நால்வேதர்	அப்படியே நாலுவேத த்தை உத்தரித்திரு ப்பாராய்
செருவில்	ஏறிக்கொண்டெழுந்	ஐவேள்வி ஆறு	பஞ்சமஹாய்ஜ்ஞ வு டங்கஸம்பந்நராய்
கறையார்	யுத்தத்திலெதிர்த்த கறையினால் பூர்ண மாய்	ஏழினிசை யோர்	ஸப்தஸ்வரங்களை யு முள்ளபடியேயறிந் திருப்பவருமான
நெடுவேல்	நெடிதானவே வலையு	மறையோர்	விலகிண்பரணப் பர ஹமணர்கள்
அரக்கர்	ராக்கஸர்கள் [டைய	வணங்க	ப்ரணமபூர்வகமாக ஆ ஸ்ரயிப்பதினால்
திசைநான்கும்	எட்டுத்திக்குக்களிலு ம்	புகழ்எய்தும்	மிக்கபுகழ்பெற்றிருக் கிற
இரிய	(சிலர்) ஒடிப்போம்ப டியாகவும் [கவும்	நாங்கூர்மணிமாடக்கோயில்	என்மன னே! வணங்கு. ... (ச)
மடிய	(சிலர்) முடியும்படியா		
கடல்குழ்	கடலாகிய அகழாற் கு ழப்பட்ட		
இலங்கை	லங்கையென்னும் ஊ ரை		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிறையித்யாதி) †மாலி ஸுமாலி துடக்
கமான ராக்ஷஸரையடையப் பண்டு லங்கையிலேவென்ற ஸர்வேஸ்
வரன் திருமணிமாடக்கோயிலிலேவந்து நின்மருளினான், நெஞ்சே!
அங்கேசென்றதுபவியென்கிறார்.

(சிறையாருவணப்புள்) சிறையென்று - சிறகு. கமநஸாதந
மான சிறகு குறைவற்றிருந்துள்ள. (உவணப்புள்) உவணமாகிறபுள்.
உவணமென்று பெரியதிருவடிக்குப்பேர், புள்ளென்று பருந்து ஜாதி
க்குப்பேர். (ஒன்றேறி) அத்தீயமான புள்ளையேறி. (திசைநான்கும்
நான்குமிரிய) †எட்டுத்திக்குக்களும் †இரியும்படியாக. (செருவில்)
யுத்தத்திலே. (கறையாரித்யாதி) கறை கழுவவொண்ணாதபடியாய்
நெடிதானவேலையுடைய ராக்ஷஸஜாதி மடிய. †ஒளித்துப்போவாரும்,
முடிவாருமாகை. (கடல் குழித்யாதி) கடலாலே குழப்பட்டிருப்ப
தாய், புற்றுக்கள் பாம்பறாதேயிருக்குமாபோலே தூர்வர்க்கங்கள் சே
ரும்படியான லங்கையைக்கடந்தான். மாலி, ஸுமாலி, மால்யவான்
துடக்கமானாரைப் பெரியதிருவடிமேலே யெழுந்தருளி கிரஸித்த

தாகச்சொல்லக்கடவதிதே. (கடந்தானிடந்தான்) அவ்வூரை ஜயித் தவன் வாஸஸ்த்தநம்.

(முறையாலிதயாதி) ப்ராப்தமானபடியே யென்னுதல்; வேதோ க்தமான க்ரமத்தாலே வளர்க்கின்ற அக்நித்ரயங்கனையுமுடையராய், (நால்வேதர்) † அப்படியேநாலுவேதத்தை உத்தரித்திருப்பாராய், பஞ்சமஹாயஜ்ஞாத்யநுஷ்ட்டாநங்களில் வைகல்யமின்றிக்கே அங் கங்களாலும் கைவந்திருப்பாருமாய், ஸப்தஸ்வரங்கனையுமுள்ளபடி யேயறிந்திருக்கும் ப்ராஹ்மணர். (வணங்கலித்யாதி) இப்படிப்பட்ட விலக்ஷணராய்ரயியாகின்றாராகளென்கிற புகழையுடைத்தான திரு நாங்கூர். (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (சிறையித்யாதி) ஒருநீர்ப்புழுவை வென்றவள வன்றிக்கே, ப்ரபலரான மாலிமுதலானாரைவென்றான் கிடாயென்று, வீர வாசியறியுமவராகையாலே அதையருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (மாலியித்யாதி).

(எட்டுதிக்குக்களும்) எட்டுதிக்குக்களிலும். (இரியும்படி) சிதறும்படி. “இரியும்படி” என்றதால் பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஒளித்தித்யாதி).

“முறையால்” என்றது - மேலெல்லா மநுஷங்கிக்கிறதென்று திருவுள் ளம்பற்றி (அப்படியே) என்றது. (ச)

மூ.—இழையாடு கொங்கைத்தலை நஞ்சமுண்டித்
முளங்கன்றுகொண்டு விளங்காயெறிந்து
தழைவாட வன்தாள் குருந்தமொசிததுத்
தடந்தாமரைப்பொய்கை புக்கானிடந்தான்
குழையாட வல்லிக்குலமாட மாடே
குயில் கூவ நீடி கொடிமாடமல்கு
மழையாடுசோலை மயிலாலுநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இழை	ஆபரணங்கள்	எறிந்து	அவ்விருவருமிறும் ப
ஆடு	ஆடாநின்ற	முமோதி,	முமோதி,
கொங்கைத்தலை	பூதனையின்ஸ்தநாக்ர	வன்தாள்	வலியதானையுடைய
நஞ்சம்	விஷத்தை[த்திலுள்ள	குருந்தம்	குருந்தமரத்தை
உண்டிட்டு	உண்டு,	தழைவாட	அதின் தழைகளெல்
விளங்காய்	விளங்காயாய்நின்ற		லாம்வாடியுலரும்
	அஸுரனமேல்		படி.
விளங்கன்று	சிறுக்கன்றாய்வந்த அ	ஒசித்து	முறித்து, (பின்பு)
கொண்டு	ஸுரனைத்தூக்கி	தடம்	பெரிதான

சிகை. பெரியதிருமொழி, நு-ப, அ-தி, நு-பா, இழையாடி.

தாமரைப்பொய்கை	பத்மஸரஸ்ஸிலே	மாடு	பர்யந்தங்களில்
புக்கான்	போய் அங்கு கீடை	குயில்	கோகிலங்கள்
	பண்ணும் கோபீஜ	கூவ	கூவவும் [கிற
	நவஸ்தராபஹாரம்	மழைஆடு	மேகங்கள் ஸஞ்சரிக்
	பண்ணின கண்ண	சோலை	சோலையிலே
	னுடைய	மயில் ஆலும்	மயில்கள் நர்த்தகம்ப
இடம்	ஸ்தாநமாய், [கள்		ண்ணப்பெற்றது
குழை	வ்ருகந்தங்களின் தளிர்	நீடு	மாய்
ஆட	(மந்தமாருதத்தால்)	கொழு	நீண்ட [ட்ட
	அசைந்தாடுவதி	மாடம்	தவ்ஜங்கள் நாட்டப்ப
	னால்	மல்கும்	ஸௌதங்கள்
வல்லிக்குலம்	(அவைகளின்மேல்ப		நெருங்கியிருக்கப்பெ
	டாந்த) புஷ்பக்	நாங்கூர்	ற்றதுமான
	கொடிக்கூட்டங்க	மணி மாடக்கோயில்	என்
ஆட	ஆடவும் [ள்	மனனே! வணங்கு.	(நு)

*வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டுப் ப்ரதிகூலவர்க்கத்தைப்போக்கி இடைப் ப்ரபெண்களோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தவன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே! அத்தேசத்தை யாஸ்ரயியென்கிறார்.

(இழையாடி-த்யாதி) இழையென்று - ஆபரணம். ஆபரணங்களாடாநின்றுள்ள கொங்கைத்தலை நஞ்சையுண்டு. பூதனை பேய்வடிவவமாற்றி யசோதைப்பிராட்டி வடிவாக ஒப்பித்துவர, அந்த ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான முலையில் நஞ்சையுண்டானாயிற்று. (இளங்கனித்த்யாதி) கன்றாய்நின்ற அஸுரனைக்கொண்டு - விளா வாய்நின்ற அஸுரனையெறிந்து, இருவரையும் தங்களிலே முடியும் படிபண்ணி. (தழையித்த்யாதி) †அஸுராவேசத்தாலே உயிரையுடை ததாயிருந்த மரமானது இவன்கிட்டச் சென்றவாறே தழைவாடிற்றாயிற்று. வலியதானையுடைத்தான குருந்தை முறித்து. (தடந்தாமரையித்த்யாதி) †தனக்கும் பெண்களுக்கும் ஜலக்ரீடைபண்ணுகைக்கு யோக்யமான இடத்தைக் காளியன்புக்கு தூஷித்துக்கிடக்க, அங்கேபோய்ப் புக்கானாயிற்று; † பெண்கள் நீராட்புக்கவிடத்தையுமுடைத்தாய், தாமரையையுமுடைய பொய்கையிலேபுக்கு அவர்கள் துக்கிலே வாங்கிபடியாகவுமாம்; அவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(குழையித்த்யாதி) தழைகளானவையும் பூங்கொடிகளும் மந்தமாருதத்தாலே அசைந்துவர. (மாடேகுயில்கூவ) பர்யந்தங்களிற் சோலையில் புஷ்பங்களினுடைய பரிமளத்தை ஆக்ராணம்பண்ணி, முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே குயில்கள் கூவாநின்றனவா

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, சு-பா, பண்ணேர். ௧௧௧௩.

யிற்று. (நீடுகொடிமாடமல்கு) நெடிய் கொடிகளையுடைத்தான
மாடங்களாலே நெருங்கியிருப்பதாய். (மழையாடுசோலை மயிலாலு
நாங்கூர்) உயர்ந்த சோலையின்தலையிலே மேகங்கள் ஸஞ்சரிக்க அவ
ற்றைக்கண்டு †வாஷாவாகக்கொண்டு சோலையில் வர்த்திக்கிற மயில்
களானவை ஆடத்துடங்கும். இப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரில். (ரு)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (இழையித்யாதி) பரதவப்ரகாசகமான பெரிய
திருவடிமேலேறி மாலிமுதலானாரைவென்ற வீரத்திலும் பிள்ளைச்சேவகத்தில்
திருவுள்ளம் குடிபொய்நபவிக் கிறாரென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி யரு
ளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிபுலேத்யாதி). (பெண்களோடே) என்றது, “தாம
ரைப்பொய்கைபுக்கான்” என்றத்தைப்பற்றி.

“தழைவாட” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (அஸுரேத்யாதி).
விரோதி நிரஸநப்ரகரணாதுருணமாகக் காளியன்பொய்கையாக விவக்ஷித்து,
அப்போது “தாமரை” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கி
றார் (தனக்குமித்யாதி); ஸூநாஸூநிக்ரியைக் கதுருணமாக விசேஷித்தா
ரென்று கருத்து. அர்த்தாந்தரம் (பெண்களிட்யாதி).

(வாஷாவாக) வாஷாஷுவாக. (ரு)

மு.—பண்ணேர்மொழி யாய்ச்சிய ரஞ்ச வஞ்சப்

பகுவாய்க் கழுதுக் கிரங்கா தவந்தன்

உண்ணமுலை மற்றவளாவியோடு முடனே

சுவைத்தானிடம் ஓங்கு பைந்தாள்

கண்ணார் கரும்பின் கழை தின்று வைகிக்

கழுநீரில் மூழ்கிச் செழுநீர்த் தடத்து

மண்ணேந்திள மேதிகள்வைகு நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணேர்	காந்ததோடொத்த	உண்ணு	விஷம் தடவியிருப்ப
மொழி	பேச்சையுடைய		தால் அயலாராலு
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள்		ண்ணமுடியாத
அஞ்ச	பயப்படும்படி	முலை	முலைப்பாலை
வஞ்சம்	தாயுருக்கொண்டுவந்	மற்று	அதுக்கு மேலே
	த வஞ்சனையையும்	அவள்	ஆவியோ அவருந்ருடனேகூட
பகுவாய்	பெருத்தவாயையுமு	டம்	
	டைய	உடனே	கவைத் ஏககாலத்திலே அரு
கழுதுக்கு	பூதீனையிடத்தில்	தான்	துசெய்தக்ருஷ்ண
இரங்காது	தான்நோவுபடாமல்		னுடைய
அவள்தன்	அப்பூகணியினது	இடம்	ஸத்தாநாயகம்,

௬௬ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, பண்ணேர்.

இளமேதிகள்	எருமைநாகுகள்	மூழ்கி	புக்குமுழுகி (அந்த
ஓங்கு	உயர்த்தியையும்		ரம்)
பைந்தான்	பசியதானையும்	செழுநீர்த்தடத்	அழகிய நீரையுடைய
கண்ணார்	குறுகினகணுக்களையு	து	தடாகத்திலே போ
	முடைய [ன்		ய்முழுகி
கரும்பின்	இகழ்தண்டங்க ளி	மண்ணேந்து	கொம்புக ளில் மண்
கழைதின்று	குருத்தைத்தின்று		ணைத்தரித்துக்கொ
வைகி	சிலகாலமவ்விடத்தி		ண்டு [ற
	லேயேகிடந்து (பி	வையும்	கரையேறாதேகிடக்கி
	ன் அவ்வெம்மையா	நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில்	என்மன
	ற்றுக்கக்காக) ல்	னே! வணங்கு.	(சு)
கழுநீரில்	செங்கழுநீர்ப்பணையி		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.†தூதனையை அப்போதே ப்ராணன்போம் படி முலையுண்ட ஸர்வேஸ்வரன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்ற ருளினான், நெஞ்சே! அங்கே சென்றதுபவியென்கிறார்.

(பண்ணேர்மொழியாய்ச்சியரஞ்ச) பண்ணேரெடுத்தமொழியை யுடைய இடைச்சிகளஞ்சும்படி. (வஞ்சமித்யாதி) வஞ்சநத்தை யுடையளாய், பயாவஹமாம்படி ஜாத்யுசிதமான †பெரியவாயையு டையளான, கழுதுண்டு - பேய், அதுக்கிரங்காதே, இரங்குகையா வது-நோவுபடுகையாய், அதின்கையில்தான் நோவுபடாதே. (அவள் தனுண்ணுமுலை) விஷமாகையாலே வேறு சிலருண்டாரில்லை யிறே; அப்படிப்பட்டமுலை. (மற்றவளாவியோடுமுடனே சுவைத் தானிடம்) விஷத்தை வாங்குகையன்றிக்கே †அதுக்காஸ்ரயமான ப்ராணனையுங்கூட ஒருகாலே அமுதுசெய்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஓங்குபைந்தாளித்யாதி) உயர்த்தியையுடைத்தாய், பசுமையை யுமுடைத்தாய், தானையுமுடைத்தாய், கண்†குறுகின கரும்பினுடைய கழையுண்டு-†தலையாடி, அத்தைத்தின்று †தன்னள வல்லாதபடி மிகத் தின்கையாலே ஸஞ்சரிக்கமாட்டாமை அவ்விடத்தன்னிலே இடம் வலம்கொண்டு விடாயாறி, பின்னைப்போய் அந்த உஷ்ணமாலும்படி செங்கழுநீர்ப்ப்பணையிலே புக்கு முழுகி. (செழுநீர்த்யாதி) அழகிய நீரையுடைத்தாயிருக்கிற தடாகத்திலே புக்கு முழுகி, கோட்டுமண் கொண்டு அதைச் சுமந்து †கிளறுமாயிற்று; மஹாவராஹம் கிளர்ந் தாற்போலே. (வைகுநாங்கூர்) பின்னை அடித்து ஏறவிடவும்போகாத படி அவ்விடத்தன்னிலே கிடக்குமாயிற்று. அப்படிப்பட்ட திருநா ங்கூரில். இவ்விடத்தைப் பிள்ளைவிழுப்பரையரும் ஆப்பாணங்கூட ஆறுளந்தித்து, “இரண்டிடத்திலே ‘வைகி’ என்றுண்டாயிருந்தது,

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, எ-பா, தளைக்கட்டவிழ். ௬௧௫

†இது செய்யும்படியென்?” என்று பட்டரைக்கேட்க; “ஸௌகுமார் யத்தாலே இரண்டிடத்திலும் கிடந்தது” என்றருளிச்செய்தார். (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பண்ணேரித்தாதி) பிள்ளைச்சேவகங்களில்லைவத் துக்கொண்டு கேவலம் பால்யத்தில்தெய்த சேவகமாகையாலே பூதநீரிரஸ நம் பின்னாட்டிற்றென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (பூதனையித் தாதி).

“பகு” என்றதினர்த்தம் (பெரிய) என்றது. “மற்று” என்றத்தாலே ஸை லக்ஷணயம் தோற்றுகையாலே, அதைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அதுக்காஸ் ரயமான) என்று.

ஆர்தல் - மிகுதியாய், அதினர்த்தம் (குறுகின) என்றது. (தலையாடி) கொழுந்தாடை. “வைகி” என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் (தன்னளவித்தாதி). (பணியிலே) நீர்நிலத்திலே. (கிளருமாயிற்று) என்றவநந்தரம், “இளமேதி கள்” - ஏருமைநாகுகள் என்று கூட்டுவது. (இதசெய்யும்படியென்) என்றது- இரண்டிடத்திலும் கிடந்து காலத்தைப்போக்கிறதென்றத்தால் பரயோஜந மென்னென்னவென்றபடி. (சு)

பு.—தளைக்கட்டவிழ் தாமரை வைகு பொய்கைத்

தடம் புக் கடங்கா விடங்கா லரவம்
இளைக்கத் திளைத்திட்ட தனுச்சிதன்மே
லடிவைத்த வம்மானிடம் மாமதியம்
திளைக்கும் கொடி மாளிகைசூழ் தெருவில்
செழுமுத்து வெண்ணெற் கெனச்சென்று முன்றில்
வளைக்கை றுளைப்பாவையர் மாறுநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தளைத்தாமரை	மொட்டுத்தாமரை யும்	இளைக்க	இளைத்துப்போம்படி
கட்டு அவிழ் தா அலர்ந்தாமரையும் மரை		திளைத்திட்டு	(அவனேடு) விளையா
வைகு	தங்குகிற	அதன்உச்சிதன்	அதன்சிரஸஸிலே மு
பொய்கைத்த	ஸரஸ்விலே	மேல்	
டம்		அடிவைத்த	திருவடிகளையிட்டு க
புக்கு	ப்ரவேசித்த		ர்வபங்கம்பண் ணி
அடங்கா	(அதனுள்ளே) அடங்	அம்மான்	ஸ்வேஸ்வரனுடைய
	* கா தே கினர்தெ	இடம்	ஸத்தாநமாய்,
	ழாகிற்பதாய்	வளைக்கை	வளையணிந்த கையை
விடம்கால்	விஷத்தைக் கக்குகி		யுடைய
அரவம்	காளியன் [ன்ற	றுளைப்பாவையர்	றுளைச்சிதன்,
		மாமதியம்	சந்த்ரணுவன்

கூகூ பெரியதிருமொழி, ந-ப, அ-தி, எ-பா, தளைக்கட்டவிழ்.

திளைக்கும்	(தாண்டிப்போகப்பெ	என	தருகிறோமென்று கூ
	றாதே) அங்கேவி		விக்கொண்டுபோ
	ளையாடும்படி		க (ஒருவருங் கே
கொடி	கொடிகளையுடைய		ளாமையாலே)
மாளிகைகூழ்	மாளிகைகளாலே சூழ	முன்றில்	ஒவ்வொருவர் வீட்டு
	ப்பட்ட		வாசல்தோறும்
தெருவில்	வீதிகளிலே	சென்றுமாதும்	தாமே வலியப்போய்
செழுமுத்து	பெருமுத்துக்களை		மாற்றித்திரிகிற
வெண்ணெற்கு	வெளுத்த நெல்லுக்கு	நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில்	வணங்
		கென்மனனே!	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. †காளியனல்வந்த ஆபத்தைப்போக்கின எம்பெருமான் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ் செ! அங்கே சென்றதுபவி என்கிறார்.

(தளைக்கட்டவிழ் தாமரைவையுபொய்கைத் தடம்புக்கு) தளைத் தாமரையும் கட்டவிழ் தாமரையும்; †மொட்டுத்தாமரையும் அலர்ந்த தாமரையும், தங்குகிறபொய்கைக்கரையிலே புக்கென்னுதல்; †பொய்கையினுள்ளேபுக்கென்னுதல். (அடங்காவிடங்காலரவம்) அடங்காதே கிளர்ந்தெழாநிற்பதாய், விஷத்தைக் காலாநின்றாள், அரவமுண்டு-காளியன், அது இளைஞும்படி வ்யாபரித்து அததோடே †விளையாடி, (க) †“அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய்” என்று ப்ரார்த்திக்கும்படியான திருவடிகளை அதின் தலையிலேயாயிற்று வைத்தது. (அம்மானிடம்) †இப்படி ஸர்வரக்ஷணங்களையும் பண்ணும் ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற தேசம்.

(மாமதியமித்யாதி) சந்த்ரானவன் ஜகத்ரக்ஷணத்துக்காக ஸஞ்சரிக்கிறவன் கொடிகளிலே துவக்குண்டு போகப்பெறாதே அவற்றோடே விளையாடுமாயிற்று; இப்படியேயிருக்கிற கொடிகளையுடைத்தான மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட தெருவில். (செழுமுத்து வெண்ணெற்கென) “பொகடுகிற நெல்லமையும், அழகிய முத்து” என்னுகின்றார்கள். (வெண்ணெற்கென) செந்நெல்வேண்டா, †வெண்ணெல்லமையும் என்னுகின்றார்கள். (சென்று) வந்துகொள்வாரில்லை மிகுதியாலே; கொண்டுசென்று விற்குமித்தனையாயிற்று. முன்றில்களிலே - வாசல்களிலே. (வளைக்கைதுளைப் பாவையர்மாதும்) இடைச்சிகள் ஒப்பித்துத் தயிர்கடையுமாபோலே, துளைச்சி

கனம் ஒப்பித்தாயிற்று முத்துவிற்கப்போவது; இப்படி அலங்கரு
தைகளான துளைச்சிகள் முத்துவிற்கைக்கு ஸஞ்சரிக்கிற திருநாங்
கூடிலே. (எ)

அரு.—எழும்பாட்டு. (தனையித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன பூதநாஸ்தா
விஷம் அம்ருதமென்னும்படி பஹுமுகமாக விஷத்தைக் கக்குகிற காளியன்
தடத்திலே (க) “అభయఁజునుఁడు - அபியாதா ப்ரஹர்த்தாச” என்கிறபடி
யே தானே போய் நிரஸித்த செயலாகையாலே இவ்வபதாரத்திலே நெஞ்சு
சென்று அதுபவிக்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை ஹருதீகரித்துக்கொண்டு தாத்
பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காளியனாலித்யாதி).

கீழ்ச்சொன்னவிரண்டையும் க்ரமேண விவரியாநின்றகொண்டு, “த
டம்” என்று - கரையாகவருளிச்செய்கிறார் (தனையித்யாதி). “புக்கு” என்ற
பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற “தடம்” என்றதற்கு இடம் என்றாய், அத்
தால் பலித்தது ஸப்தம்யர்த்தமாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (பொய்கை
யித்யாதி.) (காலாநின்றான்) கக்காநின்றான். “திளைத்திட்டு” என்றதின
ர்த்தம் (விளையாடி) என்றது. மிதித்த என்னுதே, “அடிவைத்த” என்றத்
தால் தோன்றின ஈடுபாட்டையருளிச் செய்கிறார் (அடிச்சியோமித்யாதி).
அதிப்ரதிகூலன் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கைக்கு ஹேது அம்மானாகை
யென்று விவாதித்தருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி).

(வெண்ணெல்லமையும்) என்றது - அஸ்ஸாக்யமான நெல்லமையு மெ
ன்கை. (எ)

மு.—துளையார் கருமென் குழலாய்ச்சியர்தம்

துகில் வாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும் முற்றா

விளையார் விளையாட் டொகி காதல் வெள்ளம்

விளைவித்த வம்மானிடம் வேல்நெடுங்கண்

முளைவாளெயிற்று மடவார் பயிற்று

மொழி கேட்டிருந்து முதிராத வின்கொல்

வளைவாய கிள்ளை மறை பாடு நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே. (அ)

பதம்.	உரை.
துளைஆர்	துளையிடுகிறாரு
கருமென் குழல்	கறுத்தது மருதுவான
	கூந்தலையுடைய
ஆய்ச்சியர்தம்	கோபஸ்தரீகளின்
துகில்வாரியும்	வஸ்தரங்களை யபஹ
	ரித்தும்
சிற்றில்சிதைத்	(அவர்கள்) சிற்றில் க
தும்	ளையழித்தும்

பதம்.	உரை.
முற்றாவிளையார்	யௌவநம் வாராத
விளையாட்	(அந்த) பாலினை
டொகி	களோடுண்டான
	பாலக்ரீடையே
	டே [மஸாகாதனை
காதல்வெள்ளம்	(அவாகளுக்கு) ப்ரே
விளைவித்த	பிறப்பித்த
அம்மான	இட ஸர்வேஸ்வரனது ஸ்த
ம்	தாமாய்,

சுகஅ பெரியதிருமொழி, நு-ப, அ-தி, அ-பா, துளையார்.

முதிராத இன்	கடிநமாகாத இனிய	மடவார்	வைதிகஸ்தீர்கள்
சொல்	சொல்லையும	பாற்றி	அப்யஸிப்பிக்கிற
வளை வாய	வளைந்தவாயையுமு	மொழி	வேதபதங்களை
கள்ளை	கிளிகள், [டைய	கேட்டு இருந்து	கேட்டுக்கொண்டிருந்
வேல்	வேல்போலேகூர்மை		ந்து (பின்பு அவர்
	யுடைத்தாய்		கள் சொன்னபடி
நெடுங்கண்	நெடிதான கண்களை		யே)
	யும்	மறைபாடும்	வேதபாராயணம்
முனை	முனைக்கிறவள வாய்		பண்ணுகிற
வாய்	காந்தியையுடைத்தா	நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில்	வணங்
	ன	கென்மனனே.	(அ)
எயிறு	தந்தபங்க் தியை யு		
	முடைய		

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களோடே நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணின க்ருஷ்ணன் திருமணிமாடக் கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே! அங்கே சென்றதுபலி யென்கிறார்.

(துளையார் கருமென்குழலாய்ச்சியர்தம்) துளையாரென்று-துளை மிக்கிருக்கை. அதாவது-சுருண்டு சுறுத்து ம்ருதுவான குழலையுடையராய், கரையிலே பரியட்டங்களை யிட்டுவைத்து முழுகியேறும் பருவமாயிருந்துள்ள இடைப்பெண்களுடைய. †துளையாகிற்கிற என்று மாம். (துகில்வாரியும் சிற்றில்சிதைத்தும்) அவர்கள் கரையிலே யிட்டுவைத்த பரியட்டங்களை, (க) “மசிமையிலீகூறைதாராய்” என்னும்படி வாரிக்கொண்டிபோய்க் குருந்திலேயேறியும், (உ) “திமை செய்யும் சிரீதரா எங்கள் சிற்றில்வந்து சிதையேல்” என்னும்படி சிற்றில் சிதைத்தும். (முற்றுவனையார் விளையாட்டொடு) விளையாட்டுக்கு அவ்வருகு கார்யங்கொள்ளவொண்ணாதபடி பருவத்தையுடையவர்கள். யெளவநம்ந்ஊசாடாத பருவம்; அவர்களோடேயுண்டான விளையாட்டோடேகூட. (காதலித்யாதி) அவர்களுக்கு ப்ரேமஸாகரத்தை விளைத்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய வாஸஸ்த்தாநம்.

(வேல்நெடுங்கணித்யாதி) வேல்போலே கூர்மையையுடைத்தாய் நெடிதான கண்களையுமுடையராய், முனைக்கிறவளவாய் ஒளியையுடைத்தான தந்தபங்க்திக்கையுமுடையரான ஸ்தீரீகளானவர்கள். (பயிற்றும் மொழி கேட்டிருந்தும்) அவர்கள் “முத்தமிடர்”

(க) நா-தி-நு-கூ.

(உ) நா-தி-உ-கூ.

§ ஊசாடுதல் - ஊடாடுதல், நடமாடுதல்.

என்றாற்போலே சிலவார்த்தைகள் சொல்லிக் கற்பிப்பார்களே, அவற்றைக் கேட்டிருந்தேயும்; அவை கிடக்கச்செய்தே. (முதிராதவித்யாதி) முற்றாதேயிருக்கையாலே ம்ருதுவாய் இனிதான சொல்லை யுடைத்தாய் வளைந்த வாயையுமுடைத்தான கிளியானது. (மறைபாடும்) தனக்கு வாஸிதமான வேதத்தைப் பாடாநிற்கும், அவ்வூரி லுள்ளார் வேதபாராயணம் பண்ணிப்போருகையாலே அதுவே யிறே இவற்றுக்கு வாஸிதமாயிருப்பது; ஆகையாலே இவர்கள் சொல்லுகிறது கிடக்க அவற்றைச் சொல்லாநின்றனவென்னுதல். அன்றிக்கே, இவர்கள் தாங்கள் உபாத்யாயருடைய பெண்களாகையாலே வேதபதங்களை அப்யஸிப்பிக்க அவற்றைச் சொல்லாநின்றனவென்னுதல். (முதிராதவித்யாதி) கற்பிக்கிறவர்கள் பேச்சுப் போலேயன்றிறே இவற்றினுடைய பேச்சு; இப்படியிருக்கிற திருநாங்கூர். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (துணையாரித்யாதி) அஞ்சாம்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான “தடந்தாமரைப் பொய்கைபுக்கான்” என்றதற்கு இரண்டு தாத்பர்யத்தாலே யருளிச்செய்தாராகையாலே முந்தின தாத்பர்யத்தைக் கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்தார்; இரண்டாம் தாத்பர்யத்தை இப்பாட்டிலே வெளியிடுகிற ரென்றதல்; அன்றிக்கே, கீழ்ப்பாட்டில் பொய்கைபுக்கது ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஸ்ம்ருத்தமான வஸ்த்ராபஹரணத்தை யதஸ்திக்கிற ரென்றதல் ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலித்யாதி).

(துணையாநிற்கிற) ஜலத்திலே துணையாநிற்கிறவர்களானவென்றபடி, (அ)

மூ.—விடையோட வென்றாய்ச்சி மென்றோள் நயந்த

விகிர் தா விளங்கு சுடராழி யென்னும்

புடையோடி சங்கொன்றுடையாயென நின்

நிம்மையோர் பரவுமிடம் பைந்தடத்துப்

புடையோடி செங்கால வன்னம் துகைப்பத்

தொகைப் புண்டரீகத்திடைச் செங்கழுநீர்

மடையோடகின்று மதுவிம்மு நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விடை	ஸ்த்ராஷ்பங்கலம்,	மென்தேன	ம்ருதுவான புறாவின்
ஓட	ஒடிசுகிக்கும்படி	சயந்த	விரும்பின [கந்தை
வென்று	(அவற்றை) ஜயித்து,	விகிர் தா	வ்யாவர்த்தகமானசெ
ஆய்ச்சி	பேயினைப்பிராட்டி		யல்கணையுடையன
	யினது		னே

விளங்கு	விளங்காநின்றான்	டிதோற்றமுமையா
சுடர்	புகளாயுடைய	லே) [யுள்ள
ஆழியென்னும்	திருவாழியாகியுத	பைந்தடத்து அழகியதடாகத்திலே
படையோடு	த்தோடேகூட	தொகைப்புண் திரண்டதாமரைப் பூ
ஒன்று சங்கு உ	அத்விதீயமாயிருக் கு	டரீகம் க்களை
டையாய்	ம்ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்	துகைப்ப துகைக்க(அத்தாலே)
	தையுடையவனே!	இடை அத்தாமரைகளின்நடு
எனகின்ற	என்றுசொல்லாநின்ற	வேயுள்ள
	கொண்டு	செங்கழுநீர் செங்கழுநீர் ப் பூ க் க
இமையோர்	ப்ரஹ்மாதீதேவர்க ள்	ளானவை
பரவும	இடைவிடாதே ஸ்	மடை ஓட மடைகள் நிரம்பியோ
	தோத்ரம்பண்ணுகி	முனபோதிலும்
	ற	நின்றமதுவம் உள்ளேநின்ற மது
இடம்	ஸ்த்தாநமாய், [ன	மும் வெள்ளம்தேங்கும்
பெடையோடு	பெட்டையோடு கூடி	படியான
செங்கால	சிவந்தகாலையுடைய	நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் வணங்
அன்னம்	ஹம்ஸமானது (மது	கென்மனனே. (க)
	பாந்ததால்முன்ன	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. †நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எரு தேழுடர்த்த செயலையும் திவ்யாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்தியழகையும சொல்லி தேவர்களோத்தத் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளிணன், நெஞ்சே! அங்கேசென்றதுபவியென்குறார்.

(விடையோட) நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்குப் ப்ரதிபந்தமான ருஷபங்கள் †ஓடும்படிவென்று. (ஆய்ச்சி மென்தோள் நயந்தவிகிர்ந்தா) அவளுடைய ம்ருதுவான தோளை விரும்பின வ்யாவ்ருத்தமான செயல்களையுடையவனே! (விளங்கித் யாதி) திருநிறத்துக்குப் †பகைத்தொடையாக விளங்காநின்றான் சுடரையுடைய திருவாழியாகிய ஆயுத்ததோடேகூடின அத்விதீயமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடையவனே! (எனகின்ற) இப்படிசொல்லாநிற்கொண்டு. (இமையோர்பரவுமிடம்) ப்ரஹ்மாதீதேவர்கள் விடாதே ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறவிடம்.

(பைந்தடமித்யாதி) அழகிய பொய்கைகளிலே மதுபாநம் பண்ண இழிந்த சிவந்த காலையுடைய அன்னமானது, பேடையோடேகூட இழிகைபாலே மதுபாநத்தாலே முன்னடிதோற்றமுமையாலே †ஆஸ்ரயத்தைப்பேணிப் பரிமாற வறிகிறனவிலலை; அத்தாலே துகைக்கப்பட்ட, (தொகையித்யாதி) †திரண்ட தாமரைப்பூவின் நடுவே செங்கழுநீரின் மதுவெள்ளமானது மடையாலே போகாநிற்கச் செய்தேயும், அதினுடைய மிகுதியாலே உள்ளேநின்று †விம்மா

நிற்குமாயிற்று. திரண்ட புண்டரீகங்களின்நடுவே அன்னங்கள்
துகைக்க, நடுவுநிற்கிற் செங்கழுநீரானது மதுவெள்ளமிடாநிற்கும்.
இப்படியிருக்கிற திருநாங்கூரிலே. (௯)

அந்.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (விடையித்யாதி) பலகாலும் க்ருஷ்ணுவதா
ரத்தோயி ஐக்யம்சொல்லாநின்றீர், மணிமாடக்கோயிலிருக்குமவன் க்ருஷ்
ணனோவென்ன; ப்ரஹ்மாதிகள் அங்ஙன் ஏத்துகிறார்கள் கேளாயென்கிற
ரென்று ஸங்கதி யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னையித்யாதி).

(ஒடும்படி) தோற்குமபடி. (பகைத்தொடையாக) பரபாகமாச.

(ஆஸ்ரயத்தை) கமலத்தை. “தொகை” ஸமூஹமாய், அநினர்த்தம்
(திரண்ட) என்றது. (விம்மாநிற்கும்) - தேங்காநிற்கும். ... (௧)

பு.—வண்டார் பொழில்சூழ்ந் தழகாய நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் நெடுமாலுக் கென்றும்

தொண்டாய தொல் சீர் வயல் மங்கையர்கோன்

கலிய னொலிசெய் தமிழ்மலை வல்லார்

கண்டார்வணங்கக் களியாணைமீதே

கடல்சூழலுக்குக் கொரு காவலராய்

விண்டோய் நெடு வெண் சூடை நீழலின் கீழ்

விரிநீ ருலகாண்டி விரும்புவரே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டோடி	வண்டுகள்மிக்கிருந்து	மாக அப்பயஸிக்கவ	
	ள்ள [பட்டு	ல்லவர்கள்,	
பொழில்சூழ்ந்து	சோலைகளாலேசூழ் ப்	கண்டார்வண	கண்டவரெல்லாம் த்
அழகாய	அழகாயிருக்கும்	ங்க	ங்கள்காலிலேவிழ்
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்		ந்துஸேவிக்கும்படி
மணிமாடக்கோ	திருமணிமாடக்கோ	களியாணைமீதே	மத்தகஜத்தின்மேலே
யில்	யிலிலேநித்யவா ஸ		றி(நகரிலலம்வந்து)
	ம்பண்ணுகிற	கடல்சூழலுக்கு	சதுஸ்ஸாகர பர் ய ந்
நெடுமாலுக்கு	ஸூரேஸ்வரனுக்கு	க்கு	தையாண்பூமிக்கு
என்றும்தொண்	நித்யவைகங்காய் த்தில்	ஒருகாவலராய்	தாங்களே அத்வித்யசி
டாய	அதிகரிக்கையாலே		ர்வாஹகராய்
	வந்த	விண்டோய்	அப்ரங்கஷ்மான
தொல்சீர்	நிரவதிகஸம்பத்தையு	நெடு வெண்	நெடியமுத்தாதபத்ரா
	டையராய்	சூடைகீழ்வி	ச்சாணையின்கீழிரு
வயல்மங்கையர்	கழனிசூழ்ந்த திருமங்	னகீழ்	ந்து
கோன்	கைக்குராஜாவான	விரிநீருலகாண்	ஆவரணஜலவேஷ்டி
கலியன்	ஆழ்வார்	டு	தப்ராஹ்மாண்டத்
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த		தையாண்டு கொ
தமிழ்மலைவல்	தமிழ்த்தெராடைபத்		ண்டு
லார்	தையும் ஸஹ்ருதய	விரும்புவர்	நிரவதிகப்பீதியுத்தர்க
			ளாயிருப்பார்கள். (1)

௯௨௨ பெரியதிருமொழி, ந-ப, அ-தி, ௧௦-பா, வண்டார்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லுகிறது.

(வண்டார்பொழில்சூழ்ந்து) சோலையென்று பேர்மாத்ரமாய் மதுபாநம்பண்ண இழிந்த வண்டேயாய்க் கிடக்குமாயிற்று. (அழகாயவியாதி) தர்சனீயமான திருநாங்கூரில் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. (என்றும் தொண்டாயதொல்சீர்) நித்யகைங்கர்யத்திலே அதிகரிக்கையாலேவந்த நிரவதிக ஸரீபத்தையுடையராய். (வயல்மங்கையர்கோன்) நல்ல வயலையுடைய திருமங்கைக்கு ராஜாவான ஆழ்வார். (ஒலிசெய்தமிழ்மலை வல்லார்) ஒலியையுடைத்தாக வருளிச்செய்த தமிழ்த் தொடையாகிற இத்திருமொழியைக் கற்றவர்கள்.

(கண்டார்வணங்க) அதுகூலப்ரதிகூலோதாவீநரென்று வாசியின்றிக்கே, லோகமாகத் தங்கள்காலிலேவந்து விழும்படி மத்தகஜத்தின்மேலே பேறி. (கடல்குழலகுக்கொரு காவலராய்) ஸுத்திரிய ஜந்மத்திலே பிறந்து, சதுஸ்ஸாகரபர்யந்தையான பூமிக்குத்தாங்கனே நிர்வாஹகராய். (விண்டோயித்யாதி) ஆகாசத்திலே சென்று கிடும்படியான முத்துக்குடையின்கீழே கடல்கூழ்ந்த பூமியையாண்டு, விரும்பப்படுவர்; †நிரவதிக ப்ரீதியுத்தராவர்கள்.

“ஐஸ்வர்யத்தைப் புருஷார்த்தமாகச்சொல்லுவானென்?” என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்கேட்க; “ஈஸ்வரனையாகிலும் ஒருகால் பிறந்து அபிஷேகம்பண்ணவமையும் பாகவதசேஷமாக்கலாமாகில் என்று காணும் திருமங்கையாழ்வாரீருப்பது” என்றருளிச்செய்தருளினார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமம். (வண்டாரித்யாதி) “விரும்புவர்” என்றதற்கு எல்லாராலும் விரும்பப்படுவரென றர்த்தமருளிச்செய்து, ‘விரும்பத்தையுடையவரென றர்த்தாத்ரமருளிச்செய்கிருர் (நிரவதிகத்த்யாதி).

*(இருப்பது) என்றவநந்தரம், இனி தம்முடைய ப்ரபந்தம் கற்றவர்க்கு பாகவத கைங்கர்யோபயோகியான மண்டலாநுபத்தயம்வேண்டா என்றிருப்பரோ என்று இவ்வளவு பூரித்துக்கொள்வது. ... (௧௦)

ஐயர் திருவடிகளே சரணம்,

முன்றும்பத்து எட்டாந் திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, கூ-தி, க-பா, சலங்கொண்ட. ௬௨௩.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி, சலங்கொண்ட
ப்ரவேசம்.

†அபிமதவிஷயத்தை யதபவிக்குமிடத்தில் அவயவங்கள் தோ
றும் விரும்பியதபவிக்குமாபோலே, †அங்குள்ளதெல்லாம் †உத்தே
ஸ்யமாய், †ஆபத்ஸகனாய், ஸர்வஜகத்துக்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கிற ஸர்
வேஸ்வரன், “ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேசம்” என்று விரும்பி
வர்த்திக்கிற தேசமாகையாலே அங்குண்டான திரயக்குக்களும் கப்
பட, முக்தர் பகவததபவத்தாலே களிக்குமாபோலே களித்து வர்த்
திக்கும் தேசம், ஆனபின்பு நீயுமத்தேசத்தை ப்ராபியென்று திரு
வுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார். ... *
...

அரு.—சலங்கொண்டவின் ப்ரவேசம்.—திருநாங்கூரில் திருமணிமாடக்
கோயிலை யதபவித்த ஆழ்வார் அங்குள்ள மந்தைத் திருப்பதிகனை யு மதபவித்
கிறார் இனிப் பத்துத் திருமொழியாலேயென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவை
யெல்லாவற்றுக்கும் ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (அபிமதேத்யாதி). (அங்குள்ள
தெல்லாம்) திருநாங்கூர் திருப்பதிகளெல்லாம். (உத்தேஸ்யமாய்) என்றவந்
தரம், தோற்றி என்றுசேஷம். இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை யருளிச்
செய்கிறார் (ஆபத்ஸகனாய்த்யாதி). ... *

மூ.—சலங்கொண்ட விரணிய நதகல்மார்வந் கீண்டு

தடங்கடலைக் கடைந்தமுதங் கொண்டுகந்த காளை

நலங்கொண்ட கருமுகில்போல் திருமேனி யம்மான்

நாடோறும் மகிழ்ந்தினிது மருவி யுறை கோயில்

சலங்கொண்டு மலர் சொரியும் மல்லிகை யொண் செருந்தி

செண்பகங்கள் மண நாறும வண் பொழிலினூடே .

வலங்கொண்டு கயலோடி விளையாடு நாங்கூர்

வைஞ்சந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சலங்கொண்ட	(ப்ரத்தீலாதன்பக்கல்)	அகல்மார்வம்	விசாலவசூலத் தல
இரணியன்	சீற்றத்தையுடைய	கீண்டு	ததை
அது	ஹிசனையனுடைய		அநாயாஸேக கிழித்து
	அப்படி வரபலத்தா		ப்பொகட்டும், [லை
	லே பூண்கட்டப்ப	தடங்கடலை	பெரிய திருப்பாற்கட
	ட்ட	கடைத்து	மதநம்பண்ணி

கூஉசு பெரியதிருமொழி, நு-ப, அ-தி, க-பா, 'சலங்கொண்ட.

அமுதம்	அதிற்பிறந்த அம்ருத	ஒடி	தனக்குவாஸஸ்த்தாந
கொண்டு	ததை		மான நீரைவிட்டு
	தேவதைகளுக்குப் ப	ஒடி	
	ங்கிட்டிக்கொடுத்	சலங்கொண்டு இசலி மலரை	
	தம் [ருந்த	மலர் சொரியுச் சொரிகிற	
உகந்த	ஸந்தோஷயுக்தனாயி	ம்	
காளை	யுவாவாய்,	ஒண் மல்லிகை அழகிய மல்லிகைக	
நலங்கொண்ட	அழகிய நீலமேகம்	செருந்திசெளம் செருந்திகளு	
கருமுகில்	போன்ற	ன்பகங்கள் ம்சம்பகங்களும்	
போல்		மணம்நாறும் வாஸநையைப்பரப்ப	
திருமேனி அம்	திவ்யதேஹத் தையு	விடுகிற	
மான்	டையனா ஸர்வே	வண்	வளமிருந்த
	ஸ்வரன்	பொழிலி	சோலையிலே
நாடோறும்	ப்ரதிதிருமும்	னாடே	
மகிழ்ந்து	ஸந்தோஷித்துக்கொ	வளங்கொண்டு (அப்புஷ்பவாஸநா க்	
	ண்டு [படி	விளையாடும் ராணபலத்தாலே)	
இனிது	ஆஸ்ரிதருக்கினி தாம்	துள்ளிவிளையாடுகி	
மருவியுறைகோ	அந்நய ப்ரயோஜநனா	ற	
யில்	யந்தியவாஸம்பண்	நாங்கூர் வைகுந்தவிண்ணகரம் வண்	
	ணுகிறதேசமாய்,	ங்கு மடநெஞ்சே! (க)	
கயல்	(நீரைவிட்டால் தரிக்		
	கமாட்டாத) கயல்		
	மதஸ்யங்கள்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சலங்கொண்ட)†சீற்றத்தையிட்டாயிற்று வகுத்தது. †சீற்றத்தையுடையனாயிருக்கிற ஹிரண்யனுடைய, †வர பலத்தாலே திண்ணியதாய் அகன்றமார்வைத் தன்னுடைய†சீற்றத் தைக்காட்டி வெதுப்பிப் பதஞ்செய்யப்பண்ணி பின்னை அநாயாஸேந கிழித்து,†ஒருவரால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத கடலைக் கூடாத்தரபதார் த்தங்களைப்போலே பரிச்சேதித்துக்கடைந்து, அதில் நல்லுயிரான அம்ருதத்தைவாங்கி, “நம்மை ஆஸ்ரயித்த தேவஜாதிகார்யம் தலைக் கட்டப்பெற்றோமிறே!” என்று அதுபெற்றால் அவர்களுக்கு வருமு கப்பைத் தானுடையனாய்,†அவ்வம்ருதத்தை புஜித்தார்க்குக் கழியக் கடவ ஜராதிகளைத் தானுடையனாயிருக்கிறவன். (நலங்கொண்டவித் யாதி). †அவ்வம்ருதத்தை நாய்க்கிடாய் என்னும்படியான வடிவை யுடையவன். (க) “ஹ்ருக்ஷீ - தூமஜ்யோதி” என்கிறபடியே, உபசயாத்மகமான வடிவையுடைய மேகம் திருமேனிக்கொப்பாகப் போராமையாலே, வ்யாவ்ருத்தமான வழகையுடைத்தாய் ஸ்ரீமஹா மாயிருப்பதொருமேகம்போலே திருமேனியையுடையனாய், அத்தாலே

(க) மேகஸந்தேசம்.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, உ-பா, திண்ணியதோர், கூஉடு

“இவனே ஸர்வேஸ்வரன்” என்று தோற்றும்படியிருக்கிறவன். ப்ரமாதங்கள் புகுந்தபோதாக ஹிரண்யனை நிரஸிக்கவும் கடல்கடையவுமொண்ணாது என்று ஏற்கவேவந்து † பெரிய ஹாஷத்தோடே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு இனிதான தேசம்.

(சலங்கொண்டியாதி) † அதுக்கு ஹேதுவிருக்கிறபடி. (க)
 “सलङ्कण्डोऽयं सलङ्काश्वातिवपुष्पितः” என்கிறபடியே, இசவி இசவி மலரைச்சொரிகிற மல்லிகை, அழகிய செருந்தி, அப்படியப்பட்ட செண்பகம், இவை பரிமளத்தைப் புறப்படவிட. (வண்பொழிவித்யாதி) † நீரிலேகிடந்தால் மிடுக்கையுடைத்தாய்க் கரைவியே யேறினால் அதின்றிக்கே யிருக்கக்கடவ மதஸ்யங்களானவை, ஆர். தானுறுத்தும்படி அதிற்காட்டிலும் நிலமிதிதானே நன்றாயிருக்கையாலே அச்சோலையில். மணத்தை ஆக்ராணமபண்ணி அந்தாலே மிடுக்குடைத்தாய், முக்தர் பகவததுபவத்தைப் பண்ணி, (உ) “सुखं सुखं सुखं - अहमन्महमन्मह” என்று களிக்குமா போலே கயல்களானவை அங்கேயிற்கே துள்ளி விளையாடாவிற்றுள்ள திருநாங்கூர். (க)

அரு—முதற்பாட்டு. (சலமித்யாதி) “சலங்கொண்டி” என்று ஆவண விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சீற்றத்தையிட்டிய்யாதி). வாக்யார்த்தம் (சீற்றத்தையுடையனயித்யாதி). “அது”-என்றதிறனர்த்தம் (வரபலத்தாலேயித்யாதி). பிளந்து என்னாதே “கிண்டு” என்று - அநாயாஸம் தோற்றச் சொன்னதுக்கு பாவம் (சீற்றத்தைக்காட்டியித்யாதி). தடம் - விஸ்தாரமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஒருவராலித்யாதி). “காணே” என்று இப்போது சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வம்ருதத்தை புலித்தார்க்கித்யாதி). ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (அவ்வம்ருதத்தை நாயக்கடாயித்யாதி). “நாடோறும்மகிழ்ந்து - மருவியுறை இனிது கோயல்” என்றநயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பெரியவித்யாதி).

(அதுக்கு) எம்பெருமான் பெரியஹாஷத்தோடே டர்க்கிக்கைக்கு. கயல்கள் பொழிலில் விளையாடக்கூடுமோவென்ன வருளச்செய்கிறார் (நீலேயித்யாதி). (க)

மு — திண்ணியதோரரியுருவாய்த் திசையிலேத்தும் நடுங்கத்

தேவரொடு தானவர்கள் திசைப்ப விரணியனை

நண்ணி யவன்மார்வகலத் துகிர் மடுத்த நாதன்

நாடோறும் மகிழ்ந் தினிது மருவி யுறை கோயில்

(க)

(உ) ஷத - ப்ர.

௧௨௬ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, அ-தி, ௨-பா, திண்ணியதோர்.

எண்ணில்மிகு பெருஞ்செல்வத் தெழில் விளங்கு மறையும்
ஏழிசையும் கேள்விகளு மியன்ற பெருங்குணத்தோர்
மண்ணில்மிகு மறையவர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திசையனைத்	எல்லாத்திக்குள்ளும்	எண்ணில்மிகு	சுணநாதீதமான
தும்	வர்களும்	பெரும்செல்வ	மஹத்ஸம்பத்தையு
நடுங்க	பயப்படவும்	த்து	டைத்தாய், [ள்ள
தேவரொதொ	தேவதானவாதிகள்	எழில்விளங்கு	அழகுவிளங்காநின்று
னவர்கள்		மறையும்	வேதங்களும்
திசைப்ப	கலங்கவும்	எழிசையும்	ஸப்தஸ்வரங்களும்
திண்ணியதோர்	தருடமாய் அத்வித்ய	கேள்விகளும்	(இவற்றின்) அர்த்த
அரியருவாய்	மான நரஸிம்ஹரு		ஸ்வரவணங்களும்
	பியாய்	இயன்ற	நிறைந்தவராய் (அத்
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை		தால்)
நண்ணி	கிட்டி	பெருங்குணத்	ஆத்மகுண ஸம்பந்த
அவன்	அவ்வஸுரனது[தில்	தோர்	ராய் [தவரான
மார்வகலத்து	விசாலவக்ஷஸ்த்தலத்	மண்ணில்மிகு	பூஸுரருக்குள் சிறந்
உகிரமடுத்த	நகங்களை ஊன்றிக்கி	மறையவர்கள்	ப்ராஹ்மணர்கள்
	ழித்த	மலிவெய்தும்	நெருங்கிவர்த்திக்கிற
நாதன்	ஸ்வாமி	நாங்கூர்வைகுந்தவிண்ணகரம்மடநெ	ஞ்சே! வணங்கு. (௨)
நாடோறும்மகிழ்ந்தினி துமருவியுறை			
கோயில்,			

வ்யா.—(திண்ணியதோரரியருவாய்) ஹிரண்யனுடைய சிற்ற
மென்றால் பிற்காலியாதபடியான நரஸிம்ஹமாய், திக்குக்களெல்லா
மஞ்ச, அதுகூடப் பரதிகூல விபாகமின்றியே எல்லாருமொக்கக்கலங்க,
(இரணியனைநண்ணி) எரிகிறபெருநெருப்பிலே சென்று கிட்டிவாரை
ப்போலே க்ரூரான பையலைத்தீண்டி. (அவன்மார்வகலத்துகிரமி
த்த) போக்குத்தேடி இடங்காணமையாலே சுழித்துவருகிற ருதிர
வெள்ளத்துக்கு ஒருவழிகண்டுவிட்டாற்போலே, அவனுடைய ப்ர
ந்தமார்பிலே திருவுகிரையூன்றி அவனையழியச்செய்து, தன்னுடைய
சஸ்வரத்வத்தை நிலைநிறுத்தினவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

(எண்ணில்மிகுவித்யாதி) எண்ணிறந்திருப்பதாய், நிர்ந்தோஷத்
வாதிகளால்வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாய், அவ்வழியாலே
அழகு விளங்காநின்றுள்ள வேதமும், ஸப்தஸ்வரங்களும், அங்கங்
களும் மற்றும் உள்ளவற்றால்வரும் கேள்விகளும், இவற்றை வாஸ
ரைபண்ணி அத்தால்வந்த ஆத்மகுணங்களால் மிக்கிருப்பாராய். (ம
ண்ணில்) பூமியில் “இதுக்கு இவனேகடவான், இதுக்கு இவனேகட

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, அண்டமும். கூஉஎ

வான்” என்னும்படி சமைந்த ப்ராஹ்மணர் நெருங்கி வர்த்திக்கிற
தேசம். (உ)

அரு.—இரண்டாமபாட்டு. (திண்ணியதோரித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்
துதமான ஹிரண்யகிரஸுநத்தை ஸப்ரகாரமாகவதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஏழிசை” என்றது - ஆறங்கங்களுக்கும் மீமாம்ஸாதிகளுக்கு முபலக்ஷ
ணமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (அங்கங்களுக்கும் மற்றும்) என்று.

“கேள்வி” அர்த்தப்ரவணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உள்ளவ
ற்றாலித்யாதி). (வாஸநைபண்ணி) என்றது - மநநத்தை; இது, “இயன்ற”
என்றதினர்த்தம். (உ)

மூ.—அண்டமு மிவ்வலைநடலு மவனிகளு மெல்லாம்

அமுதுசெய்த திருவயிற்ற நரன் கொண்டு திரியும்

முண்டமது நிறைத்தவன்கண் சாபமது நீக்கும்

முதல்வனவன்மகிபுந்தினிது மருவி யுறைகோயில்

எண்டிசையும் பெருஞ்செந்நெ லினந்தெங்கு கதலி

யிலைக்கொடி யொண் டுலைக்கமுகோடிசவிவளம்சொரிய

*வண்டு பல விசை பாட மயிலாலு நாங்கூர்

வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (கூ)

பதம். உரை.
அண்டமும் அண்டங்களையும்
இவ்வலைகளும் இந்த அலையெழுகிறஸ
முதலாங்களையும்
அவனிகளுமே (ஸப்ததவீப) பூமிச
லலாம் ளெல்லாவற்றை
யும்
அமுதுசெய்த கபளிகரித்த [ரூய்,
திருவயிற்றன் திருஉதரமுடையவ
அரன் (சாபத்தாலுபஹதன
ன) ருத்தான் [னடு
கொண்டு பரிக்கரவித்துக்கொ
திரியும் திரிகிற
முண்டமது தலையோட்டை
நிறைத்து நிறையச்செய்து
அவன்கண்சாப அவனையொருநாளும்
மதுநீக்கும் விடாதேயிருக்கிற
சாபத்தைப்போக்
கியருளிய [வாமி
முதல்வனவன் ஸர்வவிபந்தாவானஸ்
மகிபுந்தினிதுமருவியுறைகோயில்,
எண்டிசையும் பார்த்தவிடமெங்கும்

பதம். உரை.
பெருமச்செந்நெ பெரியசெந்நெற் களு
ல்
இளம்தெங்கு இளமையையுடைத்
தானநாரிகேளங்க
கதலி வாழைகளும் [ரூம்
இலைக்கொடி வெற்றிலைக்கொடி
களும்
ஒண்குலைக்கமு அழகிதாகக்காய் த் த
கோடி பாக்குமரங்களோடே
இசலி ஸ்பர்த்தித்துக்கொ
ண்டு
வளம்சொரிய ஸம்ருத்தியைச்சரக்க
(இவற்றிலேபுக்கு
மதுபாகம்பண்ணி)
வண்டு வண்டுகள்
பலஇசைபாட அநேகராகங்களைப்
பாடாநிற்க (அவ
ற்றைக்கேட்டு)
மயில்ஆலும் மயூரங்கள் நர்த்தகம்
பண்ணுகிற
நாங்கூர்வைகுந்தவிண்ணகரம்மட
நெஞ்சே! உணங்கு. (கூ)

௧௨-அ பெரியதிருமொழி, ந-ப, அ-தி, ச-பர், கலையிலங்கு.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) அண்டமும், இந்த லோகத்தைச் சூழப்போந்து அலையெறிகிற கடலும், த்வீபங்களையு மெல்லாமமுதுசெய்த திருவயிற்றையுடையவன். (அரணிய்யாதி) சாபத்தாலே உபஹதனையிருக்கிற ருத்ரன் கொண்டுதிரிகிற தலையோ ட்டை நிறைத்து, அவனை யொருநாளும் விடாதேயிருக்கிற சாபத் தைப்போக்கி, இப்படி ஸர்வநியந்தாவானவன் வர்த்திக்கிறகோயில்.

(எண்டிசையித்யாதி) பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், பெரியசெந் நெல், முக்தர் பஞ்சவீம்சதிவார்ஷிகராயிருக்குமாபோலே இளைதா யிருக்கிற தென்கு, வாழை, வெற்றிலைக்கொடி, அழகிதாக்க. காய்த்த கமுகுகளோடேகூடி, ஒன்றுக்கொன்று இசலி ஸம்ருத்தியைச்சா க்க, இவற்றிலேபுக்கு மதுபாநம்பண்ணி, உள்ளுப்புக்கதர்வயம் இரு ந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே, வண்டுகளானவை பல இசை களையும்பாட, அவற்றைக்கேட்டு மயில்களானவை ஆடாநின்றன.()

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) ஓராஸ்ரிதனான ப்ரஹ்ம லா தனுக்குதவினவனவன்றிக்கே, ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து, தன் னாலேதானே யிடர்பட்ட தூர்மாரிக்குமுதவினனென்று குணதீக்யத்தையரு ளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அண்டமும்” என்றது - ஆகாசமென்றாய், உபரிதநலோகங்களையெல் லாம் சொல்லுகிறது. (ந.)

மு.—கலையிலங்கு மக லங்கு லரக்கார்குலக்கொடியைக் காதொடு மூக்குட னரியக் கதறி யவனோடித் தலையி லங்கை வைத்து மலையிலங்கை புகச்செய்த தடந்தோளன் மகிழ்ந்தினிது மருவி யுறைகோயில் கிலையிலங்கு மணி மாடத்துச்சி மிசைச் சூலம் செழுங் கொண்ட லகடிரியச் சொரிந்த செழுமுத்தம் மலையிலங்கு மாளிகைமேல் மலிவெய்து நாங்கூர் வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இலங்கும்கலை	விளங்காநின்றன என்ப	கொடியை	கொடிபோலு மிடை
	ரியட்டத்தையுடை		யையுடைய சூர்ப்
	ய		பண்கையினது
ஆகல் அல்குல்	அகன்றி தம்பப்பரதே	காதொடுமூக்கு	கூர்ணராஸிகைகளை
	சத்தையுடையளா	உடன் அரிய	எககாலத்திலே அறுக்
	ய	அவள்	அச்சூர்ப்பண்கையா
அரக்கர் சூலம்	ராக்ஷஸ சூலத்திற்கு		னவன்

கதறி	கோவெனக்கூப்பிட்	ரத்தின்மேலேயிரு
தலையில	தன் தலேமேலே [டு	க்கும்
அழகைவைத்து	அழகியகையைவைத்	குலம் குலங்கள்
	துக்கொண்டு	செழுங்கொண் ஸம்ருத்தமானமேக
ஒடி	ஒடோடி [கிற	டல் ங்களினுடைய
மலை	மலையின்மேலேயிருக்	அகடுஇரிய கீழ்வயிற்றைபேதிக்க
இலங்கைபுகச்	லங்கையிலே புகும்ப	(உடனே)
செய்த	டிபண்ணின	சொரிந்த ஸ்ரவித்த [னவை
தடமதோளன்	மஹாபாஹு வான	செழுமுத்தம் அழகியமுத்துக்களா
	சக்ரவர்த்தித்திரும	மலையிலங்கு மலைபோலேவிளங்கு
	கன்	கிற
மகிழ்ந்தினிதுமருவியுறைகோயில்,	மாளிகைமேல் மாளிகைகளின்மீது	
சிலைஇலங்கு ஒளிவிளங்குகிற	மலிவெய்து குவிந்துகிடக்கிற	
மணிமாடத்து ரதநங்குளிழைத்தக்ரு	நாங்கூர்வைஞர் தலிண்ணகரம்மடநெ	
உச்சியிசை ஹங்களுடைய சிக	ஞ்சே! வணங்கு. (ச)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) விளங்காநின்ற உள்ள பரியட்டத்தையுடையதான ஆகன்ற நிதம்பப்ரதேசத்தையுடையளாய்க் கொண்டுதோற்றின, ராக்ஷஸஜாதியாகக்கொண்டாடும்படியிருக்கிற பெண்ணை, தனக்கொரு பரியட்டமும் பெண்மையுமுடையளாய் வந்துகொற்றினாளாயிற்று. (காதித்யாதி) அவன் ஏறிட்டுக்கொண்டுவந்த வடிவைப்போகுகித் தானும்படி பண்ணிவிட்டானாயிற்று. (கதறியித்யாதி) அநந்தரம் அவளும் கூப்பிட்டிக்கொடுத்தலையிலே கையைவைத்து மலையின்மேலேயான லங்கையிலே புகும்படிபண்ணினதோள்வலியையுடையவன் கித்யவாஸம்பண்ணுகிற கோயில்.

(சிலையித்யாதி) சிலையென்று வில்லுக்குப்பரையாயசபதமாய், வில்லென்று ஒளியாய், ஒளி விளங்காநின்ற உள்ள மணிமயமான மாடங்களினுச்சியின்மேலே யுண்டான த் குலமும், இதாயிற்று அவ்வூரில் க்ருஹங்களடைய விருக்கும்படி. மேகங்களானவை கடலிலே போய்ப்புக்கு முத்தையடையவாரிக்கொண்டுநகழ்ந்து நகழ்ந்து நடக்கமாட்டாதேவரும்; மாளிகைகளின் குலங்களானவை இவற்றினுடைய கீழ்வயிற்றைப்போமும்; முன்பே தொட்டார்மேலே தோஷமாயிருக்கிறவனை முததைச்சொரியும். (மலையிலங்குமாளிகைமேல் மலிவெய்தம்) அப்போது ஒருமலைமேலே மலைசெய்துவைத்தாற்போலே யாயிற்றுக் குவித்துக்கிடப்பது. (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) நாட்டாராபத்தைப்போக்கினவன் வன்றிக்கே, நித்யநாயகியான பிராட்டிக்குதவினவனென்றதனால் நித்த, அந்தப்பிராட்டி பிரிய வருகைக்கடியான சூர்ப்பணகையின் மூக்கறுத்த

சுரு. பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, அ-தி, இ-பா, மின்னணைய.

தோள்வலியை இப்பாட்டிற்சொல்லி, மேலிற்பாட்டிலே பிராட்டிக்குத் தவின் மையை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ராக்ஷஸியை இவரிப்படி வர்ணிக்கைக்கு ப்ரக்ருதோபயோக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). (ஏதிட்டுக்கொண்டுவந்தவடிவை) என்றது - அலங்கரித்துக்கொண்டு ஆபிரூப்யத்தோடு வந்தவடிவையென்ற படி. (தானும்படி) வீரபையாம்படி. ராக்ஷஸிகளுக்கு வைரூப்யம் ஸஹஜமென்று திருவுள்ளம். இத்தால் கள்ளவேஷத்தைக் காதலித்துக்காட்டிவிட்டா ரென்றதாயிற்று. அக்கையென்றது - “அங்கை” என்று மெல்லொற்றுகக் கிடக்கிறதாய், சூர்ப்பணகையென்றுபேர்போம்படி கோரமானகையென்றா தல், அம் - என்று. அழகாய், விபரீதலக்ஷணையா, கோரமானகையென்றதல் சப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தலையிலேகையைவைத்து) என்று.

(சூலமும்) க்ருஹாலங்காரமான பொற்குடங்களின் துனியும். (போலும்) பொதுக்கும்; பீதுமென்றபடி. (ச)

பு. — மின்னணைய துண் மருங்குல் மெல்லியற்கா விலங்கை

வேந்தன் முடி யொருபதும் தோளிருபதும் போயுதிரத்

தன்னிகரில் சிலை வளைத்தன்றிலங்கை பொடிசெய்த

தடந்தோளன் மகிழ்ந் தினிது மருவி யுறை கோயில்

செந்நெலொடு செங்கமலம் செல் கயல்கள் வானை

செங்கழுநீரொடு மிடைந்து கழனி திகழ்ந்தெங்கும்

மன்னு புகழ் வேதியர்கள் மலிவெய்து நாகூர்

வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (இ)

பதம்.

உரை.

அன்று அக்காலத்திலே | த்த
மின் அணைய கொடியின்னலையொ
துண் மருங்குல் சிற்றிடைபையும்
மெல்லியற்கா ம்ருதுஸ்வபாவத்தை
யு முடையளான
பிராட்டிக்காக.
இலங்கைவேத் லங்காதிபனுராவ
தன் னனுடைய
முடியொருப கிரீடமிலகும் பத்துத்
தும் தலைகளும்
தோளிருபதும் இருபதுகைகளும்
போய்உதர சதககலங்களாகியுதி
ர்த்துபோம்படி
கிகரிலுள் ஒப்பற்ற
தன் சிலைவளைத் ஒங்கியதன்கோதண்
து டத்தை தவனைத்து

பதம்.

உரை.

இலங்கை லங்காநகரத்தை
பொடிசெய்த பொடியாக்கின
தடம்தோளன் ப ஹாபாஹுவான
சக்ரவர்த்தித்திரும்
கல்
மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்,
செந்நெலொடு செந்நெற்களும்
செங்கமலம் செந்தாமரைப்பூக்க
ளும்
சேல்கயல்கள் சேல்மீன் கயல்மீன்
வானை வானை மீன்களும்
ஆகிய இவைகள்
செங்கழுநீரொ செங்கழுநீர்ப்பூக்களு
டனே
மிடைந்து சேர்த்துகொண்டு
கழனியெங்கும் கழனிகளெல்லாம்

பெரியதிருமொழி, நு-ப, அ-தி, சு-பா, பெண்ணை. சுருக

திகழ்ந்து	ப்ரகாசிக்கவும்	மலிவெய்தும்	வீதியெங்கும் நெருங்
மன்னுபுகழ்	நித்யமானகீர்த்தியை		கிவர்த்திக்ரும்படி
	யுடைய		யாகவுமிருக்கிற
வேதியர்கள்	ப்ராஹ்மணிகள்	நாங்கூர்வைகுந்தவிண்ணகரம் மடநெ	ஞ்சே! வணங்கு. (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மின்னனையவித்யாதி) மின்போலே யிருக்கிற நேரிய இடையையுடையளாய், ம்ருதாவ்வபாவையாயிரு க்கிற பிராட்டிக்காக, லங்கைக்கு நிர்வாஹகையிருக்கிற ராவண னுடைய பத்துத்தலையும் இருபதுதோளும் போயுதிரும்படியாக, தன க்கு ஒப்பிண்டாகிலும் உபமாநரஹிதமாயிருக்கிற வில்லைவளைத்து அன்று லங்கையைப்பொடிபடுத்தின தோள் மிடுக்கையுடையவன், பிராட்டிக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தை ஆஸ்ரிதரெல்லார்க்கு மொ க்கப்பண்ணிற்றாக அவன் ப்ரீதியோடேவர்த்திக்கிற தேசமாகையா லே, கண்டார்க்கெல்லா மினிதாம்படியிருக்கும் தேசம்.

(செந்நெலித்யாதி) இதுவாயிற்று கழனியான ப்ரதேசமடைய விருக்கும்படி. செந்நெலோடேகூட, தாமரை, சேல், கயல்கள், வாளை, செங்கழுநீரோடு மிடைந்து விளங்காநிற்குமாயிற்று வயலட ங்க. (மன்னுபுகழித்யாதி) இதுவாயிற்று ஸ்த்தலமான ப்ரதேசமிரு க்கும்படி. நித்யமானபுகழையுடையராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணாமிக் கிருக்கிற. இதுவாயிற்று ஊரும் பிடாகையிருக்கும்படி. ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மிடைந்து - நெருங்க. (பிடா கையும்) - வயலும். (௫)

மூ.—பெண்ணை மிகு வடிவுகொடு வந்தவனைப் பெரிய

பேயினது வருவுகொடு மாள வுயிருண்டு

திண்மைமிகு மருதொடு தற்சுகட மிறுததருளும்

தேவனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்

உண்மைமிகு மறையொடு நற்கலைகள் கிறைபொறைகள்

உதவுகொடையென்றவற்றினொழிநில்லாப் பெரிய

வண்மைமிகு மறையவர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்

வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (௬)

௬௩ பெரியதிருமொழி, ந-ப, அ-தி, கூ-பா, பெண்மை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெண்மைமிகு வடிவுகொடு	உத்தமஸ்தீர்சரீரத் தைத்தரித்துக்கொண்டு	உண்மைமிகும றையொடு	யதாபூதவாதிகளான வேதங்களும்
வந்தவளை	வஞ்சிக்கவந்தபூதனை யானவளை	நற்கலைகள்	(இவற்றின்) நல்ல அங்கங்களும்
பெரியபேயின துஉருவுகொடு	தன்னிலுமான பெரிய பிசாசத்தினுடைய விக்ரதரூபம்கொ	நிறை	(இவற்றின்வாஸநை யால்வந்த) குணபூ ர்த்தியும் [களும்
மாள உயிர்உண்டு	மாயும்படி [ண்டு அவள்ப்ராணனைஸ்வீ கரித்தும் [டைய	பொறைகள்	கூகை (முதலியவை)
திண்மைமிகு மருதொடு	மிக்கதிண்மையையு மருதமாத் தையும்	உதவுகொடை	கேட்டபோதே உதவு
நற்சகடம்	துடங்கினகார்யத்தை முடியத்தலைக்கட் டவல்ல சக்தியை யுடையசகடத்தை	யென்றிவர்	மபடியான் ஓளதா ர்யமுமென்கிறவி வற்றையுடைய
இறுத்து அருளு ம்	முறித்த முறித்த [யும	ஒழிவில்லா	ஓயாதே (எப்போதும்) உடையவர்-களாய்
தேவனவன் மகிழ்ந்தினி துமருவியுறைகோயில்,	புரீக்ருஷ்ணன்	பெரியவண்மை	மஹேளதார்யம் (ஆத் மஸமர்ப்பணம்)
		மிகு	கிறைந்த
		மறையவர்கள்	ப்ராஹ்மணர்கள்
		மலிவெய்தும்	நெருங்கிவர்த்திக்கிற
		நாங்கூர்வைகுந்தவின் ணகரம்மடநெ ஞ்சே! வணங்கு.	(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பெண்மையித்யாதி) நாரீணமுத்தயை யான யசோதைப்பிராட்டி வடிவைக்கொண்டிவந்த பூதனையை, பெ ரிய பேயின்வடிவையுடையளாய்க்கொண்டுமுடிந்து பிணமாய்க்கிட க்கும்படியாக அவளைமுடித்து, அஸுராவேசத்தாலே மிக்க திண் மையையுடைய மருது, † துடங்கினகார்யத்தைமுடியத் தலைக்கட்ட வல்ல சக்தியையுடைய சகடம், இவற்றையெழுந்தருளி “விரோதி போகப்பெற்றேமிமே!” என்று அத்தாலே தீர்த்தான † ஸாட்வஸ் வரன் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம்.

(உண்மையித்யாதி) யதாபூதவாதியான வேதங்களோடேகூட அவற்றினுடைய நன்றான அங்கங்கள், இவற்றிலுண்டான வாஸநை யாலே வரக்கடவ ஆதமகுணங்களையுடைய, † அடக்கம், கஷ்ணை, † அர்த்திகளர்த்தித்தபோதே அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையாகிற ஓளதார்யம் என்றப்போலேசொல்லுகிற இவற்றாலொழிவின்றிக்கே யிருக்கிற உதாரரானவர்களால் மிக்கிருக்கிற. † வண்மை - ஆத்ம ஸமர்ப்பணம். (சு)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (பெண்மையித்யாதி) கீழே நவஸிமதூவதார மும், அந்தரம் ராமாவதாரமும்புகழப்படுகின்ற ; அந்நவஸிமதூவதார

பெரியதிருமொழி, ந-ப, கூ-தி, எ-பா, விளங்கனியை. ௬௩௩

மாய் ஆழ்வார்களை யெல்லாமிடுபடுத்தும் க்ருஷ்ணவதாரத்தை மேல் மூன்று பாட்டாலுமதுபவிக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

சகடத்துக்கு நன்மையேதென்ன, நல்லபாம்பு என்னுமாபோலே க்ரௌர்யாதிசயத்தைச் சொல்லுமென்றருளிச் செய்கிறார் (தொடங்கினவியாதி). “அவன்” என்றத்தால் தோற்றின வேதார்த ப்ரஸித்தியைப்பற்ற வருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ரவேஸ்வரன்) என்று.

“கின்ற” என்றதினர்த்தம் (அடக்கம்) என்றது. உதவுகொடை - உதவும்படியான கொடையென்றத்தமருளிச் செய்கிறார் (அர்த்திகளியாதி). கீழே ஓளதார்யத்தைச் சொல்லி, மீளவும் உதாரரான என்றால் புருஷந்த மன்றேவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (வண்மையித்யாதி). ... (௬)

மு — விளங்கனியை யிளங்கன்று கொண்டுதிர வெறிந்து
வேல்நெடுங்க ணய்ச்சியர்களுவைத்தகயிர்வெண்ணெய்
உளங்குளிர வமுதுசெய்திவ்வுலகுண்ட காளை
யுகத்தினிது நாடோறும் மருவியுறைகோயில்
இளம்படி நற்கமுகு குலைத்தெங்கு கொடிச்செந்நெல்
நன்கரும்பு கண்வளரக் கால்தடவும் புனலால்
வளங்கொண்ட பெருஞ்செல்வம் வளருமணிநாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
இளங்கன்று	இளம்பருவமுடைய	இளம்பழநல்	இளமையைஸ்வபாவ
கொண்டு	வத்ஸாஸுரனைத்	கமுகு	மாகவுடைய ஆழகிய
	துக்கி		பாக்குமரங்களும்
விளங்கனியை	விளாவாய்கின்ற அஸு	குலைத்தெங்கு	குலையையுடைத்தா
உதிரஎறிந்து	ரன்உதிரந்து உயிர்		னதெண்ணைமாங்க
	மாயும்படிவீசியும்,		ளும் [எம்
வேல்	வேல்போல [டைய	கொடி	வெற்றிலைக்கொடி
நெடுங்கண்	ரீண்டகண்களையு	செந்நெல்	செந்நெற்களம்
ஆய்ச்சியர்கள்	இடைச்சிகள் (உறிக	என்சருமபு	இனியகரும்புகளும்
வைத்த	ளிவே) செமித்து		ஆகியஇடைகள
	வைத்த	கண்வளர்	திருநெடுநெருத்திய
தயிர்வெண்	ததிகவந்தங்களை		டையுடைய
வெண்ய		கால்தடவும்	அடியிலேபாயாநின்
உளங்குளிர	தந்திருவுள்ளம் குளிரு	புனலால்வளம்	வலமருத்தியால்வ
	ம்படி	தொண்டபெ	த்த நன்மையையு
அமுதுசெய்து	வண்டும். (விண்ணம்)	நுஞ்செல்வம்	டைய பெரிய ஐய
இவ்வுலகுண்ட	இந்திலாகததைய		வாய்ம
	டைய வமுதுசெய்	உரும	வ்ருத்தியடையாநின்
காளை	கவயொருகண் [க		முள்ள
கந்தினிதுநாடோறும்	மருவியுறை	அணிநாங்கூர்	வைகுந்தவிண்ணகரம்
கோயில்,			மடநெஞ்சே! வணங்கு. (எ)

௧௩௪ பெரியதிருமொழி, ந-ப, கூ-தி, அ-பா, ஆறாத.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (விளங்கனியித்யாதி) வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு விளாவாய் நிற்கிற அஸுரன்மேலே உதிரும்படியெய்திந்து, வேல்போலே பரந்த கண்ணையுடையராயிருக்கிற இடைச்சிகள் சேமித்துவைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும், †ஆஸ்ரிதஸ்பர்ச முள்ளதொரு த்ரவ்யமாகையாலே திருவுள்ளமானது குளிரும்படியாக வழுதுசெய்து, அநந்தரம், இந்தலோகத்தையடையத் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணுகையாலே இளகிப்பதித்திருக்கிறவன்.

(இளம்படி) இளமையை ஸ்வபாவமாக வுடைத்தாயிருக்கிற கமுகு, குலையையுடைத்தாயிருக்கிற தெங்கு, வெற்றிலைக்கொடி, செந்நெல், †இனியகரும்பானது கண்வளரும்படியாகப் புனலானது †கால்தடவா நிற்குமாயிற்று, †கரும்பானது நாஸ்தோறும் ஒருகண்ணேறி வரும்படி கால் தடவுமாயிற்றுப் புனலானது. †நிரவதிக ஸம்பத்தானது மாறாதே செல்லுகிற. (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (விளங்கனியித்யாதி) “வேல்” என்றத்தால் நெடுமை ஆர்த்தமாயிருக்க, நெடுமையைச்சொன்னது லக்ஷணயா வைபுல்ய வாகியென்று (பரந்த) என்கிறார். தயிரும் வெண்ணெயு மழுதுசெய்தால் உள்ளம்மூரிகை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குபாவம் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி).

இன்கரும்பு என்றது கீட்டிக்கிடக்கிறதாய், அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இனியகரும்பு) என்று. (கால்தடவாநிற்கும்) என்றது - சாடி. ஸ்வபாவார்த்தம் - கால்வழிகளாலே பரம்பாநிற்குமென்று. “கண்வளரும்” என்றதற்கும் சாட்வர்த்தம் ஸ்பஷ்டமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்வபாவார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கரும்பானதித்யாதி). அணி நாங்கூராகைக்கு ஹேது கீழ்ச்சொன்னதெல்லாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிகேத்யாதி) (எ)

ஆ.—ஆறாத சினத்தின் மிகு நரகனுரமழித்த

அடலாழித் தடக்கைய னலர்மகட்டு மரர்க்கும்
கூறுகக கொடுத்தருளும் திருவுடம்ப னிமையோர்
குலமுதல்வன் மகிழ்ந்தினிது மருவி யுறை கோரில்
மாறாத மலர்க்கமலம் செங்கழுநீர் ததும்பி
மதுவெள்ள மொழுக வயலுழவர் மடையடைப்ப
மாறாத பெருஞ்செல்வம் வளரு மணி நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே. (அ)

பதம்.	உரை.	உரை.	பதம்.
ஆறாத	ஒருகாலாறக்கடவ தன்றிக்கேயிருக் கிற [னாய்]	இமையோர்குல நியஸூரிகள்திரளு முதல்வன் க்ருகீர்வாழகளுண் ஸர்வேஸ்வரன்	
சினத்தின்	கோபத்தையுடைய	மகிழ்ந்தினிதம ருவியுறைகோயில், மாறாதமலர்க்க இடைவிடாதமலரை	
மிரு	மிகைத்துவாராகின் றுள்ள	மலம் யுடையதாமரை செங்கழுநீர் செங்கழுநீர் (முதலிய	
நரகன்	நரகாஸூரனது	பூக்கள் ஆகிய இ வைகளிலின்றும்)	
உரம்	மிடுக்கை	ததும்பி நெருங்கிப்பறப்பட்ட மதுவெள்ள தேன்வெள்ளமெங்கு	
அழித்த	போக்கின	மொழுக ம்(தலைதெரியாது)பா உழுவர் கர்ஷகர் [ய்வதினால்	
அடல்ஆழி	யுத்தோர்முகமானதி ருவாழியை	வயல்மடைய தங்கள் தங்கள் கழனி டைப்ப மடைகளை அடைக் கவும்	
தடக்கையன்	தன்பெருங்கையிலே யுடையனாய்,	மாறாத மாறாதேவளார்த்து கொண்டுவருகிற	
அலர்மகட்டும்	பெரியபிராட்டியாரு	பெருஞ்செல்வ மிக்கநீர்ச்செல்வம் கி ம்வளரும் றைந்த	
அரர்க்கும்	ருத்ராணுக்கும் [க்கும்	அணிநாங்கூர் வைகுந்தவிண்ணகரம் மடநெஞ்சே! வணங்கு. (அ)	
கூறுஆக	என்னதென்றுகூறிட் டதுபவிக்கலாம்ப டி		
கொடுத்தருளும்	தந்திருமேனியைக்		
திருவுடம்ப	கொடுத்துக்கொ		
ன்	ண்டிருக்கிற சிலத் தையுடையனாய்,		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஆறாதவித்யாதி)ஒருகா லாறக் கடவ தன்றிக்கே யிருக்கிற சினத்தையுடையனாய், மிகைத்து வாராகின் றுள்ள நரகனுடைய மிடுக்கையழித்த யுத்தோர்முகமான திருவாழி யைக் கையிலே யுடையவன், பெரிய பிராட்டியார்க்கும் ருத்ராணுக் கும் என்னதென்று கூறிட்டதுபவிக்கலாம்படி திருமேனியைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற சிலத்தையுடையவன், நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நாதனுனவன்.

(மாறாதவித்யாதி) மாறாதமலரை யுடைத்தான தாமரை, செங் கழுநீர், இவற்றால் மிக்கு மதுவெள்ளமிட்டுப்பாய, வயலிலுண் டான கர்ஷகரானவர்கள் பயிரழிய வெள்ளம் போமளவானவாறே மடைகளையடைப்பார்கள். (மாறாத பெருஞ்செல்வம் வளரும்) †“அங் கேயுடைந்தது” “இங்கேயுடைந்தது கிடாய்” என்று, “ஸஹ்யப் பெருக்குக் கிடாய்” என்று கூப்பிடுகிற ஆரவாரமேயாய்க் கிடக் குமாயிற்று. ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஆறாதவித்யாதி) “உரம்” என்ற தினர்த்தம் (மிடுக்கை) என்றது. “அலர்மகட்டும்” என்றத்தாலே மஹத்வமும் “அரர்க்கு”

௬௩௬ பெரியதிருமொழி ந-ப, கூ-தி, கூ-பா, வங்கமலி.

என்ற பூஜ்யோக்தியாலே - அவனுடைய ஸ்வோத்கர்ஷாபிமானமும், “கூறாக”
என்கையாலே - மந்தஸம்ஸ்லேஷமும் தோற்றுதையாலே யருளிச்செய்கிறார்
(சேலத்தையுடையவன்) என்று.

“ததும்பி” என்றதினர்த்தம் (மிற்கு) என்றது. கீழ்ச்சொன்னதுக் கறு
குணமாக செல்வத்தை விசேஷிக்கிறார் (அங்கேயித்யாதி). ... (அ)

மு.—வங்கமலி தடங்கடலுள் வானவர்களோடு

மாமுனிவர் பலர்கூடி மாமலர்கள் தூவி

எங்கள் தனி நாயகனே யெமக்கருளா யென்னும்

ஈசனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில்

செங்கயலும் வானைகளும் செந்நெலிடைக் குதிப்பச்

சேலுகளும் செழும்பணைகுழ விதிதொறு மிடைந்து

மங்குலம் தி யகடுரிஞ்சு மணிமாட நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.
வங்கமலி	மரக்கலங்களால்
	றைந்திருக்கிற
தடங்கடலுள்	பெரியதிருப்பாற்கட- லிலே
வானவர்களோ	தேவர்களோடே ஸந
மொமுனிவர்	காதிமஹர்ஷிகள் ப
ர்பலர்கூடி	லருங் கூடிக்கொ ண்டெவந்து
மாமலர்கள் தூ	ஸ்லாக்யமான புஷ்பா
வி	த்யுபகரணங் களை த்துவி
எங்கள் தனிராய	எங்களுக்கு நாதனான
கனே	ஸ்ரீவேஸ்வரனே !
எமக்கு அருளா	எங்கள் பக்கலிலே க்ரு
ய்	பைபண்ணியருள வேணும்
என்னும்	என்றுப் பார்த்திக்கும் படியிருக்கிற
ஈசனவன்	ஸ்வாமி
மகிழ்ந்தினிது	மருவியுறை கோயில்,
செங்கயலும்	செவ்வியகயல் மத்ஸ் யங்கடும்

பதம்.	உரை.
வானைகளும்	வானை மத்ஸ்யங்களும்
செந்நெலிடை	செந்நெற்பயிர்களினி
குதிப்ப	துள்ள [டையே
சேல்களும்	(அப்பயிரினிடையே யிருந்த)சேல் மத்ஸ் யங்களும் (கூட வே) களித்துவர்த் திக்கிற
செழும்பணைகு	பெரியமருதநிலம் குழ் ழ்
வீதிதொறும்	நீங்குப்பதாய், தெருக்கள்தோறும்
மிடைந்து	நெருங்கியிருப்பதாய்
மங்குலம் தி	ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரி க்கிற சந்திரனுடைய
அகடுஉரிஞ்சும்	கீழ்வயிறுதேயும் படி- யாயுயர்ந்த
மணிமாடம்	மணிமயமான மாடங் கையுடையதாய் ருக்கிற
நாங்கூர்வைகுந்த	விண்ணகரம் மடநெ ஞ்சே! வணங்கு, (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களால்
குறைவற்றிருக்கிற பெரிய திருப்பாற்கடலிலே, †மலைக்குச் சிறப்பாக
ஆணையயிட்டுச் சொல்லுமாபோலே, கடலுக்குச் சிறப்பாக மரக்க

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௬-தி, ௧௦பா, சங்குமலி. ௬௩௭

லங்களை யிட்டுச் சொல்லக்கடவது. தேவர்களோடே ஸநகாதிகளுங் கூட்ட புஷ்பாப்யபகரணங்களைத் தூவி, “எங்களுக்கு நாதனை ஸர்வேஸ்வரனே! எங்கள் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும்” என்னும் ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரீதிபூர்வகமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(செங்கயலித்யாதி) அழகிய கயலும் வானைகளும் குளிர்த்தியைப்பற்றச் செந்நெலிடையிலே தாவ, சேல்களானவை களித்து வர்த்தியா கின்றுள்ள மருதகிலம் சூழ்த்திருக்குமாயிற்று. †தெருவுகள் தோறும், †ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற சந்த்ரனுடைய கீழ்வயிறு தேயும்படியான மணிமயமான மாடங்கலாயுடைய. ... (௬)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் லௌசீல் யத்தை யதுஸந்தித்தவுடனே அவனுடைய பரத்வம் திருவுள்ளத்திலுற்றிருந்து அத்தையருளிச் செய்கிறாரென்றாதல், கீழ் க்ருஷ்ணவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையால்(௧) “सङ्ख्यैः सङ्ख्यैः सङ्ख्यैः सङ्ख्यैः सङ्ख्यैः” என்கிறபடியே அதுக்கடியான திருப்பாறகடலானே யதுபவிக்கிறாரென்றாதல் ஸங்கதி.

வங்கங்களைச்சொன்னதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகமென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (மலைக்கித்யாதி). கவிஸுமாதியாலே சொன்னாரென்று கருத்து.

(தெருவுகள்தோறும்) என்றவநந்தரம், மிடைந்திருக்கிற-நெருங்கியிருக்கிற என்று கூட்டியதுஸந்திப்பது. “மயகுல்” என்றினிர்த்தம் (ஆகாசத்திலே) என்றது. (௭)

மூ.—சங்கு மலி தண்டு முதல் சக்கரமு நேந்தும்

தாமரைக் கண்ணொடிய பிறான் தானமருங்கோயில்
வங்கமலி கடலுலகில் மலிவெய்து நாங்கூர்

வவகுந்த வின்ணகர்மேல் வண்டறையும் பொழில்சூழ்
மங்கையாதம் தலைவன் மருவலர்த முடல்துணிப

வாள்விசும் பரகாலன் கலிகன்றி சொன்ன
சங்கமலி தமிழ்மலை பத்திவை வல்லாரகர்

தரணியொடு விசும்பாரும் தன்மை பெறுவாரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

கூ-ந-அ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, சங்குமலி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சங்கு	சங்கமும்	பொழில	சோலைகளாலே
மலி	த்ருடமான	சூழ்	சூழப்பட்ட
தண்டு	கதையும்	மங்கையர்தம்	திருமங்கையிலுள்ளா
சக்கரம்	சக்கரமும்	தலைவன்	ப்ரதாராய [ர்க்கு
முதல்	இவைமுதலானகட்க	மருவலர்தம்உ	சத்ருக்கள் சரீரங்கள்
	சார்ங்கங்களும் ஆ	டல்	
	கியஇவற்றை	துணிய	சிற்பம் பிந்நாமப்படி
முன்	கண்முன்னே	வாள்வீசும்	கட்கத்தைவீசுகிற
எந்தம்	தரித்துக்கொண்டிரு	பரகாலன்	சத்ருமருத்யுவாய்
நெடிய	கீண்ட [க்கிற	கலிகன்றி	கலிவையிரியான ஆழ்
தாமரைக் கண்ண	தாமரைபோன்றதிரு		வார்
	க்கண்களையுடைய	சொன்ன	அருளிச்செய்ததாய்
பிரான்	மஹேரபகாரகளுன	சங்கம்மலி	கலிஸங்கமகொண்
	ஸர்வேஸ்வரன்		டாடத்தக்க
அமரும்கோயி	நித்யவாஸம்பண்ணு	தமிழ்மாலை	த்ராவிடசப்தஸந்தர்ப்
ல்	ம்திவ்யதேசமாய்,		பத்தையுடைத்தா
வங்கம்	மரக்கலங்கள்		ன [னையும்
மலி	நிறைந்த	இவைபத்து	இப்பத்துப்பாட்டுக்க
கடல்	கடல்சூழ்ந்த	வல்லார்கள்	அப்யஸிக்கவல்லவர்
உலகில்	பூமியில் [ற	தரணியொடு	பூமியையும் [கள்,
மலிவுளப்து	ஸம்ருத்திமிக்கிருக்கி	விசம்பு	பரமாகாசத்தையும்
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில	ஆனம்	ஆனம்படியான
வைகுந்தவிண்	வைகுந்தவிண்ணகர்	தன்மை	அதிகசயத்தை
ணகர்மேல்	விஷயமாக,	பெறுவார்	உடையராகப் பெறுவ
வண்டு	வண்டிகள்		ர்கள். (க0)
ஆறையும்	சப்தியாடுன்றுள்ள		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) † ஆஸ்ரிதார்த்தமாக ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். மரக்கலத்தையுடைத்தான கடல் சூழ்ந்த பூமியில் ஸம்ருத்தி விஞ்சியிருக்கிற திருநாங்கூரிலே வைகுந்த விண்ணகரிலே கவிபாடிற்று. கவிபாடினவர் - மதுபாநமததமான வண்டிகள் த்வரியாகின்றுள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாரான ஆழ்வார், சத்ருக்களுடல் துணியும்படியாக வாள்வீசுகிற, பரகாலன் - ஆழ் வாரருளிச்செய்த, † சங்கப்புலவர்கள் திராவிரந்து தமிழ் கொண் டாடப புககால் இத்தையே கொண்டாடிப்படியான தமிழ்த்தொடை

பெரியதிருமொழி, நு-ப, கூ-தி, கடு-பா, சங்குமலி. கூநகூ

பத்தையும் வல்லவர்கள், உபயவிபூதியும் தாங்களிட்ட வழக்காம்படியான ஸ்வபாவத்தையுடையராகப் பெறுவர். ... (கடு)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (சங்குத்தியாதி) சங்கும், மலிவுடைய - மிடுக்கின் மிகுதியுடைய, தன்மும், சக்கரமும், முதல் என்றத்தாலே - மற்றை வானும் வில்லுமான விவற்றைக்கொண்டு கண்முன்னே பூவேந்தினற்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற தாமரைபோன்ற நெடியகண்ணுடைய பிரான்றானேன்று வாக்யார்த்தமுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்த்யாதி). (சங்கப்புலவர்) என்றது - கவிஸங்கத்தையுடைத்தான சங்கப்பலகையில் வித்வான்களென்றபடி. ... (கடு)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

௬௪௦ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௧-பா, திருமடந்தை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, மூன்றும்பத்து பத்தாந்திருமொழி
திருமடந்தைப்ரவேசம்.

வ்யா.—†ஆஸ்ரித †விரோதி கிரஸநசீலனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு †ஆப
த்துக்களிலேவந்து உதவும் ஸ்வபாவனுமான ஸர்வேஸ்வரன், †தான்
சரண்யனுமிடத்தில் புருஷகாரமாம் பிராட்டி. மாரோடே கூடவந்து
கிற்கிறபடியை யறுஹந்தித்து நித்யஸூரிகள் “இதொருசீலகுண
ப்ராகர்யமிருந்தபடியென்!” என்று இதிலே ஈடுபட்டு ஆஸ்ரயிக்கும்
படியாக அரிமேய விண்ணகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்,
ஆனபின்பு நீயும்ங்கே சென்று அவனை யாஸ்ரயித்து உன்னுடைய
குறைகளெல்லாவற்றையும் தீர்த்துக்கொள்ளப் பாராயென்று திரு
வுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார். ... *
...

அரு.—திருமடந்தைப்ரவேசம். கீழ் வைகுந்தவிண்ணகரில் நரஸிஹம
ராம க்ருஷ்ணாவதாரசேஷத்தங்கள் முதலானவற்றை யறுஸந்தித்த ஆழ்
வார், அடுத்த அரிமேயவிண்ணகரிலிருக்கு மவ்னையு மதுபவிக்கவேனுமென்
னுமாசையால் அவ்வபதாநங்களை மாறிமாறிப் பேசுகின்றன்கொண்டு அதுப
விக்கிறாரென்றும் ஸங்கதியையுட்கொண்டு, திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை
உபந்யஸிக்கிறார் (ஆஸ்ரிதவிரோதிகிரஸநேத்யாதி). இத்திருமொழியில் நாகா
ஸ்ர ப்ரப்ருதிகளை கிரஸித்தபடிகளைப்பற்ற (விரோதிகிரஸநசீலனாய்) என்
பது. (௧) “கடலைக்கடைந்தமுதளிக்கும்” என்றும், (௨) “உண்டபிரான்”
என்றும், (௩) “சிறுகுறளாய்” என்றும் சொன்ன அபதாநங்களைப்பற்ற ஒரு
ளிச்செய்கிறார் (ஆபத்துக்களிலே வந்துதவும் ஸ்வபாவனுமான) என்று. முதற்
பாட்டைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). ... *

மூ.—திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலும் திகழத்

தீவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கென்றும்

அருள்நடர் திவ்வேழலகத் தவர் பணிய வாறோர்

அமர்ந்தேத்த விருந்தவிடம் பெரும்புகழ் வேதியர்வாழ்

தரு மிடங்கள் மலர்கள் மிகு கைதைகள் செங்கழுநீர்

தாமரைகள் தடங்கடொறு மிடங்கடொறும் திகழ.

அருவிடங்கள் பொழில்தழவி யெழில் திகழு நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (௧)

(௧) ௩-௧௦-௨.

(௨) ௩-௧௦-௩.

(௩) ௩-௧௦-௪.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, க0-தி, க-பா, திருமடந்தை. கூசக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருமடந்தை	பெரியபிராட்டியாரு ம்	வாழ்தும்	வர்த்திக்கிற [ய்,
மண்மடந்தை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும்	இடங்கள்	இடங்களை யுடைத்தா
இருபாலும்	இரண்டுபார்ச்வங்க	மலர்கள்மிகு	புக்பலமும் ஈத்தியையு
திகழ	பரகாசிக்க, [ளிலும்	கைகைகள்	தாஸழகமும் [டைய
அடியவர்கட்கு	ஆஸ்ரீதர்பக்கல்	செங்கழுநீர்	ரக்தோத்தபலங்க ளும்
என்றும்	எப்போதும்	தரிமரைகள்	தாமரைகளும்
அருள்நடந்து	க்ருபைபண்ணி	தடங்கள்தொ	தடாங்குந்தோறும்
தீவினைகள்	கொடியபாபங்கள்	றும்	
போய்அகல	விட்டோடும்படி	இடங்கள்தொ	பார்ச்சபார்த்தவிட
இவ்வேழஉலக	இந்தஸப்தலோகங்க	றும்	மெல்லைய
*த்தவர்	ளிலுள்ளாரும்	திகழ	விளங்கவும்,
பணிய	ஆஸ்ரயிக்கவும்	பொழில்	சோலையானது
வானேர்	நித்யஸூரிசுகள்	அருவிடங்கள்	ஆகாசாவகாசமடைய
அமர்ந்து	இஸ்ஸம்ஸாரவியூதியி	தழுவி	இடமடைத்தாக கொ
	ல்கால்பொருந்தி		ணும் ஓங்க
எத்த	ஸ்தோதரம்பண்ணவு	எழிந்திகழும்	அழகுவிளங்காநின்ற
	ம் [ற	நாங்கூர்	நிநாங்கூரில் [ளன
இருந்த	நித்யவாஸம்பண்ணுகி	அரிமேயவிண்	அரிமேயவிண்ணைகரிசு
இடம்	திவ்யபேதேசமாய்,	ணகரம்	எமபெர்மானை
பெரும்புகழ்	மஹாப்ரஸித்தரான	மடநெஞ்சே	எனக்குவ்யேயம்'ன
வேதியர்	ப்ராஹ்மணர்	வணங்கு	கெஞ்சே! (க)

முதற்பாட்டு.—(திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுந்திகழ)

(சு) + “சக்யஸ்ஸ ஸ்ரஹி-நகஸ்சிந்நாபராதயதி” என்று குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டியும், “முதலிலே குற்றத்தைனைக் காண்கிறதென், பின்னைப்பொறுபடுக்கிறதென்” என்று, குற்றங்கண்டு பொறுக்கையுங்கூட மிகையாம்படி யிருக்கிற ஸ்ரீஸ்ரீமிப்பிராட்டியும், இரண்டிடத்திலும் விளங்க. † குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி, குற்றங்கண்டு கைவிடவொண்ணாக விடத்தில், “குற்றம் கணக்கிடுகிற விதுக்கு பலமென்” என்றிருக்கும் ஸ்ரீஸ்ரீமிப்பிராட்டி. (தீவினைகள் போயகல்) இப்படிப்பட்ட பிராட்டிமாருடைய கீத்ய ஸந்திதியாலே, ஸர்வேஸ்வரனுட்ர ஆஸ்திக விஷயத்து, (உ) “ஸஸாஹ்ஸரஹ்” ஸ்ரீஸாஹஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் சூழியாமி” என்கைக்கு விஷயமற்றிருக்குமாயிற்று. † பொறுப்பிக்கும்வனும் பொறைக்கு உவாத்தானவனும் எப்போதுமொக்க அருகே யிருக்கையாலே, ஆஸ்திதாபக்கல் எப்போது மவனருளே நடந்து, அத்தாலே கொடிய அபராதங்கள் “இவ்வீவாவிடங்கள் நமக்கருபடி-

(க) ரா.பு.ககக-சூசூ.

(க) கீழ்க் தி.க.நா.க.கி.

248

௧௬௨ . பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௨-பா, வென்றியிரு.

மல்ல,” என்று விட்டோட, “இப்படியிருக்கிற விவனல்லது லோகத்திலே வேறு ஆஸ்ரயணீயரில்லை” என்று ஏழுவகைப்பட்ட லோகங்களிலுள்ளாரும்மடைய ஆஸ்ரயிக்க, தேவர்களுக்கடக் காஷ் பொருந்தவரிதாம்படியான இஸ்ஸம்ஸார விபூதியிலே, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகள் பொருந்தி ஆஸ்ரயிக்கும்படியாக விருக்கிறதேசம்.

(பெரும்புகழித்யாதி) இவனை யதுபவிக்கையே யாத்ரையாம் படி சமைகையாலே மிக்கபுகழையுடைய ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்குறி விடங்கையுடைத்தாய், மலர்கள் மிகு கைதைகள் துடக்கமானவற் றையுடைத்தா யிருக்கிற திருநாங்குரென்னுதல்; வாழ்தருமிடங் களிலே யுண்டாய் † அவர்களுக்குறுப்பாயிருக்கிற மலர்கள் மிகு கைதைகள் துடக்கமானவற்றை யுடைத்தாயிருக்கிற வென்னுதல். பூக்கள் மிக்கிருந்துள்ள, தாழைகள், செங்கழுநீர், தாமரைகள், இவைபரந்த பொய்கைகள் தோறும் அவகாசங்கள்தோறும் விளங்க, இங்கிடமில்லாமையாலே சோலையானது ஆகாசத்தில் † பரப்படைய இடமடைத்துக் கொண்டோங்கி அழகு விளங்காநின்றதுள்ள. † அரு மிடமென்று ஸூக்ஷ்மதையைப்பற்ற ஆகாசத்தைச் சொல்லுகிறது.

அரு.—முதற்பாட்டு. (திருவித்யாதி) “தீவினைகள்போயகல” என்ற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து, பிராட்டிமாரிநீவரையும் சொன்னதுக்கு உட்கருத் தையருளிச்செய்கிறார் (நகஸ்ருதித்யாதி). இவர்களுக்கிலை ஸ்வாபாவிகங் ளோவென்ன (குற்றத்தையித்யாதி). “திருமடந்தை மண்மடந்தையிருபாலும் திகழ - அடியவர்கட்கு என்றுமருள்நடந்து - தீவினைகள்போயகல இவ்வேழ வகு” இத்த்யாதியாலே அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, தததுருணமாக வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பொறுப்பிக்குமித்யாதி).

(அவர்களுக்குறுப்பாய்) அவர்கள்பண்ணும் ஸமாராதங்களுக்குறுப் பாய். “தழுவி” என்றதின்ர்த்தம் (பரப்படையவித்யாதி). “(உரு) (உரு) (உரு) - அந்ரக்ருத்தர்பததி” என்று தோற்றுகையாலே மூர்த்தமான ஆகாசத்தை “அரு” என்று அமூர்த்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அருவிடமென்றித்யாதி). (க)

மூ.—வென்றி மிகு நரகணுரமது வழிய விசிறும்

விறலாழித் தடக்கையன் விண்ணவர்கட்கன்று
குன்றுகொடு குரைகடலைக் கடைந்தமுத மளிக்கும்
குருமணியென் லுரமுதம் குலவி யுறை கோயில்

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧0-தி, ௨-பா, வென்றிமிகு. ௧௪௪௩

என்றுமிகு பெருஞ்செல்வத் தெழில்விளங்கு மறையோர்
எழிசையும் கேள்விகளு மியன்ற பெருங் குணத்தோர்
அன்றுலகம் படைத்தவனே யனையவர்கள் நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (௨)

பதம், உரை.
வென்றிமிகு ஐயம்மிக்க
நரகன் நரகாஸுரனுடைய
அது உரம் அப்படிப்பட்டபலம்
அழிய நசிக்கும்படி
விசிறும் வீசாநின்றள்ள
விறல் மிடுக்கையுடைய
ஆழி திருவாழியை
தடம் பெரிய [யவனாய்,
கையன் திருக்கையிலேயுடைய
அன்று தேவஜாதி அர்த்தத்தித
வன்று வன்று
விண்ணவர்கட் இந்தராதிதேவர்களு
கு க்காக [ட்டு
குன்றுகொடு மந்தரபாவத்தைந
குரைகடலை கோஷிக்கிற ஸாகரத்
கடைந்து மதநம்பணணி [தை
அமுதம் அம்ருதத்தை
அளிக்கும் (அவர்களுக்கு) க்ரு
பைபணணின
குருமணி ஸ்லாக்யமான மணி
போன்றவனாய்
என் ஆர்அமுதம் என்னுடைய அந்ருப்
தாமருத்மானவன்

பதம். உரை.
குலவியுறை விரும்பிவர்த்திக்கிற
கோயிலு திவ்யஸ்த்தாநமாய்,
என்றும் ப்ரதிநிநமும்
மிகு மிகுத்துவருகிற
பெரும்செல்வ நிரவதிகஸம்பத்தையு
த்து டையராய் [ராய்
எழில்விளங்கும் அழகுவிளங்காநிம்பா
மறையோர் வேத்ததைக்கரைக
ண்டிருப்பாராய்
எழ்இசையும் ஸப்தஸ்வரங்களும்
கேள்விகளும் மற்றுமுண்டான அங்
கோபாங்கங்களும
இயன்ற அதிகரித்த
பெருங்குணத் மஹாகுணப்ராசாராய்
தோர
அன்று அக்காலத்தில்
உலகம்படைத்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்
வனே அனைய ணின ப்ராஹ்மாவை
வர்கள் ப்போலேஜகத்ஸ்ரு
ஷ்டிபண்ண வல்ல
ரான ப்ராஹ்மணர்
வர்த்திக்கிற
நாங்கூர் அரிமேயவிண்ணகரம் மட
நெஞ்சே! வணங்கு- (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வென்றி யித்யாதி) புக்க புக்க
தூதைதோறும் வெற்றிகொள்ளக்கடவனாய்,†இந்தராதிகள் குடியிரு
பபழித்துத் திரிகிற நரகாஸுரனுடைய மிடுக்கரியும்படியாக வீசா
நின்றள்ள மிடுக்கையுடைய திருவாழியை, திருக்கையிலே யுடைய
வன். நரகாஸுரனை நிரவித்து தேவஜாதிக்குக் குடியிருப்புப்பண்
ணிக் கொடுத்தவிட்ட வாவுன்றிக்கே, அவர்கள் “எங்களுக்குக்
கடல்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கித்தரவேணும்” என்ன; அவர்
களுக்காக மந்தரத்தை நட்டு கோஷத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற கட
லைக்கடைந்து, அவர்களுக்கு அம்ருதத்தைக் கொடுத்தவன். (குரு
மணி)† அவர்கள். “நீவேண்டா, எங்களுக்கு உப்புச்சாறமையும்”

கசச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, உம்பரும்.

என்ன; பெருவிலையான தன்படி யொன்றும்பாராதே, தன் தோள் நோவும்படி கடலை நெருக்கிக் கடைந்து அவர்களுக்கு" அம்ருதத்தை உபகரித்தவன். (என்னுரமுதம்) அவர்களம்ருதம்போ லன்றிக்கே தம்முடைய அம்ருதமிருக்கிறபடி. † கொண்டாடிக்கொண்டு வர்த் திக்கிறதேசம்.

(என்றுமித்யாதி) நாள்செல்ல நாள்செல்ல மிக்குவாரா நின் றுள்ள நிரவதிகஸம்பத்தைபுடையராய், அத்தாலே அழகு விளங்கா நிற்பாராய், வேதத்தைக் கரைகண்டிருப்பாராய், ஸப்த ஸ்வரங்கோ யும் மற்றுமுண்டான அங்கங்களையும், "இவர்களில் மேற்பட அதி கரித்தாரில்லை" என்னும்படி அதிலுண்டான வாஸநையாலே ஆத்ம குண ப்ரகாரமாய், தனித்தனியே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி க்ஷமருமானவர் கள் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன தீவினைகள் போய்கலப் பண்ணுகைக்குறுப்பான விரோதிரஸநிலைதைய யும், ஏழலகத்தவர் பணிகைக்கு உபயுக்தமான உதவிகளையும் மேற்பாட்டுக் களிலே அருளிச்செய்யக்கோலி, அதில் சீழ்த்திருமொழியில்(க) "ஆராதனைத் தில்" என்கிறபாட்டிலும் முதற்பாட்டிலும் ப்ரஸதுதமான நரகநிரஸநத்தை யும் அம்ருதமதநத்தையுமருளிச் செய்கிறாரிப்பாட்டிலென்று ஸங்கதி.

"உரமது" என்ற விடத்தில் உத்கர்ஷத்தையருளிச்செய்கிறார் (இந்த் ராதிகளித்யாதி). குருவாமைணி - ஸ்லாக்யமான மணியென்றாய், அர்த்தமரு ளிச்செய்கிறார் (அவர்களித்யாதி). "குலவி" என்றதுக்கர்த்தம் (கொண் டாடிக்கொண்டு) என்றது. (உ)

மு.—உம்பருமில் வேழுலகு மேழ்கடலு மெல்லாம்

உண்டபிரா னண்டர்கள் முன் கண்டு மகிழ்வெய்த
கும்பயிசு மதயானை மருப்பொசித்துக் கஞ்சன்

குஞ்சி பிடித்தடித்த பிரான்கோரில் மருங்கெங்கும்

பைம்பொனோடு வெண்முத்தம் பலபுன்னை காட்டப்

பலங்கனிகள் தேனகாட்டப் படவரவேரல்குல்

அம்பலைய கண்டடவார் மகிழ்வெய்து நாங்கூர்

அரிமைய விண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உரபா	தேவர்களும்	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்தங்களும்
இவ்வெழுலகம் இரீ	சுலப்தலோகங்க	எல்லாம்	இவையெல்லாவற்
	பம்		ளையும்

உண்ட	ப்ரளயத்தில் அழுது	கோயில்	ஸ்த்தாநமாய்,
	செய்த	மருந்ருளங்கும்	பக்கமெல்லாம்
பிரர்ன்	உபகாரகனும், (க்ரு	பலபுன்னை	பலவானபுன்னைகள்
	ஷ்ணனாய்வந்தவத		(மொட்டும்பூவுமா
	ரித்து)		ய்ப்பூத்துநின்ற)
அண்டர்கள்	இடையர்கள்	பைம்பொனொடு	அழகியபொன்னையும்
கண்டுமகிழ்வெ	கண்டுஉகக்கும்படி	வென்முத்தம்	வெளுத்தமுத்துக்களை
ய்த			யும்கூட்டினும்
முன்	அவர்கள்முன்னே	காட்ட	காண்பிக்க, [போல்
கும்பம்மிகு	குடம்போன்றபெரிய	பலம்கணிகள்	பலாப்பழங்கள்
	மஸ்தகத்தையு	தேன்காட்ட	மதுசொரிந்துகாட்ட,
	டைய	படம்	படத்தையுடைய
மதயானை	மதமுதிதமானகுவல	அரவு	ஸர்ப்பம்போலும்
	யாபிட்டத்தின்	ஏர்	அழகிய
மருப்பு	கொம்பை	அல்குல்	நிதம்பத்தையும்
ஒசித்து	முறித்து	அம்பு அணைய	சரங்கள்போன்ற
கஞ்சன்	கம்ஸனுடைய	கண்மடவார்	கண்களையுமுடைய
குஞ்சிபிடித்து	மயிரைப்பிடித்து		ஸ்த்ரீகள்
அடித்த	அழியச்செய்த	மகிழ்வெய்தும்	ஸந்தோஷிக்கிற
பிரான்	உபகாரகனுடைய	நாங்கூர்	அரிமேயவிண்ணகரம் மட
			நெஞ்சே! வணங்கு. (க)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. (உம்பருமிய்யாதி) தேவஜாதியும், இந்த ஏழுவகைப்பட்ட லோகங்களும், இத்தைச்சூழப் போந்திருக்கிற கடல்களேமும், இவையுடைய ப்ரளயத்திலே நோவுபடப்புக வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின உபகாரகன், க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து, † இடையர்கண்டு ப்ரீதரம்படியாக, குடம்போலே பெரிய மஸ்தகத்தை யுடைத்தாய் மதமுதிதமாயிருந்துள்ள குவலயாபிடத்தினுடைய கொம்பைமுறித்து அநந்தரம் கம்ஸனுடைய மயிரைப்பிடித்துத் தலைமீழாகத்தள்ளி முதுகிலேயைந்து அவனையழியச் செய்த உபகாரகனுடைய கோயில்.

பரிஸரமடைய. (பைம்பொனொடு வெண்முத்தம் பலபுன்னை காட்ட) புன்னைகளானவை மொட்டும்பூவுமாய்ப்பூத்து நின்றபோது பொன்னிலே முத்தையழுத்தினுற்போலே காட்டாகின்றது; பலாப்பழங்கள் தேன் காட்டாகின்றது; படத்தையுடைத்தான அரவுபோலே † அழகிய அல்குலையுமுடையராய், அம்போடொத்த கண்களையுமுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், † “இன்னபோதின்னது, † இன்னதிலிதினதுண்டாம் என்னும் வ்யவஸ்த்தை யின்றிக்கேயிருந்ததி!” என்று அவற்றைக்கண்டு த்ருப்திகளாகிற. (௩)

௯௪௬ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ௧௦-தி, ௪-பாடி ஓடாத.

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாகி) கீழ்த்திருமொழியில் (க) “அண்டமும்” என்கிற பாட்டில் ஆப்தாக்ஷணமும் (உ) “பெண்மைமிகு” என்கிற பாட்டில் ப்ரஸ்துத பூதநா நிரஸநத்தால் அவ்ணையேவின கம்ஸநிரஸநமும் திருவுள்ளத்தில் தோன்றி அவற்றை யிப்பாட்டிலே யருளிச் செய்கிறாரென்று முதற்பாட்டோடே ஸங்கதி.

“அண்டர்கள்” என்றதினர்த்தம் (இடையர்) என்றது.

“ஏர்” என்ற தினர்த்தம் (அழகிய) என்றது. “காட்ட-மகிழ்வெய்தும்” என்ற வர்த்தமான நிர்த்தேசத்தால் - எப்போதும் பழுத்து மதுசொரிந்திருக்கு மென்கை பலிக்கையாலே யருளிச்செய்கிறார் (இன்னபோதினனது) என்று. “புண்ணை - பொன் - முத்தம் - காட்ட” என்கையாலே (இன்னதிலி) ன்னது) என்றது. (ங)

மூ — ஓடாத வாளரியி னுருவமது கொண்டன்

றுலப்பில் மிகு பெருவரத்த விரணியனைப் பற்றி

வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்த வன்றன் மகனுக்

கருள்செய்தான் வாழாமிடம் மல்லிகை செங்கழுநீர்

சேடேறு மலர்ச்செருந்தி செழுங் கமுகம்பாளை

செண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிவி னூடே

ஆடேறு வயலாலைப் புகை கமழு நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மட நெஞ்சே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	ப்ரஹ்மலாதனை நிர்ப்பந்திக்கிறகாலத்தி	உகிரால்	நகங்களால்
ஓடாத	பிற்காலியாத [லே	பிளந்து	(அவன்மார்வை) இரு
அது	அப்படிபலிவந்தமான்		பிளவாம்படி பண்
	ன		ணி
ஆளரியின்உருவநரஸிம்ஹத்தின்வடி	வைககொண்டு	அவன்றன்மகனுக்கு	அவன்பிள்ளையான
உலப்புஇல்	ஸங்க்யாரசுவிதமான	அருள்செய்தான்	அருணைப்பண்ணின
மிகுபெருவரத்	மிகவும்பெரியவரங்க		ஸ்வாமி [மாய்,
த	லையுடைய	வாழும்இடம்	வர்த்திக்கிறஸ்தான
இரணியனை	விரணியனை	மல்லிகை	மல்லிகைகளும்
பற்றி	பிடித்து	செங்கழுநீர்	ரக்தோத்பலங்களும்
வாடாத	வணியாத	சேடுவறுமலர்	திரளப்பூத்தபூவையு
வள்	திக்கணமான		டைய

செருந்தி	ஸுரபுன்னைகளும்	ஆடுஏறுவயல்	கரும்புஆடுகைக்காக
செழு	அழகிய		ஏறினவயலில்
கமுகம்பாளே	பாக்குப்பாளைகளும்	ஆலைப்புக்கை	கம ஆலைப்புகைபரிமளிக்
செண்பகங்கள்	செண்பகப்பூக்களும்	மும்	கிற
மணம்நாறும்	பரிமளம்கமழுகிற	நாங்கூர்.—	(ச)
வண்பொழிவி	அழகியசோலையின்		
ன்னடே	நடுவே		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாத வித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைக் கண்டால் பிற்காலியாதபடியான நரஸிம்ஹத்தி னுடைய வென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாட்டில் நடையாடாத நர ஸிம்ஹமென்னுதல். (உலப்பில்) அஸங்க்யேயமாய், †ஓரோவரங்களே முடிவுகாண வொண்ணாதபடியா யிருப்பதாய், வரங்கொடுத்த தேவ தைகளுக்குக்கூடக் குடியிருப்பரிதாம்படி பெரியவரத்தையுடைய ஹிரண்யனைப்பற்றி. (வாடாத) †ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலிலே தைத்தால் வளையக்கடவதன்றிக்கே கூர்மை மிக்கிருக்கிற திருவுகி ராலே இரண்டுகூறும்படி பிளந்து, †, அவன்பக்க விழவுதீரும்படி “அவன்மகள்” என்று ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வான் பக்கவிலே அருளைப் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசம்.

மல்லிகை, செங்கமூரீர், சேடு - திரட்சி. திரளப்பூத்த பூவை யுடைத்தான செருந்தி, அழகிய கமுகம்பாளே, செண்பகம், இவை பரிமளத்தைப் புறப்பட விடாவின்றுள்ள அழகிய பொழிவின்கடுவே † ஆடுகைக்காக ஏறின வயலில் ஆலைப்புக்கையானது கமழாமாயிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாதவித்யாதி) கீழ்த்திருமொழியில் முதற் பாட்டிலும் இரண்டாம்பாட்டிலும் ப்ரஸ்துதமான நரஸிம்ஹாவதாரத்தாலே விரோதிகிரஸைமும் ஆஸ்ரிதஸூபத்துக்கு உதவினமையுமுருளிச் செய்கிரு ரென்று, இதுக்கும் முதற்பாட்டோடே ஸங்கதி.

“மிரு” என்றதுக்குத்தாப்பர்யம் (ஓரோவித்யாதி). உகருக்கு வாட்டமா வது - வளைவையென்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் (ஹிரண்யனுடைய வித் யாதி). (அவன்பக்கவிழவு தீரும்படி) என்றது - ஹிரண்யன் தன்னருளுக்கு விஷயமாகாமல் முடிந்தானே! என்னும் திருவுள்ளத்தில் குறைதீரும்படி யென்றபடி.

(ஆடுகைக்காக) - கரும்பாடுகைக்காக. (ச)

௬௪௮ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, கண்டவர்.

மு.—கண்டவர்தம் மனம்மகிழ மாவலிதன் வேள்விக்க
 களவில்கு சிறுகுறளாய் மூவடியென் றிரந்திட்
 டண்டமு மிவ்வலைகடலு மவனிகளு மெல்லாம்
 அளந்தபிரா னமருமிடம் வளங்கொள் பொழிலயலே
 அண்டமுறு முழுவொலியும் வண்டினங்க ளொலியும்
 அருமறையி னெலியும் மடவார் சிலம்பினெலியும்
 அண்டமுறு மலை கடலி னெலி திகழு நாங்கூர்
 அரிமேய விண்ணகரம வணங்கு மட நெஞ்சே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்டவர்தம்ம	கண்டவரெல்லாரு	அமரும்	நித்யவாஸம்பண்ணு
னம்	டையநெஞ்சகம	இடம்	தேசமாய், [கிற
மகிழ	ஆநந்திக்குமபடி	வளங்கொள்	ஸம்ருத்தியையுடைய
மாவலிதன்வே	மஹாபலியுடனாவா		தான
ள்வி	ததிலே	பொழில்அய	பொழிலின்அருகே
களவுஇல்	க்ருத்திரமில்லையென்	லே	
	றுதோற்றமவனாய்	அண்டம்உறும்	ஆகாசத்திலேசென்
மிகுசிறுகுறளா	வடிவில் மிகவுமு சிறு		று வ்யாபரிககிற
ய்	த்தவா ம ந னு ய் க்	முழவுஒலியும்	வாத்யகோஷங்களும
	கொண்டி	வண்டினங்கள்	மதுபாநம் பண்ணிகக
மூவடியென்று	மூன்று அடிகள், ௩ர	ஒலியும்	ளிததுப்பாடுகிற வ
	வேணுமென்று		ண்டுகளின் தவநி
இரந்திட்டு	யாசித்து		யும்
அண்டமும்	ஆகாசத்தையும்	அருமறையின்	தூர்க்ரஹவேதகோ
இ	இவ்வருகான	ஒலியும்	வடமும் [டைய
அலைகடலும்	அலையெறியாகின்று	மடவார் [ம் (ஆடுகிற)	ஸ்தீர்களு
	ள்ஸாகரங்களை	சிலம்பின்ஒலியு	நூபுரத்தவியும்
	யும் [கனையும்	அண்டமஉறும்	அண்டபித்தியிலே
அவனிகளும்	ஸப்ததவீபமானபூமி		சென்று
எல்லாம்	இவையெல்லாவற	அலை	அலையெறிகிற
	றையும்	கடலின்ஒலி	ப்ரளயார்ணவ கோ
அளந்த	அநாயாஸந் அளந்து		வம்போலே
	கொண்ட	திகழும்	விளங்குகிற
பிரான்	உபகாரகன்	நாங்கூர்.—	(௩)

வ்யா.—அஞ்சரம்பாட்டு. (கண்டவர்தம் மனம்மகிழ) அதுகூல
 ப்ரதிகூல விபாகமின்றிக்கே கண்டவர்கள் நெஞ்சானது மகிழும்படி
 யாக, மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாதததிலே, † “இவன் நேவகார்பம்
 செய்கிறான்” என்று தோற்றதபடி யாக “நாட்டில் வாமநர்கள் திரு
 வுலகளந்தருளின விடம்” என்னும்படியான வாமநவேஷத்தைப்
 பரிக்கரஹித்து, “எனக்கு மூன்றடியேனும்” என்று அரங்கிதித்து,

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ௧௦-தி, சு-பா, வானெடுங்கண். ௬௪௬

ஆகாசத்தையும் அலையெறியா நின்றுள்ள கடலையும் த்விபங்களையும் எல்லாம் அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட உபகாரகன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(வாமித்யாதி) ஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற பொழிலி டனருகே, ஆகாசத்தி லவகாசமுள்ள விடமெங்கும்போய் வ்யாபரிக்கிற ட்வாத்யகோஷமும், மதுபாநம் பண்ணுகிற வண்டுகளினுடைய த்வநியும், வேதகோஷமும், ஆமிகிற ஸ்த்ரீகளினுடைய சிலம்பொலியும் அண்டபித்தியிலே சென்று அலையெறிகிற ப்ரளயார்ணவ கோஷம்போலே விளங்கா நின்றுள்ள. (டு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கண்டவரித்யாதி) கீழ்த்திருமொழியில் நர ஸிம்ஹாவதார மதுபலித்தவர் ராமாவதாரத்தில் போயநுபலித்தார், அப்படியே இங்கும் நரஸிம்ஹாவதாராநுஸந்தாநாநந்தம், ராமாவதாரத்தில் போக வொருப்பட, நடுவே வழிபறிக்காரரைப்போலே களவில் மிக்க குறள் வந்து நெஞ்சை வஞ்சிக்க, அங்கே யகப்பட்டநுபலித்துக்கொண்டு தேவர்க்குத வினதும் எல்லார்க்கு முதவித் திருவழிகளைப் பரப்பினமையும் அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. ஆகையிறே “கண்டவர்தம் மனம் மகிழ்” என்று தன்னெஞ்சு அபஹ்ருதமானத்தையும் ஸூசிப்பித்தது.

களவில் - களவில்லை என்னும்படி தோற்றமவனாய், மிகவும் சிறிசாய்க் குறளான வேஷத்தையுடையனாய் என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). லோகத்தில் வாமநர்களெல்லாரும் த்ரிவிக்கரமனோடொப்பாரென்றும்படி மிகவும் குள்ளை என்றபடி.

“அயல்” என்றதினர்த்தம் (அருகே) என்றது. “முழுவொலி” என்றதினர்த்தம் (வாத்யகோஷம்) என்றது. (டு)

மு.—வானெடுங் கண் மலர்க் கூந்தல் மைதிலிக்கா விலங்கை

மன்னன் முடி யொருபதம் தோளிருபதம் போயுதிர

தானெடுங் திண் சிலைவளைத்த தயராதன்.சே யென்றன்

தனிச்சரண் வானவர்க்கரசு கருதுமிடம தடமா

சேணிடங்கொள் மலர்க்கமலம் சேல் கயல்கள் வானை

செந்நெல்லொடு மடுததரிய உதிரந்த செழுமுத்தம்

வானெடுங்கண் கடைசியர்கள் வாருமணிநாகூர்

அரிமேயவிண்ணகரம்வணங்குமடநெஞ்சே.

(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாள்	வாள்போலேகூரியதா	மலர்	பூவிணிந்த
கெடு	கண்ட	கூத்தல்	[டைப
கண்	திருக் கண்களையும்	மைதிலிக்கா	மயிரமுடையயுமு
			பிராட்டிச்சூக

௬௫௦ பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ௧௦-தி, ௬-பா, வானெடுங்கண்.

இலங்கைமன்	லங்காதிபனாவ	சேண்டிடம்	ஆகாசமுள்ளவிடமெ
னன்	ணனுடைய	கொள்	ங்கும்ஒங்கி யிருக்கி
ஒருபதுமுடியும்	பத்துத்தலைகளும்		ற
இருபதுதோளு	இருபதுதோள்களும்	மலர்	பூக்களையுடைத்தான
ம்		கமலம்	தாமரையையும்
போய்உதிர	உதிர்ந்துபோம்படி	சேல்கயல்கள்	சேல் கயல் வாளை எ
தாள்	பூட்டப்பட்டநாணையு	வாளை	ன்னும் மத்தியங்க
	டைத்தாய்		ளையும்
நெடு	நீண்ட	செந்நெல்லொடும்	செந்நெல்லோடே
திண்	தருடமான	அடுத்தஅரிய	அடுத்தப்பிடித்து அ
சிலை	வில்லை		றுக்க [ந்த
வளைத்த	வளையப்பண்ணின	உதிர்ந்த	அவற்றினின்றமுதிர்
தயரதன்சேய்	தசரதன்பெற்றமகனா	செழு	அழகிய
என்றன்	எனக்கு	முத்தம்	முத்துக்களை
தனிச்சரண்	அத்வீதியரகங்களுய்	வாள்	வாள்போலேகூரிய
வானவர்க்கரச	ரித்யஸூரிநிர்வாஹக	நெடு	நீண்ட
	னாவன்	கண்	கண்களையுடைய
கருதும்இடம்	விரும்பி வர்த்திக்கிற	கடைசியர்கள்	கர்ஷகஸ்தரீகள்
	ஸ்த்தாநமாய்,	வாரும்	திரட்டியெடுக்கிற
தடம்ஆர்	பொய்கைகள்கிறைந்	அணி	ஸூந்தரமான
	திருப்பதாய்	நாங்கூர்.	(க)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வாளித்யாதி) ஒளியைச்சொல்லுதல்; வாள்போலேயிருக்கிற நெடிய திருக்கண்களையும் மலரையுடைத்தான மயிர்முடியையுமுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளுக்காக, லங்கைக்கு நிர்வாஹகனயிருக்கிறவனுடைய பததுத்தலையும் இருபதுதோளும் உதிரும்படியாகத், தானையுடைத்தாய் நெடிதாய்த் திண்ணிதாயிருக்கிற வில்லை வளைதத தசரதாத்மஜன். சேய் - பிள்ளை. (என்றந்தனிச்சரண்) (க) “தயரதற்கு மகன்றண்ணையன்றி மற்றிலென் தஞ்சமா கவே” என்னுமாபோலேகாணுமிருப்பது. *அயர்வறுமமராகளதி பதி வர்த்திக்கிற ஸ்த்தாநம்.

† பொய்கைகள் நிறைந்திருப்பதாய் ஆகாசமுள்ள விடமெங்கும் வளர்ந்திருக்கிற மலரையுடைத்தான தாமரை, சேல், கயல்கள், வாளை, இவற்றைச் செந்நெல்லோடே அடுத்தறுக்க, உதிர்ந்த † அழகிய முத்துக்களைக் கதிரொறுக்கவிழிந்தவர்கள் வாருவர்களாயிற்று. (.)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (வாளித்யாதி). நடுவேவழிபறித்தவர் மாண்வே ஷத்தை யநுபவித்தவநத்தரம், “மின்னனையநுண்மருங்குல” என்கிற பாட் டிலநுபவித்த ராமாவதாரத்தை அநுபவிக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

(க) தி - வாய் - ஈ - ௬ - அ.

பெரியதிருமொழி, ந-ப, ௧௦-தி, எ-பா, தீமனத்தான். சுருக

“தான்” என்று - பூட்டாய், பூட்டப்பட்ட நாணச்சொல்லு மென்று கொள்வது.

(பொய்கைகள் கிறைந்திருப்பதாய்) என்றது-பொய்கை யெல்லாம் வ்யாபித்திருப்பதாயென்று தாமரைக்கு விசேஷணம். முத்துக்கள் தாமரையிலும் மீன்களிலு முண்டென்னும் ப்ராஸித்தியைப்பற்ற வருளிச் செய்கிறார் (அழகிய வித்யாதி). (சு)

மு.—தீமனத்தான்கஞ்சனது வஞ்சனையில் திரியும்

தேனுகனும் பூதனைதன்னொருயிரும் செகுத்தான்

காமனைத்தான் பயந்த கருமேனியுடையம்மான்

கருதுமிடம் பொருது புனல் துறைதுறை முத்துந்தி

நாமனத்தால் மந்திரங்கள் நால்வேத மைந்து

வேள்வியோடாறங்கம் நவின்று கலை பயின்றங்

காமனத்து மறையவர்கள் பயிலுமணிநாங்கூர்

அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீமனத்தான்	பொல்லாதநெஞ்சையுடையனான [லே	முத்துஉந்தி	முத்துக்களைத்தள்ளாநிற்பதாய்,
கஞ்சனது	கம்ஸன் ப்ரேரணையா	நா	நாவாலும்
வஞ்சனையில்	கருதரிமவேஷங்கொ	மனத்தால்	மநஸஸாலும் [ம்
திரியும்	திரிகிற [னடு	மந்திரங்கள்	பகவத்கந்தரங்கனையு
தேனுகனும்	தேனுகாஸுரனுடையவும்	நால்வேதம்	சதுரவேதங்கனையும்
பூதனைதன்	பூதனையுடையவும்	ஐத்திவேள்வியோடு	பஞ்சமதூயஸ்ருங்கனையும்
ஆர்உயிரா	நஞ்சிவனை	ஆறஅங்கம்	ஷ்டங்கங்கனையும்
செகுத்தான்	முடித்தவனாய்,	நவின்	அப்யஸித்து
காமனை	ஸர்வலோகஸுத்தரனாமந்தனை	கலைபயின்று	மற்றமுள்ளசாஸ்தரங்கனையும்ஒதி
பயந்த	பெற்ற	அங்குசம்மனத்	பகவதவிஷயத்துக்கு
கருமேனியுடை	கறுத்ததிருமேனியை	து	த்தருதியானபரி
அம்மான்	யுடையனானஸ்வாமி		சுததாந்திக்கரணத்
கருதுமிடம்	விடும்பிவாத்தித்திய		ஸத்யுடையரான
	தேசமாய்	மறையவர்கள்	வைதிகர்
பொருதுபுனல்	திரையோடுகிறை	பயிலும்	நெருங்குகையினால்வ
	பொராரின்றுள்ள	அணி	அழகையுடைய [ந்த
	புனலானது	நாங்கூர்.	(எ)
துறைதுறை	ப்ராதிதுறையிலும்		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (தீமனத்தானித்யாதி) தீதான நெஞ்சையுடையனாய்-பகவத்கந்தவம் ஓரிடத்திலேயுண்டென்னப்பெறாத நெஞ்சையுடைய கம்ஸன்; அவனுக்குறுப்பாய்க்ருகரிமத்தாலே நஞ்சு

௧௫௨ பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௮-பா, கன்றதனால்

னாகத்திரிந்த தேனுகன், பூதனை, அவர்களை முடித்துப்பொகட்டவன். அழகில்வந்தால் காமனுக்கு முதபாதகனாய், அவ்வளவல்லாதபடி ஸ்ரமஹரமான திருமேனியையுடையனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று.

திரையோடு திரை பொராகின்றள்ள புனலானது துறைதோறும் துறைதோறும் முத்துக்களைத் தள்ளாகிற்பதாய், நாவாலும் மநஸ்ஸாலும், பகவந்மந்த்ரங்கள், நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், அங்கங்கள் துடக்கமானவற்றைப் பலகாலும்பயஸித்துப் பரிசுத்தார்த்தகரணர் நெருங்குகையால்வந்த அழகையுடைய. (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (தீமனத்தானித்யாதி) கீழ் ராமாவதாரத்தில் போனவரையும் வசிகரிக்கும்படியான விரோதிரஸை பரம்பரையுள்ளது க்ருஷ்ணவதாரத்திலேயாகையாலே, கீழ் “கஞ்சன் குஞ்சி பிடித்தடித்த பிரான்” என்று சொன்னதால் த்ருப்திபிறவாமையாலே, இனி மேற்பாட்டுக்களி லெல்லாம் க்ருஷ்ணபதாரங்களை வாய்வந்தபடியே பேசியதபவிக்ஷரொன்று ஸங்கதி.

விவரணம் (பகவத்தத்வமித்யாதி.)

அங்கு - ஆமனத்து - பகவத் விஷயத்துக்காயிருக்கிற மனத்தென்றாய், அதினர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பரிசுத்தார்த்த கரணா) என்று. ... (௭)

மூ.—கன்றதனால் விளவெறிந்து கனியுதிர்த்த காளை

காமருசீர் முகில்வண்ணன்காலிகள் முன் காப்பான்

குன்றதனால் மழை தடுத்துக் குடமாடு கூத்தன்

குலவுமிடம் கொடி மதிகள் மாளிகை கோபுரங்கள்

துன்றுமணி மண்டபங்கள் சாலைகள் தூமறையோர்

தொக்கிண்டித தொழுதியொடு மிகப் பயிலும் சோலை

அன்றலர்வாய் மதுவுண்டங் களிமுரலு நாங்கூர்

அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே.

(௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கன்றதனால்	வத்ஸாஸூரனாலே	முகில்வண்ண	காளமேகம்போன்ற
விளவெறிந்து	விளாவாய்நின்ற அ	ன்	வடிவழகையுடை
	ஸூரனையெறிந்து		யனாய்,
களி	அதன்பழத்தை	முன்	முன்னே
உதாத்த	உதரும்படிபண்ணின	காலிகள்	பசுக்களை
காளை	நயவெளவந்ராய்,	காப்பான்	மிகுந்தகைக்காக
காமரு	எல்லாராலும்விரும்	குன்றதனால்	பர்வதத்தாலே
சா	அழகிய ப்பட்ட	மழை	வரவதத்தாய்த்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, கூ-பா, வன்சனையால். கூருந்.

தடுத்தூ	நிரோதித்து	தூ	பரிசுத்தரான
குடமாகுடத்த	குடக்கூத்தாடினவ	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்
ன்	ன்	தொக்குண்டி	கூடித்திரளுகையா
குலவும்இடம்	கொண்டாடிவர்த்திக்		லுண்டான
	கும்தேசமாய்,	தொழுதியொடு	ஆரவாரத்தால்மிக்கி
கொடி	தவஜங்கனையுடைத்		ருப்பதாய்
	தான	மிகப்பயிலும்	மிகவும்நெருங்கின
மதிள்கள்	ப்ராகாரங்கனையும்	சோலை	சோலையிலுண்டான
மாளிகை	மாளிகைகளையும்	அன்றுஅலர்வா	அப்போதுவிசுவீர்த்த
கோபுரங்கள்	கோபுரங்களையும்	ய்	செவ்விப்பூவில்
துன்று	நெருங்கின	மதுஉண்டு	மதுவைப்பாறம்பண்
மணி	மணியமான	அங்கு	அவ்விடத்தில் [ணி
மண்டபங்கள்	மண்டபங்களையும்	அளி	வண்டிகள்
சாலைகள்	யாகசாலைகளையுமு	முரலும்	காறம்பண்ணுகிற
	டைத்தாய்	நாங்கூர்.	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கன்றதனுல்தியாதி) கன்றாய்கின்ற அஸுரனைக்கொண்டு விளாவாய்கின்ற அஸுரனை முடியும்படி பண்ணி லீலாரசமதுபவித்த செல்வப்பிள்ளை; காமருவப்படுவதாய்-ஆசைப்படப்படுவதான, சீருண்டு - குணம், அத்தையும் ப்ராமஹா மாயிருக்கிற திருமேனியையுமுடையவன், பசுக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக கோவர்த்தநத்தாலே மழைததித்து, மன்றிலே ஸர்வாதுபவையோக்ய மாம்படி குடக்கூத்தாடினவன் கொண்டாடி வர்த்திக்கிறதேசம்.

கொடியையுடைத்தான மதிள்கள், மாளிகைகள், கோபுரங்கள், நெருங்கினமணிகளையுடைத்தான மண்டபங்கள், † சாலைகள் இவற் றையுடைத்தாய்; ப்ராஹ்மணாகூடித்திரண்ட ஆரவாரத்தால் மிக்கி ருப்பதாய், சோலையிலுண்டான செவ்விப்பூவிலே மதுபாறம்பண்ணி வண்டிகள் பாடாநிற்பதுமான. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கன்றித்தியாதி) “விளங்களியை” என்றது பின்னாட்டி, பின்னும் சில கூட்டியதபவிக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

சாலைகள் - யுஞ்சாலைகள். (அ)

மு.—வஞ்சனையால் வந்தவன்தனுயிருண்டு வாய்த்த தயிருண்டு வெண்ணையமுதுண்டு வலிமிக்க கஞ்சனுயிரதுவுண் டிவ்வுலகுண்ட காளை கருதுமிடம் கானிரி சுந்தரில் கனகமுந்தி மஞ்சலவு பொழிணும் வயலும் வந்து வளங்கொடுப்ப மாமறையோர் மாமலர்கள் துணி அஞ்சலித் தங்கரி சரணென் றினாஞ்ச மணி நாங்கூர் அரிமையவில்குறம் வணங்கு மட ரெஞ்சே. (அ)

சுருசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, கூ-பா, வஞ்சனையால்.

பதம். உரை.
வஞ்சனையால் க்ருத்ரிமவேஷங்கொ
ண்டு
வஞ்சவந்தன் வந்தபூதனையுடைய
உயிர் ப்ராணனை
உண்டு க்ரஸித்து,
வாய்த்த அருகேயிருந்த [னி,
தயிர்உண்டு தயிரைப்பாடம்பண்
வெண்ணெயமு வெண்ணெயையஅமு
துஉண்டு திசெய்து,
வலிமிக்க மிடுக்குமிக்கிருந்த
கஞ்சன்உயிரது கம்ஸனுடையப்ராண
உண்டு பசுபித்து [னை
இவ்வுலகு இந்தலோகத்தை
உண்ட திருவயிற்றிலேவைத்
தருளின
காளை யுலாவானவன்
கருதும்இடம் விரும்பிவர்த்திக்குமி
டமாய்,
காவிரி காவேரிநதியானது
சந்து சந்தமரங்கனையும்
அகில் அகருவ்ருகஷங்கனையு
கணகம் ஸ்வர்ணத்தையும் [ம்

பதம். உரை:
உந்தி தள்ளிக்கொண்டுவந்
து
மஞ்சுஉலவுபொ மேகத்தளவுமலங்கி
ழிலூடும் னசோலையிலும்
வயலூடும் வயலினுள்ளும்
வந்து ப்ரவேசித்து [க
வளங்கொடுப்ப ஸம்பத்தையுண்டாக்
மாமறையோர் மஹாவேதிகளான
ப்ராஹ்மணர்
மாமலர்கள் தூவி ஸ்லாக்யமான புஷ்ப
ங்களைஸம்ப்பித்து
அங்குஅஞ்சலி அங்கே அஞ்சலிபண்
த்து ணிக்கொண்டு நின்
று
அரிசரணன் ஹரி! உன்திருவடிக
று ளேசரணம்என்று
இறைஞ்சும் ஸ்தோத்ரபூர்வகமாக
ஆஸ்ரயிக்கிற [ல்
அணிநாங்கூர் அழகியதிருநாங்கூரி
அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெ
ஞ்சே. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) க்ருத்ரிமத்தை யுடையளாய்வந்த பூதனையுயிரையுண்டு, கிட்டி நதயிரையமுதுசெ ய்து, வெண்ணெயமுதுண்டு - வெண்ணெயையமுதுசெய்து, பெரு மிடுக்களையிருக்கிற கம்ஸனுடைய உயிரை உண்டு. † அதுகூலஸ்பர்ச முடைய த்ரவ்யத்தோடு ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணன்களோடு வாசி யற்றிருந்தபடி. (இவ்வுலகுண்ட) வெண்ணெயமுதுசெய்தவோபா தியாயிற்று, பூமியையெடுத்த வயிற்றிலே வைத்ததுவும்.

(காவிரியித்யாதி) காவிரியானது, சந்தமம், அகில், பொன், இவ ற்றைக்கொடுவந்துள்ளி, மேகபதத்தளவும் செல்லவோங்கிண்பொ ழிலூடும் வயலுள்ளிடும்வந்து நிரவதிகஸம்பத்தையுண்டாக்க, ஆற்றுவரவைக்கண்டு ப்ராஹ்மணர் புஷ்பங்களைத்துவி அஞ்சலி பண்ணி “ஸ்ரவேஸ்வரன் நம்முடைய ஜீவநத்துக்குறுப்பாக வர னிட்டான்” என்று அவனை ஆஸ்ரயித்து வர்த்திக்கிற. ... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி). “ஆய்ச்சியர் வைத்த தயிர் வெண்ணெயுளங்குளிர வமுதுசெய்து” என்றது பின்னாட்டி உண்ட ன்ணையெல்லாம் சொல்லி யறுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ௧௦-தி, ௧௦-பா, சென்று கூடுக

தயிர் வெண்ணெய்களோடொக்க உயிர்களை ஊணுகச்சொல்லுகையெங்
நனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலேயாதி). ... (க)

மு.—சென்று சினவியையேழும் பட வடர்த்துப்பினை
செவ்வித் தோள் புணர்ந்துகந்த திருமால்தன் கோயில்
அன்றயனுமரன்சேயு மனையவர்கள் நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரமமர்ந்த செழுங்குன்றை
கன்றி நெடு வேல்வலவன் மங்கையர்தம் கோமான்
கலிகன்றி யொலிமலை யைந்தினெடுமூன்றும்
ஒன்றினெடு மொன்றுமிவை கற்று வல்லா ருலகத்
துத்தமர்கட்குத்தமராயும்பருமாவர்களே. (௧௦)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சென்று	தானேசென்று [ய	கலிகன்றி	கலிவையியான ஆழ்
சினம்	க்ரொளியத்தையுடை	வார் கலிபாடின	வார் கலிபாடின
எழுவிடையும்	எழுருஷபங்களையும்	ஒலிமலை	ஒலியுடையதொடை
பட அடர்த்து	முடியும்படிபொருது	யான	யான
பின்பை	நப்பினைப்பிராட்டி	ஐந்தினெடு	(க்ருஷ்ணபதாசங்கள்
	யுடைய		விஷயமான)ஐந்து
செவ்வித்தோள்	அழகியதோளோடே	பாட்டிம	பாட்டிம
புணர்ந்து	ஸம்ஸுலேஷித்து	மூன்றும்	நரஸம்ஸுலேஷமநரா
உகந்த	ஸந்தோஷித்த		மாபதாசங்கள்வி
திருமால்தன்	ஸ்ரீயபிதிவர்த்திக்கிற		ஷயமானமூன்று
கோயில்	ஸத்தாநமாய்,		பாட்டிம
அயனும்	ப்ரஹ்மானையும்	ஒன்றினெடும்	அர்ச்சாவதாரபரமா
அரன்சேயும்	ருத்ரன் பிள்ளையான		னமுதற்பாட்டிம
	ஸம்ப்ரஹ்மணிய	ஒன்றும்	பலஸ்ரீதியானஇப்
	னையும்		பாட்டிம
அனையவர்கள்	ஒத்தசாந்தியையும்அ	இவை	ஆகஇப்பத்துப்பாட்
	ழகையுமுடையவ		டுக்களையும்
	ர்கள்வர்த்திக்கிற	கற்று	அப்பயித்து
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்	வல்லார்	அர்த்ததர்சனம்பண்
அரிமேயவிண்	அரிமேயவிண்ணகர		ணவல்லவர்கள்
ணகரம்	த்தில் [கிற	உலகத்து	இஹலோகத்திலே
அமர்ந்த	நித்யவாஸம்பண்ணு	உத்தமர்கட்குஉ	வைஷ்ணவர்களுக்கு
செழுங்குன்றை	அழகியபரவதம்போ	த்தமராய்	த்தலைவராய் (பின்
	ன்றஸ்வாமியை,		4)
கன்றிநெடுவே	கதைமாறாதநெடிய	உம்பரும்ஆவர்	சித்யஸ்வரிகளோடு ஒ
ல்வலவன்	வேலைக்கையிலே	கள்	ருகோவையுமாவர்
	புடையராய்		கள். (௧1)
மங்கையர்தம்	திருமங்கையுள்ளா		
கோமான்	ர்க்குத்தலைவராய்		

சுருக பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௧௦-தி, ௧௦-பா, சென்று.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சென்றித்யாதி) அவைநின்றவிடத்திலே தானே சென்று, கினத்தையுடைத்தாயிருக்கிற ருஷபங்களேழையும் முடியும்படி அடர்த்து, நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வியையுடைத்தான தோளோடே அணைந்துகந்த ஸ்ரியப்பதி வர்த்திக்கிற கோயில். (அன்றித்யாதி) சாந்திக்குப் பரஹ்மாவும், அழகுக்கு ஸம்பரஹ்மணயனும் ஒப்பாம்படியிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில் அரிமேயவிண்ணகரமமர்ந்தசெழுங்குன்றைக்கவிபாடிற்று. (கன்றிரெடுவேல்) சத்ருசரீரங்களிலே தைத்துக் கறைகழுவவு மவஸரமின்றிக்கேயிருக்கிற வேலை ஆயுதமாகவுடையராய், திருமங்கையிலுள்ளார்க்குப் பரதாநரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஒளியையுடைத்தான தொடைஎட்டும் இரண்டும் பததானவிவற்றை அப்பயஸிக்கவல்லவர்கள், இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவர்கள்; (க) “பயிலும்திருவுடையார் எவரேலும் - எம்மையாரும் பரமரே” என்னும்படி அவர்களுக்குத் தலைவராய், பின்னை உமபருமாவர்கள் - திருவடி, திருவந்தாழ்வானோடே ஒரு கோவையாகப்பெறுவா. ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—நிகமத்தில, தந்திருவுள்ளத்தை முன்னிட்டுச்சொன்ன க்ருஷ்ண பதாநங்கள் விஷயமான ஐந்துபாட்டையும், நரஸிம்ஹ வாமந ராமாபதாநங்கள் விஷயமான மூன்றுபாட்டையும், விபுவவிஷயத்வாவிசேஷேண க்ரோடகரித்து, (எட்டும்) என்றது. ப்ரஸதுதமான அர்ச்சாவதாரபரமான முதற்பாட்டையும் பலஸ்ருதியுமாகப் பிரித்தருளிச் செயதவற்றைப் ப்ரதிபாத்ய விஷயப் ப்ரதிபாதகதயா க்ரோடகரித்தது (இரண்டும்) என்றது. இவ்வன்னுரிகல், (பததானவிவற்றை) என்றால் மூலஸ்தபரிகணையிலருமை யில்லையிறே. ஆக ஆழ்வாரும்கூடும் ஸாபிப்ராயமாக இவ்வன்னுரிகளென்னத் தட்டில்லை. ... (௧௧)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும்பத்து பத்தாந் திருமொழி முடிந்தது.

ஆக, திருமொழி ௩௦ - க்ரு, பாட்டு ௩௦௦.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயந10%.

பெரியதிருமொழி - நாலாம்பத்து - க - ம் திருமொழி முதற்பாட்டு போதலர்ந்த வ்யாக்யானம்.

ப்ரவேசம்.—†தனக்கஸாதாரணான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி அவர்கள்பக்கலிலே ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுகைக்காக அரிமேயவிண்ணாகரிலே ஸந்நிஹிதஞ்ஞனென்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்நாபாரண ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் திருப்பாற்கடலிற்போலே அபிமதங்களைக்கொடுக்கைக்காக ஸர்வேஸவரன்வந்துவர்த்திக்கிறதேசம் †திருத்தேவனாந்தொகையென்கிறார். ... *

அநு.—போதலர்ந்தப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் - முதற்பாட்டில் “அருவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கென்றுமருந்நடந்து” என்றத்தையும், இத்திருமொழியில் - “இந்திரனு மிமையவரும்” என்கிற பாட்டையும்கடாக்கித்து ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). (திருத்தேவனாந்தொகை) என்றவந்ந்தம், நெஞ்சே! அங்கேசென்றபுவி என்று கூட்டுவது.

ஸ்ரீ.—போதலர்ந்தபொழில்சோலைப்புறமெங்குப் பொருதினார்கள் தாதுதி வந்தலைக்கும் தடமண்ணிந் தென்கடைமல் மாநவன்னுறையுமிடம் வயல் நாங்கை வரி வண்டு தேநெனவென்றிசைபாடும் திருத்தேவனாந்தொகையெ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போது	பூக்கள்	தடம்	பரந்த
அலர்ந்த	விகலியாரின்ற	மண்ணி	மண்ணியென்னும் ஆ
பொழில்சோ	நெருங்கின தோட்டங்		ற்றினுடைய
லை	களினுல்கிறைந்த	தென்கரைமே	தெற்குக்கரையின்
புறம்புக்கும்	ப்ரதேசங்கள் முழுது	ல்	மேல்
ம்		மாதவன்நான்	ஸ்ரீயப்பதியான வா
தாது	பூக்களின் தாதுகள்		வேஸ்வரன்
உதிர	உதிரும்படியாக	உறையும்	நிர்யவாஸம் பண்ணு
பொரு	ஒன்றோடொன்று	இடம்	ஸ்த்நாநமானது. [இற
	பொராரின்ற	வயல்	கழலிகள்சூழ்ந்த
திரைகள்வந்து	அலைகளானவைவந்து	நாங்கை	திருநாட்டிலு
அலைக்கும்	எறியாகிற்	வரி	ரேகைகளை யுடைய

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாவருமாய்	சேதநரெல்லாரையும்	பொருள்களு	வஸ்துக்களைப் ப்ரகார
	தனக்குப் ப்ரகாரமா	மாய்	மாகவுடையனாய்
	கவுடையனாய்	மூவருமாய்	ஸ்ருஷ்டிஸம்ஸார கா
யாவையுமாய்	அசேதநங்க ளெல்லா		த்தாக்களானப் ப்ரஹ்
	வறறையும் ப்ரகார		மருத்ரர்களுக்கு அ
	மாகவுடையனாய்		ந்தர்யாமி யாகவும்
எழில்	அமுதுபொருந்திய		அவர்கள்களெவில் ஸ
வேகம்	வேதங்களில் ப்ரதிபா		திதிதி காத்தாவான
	திக்கப்பட்ட		விஷ்ணுவவதாரமு
			டானவனாய்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, க-தி, உ-பா, யாவருமாய். கூடுக

முதலாய்	அந்தப் பரஹ்மருத்ரர்	வென்றிகொ	ஜயிக்கவல்லரானப்
	களுக்குக் காரணப்	ள்வார	ராஹ்மணர்.
	தனய்	மன்னு	பொருந்தி வர்த்திக்கி
மூர்த்தி	ப்ரதாநனான ஸர்வ	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
	வேஸ்வரன்	தேவரும்	இந்த்ராதி தேவர்களு
அமர்ந்து	பொருந்தி	சென்று	இட்டி
உறையும்	நித்யவாஸம்செய்கிற	இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயிக்கும்படியிரு
இடம்	ஸத்தாநமானது,		ப்பதாய்
மா	குதிரைமேலேறி	பொழில்	சோலைகளை யுடையது
வரும்	வருகிற		மான
திண்	த்ருடமான	திருத்தேவனா	திருத்தேவனா தொ
படை	ஆயுதங்களை யுடைய	ரதொகை	கையென்னும் திவ்
மண்ணை	ராஜகுலத்தை		யதேசம். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (யாவருமாயாவையுமாய்) ப்பாத் யகந் யோய்யபாயிருக்கிற த்சேதாசேதநங்கடங்கத் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே யடங்குமபடி இவற்றை பாகாமாகக்கொண்டு தான் பாகாயிருப்பானுமாய். (எழில்வேதப் பொருள்களுமாய்) த்தேஹாதிரித்தமான ஆத்மவஸ்து,காரணவஸ்ததமானசி,க்சி,கங்கை, கல்யாணகுணங்கள், த்பகவத்வருபம், இவற்றைப் பதிபாதிக்கக்கடவ வேதகலைமதிகமயமான அர்த்தங்களும் தானய். (முவருமியாதி) ஸருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக்கடவான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கந்த்ரதமா வாய்ப்புக்குள் ற அஷ்வவகார்பங்களே நடந்திருக்கெடு ததும ஸவேத ருபேணரின் ற பாலநத்தை நடத்தியும் பொருகையாலே மூவருமாய் நிறகிறான் தானேயென் றசொல்லாமப்படியாய், த்அவர்களுக்கும் கா னைத்தனய் த்பாதானவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(பாவிந்யாதி) பாவினமேலே வரும் - குதினா முதுகிலேவரு வாாய், திண்ணிய ஆயுதத்தை யுடையாயிருக்கிற ராஜலோகத்தை எதிரே புறப்படட்டோடி வெற்றிகொள்ளக்கடவாயிருக்கிற த்பாஹ்ம னார் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில். (உ) “ஒண்டி நல்கென்னமினாட வடவாசோட்டங்கண்ட, திண்டி நலினர்” என்னக்கடவதிதே அவ் ஸ்ரீநிலுள்ளான். உடையாடுள்ளே என்கிறவன் “அங்கு,கதை ஆயுத

தைக்கவிபாட” என்றுவர, அவனையெதிரேசென்றடித்தோட்டி பின் ணை பாடப்பெறுதேபோந்தான் என்றொரு ப்ரவ்லித்தியுண்டிதே. (தேவ ரித்யாதி) தேவர்களும் தந்தாமுடைய அதிகாரார்த்தமாக வந்தாஸ்ரயி யா நிற்பதாய், பொழிலையுடைத்தான திருத்தேவனார்கொகை. ... (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (யாவருமியாதி). நிழல்வாய்ப்பும் நீர் வாய்ப்புமான தேசமென்று பரமரவிகன் வர்த்திக்கிறதேசமென்றார் கீழ்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸர்வவ்யாபகனாவன் ஆஸ்ரயணியனாகக்காக விரு க்கிற விடமென்றதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“எழில்வேதப் பொருள்களுமாய்” என்றத்தோடு பெளருகத்தயம் வாராமைக்கு கோபலீவர்த்தந்யாயேந பிரித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ரத்ய ணேஷத்யாதி). (சேதநாசேதநங்கள்) என்றது- தேவாதிஸ்ரீராவிஷ்டங்களை யும் கடாடிகளையும் சொல்லுகிறது. அதிந்தரியார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமே எழில் என்று சொல்லாநின்றனுகொண்டு, அவற்றுக்கும் ப்ரகாரியென்னு மிடம் சொல்லுகிறதென்கிறார் (தேஜேத்யாதி). (பகவத்ஸ்வரூபம்) என்றது- ஸ்வாஸாதாரணவிக்ரஹமென்கை. (அவர்களுக்கும்) ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக் கும். * மூர்த்திஸூப்தம் - ஸ்வரூபவாசியாய், அத்தால் பலித்த ப்ராதாந யத்தை விவக்ஷித்து (ப்ரதாநனாவன்) என்றது; “முதலாயமூர்த்தி” என்று ஸ்வரூபத்தையதுஸந்தித்த ஆழ்வார்க்குக் காரணத்வப்ரயுக்த ப்ரா தாந்யம் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்.

“அருமறையேயார்” என்று - மேற்பாட்டில் ப்ராத்மமணர் ப்ரஸ்துத ராகையாலே, “வென்றிகொள்வார்” என்றலும்- அவர்களைச்சொல்லுகை உகிதமென்றருளிச்செய்கிறார் (ப்ராத்மமணர்) என்று; (க) “புஷ்பலக்ஷ்மிஸு பலம் ப்ருஷ்ணேஸ்வலம் பலம் - திக்பலம் ஸூதரியபலம் ப்ராத்மதேஜோபலம் பலம்” என்று மதிக்கும்படியான ப்ராத்மமணருண்டென்று திருவுள்ளம்.

மு.—வாளுமீம் மண்ணுமீம் மற்றுள்ள பல்லுயிரும்

தானைய வெய்ப்பெருபான் தலைவனார்ந்துறையுமிடம்

ஆறாத பெருந்த செல்வத்தருபறையேயார் நாங்கைதன்னுள்

தேனாரும் மலர்ப் பொழில் குழி திருத்தேவனார்கொகையே. (க.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாண்நாடும்	பரமாகாசத்தி லுள்ள பரமபதமும்	மற்றுஉள்ள	அதுக்குமேலே அவ் வவலோகங்களி லு
மண்நாடும்	புலோகத்தோடு ஈ. டி. ய லோவிபுதியும்	பல்உயிரும்	பலவகைப்பட்டழீவா ள்ள த்மக்களும்

தான் ஆய	(இவையெல்லாம்) த	மறையோர்	வேதங்களைப் பூர்ண
	னக்கு ப்ரகாரமாய்		மாக அத்யயநம் ப
	இவற்றுக்குத்தான்		ண்ணின ப்ராஹ்ம
	அந்தராத்மாவா யி		ணர்வர்த்திக்கிற
தலைவன்	ப்ரதானான [ருக்கிற	நாங்கைதன்	திருநாங்கூரில்
எம்பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரன்	னுள்	
	அமர்ந்து உறையுமிடம்,	தேன்ஆரும்	தேன்நிறைந்த
ஆனாத	அழிவில்லாத	மலர்	பூக்களையுடைய
பெரும்	அபரிச்சிந்நமான (ய்	பொழில்	சோலைகளினால்
செல்வத்து	ஸம்பந்தையுடையரா	சூழ்	சூழப்பட்ட
அரு	கற்கவரிதான		திருத்தேவனார்தொகை. (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வாணும்மண்ணும்) பாம்பதழும், ஸம்ஸாரமும், அபவ்வதேசங்களையன்றிக்கே அவற்றிலுண்டான பலஆத்மாக்களும், தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே தனக்கு ப்ரகார மாயடங்கும்படியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் தானும் குடும்பமுமாய் கல நெல் ஜீவிப்பானொருவனை “உனக்கென்னவேணும்” என்றால், “எனக் குக்கலநெல்வேணும்” என்னுமிதே தன்னபிமானத்துக்குளே யடங் குகையாலே; அப்படியே, தானேயிதுக்கெல்லா மபிமானியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், (தலைவனமர்ந்துறையுமிடம்) ஸவ்வயதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாய் புறம்பொருவரின்றிக் கே உபயவி பூதியும் தன்னிழலிலேயொதுங்கும்படி யிருக்கையாலே தலைவனான வன்வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

(ஆனாதவித்யாதி) அழியாத நிவதிக ஸம்பந்தையுடையா யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில். தென்மக்கிருந் துள்ளவென்னுதல். வண்டுகளெருங்கியிருந்துள்ளவென்னுதல். (ந)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வாணுமித்யாதி). சீழிற்பாட்டில் - ஸத்தூல ஸூக்ஷ்மசெதிக் ப்ரகாரபாவத்தை யருளிச்செய்தார்; இனி இப்பாட்டில் - நித்யவிபூதிக்கும் அங்குள்ளநித்யமுத்தாக்கும் ப்ரகாரத்வத்தை விசிஷ்ய யருளிச்செய்திருநென்று ஸங்கதி.

இங்கு “மண்ணும்” என்றது-தீருஷ்டாந்தார்த்தம், நிவாஹய நிர்வா ஹகபாவத்தைப்பற்ற ஸாமாநாதிகரணய பெண்மருளிச்செய்திருந் (தானு யித்யாதி).

௧௬௨ பெரியதிருப்பொழி, ச-ப, ச-தி, ச-பா, இந்திரனும்.

“ஆன” என்றதுக்கு-மாண்டுபோனவென்று பதார்த்தமாய், அப்படி ஆகாததானதாய், அத்தால் பலித்தது (அழியாத) என்றது. ... (ந)

மு.—இந்திரனுமையவரும் முனிவர்களுமெழில்மைந்த

சந்தமலர்ச் சதுமுகனும் கதிரவனும் சந்திரனும்

எந்நையெமக்கருளொன நின்றருளுமிடமெழில்நாங்கை

சந்தர நற்பொழில் புடை சூழ் திருத்தேவனாந்தொகையே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரனும்	சேவேந்திரனும்	எமக்கு	எங்கள்வீஷயத்தில்
இமையவரும் (மற்றுமுள்ள) தேவர்		அருள் என	கருபைபண்ணியருள
களும் [னும்			வேணுமென்று ப்
முனிவர்களும் (ஸநகாதி) மஹர்ஷிக			ரார்த்திக்க,
எழில்அமைந் (எப்போதும் வேதா		நின்றருளும்	(அவர்களபீஷ்டத்தை
த்யயநத்தின) லுண்		இடம்	க் கொடுக்கைக்கா
டான) அழகுபொ			க) எழுந்தருளிய
ருந்தி விருப்பானாய்			ருக்கிற ஸத்தாரா
சந்தரம்	வேதங்களை (ஸம்பூர்	எழில்	அழகுபொருந்திய
	ணமாகக்) கற்றவ	நாங்கை	நிருநாம்பு ரில்
	னாய்	சந்தரம்	ஸந்தரமாய்
மலர்	தாமரைமலரைப் பிற	நல்	விலகாணமான
	ப்பிடமாக வுடைய	பொழில்	சோலைகளாலே
	னாய் [ஓர்மாவும்	புடை	பக்க ப்ரதேசங்களெ
சதுமுகனும்	நான்குகளுமான ப்ர		ங்கும்
கதிரவனும்	ஸூரியனும்	சூழ்	சூழப்பட்ட
சந்திரனும்	சந்திரனும் [வனே!		திருத்தேவனாந்தொகை. (ச)
எந்நை	எமக்கு ஸ்வாமியான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (இந்திரனியாதி) இந்திரனும், தேவர் களும், ஸநகாதிகளும், எழிலபைந்திருப்பாலாய் ச(?)ந்தவையுடையனாய் தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக வுடையனான சந்தரமுதலும். †வேதத்தை எப்போதுபொக்க அத்யயநம் பண்ணுதல் கொடுத்தல் செய்யக்கடவனாரிருக்குமிதே. கதிரவனும், சந்திரனும். வித்தியில் †தலைவலித்தாடங்கலும், “எங்களுக்கு ஸ்வாமியான நீ எங்கள்பக்கவிலே ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும்”என்ன; அவர்களுடைய அதிகாரங்களை நடத்திக்கொடுக்கைநகரவந்து நின்றருளுகிறதேயம்.

பெரிய திருமொழி, ச-ப, சு-தி, ரு-பா, அண்டமும். ௬௬௩

(எழிலித்யாதி) இப்படி யொரு கார்யப்பாட்டாலன்றிக்கே, சோலைவாய்ப்புக்கண்டு விடாதே வர்த்திக்கிறதேசபாய்த்து. ... (ச)

அந்—நாலாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி). இப்படி உபயவிபூதிநாதன் இங்கார்க்காக வர்த்திக்கிறுனென்னவருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

எழிலேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (வேதத்தையித்யாதி). (தலைவலித் தார்)என்றது - சாடி, பெருந்தலையாரென்னுதல், தந்தாமதிகாரத்துக்கு பாதக(பாடு)முள்ளவரென்னுதல். (ச)

மூ.—அண்டமுமில்வலைகடலுமவனிகளும் குலவரையும்

உண்டபிராணுறையுமிடமொளி மணி சந்தகில் கனகம்

தெண்டிரைகள் வரத்திட்டும் திகழ்மண்ணித் தென்கையமேல்

திண்டிறலார் பயில் நாங்கைத் திருத்தேவனாத்தொகையே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்டமும்	ஆகாசமும்	கனகம்	ஸுவர்ணங்கனையும்
அலை	அலையெறிகிற	தெள்	தெளிந்து நிராமலமான
இக்கடலும்	இந்தஸமுத்ரங்களும்	திரைகள்	அலைகளினுடைய
அவனிகளும்	(ஜம்பூத்வீபம் முதலிய) தவீபங்களும்	வர	வரவிலை
குலவரையும்	(ஹிமவான் முதலிய ஏழு) குலபர்வதங்களும்	திரட்டும்	ராசிராசியாகக் குவியாகின்றதாய்
உண்ட	(ஆகிய இவற்றைப் ப்ரளயகாலத்திலே)அமுதுசெய்த	திகழ்	விளங்காநின்ற
பிரான்	பகரங்கள்	மண்ணி	மண்ணியாற்றினுடைய
உரையும்	இடம்,	தென்கரை	தெற்குக்கரையினமே
ஒளி	காந்தியையுடைய	மேல	லேயிருப்பதாய்
மணி	ரந்தங்கனையும்	திண்	த்ருடமான
சந்து	சந்தாமரங்கனையும்	திறலார்	பலமுடையவர்கள்
அகில்	தேவதாரூக் கடடைகளையும்	பயில்	நெருங்கிவாஸம் செய்யுமிடமான
		நாங்கை	திருநாங்கூரில்
			திருத்தேவனாத்தொகை. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாப்பாட்டு. (அண்டமியத்யாதி) ஆகாசம், கடல், மண், தவீபங்கள், குலதிரைகள், இவைவெல்லாவற்றையும், ப்ரளயபத்திலே திருவாழ்ந்திடுவவைத்துமிருக்கின்ற பகரங்கள் வர்த்திக்கிறதேசம்;—ஒளியையுடையவானவனிகள், சந்தாமர, அகில், போன் இவற

௬௬௪ பெரியதிருமொழி, ச-ப, க-தி, கூ-பா, ஞாலம்.

றை, தெளிந்த திரைகள் வரத்திரட்டுகிற திகழ்மண்ணித்தென்கரை
மேல். (திண்டிவனார்) “வீம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழுஞ்சு” என்னுமா
போலே - ஒருவரால் ஐயிக்கவொண்ணாத பெருமிடுக்கையுடையரா
யிருக்கிறவர்கள் நெருங்கி வர்த்திக்கிற. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி). தேவர்கள் தந்தாமதிகா
ரங்களை நடத்துமென்று ஆஸ்ரயிக்கைக்கு இவன் ஆபத்ஸகனாவென்ன;
அத்தையருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(முழுஞ்சு) லதாக்குஹம். (ரு)

மு.—ஞாலமெல்லாமமுதுசெய்து நான்மறையும் தொடராத
பாலகனாயாவிலையில் பள்ளிகொள்ளும் பரமனிடம்
சாலிவளம் பெருகிவரும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல்
சேலுகளும் வயல்நாங்கைத் திருத்தேவனாத்தொகையே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நால்மறையும் ப்ரமாணதமமாய் நா		பரமன்	ஸர்வாதிகள்
லுவகைப்பட்டிருந்து		இடம்	நித்யவாஸம் பண்ணு
ள்ளவேதங்களாலும்			இறஸ்தாநமானது.
தொடராத அதுஸரித்துப் பேச		தடம்	விசாலமான
ப்போகாத பெரு			மண்ணித்தென்கரைமேல்
மையை யுடையன	[கொண்டு]	சாலி	செந்நெற்பயிர்னுடை
பாலகனாய் இளம் பிள்ளையாய்க்		வளம்	செழுமை [ய
ஞாலமெல்லாம் பூமியைமுழுதும்		பெருகிவரும்	மித்தவாராநிற்பதாய்
அமுதுசெய்து விழுங்கி		சேல்	சேலென்னும் மத்ய
ஆல்இலையில் ஆலந்தளிர்		உகளும்	துள்ளாநின்ற [ங்கள்
பள்ளிகொள் கண்வளர்ந்தருளுகிற		வயல்	கழனிகளை யுடைத்தா
ஞம்			ன
			நாங்கைத் திருத்தேவனார் தொகை.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமெல்லாமமுதுசெய்து) பூமிப்பா
ப்படையவமுதுசெய்து. (நான்மறையித்யாதி)†“ஸர்வேஸ்வரன் அப
ரிச்சேத்யன்” என்றறியக்கடவ வேதங்களுக்கு மெட்டவொண்ணாத
படியான அபிமாநுஷ்சேஷ்ட தந்தை யுடையனாய், ஒருபவனான ஆவி
லையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகள் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(சாலியித்யாதி)†தடமண்ணித்தென்கரைமேல்சாலிவளம்பெருகி
நிற்பதாய், சேல் உகளாநிற்பதான வயலையுடைத்தான திருநாங்கூரில்.

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலம்த்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வந் தன்னை வேதங்களும் பேசியளவிடமாட்டாதென்று, அதுதன்னையே மீளவு மறுபலிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நான்மறையும்” என்ற சகாரம்-ப்ராதாந்யத்தைச்சொல்லுகிறதாய், அது தானும் - இவன் சிறுவடிவால் பெரியவற்றை வயிற்றிலேவைத்திருக் கிறபடியைப் பேசமாட்டாதென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரவே ஸ்வரணத்த்யாதி).

அந்வயமுகேந வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தடமித்த்யாதி). ... (௬)

மு.— ஓடாத வாளரியி னுருவாகி யிரணியனை

வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்தனைந்த மாலதிடம்

ஏடேறு பெருஞ்செல்வத் தெழில்மறையோர் நாகைதன்னுள்

சேடேறு ‡பொழில் தழுவு திருத்தேவனாந்தொகையே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓடாத	(நாட்டில்) நடையா	பெரும்	அபரிச்சிந்நமா யிருக்
	டாத(அபூர்வமான)	கிற	கிற
ஆள் அரியின்	நரலிம்ஹத்திலுடைய	செல்வத்து	ஸம்பத்தையுடையரா
உருவாகி	வடிவை யுடையனாக்	ய்	ய்
	கொண்டு, [ன]தாய்	எழில்	பகவத்ஸ்வரூபாதிப்ர
வாடாத	வனையாத (ந்ருடமா		திபாதநமாகிற அழ
வள்	கூர்மைமிக்க		கையுடைய
உகிரால்	நகங்களினால்	மறையோர்	வேதங்களுக்குநிர்வா
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை		ஹகரான ஸ்ரீவைஷ்ண
பிளந்து	கிழித்து		ணவர்கள் நித்யவா
அனைந்த	(அவ்வவயவங்களைக்		ஸம்செய்கிற
	கைகளால்) கலக்கி	நாகை தன்	திருநாகூரில்
	க்கொண்டிருந்த	னுள்	
மாலது	ஆபரித வ்யாமோஹ	சேடி	இளமை
	முள்ள ஸர்வேஸ்வ	ஏறு	வளராநின்றதாய்
	இடம், [ரனுடைய	மலர்	பூக்களையுடைய
ஏடு	புஸ்தகத்தில்	பொழில்	சோலைகளினால்
ஏறு	ஏறிட்டு (எழுதி)க் கா	குழ்	குழப்பட்ட
	ணவேண்டும்படி,	திருத்தேவனாந்தொகை.	(௭)

‡ (பா) மலர்ப்பொழில் குழ்.

சு.சு. பெரியதிருமொழி, ச.ப, கூதி, அ.பா, வாராடும்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஒடாதவித்யாதி)நாட்டில் நடையாடாத நரவியிம்ஹவேஷத்தைப் பரிசுரவித்து, ஹிரண்யனுடைய முாட்டுடிலிலே வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தேயும் +வாடக்கடவதல்லாத கூரியதிருவுகிராலே, (பிளந்தனைந்தமாலதிடம்)†ஒன்றுசெய்தானாய் விடுகையன்றிக்கே (க)“உதிரமனைந்த கையோடி ருந்தானை” என்கிறபடியே சிறுக்கன்மேலே சிறிதவன்பக்கல் தனக்குச் சீற்றம்மாறுமையாலே பிளந்து, பின்னை யனைந்திருந்த வ்யாமோஹத்தையுடையவன் வந்தித்திக்றதேசம்.

(ஏடேந்த்யாதி)†அவ்வுரில் ப்ராஹ்மணருடைய ஸம்பத்தைக்கண்டு விடுமதன்றிக்கே புத்தகத்திலேயெழுதிப்பார்க்க வேண்டும்படியாய்த்திருப்பது ஸ்ரீராமாயணம்போலே. ஏறுகை - போகை, ஏடு - குற்றம்; குற்றமற்ற பெரிய வைஸுவர்யம். அன்றிக்கே, ஏடு ஏறிப் போம்படியான வைஸுவர்யம். ஏடேறுகையாவது - ஏடு மாண்டுபோகை. (சேடேறுபொழித்தழுவு) இளமைமிக்க பொழில் தழுவிருந்துள்ள. அன்றிக்கே, (சேடேறுமலர்ப்பொழிக்கும்) மலரையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட; (௨)†“வளரிளம்பொழில்” என்னுமாபோலே (௭)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஒடாதவித்யாதி) ஸகலலோகங்களுக்கும் வந்தவாபத்தைப் பாலனயொருபடியாலே யுசவினனன்றா, அவ்வளவன்றியே,ஒரர்ப்பகனுக்காக இருபடியாலுதவின நரவியிம்ஹத்தினுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வாடக்கடவதல்லாத) வனையக்கடவதல்லாத “அனைந்த” என்றதுக்கு ஸம்வாதபூர்வகம் தாற்பாயமருளிச்செய்கிறா(ஒன்றுசெய்தானாயித்யாதி).

ஏட்டிலேயெழுதிப்பார்க்கவேண்டுமபடியான வைஸ்வாயமென்றும், குற்றமற்றவைஸுவாயமென்றும், ஏட்டிலெழுதினாலும் முடியாதவைஸ்வாயமென்றும், மூன்றாததமடைவே யருளிச்செய்கிறார் (அவ்வுரித்யாதி). சேடானது - இளமையானது, ஏறிவருமோர்வன்ன, ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறார் (வளரித்யாதி), வளரவளர இளமை மிரும்பொழிலென்றாரிடு ஆழ்வாரென்று நிரூபிள்ளம். (௭)

பு.—வாராடும் மிளங்கொங்கை மைதிலியை மாணம் பணர்வான்

காரா திண்கிலேறி நுதல் தனிக்கானை கருமுமிடும்

க) பெரி-திரு-ச-க-க ,) தி-வாட்-க-க-க. † (பா) வாராடும்.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, அ-பா, வாராகும். கூசுள்

ஏராரும் பெருஞ்செல்வத்தெழில் மறையோர்நாங்கைதன்னுள்
சீராரும் மலர்ப்பொழில் சூழ் திருத்தேவனார்கொகையே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	கருதும்இடம்	விரும்பி வர்த்திக்கிற
ஆரும்	தாங்கப்படுமதாய்		ஸத்தாநமானது,
இளம்கொங்	இளம்பருவத்தை யு	ஏர்ஆரும்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
கை	டைய ஸ்தநங்களை	பெரும்	நிரவதிகமான
	யுடையளான	செல்வத்து	ஐய் வர்யத்தை யுடை
மைதிஸியை	மி திலா திபனுடைய		யராய்
	பெண்ணை பிராட்	எழில் மறை	அழகிய வேதங்களைப்
	டியை	யோர்	பரிசேலநம் பண்ண
மணம்புணர்	விவாஹம்செய்துகொ		நின்ற ஸ்ரீவைவஸ்து
வான்	ள்ளுகைக்காக,		வர்கள் நிறைந்திரு
கார்ஆர்	கருமைமிக்க (முற்றி		க்கிற
திண்	த்ருடமான [ன]தாய்	நாங்கைதன்	திருநாங்கடில்
சிலை	வில்லை	னுள்	
இறுத்த	முறித்தவனாய்	சீர்ஆரும்	அழகுவிஞ்சியிருக்கிற
தனி	அத்வித்யமான	மலர்	பூக்களையுடைய
காளை	யௌவநப்பருவத்தை	பொழில்	சோலைகளாலே
	யுடையனான சக்ர	சூழ்	சூழப்பட்ட
	வர்த்தித் திருமகன்		திருத்தேவனார்கொகை. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராரித்யாதி) தோற்றுகிறபோதே
வாராலே தாங்கவேண்டுர்ப்படியான முலையையுடைய ஸ்ரீஜகதாஜன்
திருமகளை மணம்புணருகைக்காக, † வயிம்பற்றி ஒருவரால் சலிப்
பிக்கவொண்ணாதிருக்கிற வில்லைமுறித்த உபமாநாணிதமான பருவத்
தையுடையவன் விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசம்.

அழகு மிக்கிருந்துள்ள நிவதிக ஸம்பத்தையுடைய ப்ராஹ்மணர்
வர்த்திக்கிற நாங்கைதன்னில். (சீராரித்யாதி) அழகுமிக்க மலையு
டைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட. ஊரில் ஸம்பத்தைக்கொட்
சொல்லிக்கொடுக்குமாய்த்து சோலை. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராரித்யாதி). ஓராண்மிள்ளைக்குதவின
வளவன்றியே, (க) ஸ்ரீபஞ்சாங்கஸுலபம் மயோப்யஸ்தாந மீபிஷா । ஸ்ரீபஞ்ச
நகர வாரம் ஸாஉஉஸநாஉஉஸநாநா - பதினமீயோகஸுலபம் வயோ

கூகூஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, கூ-பா, சும்பம்.

ந்ருஷ்ட்வாசமேபிதா ! சிந்தார்ணவதஃ பாரம் நாஸஸாதாப்வோயதா” என்கிறபடியே-கொடியைக்கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டும்படியான பருவத்திற்பெண்பிள்ளைக்குதவவந்து சிலைமுறித்த உதவியை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“காரார்” என்றது - கருமைமிக்கதென்று ஸப்தார்த்தமாய், அத்தை இப்போதுசொல்லுடைக்கு ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார் (வயிரமித்யாதி).

மூ.—சும்ப மிகு மத யானை பாகனெடும் குலைந்து வீழ்க்

கொம்பதனைப் பறித்தெறிந்த கூத்தனமர்ந் துறையுமிடம்
வம்பவீழும் செண்பகத்தின் மணங்கமழும் நாங்கைதன்னுள்
செம்பொன்மதின்பொழில்புடைசூழ்திருத்தேவனாந்தொகையே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மிகு	பெருந்த, [தாய்		உறையுமிடம்,
சும்பம்	மஸ்தகத்தை யுடைய	செண்பகத்தி	செண்பகப் பூவினு,
மதம்	கொழுப்பேறி யிருக்	ன்	டைய
	கிற	வம்பு	புதுமையிலே
யானை	சுவலயாபீடமானது	அவீழும்	அலராகின்ற
பாகனெடும்	(தன்னுடைய) பாக	மணம்	பரிமளமானது
குலைந்து	நடுங்கி [னெடுகூட	கமழும்	வாவியாகின்ற
வீழ	வீழும்படி		நாங்கைதன்னுள்,
அதன்கொம்	அதினுடைய தந்தத்	செம்பொன்	சிவந்த பொன்னுலே
பை	தை		செய்யப்பட்ட
பறித்து	பிடுங்கி	மதிள்	ப்ராகாரங்களுந்
எறிந்த	வீசிப்பொகட்ட	பொழில்	தோப்புக்களுந்
கூத்தன்	அழகிய திவ்யசேஷ்டி	புடை	தனக்குள்ளே யடங்கு
	தங்கனையுடையக்ரு	சூழ்	பரந்திருக்கிற [ம்படி.
அமர்ந்து	பொருந்தி [ஷ்ணன்		திருத்தேவனாந்தொகை. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சும்பமித்யாதி) பெரியமஸ்தகத்தை யுடைத்தான மத்தகஜம் பாகனெடேகூட நட்டாற்றில் கோரைபோலே நடுங்கி விழும்படியாக அதின்கொம்பைக் குப்பைக்கீரைபோலே அநாயானே நடுங்கிப்பொகட்ட மனோஹாரியான சேஷ்டித்தையுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

†செவ்வியிலே யலருகிற செண்பகத்தின் மணங்கமழுகிற நாங்கை தன்னில், மதினையும் அத்தை வளைந்த சோலையையும் †உள்ளடக்கி யிருக்கிற. (கூ)

பெரியதிருமொழி, ச-ப, க-தி, க-பா, காராரந்த. ௬௬௬

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கும்பமித்யாதி). ஒரு பெண்கொடிக்காக மூச்சுவிட்ட வசேதநமான வில்லை முறித்ததிலுங்காட்டிலும், மதுரையில் பெண்கொடிகளுக்கெல்லா முதவும்படி மத்தகஜத்தின் கொம்பைமுறித்து அவர்களுக்குதவினமையை யதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) “நகரக்ரூபஸூருஷீரீஸாஸூலி-நகரஸ்தீகலாலாப மது ஸ்ரோத்தரேணபாஸ்யதி” என்று சொல்லுகிறபடியிறே அவர்களுக்காய் இவன் களிறுதருபுணர்ச்சி கொடுத்தது. “சூலேந்து” என்றதினார்த்தம் (நட்டாற்றிலித்யாதி).

வம்பு-புதுமையாய், அத்தால் பலிதார்த்தம் (செவ்வியிலே) என்றது. புடையிலே - தன்னுள்ளேயாம்படி, சூழ்ந்ததிருத்தேவனாந்தொகை என்று எல்லைப்பரப்பைச்சொல்லிந்றென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உள்ள டக்கியிருக்கிற) என்று. (க)

மூ.— காராரந்த திருமேனிக் கண்ணனமர்ந்துறையுமிடம்
சீராரந்த பொழில் நாவ்கைத் திருத்தேவனாந்தொகைமேல்
கூராரந்த வேல் கலியன் கூறு தமிழ் பத்தும் வல்லார்
ஏராரந்த வைகுந்தத் திமையவரோ இருப்பாரே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகத்தோடு	வேல்	வேலாயுதமுடைய
ஆர்	ஸத்ருசமான	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
திருமேனி	திவ்யவிக்ரஹத்தை யு	கூறு	அருளிச்செய்த
கண்ணன்	க்ருஷ்ணன் [டைய	தமிழ்	த்ராவீடருபமான திவ்
அமர்ந்து	பொருந்தி		யப்ரபத்தத்தில்
உறையும்	வர்த்திக்கிற	பத்தும்	(இந்தப்) பத்துப்பா
இடம்	தேசமாய்,		ட்டையும்
சீர்ஆர்ந்த	எழில் கிறைந்த	வல்லார்	அப்பயலித்தவர்கள்
பொழில்	சோலைகளையுடைய	ஏர்ஆர்ந்த	நன்மைமிக்க
நாவ்கை	திருநாகுகூரிலுள்ள	வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
திருத்தேவனா	திருத்தேவனார் தொ	இமையவ	நித்யஸூரிகளுடன்
ர் தொகை	கையென்னும் திவ்	ரோடு	டி
மேல்	யதேச விஷயமாக,	இருப்பார்	நித்யவாஸம் பண்ணு
கூர்ஆர்ந்த	கூர்மைமிக்க		வர்கள். (௧௦)

(க) வி-பு-இ-க-அ-க-௯.

௬௭௦ பெரியதிருமொழி, ச-ப, க-தி, க௦-பா, காரார்ந்த.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காரார்ந்தவித்யாதி) மேகம்போலே
ஸ்ரமஹமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன்விரும்பி வர்த்திக்கிறதேச
மான அழகுமிக்க பொழிலையுடைத்தான திருநாகூரில் திருத்தேவ
னார்தொகைமேல்.

(காரார்ந்த) ஸத்ருக்கள் பக்கல் வேல்கொண்டு வ்யாபரிக்குமிடத்
தில் தலைமைபெற்றிருக்குமாபோலேயாய்த்துக் கனிபாட்டிலும தலை
யாயிருக்குமபடி. இப்பதையு மப்பவரிக்கவல்லவர்கள், நன்மைக்க
வதியின்றிக்கே யிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே திருவடி திருவநந
தாழ்வானோடே ஒருகோவையாய், (க) “சச்சுச்சு” உதீ - நசுபுநரா
வர்த்தகே’ என்கிறபடியே ஒருநாளும்பிரியாதே யிருக்கப்பெறுவர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு —பத்தாம்பாட்டு. (காரார்ந்தவித்யாதி) இப்படி ப்ரபந்தகாச்
ருத்வத்தை ஆப்தயர்த்தம் சொல்லும்போது “காரார்ந்தவேடகலியன்”
என்னவேணுமோவென்ன வருணிச்செய்கிறா (ஸத்ருக்களிட்யாதி) (க௦)

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்

—o—o—o—

நாலாம்பத்து முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி - நாலாம்பத்து - 2 - ம் திருமொழி :
முதற்பாட்டு கம்பமாகடல் வ்யாக்யாநம்.

ப்ரவேசம்.—†ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு †முத்பாதகனுமாய், அவர்கள்
நாங்கள் தங்களுக்கு அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுமன்று அவற்
றைப்போக்கிரகிக்கும்வ்வபாவனுமாய்,†அவர்கள்நாங்கள்†அஸூர
களோடேகூடிவருமன்றும் அவர்களோஜயித்து ஜகத்தை†ரகிக்கும்வன்
வந்தெழுந்தருளியிருக்கிறதேசம் வண்புருடோத்தமமென்று அத்தே
சத்தினுடைய வைலகூடண்யத்தையநுஸந்தித்து அத்தைப்பேசியது
பலிக்கிறார். ... *
...

அரு.— கம்பமாகடலின் ப்ரவேசம்.— திருநாங்கூர் திருப்பதிகளுக்
கெல்லாம் ஸங்கதி பூர்வமுத்தமாகையாலே, திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை
உபந்யஸிக்கிறார் (ப்ரஹ்மாதியித்யாதி). “இந்துவாரசடை” என்கிற ஒன்
பதாம்பாட்டைக் கடாசுதித்தருளிச்செய்கிறார் (உத்பாதகனுமாய்) என்று.
“வாணையார்” என்கிற எட்டாம்பாட்டில் ப்ரமேயம் (அவர்கள்தாங்களித்
யாதி). “சசன்தன்” இத்யாதியைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அஸூரர்க
ளோடித்யாதி). மற்ற எல்லாப்பாட்டிலும் பலித்தவர்த்தம்(ரகிக்கும்வன்)
என்றது. ... *

மு.— கம்பமாகடலடைத்திலங்கைக்குமன் கதிர் முடியவைபத்தும்
அம்பினுலுத்தரசவன் தம்பிக்கனித்தவனுறைகோயில்
செம் பலா நிற செண்பகம் மாதவி சூதகம் வாழைகள் சூழ்
வம்புலாங்கமுகோங்கிய நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கம்பம்	சுலியாநின்ற (அலைக -லோ யுண்டத்தான)	கதிர்	ஒளிவிடாநின்றள்ள
மொ	பெரிய	அவை	அப்படிப்பட்ட
கடல்	ஸமுத்தரத்தை	முடிபத்தும்	சிரங்கள் பந்தையும்
அடைத்து	அணைகட்டி,	அம்பினால்	பாணங்களினால்
இலங்கைக்கு	வங்காளகரத்துக்கு	அறுத்து	சே(டி)தித்து,
மன்	ஸ்வாமியான ராவண னுடைய	அவன்தம்பிக்	அந்தராவணன் தம்பி
		கு	யான விபீஷணன் வானுக்கு

† அஸூரர்களோடே கூடிவருகை-பாணஸூர புத்தத்திலே ருத்ரன்
கூடிவந்தது.

௯௭௨ பெரியதிருமொழி, ச-ப, உ-தி, க-பா, கம்பமரகடல்.

அரசுஅளித்த ராஜ்யத்தை க்ருபை	வாழைகள்	வாழைமரங்களும்(ஆ
வன் செய்த சக்ரவர்த்தி		கிய இவற்றால்)
த்திருமகள்	குழ்	குழப்பட்டதாய்
உறை பொருந்தி வர்த்திக்கு	வம்பு	பரிமளம்
ற	உலா	வ்யாபியாநின்ற(வீசா
தேசம் ஸ்த்தாநமானது,		நின்ற)
பலா பலாமரங்களுடைய	கமுரு	பாக்குமரங்கள்
செம் சிறந்த	ஒங்கிய	உயர்ந்திருப்பதான
நிரை வரிசைகளும்	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
செண்பகம் செண்பகமரங்களும்	வண்புருடோ	வண் புருடோத்தம
மாதவி குருக்கத்தியும்	த்தமம்	மென்கிறதிவ்யதே
குதகம் மாமரங்களும்		சமாம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு.(கம்பமித்யாதி)†இட்டதடையக் கரைந்து போம்படி அலையெறியாநின்றாள் பெரியகடலை யணைசெய்து, “அரணுடைத்தானலங்கைக்கு நான் நிர்வாஹகனல்லேனோ” என்று அத்தாலே துர்மானத்தைப்பண்ணியிருக்கிற ராவணனுடைய. (கதிர்முடியவைபதும்)†திக்கவியம்பண்ணிச்சூடினமுடியையுடைத்தான தலைபத்தையும். (அம்பினலுந்து) ப்ரஹ்மாவத்ராதிகளுக்கும் கௌதபடி வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற தலைகளை கூத்தரியத்வத்துக்கேகாந்தமான அம்பாலே யழியச்செய்து. (அரசித்யாதி) “ராக்ஷஸருடைய ஐஸ்வர்யத்தை நம்முடையானொருவன் கடவனாகப்பெற்றோமிதே” என்று அந்த ஐஸ்வர்யத்தை அவன்தம்பியான விபீஷணனுக்குக்கொடுத்தருளினவன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(செம்பலாவித்யாதி) பலாக்களுடைய செவ்வியநிரை, செண்பகம், குருக்கத்தி, தேமா, வாழைகள் இவை சூழ்ந்திருக்குமாய்த்து புறச்சோலைகள். உட்சோலைகளிருக்கும்படி, (வம்புலாங்கமுனோங்கிய) எப்போது மொக்கப் பாளைநாற்றத்தை யுடைத்தான திருநாங்கூரில். (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (கம்பமித்யாதி) “கம்பம்” என்று சலநமாய், அத்தால் அலையைச்சொல்லிற்று, இப்படி விசேஷித்ததாலே அணைசெய்கை துவக்கமென்று தோற்றத் தாத்தாய் மருளிச்செய்கிறார் (இட்டதித்யாதி). கதிர்முடிகள் பத்துமென்ன வமைந்திருக்க “அவை” என்றத் தாலே தோற்றுதே உத்கர்ஷந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (திக்கவியமித்யாதி). அவன்தலையுத்து அவன்தம்பிக் கரசளிக்கக் காரணமென்ன

பெரியதிருமொழி, ச-ப, உ-தி, உ-பா, பல்லவம். ௧௪௩

நன்னவருளிச்செய்குரர் (ராக்ஷஸருடையவித்யாதி). ராக்ஷஸராஜ்யம் நரவா
நரஜாதிங் கநர்ஹமாகையாலே அராஜகமாய்ப் போகாதே ஸ்வாதீநமாக
ஒருநல்லவரக்க னுண்டாவதே! என்று கொடுத்தமைதோற்ற “அவன்
தம்பி” என்று விசேஷித்தாரென்று திருவுள்ளம். ... (௧)

மூ.—பல்லவம் திகழ் பூங்கடம்பேறி யக்காளியன் பண வரங்கில்
ஒல்லைவந்துறப்பாய்ந்தரு நடஞ்செய்தவும்பர்கோனுறைகோயில்
நல்ல வெந்தழல் மூன்று நால்வேத மைவேள்வியோடாறங்கம்
வல்ல வந்தணர் மல்கிய நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பல்லவம்	தளிர்கள்	செய்த	பண்ணின [ன்
திகழ்	விளங்காநின்ற	உம்பர்கோன்	தேவாதிநாத னானவ
பூ	பூத்த	உறைகோயில்,	
கடம்பு	கடம்பென்னும் மரத்	நல்ல	கர்மாதுஷ்ட்டாநயோ
	தின் மேலே		க்யமான நன்மை
ஏறி	ஏறி		யை யுடையதாய்
அ காளியன்	அப்படிப்பட்ட காளி	வெம்	வெப்பத்தையுடைய
	யனுடைய	தழல்மூன்று	தீரேதாக்கிகளையும்
பணம்	படங்களாகிற	நால்வேதம்	சதுரவேதங்களையும்
அரங்கில்	ரங்க (நர்த்தந) ஸ்த்	ஐ வேள்வி	பஞ்சமஹா யஜுருங்க
	தாரத்தில்,		ளையும்
உற	அவன்சேரும்படி (த	ஆறுஅங்கம்	(வேதங்களினுடைய)
	ப்பிப்போகாதபடி)		ஷ்டங்கங்களையும்
வந்து	கிட்டிவந்து [யாக	வல்ல	பிறாக்குக்கற்பிக்க வ
ஒல்லை	சீக்ரமாக		ல்லரான
பாய்ந்து	குதித்து	அந்நணர்	ப்ராஹ்மணர்
அரு	அருமையான	மல்கிய	நிறைந்திருக்கிற
நடம்	நாத்தநங்களை		நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம்.(௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பல்லவமித்யாதி) காளியனுடைய
விஷத்தாலே தக்த (தக்) மாய்க்கிடந்து திருவடிசுறின் ஸ்பர்சத்தாலே
தளிரும் பூவுமாய்த் தழைத்ததாய்த்து. தளிர் விளங்கா நிற்பதாய்ப்
பூத்த கடம்பின்மேலே யேறி காளியனுடைய பணங்களாகிற ரங்கத்
தின்மேலே †அவன் தப்பாதபடி யாக நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்
தே வந்து கடுகப்பாய்ந்து. (அருநடஞ்செய்த) அந்த ந்ருத்தத்திலே
வன்மைக் கூத்தென்றும் மென்மைக் கூத்தென்றும் சிலவுண்டு, †அவ

கூட பௌரியதிருமொழி, சூப, உ-தி, நடபா, அண்டரானவர்.

ந்றையடையப்பண்ணின* அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியானவன் வந்
து வர்த்திக்கிற கோயில்.

(நல்ல வித்யாதி) அக்நித்ரயம், நாலுவகைப்பட்ட வேதம்,
பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், அங்கங்க ளாறும் இவற்றைத் தாங்கள் வருந்தி
யதுஷ்ட்டித்தார்களாகையன்றிக்கே பிறரையு மதுஷ்ட்டிப்பிக்கைக்கு
கூதமரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற தேசம் (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு (பல்லவமித்யாதி). ரணரங்கத்தில் தச(தச)
கண்டன் பத்துத்தலையறுத்தத்திலும் விஷகண்டன் தூற்றெருதலையிலும்
அடியிட்டபடியை யதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உற வந்து ஒல்லை பாய்ந்து” என்றவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கி
ருர் (அவனித்யாதி). (அவற்றை) அருநடங்களை. (உ)

மூ.—அண்டரானவர்வானவர்கோனுக்கென்றமைத்தசோறதுவெல்லா
முண்டு கோனிரைமேய்த்தவைகாத்தவனுகநதினிதுறை கோயில்
கொண்டலாள்முழுவில் குளிர்வார்பொழில் குலாயில்நடமாட
வண்டுதானிசைபாடிடு நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்டரான இடையர்கள்		உறை கோயில்,	
வர்		கொண்டல் மேகங்களி னுடைய	
வானவர் தேவேந்த்ரனுக்குப் பவி		ஆர் நிறைந்த	
கோனுக்கு யிட வேனுமென்று		முழவு காஜைக்களை யுடையது	
என்று		ம்	
அமைத்த சமைத்த		குளிர் ம்மமரமானதுமாய்	
அது சோறு அந்த சோற்றை		வார் பெருகி யிருக்கிற	
எல்லாம் முழுதம்		பொழில் தோப்புகளில்	
உண்டு அமுது செய்து		மயில் குலம் மயில் களிணுடைய ஸ	
கோ நிரை பசுக்கூட்டங்களை		மூட்டமானது	
மேய்த்து மேயச் செய்து		நாடம் ஆட நர்த்தனம் செய்ய	
அவை அப்பசுக்களை		வண்டு தான் வண்டுகள்	
காத்தவன் ரகஷித்த க்ருஷ்ணன்		இசை காரத்தை	
உகந்து ஸந்தோஷித்த		பாடிடும் பாடாநின்ற	
இனிது இனிமை யுடனே		நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (ங)	

வ்யா.—முன்றும் பாட்டு. (அண்ட நித்யாதி) பசுக்களுக்கும்நபக்
குப் புகந்தோற்றநன்று வர்த்திக்கிற இவனுக்கு மேல்பட முரு தே
வதைத்யுண்டோவென்று கண்டதுக் கவ்வருகநியாநபயி செவ்வியரா

யிருக்கிற இடையரானவர்கள், தேவஜாதிக்கெல்லாம் நியாமகனாய்ப் போந்தவனான இந்த்ரனுக்கென்று சமைத்த சோற்றையெல்லாம் தானமுதுசெய்து, (கோ நிரைமேய்த்து) அநந்தர மவற்றினுடைய ரக்ஷணமும் தனக்கே பரமானுகயாலே அவற்றை மேய்த்து அவற்றினுடைய ஆபத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிறவன், (உகந்தினி துறைகோயில்) இன்னமு மிப்படி ரக்ஷிக்கைக்குப் பாங்கான தேசமென்று அவனுக்கு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(கொண்டலிந்யாதி) மேகங்கரினுடைய மிக்க கோஷமானதுவே வாத்தியமாகச் சமஹரமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள பொழிலின் நடுவே மயிலினுடைய ஸங்கமானது ஆட, அங்கே மதுபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகளானவை இவற்றினுடைய காலுக்கிடாக இசைபாடா நின்றன (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (அண்டரிந்யாதி) எதிரிட்ட திரியக்ஜாதியனையடக்க வடியிட்டவனாவன்றியே, “தேவஜாதிக்காகக்கடவன்” என்றிருப்பானைக் கையோயப்பண்ணின அதிமாதுஷ்டசேஷ்டிதத்தை யபுபவிக்கிறவென்று ஸங்கதி.

(இவனுக்கு) கோவந்தநாபி மாரியானவனுக்கு. (செவ்வியராய்) கவடநியாராய். (உண்டோவென்று) என்றதுக்கு (தானமுதுசெய்து) என்றத்தோடர்வயம். யத்வா (இவனுக்கு) என்றது-வாஷ்டமுகேச முகங்காட்டின இந்த்ரனுக்கென்கை. இப்போது தாரார்வயமில்லை. (௪)

மூ.—பருங்கையானையின் கொம்பினைப்பறித்ததன்பாகனைச் சாடிப்புந் கொருங்கடல்லரைந்தொன்று பின் கருசனையுடைத்தவனுறை கரும்பினுரையார்சாலிகள் விளைநருகழனிபில் மலிவாவின்கோயில் மருங்கெலாப்பொழிலோங்கிய நாகுகுவண்புருடோத்தமமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பரும்	பருத்திருக்கிற	சாடி	கொன்று,
கை	துதிக்கையை யுடைத்தான	புருகு	உள்ளே நுழைத்து
		ஒருங்க	ஏகப்பவித்துவந்த
		மல்லரை	சாணூர முஷ்டிகர்களை
யானையின்	குலவயா பீடத்தினுடை	கொன்று	அழியச்செய்து
கொம்பினை	தந்தங்களை	பின்	அந்தரம்
பறித்து	படுங்கி	கருசனை	கம்பனை
அதன் பாக	அந்த யானையை அடத்தினை	உடைத்த	கருஷணம்
	வல்லவனான பாகனை		

சுஎக பெரியதிருமொழி, சி-ப, உ-தி, ரு-பா, சாடுபோய்.

உறை கோயில், [டைய	மலி	ஸம்ருத்தமாயிருக்கிற.
கரும்பின் கருப்பஞ் சோலையினு	வாவி	கிணறுகளுடைய
ண்டு நடுவிலே	மருங்கெலா	பக்கங்களிலெங்கும்
உயர் ஒங்கி வளராரின்ற	ம்	
சாலிகள் செந்நெல் பயிராகள்	ஒங்கிய	உயர்ந்து வளராரின்ற
விளைதரு விளையாரின்ற	பொழில்	தோட்டங்களை யுடைய
கழனியில் கழனிகளில்	நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம்.	(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பருங்கையித்யாதி) பெரிய துதிக்கையைய யுடைத்தான, குவவயாபீடத்தினுடைய கொம்பை முறித்து, அது முடிந்தாலும் நடத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தான பாகனை யழியச் செய்து, அநந்தரம் சானூர முஷ்டிகாதி மல்லவர்க்கத்தை யழியச் செய்து, உள்ளேபோய்ப் புக்குக் கமஸன் தலைமயிரைப்பிடித்து முகங் கீழ்ப்படவலித்துத் திருவடிகளாலே யுதைத்து முடித்தவன், இன்னு மிப்படிப்பட்ட விரோத்யம்சத்தைப போக்குகைக்காக நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(கரும்பித்யாதி) கரும்பினுள்ளே அத்தோடொத்து இசலிவளராரின்றதுள்ள செந்நெலை யுடைத்தான வயலிலே மிக்க பொய்கைகளில் பரிஸாமெல்லாம், ஆகாசாவகாசம் வெளி யடையும்படி ஒங்கின பொழிலாய்க் கிடக்குமாய்தது (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு (பருங்கையித்யாதி) பசுக்கோபத்தாலே வந்த வளைக் கை ஓயந்துபோகப்பண்ணின வளவன்றிக்கே, கைவிஞ்சின கைம்மாவையும் எதிரிட்ட முருடரையும் ஜம்மஸத்ருவான கம்ஸனையுமொருகாளிலே வென்றவிய்யுத்தைப்பேசி யதுஸந்திக்குரென்று ஸங்கதி.

இசலி - ஸ்பாததைபண்ணி. (ச)

மூ.—சாடுபோய்விழுத்தாளநீர்மிர்ந்தீசன்தன்படையோடும்கிளையோடு மோடவாணையாயிரம தோள்களும் துணிததவனுறைகோயில் ஆடுவாண் கொடி யகல் விசுமபணவிப்போய்ப் பகலவனொளிமறை மாடமா ளிகைகுழ்தரு நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே. [க்கும்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சாடு	அஸு ரா விஷ்ட மான	தாள்	திருவடிகளை
	சகடமானது	நிமிர்ந்து	நீட்டி.
போய்	தூரத்திலே போய்	ஈசன்	ருத்ரன்
விழ	விழுந்து முடியும்படி யாக	தன்படை	தன்னுடைய ஸைகையோடும் னோடும்

பெரியதிருமொழி, சூ-ப, உ-தி, கூ-பா, அங்கையாஸடி. கௌ

கிளையோடும் ஷண்முகன் கணபதி	கொடி	தவஜங்கள்
முதலிய மற்று முன்	அகல்	பரந்த
எ பரிசுரங்களோடும்	விசம்பு	ஆகாசத்தை
கூட [ய்து	அணவி	தழுவிக்கொண்டு
இட தோற்றோடும்படி செ	போய்	உயரக் கிளம்பிப்போய்
வாணனை பாணஸூரனுடைய	பகலவன்	ஸ-ஓர்யனுடைய
ஆயிரம்தோ ஆயிரம் புஜங்கனையும்	ஒளி	கிரணங்களை [ன்ற
ள்களும் [க்ருஷ்ணன்	மறைக்கும்	காணதபடி மறையாநி
துணித்தவன் வெட்டிப் பொகட்ட	மாடம்	மண்டபங்களாலும்
உறை கோயில்,	மாளிகை	க்ருஹங்களாலும்
ஆடு அசையாநின்ற	சூழ்தரு	சூழப்பட்ட
வான் பெரிய	நாகூர்வண்புருடோத்தமம். (டு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சாடித்யாதி) முலைவரவு தாழ்த்த ஸமயத்திலே சுகடாஸூரன்வந்து கிட்ட, அவன் முடியும்படியாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்து, எஸ்வராபிமாநியான ருதரன், (க)* முண்டநீறன் தொடக்கமான பரிசுரத்தோடே வரதெதிரிட்டு, பின்னை யவற்றையடையக்கொண்டு கெட்டோட, இதர ஸமாஸ்யணம் பண்ணின பாணனுடைய ஆயிரம் தோளையும் துணித்தவன், இன்னும் ஆஸ்ரிதருடைய விவோதிகளைப் போக்குகைக் கீடாகவந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஆடித்யாதி) அசையாநின்றான் பெரிய கொடிகளானவை, பரப்புடைத்தான ஆகாசத்தைத் தழுவிக்கொண்டுபோய், ஆதித்ய கிரணங்களை மறையாநின்றான் மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழப்பட்ட... .. (டு)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (சாடித்யாதி) இவன் விரோதி நிரஸந லேனனது அடிதொடங்கி வலித்தமென்று கொண்டு, எஸ்வராபிமாநியாயும் துர்மாதியாய் மிருககிற இந்தர கும்ஸாதி நிரஸநங்களைப் பண்ணின வனவன்றிக் கே, அந்த எஸ்வராபிமாநிகளில் தலையானவனும் கைவிஞ்சின துரபிமாநியும் கூடி எதிரிட, கெட்டோடவும் கைகழியவும் பண்ணின பெரு மிடுக்கனென்றதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி (டு)

மூ.—அங்கையாலடி மூன்று நீரேற்றயனலர் கொடுதொழுதேத்தக் கங்கைபொதுக்கால் நிமிர்த்தருளியகண்ணன் வரதுறைசோயில் கொங்கை கோங்கைவகாட்ட வாய்குமுதங்கன்காட்ட மாபதுமங் மங்கைமார்முதங்காட்டி நாகூர்வண்புருடோத்தமமே. [கள்

கூஎஅ பெரியதிருமொழி, சீ-ப, உ-தி, கூ-பா, அங்கையாலடி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூன்று அடி	மூன்றடி நிலத்துக்காக	கோங்கு	கோங்கு மரத்தி னரும்
அம்	அழகிய	அவை	புகளானவை
கையால்	திருக் கையினால் [ன்பு]	மங்கைமார்	(அவ்வுரினுள்ள) பெண்
கீர் ஏற்று	தாநஜலத்தைவாங்கி, (பி	களுடைய	
அயன்	ப்ரஹ்மாவானவன்	கொங்கை	ஸ்தநங்களை
அலர்கொடு	புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்	காட்ட	தர்சிப்பியாநிற்க
	துக்கொண்டு	குமுதங்கள்	செவ்வாம் ப ல் க ளா ன
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து		வை
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்	வாய்காட்ட	அதரங்களைக் காட்டா
	படி யாகவும்	நிற்க	
கங்கை	கங்காநதியானது	மா	அழகிய [வை
போதா	புறப்படும்படி யாகவும்	பதுமங்கள்	தாமரைப் பூக்களான
கால்	திருவடிகளை	முகம்	முகத்தை
நிமிர் த்த	நீட்டின	காட்டிடும்	காட்டாநின்றன(அவ்
ருளிய			வவ அவயவங்கள்
சண்ணன்	ஸர்வேஸ்வரன்		போல் தோற்றுகின்ற
வந்து	(இன்னும்) ஆஸ்ரீத ர		கோங்கு முதலியவை
	கூணூர்த்தமாகவந்து		களைபுடைய)
	உறை கோயில்,		ராங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (அங்கை இத்யாதி (க) “ஸ்வஸ்ருஸ்ரு
 சூரீஸ் கோஸஹஸ்ரபாதாதாம்” என்கிறபடியே சொடுத்து வளர்ந்த
 அழகிய கையைக்கொண்டு பூவடி யை நீரோற்று, திருக்கையிலே நீர்
 விழுந்த வநந்தாம் வளர்ந்தருளுகிறபோது ப்ரஹ்மபதத்தனவும் செ
 ன்று அவன்கையிலே திருவடிகளிருக்க, அவன் புஷ்பாப்யுபகாணங்
 களைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்குப்படியாகவும், கங்கை புறப்படும்படி யாக
 வும் திருவடிகளை நிமிர்த்தருளின ஸர்வேஸ்வான் நித்யவாஸம் பண்
 ணுகிற தேசம்.

(கொங்கை இத்யாதி) அங்குத்தைக் கோங்குகளினுடைய அரு
 ம்புகளானவை அவ்வுரில் ஸ்திரீகளுடைய ஸ்தநங்களைக்காட்ட, அங்
 கே அலர்த்துநிற்கிற அரக்காம்பலானவை அவர்களுடைய அநாத்
 தைக்காட்ட, †செவ்விபெற வளர்ந்த செந்தாமரைப்பூக்கள் முகங்களைக்
 காட்டாநிற்குமாய்த்து, † இத்தால் சொல்லிறநூய்த்த தென்னென்

னில், ஊருக்கும் வயலுக்கும் வாசி தெரிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை அரிதாயிருக்கு மென்றபடி. (சு)

அந்.—ஆரும்பாட்டு. (அக்கையாலித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில். ஈஸ்வராபி மாரியான ருத்ரனையும் அவனைப்பற்றின தேவதாந்தர பரணையு மடக்கின படி சொன்னார், இதில், அவருக்குங்கூட ஜநகனாயிருக்கிற ப்ரஹ்மா தன்னீ ஸ்வராபிமாரம் கொடுத்து தோழும்படியையும், எல்லாரையு மடிக்கீழிட் டபடியையு மதுஸந்தித்து, த்ரிவிக்ரமாபதாரத்தை யருளிச்செய்கிறாரெ ன்று ஸங்கதி. அன்றிகே, “சாடுபோய் விழத்தாள் நியிாத்து” என்று ப்ரஸ்துதமான தாள் நியிர்த்தபடியை த்ரிவிக்ரமாபதாரத்திலும் காண் கையாலே அத்தை யதுபவிக்கிறாரென்னுதல் ஸங்கதி கண்டு கொள்வது.

“மா” என்று சோபா (ஓஹு) திசயமாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (செவ்வியிட்டாதி). த்வயதேசத்துக்குச் சிறப்பு சொல்லவேண்டிற்றுகில் வேறே சில சொல்லவேண்டாவோ, வீதராகரான விவா மங்கைமார்க்களை இப்படி வர்ணிக்கவேணுமோ வேன்னும் ப்ரஸுரத்தை யதுவதித்துப் பரி ஹரிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). இவர்க்கு த்வயதேசத்திலுள்ள மரங்களோ டு மங்கைமாரோடு வாசியில்லை, அங்குள்ளதெல்லாம் த்தியமாகையாலே அவற்றில் பரஸ்பர ஸாரூப்யத்தைக்கண்டு பேசுகிறாரென்று பரிஹாரத் துக்குக் கருத்து... .. (சு)

மூ.—உளையவொண்டிற் றல் பொன்பெயபோன் தனதூம்பிளந்துதிரத் யளையும் வெருசினத்திரிபரிசீநியவப்பன் வாதுறைசோயில் [தை இளையமங்கையரினையடிச் சிலம்பினோடெழில்லனொன்பதடிப்போ வளையில்க்ன்றொலிமல்கிய நாகூர்வண்டிருடோத்தமமே. [ர்கை

பதம்.		உரை.	பதம்.		உரை.
ஒள்	அதிகமான		வெம்	ஞ்ஞரமான	[னா
திறல்	பலத்தையுடைய		னெத்து	கோபத்தை யுடைய	
பொன் பெ	ஹிரண்ய னானவன்		அரி	ஈரவீரத்தையும்,	[யை
யரோன்	[யாக		பரி	குதிரையாய்வந்த கேசி	
உளைய	மனம் வருந்தும்படி		கேரிய	கிழித்துப்பொகட்டவ	
(அவன்)தன் அவனுடைய				னா	
து			அப்பன்	உபகாரகன்	
உரம்	மார்வை			வந்து உறை கோயில்,	
பிளந்து	கிழித்து		இளைய மன்	கிறப்பெண்கள் (ஆடும்	
உதிரத்தை	ரத்தத்தை		கையர்	போது)	
அனையும்	கைகளினால் கலக்காதி		இனைய அடி	இரண்டு கால்களிலு ம	
	ன்றவனாய்			ணிந்த	

சுஅடி பெரியதிருமொழி, ச-ப, உ-தி, அ-பா, வாணையார்.

சிலம்பினே தண்டைச் சிலம்பி நெ	கைவனையில் கைகளிலணிந்த வனைக
டி வியோடு கூட	நின்று ளில் நின்றும் புறப்ப
எழில்கொள் அழகுடைத்தான	ஒலி கோஷமானது டிராநின்
பந்து அடிப் பந்தடிப்பவர்களுடைய	மல்கிய அதிசயித்திருக்கிற
போர்	நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (உனைய) †ஒருநாளு மச்சமிருக்கும்படி புதியதுண்டறியாதானும் மிக்க மிடுக்கையுடையன யிருக்கிற ஹிரண்யனாவன் நெஞ்சுளையும்படியாக †அவன் மார்வை இருகூறும்படி பிளந்து. (உதிரத்தையனையும் வெஞ்சினத்தரி) அவன் முடிந்துபோகச் செய்தேயும், சிறுக்கன் பக்கலுண்டான வாத்தல்யத்தாலே சீற்றம் மாறாதே நுதிரவெள்ளத்தை வெண்ணெய்போலே யனோந்த நரவிம்ஹம். எல்லாருமொக்க அஞ்சும்படி வந்து தோற்றின கேசிவாயைக் கிழித்துத் தன்னைத்தந்த மஹோபகாரகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

அவ்வூரில் பா (ஊ) லைகளான ஸ்தரீகளாடுகிற காலில் சிலம்பினுடைய த்வநியோடேகூட அழகிய பந்துகளை யடியாநின்றள்ளார் கைகளி லாபரணங்களுடைய த்வநியானது மிக்கு மற்றுமுண்டான நகரகோ(ஃ)ஷத்தை அபிபவித்துத் தான் மேற்படநிற்குமாய்த்து... (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (உனைய வித்யாதி) த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணி எங்கும் வ்யாபித்த படியை யதுஸந்தித்தவாறே (க) “எங்குமுள்ள கண்ணன்” என்கிறபடியே அந்தர்யாமித்வம் ப்ரத்யபிஜ்ஞாவிஷயமாய், அத்தை இசையாத வன்னெஞ்சுனன பொன்னன் நெஞ்சிடந்த கேசவனை அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஒண்டிறல் பொன் பெயரோன், உனைய, அவன் மனது உரம்பிளந்து” என்று கூட்டி யர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாளுமித்யாதி). பிளந்திருக்கச் செய்தேயும் அனையவேண்டுவா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (எ)

மூ.—வானையார்தடங்கணுமைபங்கன் வன்சாபமற்றதுநீங்க [யில் மூனையாரசிரத்தைய முன்னளித்தவெம்முகில் வண்ணனுறைகோ பாளைவான்கழுக்கியுயர்தெங்கின் வன்பழம்விழுவெருவிப்போய் வானைபாய்தடம்சூழ்தரு நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (அ)]

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வான்	ஒளியானது	தடம்	விசாலமான
சூர்	நிறைந்திருக்கிற	கண்	கண்களையுடைய

உமை	பார்வதியை	உறை கோயில்,
பங்கள்	(தன் சரீரத்தில்) ஒரு பக்கத்தி லுடையனான ருத்ரனுடைய	பாளையனை யுடைத்தாய் ஆகாசத்தில் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கிற
வன்	கருமரான	கமுகு பாக்கு மரங்களுடைய
சாபம்	சாபமானது	ஊடு நடுவில்
நீங்க	தொலைந்துபோம்படி	உயர் உயர்ந்திருக்கிற
அது	அந்தச்சாபத்துக்கிடான பாபமானது	தென்னை தென்னை மரங்களுடைய
அற்று	தீரும்படியாக,	வன் பெரிதான
மூளை	எ லும்பானது	பழம் பழமானது
ஆர்	பூர்ணமாயிருக்கிற	விழ (குளத்தில்) விழ
சிரத்து	(அவன் கையிலொட்டிய) ப்ரஹ்ம கபாலத்தில்	வாளையினை (அங்குள்ள) மதஸ்யமானது
ஜயம்	பிச்சையை	வெருவி பயந்து
முன்	முற்காலத்திலே	போய் அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்
அளித்த	இட்டவனாய்	பாய் மற்றோரிடத்தில் குதித்துச் சேராவின்ற
எம்	எமக்கு உபகாரகனாய்	தடம் தடாகங்களினால்
முதில் வண்ணன்	மேகம்போன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையனான ஸர்வேஸ்வரன்	தடம் தடாகங்களினால் குழப்பப்பட்ட நாகங்களுடோத்தமம். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளையித்யாதி) டமிக்க ஒளியையுடைத்தாய்ப் பார்த்திருந்துள்ள கண்களையுடைய தேவிக்குத் தன்னுடம் பிலே ஒரு பார்வையைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற தேவனுடைய வலிய சாபமானது நீங்க, லோகருருவுமாய் பிதாவுமாயிருக்கிறவனுடையதலையை ஒரு ஹேதுவின்மீதே யிருக்க அறுக்கையாலே, ஒன்றால் பரிஹரிக்கவரிதாம்படியான பாதகமானது அவனை விட்டுப் போம்படி, ரக்தஸ்பர்சமொன்று மின்மீதே வெறும் அஸ்த்தி(ஃநீ)யே யாயிருக்கிற தலையோட்டில் பிணைப்பை முன்பருளின மஹோதாரனுனவன், வர்த்திக்கிற தேசம்.

(வாளையித்யாதி) பாளையையுடைத்தாய் ஆகாசாவகாச மிட மடையும்படி ஓங்கின கமுகுநடுவே யுண்டான தெங்குகளினுடைய பெரிய பழங்களானவை, பொய்கைக்கும் தெங்குக்குமுண்டான

௬௮௨ பெரியதிருமொழி, சு.ப, உ.தி, கூ.பா, இந்தூ.

விழுகிறதாகக்கொண்டு வாளையானது அவ்விடத்தைவிட்டுத் தனக்கு
அரணுடைத்தா யிருப்பதொரு ப்ரதேசத்தை யடையாநிற்கு மா
ய்த்து (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளையித்யாதி) சிறுக்கன் பக்கல்வாத்ஸல்யத்
தாலே உதிரமனைந்த கையோடிருந்தபடியை யதுஸந்தித்தவாரே, இதில்
காட்டில் அதிசயித குணமாகையாலே மஹா பாதகியானவனுக்குக் கை
ஒடுகழிய உதிரத்தைக் கொடுத்த கையோடிருந்த படியை யதுஸந்திக்கொ
ரென்று ஸங்கதி.

ஐகாரம் அவ்யயமாய், வாளார்தடங்கனுமையைப் பக்கத்திலே
புடைத்தான ருத்ரனுடைய வன் சாபம்நீங்க, அது-சாப ழேதுவான பா
தகமானது, அற்று - தீரும்படியாக, மூளை - எலும்பானது, ஆர் - பூர்ண
மாயிருக்கும்படியான, சிரத்தில், ஐயத்தை - உதிரத்தைக் கொடுக்கையா
கிற பிச்சையைக் கொடுத்து முகில்போன்ற ஸ்வபாவத்தை புடையவனெ
ன்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மிக்கவியாதி).
(அண்ணுமையாலே) ஸாமீப்யத்தாலே... .. (அ)

மூ.—இந்துவார்சடையீசனைப்பயந்த நான்முகனைத்தன்னெழிலாரும்
உந்திமாமலர் மீமிசைப்படைத்தவனுகந்தினிதுறை கோயில்
குந்திவாழையின் கொழுங்கனிதுகர்ந்துதன் குருளையைத்தழுவிப்போய்
மந்திமாம்பனைமேல்வைகுநாக்ரவண் புருடோத்தமமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்து	சந்த்ரனை புடைத்தா	உறைகோயில்,	
வார்	நீண்டிருக்கிற [ய்	மந்தி	பெண் குரங்கானது
சடை	ஐடையையுடைய	வாழையின்	வாழை மரத்தினுடை
நசனை	ருத்ரனை	கொழு	ஸம்ருத்தமான [ய
பயந்த	ஸ்ருஷ்டித்த	கனி	பழங்களை
நான்முகனை	ப்ரஹ்மாவை	குந்தி	கால்களைக் குந்திக் கொண்டு
தன்	தன்னுடைய தாய்	துகர்ந்து	புஜித்து
எழில்	அழகு	தன்	தன்னுடைய
ஆரும்	நிறைந்திருக்கிற	குருளையை	குட்டியை
உந்தி	திரு நாடியிலுள்ள	தழுவி	அணைத்துக்கொண்டு
மா	பெரிய	போய்	அங்கு நின்றுமேபோய்
மலர்	கமலப்பூவினுடைய	மாம்பனைமே	மாடரத்தின் கிளைக ல்
மீமிசை	மேலே [ஸ்வரன்	வைகு	ளின்மேல்
படைத்தவன்	ஸ்ருஷ்டித்த ஸர்வே	உறங்காரின்ற	
உகந்து	களித்து	நாக்ரவண்	புருடோத்தமம். (௯)
இனிது	விருப்பத்துடன்		

பெரியதிருமொழி, ச-ப, உ-தி, க-பா, மண்ணுளார். சுஅந

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இந்து வித்யாதி) சந்த்ரணையுடைத் தான ஜடையையுடைய ருத்ரணை ஸ்ருஷ்டித்த சதர்முகனைத் தன்னுடைய அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருவுந்தியில் பெரிய மலரின்மேலே ஸ்ருஷ்டித்தவன், தன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான சதர்முகனாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தென்று அதினுடைய ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக, அவன் ஹிரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம்.

அங்குண்டான வாழைகளானவை தரையிலே தட்டப்பழுத்துக் கிடந்தபடியாலே, அங்குண்டான மந்திகளுண்டுபெண்குரங்கு, “இது அணித்திறே” என்னு, வாராக்கிட்டத்துடங்கும்; அதுதான் பின்னையும் தனக்கெட்டாதே ஒங்கி நிற்கையாலே காலேக்குந்தி அதினுடைய அழகிய ப (ஃ)லங்களை புஜித்து, அநந்தரம் தன் குட்டியை யணைத்துக்கொண்டுபோய் மாம்பழங்களை புஜிப்பதாக உத்யோகித்த விது, அந்தக் குட்டியினுடைய ஸ்பர்சத்தாலும் புக்கதரவ்யம் ஸாத்மிக்கைக்காகவும் மாம்பனைகளிலே உறங்காநின்றுள்ள. (சு)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இந்துவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அரண் சாபம் தீர்க்கைக்கடி ஏதென்னு மாகாங்கைஷ பேரனான முறையாலே யென்னுமிடம் தோற்ற அஜ்ஜகதவத்தை யதுஸந்திக்கிரர் என்றுஸங்கதி. (சு)

மூ.—மண்ணுளார்புகழ்வேதியர் நாங்கர் வண் புருடோத்தமத்துள் அண்ணல்சேவடிக்கீழடைந்துய்ந்தவனாலிமனருள்மாரி பண்ணுளார்நாப்பாடிய பாடலிப்பத்தும் வல்லாருலகில் எண்ணிலாதபேரின்பமுற்றிமையவரோடும் கூடுவரே. (க)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணுள்	சூலாகத்தில்	நாங்கர்	திரு நாங்கரிலுள்ள
ஆர்	அதிசயத்திருக்கிற	வண்புருடோ	வண்புருடோத்தம
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய	த்தமத்துள்	மென்ற திவ்யதே
	ராய்		சத்தில் எழுந்தரு
வேதியர்	வேதாத்யயரும் பண்		ளியிருக்கிற
	னுவதே ஸ்வபாவ	அண்ணல்	ஸ்வாமியான ஸர்வே
	மாக வுடையரான		ஸ்வரனுடைய
	புரீ வைஷ்ணவர்க	சே	ஸ்வந்தரமான
	ள் வர்த்திக்கிற	அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே

கூஅத பேரியதிருமொழி, சு.ப; உ.தி, கௌ.பா, மண்ணுள்ளர்.

அடைநது	சேர்ந்து	பாடல்	பாசுரமான் [டையும்
உய்ந்தவன்	உஜ்ஜீவித்தவராய்	இப்பத்தும்	இந்தப் புத்துப்பாட்
ஆலி	திருவாலியி லுள்ளா	வல்லார்	அப்யவதித்தவர்கள்,
மன்	ராஜாவாய் [ர்க்கு	உலகில்	இந்த லோகத்தில்
அருள்மாரி	க்ருபாவர்ஷியான	எண் இலாத	அஸங்க்யேயமான
	மேகமாயிருக்கிற	பேர் இன்பம்	மஹாநந்தத்தை
	திருமங்கையாழ்	உற்று	அடைந்து(அநந்தரம்)
பண்ணுள்	காந்திலே [வரா	இமையவரோ	நித்ய ஸ-ூரிகளோடு
ஆர்தர	பூர்ணமாயிருக்கும்	டும்	
பாடிய	கீர்த்தித்த [படி	கூடுவர்	சேரப்பெறுவார்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மண்ணுள்ளாரித்யாதி) மண்ணுள் ஆர் புகழ்வேதியர் என்னுதல், மண்ணுளார் புகழ்என்னுதல்.—†பூமியிலே மிக்க புகழையுடையராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல்; பூமியிலுள் ளாரால் புகழ்ப்பட்ட வென்னுதல். †ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே கிடீடி (க) “ஸர்வேச் சந்தக்-அஸந்நேவ ஸபவதி” என்னும் நிலை த விரந்து உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றவர். (ஆலிமன்) திருவாலியிலுள்ளார்க்குப் ப்ரதாநரான ஆழ்வார். (அருள்மாரி) ஆஸ்ரிதர்க்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுமிடத்தில் மேகமபோலே மஹோதாரரான ஆழ்வார், பண் ணிலே ஆரும்படியாகப் பாடிய பாடலிப்பத்தையும் வல்லவர்கள், லோகத்திலே நிரவதிகமான ஆநந்தத்தை யுடையராய், அநந்தரம் நி ரவதிக ப்ரீதியுக்கரான நித்ய ஸ-ூரிகளோடு ஒரு கோவையாகப் பெறு வர். (கௌ)

பேரியவாச்சார்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (மண்ணித்யாதி) யதாஃரமமிரண்டு நிர்வா ஹத்தையும் விவரிக்கிறார் (பூமியிலே மிக்க வித்யாதி). “அண்ணல்” இத் யாதிக் காத்தம் (ஸாவேஸ்வரனித்யாதி). (கௌ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - மூன்றாம் திருமொழி

பேரணிந்து ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய் †நிரதிசய போக்யனாய் †என்று மொக்கவுளானுயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் †தன்னை யாஸ்ரயிக்குமிடத்தில் புருஷகாரமாம் பிராட்டிமாரோடே கூடவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற செம்பொன் செய்கோயிலினுள்ளே நான் காணப்பெற்றேனென்று தாம் பெற்ற பேற்றை யதுபவித்தினியராகிறார். ... *

அநு.—பேரணிந்தின் ப்ரவேசம்.—“பேதியா விற்பவெள்ளத்தை” என்றத்தைக் கடாஷித்து (ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய்) என்றது. “ஏழிசையின் சுவைதன்னை” “உள்ளத்து னூறியதேனை” இத்யாதியைப்பற்ற (நிரதிசய போக்யனாய்) என்றது. “இறப்பெதிர் காலக்கழிவுமாலானை.” என்றத்தை யுட்கொண்டு (என்று மொக்கவுளாய்) என்றது முதற்பாட்டைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித்யாதி). ... *

மூ.—பேரணிந்துலகத்தவர்தொழுதேத்தும்பேரருளாளனெம்பிரானை வுராணிமுலையாள்மலர்மகளோடு மண்மகளுமுடன்றிற்ப சீரணிமாடநாங்கை நன்னடுவுள்செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே காரணிமேகம்பின்றதொப்பானைக்கண்டுகொண்டும்ந்தொழிந்தேனை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகத்தவர்	லோகத்தினுள்ளார்	மேகம் ஒப்பா	மேகத்தோடு ஸத்ருச
	னைவரும்	னை	னாயிருப்பானாய்
பேர் அணிந்து	பெருங் கூட்டமாகக்	எம் பிரானை	எமக்கு உபகாரக
	கூடி		னானவனை,
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து	வார் அணி	கச்சைபூண்ட ளாய்
ஏத்தும்	ஸ்துதிக்கும்படியிருப்	முலையாள்	ஸ்தநங்களை யுடைய
	பானாய்	மலர் மகளோ	புஷ்பத்தி லவதரித்த
பேர் அருளா	(அவர்கள் விஷயத்தி	டு	வளாய் நித்ய யுவதி
ளன்	ல்) நிரவதிகமான		யான பெரிய பிரா
	க்ருபையைப் பண்		ட்டியாரோடு கூட
	னுமவனாய் டுடாய்	மண் மகளும்	ஸ்ரீ பூயிப்பிராட்டி
கார்	மழைகாலத்தி னுண்	யும்	
அணிநின்றது	அழகியதாயிரக்கிற	உடன் நிற்ப	கூட நிற்கச்செய்தே,

(க) ரா-பு-கதக-சச, (உ) னை-ஆந-சு,

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ந-தி, உ-பா, பிறப்பொடு. கூ.அ.வு

மூ.—பிறப்பொடு மூப்பொன்றில்லவன்றனைப்

பேதியா வின்பவெள்ளத்தை

இறப்பெதிர்காலக்கழிவுமானானை

யேழிசையின்கவைதன்னைச்

சிறப்புடைமறையோர்நாங்கைநன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

மறைப்பெரும்பொருளை வானவர்கோனைக்

கண்டு நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே.

(2)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிறப்பொடு	ஜநமும்	ஏழ்இசையின்	ஸ ப் த ஸ் வ ர ங் க ளி னு
மூப்பு	வார்த்தகமும்(முதலா	டைய	
ஒன்று	ன விகாரங்கள்)	சுவை தன்னை	ரஸம்போல் போக்ய
இல்லவன் த	சிறிதும்	பூதனாய்	[ன
ன்னை	இல்லாதவனாய்	மறை	வேதப்ரதி பாத்யமா
பேதியா	ந்பூநாதிக பா (ஹ) வ	பெரும் பொ	ப்ரதாநார்த்தமானவ
	மாகுற பேத (ஹீ) வ	ருளை	னாய்
	மில்லாத (எப்போ	வானவர்கோ	நித்யஸ-ஞிரிகளுக்குத்த
	து மொருபடிப் ப	னை	வைனான ஸர்வேஸ்
	ட்ட)		வரனை,
இன்ப வெள்	ஆநந்தத்துக்கு ஸமுத்	சிறப்பு உடை	ஆதிக்கத்தை யுடைய
ளத்தை	ரம்போல் நிலையிட	மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்த மர்
	மானவனாய்		கள் நித்யவாஸம் ப
இறப்பு	பூதகாலத்திலும்		ண்ணுகிற
எதிர்காலம்	பவிஷ்யத்தகாலத்திலும்	நாங்கைநல் நடுவுள்	செம்பொன் செ
கூழிவும்	வாத்தமான காலத்தி	ய்கோயிலி னுள்ளே,	
	லும் (காலதர்யத்தி	நான் கண்டு நான் கண்களா	லதுப
	லும்)	வித்து	
ஆளுனை	வர்த்திக்குமவனாய்,	வாழ்ந்து உஜ்ஜீவித்து	
		ஒழிந்தேன்	க்ருதார்த்தனானேன்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பித்யாதி) பிறப்பது மூப் பதாகைக்கு நேமதுவில்லாமையாலே ஜந்மஜாதிகளாகிற ப்ரஸங்கமு மின்றிக்கே யிருக்கிறவனை. பிறப்பது மூப்பதாகா நிற்கச்செய்தே ஒரு ப்ரஹ்மகல்பமாத்ரமிருந்து முடிகிறத்தைக் கொண்டு, பிறப்பும் மூப்புமில்லையென்று சொல்லாநின்றதிறே ப்ரஹ்மாதிகளை; முதலி லே அவ்விடையாட்டமும் சொல்லவொண்ணாதிருக்கிறவனை. (பே

(ந) கதேரப.உ-கடு.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ந-தி, ந-பா, திடவிசம்பு. சுஅக

க்கிறவன் ருன் *அயர்வறுமமார்க ளதிபதியாய்த்து; இனி வேதந்தா
னும், (க) “உத்தரம் ஸந்தரம் ஸந்தரம் ஸந்தரம் - தத்விப்ராஸோ
விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே” என்றிறே ஓதுவது; இப்படி
யிருக்கிறவனை, வேதைகஸம்திகம்யனாகக் கேட்கையன்றிகே கண்ண
லே காணப்பெற்று. (வாழ்ந்தொழிந்தேன்) இனி வாழ்கைக்கு ஒரு
தேசவிசேஷம் தேடிப் பொதிசோறு கட்டி. அறுகாதபயணம் போ
கவேண்டாதே க்ருதார்த்தனாகப் பெற்றேனென்கிறார். ... (உ)

அநு — இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் திவ்ய
மங்கள விக்ரஹத்தை யநுபவித்தார், இதில், அதுக்குள்ளீடான திவ்யா
தம்ஸ்வரூப வைவக்ஷணயத்தை யநுபவித்து ஹருஷ்டமாகிருரென்று ஸங்
கதி.

மூப்பில்லை என்ன வமையாதோ, “ஒன்றில்லை” என்று விசேஷிப்பா
னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (பிறப்பது மூப்பதாகாரிதக கித்யா
தி). “பேதியா” என்கைக்கு, பேதிக்கிற வின்பத்தையுடைய தொரு வஸ்
துவுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறா (ஜீவாதமாவின்னுடைய வித்யாதி).

வேதப்ரதிபாத்யன் வானவாகோனோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,
(இனி வேதந்தானு மித்யாதி) (உ)

மூ.— திடவிசம்பெரி நீர் திங்களும் கடரும்

செழு நிலத்துயிர்களும் மற்றும்

படர் பொருள்களுமாய் நின்றவன்றனைப்

பங்கபத்தயனவனையை

திடமொழி பறையோர் ஈங்கை ரன்னடுவுள்

செமபொன்செய்யோயிலினுள்ளோ

கடல்நிறவண்ணன்றனை ஈனடியேன்

கண்டுமொண்டும் தொழிந்தேனே.

(க)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
திடம்	திருடமான	நிலத்து	பூமியிலுள்ள
விசம்பு	ஆகாரமும்	உயிர்களும்	ப்ராணிகளும்
எரி	அக்சியும்	மறையுட்	இன்னுமுள்ள
நீர்	ஜலமும்	படர்	விந்நருதமான
நிலங்களும்	சந்திரனும்	பொருள்களு	பதார்த்தங்களும் (ஆ
கடரும்	ஸூரியனும்	ம்	பிய இவற்றுக்கு)
செழு	வளம் மிக்க	ஆய்	அந்தராத்மாவாய்க்
			கொண்டு

(க) புருஷஸூத்ரி.

அங்

கூக0 பெரியதிருமொழி, ச.ப, நடதி, நடபா, திடவிசம்பு.

நின்றவன்தன் இருக்குமவனாய்	திடம்	அவிசால்யமுர்ன
னை	மொழி	உக்தியையுடையனான
கடல்	ஸமுத்ரத்தினுடைய	அயன் அனைய ப்ரஹ்மாவோடொத்த
நிறம்	வர்ணத்தோடொத்த	மறையேரர் ப்ரஹ்மணோத்தமர்
வண்ணன்	மேனியையுடையனான	வலிக்கிற
தன்னை	னவனை,	நாகங்கைநல் நடுவுள் செம்பொன் செ
பங்கயத்து	திரு நாட்கமலத்தில்	ய் கோயிலினுள்ளே,
	பிறந்தவனாய்[னாய்]	அடியேன் தாஸபூதனான
அவன்	அப்படி ப்ரஸித்த	நான் நான்
		கண்டுகொண்டியந் தொழிந்தேன்.

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. (திடவிசம்பு) †லோகாயதிகன், முதலிலே “ஆகாசமென்றொரு தத்வமில்லை” என்றான், அவனுடைய மதத்தை நிரவிக்கைக்காக வைதிகப்ரக்ரியையின்படியே (க) “ಆಕಾಶಂ ವಾಯுಃ - ஆகாசாத்வாயுಃ” என்கிற க்ரமத்திலே அல்லாதவை யெல்லா முண்டாவதுக்கு முன்னே யுண்டாவதுமாய், அவையழிந்தாலும் சில நாள் நின்றழியுமதுவுமாயிருக்கையாலும், (திடவிசம்பு) என்கிறாராகவுமாம். †அன்றிக்கே, பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஓரோஸ்வபாவம் நியதமாயிருக்கையாலே வ்யவஸ்ததிதஸ்வபாவமான பூதபஞ்சகத்தைச்சொல்லுதல். †இம்முன்றும் அஞ்சுக்குமுபலக்ஷணமாய், இதுதன்னில் ஒன்றில் சொன்னஸ்வபாவம் மற்றை நாலிலு மேறக்கடவதாயிருக்குமாய்த்து. (திங்களும்கூடரும்) கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லா முபலக்ஷணம், கார்யகோடியில் சநத்ரஸ-லர்யர்களும், பூமியில்மதுஷ்யர்களும், மற்றும் அதுக்தமன தேவ தீர்யக் ஸ்த்தாவரங்களுமாய்க்கொண்டு விஸத்ருதனாய் நின்றவனை. (உ) †“ಶಬ್ದಃ ಸ್ಪರ್ಶಃ-தத்ஸ்ருஷ்ட்வா” இத்த்யாதிரிற் படியே இவற்றையுடையவுண்டாக்கி, இவற்றினுள்ளே தானதுப்ரவேசித்து, அத்தாலே இவையெல்லாம் தானென்னலாம்படி நிற்கிறவனை. (ங) “ಶಬ್ದஸಹಿ - தத்வவஸி” (ச) “ಆಯುಷ್ಯಬ್ರಹ್ಮ - அயயாத்மாப்ரஹ்ம” (ரு) “ಬ್ರಹ್ಮವಾಣೀ - ப்ரஹ்மதாஸாಃ” என்றும் சொல்லுகிற படியே.

(பங்கயம்த்யாகி) திருநாபிகமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவைப்போலே, பழுதுபோகாதவார்த்தையை யுடையராயிருப்பார்கள். † தானென்றைச்சொன்னால் தன்னாலுமது பேதிக்கப்போ

(க) தை-ஆந-க.

(உ) தை-ஆந-சு.

(ங) சாந்தோ-சு-அ-ஏ.

(ச) ப்ரு-உப-சு-ச-தி.

(ரு)

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௩-தி, ச-பா, வச்சயறு. ௯௯௯

காதே வேறே யதுக்கொரு போக்கடிதேடவேனுமிதே. நீசொன்னது பழுதுபோகாமையாலே நாங்கள் மிதுக்குப்படாநின்றோமிதே என் றார்கள் தேவர்கள். (கடலித்யாதி) காணவே தாபதர்யமாதும்படி. சாரம ஹரமான வடிவையுடையவ்வினைக் கண்டதுபவித்து நான் உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். (௩)

அரு.—(திடமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அதுஸந்தித்த திவ்யாத்ம ஸ்வரு பத்தினுடைய ஸர்வவ்யாபந சேவையை யதுஸந்தித்து இனியாகிரு ரென்று ஸங்கதி.

எரி, நீர், இவற்றுக்கு விசேஷணமிடாமல், *விசம்பொன்றுக்கும் “திடம்” என்று விசேஷிப்பானென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (லோ காயதிக னித்யாதி) இப்போது பரமதரிஸநத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லா மையாலே, இப்பதம் எல்லாவற்றுக்கும் விசேஷணமென்று யோஜநாந் தரமநுளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி) “திடம்” என்றது, வ்ய வஸ்த்தித ஸ்வபாவமா யிருக்கையைச் சொல்லுமென்கை. மற்றையிரண் டுக்கும் இது விசேஷணமாகைக்குப் பதங்கனில்லையே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இம்மூன்று மித்யாதி). நின்மவனை என்ன வமைந்திருக்க, “தன்னை” என்றத்தால் தோற்றின காரணத்வ நிபந்தரமான அதிசயத்தை யுபபாதிக்கிறார் (தத்ஸ்ருஷ்டவேத்யாதி). தாசா - சம்படவர்களும், ப்ர ஹ்ம-ப்ரஹ்மமென்றபடி.

இவ்வூரில் ப்ராஹ்மணர்க்குப் போலியாகச் சொல்லுமைக்கு ப்ரஹ் மாதான் திடமொழியோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானொன்றை யித் யாதி). ஒன்றைச் சொல்லுமை - ராவணதிகளுக்கு வரம் கொடுக்கை. (மிறுக்குப்பட) என்றது, ராவணதிகளாலே பீடபட வென்றபடி. இத் தால். ப்ரஹ்மாவைப்போலே அங்குள்ள ப்ராஹ்மணர் வரப்ரதார ஸமர் த்தமான வசந தார்ட்யமுடையராயிருப்பரென்றதாய்த்து. ... (௩)

ழ.—வசையறுகுறளாய் பாவலிவேள்வியில்

மண்ணளவிட்டவன்றன்னை

அசைவறு மமரரடியினை வணங்க

வலை கடல் துயின்ற வயபாணை

திசைமுகனனையோர் ராங்கைநன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

உயர்மணிமகுடம்கூடி நின்றானைக்

கண்டுகொண்டியுநொழுகதேனே.

(ச)

௧௯௨ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ந-தி, ச-பா, வசையறு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வசை	தோஷம்	கடல்	திருப்பாற்கடலில்
அறு	அற்ற	துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளின
குறளாய்	வாமநனுய்க்கொண்டு	அம்மாண	உபகாரகனாய்
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	உயர்	ஸ்லாக்யமான [த
வேள்வியில்	யாகத்தில்	மணி	மாணிக்கங்க ளிழைத்
மண்	பூமியை	மகுடம்	திருவபிஷேகத்தை
அளவிட்டவ	அளந்தவனாய்	குடி	அணிந்து [வனை,
ன் தன்னை		நின்றனை	எழுந்தருளியிருக்கிற
அசைவு	சாஞ்சல்யம்	திசைமுகன்	சதுர்முகனோடு
அறும்	அற்றிருக்கிற	அனையோர்	ஒத்தப்ரபாவமுடைய
அமரர்	நித்யஸூரிகள்		ரான ப்ராஹ்மண
அடி இணை	பரீபாதத்வந்தவத்தில்		ருடைய
வணங்க	ஆஸ்ரயிதது அடிமை	நாங்கைநல்	ரடுவுள்செம்பொன்செய்
	செய்யும்படியாக	கோயிலினுள்ளே	
அலை	அலை யெறிதிற	கண்டுகொண்டய்ந்தொழிந்தேன்.	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வசையறுகுறளாய்) வாமநவேஷத்தைப் பபரிக்காவிக்கிற விடத்தில் ஒருகுறை சொல்லவொண்ணாதபடியான குறள்வடிவை யுடையனாய், மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாதத்திலே பூமிப்பரப்படைய வளந்தவன்னை. (அசைவிய்யாதி) ப்ராஹ்மணிகள் திருப்பாற்கடலிலே சென்று கூப்பிட்டால், இக்கரையிலேநின்று கூப்பிடுகையொழிய உள்ளுப்புக்கு ஒருபரிசாய்பண்ணவொண்ணாத படியிருக்கையாலே, அஸ்ப்ருஷ்டதோஷகந்த(௧௩)ரான நித்யஸூரிகள் வந்தடிமைசெய்யும்படி அலையெறியானின்றள்ள திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை. அசைவறுகையாவது - ஒருநாளாகத்திருஷ்டமாகா ஒருநாளாகத் தாழ்ச்சிசெய்யுமதன்மிக்கேயிருக்கை.

(திசைமுகனிய்யாதி) தனித்தனியே ஸ்ருஷ்டி கூடமரையிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வந்தித்திற. (உயர்) பசுக்களையுமிடையரையும் நோக்குகைக்காகச் சோவிர்தாபிஷேகப் பண்ணி நின்றாப்போலே, ஸம்ஸாரிகளுடைய ஈக்ஷணத்துக்காக முடி குடிநிற்கிறவனை. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வசையிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அந்தர்யாமித்வத்தை யருஸந்தித்தவர், இப்பாட்டில் விபவத்தையும் அதுக் கடியான வ்யூஹத்தைய மருஸந்தித்து உகக்கிறுமென்று ஸங்கதி.

“வசை” என்றதினாத்ரம் (ஒருகுறை) என்றது; வாமநவ(யா)டுவாய் நடந்தவிடத்தில் அதுக்கு விநோதியான நியைபதித்தவாதி லிங்கங்களால்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௩-தி, ௫-பா, தீமனத்து. ௬௬௩

ஈஸ்வரத்வ சங்கைபண்ண வொண்ணுதபடியாயிருக்கை என்று கருத்து. அசைவு - சாஞ்சல்யமாய், அதுதானும் சேஷத்வம் போகையாய், அதில் லாதாரென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம மாதிக ளித்யாதி). (ச)

மூ - தீமனத்தரக்கார்திறலழித்தவனேயென்று
சென்றடைந்தவர் தமக்குத்
தாய்மனத்திரங்கி யருளினைக் கொடுக்கும்
தயரதன்மதலையைச்சயமே
தேமலர்ப்பொழில்சூழ் ராங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோழிவினுள்ளே
காமனைப்பயந், நான் றன்னைநானடி யேன்
கண்டுகொண்டிய்ந தொழிநதேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீ	துஷ்டமான	தயரதன்	தசரதனுடைய
மனத்து	மநஸ்சையுடைய	மதலையை	புதரனுடைய
அரக்கர்	ராக்ஷஸர் கருடைய	காமனை	மந்தனை
திறல்	பலத்தை	பயந்தான்	த பெற்றவனுடைய
அழித்தவனே	நாசம் செய்தவனே!	ன்னை	ஸவரனை,
என்று	என்றுசொல்லிக்கொண்டு	சயம்	எமூலமாகச் சூழ்ந்தி
சென்று	கிட்டி	ருப்பதாய்	ருப்பதாய்
அடைந்தவாத	அந்நய கதிகளாய் ஆ	தே	கோண்டிறைந்த
மக்கு	ஸரயித்தவர்கள்	மலர்	படிபங்களை யுடைத்
	விஷயத்தில்	தான	தான
தாய்மனத்து	மாதாவினுடைய மந	பொழில்	சோலைகளாலே
	ஸ்ஸுபோலே	சூழ்	சூழப்பட்ட
இரங்கி	கரைந்து	நாவகைநலநடுவுள்	செம்பொன்செய்
அருளினை	கருபைய	கோயிலினுள்ளே,	கோயிலினுள்ளே,
கொடுக்கும்	செய்யாவின்ற	அடியேன் நான்	கண்டுகொண்டிய்ந
		தொழிந்தேன்.	தொழிந்தேன். (௫)

வ்யா.—அருஞ்சாம்பாட்டு. (தீமனத்தித்யாதி) நண்ணியநெஞ்சையுடைய ராக்ஷஸருடைய, †ஜகநி என்று வாசனையுடைய ப்ரதிபத்திபண்ணப்பட்டாத பொல்லாத நெஞ்சையுடைய ராக்ஷஸர்மிடுக்கைப்போகினவனே! என்று. (சென்றடைந்தவர் தமக்கு) “அப்படியே எங்கள் ப்ரதிபந்தத்தைப் போக்கி ஈகிர்க்கவேணும்” என்று கிட்டி னவர்களுக்கு, தாயினுடைய நெஞ்சின்படியே இரங்கி, †“புறம்பொரு புகலின்

கூகச பெரியதிருமொழி, சூப, நடதி, கூப்பி, மல்லை.

றிக்கே நம்பக்கலிலேவந்து கிட்டினவர்களிறே” என்று ப்ரஸாதத்
தைப் பண்ணியருளும் சகாவர்த்தித்திருமகனை.

(சயமே) ஸ்வயமென்றபடியாய், அவன் தானேவந்து வர்த்திக்
கிறவென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஜயஸப்தமாய், சொன்னசொன்னவிஜ
யங்களெல்லாம் பொறுக்குப்படி யிருக்கிற திருநாங்குரென்னுதல்;
(சயமேதேமலர்ப்பொழில்) ஸமூஹமானதேமலர்ப்பொழிலையுடைய
வென்னுதல். (காமனைப்பயநதான்றன்னை) ராட்டி லழகுக்குத்தன்னை
மதிக்கும்படி. திரிவான்காமனிறே; அவனுக்குங்கூட உத்பாதகனை
வனை, சேஷபூதனை நான்கண்டுகொண்டு. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டி. (கீமனததித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விபவத்தி
லே நெஞ்சு செல்லுகையாலே, விபவந்தான் பலபடி யிருக்கையாலே
அவற்றில் ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களைப் பேசு யதுபவித்துக் களிக்கிறுரெ
ன்று ஸங்கதி.

கீழ்ச்சொன்ன நெஞ்சின்தன்மையை விவரிக்கிறா (ஜநரியித்யாதி).
அடைந்தவர்க்கு என்னுதே, “தமக்கு” என்கையாலே ஆகிஞ்சந்யநந்ய
கதித்வங்களாகிற தானான தன்மை தோற்றுனகையாலே, அத்தை யுட்கொ
ண்டருளிச்செய்கிறார் (புறம்பித்யாதி).

“சயம்” என்றது-ச (ய) யசப்தமாக மூன்றும்யோஜனை யருளிச்செ
ய்கிறார் (ஸமூஹமான வித்யாதி) (ரு)

மூ.—மல்லை பா முநரீரதர்பட மலையா

லனைசெய்து மகிழ்ந்தவன்றன்னை

கல்லின்மீதியன்றகடி மதி ளிலங்கை

கலங்க வோர்வாளி தொட்டானைச்

செல்வானமறையோர் ராங்கை நன்னடுவுள்

செட்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

அல்லிமாமலராள்தன்னொடுமடியேன்

கண்டுகொண்டல்லல் தீராதேனே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லை	ஸம்ருத்தமான	மகிழ்ந்தவன்த ஸந்தோஷித்த வனாய்	
மா	ஸம்பத்தையுடைய	ன்னை	லையின்மேலே
முநரீர்	ஸமுத்ரமானது	கல்லின்மீது	தீர்கூட மென்கிற ம
அதர்பட	வழிபடும்படியாக	இயன்ற	கட்டப்பட்ட
மலையால்	பாவதங்களினால்	கடி	ரகஷையான
அனைசெய்து	அனைகட்டி	மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைய

பெரியதிருமொழி, சி-ப, நடதி, எ-பா, வெஞ்சினம். ௬௬௫

இலங்கை	லங்கையானது	நாங்கைநல்லநடுவுள்	செம்பொன்செய்
கலங்க	வ்யாகுலமாகும்படி	கோயிலினுள்ளே,	
ஓர்	அத்விதீயமான	அல்லி	இதழ்களையுடைய
வாளி	பாணத்தை [னை,	மர	ஸலாக்யமான
தொட்டானை	ஸ்பர்சித்து விட்டவ	மலராளர் தன்	கமலப்பூவில் வாஸம்
செல்வம்	ஸம்பத்தையுடைய	னெடும்	செய்கிற பெரியபி
நால்மறை	நா லு வே தங்கனையு		ராட்டியோடு கூட
யோர்	மோதின ப்ராஹ்ம	அடியேன் கண்டுகொண்டு	
	ணருடைய	அல்லல	துகமானது
		தீர்த்தேன்	தீர்ப்பெறறேன். (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) நிரவதிகமான ஸம்பத் தையுடைத்தாய்ப் பரந்திருந்துள்ள, முநீருண்டுகடல், அதுவழிபடு ம்படியாக, ரத்நாதிகளால் குறைவற்றிருக்குமிதே. நீரிலையாழக்கடவ மலையாலே மல்லைமாமுந்நீர்தர்படவீணசெய்து, ஸீலாரஸமதுபவித் து ஹ்ருஷ்டனாவனை. த்ரிகூடசிகரத்திலையிதே லங்கை; அதுக்கு மேலே, அரணுகப்போரும்படி. பதினையுடைத்தான லங்கை ஓருவர் கூறை எழுவருக்கும்படி, கைக்கெட்டிற்றோம்பை விட்டவனை.

நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய. (அல்லி யித்யாதி) அவர்களை ஸ்வரயத்துக்கு நிதாநபூதையான பெரியபிராட்டி யாரோடேகூடக் காணப்பெற்று, ஸாமஸாரிக வாகல துரிதங்களும் தீரப்பெற்றேன்.... ... (௬)

அந — ஆறும்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) தீமனததரக்கர்திர லழித்தப்ர காரர் தன்னை யதுஸந்தித்து மகிழ்கிறாரென்று ஸங்கதி

கடலுக்கு ஸம்பத்தென்னென்ன வருளிக்கெய்கிறார் (ரத்நாதிகளா லித்யாதி). “தன்னை” என்றத்தால் பலிதம் (ஸீலாரஸ மதுபவித்து) என் றது. “கலங்க” என்றதினர்த்தம் (ஒருவா கூறையித்யாதி). ... (௬)

மூ.—வெஞ்சினக்களிறும் வில்லொடுமல்லும்

வெஞ்ஞடி அத்தடர்த்தவன் நன்னைக் கஞ்சனைக்காய்ந்த காளை யம்மாளைக்

கருமுகில் திருநிறத்தவனைச் செஞ்சொல் நான்மறையோர் நாங்கைநன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

அஞ்சநக்குன்றம் நின்ற தொப்பாளைக்

கண்டுகொண்டல்லல்தீர்ந்தேனே.

(௭)

கூகூ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௩-தி, அ-பா, அன்றியவாணன்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ருரமான	கரு	நீலவர்ணமான
சினம்	கோபத்தையுடைய	முகில்	மேகம் போன்ற
களிறு	குவலயாபீடத்தை	திருநிறத்தவ	ஸ்ரீலாக்ஷமான மேனி
வெகுண்டும்	கோபித்தும்	னை	யை யுடையனாய்
வில்	ததுஸ்ஸை	அஞ்சனக்கு	மைமலை யானது
இறுத்தும்	முறித்தும்	ன்றம்	
மல்லும்	மல்லாகனாயும்	நின்றது ஒப்	நின்றப்போல் ப்ரகா
அடர்த்தவன்	நெருக்கினவனுமாய்	பாளை	சியாநின்றவனை,
தன்னை		செம் சொல்	அழகிய (யதார்த்தமா
கஞ்சனை	கம்ஸனை	ன) சொல்லையுடை	யரான
காய்ந்த	கோபித்து நிரவரித்த	நால்மறையோர்	நாங்கைநல் நடுவுள்
காளை	யுவாவான	செம்பொன்செய்	கோயிலினுள்ளே
அம்மாளை	ஸ்வாமியாய்	கண்டுகொண்	டல்லல்தீர்த்தேன்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வெம்சினமித்யாதி) வெவ்விய சினத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தையும், அதுக்கவ்வுருகே யிட்டு வைத்த வில்லையும், அதுக்குள்ளாக நிறுத்தின மல்லவர்க்கத்தையும்; குவலயாபீடத்தைச் சீறி; வில்லை முறித்து, மல்லை யடர்த்தவன்றன் னை; அதுக்குள்ளே நின்ற கம்ஸனை நிரவரித்த காளை. பருவம்நிரம் பாத வீளவிலேயாய்த்து ஈஸ்வரன் செய்தத்தைச்செய்தது. கம்ஸனை நிரவரித்து, “ஆஸ்ரிதவிரோதி போகப்பெற்றோம்” என்று ஸ்ரீமஹி ரமான வடிவோடே நின்றவனை.

(செஞ்சொலித்யாதி) செவ்வியசொல்லையுடையராயாய்த்து அவ் ஆரில் ப்ராஹ்மணரிருப்பது. கண்டபடியே சொல்லக்கடவராய், பூத ஹிதமே சொல்லக்கடவரான ப்ராஹ்மணர். (அஞ்சநம்) கண்டார்கண் குளிருட்படி ஓர்ஞ்ஜாகிரி நின்றபுபோலே நிற்கிறவனை. ... (௭)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (வெஞ்சினமித்யாதி) “காமனைப்பயந்தான்” என்று ப்ரஸ்துதமாய், அந்தக்ருஷ்ணவதாரதிலு பதாரபரம்பரைகளிலே திருவுள்ளம் மூண்டு, மேல் மூன்றுபாட்டிலும் அதுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரா கிரூரென்று ஸங்கதி.

“அம்மாளை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பருவமித்யாதி) ... (௭)

பு.—அன்றியவாணனாயிர்ப்தோளும்

துணியவன்றழி தொட்டாளை

மனதிகழ்குடுமி வேங்கடமலையேநல்

மேவிய வேத நல் விளக்கைத்

பெரிய திருமொழி, ச-ப, ந-தி, அ-பா, அன்றிய.

சுதவ

தென்திசைத் திலதமனையவர் நாங்கைச்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

மன்றது பொலிய மகிழ்ந்து நின்றானே

வணங்கி நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்றிய	கோபித்த (கலஹித்த)	விளக்கை	திபம்போலேஸ்வயம்
வாணன்	பாணஸூரனுடைய		ப்ரகாசனாய் [யில்
ஆயிரம் தோ	ஆயிரம் தோள்களும்	மன்று	(பாகவத) கோஷ்ட்டி
ளும்		அது	அந்த கோஷ்ட்டியா
துணிய	அறுந்துவிழும்படி		னது [க
அன்று	அக்காலத்திலே	பொலிய	ஸம்ருத்த மாம்படியா
ஆழி	ஸூதர்சுந்ததை	மகிழ்ந்து	ஸந்தோஷித்து
தொட்டானே	ஸ்பர்சித்து பாயோகி	நின்றானே	எழுந்தருளி யிருக்கு
	த்தவனாய்		மவனே,
மின்	ஒளி	தென்திசை	தென்திக்குக்கு
திகழ்	விளங்காநின்ற	திலதமனையவர்	திலகம்போலே ப்ர
குடுமி	சிகரங்கையுடைய		காசகரான ப்ரா
வேங்கடமலை	திருவேங்கடமென்னு		ஹ்மனோத்தமரு
மேல்	ம் திருமலையின்		டைய
	மேல் [கிறவனாய்	நாங்கைச்செம்பொன்செய்கோயிலி	
மேவிய	நித்யவாஸம் பண்ணு	னுள்ளே,	
வேதம்	வேதப்ரதிபாத்யனாய்	வணங்கி	ஆஸ்ரயித்து
நல்	விலக்ஷணமான	நான்வாழ்ந்தொழிந்தேன்.	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அன்றியவித்யாதி) ததன்பேரனோடே பகைத்த பாணனுடைய தோள்களாயிரமும் கழியும்படி அன்று திரு வாழியை ஸ்பர்சித்தவனே. “இன்னமும் பாணன்போல்வார் விரோதி கள்வந்து முனைக்கில் செய்வதென்?” என்று, மின்விளங்காநின்றனா ள்ள சிகரத்தையுடைத்தான திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வே தைகலமதிகம்யனாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஸ்வரூபத்தை யுடையனா யுள்ளவனே.

தெற்குதிக்குக்குத் திலகம்போலே யிருக்கிறவர்களுடைய. (மன் றதுபொலியமகிழ்ந்துநின்றானே) எல்லாரும் திரளுமிடத்திலே, அவ்வி டம் ஸம்ருத்தமாம்படியாகப் பரமபதவிபூதியிற்போலே நிரவதிக ப்ரீ தியுத்தனாயுள்ளவனே. (அ)

கூகூஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௩-தி, கூ-பா, களங்கனி.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அன்றியவிய்யாதி) பாலோடு சர்க்கரையைச் சேர்த்துப் பருகுவாரைப்போலே, க்ருஷ்ணவதாராதுபவத்தில் திருவேங் கடமுடையானையும் சேர்த்ததுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அன்றிய” சீறிய என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (தன்னிய்யாதி). (அ)

பூ.—களங்கனிவண்ணு கண்ணனே என்றன்

கார்முகிலே என நினைந்திட்டு

உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்க

நள்ளத்துநூறிய தேனைத்

தெளிந்த நான்மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

வளங்கொள் பேரின்பம் மன்னி நின்றானே

வணங்கி நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
களங்கனி	களாப்பழம்போன்ற	உள்ளத்துள்	ஹ்ருதயத்தில் [கிற
வண்ணு	வண்ணத் தையுடைய	ஊறிய	ஊற்றுமாருதே யிருக்
	வனே!	தேனை	தேன்போலே போக்
கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே! [நின்ற		யபூதனாய்
என்றன்	எனக்குப் ப்ரகாசியா	வளம்கொள்	அழகையுடைத்தாய்
கார்முகிலே	வாஷாகால மேகம்	போ இன்பம்	அபரிச்சிந்நமான ஆந
	பொல் ஸ்ரமஹர	மன்னி	அடைந்து [நத்ததை
	மான வடிவையு	நின்றானே	எழுந்தருளி யிருக்கு
	டையவனே!		மவனை,
என	என்று	தெளிந்த	தத்வாத்தநிர்சயமு
நினைந்திட்டு	தயாநித்து		டையரான
உளம்	உடம்பமானது	நான்மறையோர்	நாங்கை நன்னடு
கனிந்திருக்குப் பவ்யமானது		வுள் செம்பொன்செய்	கோயிலினு
அடியவர்தம் செஷபூதருடைய		ள்ளே	
கள்		நான்வணங்கி வாழ்ந்தொழிந்தேன்.	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (களங்கனியிய்யாதி) சிவந்திருத்தல் வெருத்திருத்தல் செய்கையன்றிக்கே கண்ணுக்குக்குளிந்து களாப் பழம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனே! க்ருஷ்ணனே! ஸ்ரம ஹரயானவடிவை எனக்கு முற்றாட்டாக்கினவனே! என்று நினைத்து, ஹ்ருதயமானது பக்வயாபிருதகும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்தி லே பூறின தேன்போலே நிர்திசயபோக்யனானவனை.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, நடதி, க-பா, தேனமர், கூகூ

(தெளிந்த) ஒருகால் “ஸ்ரீவேஸ்வரன்ரக்ஷகன்” என்றிரா, மற்
றொருபோது “வேறொன்று ரக்ஷகம்” என்றிருக்கை யன்றிக்கே, என்
று மொக்க “ஸ்ரீவேஸ்வரனே நமக்கு ரக்ஷகன்” என்று தெளிந்திரு
க்கிற ப்ராஹ்மணர். அழகியதாய் நிரவதிகமான ஆநந்தத்தை யுடை
யவனாய் நிற்கிறவனை. (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனங்கனியித்யாதி) பானும் சர்க்கரையு ம
றுபவித்தவன் அதில் ரஸ்யதாதிசயத்தைக் கொண்டாடுமாபோலே, தமக்
கினிதாகையாலே எல்லார்க்கும் ரஸித்தவனென்றுகொண்டு, இப்படி பர
மபோக்யத்தைப் பெறுகையாலே க்ருதார்த்தராய் ஆநந்திக்கிறு ரென்று
ஸங்கதி. (க)

மூ.—தேனமர் சோலை நாங்கை நன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே

வானவர்கோனைக் கண்டமை சொல்லும

மங்கையார் வாள் கலிகன்றி

ஊனமில் பாடலொன்பதோடொன்று

மொழிநின்றிக் கற்று வல்லார்கள்

மான வெண் குடைக்கீழ் வையகமாண்டு

வானவராகுவர் மகிழ்ந்தே.

(க)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன்	வண்டுகள்	சொல்லும்	ப்ரதிபாதி யா நின்ற
அமர்	நிறைந்த [தான		வராய்
சோலை	பொழில்சுளையுடைய	மங்கையார்	திரு மங்கையினுள்ளா
நாங்கை	திருநாங்கூரில்		ர்க்கு ரக்ஷகமான
நல்	அழகியதான [ஒள்ள	வாள்	வலிய வாணையுடைய
நடுவுள்	ம த் ய ப் ர தே ச த்தி		ரான
செம்பொன்	செம்பொன் செய்	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
செய்கோயி	கோயிலென்றி	ஊனம் இல்	லக்ஷணங் களில்குறை
லினுள்ளே	திவ்யதேசத்திலே	பாடல்	பாகரமான [வற்ற
வானவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு	ஒன்பதோடு	(இப்)பத்துப்பாட்டுக்
கோனை	ஸ்வாமியான ஸர்வே	ஒன்றும்	களையும்
	ஸ்வரனை [யை	ஒழிவு இன்றி	பதவாக்யங்க ளொன்
கண்டமை	ஸாஷ்டாத்கரித்த படி		றும் தவருமல்

௪௦௦ பெரியதிருமொழி, சூட்ட, நடதி, கஃபர், தேனம்.

கற்று வல்லார் அப்யஸிக்க வல்லவர்	ஆண்டு	பரிபாலம் பண்ணி
கள்	கள்,	(பின்பு)
மானம்	பரப்பை யுடைத்தாய்	மகிழ்ந்து பீர்தியுத்தாய்
வெண்	வெண்மையான [து	வானவா ஆகு நித்யஸூரிகளோ
குடைக்கீழ்	குடையின்கீழேயிருந்	வர்
வையகம்	பூமியை	டொருவராகப்பெறுவர். (க)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனிய்யாதி) வண்டுகள் நெருங்கியிருந்துள்ள சோலையையுடைத்தான திருநாங்குரிலே செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே †*அயர்வறுமமரர்களதிபதியைக் கண்டமையாய்த்து சொல்லிற்று. திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு மிடுக்கான வானையுடையரான ஆழ்வார், லக்ஷணங்களில் குறையறச சொன்னபத்தும், †ஒன்றும் ‡வருவவிடாதே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், †பரப்பையுடைத்தான வெண்கொற்றக் குடைக்கீழே, பூமியையுடைய பாகவதசேஷமாக்குகைக்காக நிர்வஹித்து, அநந்தரம் நிர்வதிக பீர்தியுத்தாய், நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாகப்பெறுவர். (க)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அநு —பத்தாம்பாட்டு. (தேனமரித்தாதி) முதற்பாட்டில் “பேரருளாளனெம்பிரானே” என்று உபக்ரமித்து நிகமத்தில் “வானவாகோனை” என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலே, தேவராஜாபிதா(பிதா)நமுடைய தேவப்பெருமானாத தாம் செம்பொன்செய்கோயிலில் கண்டாராக வருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறுமித்தாதி). போ(ஸ்) கமண்டபத்தை “நலமுடையவன்” என்றும், *அருள்கொடுக்கும்படிக்கேழில்லாப்பெருமானே “அருளினன்” என்றும், கோயில் திருமலைகளிலெம்பெருமானையுதஸந்தித்த வநந்தரம், பெருமாள்கோயில் தேவராஜனை “அயர்வறு மமராகளதிபதி” என்றருளிச்செய்தாரிறே என்று திருவுள்ளம்; இங்ஙனன்றாகில், “கண்டமையாய்த்து சொல்லிற்று” என்னவொண்ணாது, பரமபதநாதனைச் சொல்லிறறென்றால், கண்ணுலேகாணவும் கூடாது, “தொழுது” என்னவும் கூடாதிதே தேசவிபரகர்ஷத்தால்; ஆகையால் இங்ஙனே நிர்வஹிக்க வடுக்கும், “உய்த்தொழிந்தேனே” “வா

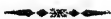
† (பா) விழவிடாதே

பெரியதிருமொழி, சூ.ப, ந.தி, கர்பா, தேனார். எழுது

தீந்தொழிந்தேனே” “அல்லல் தீந்தேனே” என்கிற ஒன்பதுபாட்டு மொருதட்டும், ப(ஞ்)லஸ்ருதியான விப்பாட்டு ஒருதட்டுமாகத் திருவுள்ளம்பறறி “ஒன்பதோடொன்றும்” என்கிறுரென்று திருவுள்ளம்பறறி யருளிச் செய்கிறார் (ஒன்றும் வழுவவிடாதே) என்று இததால இததிருமொழி யெல்லாம் ஹர்ஷப்ரகாஷததால சொன்னதாகையாலே எல்லாமதுஸந்தி க்சுத்தக்க தென்றதாய்தது. “மானம்” என்று அளவாய் (பரப்பையுடை த்தான) என்றது.

(க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

நாலாம்பத்து மூன்றும்திருமொழி முடிந்தது.

Dr. J. PARTHASARATHI'S
LIBRARY

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - நாலாம் திருமொழி
மாற்றரசர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலஸ்ய ஸர்வரக்ஷகனயிருக்கிற
ஸர்வேஸ்வரன் திருத்தெற்றியம்பலத்திலே நம்முடைய விரோதி
யைப்போக்கி நம்மையடிமை கொள்ளுகைக்காக வந்து நின்றனென்
று ஹ்ருஷ்டராகிறார். ... *
...

அநு.—மாற்றரசர் ப்ரவேசம் (நம்மையடிமைகொள்ளுகைக்காக
வந்து நின்றனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்) என்றது - “என்செங்கண்மால்”
என்று பாட்டுத்தோறும் சொன்னத்தைப்பற்றி. ... *

மூ.—மாற்றரசர் மணி முடியும் திறலும் தேசும்

மற்றவர்தம் காதலிமார் குழையும் தந்தை
கால் தளையு முடன்கழல் வந்து தோன்றிக்
கதநாகம் காத்தளித்த கண்ணர்கண்டர்
நூற்றிதழ்க்கொளரவிர்தம் நுழைந்த பள்ளத்
திளங்கமுகின் முதுபாளே பருவாய் நண்டி ன்
சேற்றளையில் வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே, (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பள்ளத்து	பள்ளத்திலே முளைத்	வெண்முத்தம்	வெளுத்தமுத்துக்களை
	த [யுடைய	சிந்து	இறையாமின்ற
நூறு இதழ்	அநேகம் இதழ்களை	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள
கொள்	[வை	திருத்தெற்றி	திருத் தெற்றியம்பல
அரவிர்தம்	தாமரைப் பூக்களான	யம்பலத்து	மென்கிற திவ்யதே
நுழைந்த	ப்ரவேசித்த		சத்திலெழுந்தருளி
பருவாய்	பெரியவாயையுடைய		யிருக்கிற
நண்டின்	நண்டினுடைய	என்	எனக்கு ஸ்வாமியாய்
சேறுஅளையில்	சேற்றை யுடைத்தா	செங்கண்	சிவந்த கண்களையு
	ன வளையிலே	மால்	டையனான ஸர்வே
இளங்கமுகின்	இளையதான பாக்கு		ஸ்வரன்,
	மரங்களுடைய	மாற்று அரசா	சத்ருக்களான துர்
முதுபாளே	முற்றின பாளையான		யோதநாதிகளு
	து		டைய

மணி	மாணிக்கங்கனிழைத்	கால்	காலிலேகட்டப்பட்ட
முடியும்	கிரீடங்களும் [த	தளையும்	விலங்கும்
திறனும்	ப(உ)லமும்	உடன்	ஒருபொழுதே
தேசம்	மதிப்பும்	கழல	கழன்று விழும்படி
மற்று	அதுக்குமேலே		யாக
அவர்தம்	அந்த தூர்யோதநாதி	வந்து	பரமபதத்தில் நின்று
	களுடைய		ம் வந்து
காதலிமார்	ஸ்தரீகளின்	தோன்றி	அவதரித்தவனுமாய்
குழையும்	காதணியோடுகூடின	கதம்	கோபத்தையுடைய
	மங்கள் ஸூத்ரநாதி	நாகம்	கஜேந்தரராமுவாலை
	களும்	காத்து	ரக்ஷித்து
தந்தை	(தன்) தகப்பனாரான	அளித்த	க்ருபபண்ணின
	வஸுதேவருடை	கண்ணர்	தயாவானை க்ருஷ்
	ய	கண்டா	ணன் கிடர். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மாற்றரசரித்யாதி) (க)†“द्विषन्तं नृणां
 कुर्वन्तं द्विषन्तं नृणां नृणां नृणां -த்விஷதந்தம் நபோக்தவ்யம் த்விஷதந்தம்
 நைவ போஜயேத்” என்று பாண்டவர்களுக்கு சத்ருக்களான தூர்யோ
 தநாதிகளை “நீங்களுனக்கு சத்ருக்கள்; உங்கள் சோறுமெனக்குண்
 ணலாகாது, உங்களுக்கு என்னை (ஃ)புஜிப்பிக்கலுமாகாது” என்றரு
 ளிச்செய்தபடியே, தனக்கு மாற்றாரான தூர்யோதநாதிகளுடைய, ரத்
 நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட முடியும், மிடுக்கும், திக்விஜயம் பண்ணி
 ப்பெற்ற மதிப்பும். (மாற்றவரித்யாதி) (உ) ††“சந்தமர்குழலான்”என்
 னும்படியே - அவர்கள் ஸ்தரீகளுடைய மங்களஸூத்ரமும். (தந்தை
 கால்தளையுமுடன் கழலவந்துதோன்றி) ஸ்ரீவஸுதேவர்காலித்தளையும்,
 இவையெல்லாம் போம்படியாக வந்தவதரித்து. (கதநாகம்) சீற்றத்தை
 யுடைய ஆணையை ரக்ஷித்த கண்ணர்கிடர்.†சீற்றமாவது- முதலையாலே
 யிடர்பட்டவளவிலேவந்து உதவிற்றிலன் என்று “எனக்கு நான்
 கடவேனாயிடர்பட்டேனோ, ஒருவரில்லாதாரைப்போலே † இடர்படு
 வதே!” என்று.

†“தூற்றிதழ்க்கொள்”என்று பாட்டைமுடியச்சொல்லி†;†பள்ளத்
 திலே அநேகமிதழ்க்களை யுடைத்து,†††††தள்ள தாமரையிலே துழை
 ந்த பருவாய்நண்டி னுடைய சேற்றளையிலே இளங்கமுகினுடைய
 முதுபாளையானது வெண்முத்தைச் சிந்தாநின்னுள்ள திருநாகூர்.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, சு-பா, மாற்றாசர்.

†அன்றிக்கே, (பருவாய் இளங்கமுகின் முதுபாளை) பக்வமான வாயையு
டைத்தாயிருந்துள்ள இளங்கமுகினுடைய முதுபாளை என்று கழு
குக்கு விசேஷணமாய், நண்டினுடைய சேற்றளையிலே என்னவு
மாம். †அன்றிக்கே, பள்ளத்திலே யுண்டாயிருந்துள்ள தூற்றிதழ்க்
கொளரவிந்தமானது துழைந்த பருவாய் நண்டின் சேற்றளையிலே;
†தாமரையானது நண்டினுடைய சேற்றளையிலே துழைந்து அலர்ந்து
தன் பரிமளத்தைக்கொடுக்க, இளங்கமுகின் முதுபாளை வெண்முத்
தைச் சிந்துகிற திருநாங்குரென்னவுமாம்... .. (க)

அரு.—முதற்பாட்டு (மாற்றரசரித்யாதி) (க) “சந்தமலித்யாதி” - நமெ
த்வேஷ்யோஸ்தி” என்ற கண்ணனுக்கு மாற்றருண்டோவென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (த்விஷதந்நமித்யாதி) மற்று-அது ஒழிய வென்று சப்தார்த்த
மாய், அவர் தம் காதலிமாருண்டு-அந்த தூர்யோதநாதிகளுடைய ஸ்திரீ
கள், குழை-காதுப்பணியும்; அது உபலக்ஷணமாய், மங்கள ஸூத்ரமு மெ
ன்று விவக்ஷிதசுருளிச்செய்கிறார் (சந்தமலித்யாதி). “சந்தமல் குழலாளலக்
கண தூற்றுவார் தம் பெண்டிரு மெய்தி தூலிழப்ப” என்றதில், “தூலிழப்
ப” என்றதிலே நோக்கு. முதலையின்மேல் சேற்றமென்றால் காத்தளிக்கை
க்கு ஹேதுவாகாமையால், சேற்றத்தை விவரிக்கிறா (சேற்றமித்யாதி). (ப
டிவதே) என்ற வந்தரம், உண்டாமது என்று சேஷம்.

அந்வயப்பரகாரத்தை தாசிப்பிக்கிறா (தூற்றிதழித்யாதி). (சொல்லி)
என்ற வந்தரம், அந்வயித்துக்கொள்வது என்று சேஷம். தமக்கதுபா
(ஓ)வ்யரான திருத்தெற்றியம்பலத்தி லெம்பெருமானுக்கு விரோதி நிர
ஸூலையை முதலான குணங்களை அதுஸந்திக்கக்காக இவற்றை யதுஸந்
திக்கையாலே உத்தேசம் முன்னாக வதுஸந்திக்கவேண்டுமென்று திருவு
ள்ளம்பற்றி, பூர்வார்த்தம் பின்புஸந்திப்பதென்று மருளிச்செய்ததென்
று கொள்வது. “பள்ளத்து-தூற்றிதழ்க் கொளரவிந்தத்திலே துழைந்த, பரு
வாய்-பெரிய வாயையுடைய, நண்டினுடைய சேறுடையவளையிலே - இ
ளங்கமுகின் முதுபாளை-வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்” என்று முதலொரு
யோஜனை மருளிச்செய்கிறா (பள்ளத்திலே யித்யாதி). இத்தால்-பகவச்
சரணரவிந்தங்களிலே புக்க ஜந்துவின் ஸம்பந்திகளிடத்தில் பஞ்ச விம்சதி
வார்ஷிகரான ஸூரிகள் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுவதென்று ஸ்வாபதே
சம் த்வசிக்கும். “பருவாய்-இளங்கமுகின் முதுபாளை-பள்ளத்து-தூற்றிதழ்
க்கொளரவிந்தத்தில் துழைந்த-நண்டின் சேற்றளையில் வெண்முத்தம் சிந்
துநாங்கூர்” என்று யோஜனாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே பருவா
யித்யாதி) தவறாததம்-பூர்வவத். “பள்ளத்து-தூற்றிதழ்க் கொளரவிந்

(க) கதை-க-உக.

தமானது தான் நுழைந்த-பருவாய் நண்டின் சேற்றளையில் - இளங்கழு
கின் முதபாளையானது - வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்” என்று மூன்றாம்
யோஜனையருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே புள்ளத்திலே யித்யாதி). இப்
போது பகவச்சரணாவந்த திவ்யபரிமளம் யாதொரு ஜந்துவிடத்தி லுண்
டாகிறது, அங்கு ஸூரிகள் ப்ரஸாதமும் குறைவற வுண்டாமென்று த்வரி.
அரவந்தமளையில் நுழைந்தமை பாளைமுத்துச் சொரிகைக்கு ஹேதுவென்
னு மிடத்தைக் காட்டுகிறார் (தாமரையான தித்யாதி). (க)

மு.—பொற்றொடி த் தோள் மடமகள் தன் வடிவுகொண்ட

பொல்லாத வன் பேய்ச்சி கொங்கை வாங்கிப்

பெற்றெடுத்த தாய் போல் படுப்ப வாரும்

பேணு நஞ்சுண்டுகந்த பிள்ளைகண்டர்

நெற்றெடுத்த மலர் நீலம் நிறைந்த சூழ

விருஞ்சிறைய வண்டொலியும் நெடுங்குணர்தம்

சிற்றடி மேல் சிலம்பொலியும் மிழந்து ராங்கூர்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (உ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
நெல்	நெல்குதிர்களின் மே	ஒலியும்	சப்தமும் [கின்ற
	லே [கூட்டப்பட்ட	மிழற்று	அய்யக்தமாக ஒலியா
தொடுத்த	வரிசை வரிசையாகக்	நாங்கூர்	த்திருத்தெற்றியம்பலத்
நீலம் மலர்	கருநெய்தல் புஷ்பங்க	தென்	செங்கண்மால்,
	ளாலே	பொன்	ஸ்வாணமயமான
நிறைந்த	பரிபூர்ணமான	தொடி	முன்கை வளைகளை யு
சூழல்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க		டைய
	ளிலே	தோள்	புஜங்களை யுடைய ளா
இரும்	அழகியதான [ன		ய்
சிறைய	சிறகுகளை யுடைத்தா	மடம்	ஆத்மகுண ஸம்பந்
வண்டு	வண்டுகளினுடைய		நையான
ஒலியும்	சப்தமும்	மகள்தன்	யசோதையி னுடைய
நெடும்	தோக்கமான	வடிவு	ரூபத்தை
கணுர்தம்	கண்களை யுடையரா	கொண்ட	பரிசுர ஹித் துக்கொ
	ன ஸ்திரீகளுடைய		ண்டு வந்தவளாய்
சிறு	சிறிதான [த	பொல்லாத	துஷ்டையாய்
அடிமேல்	பாதங்கள் மேலணந்	வன்	க்ரூரஹ்ருதையையான
சிலம்பு	தண்டைச் சிலம்பினு	பேய்ச்சி	பூதநையானவன்
	டைய	கொங்கை	(தன்) ஸ்தந்தத்தை

எனது பெரியதிருமொழி, சூ.ப, ச.தி, உ.பா, பொற்றொடி.

வாங்கி	கச்சையில் கின்றும்	ஆரும்	ஒருவரும்
	வெளியிலே யெடு	பேணு	ஆதரியாத
	ந்து	நஞ்சு	(அந்த ஸ்தலத்திலுண்
பெற்றுஎடுத்த பெற்றெடுத்த			டான) விஷத்தை
தாய்போல்	மாதாவைப்போலே	உண்டு	அமுதுசெய்து
மடுப்ப	(இவன்வாயில்) கொ	உகந்த	ஸந்தோஷித்த
	டுக்க, (அப்பொழு	பிள்ளைகண்	பாலன் கிடர். (உ)
	து)	டர்	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொற்றொடி) பொன்னுலேபண்ணப் பட்ட முன்கையில் வளையையுடைய தோளையுடையளாய், ஆத்மகுணேபதையாயிருந்துள்ள யசோதைப்பிராட்டி “பிள்ளைமகன்ஸுவாடும்” என்று மாறாதேயொப்பித்த வெப்பிணைய யதுகரித்த. (வடிவுகொண்ட பொல்லாதவன்பேய்ச்சி)†எவ்வடிவை எவ்வடிவுடையவளதுகரிக்கிறாள்! †பொல்லாதவன்பேய்ச்சி-தான்; அவள் - பொற்றொடித் தோள்மடமகள். (கொங்கைவாங்கிப் பெற்றெடுத்ததாய்போல்மடுப்ப) தன்முலையைப்பிடித்துப்பெற்றெடுத்த தாய்போல் கொடுக்க. (ஆரும் பேணுஞ்சுண்டுகந்தபிள்ளைகண்டர்) ஒருத்தரும் விரும்பாத நஞ்சையுண்டு அறிவு குடிபுருராமையாலே யுகந்தபிள்ளைகண்டர். அறிவுநடையாடில் செய்யுமதன்றிறே.

(பொற்றொடித்த)நெல்லின்மேலே தொடுத்த பூக்களையுடைத்தான குவளையானதுநிறைந்த சூழலிலே, அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டினுடைய ஒலியும், விலகணமான கண்ணையுடையரான ஸந்தீகளுடைய சிற்றடிமேல் சிலம்பொலியும். (மிழற்றுநாகர்) இரண்டும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாத நிரம்பா மென்சொற்களாகையாலே, சிலம்பொலிக்கும் வண்டினுடைய ஒலிக்கும் வாசி தெரிக்கப்போகிறதில்லை. (உ)

அநு — இரண்டாம்பாட்டு. (பொற்றொடியித்யாதி) பூபா (பூபா) ரநிரஸநார்த்தமாக வஸுதேவர் காலில் விலங்கு கழல வந்தவதரித்தபடியை யருளிச்செய்து, இனி வளர்ந்தவிடத்தில் செய்த வபதாநங்களில் ப்ரதமம்செய்த பூதநாநிரஸத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மடமகள் வடிவுகொண்ட என்ன வமைந்திருக்க, “தன்” என்றத் தாலே-அவளுக்கஸாதாரணமான வேஷங்கொள்ளுகை எங்குனே என்று ஆழ்வார்க்கு ஈடுபாட்டிலே திருவுள்ளமென்று அத்தைக் காட்டுகிறா (எவ்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, ஈ-பா, படலடைத்த, எ௦௭

வடிவை யித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (பொல்லாத வித்யாதி).
(நிறைந்த சூழலிலே) என்றது-புஷ்பங்கள் நிறைந்த பர்யந்தங்களிலே என்
றபடி. (உ)

மு.—படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப்
பசு வெண்ணெய் பதமாரப் பண்ணை முற்றும்
அடலடர்த்த வேற்கணூர் தோக்கை பற்றி
யலந்தலைமை செய்துமுது மையன்கண்டர்
மடலெடுத்த நெடுந்தெங்கின்பழங்கள் வீழ
மாங்கனிகள் திரட்டுருட்டா வரு நீர்ப் பொன்னி
‡ திடலெடுத்து மலர் சுமந்தங்கிழியுநாகூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்டாலே, (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடல் எடுத்த	பாணைகளாலே மிகுந்	நாகூர்த் திருத்தெற்றி யம்பலத்தெ	
	ததாய்	ன் செங்கண்டால்,	
நெடு	உயர்ந்திருந்துள்ள	பசுவெண்	அப்போது கடைந்து
தெங்கின்	தென்னை மரங்களில்	ணெய்	வைத்த வெண்
	நின்றும்		ணையை
பழங்கள்	பழங்களானவை	பதம்	பக்வமாக (பக்வமழி
வீழ	(தன்மேல்) விழ (அ		வதற்கு முன்னே)
	தினாலே உதிர்ந்த)	ஆர	அமுதுசெய்கைக்
மாங்கனிகள்	மாம்பழங்களை		காக
திரட்டு	கும்பலாகச் சேர்த்து	படல்அடைத் தட்டி யடைத்துவை	
உருட்டா	உருட்டிக்கொண்டு	த	த்த
வரு	வாராநின்ற	சிறு	சிறிதான
நீர்	ஜலத்தையுடைய	குரம்பை	குடிசைகளில்
பொன்னி	காவேரியானது	நுழைந்து	ப்ரவேசித்து
திடல்	மேடுகளை	புக்கு	உள்ளெங்கும் ஆராய்
எடுத்து	எடுத்துவிட்டு		ந்துகொண்டு புருந்
அங்கு	முன் மேடாயிருந்த		து
	அந்தப் பரதேசங்க	அடல்அடர்த்த யுத்தோர்முகமான	
மலர்	புஷ்பங்களை [வந்து	வேல்	வேல்போலே தீக்ஷ
சுமந்து	வ ஹித் துக்கொண்டு		ணமான
இழியும்	இழியாநின்ற		

‡ (பா) திடலெடுத்து.

௪௮ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, -பா, வராரும்.

கண்	கண் களை யுடையரா	செய்து	பண்ணி
	ன இடைச்சிக ளு	பண்ணேமு	இடைச்சேரி யெங்
	டைய	றும்	கும்
தோக்கை	முன்னுனையை	உழலும்	திரியாநின்ற
பற்றி	பிடித்து (இழுத்து)	ஐயன்கண்டிர்	ஸ்வாமி கிடர் (ந)
அலந்தலைமை	அலமாப்பை		

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. (படலித்யாதி) இடைச்சிகள் சிறு குடில்களின் வாசலில் படலேத்திருக்கிவைத்துப்போனால், படலேத் திறந்து துழைந்துபுக்கு. இவனுக்கு துழைந்து புகுகையாகையிறே குடிலினுடைய †பெருமை. (பசுவெண்ணெய்ப்பதமார்) அன்று கடை ந்தவெண்ணெய் செவ்வியழியாமலமுது செய்கைக்காக. †(பண்ணை-இடைச்சேரி) (அடலடர்த்த) யுத்தோந்முகமான வேல்போன்ற கண் ணையுடையவர்கள். ஓராளுமொருநோக்கும் நேரான கண்ணை யுடைய வர்களுடைய. (பண்ணைமுற்றும்) திரள்களடங்கலும். (தோக்கை பற்றி) அவர்கள் கண்ணுலே †யொடியெறிவர்கள். முன்னுனையைப் பற்றி. (அலந்தலைமை)†ஒருநாக ஒருவர்கூறையெழுவுருடுக்கபண்ணு மவன்கிடர்.

(மடலெடுத்த) ஒங்கினமடல்களை யுடைத்தான நெடியதெங்கி னுடைய பழம் மாவிலேவிழ, மாமபழங்களெல்லாமுதிர, அவற்றை வாரித் திரளவிட்டு உருட்டிக்கொண்டுவருகிற நீரையுடைத்தான பெ ரன்னியானது† திடர்களையெடுத்துப் பொகட்டுப பூக்களைப் பரப்பாநி ன்றுள்ள திருாங்கூர். (ந)

அந.—முன்றும்பாட்டு (படலித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் நஞ்சுண்டபடி யை யருளிச்செய்த வநந்தரம், அவ்வுரில் வெண்ணெயுண்டபடியை யது ஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி

(பெருமை) என்றது-வ்யதிநேசலக்ஷணயா சிறுமையைச் சொல்லுகி றது (ஒடியெறிவர்கள்) போகவொட்டாமல் தகைவர்கள். “அலந்தலை மை” அலமாப்பாய், சாதுபாய் மருளிச்செய்கிருா (ஒருநாக வித்யாதி). (திடாகளை) மேடுகளை. (ந)

பூ.—வாராரும் முலை மடவாள் பின்னைக்காகி

வளைமருப்பில் கடுஞ்சினதது வன்றாளார்ந்த

காரார்திண்ணிடையடர்த்து வதுவையாண்ட

சருமுகில்போல் திருநிறத்தென்கண்ணார்கண்டிர்

† குண்டலிதம் க்வாசிதகம்.

ஏராரும்மலர்ப்பொழில்கள் தழுவி யெங்கு
மெழில்மதியைக் கால் தொடர விளங்குசோதிச்
சீராரும்மணிமாடம் திகழு நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏர் ஆரும்	பூர்ணமான அழகை	பின்னைக்காகி	நப்பின்னைப்பிராட்டி
மலர்	யுடைய [தான	க்காக	
பொழில்கள்	புஷ்பங்களை யுடைத்	வளை	வளைந்த
எங்கும்	சோலைகளிலே [னும்	மருப்பில்	கொம்புகளை யுடைய
தழுவி	எல்லா ப்ரதேசங்களி	தாய்	
எழில்	அணைந்துவந்து	கடும்	கூரமான
	அழகை (பரிமளத்	சினத்து	கோபத்தை யுடைய
	தை) யுடைத்தான	தாய்	
கால்	காற்றானது	வன்	பலிஷ்டமான
மதியை	சந்த்ரனை	தான் ஆர்ந்த	கால்களையுடையதாய்
தொடர	போகவொட்டாமல்	கார ஆர்	(யெளவனத்தினால்) க
	கால்கட்ட		றுத்திருந்துள்ள
விளங்கு	(அதினால்) விளங்கா	திண்	தருமான
	நின்ற	விடை	ருஷ்பங்களை
சோதி	தேஜஸஸை யுடைத்	அடர்த்து	நெருக்கி நெரித்து
	தாய் [மாய்	வதுவை ஆ	விவாஹ மங்களத்தை
சீர் ஆரும்	ஸம்பத்தினால் பூர்ண	ண்ட	நிவாஹித்தவனாய்
மணிமாடம்	ரத்நங்களா லிழைத்த	கருமுகில்	காளமேகம்போலே
	மாடங்களாலே	போல்	
திகழும்	விளங்காநின்றதான	திருநிறத்து	அழகிய ஸௌந்தர்யத்
நாங்கூர்த் திருத்தெற்றி யம்பலத்தெ			தை யுடையனாய்
ன் செங்கண்மால்,	[ட்ட	என்	அவ்வுழவைக் காட்டி
வார் ஆரும்	கச்சாலே தாங்கப்ப		என்னை அடிமை
முலை	ஸ்தநங்களை யுடைய		கொண்ட
	ளாய் [ளான	கண்ணர்கண்	கருஷணன்கிடர். (ச)
மடவாள்	மடப்பத்தை யுடைய	டா	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வாராரும்) ப்ராப்தயௌவநையாகை
யர்லே வாராலே தாங்கப்பட்ட முலையையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்
டிக்காக, வளைந்த கொம்புகளை யுடைத்தாய் கடிய சினத்தை யுடைத்
தாய் வலியதாள்களையுடைத்தாய் கறுப்பு ஆர்ந்து திண்ணிதான ருஷ

எஃகோ பொரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, இ-பா, கலையிலங்கும்.

பங்களையடர்த்து விவாஹ மங்களத்தை நிர்வஹித்த கருமுகில்போல் திருநிறத்தென்கண்ணர்.

(ஏரார்) அழகார்த்திருந்துள்ள பூக்களையுடைத்தான பொழில்லெங்கும் தழுவி பரிமளத்தை யெறட்டிக்கொண்டு காற்று சந்திரனைக்காற்கட்ட, விளங்காநின் றுள்ள ஜ்யோதிஸ்ஸை யுடைத்தாய் ஸம்பத்து ஆர்ந்து மாணிக்கங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்ட மாடங்கள் திகழுகிற திருநாங்கூர். (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு (வாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே * வேறகணரான இடைப்பெண்களெல்லா மொருதட்டும் நப்பின்னை யொருதட்டு மாகையாலே, அவளுக்காக இவன் தன்னைப் பேணுதே விடைகொண்டபடியை யறுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(காற்கட்ட) என்றது-பரிமளத்தில் நச்சிப் போக மாட்டாமல் கிடக்கும்படி பண்ணுவென்றபடி. (ச)

மூ.—கலையிலங்குமகஸ்குல் கமலப்பாவை

சுதிர்புத்த வெண்ணகையாள் கருங்கணய்ச்சி
முலையிலங்குமொளி மணிப்பூண் வடமும தேய்ப்ப

மூவாத வரை நெடுந்தோள் மூர்த்திகண்டர்
மலையிலங்கு நிரைச் சந்தி மாடலீதி

யாடவரை மடமொழியார் முகத்திரண்டு

கிலைவிலங்கி மனம் சிறை கொண்டிருக்கு நாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை
மலை இலங்கு	மலைகள் போலே விளங்காகின்றதாய்	இரண்டு சிலை	இரண்டு விற்கன்போன்ற புருவங்களா
நிரை	வரிசை வரிசையாக		னவை
சந்தி	ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தித்திருக்கிற	விலங்கி	வளைந்து
மாடம்	கருஹங்களை யுடைத்தான	ஆடவரை	நாயகாகருடைய
		மனம் சிறை	மகஸஸைக் காவலி
		கொண்டு	லே வைத்திருக்கிற
வீதி	வீதிகளிலே	இருக்கும்	
மடம்	அவயத்த மதுரமான	நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி யம்பலத்தெ	
மொழியார்	சொற்களையுடைய ஸ்திரீகளுடைய	ன் செங்கண்மால்,	
		கலை	மேகலையினால்
முகத்து	முகத்திலே விளங்கா	இலங்கும்	விளங்காநின்றதாய்
	கின்ற	அகல்	விசாலமான

அல்குல்	நிதம் ப்ரதேசத்தை யுடையளாய்	ஒளிமணி	காந்தியையுடைய மாணிக்கங்களாலே செய்யப்பட்ட
கதிர்	கிரணங்களை யுடைய	பூண்	கண்டாபரணமும்
முத்த	முத்துப்போலே	வடமும்	முத்துமாலையும்
வெண்	வெளுத்த [யளான	தேய்ப்ப	(மார்பிலே) உரசாநி
நகையான்	தந்தபங்க்திகளை யுடைய	மூவாத	ந்க (அதினாலே)
கமலப்பாவை	பெரியபிராட்டியினுடையவும் [ய	வரை	முறறாத - (செவ்விய [ழியாத)
கரும்கண்	கறுத்தகண்களை யுடைய	நெடும்	மலைபோன்ற
ஆய்ச்சி	நப்பின்னைப்பிராட்டியினுடையவும்	தோள்	தோக்கமான
முலை	ஸ்தநகர்களிலே	மூர்த்திகண்	புஜங்களை யுடைய
இலங்கும்	விளங்காநிற்பதாய்	மூர்	ஸ்வாமிநீடூர். (இ)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கலையிலங்கும்) கலைகளிலங்காநின்ற ள்ள அகன்ற நிதம்ப்ரதேசத்தை யுடையளாய், ஒளியை யுடைய முத்துப்போலே வெளுத்த தந்தபங்க்தியையுடைய பெரியபிராட்டியார். (கருங்கணய்ச்சி) அவன் திருமேனியைப் பார்த்தபடியே யிருக்கையாலே திருமேனியில் கறுப்பு கண்ணிலே பூநின் நப்பின்னைப்பிராட்டி. (முலையிலங்கும்) இருவருடைய முலைகளிலும் விளங்காநின்ற ள்ள வெளியை யுடைத்தான மாணிக்கங்களாலே சமைக்கப்பட்ட ஹராமானதுவும் தரிஸரம் பஞ்சஸரமான முத்துவடமும் உரச, அந்தாலே ஈமூவாதேயிருக்கிற மலைபோன்ற நெடுந்தோள்மூர்த்தி கண்மூர்.

மலைபோலே யிலங்காநின்ற, நிரையாய் ஒன்றோடொன்று சந்தித்துச் செறிந்திருந்துள்ள மாடங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வீதியிலே, மடமொழியார் முகத்திலேநின்ற சிலைகள், ஆடவரை-காந்தரை, விலங்கி, மநஸ்ஸைச் சிறையிட்டுவைக்கிற திருநாங்கூர். சந்தி என்று-ஸாயம்ஸமயத்துக்குப் பேராய், ஸாயம்ஸமயத்திலே காந்தருடைய மநஸ்ஸைச் சிறையிட்டுவைக்கிற திருநாங்கூரென்னவுமாம். சிலைவிலங்கி என்றது - புருவம் வளைகை. ... (இ)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (கலையிலங்கியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதையான நப்பின்னைப்பிராட்டி இடைக்குலத்துக்கடுத்த தேவியாகையாலே அவள் ப்ரஸ்துதையானவாறே, யதுகுலத்துக்கடுத்த தேவியான ருக்மிணிப் பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்ந்ததும் திருவுள்ளத்திலோடி, இருவரோடும் ஸம்ஸலேஷித்தபடியை அதுஸந்திக்கிறோன்று ஸங்கதி.

எனது பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, சூ-பா, தான்போலும்.

(க) : “நீராவன நயிந் தவ ருக்கீழ்- நீளாகுலேந ஸத்ருசீ தவ ருக்மிணீ?”
என்னக்கடவகிறே

“நகை” என்றது - தந்தபங்க்திபை லக்ஷிக்கிறது. (மூவாதே) முற்
றிப்போகாதே, இளகிப்பதிக்கிற வென்றபடி. (இ)

மூ.—தான்போலுமேன்றெழுந்தான் தரணியாள

னதுகண்டு தரித்திருப்பானாக்கர்தங்கள்

கோன்போலுமேன்றெழுந்தான்குன்றமன்ன

விருபதுதோளுடன் துணிதத வொருவன்கண்டி

பான்போலுமென்றோக்கிற் செய்ய வாயார்

மரதகம்போல் மடக்கிளியைக் கைமேற்கொண்டு

தேன்போலுமென்றமழலை பயிற்று நாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியமபலததென்செங்கண்மாலே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மான்போலும்	மானோடொத்த	எழுந்தான்	எதிரிடுவந்தான்
மெல்	மருதுவான	என்று	என்றிப்படி எளிதாக
நோக்கில்	பார்வையையும்		எண்ணி
செய்ய	சிலந்த [ஸ்தரீகள	அதுகண்டு	அந்த எளிமையைக்
வாயார்	அதர்த்தையு முடைய		கண்டு
மரதகம்போ	மரததமணிபோன்ற	தரித்திருப்பா	நிாப்பயனா யிருப்பா
ல்	பசுமையை யுடை	ன	[அய்
	த்தாய்	அரக்காதற்க	ராக்கஸாகளுடைய
மடம்	மௌக்த்யத்தை யு	ள்	
கிளியை	கிளியை [டையதான	கோன்போலு	ராஜாவைப்போலே
கைமேல்கொ	தங்கள் கைகள்மே	ம்	(தன்னை மதித்து)
ண்டி	லே வைத்துக்கொ	என்று	கிளாந்து
	ண்டி	எழுந்தான்	எதிரிடுவந்த ராவ
தேன்போலு	தேனோடொத்து		ணனுடைய
ம்		குன்றமன்ன	மலைகள்போலே யிரு
மெல்	இனிதாய்		க்கிற
மழலை	மருதுவானபேச்சை	இருபதுதோ	இருபதுபுஜங்கனையும்
பயிற்றும்	கறியாகின்ற	ள்	
நாங்கூர்த்	திருத்தெற்றியம்பலத் தெ	உடன்	ஏககாலத்திலே
ன்செங்கண்மால்,		துணித்த	அறுத்துப்பொகட்ட
தரணியாளன்	பூபதியான சக்ரவர்த்	ஒருவன்கண்	அத்விதீயன்கூடர் (சு)
	தித் திருமகன்	கூர்	
தான்போலும்	கூத்தரியனைப்போலே		
வன்று	கிளர்ந்து		

எகசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, எ-பர், பொங்கிலங்கு.

சொல்லுப்பயிற்று மென்னுதே “மென்மழலை பயிற்று” என்கையால் - இவர்கள் வார்த்தையும் அவ்யக்தமதூரம் என்றத்தால் பரித்தவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகிளியையித்யாதி). “மென்மழலை” என்றத்தால் அவ்யக்தமதூரம் தோற்றுமே, “தேன்போலும்” என்று விசேஷிப்பாடினன்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கற்றவியித்யாதி). (சு)

மூ.—பொங்கிலங்கு புரிநூலும் தோலும் தாழ்ப்

பொல்லாத குறளுருவாய்ப் பொருந்தா வாணன்

மங்கலம்சேர் மறை வேள்வியதனுட்புக்கு

மண்ணகலம் குறையிரந்த மைந்தன்கண்டர்

கொங்கலர்ந்த மலர்க்குழலார் கொங்கை தோய்ந்த

குங்குமத்தின் குழம்போந்த கோலந்தன்னால்

செங்கலங்கல் வெண்மணல்மேல் தவழு நாங்கூர்ந்த

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (ஏ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு	பரிமளமானது	நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி	யம்பலத்தென்
அலர்ந்த	பரவாநின்ற	ன் செங்கண்மால்,	
மலர்	பூக்களைமுடித்த	பொங்கு	அபிவ்ருத்தமான கா
குழலார்	கேசங்களை யுடைய		ந்தியை யுடையதா
	ரான பெண்களு	இலங்கு	விளங்காநின்ற [ய்
	டைய	புரி	புரிகளை யுடைய
கொங்கை	ஸ்தநங்கள்மேல்	நூலும்	யஜ்ஞோபவீதமும்
தோய்ந்த	படிந்திருக்கிற	தோலும்	க்ருஷ்ணாஜிநமும்
குங்குமத்தின்	குங்குமத்தினுடைய	தாழ்	தொங்காநிற்க
குழம்பு	சேற்றோடு	பொல்லாத	ஸூந்தரமான
அலைந்த	கலந்திருக்கிற	குறன் உரு	வாமந வேஷத்தையு
கோலந்தன்	அழகாலே	வாய்	டையனாய்,
னால்		பொருந்தா	தன்னோடொவ்வாத
செம்	சிவந்திருக்கிற		ஜந்மத்தை யுடைய
கலங்கல்	காலுஷ்யத்தை யுடை	வாணன்	மஹாபவியினுடைய
	த்தான ப்ரவாஹ	மங்கலம்	மங்களங்கள் [ய்
	மானது	சேர்	பொருந்தியிருப்பதா
வெண்	வெளுத்த [மேலே	மறை	வேதகோஷத்தை யு
மணல்மேல்	மணற் குன்றுகள்		டையதான
தவழும்	மெள்ளமெள்ளப் பா	வேள்வியத	யாகத்தில்
	யாதின்ற	னுள்	

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, எ-பா, பொங்கிலங்கு. எகடு

புக்கு ப்ரவேசித்து [ருந்த] இரந்த யாசித்த
குறை தனக்குக் குறையாயி மைந்தன் க பாலன்கிடர் (எ)
மண் அகலம் பூயியை ண்டர்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பொங்கிலங்கு) மிக்கிலங்காநின்ற-ஒளி விடாநின்ற திருயஜ்ஞோபவீதமும், க்ருஷ்ணஜிரமும் தாழ. (பொல் லாதகுறளுருவாய்) “அழகிது” என்னில் நாட்டார் கண்ணெசசில்படு வர் என்று, விபரீதலக்ஷணையாலே சொல்லிற்றுகவுமாம்; † அன்றிக்கே, வைகுப்பயத்தாலே வைத்தகண் வாங்கப்போகாதபடி. யிருக்குமென்ன வுமாம். (பொருந்தாவாணன்) (க) “ஸூரர்ஹ்வயஸூரீ” - ஆஸூரம் பாவமாஸ்ரிதா” என்று ஹ்ருதயம் தண்ணிதாகை யன்றிக்கே ஜந்ம மே தண்ணிதானவாணன். (மங்கலம்சேர்) ஸர்வேஸ்வரன் செல்லும் படியான யாகமிதே; மங்கலங்கள் சேரத்தட்டில்லையிதே. (மண்ண கலம்) மஹாபலி உடையவனாய் தான் குறைவாளனுயிரந்த. (மைந் தன்கண்டர்) †என்ன பிள்ளுத்தான்.

(கொங்கலந்தவித்யாதி) பரிமளம் மாறாதேயிருந்துள்ள மலையு யுடைத்தான குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய கொங்கைதோய்ந்த குங் குமத்தினுடைய குழம்பையனைந்த கோலந்தன்னாலே, செங்கலங்கல் வெண்மணலிலே தவழநாங்கூர்; தாரை †ஸ்க்கலித்து நடந்தாப்போ லே (க) “ஸூரஹ்வயஸூரீ” - ஸாப்ரஸ்க்கலந்தி” என்னும்படியே.. (6)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-பிராட்டிக்காக ராவணனைக் கைகழியவிட்டானென்றா; அப்படிப்பட்ட பிராட்டியையும் க்ருஷ்ணஜிரத்தில் மறைத்துக்கொண்டு இந்த்ரனுக்காகக் கையேற்றான், அதிமாத்த்ர ப்ரதிஹாரை யழியச்செய்யவும் அநுஹாபாஸரை உபாயத் தாலே வெல்லவும் வல்லனென்று வாமநாவதாரத்தை யதுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

குறளாயிருக்கிற வைகுப்பயத்தானே ஆகர்ஷகமாகையாலே - நிந்தா ஸ்துதியென்று அத்தாந்த்ரமருளிச் செய்கிறா (அன்றிக்கேயித்யாதி). “மைந்தன்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (என்னபிள்ளுத்தான்) என்று. (பிள்ளு) பிள்ளைத்தனம்.

*மாங்கனிகள் நிரட்டுருட்டாவருகீர்ப்பொன்னியிலே அவ்வூரில் ஸ்தரீ ஜறங்கள் நீராட, அக்குங்குமத்தை யனைத்தத்தாலே சிவந்த கலங்கலான

சுக்க பெரியதிருமொழி, சுய, சுதி, அபா, சிலம்பினிடை.

வெள்ளமானது மெள்ளவருகைக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்குரர் (தா
ரைபித்யாதி). (எ)

மூ.—சிலம்பினிடைச்சிறுபரல்போல்பெரியமேரு

திருக்குளம்பில் கணகணப்பத்திருவாகாரம்

குலுங்க நிலமடந்தைதனை யிடந்து புல்கி

கோட்டிடை வைத்தருளிய வென்கோமான் கண்டர்

இலங்கிய ரான்மறையனைத்துமங்கமாறு

மேழிசையும் கேள்விகளுமெண்டிக்கெங்கும்

சிலம்பிய நற்பெருஞ்செல்வம் திகழாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (அ)

பதம்	உரை
இலங்கிய	விளங்காநின்ற
நால்மறைய	நாலுவகைப்பட்ட
னைத்தும்	ஸமஸ்த வேதங்க
	ளும் [ங்கங்களும்
அங்கம் ஆறும் வ்யாகரணாதி ஆற	
ஏழிசையும்	எப்தஸ்வரங்களும்
கேள்விகளும்	இ தி ஷாஸாதிங்களும்
	(ஆகிய இவை)
என்திக்கு	எட்டுத்திக்குகளில்
எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களி
	லும்
சிலம்பிய	சப்தியாநிற்பதாய்
நல்	விலக்ஷணமாய்
பெரும்	அபரிச்சிந்நமான
செல்வம்	ஸம்பத்து
திகழும்	விளங்காநின்ற
நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி யம்பலத்தெ	
ன் செங்கண்மால்,	
சிலம்பினிடை தண்டைச் சிலம்பினு	
டைய நடுவிஸிட்ட	
சிறுபரல்போ சிறியபருக்கைபோல்	
ல்	

பதம்	உரை
பெரிய மேரு	மிகவும் உயர்ந்து பெ
	ருத்திருக்கிற மே
	ருமலையானது
திருக்குளம்	அழகிய குளம்பிலே
பில்	
கணகணப்ப	கணகணவென்று சப்
	திக்கும்படியாகவும்
திரு	(மார்பி லெழுந்தருளி
	யிருக்கும்) பிராட்
	டியினுடைய
ஆகாரம்	ஸந்திவேசமானது
குலுங்க	அசையும்படியாகவும்
இடந்து	(பூமியை) குத்தியெ
	டுத்து
நிலமடந்தை	பூமிப்பிராட்டியை
தனை	
புல்கி	தழுவிக்கொண்டு
கோட்டிடை	தந்தத்தின்மேல்
வைத்தருளிய	எழுந்தருளு வித்துக்
	கொண்ட
என்கோமா	என்னுடைய ஸ்வாமி
ன் கண்டர்	கிடர். (அ)

வ்யா — ாட்டாமாட்டு. (சிலம்பினிடைபித்யாதி) சிலம்பினி
டையிட்ட சிறுபரல்போல் பெரிய மஹாமேருவானது திருக்குளம்

பிலே (க) “மேருக்கணகறையதே” என்னும்படியே கணகணப்ப, (திருவாகாரம் குலுங்க) (உ) * “அகலகில்லேணிறையும்” என்று பிராட்டியிருக்குமிருப்புக் குலுங்கும்படிக்கிடாக. (நிலமடந்தை) பூமியையிடந்து அதுக்கபிபாநிநியான பூபூமிப்பிராட்டியையப்புல்கி, கோட்டிடையிலே நீலமணியழுத்திவைப்போலே வைத்த செயலாலே †யென்னையடிமைகொண்டவன்கிடர்.

(இலங்கியவித்யாதி) பராமரணய ப(2)லத்தாலே யொளிவிடா
நின்னுள்ள வேதங்களாலும், ஆற்றங்கழும், ஸப்தஸ்வரங்களும். இதி
ஹாஸபராணங்களும், எட்டுத்திக்குக்களும். (சிலம்பிய நற்பெருஞ்
செல்வம் திருநாங்கூர் †(சப்திக்கக்கடவதாய் நன்றாய்ப்பெரியசெல்
வம். (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (சிலம்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே-நீனைக் காகச் செய்த செயலையும் பெரிய பிராட்டியாக்காகச் செய்த செயலையும் சொல்லி, அவற்றோடொக்க இந்தரின் கார்யத்தைச் செய்தமையை ப்ராஸங்கிகமாகச் சொன்னார், ஸ்ரீ பூமிநீனைகளில் மத்யஸ்த்தையான பூமிப்பிராட்டிய யிடையாட்டத்தில் செய்த சேஷ்மதத்தையு மதுஸந்திக்கிரரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, மண்ணாளந்த செயல்தானே மண்ணிடந்த செயலுக்கு ஸ்மாரகமாய் அத்தை யதுஸந்திக்கிரரென்னவாமாம்.

“என்கோமான்” என்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்திருார் (எண்ணியடிமைகொண்டவன்) என்று.

“சிலம்பிய” என்றதினார்த்தம், (சப்திக்க) என்றது. (அ)

மூ.—ஏழிலகும் தாள்வரையுமெங்குமூடி

யெண்டி சையுமண்டலமுமண்டி யண்டம்

மோடியையெழுந்தாழிமிசுமுழிவெள்ளம்

முன்னகட்டி லொடுக்கிய வெம்மூர்த்திகண்டா

ஊழ்தொறு ஈழ்தொறு முயர்ந்தசெல்வத

தோங்கிய நான்மறையனைத்தும் தாங்கு நாவர்

சேடியார்ந்த மணிபாடம் திகழு நாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியப்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஊழிதொறும்	காலங்கள் செல்லும்	உயாந்த	அபிவ்ருத்த(து)மான
ஊழிதொ	தொறும்	செல்வத்து	ஸம்பத்தை புடைவ
றும்			தாய்

(5)

(உ) தி-வாய்-சு-கடு-கடு.

ஏகஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ச-தி, கூ-பா, ஏழுலகும்.

ஒங்கிய	இனர்த்தியை யுடைத்	ஊழி	ஏறிப்பாய்ந்து [ஓம்
	தான		எண்திசையும் எட்டுத்திக்குக்களி
நால்மறைய	நாலுவகைப்பட்டஸ		மண்டலமும் எல்லாப்ரதேசங்களி
னைத்தும்	மஸ்த வேதங்களை		ஓம்
தாங்கும்	தரியாநின்ற [யும்		அண்டம் ப்ரஹ்மாண்டத்திலும்
நாவர்	நாவையுடைய ப்ரா		மண்டி அதிசயித்து
	ஹ்மணரை யுடை		மோழை எழு மோழைகினம்பி
	யதாய் [கிற		ந்து
சேழ்உயர்ந்த	மிகவும் உயர்ந்திருக்		ஆழி ஸமுத்ரமானது
மணி	மணிமயமான		மிகும் பொங்குவாராநின்ற
மாடம்	கூடஹங்களாலே		ஊழிவெள்ள ப்ரளய காலத்தில்
திகழும்	விளங்காநின்ற		ம் வெள்ளத்தை
நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி	யம்பலத்தெ		முன் முற்காலத்தில்
	ன் செங்கண்மால், [ஓம்		அகட்டில் திருவுதரத்தில்
ஏழ்உலகும்	ஸப்தத்வீபங்களி		ஒடுக்கிய அடக்கின
தாள்	பர்யந்த பர்வதங்களை		எம்மூர்த்திக எங்கள்ஸ்வாமிகிடர்.
	யுடைய		ண்டிர் (க)
வரையும்	மலைகளிலும் [ஓம்		
எங்கும்	எல்லாப்ரதேசங்களி		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏழுலகம்)ஸப்தத்வீபங்களும்†தாள்
களையுடைத்தான மலைகளும் எவ்வுமேறி, எட்டுத்திக்குக்களும் மண்ட
லமும் அண்டமும்†மிக்கு மோழையெழுந்து, ஆழியானது மிக்கி
ருவெள்ள ஊழிவெள்ளத்தைப்பண்டு திருமேனியி லேகதேசத்தி
லே யடக்கின ஸ்வேஸ்வரன்கிடர்.

(ஊழிதொறுமியாதி) காலம் செல்லச்செல்லக் குறைந்து காட்
டாதே (க) 'ॐ' - கலெளக்ருதயுகத்தஸ்ய' என்னும்
படியே உயர்ந்தசெல்வத்தை யுடையராய், ஒங்கியிருந்துள்ள நான்ம
றையை நாவாலே தாங்கவல்ல ப்ரஹ்மணரை யுடைத்தாய், ஆகாசத்
திலேதட்ட உயர்ந்த மணிமாடங்களை யுடைத்தான திருநாங்கூர். (க)

அநு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஏழுலகு மியாதி) கீழ்ச்சொன்ன அப
தாநங்களெல்லா மொருதட்டும், ஹரவிரிஞ்சி முக ப்ரபஞ்சமெல்லாம் கீழ்
வயிற்றிலே வைத்த அபநாநமொருதட்டுமாய்ப்படி அத்துமாயையாலே,
அத்தை யறுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தாள்களையுடைத்தான) என்றது - (க) “ஸ்வாஸ்யஸ்ய ஸ்வாஸ்ய - பாதாஃப்ரத்யந்த பர்வதாஃ” என்கிறபடியே பர்யந்த பர்வதங்களை யுடைத்தான வென்றபடி. “மண்டி” என்றதினாத்தம், (மிக்கு) என்றது .. (க)

மு — சீரணிந்த மணிமாடம் திருநாங்கூர்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென்செங்கண்மாலேக்

கூரணிந்த வேல் வலவனாலிநாடன்

கொடி பாட மங்கையர்கோன் குறையலாளி

பாணிந்த தொல் புகழான் கலியன் சொன்ன

பாமாலைபிவை யைந்துமைந்தும் வல்லார்

சீரணிந்த வுலகத்து மன்னராகிச்

சேண்விசும்பில் வானவராய்த் திகழ்வார்தாமே, (க௦)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர்	ஸம்பத்தானது	கொடி	த்வஜங்கையுடைய
அணிந்த	அடைந்திருக்கிற	மாடம்	க்ருஷங்கன்றிறைந்த
மணி	மணிமயமான	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்
மாடம்	க்ருஷங்கள்	கோன்	ராஜாவாய் [ரக்கு
திகழும்	விளங்குகின்ற	குறையல்	திருக்குறையலுரை
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள	ஆளி	பரிபாலனம் பண்ணு
திருத்தெற்றிய திருத்தெற்றியம்பலமெ		மவராய்	
ம்பலத்து	ன்கிற திவ்யதேசத்	பார் அணிந்த	பூமியெங்கும் வ்யாப
	தி லெழுந்தருளி	தமான	
	யிருக்கிற	தொல்	ஸ்வாபாவிகமான [ன
என்	எனக்கு ஸ்வாமியான	புகழான்	கீர்த்தியை யுடையரா
செம்கண்	சிவந்த திருக்கண்களை	கலியன்	ஆழ்வார்
	யுடைய	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மாலே.	ஸர்வேஸ்வரன் விஷ்	பாமாலை	பாசுரங்களுடைய ஸ
	யமாக,	ந்தாப்பருபமான	
கூர் அணிந்த	கூர்மையையுடைய	இவை ஐந்துமை இப்பத்துப் பாட்	
வேல்	வேலாயுதத்தை	ந்தும்	டையும் [கள்
வலவன்	ஆளுமவராய்	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
ஆலிநாடன்	திருவாலிநாட்டுக்கு நி	சீர் அணிந்த	ஸம்பத்தை யுடைய
	ர்வாழகராய்	தான	

உலகத்து இந்த லோகத்தில்	வானவராய் நித்யஸூரிகளோடு
மன்னர் ஆதி ராஜாக்களாயிருந்து	ஒரு கோஷ்ட்டியி
(அநந்தரம்)	ல் அந்வயமுடைய
சேண்விசம் பரமபதத்தில்	வாகளாய் [கள்.
பில்	திகழ்வா விளங்கப் பெறுவா

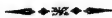
வ்யா.—பததாமபாட்டு. (சேரணிந்த) ஐஸ் வர்யமணிந்த மணிமயமான மாடத்தையுடைய திருநாங்கூர்த் திருநதெற்றியமபலத்திலே நிற்றித் துண்டரீகாக்ஷண ஸர்வேஸ்வரனை, (கூரணிந்த) துவேலில் கூர்மைபோலேயிருக்கும் கவிபாட்டில் கூர்மை என்கை. திருவாலிக்கு நிர்வாஹகரானவர், கொடிகளையுடையதான மாடங்கலையுடைய திருமங்கைக்கு ராஜாவானவர், குறையலாளி. (பாரணிந்த) து இட்டளத்தில் வெள்ளம்போலே பூமியெல்லாம் நெருங்கின புகழையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த பாமாலை யிவையையநுமைந்தும் வல்லார். (சேரணிந்தவிதயாதி) ஐவிகத்தி லேஸ்வர்யமும குறைவற புஜித்து, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளோடொரு கோவையாய் விளங்குவார். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அது —பத்தாம்பாட்டு. (சேரணிந்தவிதயாதி) அணிந்த-அடைந்த (துண்டரீகம்) ரத்தாபஜம் வேலின் கூர்மை சொன்னதுக்குக் கருத்து (வேலி விதயாதி). “குறையலாளி” என்றது-திருக்குறையனாரை யாளுமவரென்றபடி, க்ருஷ்ணவதாரா பதாங்களுக்குப் ப்ரதிபாதகங்களைந்தும், அது கலசாத வைந்துமாக வொரு சோததி திருவுள்ளமென்னு மிடந்தோன்ற மூலஸ்த்தபதங்களையே யருளிச்செய்கிறா (பாமாலை யிதயாதி) .. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து நாலாம்பதிருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - அஞ்சாந் திருமொழி தூம்புடை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†ஸ்ரீவநிர்வாஹகனாய்,†ஸ்ரீவாபேக்ஷிதப்ரதனாய், ஆஸ்ரித
†விரோதி நிரஸநலேனாய், விரோதியைப் போக்குமிடத்தில் தானே
வந்தவதரித்துப் போக்குமவன் திருமணிக்கூடத்தில் நின்றருனென்று,
க்ருதஜ்ஞராகையாலே இவையெல்லாம் தமக்குச்செய்கைக்கு வந்தி
ருக்கிருனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்... *

அநு.—தூம்புடையின் ப்ரவேசம் -“குன்றமும்” “சங்கையும்” “பாவ
மும்” என்கிற மூன்றுபாட்டில் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்கிறா (ஸ்ரீவ
நிர்வாஹகனாய்) என்று. “கெண்டையும்” என்கிறபாட்டில் அவதாரபல
(ஓல) மான ஸ்ரீவரக்ஷகத்வத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவாபே
க்ஷித ப்ரதனாய்) என்று. இரண்டாம்பாட்டு முதல் நாலுபாட்டின் ப்ரமே
யம் (விரோதி நிரஸநலேனாய்) என்றது. *

மூ.—தூம்புடைப் பணைக்கை வேழம் துயர்கெடுத்தருளி மன்னு
காம்புடைக் குன்ற மேந்திக் கடு மழை காத்த வெந்தை
பூம்புனலபொன்னி முற்றும் புகுந்து பொன்வரண்ட வெங்கும்
தேம்பொழில் கமழு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
தூம்புடை	துளைகளையுடைத்தாய்	ஏந்தி	குடையாகவேந்தி
பணை	பணை மரம் போலே	கடு	க்ருரமான
	பெருத்திருக்கிற	மழை	கலமாரியை [ரக்ஷித்த
கை	துதிக்கையையுடைய	காத்த	தடுத்து கோகுலத்தை
வேழம்	கஜேந்த்ராமுவாணு	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
துயர்	துடிக்கத்தை [டைய		யானவன்,
கெடுத்தருளி	போக்கியும்	பூ	அழகியதான
மன்னு	(பூமியிலே) பெருந்	புனல்	ஜலத்தையுடைய
	தி (வோபாய்ந்து)	பொன்னி	திருக்காவேரியானது
	இருக்கிற	முற்றும்	எல்லாவிடங்களிலும்
காம்பு உடை	மூங்கில்களையுடைய	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
குன்றம்	கோவர்த்தநமலை	பொன்	(அங்குள்ள) ஸுவா
	யை		ணங்களை

வரண்ட எங்கும்	தள்ளிக்கொண்டுவர, எல்லாப்ரதேசங்களிலும்	நாங்கூர் திருநாங்கூரிலுள்ள திருமணிக் திருமணிக் கூடத்தில்
தேம்பொழில் கமழும்	நீர்நிறைந்த சோலை பரிமளம் வீசாநின்ற	கூடத்தான் எழுந்தருளி யிருக்கிறான். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தூம்புடையித்யாதி) துணையை யுடைத்தாய், (க) “பனைத்தாள்மதகளிறு” என்னுமாபோலே பனைபோலே இருந்துள்ள கையையுடைய ஆணையினுடைய துயர்கெடுத்தருளி. (பனைக்கை) என்று பாடமாய்த்ததாகில் +அகப்பட்டாரை +யிடையற வீசும் கையையுடைய ஆணை. இத்தால் - என்றும் மதித்துப்போந்த வித்தனை; பரிபவப்பட்டறியாத ஆணையென்று கருத்து. (மன்னுவித்யாதி) பூமியிலே வேர்பாய்ந்த +மூங்கிலையுடைத்தான மலையை ஏந்தி, பரிஹரிக்கப்போகாத மழையைக்காத்த வென்ஸ்வாமி.

(பூம்புனலித்யாதி) பூத்தபுனலையுடைத்தான பொன்னியானது. அழகியவென்றுமாம். (முற்றும்புகுநது) ஒருகாலால் புகுருகையன்றிக்கே அடையப்பரந்துபுகுந்து. (முற்றம்) என்று பாடமாய்த்ததாகில், வெளியுள்ளவிடமெல்லாம் புகுநது. (பொன்வரண்டவெங்கும்) +கிடந்தபொன்னை எல்லாமுருட்டிக்கொண்டு தள்ளா. (தேம்பொழிவித்யாதி) நீர்மாறாதே பாய்கையாலே பொழிலானது பரிமளம் கமழா நின்ற திருநாங்கூர். (க)

அநு.—முதற்பாட்டு (தூம்பித்யாதி) “பனைக்கை” என்று - தழைக்கை; அத்தால் - பருமனைச்சொல்லுகிறதென்று விவகசித்து பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறா (அகப்பட்டாரையித்யாதி). (இடையற) நடுவொடிய. “காம்பு” என்றதினாத் தம் (மூங்கிலை) என்றது.

“வரண்ட” கொழிக்கவென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறா (கிடந்த வித்யாதி) (க)

மூ.—கவ்வைவாளையிற்றுவன்பெய்க்கதிர்முலைகவைத்திலங்கை மன்னிய விடும்பை நீரக் கடுங்களை துரந்த வெந்தை கொவ்வைவாய்மகளிர் கொங்கைக்குங்குமம் கழுவிப்போந்த தெய்வநீர்க் கபமூ நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கவ்வை	பேரொலியை யுடையளாய்	எயிறு	பற்களையுடையளாய்
வாள்	வாள்போன்ற	வண்	கருநகித்தையான
		பேய்	பூதனையினுடைய

கதிர்	(விஷம்மிக்கு) ஒளிவி	கொவ்வை	கோவைப் பழம்போ
	டாரின்	ன்ற	
முலை	ஸ்தந்தை	வாய்	அதரத்தையுடைய
சுவைத்து	அமுதுசெய்தும்		ரான
இலங்கை	லங்கையினுடைய	மகளிர்	ஸ்தீர்களுடைய
மன்னிய	நித்யமான	கொங்கை	ஸ்தந்தங்களின்மேல்
இடும்பை	தூர்வாக்க ஸம்பந்த		பூசப்பட்ட
	மாடி தாரித்யம்	குங்குமம்	குங்குமச்செறுகளை
	மானது	கழுவி	அலம்பிக்கொண்டு
தீர	தூலையுப்படி	போந்த	ப்ரவஹியாநின்ற
கடும்	க்ருரமான (கொல்ல	தெய்வம்	விலக்கணமான
கண்ண	பாணங்களை [வல்ல]	நீர	ஜலமானது
தூரந்த	விட்டவனுமான	கமழும்	பரிமளியாகின்ற
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி	நாங்கூர்	திருமணிக்கூடத்தாரின.
	யானவன்,		(க)

வ்யா.—இரண்டாமபாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) டயசோதைப்பிபாட்டி விக்ருதையாய் வாயாலே ஏத்துமென்றுகொண்டு அவனையதுகரித்து ஆர்ப்பரவத்தையுடையளாய், வான்போலே யிருந்த வெயிற்தையுடைய திண்ணிய பேய்ச்சியுடைய, விஷத்தாலே விமலிப் புகரையுடைய முலையைச்சுவைத்து. (இலங்கைமன்னியவிடும்பைதீர) லங்கைக்கு நித்யமாயிருப்பதொரு தாரித்யமுண்டு - புற்று பாம்புறதாயிருக்குமாபோலே தூர்வாக்கமான பாஷஸஜாதி மாறாதே யிருக்கையாகிற தாரித்யம் தீர, டொருருக்கு நன்மையாவது-வஸ்துபூதர்வத்தினை; ஊருக்குக் டீகிழ்மையாவது - அவஸ்துக்கள் வர்த்திக்கை. (கூர) என்று பாடமாய்த்ததாகில்-இடும்பைமிக, அத்தை அம்பாலே போக்கின வெந்தை. (கடுங்களைதூரந்தவெந்தை) ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே கண் பாராதே அம்பைவிட்டவென்ஸ்வாமி. (வவ்வியவிடும்பைதீர) என்று பாடமாய்த்ததாகில் - லங்கையைப்பற்றின துக்கமானது போம்படியாக, ராவணஸம்பந்தததால்வந்த துக்கம் போம்படியாக.

(கொவ்வையித்யாதி) கோவைப்பழம்போலே யிருக்கிற வாயையுடையரான ஸ்தீர்களுடைய கொங்கையிற்குங்குமத்தைக் கழுவிக்கொண்டுபோந்து டாய்ப்பாருதமான நீரானது பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாரின்றுள்ள திருநாங்கூர். (உ)

அரு.—இரண்டாமபாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) ஆர்நிதான ஸீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கும் ஆய்ச்சியாக்கும் பசுக்களுக்கும் வந்தவாபத்தைப்போக்கினவனவன்றியே, தனக்கும் தந்தேவியான வைதேவிக்கும் வந்தவா

11உஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, இ-தி, நு-பா; மாத்தொழில்.

பத்தைப் போக்கி எனக்கு அச்சேர்த்தியை யறுபவிக்கத்தந்த உபகாரக
என்று அறுஸந்திக்குரென்றுஸங்கதி

கவ்வை - ஆர்ப்பரவமாய், அதுதானும் - ஒரு விக்குதியாலே சப்தித்
துக்கொண்டு வருகையாய், அத்தாலே - பின்னையிடத்தில் பரிவாலேவந்த
விக்குதியால் பிறந்த சப்தமாய், இது இவன் முலை சுவைக்கைக்கு ஹேது
வென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (யசோதையித்யாதி).
ரர்க்குஸர்மாறாதே யிருக்கை ரிக்ததாரூபமான தாரிதர்யமாமோவென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (ஒருருக்கித்யாதி). (க) “ஈ ந்துநீனம் ஸ்ரீவநு - ஸந்த
மேநம் ததோவிது” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் வர்த்திக்கையில்
லாமையாலே, அவஸ்துக்களிருந்தாலும் (உ) “நீயம் நூபூரீலஜா - நேய
மஸ்தி புரீ லங்கா” என்னுமபோலே ரிக்குமான ஸ்த்தலமென்னலாமே
என்று கருத்து

(ங) “கூகீரீ வரஹு நீயம்-காவேரீ விரஜா ஸேயம்” என்றிருக்கை
யாலே (அப்ராக்குதமான) என்றது (உ)

மூ.—மாத்தொழில்மடங்கச் செற்று மருதிற நடந்து வந்தாள் [தை
சேத்தொழில்சிறைத்துப பின்னைசெவ்வித்தோள் புணர்ந்தவெந்
நாத்தொழில் மறை வல்லார்கள் நயந்தறம பயந்த வண்கைத்
தித்தொழில் பயிலு ராங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (ங)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை
மா	கேகசியென்னும் அ ஸூரனுடைய	பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டி
தொழில்	வ்யாபாரமானது	செவ்வி	அழகியதான[புண்டய
மடங்க	முடங்கும்படி	தோள்	புஜங்கனோடு [மான
செற்று	நிரவிய்த்தும்,	புணர்ந்த	ஸம்ஸ்லேஷித்த வனு
மருது	மருதமரங்கள்	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
இற	முறியும்படியாக		யானவன்,
நடந்து	அவற்றின் நடுவே போயும்	நா தொழில்	நாவினுடைய வ்யா
வன்	தருடமான		பாரமான அத்யய
தாள்	கால்களையுடைத்தான		நம்பண்ணப்பட்ட
சே	ருஷெபங்களுடைய	மறை	வேதங்களை
தொழில்	வ்யாபாரத்தை	வல்லார்கள்	நிர்வஹிக்கவல்ல ப்ரா
சிறைத்து	அழித்து		ஹ்மணர்கள்
		நயந்து	ஆதரித்து
		அறம்	தாமத்தை

(க) தை-ஆர-

(உ) ரர்-ஸு-ச-ந-உரு

(ங)

பெரியதிருமொழி; சு-ப, இ-தி, ந-பா, மாத்தொழில். ஏஉரு

பயந்த	உத்பாதித்த (செய்ய)	தி தொழில் அக்கிதர்மங்களை
வண்	உதாரமான [வல்ல]	பயிலும் அதுஷ்ட்டியாநின்ற
கை	கைகளினாலே	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மாத்தொழிலித்யாதி) கேசியுடைய வ்யாபாரமடங்கும்படி நிரவீத்து, நடைகற்கிறபோதே மருதுகளிற் றுப்போம்படி நடைகற்று, வலியதானையுடைத்தாயிருக்கிற சேக்கன டைய வ்யாபாரத்தை †மணற்கொட்டக மழிக்குமாபோலே யழித்து, நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வியையுடைத்தான தோளோடே புணர்ந்தவென்ஸ்வாமி.

நாவுக்குத் தொழிலான மறைவல்லங்கள், ஆதரித்துக்கொண்டு தர்மத்தையுத்பாதித்த உதாரமான கையைக்கொண்டு தீத்தொழில்பயி லாநிற்பர்களாய்த்து. †“வ்ருத்த (ஃ) வாநாய்ப்போந்தவன் வ்ருத்த (ஃ) ஹீநனானை, என்னுமாபோலே, தீத்தொழில் என்ற த்வநி விசேஷத்தைப்பற்றி சொன்னவார்த்தை†” என்றருளிச்செய்தார். தீ யினுடைய தொழிலென்றபடி. †அத்யயநத்தைப்பண்ணி, அத்யயநத் தாலே விதேயமாயிருக்கிற கர்மங்களை யு மதுஷ்ட்டியாநிற்பர்களாய் த்து. †அத்யயநத்தைப்பண்ணி, ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராகையாலே ஆர்த்த (ஃ) விஷயங்களிலே யிரக்கத்தையுடையராய், தர்மங்களை யுத் பாதிக்கிற உதாரமான கையைக்கொண்டு †அக்கிதர்மங்களையும் அது ஷ்ட்டியாநிற்பர்கள் †அவ்ஞூரினுள்ளார்க்கு அத்யயநமும் அதுஷ்ட் டாநமும் யாத்ரையாயிருக்குமாபோலே யாய்த்து அவனுக்கு விரோ திநிரஸநம் யாத்ரையாயிருக்கும்படி. (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மாத்தொழிலித்யாதி) தன்மல்வந்த வி ரோதியையும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு வந்த விரோதியையும் போக்கின வளவு மன்றிக்கே, திர்யக் ஸ்த்தாவரங்களுங்கூட தனக்கும் நப்பின்னைக் கும் ப்ரதிபந்தகங்களாக அவற்றை அநாயாஸேந நிரவீத்து நப்பின்னை யும் தானுமாயிருக்கிற சேர்த்தியை எனக்குத்தந்த வெந்தை என்கிறுநெ ள்று ஸங்கதி.

(க) “சிற்பில் சிதைத்து” என்றுப்போலே யிருக்க, “சிதைத்து” என் கையாலே யருளிச்செய்கிறா (மணலித்யாதி).

“அறம் பயந்த” என்று சொல்லிவைத்து “தீத்தொழில்” என்னும் போது, வ்ருத்தவானென்று சொல்லிவைத்து வ்ருத்தஹீந என்கிறப்போ

(க) பெரி-திரு-ந-உ-உ. † (பா) அக்கி ஹோத்ரங்களையும்.

என்கு பெரிவதிருமொழி, ச.ப, இ.தி, ச.பா, தாங்களும்.

லே பரஸ்பர வ்யாஹதம்போலே யிருக்கிறதே என்னும் சங்கையைப் பரி ஹரிக்கீரூர் (வ்ருத்தவானு யித்யாதி). (சொன்னவார்த்தை) என்ற வரந்த ரம், அல்ல என்றொருபதம் கூட்டுவது. தீதான தொழிலென்றர்த்தமல்ல, வாகிலும், தீயினுடைய தொழில் என்றபோதும் தாஹகத்வாதி குணஹீந தை ஸ்ப்புரியாதோ, 'அறம் பயந்த' என்றத்தோடே விருத்தமன்றோ வெ ண்ண வருளிச்செய்கீரூர் (அத்யயநத்தை யித்யாதி). திருமணிக்கூடத்தி லிருக்கும் வேதார்த்த வித்துக்கள் பகவத்பாரதந்தர்ய ஜ்ஞாநவான்களா யிருக்க, வேத விதேயங்களான கர்மங்களை யதுஷ்ட்டிக்கைக்கு ப்ரயோ ஜகமென்னென்ன வருளிச்செய்கீரூர் (அத்யயநத்தைப் பண்ணி ஆந்ருசம் ஸ்யேத்யாதி). ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநராய் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தம் அதுஷ்ட ட்டிப்பர்களென்று கருத்து. எம்பெருமானுடைய வபதாநங்களிலே யீடு பட்ட விவா அவர்களுடைய வதுஷ்ட்டாந விசேஷத்தைச் சொல்லுகைக் குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கீரூர் (அவ்வுரி வித்யாதி). இத் தால் - இவர்களைப்போலே எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதர்க்காகவே தங்களு டைய விரோதிகளைப் போக்கினுனென்று பரார்த்ததை தோற்றுகைக்கரு ணிச்செய்தா ரென்றதாய்த்து (ந)

மூ.—தாங்களும் சினத்து வன்தாள் தடக்கை மா மருப்பு வாங்கிப் பூங்குருந்தொசித்துப் புள்வாய்பிளந்தெருதடர்த்த வெந்தை மாங்கனிதுகூர்ந்து மந்தி வந்து வண்டிரிய வாழைத் தீங்கனி துகரு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாங்கு அரும்	(ஒருவரால்) பொறுக்	பூம்	பூத்திருக்கிற
	க வரிதான	குருந்து	குருந்தமரத்தை
சினத்து	கொபத்தை யுடைய	ஒசித்து	முறித்தும்
	தாய் [யதாய்]	புள்	பகாஸூரனுடைய
வன் தாள்	வலிய கால்களையுடை	வாய்	வாயை
தடம் கை	பெருத்த து திக் கை	பிளந்து	கிழித்தும்
	யை யுடையதுமான	எருது	ருஷபங்களை
	சுவலயாயீடத்தினு	அடர்த்த	நெருக்கி ஸம்ஹரித்த
	டைய		வனுமான
மா	பெரிதான	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
மருப்பு	கொம்பை		யானவன்,
வாங்கி	பிடுங்கியும்	மாங்களி	மாம்பழங்களை

புகர்ந்த	புஜித்த	இரிய	சிதறியோடும்படியாக
மந்தி	பெண்குரங்கானது	வாழை	வாழையினுடைய
வந்து	அங்குசினறும் வந்து	தி	இனிதான
வண்டு	(மதுபாநார்த்தமாக	கனி	பழங்களை
	இழிந்த) வண்டுக	துகரும்	புஜியாசின்ர
	ளானவை	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாங்கியாதி) ஒருவரால்தாங்கவரிதான சினத்தையுடைத்தாய், வலியதானையுடைத்தாய், பெரியகையையுமு டைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தினுடைய பெரியகொம்புகளை அராயாலேந குப்பைக்கிரைபோலேவாங்கி, அடியேபிடித்துத் தலையளவும் செல்லப்பூத்து தர்சநீயமாம்படி நின்ற குருந்தை முறித்து, பகாஸுரன் வாயைக்கிழித்து, எருதுகளேழையுமடர்த்த வென்ஸ்வாமி.

(மாங்கனி) மாம்பழத்தை புஜித்த மந்தியானது, “இனிர்ஸாந்தர்த் தாலே போதுபோக்கவேணும்” என்றுபார்த்து, மதுபாநத்துக்காகப் படிந்த வண்டுகளானவை சிதறிப்போம்படியாக, வாழையினுடைய இனியகனியைபுஜியாநின்றன. அதுவன் விரோதிநிரஸந்தாலல்லது போதுபோக்க மாட்டாதாப்போலே யாய்த்து இவையும் ரஸாதுபவத் தாலல்லது போதுபோக்கமாட்டாதே யிருக்கும்படியும். ... (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (தாங்கரு மித்தியாதி) தனக்கும் நப்பின்னைக் கு முள்ள விரோதிகளை நிரவரித்தமை பின்னாட்டச் செய்தே, மதுரையிற் பெண்களுக்குத் தவினமையு மருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“துகரும்” என்கிற வர்த்தமாநார்த்தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த முப்பாதிக்கிறார் (அவனியாதி). (ச)

மூ.—கருமகளிலங்கையாட்டி பிலங்கொள்வாய்திறந்து தன்மேல் வருமவள் செவியும் மூக்கும் வானினால் தடிந்த வெந்தை பெருமகளே பைதாங்கை தன்னொடும் பிரிவினாத திருமகன்மருவு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (டு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருமகள்	சண்டாள ஸ்தரீபோ	தன்மேல	தன்னுடையமேலே
	ல் அதி நீசையாய்	வருமவள்	வந்தவளான சூர்ப்ப
இலங்கையா	லங்கைக்கு நிர்வாஹ		ணகையினுடைய
ட்டி	கையாய்	செவியும்	காதையும்
பிலங்கொள்	குறைபோன்ற[ண்டு	மூக்கும்	நாவிகையையும்
வாய்திறந்து	வாயைத் திறந்துகொ	வானினால்	வாளாயுதத்தினால்

தழந்த	அறுத்துப் பொகட்ட	மங்கை	பூமிப்பிராட்டியும்
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி	தன்னொடும்	தன்னொடும்
	யானவன்,	பிரிவு இலாத	விஸ்வலக்ஷ்மீததை
பெருமகள்	நிருபாதிக ஸ்திரீத்வ		டையனாகாத
	த்தை யுடையவ		ப்போதும் ஸம்ஸ்
	ளாய்		லிஷ்டையான
பேதை	ஆஸித தோஷத்தில்	திருமகள்	ஸ்ரீதேவியும்
	அஜ்ஞாநமுடைய	மருவும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
	ளான		நாக்கூத்திருமணிக் கூடத்தானே.

வ்யா:—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுருமகள்) தண்ணிய ஸ்திரீ, திராவண னுடன் பிறந்தாளாகையாலே லங்கையிலுள்ளாரடையக் கொண்டாடும் படி யிருக்கிறவள், பிலம்போலே யிருக்கிற வாயைத்திறந்து, (தன் மேல்வருமவன்) துநரையயானவளை நோக்கி வந்தபடியாலே தன்மே லே வந்ததாயிருந்தபடி, (செவி) துறிட்டுக்கொடுவந்த துர்மாதத்தைப் போக்கித் தானானபடியே யாக்கிவிட்டபடி, துவனை புஜிக்கைக்கு விரோதியிவளிறே என்று பிராட்டியை நலிவதாக வாயையங்காநது கொண்டு வந்தாளாய்த்து; அவளுடைய செவியையும் மூக்கையும் வாளாலே யறுத்தவென்ஸ்வாமி.

(பெருமகள்) நிருபாதிக ஸ்திரீத்வத்தையுடையவள், (பேதைமங் கை) பிறர்குற்றமறிகைக்கு அறிவில்லாதபடி யிருக்கிறவள். ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியைச் சொன்னபடி. (தன்னொடும்பிரிவினாததிருமகள்) (க) “அகலகில்லேனிறையும்” என்கிறபடியே - ஒருகாலும் பிரியக்கடவ ளன்றிக்கேயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார், து ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் பெரியபிராட்டியாரும் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றனள். ... (இ)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கருவித்யாதி) இரண்டாம்பாட்டில *இலங் கை வவ்விவ விடும்பைகூரக் கடுங்கணை துரந்ததுக்குக் காரணமான குர்ப் பணகையின் துர்மாதத்தைப் போக்கின செயலைச்சொல்லி, இததால்-அந ற்யரை யநாதரித்துத் தன்னை யாசைப்பட்டாக்கு முகங்கொடாதவ னென்னு மர்ததத்தை எனக் கறிவித்தவ னென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தண்ணியஸ்திரீ) சண்டாளியென்றபடி. இலங்கையாட்டி-மண்டோ தரியன்றே, இவள் நிரவாஹிகையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராவ ண வித்யாதி). பிராட்டிமேலென்ன வேண்டாவோ வென்ன வருளிச

பெரியதிருமொழி, ச.ப, இ-தி, கூ-பா, கெண்டையும். ஏ.உ.சு.

செய்திருர் (அந்நயையானவனை யித்யாதி). (ஏறிட்டுக்கொடுவந்த தூர்மா நத்தை) என்றது - காமருபையாய்வந்து, “எனக்கெதிரில்லை” என்றிருந்த தூர்மாதத்தை யென்றபடி. (தானானபடியே) முன்புத்தை ராகுஸவேஷத் துக்கடுத்த வைரூப்யம் ப்ரகாசிக்கும்படியே.

விவரணம் (இவனை யித்யாதி) தொகுத்தவந்ததம் (பூரீபூமி யித் யாதி) (இ)

அவ. — ஆறும்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) தனக்குப் போ ராத ஜந்மங்களிலே பிறந்து ராகுகனானவன் தானான நிலையிலே கா ணலாம்படி திருமணிக் கூடத்திலே வந்து வுந்நிலித னானென் கிருர். *

மு.—கெண்டையும் குறளும் புள்ளும் கேழலும் மரியு மாவும
அண்டமும் கூடரு மல்லா வாற்றலுமாய வெநதை
ஒண்டிறல் தென்னனோட வடவரசோட்டங் கண்ட
திண்டிறலாளர் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கெண்டையும்	மத்ஸ்யமும்	ஒண்டிறல்	மிக்க பலத்தை யுடை
குறளும்	வாமநனும் [ம்	யனாய்	
புள்ளும்	பசுதியான ஹிம்ஸமு	தென்னன்	தென்தேசத்துக் கரச
கேழலும்	வராஹமும்		னான பாண்ட்யனா
அரியும்	நரவிம்ஹமும்		னவன்
மாவும	ஹயக்ரீவனும் (ஆகிய	ஓட	ஓடும்படியாகவும்
	இவ்வவதாரங்க	வடவரசு	பாண்ட்ய தேசத்துக்
	ளை யுடையனாய்)		கு வடக்கிலுள்ள
அண்டமும்	ப்ரஹ்மாண்டமும்		சோள தேசத்துக்
கூடரும்	ஸூர்யசந்த்ராகளும்		குராஜாவான சோ
அல்லா	மற்றுமுண்டான		ழனை
ஆற்றலும்	ஸ்ரேஷ்ட்ட வஸ்துக்	ஓட்டங்கண்ட	தோற்றேடும்படி யா
	களும்		கவும் பண்ணின
ஆய	தனக்குப் ப்ரகாசமாம்	திண்திறலா	தருமான பலத்தை
	படி யெழுந்தருளி	ளர்	யுடையரான ப்ரோ
	யிருப்பவனுமான		ஹ்மணருடைய
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி		நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.
	யானவன்,		

வ்யா.—(கெண்டையும்) மத்ஸ்யமும், ஸ்ரீவாமநனும், அன் னமும், ஸ்ரீவராஹமும், நரவிம்ஹமும், ஹயக்ரீவமும், விபூதியும்,

அதுதனக்குப் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணக்கடவ சந்த்ரஸ்ரீயார்களும். கற்றும, (க) “யத்யத் விபூதிமத் ஸத்வம் பூமிதூர்ஜிதமேவவா” என்கிறபடியே - விபூதியில் உச்சநித்மான பதார்த்தங்களுமெல்லாம் தானென்று சொல்லலாம்படியிருக்கிறவன். (ஆற்றலுமாய) வலியுடைத்தாய் நித்யமானபதார்த்தங்களாய் நின்றவென்ஸ்வாமி.

(ஒண்டிறலித்யாதி) ஒள்ளியதிறலையுடைய பாண்டியனெடும்படியாக, வடவரசான ராஜாவையோட்டங்கண்ட திண்ணியபிடுக்கையுடைய ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற. அவனவதரித்துச் செய்ததெல்லாம் தாங்களேசெய்ய வல்லராயாய்த்து அவ்வுரிவுள்ளாரிருப்பது. (க)

அரு — ஆறும்பாட்டு. (செண்டையித்யாதி) கீழெல்லாம் ராமக்ருஷ்ணவதார சரித்தரத்திலே மண்டினவர்க்கு, அவன் ஸர்வாபேகித ப்ரதனாகைக்காக மதஸ்யாத்யவதாரங்களைச் செய்தபடியைப் பார்க்கவே, அவையிரண்டும் பரத்வத்தோடொக்குமென்று தோன்றுகையாலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிரர் (தனக்கித்யாதி). (போராத) தகாத.

ராஜாக்களா யிருப்பாரை ப்ராஹ்மணராயிருப்பார் ப்ராஜிதரம்படியடிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; அவர்களர்யாயம் பண்ணி பகவத்வேதிகளாகில் (க) “அறுப்பதே கருமம்” என்கிறபடியே வெல்லவன்ஸ் மிடுக்குடைபரா யிருப்பரென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டார்த முப்பாதிக்கிரர் (அவனித்யாதி). (க்)

அவ. — ஏழாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) பார்த்தமான பதார்த்தங்களுக்கு நியந்தாவான ஸர்வேஸ்வரனிற்கேவந்து வர்த்தியானின்றனென்கிரர்

மு. — குன்றமும் வானும் மண்ணும் குளிர்புனல் திங்களோடு நின்ற வெளுசுடரு மல்லா நிலைகளுமாய வெந்தை மன்றமும் வயலும் காவும மாடமும் மணங்கொண்டெங்கும் தென்றல் வந்துலவு நாங்கூர்த் திருமணிக்கடத்தானே. (ஏ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றமும்	மலைகளும்	குளிர்புனல்	சைத்யத்தையுடைய
வானும்	ஆகாசமும்	புனல்	ஜலமும்
மண்ணும்	பூமியும்	திங்களோடு	சந்த்ரனும்

பெரியதிருமுழுது, சூ-ப, இ-தி, எ-பா, குன்றமும். எங்க

நின்ற	நிலைநின்றவனும்	காவும்	தோட்டங்களும்
தெய்வமும்	உலகன் கிரணனுமா	மாடமும்	க்ருஷங்களும் (ஆதிப
	ன-ஸூர்யனும்		இவற்றி னுண்டா
அல்லா நிலைக	மற்றுமுண்டான நகை		ன)
நும்	தீரங்களு	மணம்	பரிமளத்தை
	ம் (ஆதிய இவற்	கொண்டெவர்	க்ருஷித்துக் கொண்டு
	றை)	து	வந்து
ஆய	தனக்கு ப்ரகாரமாக	எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களி
	வுடையனான [வன்,		னும்
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியான	தென்றல்	மலய மாருதமானது
மன்றமும்	பெரிய வீதிகளும்	உலகம்	ஸஞ்சரியாநின்ற
வயலும்	கழனிகளும்	காங்கூர்த்திருமணித்	கூடத்தானே,

வ்யா.—(குன்றம்) சேதநர்க்கு போக்ய போகோபகரண போக ஸ்த்தநங்களைப் பண்ணிக்கொடுக்கக் கடவதான மலைகளும், அவர்களுக்கு அுவதாசப்ரதாரம்பண்ணுகிற ஆசாசமும், போக்யங்களைத் தரக்கடவ தான பூமியும், சைத்யத்தைப்பண்ணக்கடவதான ஜலமும், சந்த்ர னும், அவனொல்வந்தவவ்வலை ஆற்றுமாதிரியினும், சேதநருடைய ஜீவ நத்துக் குறுப்பான நன்மை தீமைகளைத் தெரிவியாநின்றன ரகஷத் ரங்களுமாய் நின்ற.

(மன்றமும்) மன்றிலேதானே சோலையுண்டாயிருக்குமே, வய விலே பொய்கைகளுமுண்டாயிருக்குமே, சோலையிலும், மாடங்களி லே ஸ்த்திகளிருப்பர்களே, அவ்வோவிடங்களிலுண்டான பரிமளத் தைக் கொண்டெவந்தெங்கும் தென்றல் ஸ்வாநின்றன உள்ள வென்னுதல் ; எங்குமுண்டான பரிமளத்தைக் கொண்டெவந்து ஸ்வாநின்றன உள்ள வென் னுதல் (எ)

அநு — ஏழாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) “அண்டமும் கடரும்” என் னு கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தை, மேல் மூன்று பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில், இதில் சொல்லுகிற அம்சத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பரார்த்தமான வித்யாதி).

“நிலைகள்” சேதநருடைய ஸ்த்திதிகளாய், அவற்றுக்கு ஜ்ஞாபகங்ள ளான நகைத்ரங்களை சந்த்ர ஸூர்ய ஸமபிவ்யாஹார பலத்தாலே செசல் லலாமென்றருளிச்செய்கிறார் (சேதநருடைய வித்யாதி).

ஏ.உ. பெரியதிருமொழி, ச.ப, இ.தி, அ.பா, சங்கையும்.

காவில் பரிமளம் சொல்லா மித்தனை போக்கி, மன்றிலும் வயலிலும் மாடத்திலும் பரிமளப்ரஸக்தி எங்கனெ யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மன்றிலே யித்யாதி). ஸ்திரீகள் ஸ்வதஃ பத்மகந்திகளா யிருப்பரென்று கருத்து, (எங்குமுண்டான) என்றது-மன்று முதலானவிவற்றி லெங்கு முண்டான வென்றபடி... .. (ஏ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. (சங்கையும்) த்யாஜ்யமாயும் உபாதேயமாயும் பௌதிகமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு நியந்தாவானவனிற்கே வந்து வர்த்தியாநின்றானென்கிறார். *

மூ.—சங்கையும துணிவும் பொய்யும் மெய்யு மித்தரணியோம்பும்
பொங்கிய முகிலு மல்லாப் பொருள்களு மாய வெந்தை
பங்கய முகுத்த தேறல் பருகிய வாளை பாயச்
செங்கயலுகளு நாக்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சங்கையும்	ஸம்சயமும்	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
துணிவும்	நிஸ்சயமும்		யானவன், [மும்
பொய்யும்	அஸத்யமும்	பங்கயம்	தாமரைப்பூவில் நின்
மெய்யும்	ஸத்யமும்	உகுத்த	பெருகாரின்ற
இத்தரணி	இந்தபூமியை	தேறல்	தேனை
ஓம்பும்	ரக்ஷிக்கத்தக்கதாய்	பருகிய	பாரம்பண்ணின
பொங்கிய	அ பி வ் ரு த்த மாகா	வாளை	பெரியமீனானது [கு]
முகிலும்	மேகமும் [நின்ற	பாய	துள்ளாநிற்க, (அதுக்
அல்லா	மற்றுமுண்டான	செம்	சிவந்த
பொருள்க	வஸ்துக்களும் (ஆகிய	கயல்	சிறுமீனானது [நின்ற
ளும்	இவற்றை)	உகளும்	(அஞ்சி)குதித்து ஓடா
ஆய	நியமிக்க வல்லவனான	நாக்கூர்த் திருமணிக் கூடத்தானே.	

வ்யா.—(சங்கையும்) (க) “ॐ” விஷ்ணு-ஸம்சயாத்மா விரஸ்யதி” என்கிறபடியே - விநாசத்தைப் பண்ணக்கடவதான ஸம்சயமும், துணிவும்-(உ) “ॐ” வ்யவஸாயாத்மிகாபுத்திரேகா” என்கிற துணிவும், பொய்யும் - ப்ரயோஜநிரபேக்ஷமாகச் சொல்லும் அநிதமான பொய்யும், ஹிதருபமான மெய்யும். (இத்தரணியித்யாதி) ப்ரயோஜந ரிரபேக்ஷமாக பூமியை ரக்ஷிக்கக்கடவதாய் விஸ்த்ருதமாயிருக்கிற மேகங்களும், மற்றும் இடி மின் துடக்கமானவை எல்லாவற்றுக்கும் நியந்தாவான ஸர்வேஸ்வரன்.

(பங்கயமித்யாதி) தாமரைப்பூவானது நிறைந்து உருத்த தேனைப் பருகின வாணையானது களிப்பாஸேபாய, சிவந்த கயலானது அஞ்சி ஸ்வஸ்த்தாநத்தில்தின்றும் பேராரின்றுள்ள. ... (அ)

அரு — எட்டாம்பாட்டு. (சங்கையு மித்யாதி) பரார்த்தமான பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் கிர்வாஹகளுகில், லோகத்தில் இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்சயிப்பார் சிலர், கிர்சயிப்பார் சிலர், பொய்யும் மெய்யும் சொல்லிக்கொண்டு திரிவாராய் கேவல தைவிகமான வ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஜீவிப்பாரும் முடிவாருமாய், இப்படி நாடு கிடப்பானென்னென்ற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக, சேதநகர்மாதுஸாரியாய் அவனே கிர்வஹிக்கிறுனென்று ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (த்யாஜ்யமாயு மித்யாதி).

“ஓம்பும்” என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷிக்கக் கடவதாய்) என்றது. உருத்த-ப்ரவஹித்த. வாணை-பெரியமீன். கயல்-சிறுமீன். ... (அ)

அவ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாவமுமித்யாதி) நிஷித்தாதுஷ்ட்டாரம், விஹிதாதுஷ்ட்டாரம், மோக்ஷம், மோக்ஷத்துக்கு உபயோகியான ஆத்மகுணங்கள், அதுக்கு விரோதியான அநாத்ம குணங்கள், இவற்றுக்கெல்லாம் நியந்தாவானவன் இங்கே வந்து வர்த்தியாரின்றருனென்கிறார் ... *

மூ.—பாவமு மறமும் வீடு மின்பமும துன்பந்தானும்

கோவமு மருளு மல்லாக் குணங்களு மாய வெந்தை

மூவரி லெங்கள் மூர்த்தி யிவனென முனிவரோடு

தேவர் வந்திறைஞ்ச நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாவமும்	பாபமும்	மூவரில்	ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்
அறமும்	புண்யமும்		ரர்களில்
வீடும்	மோக்ஷமும்	எங்கள்	எங்களுக்கு ஆஸ்ரய
இன்பமும்	ஸுகமும்		ணியனை
துன்பந்தானும்	துக்கமும்	மூர்த்தி	ஸ்வாமியானவன்
கோவமும்	க்ரோதமும்	இவன் என	இந்த விஷ்ணுவே
			என்று தெளிந்து
அருளும்	அதுக்ரஹமும்	முனிவரோடு	ஸநகாதி ருஷிகளோ
அல்லா	மற்றுமுள்ள		டு கூட [கன்
குணங்களும்	ஸத்வாதி குணங்களு	தேவர்	இந்த்ராதி தேவதை
	ம் (ஆகிய இவற	வந்து	கிட்டி [ருக்கிற
	றை) [னை		
ஆய	கிர்வஹிக்க வல்லவ	இறைஞ்சம்	ஆஸ்ரயிக்கும்படி யி
எந்தை	என்ஸ்வாமியானவன்,	நாங்கூர்த்திருமணிக்கூடத்தானே.	

வ்யா.—(பாவமும்) நிவித்தாறுஷ்ட்டாநமும், விவித்தாறுஷ்ட்டாநமும், மோகமும், ஸுகமும், இதுதான் நிலைநிலைமையாலே ஹரக் கடவதான துக்கமும், அறிவுடையார்க்கு த்யாஜ்யமானகோபமும் ப்ரஸாதமும்; மற்றும் ஸத்வாதி குணங்களுமெல்லாம் தானென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிற வென்ஸ்வாமி.

(மூவரில்) ப்ரஹ்மாதிகளுக் கந்தராத்மாவாய் நின்றும் ஸ்வேந் ரூபேணநின்று ரக்ஷித்தம் போருகையாலே ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராய்த் தோற்றுகிற மூவரில் ஸத்வப்ரகாரானவெங்களுக்கு ஆஸ்ரயணியணிஷ னென்று, ஸநகாதிகளோடே தேவர்கள் வந்தாஸ்ரயிக்கும்படி நிற்கிற.

அநு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (பாவமு மித்யாதி) சேதநா ஸம்சயாதிக ளோடே கூடியிருக்கும்படி காமாநுருணமாக ஈஸ்வரனே யவற்றுக்கெ ள்லாம் நிரவாஹகளுக்கெ ள்லாம் மூலமான க்ரியைகளுக்கும் தத்பலங்களுக் கும் நிர்வாஹகராரென்னும் சங்கையிலே, சேதநப்ரதம ப்ரயத்நாபேக்ஷிண ப்க்கொண்டு அவற்றுக்கு மவனே நிரவாஹகனென்னு மர்த்தத்தை யரு ளிச்செய்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (நிவித்தாறுஷ்ட்டாந மித்யாதி). (க)

மூ.—திங்கள் தோய் மாட நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே
மங்கையர்தலைவன் வண்டார் கலியன் வாயொலிகள் வல்லார்
பொங்கு நீருலகமாண்டு பொன்னுலகாண்டு பின்னும்
வெங்கதிர்ப் பருதிவட்டத் தூடுபோய் விளங்குவாரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
திங்கள்	சந்திரமண்டலத்திலே (போய்)	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ள
தோய்	படிந்திருக்கிற	தலைவன்	ராஜாவாய் [ளார்க்கு]
மாடம்	கருமங்கையையுடைய	வண்	ஸூந்தரமான [ன]
நாங்கூர்	திருநாகூரிலுள்ள	தார்	மாலையை யுடையதார்
திருமணிக் கூடத்தானே	திருமணிக் கூடமென்ற இவ் வியதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் விஷயமாக,	கலியன்	ஆழ்வார்
		வாய்	அருளிச்செய்த
		ஒலிகள்	சப்த ஸந்தாப்பமான
			இந்தப் பத்துப்பாட்டையும் [கள்,
			அப்பயலிக்க வல்லவர்

பொற்கு	வ்ருத்தியடையா	பின்னும்	அதுக்குமேலே
	கின்ற	வெம்கதிர்	ஸொயனது
	ஜலத்தையுடையஸுழ	பருதிவட்டத்	மண்டலத்தினுடைய
	தரத்தினுல் குழப்	து	
	பட்ட	ஊடுபோய்	நடுவழியாக(அர்ச்சிரா
உலகம்	பூமியை		தி மார்க்கமாகப்)
ஆண்டு	பரிபாலநம்பண்ணி		போய்
பொன் உலகு	ஸ்வர்க்கலோகத்தை	விளங்குவார்	(பரமபதத்தில்) உஜ்
ஆண்டு	அறுபவித்து		ஜ்வல ராவாகள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திங்கள்) சந்தர்பதத்தளவும செல்ல
வோங்கின மாடங்கையுடைத்தான திருநாகூரில் திருமணிக்கூடத்
திலேவந்து ஸந்நிஹிதனுனவனை. (மங்கையர்) திருமங்கையிலுள்ளார்
க்கு ப்ரதாநர், வண்மையையுடைத்தான தாரையுடையரான ஆழ்வா
ரருளிச்செய்தவித்தை வல்லவர்கள், கடல்குழந்த பூமியையாண்டு,
ஸ்வர்க்கத்தை நிர்வஹித்து, அதுக்குமேலே ஆதித்யமண்டலத்தின்
நடுவிட்டு அர்ச்சிராதிமார்க்கமேபோய் பரமபதத்திலேசென்று ஸ்வ
ஸ்வரூபத்தைப்பெற்று உஜ்ஜ்வலராவர். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திங்களித்யாதி) இத்திருமொழியில் ப்ரமே
யம்-ஸர்வநிர்வாஹகனுனவன், ஸர்வாபேக்ஷித்ப்ரதன், விரோதி கிரஹ
கேவன் என்கிறவை யாகையாலே, அந்தவந்த வதிகாரிகளுக்கு விரோதி நிவ்
ருத்தி பூர்வக பலப்ரதத்வம் சொல்லவேணுமென்று அதிகாரி பேதத்தைப்
பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (கடல்குழந்த வீத்யாதி) (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

நாலாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, ௪-௪, ௬-தி, ௬-பா, தாவளந்தன்.

கீழ்த் திருமொழியோடிதுக்குச் சேர்த்தியென்னெனறால்; சரணயனுனவன் பிராட்டியாரோடேகூடத் திருமணிக்கூடத்திலே வர்த்தியா நின்றாடுனென்றார்; வஞ்சகமீபதியிறே ஆஸ்ரயணியனுவான், இங்கே சரணம்புகுகிறார், *

அநு.—தாவளந்தின் ப்ரவேசம்.—திருநாங்கூர்திருமணிமாடக் கோயில்துடங்கி இவ்வளவு மதுபவித்துக்கொண்டு வந்தவர், இங்கே திருக்காவளம்பாடியிலே “களைகணியே” என்று சரணம் புகுகைக்கு ஸங்கதியென்னென்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸுகுமாரராயித்தயாதி). (மார்த்தவத்தாலே) என்றது-விரஜாஸலிஷ்ணுத்வத்தாலே என்கை. இத்தால்-அவயவங்கள்தோறு மதுபவிப்பாரைப்போலே அதுபவிவாரிததச் செய்தே, அதின் மிகுதியாலே, இங்கே “இது நமக்குத் தொங்கப்புகுகிறதோ” என்னு மதிசங்கையாலே சரணம் புகுகிறாரென்றதாய்த்து. அதிசங்கையாலே கலங்கினால் ஸாதநாதுஷ்ட்டாநங்களைப் பண்ணலாகாதோ, ப்ரபத்தி பண்ணவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கடுகவிய்யாதி). விவரணம் (ஒருவித்தயாதி). (அதாதிதது) என்றது-அந்த ஸாதநமாகிறதென்றபடி. “தவமேவ” என்கிற அவதாரணத்தின் கருத்தை ப்ரமாணமுடேகர வெளியிடுகிறார் (அஹமித்தயாதி). ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபந்தன்னை ஸத்ருஷ்டாந்த முப்பாதிக்கிறா (பித்தோபஹத னித்தயாதி). இந்த வர்த்தத்துக்கு மூலமானப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (மத்யமேத்தயாதி). திருமொழியின் ப்ரமேயத்தைக் காட்டுகிறார் (ஆகையாலே யித்தயாதி).

சரணம் புகுகிறாராகில் பிராட்டி முன்னாகவிதே சரணம் புகுருவது, மந்த்ராதந்திலங்ஙனையிறே யிருப்பதென்னு மதிசங்கை தீர்வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்த் திருமொழியோடித் திருமொழிக்கு விசேஷஸங்கதியை ப்ரஸ்நப்ரதிவசர ரூபேண தாசிப்பிக்கிறா (கீழ்த்திருமொழியோடித்தயாதி). கீழ்த்திருமொழியில் அஞ்சாம்பாட்டில் “தன்னெகும் பிரிவிராத திருமகள்” என்றதுஸந்தித்தாரிறே என்று கருத்து. இத்திருமொழியில் அஞ்சாம்பாட்டிலே “மடவரல் மங்கைதன்னை” என்றிருக்கிறதே பென்னில், முதற்பாட்டிலே “கண்ணனைகளைகணியே” என்று சரணம்புகுருகைக்கு முன்பேயன்றோ பிராட்டியை முன்னிடவேணுமென்று திருவுள்ளம்.

மூ.—தாவளந்துலக முற்றும் தடமலர்ப் பொய்கை புக்கு
நாவள நவின்றங்கேத்த நாகத்தின் நடுக்கம தீர்த்தாய்
மாவளம் பெருகி மன்னு மறையவர் வாழும் நங்கைக்
காவளம்பாடிமேய கண்ணனை களைகணியே,

(க)

எந்அ பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, க-பா, தாவளந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகம்முற்று ம்	(ஸ்ரீ கஜேந்த்ராமூர்வா ன்) எல்லா லோகங் களையும்	நடுக்கம்	பயத்தை
தாவளந்து	தாவித்திரிந்து (அப் பொழுது காணப் பெரிதான [பட்ட]	தீர்த்தாய்	போக்கினவனே!
தடம்	புலையுடைய	மாவளம்	அதிக ஸம்பத்தானது
மலர்	(ஒரு) மடுவிலே	பெருகி	வ்ருத்தியடைந்து
பொய்கை	இழிந்து	மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற
புக்கு	அந்தப் பொய்கையி லே (இருந்து)	மரையவர்	ப்ராஹ்மணர்கள்
அங்கு	நாவுக்கு [நாமத்தை அலங்காரமான திரு	வாழும்	ஸுகமாகவர்த்திக்கிற
நா	சொல்லி [நிற்க	நாங்கை	திருநாகூரிலுள்ள
வளம்	ஸ்தோத்ரம் செய்யா	காவளம்பா	திருக்காவளம்பாடி
நவின்னு	(அந்த) ஆனையினுடை ய	டி	யென்னும் திவ்யதே சத்திலே
ஏத்த		மேய	பொருந்தி வர்த்திப் பவனான
நாகத்தின்		கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே!
		நீயே	ஆஸ்ரீத பக்ஷபாதியா ன நீயே
		களைகண்	ரக்ஷகளுகவேணும்.

வ்யா.--முதற்பாட்டு. (தாவளநதித்யாதி) முதலையாலே யிடர்
பட்ட ஆணை தன்னை நோக்கிக்கொள்ளுதல், அம்முதலே இத்தை நோக்
குதல் செய்ததே; பாதக (பாத்தக) மானது ரக்ஷகமாகமாட்டாதே. அந்
த ஆணையினுடைய ஸ்த்தானேயாய்த்து நான்; முதலையினுடைய ஸ்த்தா
னேயாய்த்து பிறர். (தாவளநதுலகமுற்றும்) என்கிற விதுதன்னையும்
ஆணை தனக்கேயாக்கிவிட்டத்திலே யொருபூமலர் காணமையாலே பூ
மிப்பரப்படங்கலும் தாவித்திரிந்ததென்னவுமாய்; அன்றிக்கே, திரு
வுலகநந்தருளினபடியையாக்கி, பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாலேந
அளந்து கொண்டானென்னுதல். நீபூமியளந்துகொள்ளுகைக்கு அந்த
பூமியிலுள்ளார் தாங்களேதேனும் யத்ரித்ததுண்டோ? (தாவளந்தித்
யாதி) “ஒருபூமலர் காணலாமோ” என்னுயாசையாலே பூமிப்பரப்ப
டங்கலும் தட்டித்திரிந்து, பின்பு ஒருபாதேசத்திலே பெரியமலரை
யுடைத்தாயிருப்பதொரு பொய்கையைக்கண்டு, அதிலே முதலையுண்
டென்றறியாதே போய்ப்புக்கு அதின்வாடிலே யகப்பட்டு ஒருபோக்
கடியறியாதே தடுமாறி, முன்பாய்ந்தால் “அயமே” என்னுயாபோ
லே பூர்வஜாமவாஸநையாலே, நாவுக்கலங்காரமான திருநாமத்தைச

சொல்லி. (க) “நாவாயிலுண்டே நமோநாரணுவென்று ஓவாதுரைக்கு முரையுண்டே” என்னக்கடவதிறே. அதுவும் (உ) “நாராயணவோ” என்றிறே கூப்பிட்டது. (அங்கு) தானகப்பட்ட பொய்கையிலே நின்று, திருநாமத்தைச்சொல்லுகிற ஆணையினுடைய அச்சத்தைப் போக்கினவனே! ஆணைதான் தனக்குதவுநல் முதலே யுநவுதல் செய் ததோ நீயேயன்றோ மடுவின்கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்துதவினாய்.

(மாவளம்) நிரவதிக ஸம்பத்தானது, ஆற்றுவாயில்நீர் மேன்மேல் நெடுகுமாபோலே பெருகிவாராநிற்பதாய், அது தனக்கொரு விச்சேத மின்றிக்கே யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர், வேதைகஸமதிகம்யனானவனைக் கண்ணுலேகண்டு வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில் திருக்காவளம்பாடியிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற க்ருஷ்ணானவனே! (மேய) அவதாரங்களில் வ்யாவ்ருத்தி, ஒரோகாலவிசேஷங்களிலேயாய் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்த தென்னாமே, நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (கண்ணனேகளைகண்ணீயே) உன்னை யுகந்தாரைவிடமூட்டாதே வர்த்திக்கிற நீயே ரகுகளுகவே னும். அவன் (க) “ஃ” - மாமேகம்” என்றவார்த்தை இவர்தா மே யருளிச்செய்கிறார். (க)

அரு.—முதறபாட்டு. (தாவளந்தியாதி) “கண்ணனேகளைகண்ணீயே” என்று சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ஸ்ரீகஜேந்தரரக்ஷணம் சொல்லுகைக்கு உபயோகம் காட்டுகிறார் (முதலையாலே யித்யாதி). (பிறர்) என்றவந்தரம், ஆகையாலே நீயே களைகண்ணென்கிறார் என்று கூட்டுவது.

திருவுலகளந்த வபதாநத்தைச் சொன்னதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (நீபூமியித்யாதி). நாவுக்கலங்காரமோ திருநாமமென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (நாவாயிலித்யாதி). வாயில் நாவுண்டே அதுக்குத்தான் உரையுண்டே என்று தோறறுகையாலே நாவுக்கலங்காரமாமென்று திரு வுள்ளம். ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ஆதிமூலமென்று கூப்பிட்டதென்றன் றோ ப்ரவித்தி, நாராயணசப்தத்தாலே கூப்பிட்டதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அதுவு மித்யாதி).

“மன்னும்” என்றதின் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அது தனக்கித் யாதி). “கண்ணன்” என்றதால்-நீ சொன்னவர்த்தத்தையே யுனக்கு நான் உபதேதிக்க வேண்டிறதே! என்னும் தாத்பாயத்தை ஸ்ப்புரிப்பிக் கிறார் (அவனித்யாதி) (க)

எச்சு பெரியதிருமொழி; சூப, கூதி, உயர், மண்ணிடந்து.

மூ.—மண்ணிடந்தேனமாகி மாவலி வலி தொலைப்பான்

விண்ணவர் வேண்டச் சென்று வேள்வியிற் குறையிரந்தாய்

துண்ணெனமாற்றார் தம்மைத் துலைத்தவர் காங்கமேய

கண்ணனே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணியே.

(உ.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எனமாகி	ஆ திவராஹ மாய்க் கொண்டு	துலைத்தவர்	ஸம்ஹரித்த வீரர்கள் வர்த்திக்கிற
மண்	அண்டபித்தியி லமூர் தின பூமியை	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
இடந்து	குத்தியெடுத்து,	காவளந்தண்	திருக்காவளம் பாடி
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	பாடியாய்	பென்னும் திவ்ய
வலி	பலத்தை		தேசத்தில் ஸந்திஷி
தொலைப்பான்	போக்கு கைக்காக	மேய	தனையிருப்பவனே!
விண்ணவர்	தேவர்கள்		(அந்ததிவ்ய தேசத்தி
வேண்ட	ப்ரார்த்திக்க		ல்) நித்யவாஸம் ப
சென்று	பொய் [தில்	கண்ணனே	ண்ணுமவனை
வேள்வியில்	(அவனுடைய) யாகத்	நீயேகளைகண் நீயே	க்ருஷணனே! [ஹம்,
குறை	தனக்குக் குறையாயி	நீயே ரக்ஷகனாகவே	
	ருந்த பூமியை	காவளந்தண்பாடி	பெயன்று-கூ-சோ
இரந்தாய்	யாசித்தவனே!	லைகளுடைய, வளம்-ஸம்ருத்தி	
துண்ணென	சேர்மராக	யினாலே, தண்-குளிரந்திருக்கி	
மாற்றார் தம்	சக்ருக்களை	ற, பாடி - திவ்யதேசம் என்று	
மை		சப்நார்த்தம் கண்டுகொள்	
		வது.	(உ.)

வ்யா — இரண்டாம்பாட்டு. (மண்ணிடந்தேனமாகி) காவலாக இட்டுவைத்த கடல்தானே பாதக (ஈடு) மானவாரே நீருக்கும் சேற்றுக்கு மிருயாத வடிவைக்கொண்டு பூமியை யிடந்தெடுத்தது. (மாவலி வலிதொலைப்பான்) மஹாபலி பக்கலிலே ஒளதார்யமென்றொரு குணம கிடக்கையாலே, ராவணாதிக்களைப்போலே தலையை யறுக்கவேண்டி டுற்றில்லை; ஆனாலும், தேவர்களை நெருக்குகையாலே, ராவணன்செய லுண்டாயிருந்தது; நிரஸிக்கவேண்டி யிருக்கசெய்தே யாட்டிற்றி லன்; அவனை யழிக்கமாட்டாதே தன்னையழித்தானாய்த்து. கொடுத்த வளர்த்தகையைக்கொண்டு தானிரந்தானாய்த்து. மஹாபலியினுடைய மடுக்கை யழிக்கக்காக, அவனாலே ரோஷப்பட்ட தேவர்களர்த்திக்க. (சென்று) அவனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று. (வேள்வியில்)

பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, ந-பா, உருத்தெழு. எசுந.

(க) “[ஸீஸு ராஜரூபீன் லக்ஷுயஸுபிஷே-வீச - ஸ்ரீமதாராஜராஜேந லங்காயாமபிஷேசிதி]” என்றார்களிறே அவன்றன் பரிகரமான சுசு ஸாரணர் தாங்களே. [ஸீஸு - ஸ்ரீமதா] உனக்கு முடிதந்த ப்ரஹ்மா திகளுடைய ஐஸ்வர்யம் போலன்றிக்கே, ஊற்றுமாறாதலம்பத்துடையவனாலேகான் அவன் முடிபெற்றது. [ராஜரூபீன்-ராஜராஜேந] உனக்கு முடிதந்தவர்களுக்கு முடிகொடுக்கப் பிறந்தவனாலே கான். [லக்ஷுயஸுபிஷே-வீச - லங்காயாமபிஷேசிதி] இனி உனக்கு ஒருகுடியிருப்புத் தேடிக்கொள்ளாய். அவன்பரிகரமாயிருந்துவைத்து அவன் மிக்கையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் காணுநிற்கச்செய்தே இப்படி சொல்லுகைக் கடி-அவர் கையும் வில்லும் கண்டுபோந்த நாளனுமையாலே; “இக் கொசு குநம்மை என்செய்யப்புகாநின்றதோ” என்று இவன் மதிப்பற நினைத்திருந்தபடியாலே. (இன்பக்கதிர் முடியரசரிததாய்) இன்பத் தை விளைப்பதாய் ஆநந்தாவஹமாய் மதிப்புடைத்தான முடியையும் அதுக்கு விஷயமான ராஜ்யத்தையும் கொடுத்தருளினாய்.

(பருத்தித்யாதி) ஸ்ரீவாமநம்படியாய்த்து அங்குள்ளவையெல் லாமிருப்பது. அதாவது-தோற்றத்தில் காரியப்பாடுண்டா யிருக்கை. (பழம்) போ (ஈ) க்யம் குறைவற்று போக்தாக்கள் தேட்டமாயாய்த் திருப்பது. (கருத்தனே) அசக்தன்சக்தனையன்றோ அபாஸ்ரயமாகப் பற்றுவது. (காவளந்தண்) இப்படி சக்தனான நீயே ஸந்நிவிதனான பின்பு நீயே ரக்ஷகனாகவேணும் (ந)

அரு — மூன்றும்பாட்டு. (உருத்தித்யாதி) ஸ்ரீகஜேந்த்ராமூலானுடைய ஆர்த்தியும் மண்ணினுடைய விலக்காமையும் இந்த்ரனுடைய விலக்கா மையும் பற்றுசாகரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, விரோதியான வாலியின் ப(உ) லமும் பெருமாளுடைய ஸௌகுமார்யமும்கண்டு இவா ரக்ஷகராகமாட் டாரென்றிருந்த மஹாராஜருக்கும், ‡ மழுவேந்திக்கொடுத்தாகிலும் அவர் விரோதியைப்போக்கின வபதாநத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“உருத்து” என்றது சேற்றத்தைச் சொன்னவிடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வெஞ்சினத்த வித்யாதி). வாலிமான் க் கணையைப் பொகட்டென்னுதே, “மார்வில்” என்றும் “ஒருகணை” என்றும் விசேஷித் ததுக்குக் கருத்து (விட்டாரித்யாதி) (ஒசழக்காக) அஸ்ரத்தையாக. யோ ஜநாந்தர மருளிச்செய்யக் கோலி தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வாலியித்

(க) ரா-பு-உஅ-உஅ. ‡ மழுவேந்துகை-ஸத்யம்பண்ணுகை.

கி.ச. பெரியதிருமொழி, சு.ப, கூ.தி, ச.பா, முனைமுதத்து.

யாதி). (தன்னையே) என்ற வந்தரம், ஆளாக்கி ஜயிப்பித்தாய், என்று செஷம். இதுக்குருஷ்டார்தம் (நகாங்கேஷ விஜயம்த்யாதி). அர்த்தாந்த ரந்தன்ன யருளிச்செய்குரா (உன்னித்யாதி). இந்த விரண்டாமர்த்தத் துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (தத்ராஜய இத்யாதி). “ஸூத்ரிகமேவ ச்ரீநாஜே சாஸ்திரம்” - ஸூத்ரிகமேவ தத்ராஜ்யே ராகவஃ ப்ரத்யபாத யத்”.

வாசுவையாதி தமக்கிஷ்டமானாரை ராஜயத்தில் வைத்தமைகண்ட விடமுண்டோ வென்ன (ஸ்ரீமதேத்யாதி). (அடி) என்ற வந்தரம், என் னென்னில என்று செஷம். “சுத்ரி” தேஜஸ்ஸாய், அத்தாலேமதிக்கப் பட்டவென்று பலித்த வர்த்ததை யருளிச்செய்குரா (மதிப்புடைத் தான) என்று.

முளைதன்றே பருக்கவேண்டுவது, பருத்த முளைகூடுமோ வென்ன யருளிச்செய்குரா (ஸ்ரீவாமந வித்யாதி). தோற்றத்தில் காரியப்பாடுண் டாகையாவது-வாமநன்னுன் பிறந்தவுடனே வளர்ந்தாப்போலே, இவை யும் முளைத்தவுடனே ப (ஷ) ல பர்யந்தமாகை... .. (க)

மு.—முளைமுதத்தரக்கன்மாளமுடி கள் பத்தறுத்து வீழ்த்தாப் கணையவற் கிணையவற்கே யரசளித்தருளிளுனே கணிகளில் கயல்கள் பாயசசுரும்பு தேனுகருநாகைக் கணிகழல் காவள தண்பாடியாய் கணைகளீயே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
முளைமுதத்து	பொழுதத்திலே	கணைகளில்	நீர்நிலைகளில்
அரக்கன்	ராவணன்	கயல்கள்	மதஸ்யங்கள்
மாள்	முடியும்படியாக	பாய	(பயந்து) அப்புறதே
பத்துமுடிகள்	(அவனுடைய) பத்து		ஒடும்படியாக
	த்தலைகளையும்	சுரும்பு	வண்டுகளானவை
அறுத்து	சேதித்து [ணி	தேன்	மதுவை
வீழ்த்து	கீழே விழும்படிபண்	துகரும்	(ஆரவார த்துடனே)
ஆங்கு	அந்தவிடத்திலே		பாகம் பண்ணின்
அணையவறகு	அப்படிப்பட்ட ராவ	நாங்கைக்காவளந்தண்பாடியாய்	[ந
	ண்ணுக்கு	கணை	ஒலியாசின்
இணையவற்கே	தம்பியான விபீஷண	கழல்	வீரத்தண்டையை யு
அரசு	ராஜயத்தை [னுக்கே		டையவனே!
அளித்தருளி	க்குரை பண்ணினவ	கணைகண்ணீயே.	(ச)
னுனே	னே!		

பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, ச-பா, முனைமுகத்து. ஏசு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. — (முனைமுகத்து) பூசல் நெற்றியிலே (அரக்கன்மாள்) வஞ்சகத்தாலே பொருதழிக்கப் பார்க்குமவர்கள் தங்களைப்போலன்றியே, பூசல்நெற்றியிலே அவனழியும்படியாக. (முடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்து) தலைகளையறுத்து ஹோமம்பண்ணி அவ்வழியாலே பூண்கட்டின தலைகளையறுத்து விழவிட்டு. (ஆங்கு) அந்தயுத்த சூழிதன்னிலே, உயிரையுமுடலையும் பிரித்தாப்போலே இருவரு மிரண்டிடத்திலையாம்படி ப்ராதுகூல்யத்திலே கைவளர்ந்த அப்படிப்பட்டவனுக்கினையவனுக்கே. (அரசளித்தருளினானே) ராஜத்ரோஹத்தைப்பார்த்தால் ஸம்பந்தமுள்ள விடமெங்கு மழியச்செய்யவேண்டியிருக்க, அவன்தம்பிக்கே கொடுத்தானாய்த்து. அவன்றானும், தோஷத்துக்கு (சு) “ॐ”-தஸ்யாஹ மதுஜோ ப்ராதா” என்றிறே சொல்லுவது. மஹாராஜரருளப்பாடிட்ட வந்தரம் அந்தப்ரீதியிலே நெஞ்சு செல்லாதே, “ஆர்பின்னே பிறந்தவென்னை இப்படியருளப்பாடிடுவது” என்று அதிலே தரைப்பட்டானிறே.

(சுணை) சுணைகளிலே வர்த்தியாநின்ற உள்ள கயல்களானவை, சுரும்புகள் மதுபாநம் பண்ணுகிறபோதை ஆர்ப்பரவத்தை யறுஸந்தித்து, தன்மேலே விழுகிறனவாகக்கொண்டு பாயாநின்ற உள்ள திருநாகூரிலே. (சுணையித்யாதி) ஆபரணவொலியைச் சொல்லுதல்; செறிந்த வீரக்கழலை யுடையவென்னுதல். (உ) “ॐ” - ஏதத்வரதம் மம்” என்கிறபடியே ரக்ஷிக்கக்கூடாக வீரக்கழலிட்டு அதுக்கூடாக ஸந்திவிதனுமாயிருக்கிற உன்னையொழிய வெனக்கபாஸ்யமுண்டோ? (சு);

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (முணையித்யாதி) வாலியை யெதிரிடாதே ஒளியம்பாலேயழித்து அவன் தம்பிக் கரசளித்த வனவன்றியே, எதிரம்பு கோத்துப்பூசல் தலையிலே வெற்றிபெற்று அவன்தம்பிக் கரசளித்த வபநாநத்தை யறுஸந்தித்து சரணம் புகுகிறுரென்று ஸங்கதி.

அரக்கன் மாளப்பண்ணி என்ன வமைந்திருக்க, “முடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்து” என்று இத்தனை யருளிச்செய்கையாலே தோற்றின துஷ்கரையை யுபபாதிக்கிறார் (தலைகளை யித்யாதி). “ஆங்கனையவற்கு” என்றதுக்கு-அந்த யுத்தநங்கத்தில் நின்ற தம்மோடொத்தவர்களுக்கு சப்தார்த்தமாய், அதாவது-நாமவனுடைய உடலையு முயிரையும் பிரித்தாப்போலே (சு) “ॐ”-தஸ்யாஹ மதுஜோ ப்ராதா”-ப்ராணேயோ பிகரீயஸம்” என்னும்படியே

(க) ரா-பு-சு-எ-க-உ.

(உ) ரா-பு-சு-அ-ந-ந.

(ந) ரா-சி-உ-ஏ-ந-ந.

வான பிராட்டியையும் தம்மையும் பிரித்த ராஜத்ரோஷிக்கென்று கருத் தாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அந்த வித்யாதி). (க) **“லீஷணஸ்த தர்மாத்தமா”** என்று அவரைக் கொண்டாடி யிருக்க, ருற்றந்தோன்ற தத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டுச் சொல்லுகை சேருடேஃ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவன்றனுமித்யாதி). தாம் சரணம்புகுகிறவ ராகையாலே தமக்கு த்ருஷ்டாந்த பூதரிடத்தில் குணந்தண்ணைச் சொல் லாரிடுமே; அவர் கருத்தையே சொல்லவடுக்குமென்று கருத்து. தோஷாது ஸந்தாநமானவழி எங்ஙனே, ஸ்வரூபகதநமாக வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரித்யாதி). அபயப்ரதாநாநந்தரம் தத்ஸம் பந்தத்தைச் சொல்லுகைக்கு தோஷாதுஸந்தாநம் விநா சொல்லவொண் ணாதென்று திருவுள்ளம்.

சரும்புகள்-வண்டுகள். கனையாநின்றன, கழல்-திருவடிகளை யுடை யவென்று கீழருளிச்செய்த பதவ்யத்துக் காத்தாந்தரம் (செறிந்தவித் த்யாதி). (ச)

மூ.—படவரவுச்சிதன்மேல் பாய்ந்து பன்னடங்கள்செய்து

மடவரல்மங்கை தன்னை மார்வகத்திருத்தினுனே

தடவரை தங்கு மாடத் தகு புகழ் நாங்கைமேய

கடவுளே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணியே.

(இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
படம்	(விரிக்கப்பட்ட)படங்	இருத்தினு	நித்யமாக வைத்தவ
	கனையுடைய னுன	னே	னே!
அரவு	காளியனுடைய	தடம்	விசாலமான
உச்சிதன்மே	சிரஸ்ஸில்	வரை	பர்வதங்கள் போன்ற
ல்		மாடம்	மாளிகைகள்
பாய்ந்து	குதித்து	தங்கு	தங்காநிற்பதாய்
பல்நடங்கள்	அநேக விதங்களான	தகு	தகுதியான
	நர்த்தகங்களை	புகழ்	கோத்தியானது
செய்து	பண்ணி [வளாய்	மேய	சோந்திருக்கிற
மடவரல்	மடப்பத்தை யுடைய		நாங்கைகாவளந்தண்பாடியாய்!
மங்கைதன்னை	நித்யயௌவந முடை	கடவுளே	ஸ்வாதிகனே!
	யளான பெரிய பி		
	ராட்டியை		
மார்வகத்து	திருமார்பிலே		

களைகண்ணியே. (இ)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (படவாவித்யாதி) மடுவின் கரையிலே சென்று உவப்புத்தட்டி ஆர்த்துக்கொண்டபோது, “ஆர்தான் என்கல

விருக்கையில் நின்று என்னைத் தூர்துவருகிறவன்” என்று சீறி, புடம் விரித்துக்கொண்டு வந்துதோற்றின காளியனுடைய உச்சியிலே இலக் காகப்பாய்ந்து, பரதசாஸ்தர்த்தில் இத்தைக்கொண்டே இன்னும் வே ண்டும் லக்ஷணங்களெழுதிக்கொள்ளலாம்படி பல்வகைப்பட்ட கூத் துக்களையாடி. (மடவரல்மங்கைதன்னை) ஆஸ் ரிதஸம்ரக்ஷணத்துக்கும் ஆநாஸ் ரிதஸம்ஹாரத்துக்கு முறுப்பாகப் பிராட்டி யோடே நித்யஸம் ஸ்லேஷமாய்ச் செல்லாநிற்கும்; அன்றியே, அவளோடணைகைக்கீ டான ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவன்கிடர் ப்ரதிகூலனை காளியன் தலையிலே பாய்ந்தானென்னுதல். ஆத்மகுணோபதையாய் நித்ய யௌவந ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே வைத்தவனே!

(தடவரையித்யாதி) அவ்வுரில் மாடங்களைக்கண்டால் குலகிரி கள் தீஸ்த்த (ஃ) மாம்படியிருக்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, தடவரை போலே யிருந்துள்ள மாடங்கள் தங்காநிற்பதாய், சொன்னசொன்ன ஏற்றங்களுல்லாம் தகும்படி யிருக்கிற திருநாகூரில். (கடவுளே) கடவுளென்று - பரதேவதையென்றபடியாய், ஸர்வாதிகுண ஸர்வே ஸ்வரணே! ஸர்வாதிகுண நீயே ஸந்நிஹிதனுமாயிருக்க நான் வேறொ ருவரைத் தேடிப்போகவோ? (நி)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (படவரவித்யாதி) கீழெல்லாம்-ஆஸ் ரிதாக்கு விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷித்தபடி சொன்னார், அவ்வளவன்றிக்கே, எதி ரிட்ட ஜந்துவே சரணமடையும்படி பண்ணி அதுக்கு சரணயனனையெ ன்று அவ்வபதாரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறாரென்று ஸங் கதி.

அரவானபோதே படமுண்டாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தரு ளிச்செய்கிறார் (மடுவித்யாதி). (உவப்புத்தட்டி) ஹர்ஷித்துக்கொண்டு, (துரந்து) துடர்ந்து. உச்சிமேலென்னுதே, “உச்சிதன்மேல்” என்னை யாலே அதின் நடுவே யென்று தோற்றி, அதின் பலிதார்த்தம் (இலக்காக) என்றது. (நி)

மூ.—மல்லரை யட்டு மாளக் கஞ்சனை மலைந்து கொன்று

பல்லரசவிந்து வீழப் பாரதப்போர் முடித்தாய்

நல்லரண் காவின் நீழல் நறை கமழ் நாங்கைமேய

கல்லரண் காடாநதண் பாடியாய் களைகணியே,

(க)

எசுஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, சு-பா, மல்லரை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லரை	சாணூராகி மல்லவர்	அரண்	அழகை (நிழலை)
	கத்தை		டைத்தான
அட்டு	யுத்தம்பண்ணி	காவின்	சோலைகளுடைய
மாள	முடியச்செய்தும்	நீழல்	நிழலிலே
கஞ்சனை	கம்ஸனை	நறை	பரிமளமானது
மலைந்து	எதிரிட்டு	கமழ்	வாவியாநின்ற
கொன்று	ஸம்ஹரித்தம்	நாங்கை	திருநாங்கூரிலே
பல் அரசு	அநேகக்ஷத்ரியாகளை	மேய	பொருந்தி வர்த்திக்
அவிந்து வீழ	நசித்துப் போம்படி		கிற
	யாக	கல்	த்ருடமான
பாரதப்போ	பாரதயுத்தத்தை	அரண்	ரகச்யையையுடைய
முடித்தாய்	நிறைவேற்றினவனே!		னாய்க் கொண்டு
நல்	விலக்ஷணமான (நெ	காவளந்தண்பாடியாய்!	களைகண்
	ருங்கிய)	நீயே.	(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லரையட்டுமாள) பெரிய கிளர்த்தி யோடேவந்து தோற்றின சாணூரமுஷ்டிகாதி மல்லவர்க்கத்தைப் பொ ருது, இளைப்பித்து விடுகையன்றிக்கே முடியும்படி யழியச்செய்து, மல்லர் முடிந்தார்களென்று கேட்டவந்தரம், பெரியசிறந்ததோடே வந்து தோற்றின கம்ஸனை யெதிரிட்டுச் சென்றுகொன்று, இது பரு வம் நிரம்புவதற்கு முன்பு செய்த காரியம்; இனிமேல் பருவம் நிரம் பினபின்பு செய்தகாரியம் சொல்லுகிறது.(பல்லாசித்யாதி) துர்வர்க்க மடையக்கூடு கொண்டதாய்த்து. துர்யோதநாதிகளோடே க்ஷத்ரிய ரென்று பேர்பெற்றாரடங்கலும் முடிந்துபோம்படியாக பாரதஸமரத் தை நடத்தி பூபாரத்தைப் போக்கினவனே!

(நல்லாணித்யாதி) செறிந்த நிழலையுடைத்தான சோலைநிழலி லே (க)“ॐ”-ஸர்வகந்த” என்கிறவஸ்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமென்று தோற்றும்படி மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தா யிருக்கிற திருநாங்கூரில், (கல்லரண்) இவருடைய உபாயம் ஸுரக்ஷிதமாகப்பெ ற்றதாய்த்து ஸுரக்ஷிதமான உபாயத்தைவிட்டு வேறெயொன்றைத் தேடிப்போகவோ? (சு)

அந.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லரையித்யாதி) ஒரு காளியரக்ஷணம் மாத்ர மன்றியே,பொறைக்கு உவாததாய் குறந்தகளைககாட்டக்கடவனல்லாத ஸர்

(க) சாந்தோ-ந-கசு.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, எ-பா, மூத்தவற்கு. எச்சு

வம் ஸுஷ்ணுக்கும் பொறுக்கவொண்ணாதபடி ஸ்வாமித்ரோஹிசன்மிக்கபடியாவே தானே சென்று முறையிட்ட பூமிக்காக வந்து பிறந்து, இளம்புருவமே பிடித்துச்செய்த வபதாரங்களைச் சுருக்கி யறுஸந்தித்துக்கொண்டு, “கண்ணனே களைகண்” என்றத்தை ஸத்திரீகரித்து சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

நல்லவரனுயிருக்கிற காவனுடைய நிழலில், நிறை-பரிமளமானது, கமழாநின்றுள்ள நாவ்கையென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்தார்ய மருளிச் செய்கிறார் (செறிந்த வித்யாதி) (சு)

மூ.—மூத்தவற்கரசுவேண்டி முன்பு தூதெழுந்தருளி
மாத்மர் பாகன்வீழ மதகரி மருப்பொசித்தாய்
பூத்தமர் சோலையோங்கிப் புனல் பரந்தொழுகு நாவ்கைக்
காத்தனே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
மூத்தவற்கு	பெரியோரான தாம	மருப்பு	கொம்பை
	புத்ரனுக்கு	ஒசித்தாய்	முறித்தவனே!
அரசுவேண்டி	ராஜ்யத்தை (கொடுக்க) இச்சித்து	பூ அமா	பூக்கள்நிறைந்த
முன்பு	முதலிலே	சோலை	சோலைகள்
தூதுள முந்	தூதுபோயும்	ஒங்கி	உயாந்து
தருளி		புனல்	ஜலமானது
மாத்து	ஆனையின்மேல்	பரந்து	(அச்சோலையைச் சுற்றி) வ்யாபித்து
அமர்	பொருந்தியிருக்கிற	ஒழுக்கும்	பாயாநின்ற
பாகன்	ஆணைக்காரன்		நாவ்கைக்காவளந்தண் பாடியாய்!
வீழ	விழுந்து முடியும்படி	காத்தனே	ரக்ஷகனே!
மதம்	கொழுப்படைந்த		களைகண் நீயே. (எ)
கரி	கு வ ல யா பீடத்தினுடைய		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மூத்தவற்கித்த்யாதி) “ப்ராப்தனானவனிருக்க அப்ராபதன் தலையிலே முடியை வைக்கவொண்ணது, ஜ்யேஷ்டனானவனுக்கு ராஜ்யம்வேணும்” என்று அதுக்காக முன்பு தூது போயருளி, த்ருதராவ்ஷ்டரன் ஜ்யேஷ்டனாயிருக்கச்செய்தே ராஜ்யம் பண்ணுநகைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி அவயவத்திலே வைகல்யம் பிறந்திருக்கையாலே பாண்டு ராஜ்யம் பண்ணிப்போந்தான், அவனு

டைய வந்தரத்திலே “எங்களதிதே ராஜ்யம்” என்று தாங்கள் பண்ணத் துடங்கினார்கள். “அங்ஙன் மர்யாதாபங்கம்பண்ணவொண்ணது, பிதாவினுடைய ராஜ்யம் புத்ரன் பண்ணவேணும்” என்று அதுக்காகத் துதெழுந்தருளிணன். (மாத்மரித்யாதி) தான்முடிந்தாலும் ஆனைக் கழுத்திலிருப்பு இளகாதபடி அதிலே மிகவும் பொருந்தினபாகனான வன் விழுந்து முடிந்துபோம்படி, மதமுதிதமாயிருந்துள்ள குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாய்!

(பூத்தமரித்யாதி) மிக்க பூக்களையுடைத்தாய் ஒங்கியிருந்துள்ள சோலையும், அத்தை வளர்க்கைக்கிடான ஜலமும் பரந்துபாயாநின்றுள்ள திருநாகூரில். (காத்தனே) (க) “உத்திரே ஸ்ரீமதம் மம” என்கிறபடியே-இத்தையடைய ரக்ஷிக்கைக்காகக் காவல்பூண்டிருக்கிறவனே! (காவளமித்யாதி) ரக்ஷிக்கக்கடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அஸந்நிவிர்த்தியிருக்கையன்றிக்கே, திருக்காவளம்பாடியிலே ஸந்நிவிர்த்தனை நீயே எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும். (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மூத்தவந்தியாதி) பாரதப்போர் முடிக்கைக்கு முன்செய்த ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்தையும், மல்லரை யட்டதுக்கு முன்பான குவலயாபீட நிரஸநத்தால் தோற்றின விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தை யு மதுஸந்தித்து சரணம் புகுகிறரென்று ஸங்கதி.

மூத்தவரான பாண்டபுத்ரற்கு ராஜ்யம்வேண்டி என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்தனாவனிருக்க வித்யாதி). பாண்டு மகனாகையாலே ப்ராப்தனென்று கருத்து. த்ருதராஷ்ட்ரனன்றோ பாண்டிவுக்கு மூத்தவன், அவன் ஸந்ததிக்கு ப்ராப்தியில்லையோ வென்ன வருணிச்செய்கிறார் (த்ருதராஷ்ட்ர நித்யாதி). “மா” என்று-ஆனையாய், “அது”-ஸப்தம்யர்த்தத்திலேயாய், ஆனையிலமந்த பாகனென்றாய், பாகனான போதே ஆனையின் மேலிராடு, இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருணிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (இளகாதபடி) நமுவாதே. (எ)

மூ.—ஏவிளங் கண்ணிக்காதி யிமையவர்கோனைச் செற்றுக்

காவளம் கடிதிறுத்துக் கற்பகங்கொண்டு போந்தாய்

பூவளம் பொழில்கள் சூழ்ந்த புரந்தரன் செய்த நாங்கை;

காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகளியே.

(அ)

பதம்.	உரை.
ஏவு	யுத்தத்திலே
இளங்கன்னிக்	பாலையான ஸத்யபா
காகி	மைக்காக
இமையவர்	தேவேந்த்ரனை
கோனை	
செற்று	நிரவரித்து
கா	தோட்டத்தினுடைய
வளம்	அழகை
கடிது	சீக்ரமாக
இறுத்து	அழியச்செய்து
கற்பகம்	கற்பகவ்ருக்ஷத்தை

பதம்.	உரை.
கொண்டு	கொண்டுவந்தவனே!
போந்தாய்	
வளம்	ஸூந்தரமான
பூ	புஷ்பங்களை யுடைய
பொழில்கள்	சோலைகளாலே
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதாய்
புரந்தரன்	இந்த்ரனாலே
செய்த	நிர்மிக்கப்பட்டதான
நாங்கை	காவளம்பாடி மேயகண்
	ணனே களைகணியே! (அ)

வ்யா.---எட்டாம்பாட்டு. (ஏவிளங்கன்னியித்யாதி) ஏவிலேயுத்தத்திலே; (இளங்கன்னிக்காகி) எல்லாம்பட்டும் அபேக்ஷிதம்செய்து கொடுக்க வேண்டும்படியிருக்கிற ஸ்ரீஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காகவென்னுதல்; அன்றிக்கே, சசி (சு-தி) யும் ஸத்யபாமைப்பிராட்டியுங்கூட விருக்கச்செய்தே கல்பக வ்ருக்ஷத்தின் பூ வந்ததாய், அத்தை அவள்கையிலேவாங்கி, தேவஸ்த்ரீயான வபிமாநம்தோற்ற, “நீங்கள் மதுஷ்யரிநே, உங்களுக்கிதுபொறுது, தலைநோம்” என்றாப்போலே சில அநாதரோக்திகளைப்பண்ண, அநந்தரம் அவளும்போந்து “இப்படிசெய்தாள்” என்னு, “நீயிப்போதே அந்த கல்பகவ்ருக்ஷத்தைக் கொடுவந்து என்முற்றத்திலே நட்புத்தரவேணும்” என்று அவளேவென்னவுமாம். (இமையவர்கோனைச்செற்று) தேவஜாதிகளுக்கெல்லாம் நியாமகனையிருக்கிற இந்த்ரனை யழியச்செய்து, சோலையழகைச் சடக்கென வழியச்செய்து, கல்பகவ்ருக்ஷத்தைக் கொண்டுபோந்தாய்.

(பூவளமித்யாதி) தாசநீயமான பூக்களையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட இந்த்ரனேற்றின திருநாங்கூரில். ஸ்வர்க்கத்திலுண்டான வேண்டப்பாடு பூமிக்கு முண்டாகவேணும் என்று அக்கட்டிலையிலே இந்த்ரனாலே சமைக்கப்பட்டது திருநாங்கூரென்று சொல்லக்கூடவது. அன்றப்படி ஸத்யபாமைப்பிராட்டிக்குதவினது, எல்லார்க்கு மொக்க உதவுகக்காகத் திருக்காவளம்பாடியிலே வந்து வுந்நிஜிதனான நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். (அ)

௭௫௨ பெரியதிருமொழி, ச-ப, க-தி, கூ-பா, சந்தமாய்.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஏவிளமித்யாதி). பூமிப்பிராட்டி. இரக்க பூ பாரதிரஸநார்த்தமாக அவதரித்து ஆஸ்ரித பரதந்த்ரனாய்ப் பல்லரசவிர்த வீழ்ப்பண்ணின வளவன்றியே, ஸ்ரீஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காக தேவர் களுடைய துர்மாதத்தைப் போக்கினாய்! நீயே ரக்ஷகனாகவேணுமென்று சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஏவிளங்கன்னி” என்றவிடத்தில் வகாரம் குறைந்திருக்கிறதாய்த் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (அழியச்செய்து) என்றது-கர்வபங்கம் பண்ணி யென்றபடி.

பாரிஜாதத்தைக் கொடுத்தாப்போலே ஆஸ்ரித பாரிஜாதத்தைக் கொடுக்கவந்தாயென்று ப்ரக்ருதோபயோகத்தைக் காட்டுகிறார் (அன்றப்படி யித்யாதி.) (அ)

மூ.—சந்தமாய்ச் சமயமாகிச் சமயவைம்பூதமாகி

அந்தமா யாதியாகி யருமறை யவையு மானாய்

மந்தமார் பொழில்கடோறும் மடமயிலாலு நாங்கைக்

கந்தமார் காவளந்தண்பாடியாய் களைகணீயே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்தமாய்	ச(ஸ்)ந்தஸ்ஸுக்கு நியாமகனாய்	அரு	அர்த்தமறிவதற்கு அ ஸக்யமான
சமயமாகி	(அந்த சந்தஸ்ஸுக்க ளுடைய ஆறெழுத் து எட்டெழுத்தெ ன்றி) வ்யவஸ்த தைக்கு நியாமக னாய்	மறையுமானாய் வேதங்களுக்குநிர்வா ஹக னானவனே! மந்தம் மந்தார வருக்ஷங்கள் ஆர் நிறைந்திருக்கிற பொழில்கள் சோலைகளெங்கும் தோறும்	
சமயம்	வ்யவஸ்தத்திதஸ்வபா வங்களான	மடம்மயில்	மடப்பத்தை யுடைய பெண் மயில்களா னவை [ற
ஐம்பூதமாகி	பஞ்சபூதங்களுக்கு நியாமகனாய்	ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணுநின்
அந்தமாய்	லயத்துக்குக் காரண பூதனாய் [பூதனாய்	நாங்கை	திருநாங்கூரிலே
ஆதியாகி	ஸ்ருஷ்டிக்குக்காரண	கந்தம் ஆர்	பரிமளம் மிக்கிருந் துள்ள
அவை	அவ்வர்த்தங்களைப் ப்ர திபாதிக்கிற	காவளந்தண்பாடியாய் களை கணீயே.	(க)

பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, சு-பா, மாவளம். ஏடுந-

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சந்தமாய்) ச (ஃ) ந்தஸ்ஸுக்கு நியந் தாவாய், (சமயமாகி) இன்னதனை அகூரங்கள் கூடினது அதுஷ்டிபு, த்ருஷ்டிபு, ஜகதி என்றப்போலே சொல்லப்படுகிற இந்த வ்யவஸ்த்தை க்கு நியாமகனாய், (சமயவைம்பூதமாகி) எல்லாவற்றுக்குமடியாய் வ்ய வஸ்த்தித ஸ்வபாவமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகத்துக்கும் நியாமக னாய், (அந்தமாய்) இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கமடைய அழிந்து கி டந்தவன்று, (க)“ஸீக்-ஸதேவ” என்கிறபடியே இவையடங்கத் தன் பக்கலிலே லயித்துத் தானொருவனுமே என்னும்படி யிருக்குமவனு மாய்; இவற்றையடங்க விபக்தமாக்கிக் கார்யங்கொள்ள நினைத்தவன் றைக்கு, அப்படி கார்யங்கொள்ளலாம்படி இவற்றுக்கடங்கலும் கார் ணபூதனுமாய், ஆத்யந்தங்களுக்கு நியாமகனாயென்றபடி, (அருமறை யவையுமானாய்) இப்படி கார்யாவஸ்த்தமாயும் காரணாவஸ்த்தமாயும் போருகிறது ப்ரஹ்மமொன்றுமே என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாதி க்கப்படுமவனுமாய், (மந்தமாய்)† (மந்தாரமார்த்த) பொழில்களெங்கும் பேடைமயிலானது ஆவியாகின்றதுள்ள திருநாகசூரில், (கந்தமார்) (உ) “ஸர்வக்ஷ - ஸர்வகந்த” என்கிறவஸ்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேச மென்று தோற்றும்படி யிருக்குமாய்த்து, (களைகனீயே) இப்படி நிரதிசயபோக்யனான நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். (சு)

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு (சந்தமீத்யாதி). சரணாகதி க்பேகஷிதங்க ளான சரண்யனவனுடைய விரோதி நிரஸந அபேகஷித பலப்ரதத்தவங்க ளுக்கு உபயுக்தங்களான வபதாநங்களாலே - கார்யாபாதக குணங்களை யும், “காவளம்பாடி மேயகண்ணனே” என்கையாலே-ஸௌகர்யாபாதக குணங்களில ஸௌலப்யத்தை யு மருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டில்-நிகரில் புகழான வாத்தஸ்யத்தை யநுஸந்திக்கைக்காக, தத்கார்யமான ஸர்வார்த்த ராத்மதையை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அந்தம்” நாசமாய், “ஆதி” உத்பத்தியாய், அதுக்கு நியாமகனான படியை யருளிச்செய்கிறா (புவ்வருகுண்டான வித்யாதி). “மந்தம்” என்று - மந்தாரவ்ருக்ஷமாய், “ஆர்தல்” மிகுதியாய், அருளிச்செய்கிறார் (பொழில்களித்யாதி) (சு)

மூ.—மாவளம்பெருகி மனனு மறையவர் வாழு நாங்கைக்

காவளம்பாடிமேய கண்ணனைக் கலியன் சொன்ன

(க)சாந்தோ-சு-2-உ, † குணடலிதம் ப்ரகிப்தம் (உ)சாந்தோ-ந-க-ச-உ.

௭௫௪ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, மாவளம்.

பாவளம் பத்தும் வல்லார் பார்மிசை யரசராகிக்
கோவிளமன்னர் தாழக் குடை நிழல் பொலிவர்தாமே. (க௦)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாவளம்	பெரியஸம்பத்தானது	வளம்	அழகியதான
பெருகி	வ்ருத்தியடைந்து	பாபத்தும்	பாசரங்கள் பத்தையும்
மன்னும்	பொருந்தியிருக்கிற	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
மறையவர்	ப்ராஹ்மணேத்தமர்		கள்,
வாழும்	ஸுகமாகவர்த்திக்கிற	பார்மிசை	பூமியிலே
நாங்கை	திருநாங்கூரிலே	அரசராகி	ராஜாக்களாயிருந்து,
காவளம்பாடி	திருக்காவளம்பாடி. எ	கோ	பூமியில் [லும்
	ன்னும் திவ்யதேச	இளமன்னர்	யுவராஜாக்க ளடக்க
	த்திலே [ற	தாழ	கீழ்ப்படும்படியாக
மேய	பொருந்தி வர்த்திக்கி	குடைநிழல்	குடையின்கீழிலே
கண்ணனை	க்ருஷ்ணன் விஷய	பொலிவர்	ஸம்ருத்தரா யிருப்பர்
கலியன்	ஆழ்வார் [மாக		கள். (க௦)
சொன்ன	அருளிச்செய்ததாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளம்த்யாதி) நிவதிகமான ஸம்ப
த்து மேன்மேலன் கரை புரண்டு அநொருநாள்வரையிலே மாறுகை
யன்றிக்கே நித்யமாய்ப்போருகிற ப்ராஹ்மணர் வேதார்த்தபூதனான
ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்ணுலேகண்டு வாழாநின்றள்ள திருநாங்கூரில்
திருக்காவளம்பாடியிலே வந்து நித்யவாலம்பண்ணுகிற க்ருஷ்ணனை
க்ருஷ்ணவதாரம் பரதசையோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிறே இங்கு
த்தை ஸௌலப்யம். “ஆழ்வாரருளிச்செய்த விதுதன்னை வாயாலே
சொல்லுமதுதானே ப்ரயோஜனமாகப்போரும்” என்னும்படி. நல்ல
ச (ஃ) நதஸஸையுடைத்தான இப்பத்தையும் வல்லவர். பாவளமென்
றது-பாவினமென்றபடி. பாவளம் பத்தும் வல்லார் பூமியிலே அரச
ராகி. (கோவிளமன்னர் தாழுவியாதி) “யோக்ஷத்தை ப (ஃ) லமாகச்
சொல்லித் அதிகாரிகளைக் கிடையாது” என்று, “அபிமதஸாதநமென்
னவே கற்பர்கள், பின்னை யோக்ஷத்திலே கொடுபோய் மூட்டுகிறோம்”
என்று, ஐஸ்வர்யத்தை ப (ஃ) லமாகச் சொல்லிற்று. ... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, கண்ணூர்கடல்.

666

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளமித்தாதி). “பாவளம்” - வளமான பா - அழகிய சந்தல்வென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அழகின்பழையை யருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்தாதி). “வளம்” என்று-ஸ்மருத்தியாய், † இனம் முற்றின ஸ்மருத்தியாக வர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பாவளமென்ற தித்தாதி). (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஆளுந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - ஏழாம் திருமொழி

கண்ணார்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— “காவனம்பாடிமேய கண்ணனே களைகணியே” என்று சரணம்புக்கவிடத்திலும், ஸம்ஸாரத்திலே சப்தாதிவிஷயங்கள் நடையாடுகிற விடத்தில் தம்மையிருக்கக்கண்டார்; (க) ஸ்ரீயம்ஜனமஸ்ச்ஞநீம் ஸ்ச்ஞநீம் ராக்ஷீகஸம் । ஸ்ரீக ஜீந மூகீம் ஸீநாம் ஸ்ரீக ஜீராகு சாவ- ப்ரியஞ்ஜந மபஸ்யந்தீம் பஸ்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணம்! ஸ்வகணேந ம்ருகீம்ஸ்வீநாம் ஸ்வகணோரவ்ருதாமிவ” என்னும்படியே - இழக்கிறது - நித்யஸ-லூகிகளோடே கூட விருக்கிறவிறுப்பையும், பெறுகிறது - சப்தாதிவிஷயங்களையும் அவற்றுக்குப்பணிசெய்து திரிகையுமாயிராநின்றது, “நீ அசத்தனயிருந்து என்னபிமதமிழக்கிறேனன்று, நீசத்தனயிருக்க நானிழப்பதே!” என்ன; “உனக்கபிமதமேது”? என்ன; த்வதப்ராப்திவிரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணுமென்கிறார். ... *

அந்.—கண்ணூர் கடலின்ப்ரவேசம்.—“கண்ணனே கனாகனியே” என்று சரணம் புக்காராகில் இனி அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ரபதி பண்ணிக் கொடுக்கை அவன் கார்யமாயிருக்கத்தானே செய்யாது, “இடரைக் கனாயாயே” என்று இவர் ப்ரார்த்திப்பானென்னென்கிற சக

எனது பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, சு-பா, கண்ணார்கடல்.

கையிலே; வ்ருத்த வர்த்திஷ்யமாண சுதந பூர்வகம் ஸங்கதியை யருளிச் செய்கிறார் (காவளமித்தயாதி). இவ்வாழ்வார், (க) வாடி துடங்கி திருமந்த ரத்தைப் பெற்ற ஓர்ஷத்தாலே, ததர்த்தாது ஸந்தாந பூர்வகமாகத் திருப் பிரிதி முதலாய் திருமலைநடுவாகத் திருநாங்கூரளவும் தமக்கு ப்ராப்யதயா திருவுள்ளம் பறியும், இத்திருப்பதிகளில் மண்டின ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் களையே ப்ராப்யமாக வெண்ணியும், திருவுள்ளத்தைக் குறித்து மற்றும் ஸம்ஸாரிக ளறியும்படி உபதேசித்துக்கொண்டுவந்தவர், பதறி, திருக்காவ ளம்பாடியிலே ஒருகால் சொன்னாப்போலே ஒன்பதின்கால் சரணம்புக்கு, அவன் (க) “ஸு-மேகம் சரணம்-மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ” என்ற வர்த் தத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே படுத்த; அவனும், ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் இ வர்பாசுரம்கேட்டு உகக்குமவனாகையாலே, “இத்தனைநாளும் திவ்யதேசங் களிலே மண்டியிருந்த உமக்கு வேறு அபிமதமேது” என்னும் ப்ராப்யநரு பத்தாலே (க) “ஸ்ரீ-மேகம்” “ஸு-மேகம்” - ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷ யிஷ்யாமி” என்ற வர்த்தத்தை இவரையிட்டு வெளியிடப் பண்ணுகிறா னென்று திருவுள்ளம். (க)

மு.—கண்ணார்கடல்போல் திருமேனி கரியாய்

நண்ணா முனை வென்றி கொள்வார் மன்னு நாங்கூர்

திண்ணா மதிள்குழ் திருவெள்ளக்குளத்து

ளண்ணா வடியே னிடரைக் களையாயே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
கண் ஆர்	இடமுடைத்தான	திண் ஆர்	த்ருடமான
கடல்போல்	ஸமுத்ரம்போன்ற (அ	மதிள்	ப்ராகாரங்களாலே
	ழகையும் காம்பீர	குழ்	குழப்பட்ட
	யத்தையு முடைய)	திருவெள்ளக்	திருவெள்ளக் குளமெ
திருமேனி	நவ்ய விக்ரஹத்தையு	குளத்துள்	ன்கிற திவ்யதேசத்
	டைய னான		தி லெழுந்தருளியி
கரியாய்	கண்ணனே!		ருக்கிற [வனே!
நண்ணா	சத்ருக்களுடைய	அண்ணா	நிருபாதிச பந்துவான
முனை	யுத்தத்திலே	அடியேன்	அந்நயகதியான அடி
வென்றிகொ	(சத்ருக்களை) ஜயிக்க		யேனுடைய
ள்வார்	வல்லரான ப்ராஹ்ம	இடரை	துக்கங்களை (ப்ரக்ரு
	னோத்தமர் [கிற		தி ஸம்பந்தத்தை)
மன்னு	நித்யவாஸம் பண்ணு	களையாய்	அறுத்துத்தரவேணும்.
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்,		

(க) சு-ச-ச.

(உ) கீதை-கஅ-சுசு.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்ணரித்யாதி) இவ்வடிவையதபவிக்கையை யிழக்கப்போமோ. வைத்த கண் வாங்கப் போகாதபடியான, கடல்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனே! அன்றிக்கே, இடமுடைத்தான கடல்போலே யிருந்துள்ள திருமேனியை யுடையவனே என்றுமாம். ஒருகால், அழகிலே, ஒருகால், காம்பிரியஸ்வபாவத்திலே. — (நண்ணர்முனைவென்றிகொள்வார் மன்னுநாங்கூர்) சத்ருக்களுடைய யுத்தத்திலே முதுகு காட்டாதே வென்றிகொண்டல்லது மீளாதவர்கள் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (திண்ணர்மதிளித்யாதி) பயப்பரஸங்கமில்லாத தேசத்திலே யிருக்கிற நிருபாதிசபந்துவே! (அடியேன்) புறம்பு புகலுண்டென்றிருக்கின்றேனா ஆறியிருக்கலாவது; அநந்யகதியாயிருக்கிற என்னிடரைக் களையாய். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு (கண்ணரித்யாதி) இத்தால் காம்பிரியம் தோற்றுமென்று திருவுள்ளம்; இப்போது நான் “களைகணியே” என்னச்செய்தேயும் நீ கம்பீரனாயிருக்கையாலே உன் திருவுள்ள மறியப்போகிறதில்லை, அடியேனிடரைக் களையாயே என்றிருரென்று தாதபாயம்.... (க)

பூ.—கொந்தார் துளவ மலர் கொண்டணிவானே

நந்தாத பெரும் புகழ் வேதியர் நாங்கூர்ச

செந்தாமரை நீர்த் திருவெள்ளக்குளத்து

ளெந்தா யடியே னிடரைக் களையாயே.

(௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொந்து ஆர்	பூங்கொத்துக்கள் நி	வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தம ரு
	றைந்திருக்கிற	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில், [டைய
துளவம்	திருத்துழாயினுடைய	செந்தாமரை	செந்தாமரைப் பூக்க
மலர்கொண்டு	புஷ்பங்களை மாலையா		ளையுடைய
	கக்கட்டி	நீர்	தடாகங்கள் சூழ்ந்த
அணிவானே	(திருமுடியில்) சாத்தி	திருவெள்ளக்	திருவெள்ளக் குளத்
	யருளுமவனே!	குளத்துள்	தி லெழுந்தருளியி
நந்தாத	அழிவில்லாத		ருக்கிற [யே!
பெரும்	அபரிச்சிந்தமான	எந்தாய்	என்னுடைய ஸ்வாமி
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய	அடியேனிடரைக்	களையாயே. (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொந்தாரித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்கு வளையம்வைத்திருக்கிறாயே. திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலே கொந்தாராரின் துளவமலரை யணிந்தவனே! (நந்தாத பெரும்புகழித்

௭௫௮ பெரியதிருமொழி, ச.ப, எ-தி, ந-பா, குன்றல்.

யாதி) விச்சேதியாதே ஸாவதியன்மிக்கே யிருந்துள்ள புகழையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய திருநாங்கூர். அவ்ஆரிலுள்ளார்படி யுனக்கு வேண்டாவோ வென்கை. (செந்தாமரைநீர்த்யாதி) திருமேனிக்கும் அவயவசோபைக்குமொப்பாயிராநின்றது ஊரில்பொய்கையில்நீரும் தாமரையும். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொந்தாரித்யாதி) அவன் திருமேனியழகை யிழக்கமாட்டாதே “அண்ணு வடியேனிடரைக் களையாய்” என்னச் செய்தேயும், இவர் இன்னும் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கவேனுமென்றிருக்க; இவர், நீரகூணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டு ஆஸ்ரிதரகூணத்தால் புகழ்படைத்தார் நடுவேயிருக்கிறுயே என்று சொல்லுகிறுரென்றுஸங்கதி.

(புகழை) என்றது-ஆஸ்ரித ரகூணத்தால் வந்த கீர்த்தியை என்றபடி.

மு.—குன்றல் குளிர் மாரி தடுத்துகந்தானே
நன்றய பெரும்புகழ் வேதியர் நாங்கூர்
சென்றார் வணங்கும் திருவெள்ளக்குளத்துள்
நின்றாய் நெடியா யடியேனிடர் நீக்கே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றல்	தோவர்த்தந மலையை யெடுத்து	வணங்கும்	ஆஸ்ரியிராநின்ற
குளிர்மாரி	வவ்வலிடப் பண்ணு வதான மழையை	திருவெள்ளக் திரு வெள்ளக்குளத்	
தடுத்து	நிரோதித்து	குளத்துள்	திலே [மவனே!
உகந்தானே	ஸந்தோஷித்த வனே!	நின்றாய்	எழுந்தருளி யிருக்கு
நன்றய	விலகூணமான	நெடியாய்	அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூப
பெரும்புகழ்	வேதியர் நாங்கூர்,		குணதிக ளுடைய
சென்றார்	போமவர்க ளெல்லா	அடியேனிடர்	அடியேனுடைய துக்
ரும்		நீக்கு	போக்கி யருளவே னும். (ங)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (குன்றுலித்யாதி) இன்னத்தாலே இன்னத்தைக் காப்பதென்னும் நியதியில்லை. மலையைக் குடையாகக் கொண்டு மழையைக்காத்து, “இவற்றுக்குறுப்பாகப்பெற்றோம்!” என்று உகந்தவனே! மழையிலகப்பட்ட இடையரிடருக்கும் என்னிடருக்கும் வாசிபார்த்துக்கொள்ளாய். (நன்றயவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஹேயப்ரத்யநீகமாய் கல்யாணைகதாரமான புகழாயிருக்கும்; அப்படியே அவ்ஆரில் ப்ராஹ்மணர் புகழும்.

(சென்றாவணங்குமித்யாதி) (க) “യോദ്ധാ ൦ ക്ഷേത്രം കൂടാ”
 “പ്രതിഷ്ഠി - യதാർത്ഥம் കേசவே വ്ருத்தി മവശാഃ പ്രതിപേதീരേ”
 துர்யோதனன், பாண்டவர்கள் பக்கல் பகைபாதத்திலே க்ருஷ்ணன் வாரா
 நின்றனென்று, தானும் தன்னுடைய பரிகரமுமாக ஒப்பித்துக்
 கொண்டிருந்து, ஒருத்தனெழுந்திருத்தல் வணங்குதல் செய்யக்கடவ
 தன்றென்று வ்யவஸ்த்தை பண்ணிக்கொண்டிருக்க, தந்தாம்வசமன்றி
 க்கே வணங்கினார்கள், சருகெல்லாங்கூடி. “காற்றடித்தால் பறக்கக்கட
 வோமல்லோம்” என்று பண்ணும் வ்யவஸ்த்தைபோலேயிறே சேஷி
 முன்பு சேஷபூதர் “அதுகூலிக்கக் கடவோமல்லோம்” என்னும் வ்ய
 வஸ்த்தை; அப்படியே, சென்றரெல்லாரும் வணங்காநின்ற திருவெ
 ள்ளக்குளத்துள்ளின்றய். (நெடியாய்) ஸ்வரூப ரூபகுணங்களா லெல்
 லே காணவொண்ணாதவனே! (அடியேனிடர்க்கே) இரண்மதலையு
 மொக்க ஆற்றாமை யுண்டாகிலன்றோ ஆறியிருப்பது. ... (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) நான் ரக்ஷணத்துக்குத்தனி
 மாலை யிட்டிருந்தமை நீரென்கொண்டு சொல்லுகிறீரென்னவருளிச் செய்
 கிறாரென்று ஸங்கதி.

இவ்வபதாரத்தை யிங்குச் சொன்னதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கி
 றார் (மழையிலித்யாதி).

(ஆறியிருப்பது) என்றது - அடியேனறியிருப்பதென்றபடி. (ங)

மூ.—கானூர் கரி கொம்ப தொசித்த களிதே

நாநாவகை நல்லவர் மன்னிய நாங்கூர்

தேனூர் பொழில்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்து

ளான யடியேனுக் கருள் புரியாயே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கான்	காட்டிலே	களிறே	மத்தகஜமே!
ஆர்	பருவம் நிரம்பியிருக் கிற (எப்போதும் காட்டிலே ஸஞ்சரி யாநின்ற) [டைய	நாநாவகை	எல்லாப்ரகாரங்களா னும் பரிபூர்ணமாயி ருக்கிற
கரி	குவலயாபீடத்தி னு	நல்லவர்	வை லக்ஷணயத்தை
அதுகொம்பு	அப்படி பெருமை பொருந்திய கொம்	மன்னிய	யுடைய ஸத்புருஷர் கள் [ற
ஒசித்த	முறித்த [பை	நாங்கூர்	பொருந்தி வர்த்திக்கி திருநாங்கூரிலே,

(க) பாரதம்!

தேன்ஆர்	வண்டுகள் நிறைந்த	ஆனாய்	மத்தகஜம் போன்ற
பொழில்	சோலைகளாலே		வனே!
சூழ்	சூழப்பட்ட	அடியேனுக்கு	அடியேனிடத்தில்
திருவெள்ளக்	திரு வெள்ளக்குளத்தி	அருள்புரியாய்	க்ருபைபண்ணி யரு
குளத்துள்	லெழுந்தருளி யிருக்		ளவேணும். (ச)
	கிற		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (காணர்கிரியித்யாதி) (க) “பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை” என்னும்படியே - புக்கும் வயஸ்ஸெல்லாம் காட்டிலே புக்கு மனிச்சரோடே முகம்பழுகாதே யிருக்கிற ஆனையினுடைய கொம்பை முறித்தகளிமே! ஒருமத்தகஜம் ஓரானையின் கொம்பை முறித்தது.

(நாராவகையித்யாதி) ஜம்மத்தால், வருத்தத்தால், ஜ்ஞாநத்தால், ஆண்பிள்ளைத்தனத்தால், எல்லாவற்றாலும் கரைபுரண்டுவருகிற நன்மையையுடையவர்கள் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (தேனாரித்யாதி) வண்டுகளார்ந்த பொழில் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருவெள்ளக்குளத்தாலய்! செல்லநின்றதுவும் வரநின்றதுவு மாகர்ஷகமாயிருக்கைக்கும், கிட்டினார் குற்றம் காணக் கண்ணிட்டிருக்கும்படியாலேயும், (ஆனாய்) என்கிறார் அடியேனுக்கருள்புரியாயே, (ச)

அநு —நாலாம்பாட்டு. (காணரித்யாதி) இடையரிடா நீரமாரிதடுத்த வளவோ, மதயானையைவென்ற சக்திமானல்லையோ, என்னிடத்தில் ஆறியிராதே க்ருபையைச் சொரியவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. நீரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டதுக்கு கோவர்த்தனோத்தரணமா த்ரமன்றியே இதுவுமொரு ஸூசகமன்றே வென்கிறாரென்று கருத்து.

பொற்றையை - காட்டை, உற்ற - அடைந்து அங்கேதானே முற்றின ஆனையென்று சப்தார்த்தம். காணிலே, ஆர் - வயஸூர்த்தியுடையவென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (புகுமித்யாதி). “கொம்பது” என்கையாலே - அந்தக் கொம்புக்குப் பெருமைதோற்றுகையால், அத்தை இக்களியு ஓசித்தபடி எங்கனையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

“வேதியர்” என்ற பதத்தையும், “நண்ணாமூனவென்றிகொள்வாரா” என்றத்தையு முட்கொண்டு நாரார்த்தந் தன்னையருளிச்செய்கிறார் (ஜம்மத்தாலித்யாதி). கீழே “களிமே” என்றுவைத்து, இங்கு மீளவும் “ஆனாய்” என்கைக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (செல்லநின்றதுவுமித்யாதி). ஆனையினுடைய கமநாகமநங்களுடைய ஆகாஷகத்வத்தாலும்,

மத்தமாயிருக்கையாலே ஒன்றும் தெரியாதிருக்கையாலும், த்ருஷ்டாரந்த
மாக மீளவும் சொன்னாரென்றபடி. ... (ச)

மூ.—வேடார் திருவேங்கடம் மேய விளக்கே
நாடார் புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கர்
சேடார் பொழில் சூழ் திருவெள்ளக்குளத்தாய்
பாடா வருவேன் வினையாயின பாற்றே. (ரு)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
வேடு ஆர்	வேடர்களாலே சி	திரு வெள்ள	திருவெள்ளக் குளத்
	றைந்திருக்கிற	க்குளத்தா	துள் எழுந்தருளி
திருவேங்கட	திருவேங்கடமலையில்	ய்	யிருக்குமவனே!
ம்	[இற	பாடா	(உன்னை)ப் பாடி க்
மேய	நிதயவாஸம் பண்ணு		கொண்டு
விளக்கே	ஸ்வயம் ப்ரகாசனான	வருவேன	வாராரின்ற என் னு
	வனே!		டைய
நாடு ஆர்	தேசமெங்கும் நிறைந்	வினையாயின	பாபங்க ளெல்லாவந்
	திருக்கிற		றையும்
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய	பாற்று	ஓடவழித்தருள வே
வேதியர்	மன்னியநாங்கர்,		ணும் (நசிப்பிக்க
சேடு ஆர்	தளிராகள் நிறைந்த		வேணும்). (ரு)
பொழில் சூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்த		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வேடாரித்யாதி) பரிவுக்கும் ஆண்டி
ள்ளைத்தனத்துக்கும் குறைவற்று, திருமலையில் நின்றும் பூமியிலே
இழியில் குடிப்பழியாயிருக்கும் திருவேடுவராலே நிறையப்பட்ட
திருமலையிலே மேவின விளக்கே! தன் ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்குத்
தானே ப்ரகாசகனுவனே!

(நாடாரித்யாதி) குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாப்போலே, அவ்
வூரில் ப்ராஹ்மணருடைய புகழுக்கு பூமியிலிடம் போராதென்கை.
(சேடாரித்யாதி) சேடு- திரட்சியும், தனிரும். (பாடாவருவேன்) உன்
னுடைய குணங்கள் பாடிவருகிற வென்னுடைய வினைகளே. (பாற்றே)
அவயவியாய்க் காணப்போகாதபடி சிதறப்பண்ணு. அன்றிக்கே, (பா
டாவருவேன்) நீ எதிர்குழல்புக்குத் திரியாநின்றால், இரூபாதே பாங்
காக வருவேன். ... (ரு)

௭௬௨ பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, கூ-பா, கல்லால்.

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வேடாரித்தாதி) நான் விபவமா யிருந்த போது செய்தவற்றைக் கொண்டு நீர் வளைக்கிறதென், திரு வெள்ளக்குளத்தில் ஜந்ம் வ்ருத்தாதிகளால் குறைவற்றார்க்கு முகங்காட்டிக்கொண்டிருக்கு மவனன்றோ, நீரு மவர்களைப் போலே சில தர்மங்களைச் செய்து விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதோவென்ன; கானமும் வாரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவனல்லையோ, நீ என்னுடைய விரோதிகளைப்பெல்லாம் போக்கவேணு மென்றிருநென்று ஸங்கதி.

வேடு-வேடுவருடைய ஜாதியானது, ஆர்-பொருந்தியிருக்கும்படி யிருக்கிற திருவேங்கடமென்றாய், அவர்க ளங்கே பொருந்துகைக்கு ஹேதுவான பரிவையும், ஜாதிப்ரயுக்தமான செளர்யத்தையும், பொருந்தியிருக்கையினெல்லை நிலத்தையும் விவகசித்தருளிச்செய்கிறார் (பரிவுக்கு மித்யாதி).

“பாடாவரு” - பாடிக்கொண்டு வருகிறவென்றும், பாடு - பார்ஸ்வத்திலே, ஆம்படி வருகிறவென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). (௫)

மூ.—கல்லால் கடலை யணைகட்டி யுகந்தாய்

நல்லார் பலர் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்

செல்வா திருவெள்ளக்குளத் துறைவானே

எல்லாவிடரும் கெடுமாறருளாயே.

(௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்லால்	மலைகளினாலே	திருவெள்ளக்	திருவெள்ளக் குளத்
கடலை	ஸமுத்ரத்தை [ணி	குளத்து	தில்
அணை கட்டி	ஸேதுபந்தம் பண்	உறைவானே	நித்யவாஸம் பண்ணு
உகந்தாய்	ஸந்தோஷித்தவனே!		மவனே!
நல்லார்	ஆந்ருசம்ஸ்யமான ந	செல்வா	ஸ்ரீமானே!
	ன்மையை யுடைய	எல்லாவிடரு	ஸமஸ்த பாபங்களும்
	ராய்	ம்	
பலர்	அநேகமான	கெடுமாறு	நசிக்கும்படி
வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்,		அருளாய்	அருள்புரியவேணும்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லால் கடலையணைகட்டியுகந்தாய்) நீரி லாடும் கல்லாலே கடலிலே யணைகட்டி, “ஸம்ஸாரிகளுக் குறுப்பாகச் செய்யப்பெற்றோம்!” என்றுகந்தாய். (நல்லார்பலர் வேதியர் மன்னியநாங்கூர்) பரஸம்ருத்தையக ப்ரயோஜனராய் ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ர தா

நரான ப்ராஹ்மணர் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (செல்வாவித்யாதி)(எல்லாவிடரும்)அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி பகவதபசாராதிகள், ப்ராபத்தகர்மம், திவை துடக்கமான வெல்லாவிடரும் கெடுமாறருளாயே. (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லாவித்யாதி). “திருவேங்கடத்தில் வேடுவர் பாபவிநாசம் முதலான புண்யதீர்த்தங்களாலே நிரஸ்தபாபராகையாலே அவர்களுக்கு முகங்கொடுத்த திருதனை போக்கி, உம்முடைய விரோதிகளைப் போக்குகையரிதன்றோ” என்று, இவா சொல்லுமது கேட்டகமீளவும் “இது நமக்கரிது” என்ன, “கல்லைநீரிலே மிதக்கப்பண்ணின உனக்கு ஒன்று அரிதுண்டோ? ஸமஸ்த ப்ரதிபத்தகங்களையும் போக்கு யருளவேணும்” என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபபாக) என்றது—ஸேது தர்சனாதிகளாலே ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பாபம் போக்கிக்கொள்ளுகைக்காக வென்ற படி. ... (௬)

மூ.—கோலால் நிரை மேய்த்த வெங் கோவலர் ரோவே

நாலாகிய வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்

சேலார் வயல்கூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்

மாலே யென வல்வினை தீர்த்தருளாயே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோலால்	கோலை ஸாதநமாகக் கொண்டு	சேல் ஆர்	சேல் என்னும் மதஸ் யங்கள் நிறைந்திருந்துள்ள
நிரைமேய்த்த	பசுக்களை மேய்த்தவ னாய்க்கொண்டு	வயல்கூழ்	கழனிகள் சூழ்ந்த
எம்	என்னை வசமாகிக் கொண்ட	திருவெள்ளக் குளத்துள்	திருவெள்ளக்குளத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற
கோவலர்	கோபால ஸ்ரேஷ்ட டனே!	மாலே	பெரியோனே!
சேலார்	ஆகிய நாலுவகைப்பட்ட	எனவல்வினை	என்னுடைய க்ருரமான பாபங்களை
வேதியர்	வேதங்களை யோதின ப்ராஹ்ம ணேத்த மர்கள்	தீர்த்தருளாய்	போக்கி யருளவேணும். (௭)
மன்னியநாங்கூர்,			

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கோலாவித்யாதி) எ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை ஸங்கல்பத்தாலே செய்யும் நீ, அந்த ஸம்வரத்வப்பிடாராலன்றிக் கே, கையிலே கோலைக்கொண்டு ஜாத்யுகிதமான வ்ருத்திபைச் செய்

வகைச பெரியதிருமொழி, ச-ப, ஏ-தி, அ-பா, வாராகம்.

தாயென்று இடைச்சாதியாக வெழுதிக்கொடுத்திருக்குமத்தாலே என்னை அந்நாயர்ஹனுக்கப் பண்ணினவனே!

(நாலாகியவிய்யாதி) நாலுவகைப்பட்ட வேதத்தைக் கரைகண்டிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (சேலாரிய்யாதி) நீர்மாறமையாலே சேல்களாரந்திருந்துள்ள வயல்கூழ்ந்த திருவெள்ளக்குளத்திலே நிற்கிற பெரியோனே! (எனவல்வினை தீர்த்தருளாயே) என்னால் பொறுக்கவொண்ணாத பாபத்தைப்போக்கி யருளாய். ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கோலாலிய்யாதி) திருவணை யணித்தாயிருந்தால் நீருழங்கே சென்று தவிர்த்துக்கொள்ள வொண்ணாதோ, என்னையே “எல்லாவிடரும் கெடுமாறாள்” என்கிறதென்? நான்ருனத்தனை யெளியனோ என்றுமேன்மையைக் காட்ட; இவர், நாட்டார்க்குச் சிலகிடக்கச் சிலபோக்குமாபோலே எனக்காக வொண்ணாது, அது என்கல விரோதி நின்றதற்கு முறுப்பாகமாட்டாது, நீ இடையர் கையில் கோலைக்கொடுத்துப் பசுமேய்க்கப்போக விட்டால் போனவனல்லையோ, நான் சொல்லிற்றுக் கேட்கலாகாதோ என்று ப்ராந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

“மாலே” என்றதை யுட்கொண்டு “கோலால்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டி யிய்யாதி).

சேல்கள்—மத்ஸ்யங்கள். (எ)

மூ.—வாராகமதாகி யிம்மண்ணை யிடந்தாய்

நாராயணனே நல்லவேதியர் நாங்கூர்ச

சீரார் பொழில்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்து

ளாராவமுதே யடியேற் கருளாயே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அது	அப்படி விலக்கணமான	வேதியர் நாங்கூர்,	
வாராகமாகி	வராலாவதாரமெடுத்தவனாய்க் கொண்டு	சீர்ஆர்	செல்வம் நிறைந்த
இம்மண்ணை	இந்த பூமியை	பொழில்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்	
இடந்தாய்	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்தவனே!	ஆராவமுதே	தருப்திபிறவாத (நிரதிசயமான) போகயபூதனே!
நாராயணனே	(ப்ராணிக ளிடத்தில்) வாத்ஸ்யமுடையவனே!	அடியேற்கு	தாஸ பூதனான வெனக்கு
நல்ல	ஆசாரப்ரதாரநான	அருளாய்	க்ருபை பண்ணவேணும்.

(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராகமித்யாதி) பூமியை ப்ரளயம் கொள்ள, பிறப்பே பூமியையிடக்கவல்ல வராஹமாய் பூமியை யிடந்தாய்! (நாராயணனே) ப்ரஜை அறியாதேயிருக்கக்கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே, ஸம்ஸாரிகளறியாதேயிருக்க வத்ஸலனானவனே! (நல்லவேதியர்) ஆசாரப்ரதாநரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்தித்திற திருநாகூர். (சீராரித்யாதி) ஊரிலைஸ்வர்யத்தைக் கோட்டுசொல்லாநின்ற பொழில்சூழ்ந்த திருவெள்ளக்குளத்திலே அபூர்வவத் போக்யனானவனே! (அடியேற்குளாயே) ஆருடைய வஸ்து இங்ஙனலமாகிறது. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராகமித்யாதி). இடையரும் இங்குள்ள ப்ராஹ்மணரு மிவ்விபூதியி லிருந்தாப்போலே நீரும் நம்மை யதபவித்துக் கொண்டிருக்கலாகாதோ, நீரித்தனை பதறுகைக்குக் காரணமென்னென்ன; பூமியை ப்ரளயங்கொண்டாப்போலே என்னை ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்டது, என்னையெடுக்கவேணும், நீ வத்ஸலனல்லையோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதி. இடையர் உன் குணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டு மண்டியிருந்தார்கள், ப்ராஹ்மணர் வேதங்களைக் கரைகண்டவராகையாலே மன்னியிருந்தார்கள், எனக் கங்ஙனொரு திடரில்லாமையால் ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் மக்நனானென்று கருத்து.

(இடக்கவல்ல) - ஒட்டு விடுவிக்கவல்ல. (அ)

பூ.—பூவார் திருமாமகள் புல்கிய மார்பா

நாவார்புகழ் வேதியர் மன்னிய நாகங்கூர்த்

தேவா திருவெள்ளக் குளத்துறைவானே

ஆவா வடியானிவ நென்றருளாயே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ ஆர்	கமலப்பூவில் பொருந்தி வலிக்கிற	புகழ்	கீர்த்தியை யுடையரா
திருமாமகள்	பெரிய பிராட்டியார்		ன
புல்கிய	ஸம்ஸாரலேஷித்த		வேதியர் மன்னியநாகங்கூர்,
மார்பா	திருமாம்பை யுடையவனே!	திருவெள்ளக் குளத்துறைவானே!	
		தேவா	ஸௌசேல்யத்தால்வினங்கா நின்றவனே!
நா ஆர்	(லோகத்தா ருடைய) நாவிலே நிறைந்திருக்கிற	இவன்	இந்த
		அடியான்	தாஸபூதன்

எகசு பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, க௦-பா, நல்லன்புடை.

ஆ ஆ ஐயோ! ஐயோ! (ஸம் என்று அரு என்று க்ருபை பண்
ஸாரத்தில் நவி ளாய் ணி யருளவேணும்.
வுபடாகின்றான்)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூவாரித்யாதி) பூவிலேபிறந்தவன், பூ அடிக்கொதித்து விரும்பி யணைக்கும்படி பார்வுபடைத்தவனே! (நாவாரித்யாதி) கண்டபோது புகழ்ந்து, காணாதபோது “என்செய்தோம்” என்றுவெறுநே, “இவர்கள் குணங்களைப்புகழப்பெற்று நாப்படைத்தபரயோஜநம் பெற்றோம்” என்னும்படியான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாகூர். (தேவாவித்யாதி) பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே உறைகையாலே தீப்யமாநனயிருக்கிறவனே! (ஆவாவித்யாதி) ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிறான்! ஐயோ! ஐயோ! என்றருள்புரியாயே. (சு)

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூவாரித்யாதி). ஸம்ஸார ப்ரளயம் தீர்க்க வல்லனாய் வத்ஸலனான நாராயணனை ஸ்ரீமாதாக வதுஸந்தித்து, (க) श्रीःसुखं - ஸீதாமுவாச” என்னுமாபோலே *அலர்மேல் மங்கையை முன்னிட்டு ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

லோகத்தார் நாவிலே பொருந்தும்படியான புகழையுடைய ப்ராஹ்மணரென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (கண்டபோதித்யாதி). (சு)

மு.—நல்லன் புடை வேதியர் பன்னிய நாகூர்ச் செல்வன் திருவெள்ளக்குளத் துறைவானைக் கல்லின் மலி தோள் கலியன் சொன்னமாலே வல்லரென வல்லவர் வானவர்தாமே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல் அன்பு உ ஷட	பரமபக்தி யுத்தரண	திரு வெள்ள க்ருளத்து	திரு வெள்ளக்குள்மெ ன்னும் திவ்யதேசத் தில்
வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்	உறைவான்	நித்யவாஸம் பண்ணு மவனான
மன்னிய	வர்த்திக்கிற		
நாகூர்	திருநாகூரிலே		

(க) ரா-அயோ-நக-உ.

செல்வனை	ஸ்ரீமான் விஷயமாக	டையும்
கல்லில்	மலையைக் காட்டிலும்	வல்லர் என அப்யவிக்க வல்லவர்
மலி	அதிசயித்த (பலமுடைய) [ன	கள் என்று (பிரறால்) சொல்லத்தக்கவர்கள்
தோள்	புஜங்களை யுடையரா	வானவா
கலியன்	ஆழ்வார்	நித்யஸூரிகளுடைய
சொன்ன	அருளிச் செய்த	கோஷ்டடியில் ஒரு
மலை	சுப்த ஸந்தர்ப்பமான	வராகப் பெறுவர்.
	இப்பத்துப் பாட்	

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு (நல்லன்புடையித்யாதி) பாயபகதி யுத்தரான ப்ராஹ்மணர் வந்ததிக்கிற திருநாங்கள் செலவன, திருவெள்ளக்குளத்துறைவானே. (கல்லின்மலியித்யாதி) தோள்வலிபோலே கவிபாடவல்ல வலியும். (வல்லரெனவித்யாதி) நங்களுக்குப் போய்த் தில்லையாகிலும் பிறப்போமென்னும்படியாக வல்லவர்கள், நித்யஸூரிகளோடொரு கோவையாவர்கள். (க)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—००००—

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (நல்லன்புடையித்யாதி). கல்-மலையாய், மலையில் மிக்க தோள்பலமுடைய வாழ்வாரென்று இப்போது விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தோளித்யாதி). (போய்த் தில்லையாகிலும்) விசதமாக வாராதே போனாலும். (க)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—००००—

நாலாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

எசுஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, க-பா, கவளயாணை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - ஏட்டாந் திருமொழி

கவளயாணை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புக்கு, “அடியேனிடரைக்களையாய்” என்று - தேவரோட்டை பதுபவத்துக்கு விரோதியைப்போக்கித் தரவேணுமென் றபேக்ஷித்தார்; அவனு மப்படியே செய்வானாக வொருப்பட, அது பற்றாமல், ப்ராப்யத்தி லுண்டான த்வரையாலே, தாபான தன்மைபோய் எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே, கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே நோவுபட்டு அவன் படிகளை பதுஸந்தித்து வாப்பலத்துகிறு ளொருபிராட்டி. தசையை யதுஸந்தித்த திருத்தாயார் பாசுரமாகச் செல்லுகிறது. ... *

அரு.—கவளயாணையின் ப்ரவேசம்.—ஓழிரண்டு திருமொழியில் ப்ரமேயத்தையு மறுவதித்துக்கொண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (திருவடிகளிலே யித்யாதி). (செய்வானாக வொருப்பட) என்றது - (க) “மாகவைகுந்தம் காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும்” என்று ஆழ்வார்க்கு அதிலே உத்கடேச்சை பிறந்தாப்போலே, இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களில் உத்கடேச்சை யுண்டாயிருக்கையாலே, பரமபத ப்ராப்தியிலே உத்கடமாக இச்சை பிறப்பித்துக்கொடுப்போமென்று உத்த்யோகிக்க என்றபடி. *

மூ.—கவளயாணை கொம்பொசித்த கண்ணனென்றும் காமருசீர்க் குவளை மேகமன்னமேனி கொண்டகோனென்னுனை யென்றும் தவளமாட நீநொங்கைத் தாமரையாள் கேள்வனென்றும் பவளவாயா ளென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பவளம்	பவழம்போல் ஸுந்தரமான	கவளம்	க்ராஸத்தை யுடைத் தான (அதிகமாக பக்ஷிக்கவல்ல)
வாயாள்	அதரத்தையுடைய	யாணை	குவலயாபீடத்தினுடைய
என்மடந்தை	என்னுடைய பெண்ணுவள்		

(க) தி-வாய்-கை-ந-எ.

† (பா) வாய்புலத்துகிறான்.

கொம்பு	தந்தங்களை	தவளம்	வெண்மையான
ஒசித்த	முறித்த	மாடம்	க்ருஷங்கலினுடைய
கண்ணன்	எ க்ருஷணன் என்றும்,	நீடு	உயர்த்தியை யுடைய
ன்றும்	[தான		தான
காமரு	ஆசைப்படத் தஞ்ந்த	நாங்கை	திருநாங்கூரில் நிற்ப
சீர்	அழகையுடையதாய்		வாஸம்பண்ணுதிற
குவளை	அன்ன கருநெய்தலோடொத்	தாமரை யாள்	பெரியபிராட்டியார்க்
	ததும்	கேள்வன்	கு வல்லபனென்
மேகமன்ன	மேகத்தோடொப்பா	என்றும்	றும் வாய்புலத்தி
	னது மான		(அதுக்குமேலே)
மேனி	விக்ரஹத்தை	பார்த்தன் ப	பார்த்தன் பள்ளியெ
கொண்ட	பரிக்க்ரஹித்த	ள்ளி	ன்கிற திவ்யதேசத்
கோன்	ஸ்வாமியாய்		தை
என் ஆனை	என்னுடைய மத்தக	பாடுவான்	பாடாவின்றான். (க)
என்றும்	ஐம்(போன்ற வ்யா		
	பாரத்தையுடையவ		
	ன்)என்றும்,		

வ்யா.--முதற்பாட்டு. (கவளயானையித்யாதி) அவன் வாய்புலத் தும்படியான அவயவ சோபையையுடையாளான இவளுகப்பு முதிர்ந் தபடி-அவனும்கந்தஹை வாய்புலத்தும்படியானுள்ளிருள், கவளங் கொண்டிருப்பதாய், கண்டார் மேலேவிழும்படி மதமுதிதபாயிருந் துள்ள குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயானேர போக்கின க்ருஷணனென்றும். (காமருசீர்) விரோதியைப் போக்காதே வந்திட்டுப் பிச்சுக்கும் விடவொண்ணாதாய்த்து வடிவழகு கண்டார்க்கு ஸ்ப்ரு ஹை பண்ணவேண்டும்படியான அழகையுடைத்தான, குவளை மேகம என்றப்போலே இன்னுமிப்புடைகளிலே சொல்லப்படுகிற வடிவைப் பரிக்க்ரஹித்த ஸ்வாமி, எனக்கெப்போதும் கண்டுகொண்டிருக்கவேண் டும்படியான வ்யாபாரத்தை யுடையவனென்றும். வடிவழகுக் கொண் றே உபமாநமாகப் போராமையாலே அங்குமிங்கும் கதிர்பெறுக்கு கிறார்.

(தவளமாடமித்யாதி) அவ்வூரில் மாடங்களைப்போது மொக்கச் சாந்திட்டிருக்கு மாய்த்து, த (ஈ) வளமாயிருந்துள்ள மாடங்களினு டைய ஒக்கத்தை யுடைத்தான திருநாங்கூரிலே நித்யவாஸம் பண் ணுகிற ஸ்ரீயஃபதியென்றும். (பவளவாயாளித்யாதி) தன்னதரத்தில் பழுப்புக்கண்டு அவன் வாய்புலத்துமத்தை இவள்தான் அவனாரைச் சொல்லி வாய்புலத்தாநின்றான். (க)

அநு — முதற்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) “பவளவாயாளென்மடந்தை - கவளமித்யாதி, கேள்வனென்று மோதி, அவ்வளவன்றியே, பார்த்தன் பள்ளி பாடுவான்” என்று கூட்டித் தாத்தார்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி) “என்றனை” என்றதுக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி).

அவ.— இரண்டாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கிறவன் தன்னைப்பேணுதே விரோதிகளை நிரவரித்தபடியைச்சொல்லி, மார்த்தவந்தையுடைய இவன் அவனிருந்த ஊரைச்சொல்லாநின்றனென்கிறான்.

மூ.—கஞ்சன் விட்ட வெஞ்சினுத்த களிநடர்த்த காளையென்றும் வஞ்ச மேவி வந்த பெரினுயிரையுண்ட மாயனென்றும் செஞ்சொலாளர் நடு நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றேதிப் பஞ்சியன்ன மெல்லடியான் பார்த்தன் பள்ளி பாடுவாளே. (உ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை
பஞ்சியன்ன	பஞ்சோடொத்த	பேயின்	பூதநையினுடைய
மெல்	மருதுரான	உயிரை	ப்ராணனை
அடியான்	பரிபாதங்களை யுடைய இப்பெண்ணை வன்,	உண்ட	புஜித்த (முடித்த)
		மாயன் என் றும்	ஆஸ்சாய பூதன் என் றும், [மான]
கஞ்சன்	கம்ஸனாவை	செம்	ஸூந்தரமான (ஸத்ய
விட்ட	உவப்பபடசாய்	சொலாளர்	சொல்லையுடைய ப்ரா ஹ்மணர்
வெம்	சூரமான	நீடு	நித்யவாஸம் பண்ணு [கிற
சினத்த	கோபத்தையுடைய	நாங்கை	திருநாங்கூரில் எழுந் தருளி யிருக்கிற
களிறு	சுவலயாபீடத்தை	தேவதேவன்	தேவாதிதேவன் என் னென்று றும், [ல்லி
அடாத்த	நிரவரித்த	என்று ஒதி	இப்படி பலகால்சொ பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (உ)
காளையென்றும்	யுவாவென்றும்,		
வஞ்சம்	கபடத்தோடே		
மேவி	பொருந்திய (மநஸ்ஸையுடையளாய்)		
வந்த	கிட்டின		

வ்யா.—(கஞ்சன்) சுவலயாபீட நிரஸம்பண்ணி உதவின உபகாரஸம்ருதி, பின்பும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடே மூட்டிற்று. (கஞ்சன் விட்ட) துஷ்டர்கருதியான கம்ஸனாய்த்து ஏவுகிறான். ஒருவனைவ வேண்டாதபடி தானே மேல்விழவேண்டும்படியான சினத்தையுடைய சுவலயாபீடமாய்த்து வந்து மேல்விழுகிறது. ஏவுகிறவன்படியையுப்

பார்த்தால் தப்பவிரகில்லை, அவனுடைய ஏவலை யொழிந்தாலும் தப்ப விரகில்லை வருகிறதின்படி. கம்ஸ ப்ரோதிமாய் மிக்க சினத்தையு டைத்தாயிருந்துள்ள குவலயாபீடத்தை நிரவீத்தது பருவம் நிம்பா தவளவிலேயாய்த்து. (வஞ்சம்) வஞ்சநத்தை யொழியவே பரக்ருத்யா பேயாய்த்து; அதுக்குமேலே, வஞ்சநத்தோடே பொருத் திவந்த பூத னையுடைய உயிரை முடித்த ஆஸ்சர்யபூதனென்றும். அவன் கோலி வந்த காரியத்தை அவன் தன்னோடே போக்கின ஆஸ்சர்யபான குண சேஷ்டிதங்களை யுடையவென்றும்.

(செஞ்சொலாளர்) அவ்வுரிவள்ளாடங்கலும் செவ்விய சொல் லையுடையாராயிருப்பர். ஊரிலுள்ளார்படி யுண்டாகவேனுமிதே அவ்வுரில் வர்த்திக்கிறவனுக்குப்; “பிரியேன்” என்ற சொல்லிவை த்து அவர்கள் கீழ்ப் பிரியவொண்ணாதாய்த்து; இநாய்த்து இவளுக்கு ப்பற்றுக. செவ்விய சொல்லையுடைய ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திரு ஈங்குரில் * அயர்வறுமமரர்களதிபதி பென்றசொல்லி. (பஞ்சி யன்ன) தன்காலில் மார்த்தவத்தைக் கண்டு அவன் வாய் வெருவ வே ண்டியிருக்க அதுதவிர்த்து, இஃநான் அவனிருந்த ஊரைச்சொல்லி வாய் வெருவாநின்றான், (2.)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - மதுரை யிற் பெண்களுக்கு உதவக்களிறடர்த்த செயலில் நெஞ்சறைத் திருக்கை யாலே, அத்தை மீளவும் வாய்மலத்தும்படியையும், இடைச்சேரியில் பெ ண்களுக்கெல்லா முறுப்பாக வஞ்சகப்பேயைக் கொன்றபடியையச சொன் னபடியையும் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

பூதரை உயிரையுண்டதே ஆஸ்சாபமென்று கீழ்நாற்பர்ய மருளிச் செய்து, “மாயன்” என்றதுக்கு - அதுமாத்தாமன்றியே ஸகலகுண சேஷ்டி தங்களுல் வீந்த ஆஸ்சர்ய பூதத்வம் சொல்லலாமென்றருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (போக்கின)வனும் மற்றுமுண்டான என்று கூட்டுவது.

(செவ்விய) ருஜுவான. இப்படி விசேஷிக்கிற பெண்பிள்ளையின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஊரிலித்யாதி வாக்யத்தரயத்தாலே) வாக் யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (செவ்விய வித்யாதி) (2)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. இவளவன் படிக்கிறப்போது சொல்லு கிறபடியாலே போதுபோக்குகைக்குச சொல்லுகிறாளல்லன்; அவன் வாராவிடில் தானங்கே போவாளாயிருந்தபை தோற்றச் சொல்லா நின்றனென்கிறான்.

எஏஉ பெரியதிருமொழி, சு.ப, எ-தி, ஈ-பா, அண்டர்,

மூ.—அண்டர்கோனென்னுனை யென்று மாயர் மாதர் கொங்கைபுல்து
செண்டனென்றும் நான்மறைகள் தேடியோடும் செல்வனென்றும்
வண்டுலவு பொழில்கொள் நாங்கை மன்னுமாயனென்றென்றேகிப்
பண்டுபோலன்றென் மடந்தை பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்மடந்தை	என் பெண்ணானவள்	ஓடும்	மேல்மேலும் செல்லா
அண்டர்கோ	அண்டாந்தர் வர்த்திக		நின்ற
ன்	ளுக்கு நிர்வாழுக	செல்வன்என் ஐஸ்வர்யத்தை யுடைய	
	னாய்	றும்	யவனென்றும்,
என் ஆனையெ	எனக்கு அதுபாப்ய	வண்டு உலவு வண்டுகள் ஸஞ்சரியா	
ன்றும்	மான மத்தகஜத்தி	நின்ற	
	னுடைய வ்யாபா	பொழில்கொ சோலைகையுடைய	
	ரங்களை யுடையவ	ள்	
	னென்றும்,	நாங்கை	திருநாங்கூரில் [கிற
ஆயர்மாதர்	இடைப் பெண்களு	மன்னு	நித்யவாஸம் பண்ணு
	டைய	மாயன்என்று ஆஸ்சர்யபூத	னென்
கொங்கை	ஸ்தநங்களோடு	றும்,	[சொல்லி
புல்கும்	ஸம்ஸலேஷியாநின்ற	என்று ஒதி இப்படி	பலகால்
செண்டன்	எ புஷ்பச்செண்டையு	பண்டுபோல்	முன்போலன்றிக்கே
ன்றும்	டையவனென்றும்,	அன்று	
நான்மறைகள்	நானு வேதங்களும்	பார்த்தன் பள்ளிபாடுவான்.	(ங)
தேடி	விசாரித்துக்கொண்டு		

வ்யா.—(அண்டர்கோ நென்னுனையென்றும்) அண்டாந்தர்வர்த
திகளா யிருப்பார்க்கெல்லாம் நியாமகனாய், எனக்கெப்போதுமொக்க
தர்ஸநீயமான வ்யாபாரத்தை யுடையவனென்றும். (ஆயர்) தன்னு
டைய லீலாபரிகரத்தைக்காட்டி தத்தன்னோடொத்த பருவத்தையுடைய
இடைப்பெண்களை வசிகரித்து அவர்களோடே நித்ய ஸம்ஸலேஷத்
தைப்பண்ணும் ஸ்வபாவனென்றும். (நான்மறை) இப்படி இடைப்
பெண்களுக்குக் கையாளாயிருக்கிறவன்றான், வேதங்களுக்கு மெட்ட
வொண்ணாதபடியான ஐஸ்வர்யத்தை யுடையவனென்றும்.

(வண்டுலவு) வண்டுகள் ஸஞ்சரியாநின்றனள்ள பொழில்களையு
டைததான திருநாங்கூரிலே, அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் பரஸாதி
யாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஆஸ்சர்ய பூதனென்றுசொல்லி.
(பண்டுபோலன்றென் மடந்தை) எல்லாரும பால்யத்திலே ஒரோ

பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, சு-பா, கொல்லையானுள். ௪௪௩.

ஊர்களைச்சொல்லிப் பாடார்களோ, இவளுக்கு வாசி யென்னென்னில்;
அவ்வளவன்றிக்கே, இவளோரிடத்திலே அடியுடைமை தோற்றப்
பாடாநின்றாள். (௩)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (அண்டரித்யாதி) நிய்ய ஸூரிகளுக் கவ்வரு
கானவன் வஞ்சகப்பேய் முலையுண்டு அவளுயிரை முடித்தபின்பு ப்ரஹ்
மாதிச ளாஸ்ரயிக்கச்செய்தே தான் செண்டும் கையுமாய் இடைப்பெண்
களோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தானென்று தன் சாபல்யத்தாலே அத்தைப் புலத்
தா நின்ற ளென்கிறாளென்று ஸங்கதி. “பண்டுபொலன்று” என்றத்தைக்
கடாக்கித்தருளிச்செய்கிறார் (இவளிட்யாதி).

(லீலாபரிகரத்தை) செண்டை.

(அடியுடைமை தோற்ற) நாயகன் வர்த்திக்கிற ஊரென்னு மதுதோற்
ற வென்றபடி. (௩)

மூ.—கொல்லையானுள் பரிசுழிந்தாள் கோல்வளையார் தம்முக்கப்பே
மல்லையுந்நீர் தட்டிலங்கை கட்டழித்த மாயனென்றும் [திப்
செல்வம்மல்கு மறையோர்நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோ
பல்வளையாளென் மடந்தை பார்த்தன் பள்ளி பாடுவாளே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பல்வளையாள்	அநேகங்களான வளை களையுடையாளான	முன்	பழையதான
என்மடந்தை	என்னுடைய பெண்	நீர்	ஜலத்தையுடைய
	ஊனவள்,		முத்தத்தை
கோல்	ஸுந்தரமான	தட்டு	அணைத்து
வளையார்தம்	வளைகளையுடையரான	இலங்கை	லங்கையை
	பெண்களுடைய	கட்டழித்த	கட்டுக் கொலையப்ப
முக்கப்பே	முன்னே		ண்ணின
கொல்லையா	வரம்பழிந்தாள் (தனி	மாயன் என்	ஆச்சர்ய பூதனென்
னுள்	யே வெளிப்புறப்ப	றும்	றும்,
	ட்டான்),	செல்வம்	ஜஸ்வரயமானது
பரிசு அழிந்தாள்	ஸ்திரீ த்வலக்ஷண	மல்கும்	ஸம்ருத்தமாயிருக்கிற
	மான லஜ்ஜாதி ஹீ	மறையோர்	ப்ரஹ்ம ணேத்தமர்க
	நையானுள்,		ருடைய
மல்லே	ஸம்ருத்தமாய்	நாங்கைத்தேவதேவனென்றென்றோ	
		தி பார்த்தன்பள்ளிபாடுவாளே.	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கொல்லையானுள்) வரம்பழிந்த செயலை
ச்செய்தாள், (பரிசுழிந்தாள்) ஸ்திரீ த்வமே ப்ரகாஸாய்க் காணுமிவள்

எளிதெ பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, இ-பா, அரக்கராவி.

நினக்கிருப்பது; தன்னுடைய ஸ்திரீத்வ மாயாதைகளையிடைய வழித் தாள், தன்பருவத்திற் பெண்கள்முன்னே. (மல்லையுமநீர்தட்டு) ஸம் நுத்தமாய்ப் பழைதான நீரையுடைத்தான கடலையடைத்து, லங்கையை ஒருவர்கூறையெழுவுருகுக்கும்படி பண்ணின பாம்பாணியென்னும். (செல்வம்மல்கு மிதயாதி) ஐய்வாய்மானது கரை புரண்டு வாராநின்றாள் பாஹ்மணாரதான திருநங்கூரில் ஸர்வேஸ்வரனென்னுஞ்சொல்லி, (பல்வளையாள்) தன்கையிலொரு வளைகண்டு அவன்படக்கடவபாட்டை, அவனை யப்படி பபடுத்த வல்ல வளைகளெல்லாவற்றையு மிட்டுக்கொண்டு தான் வாய்வெருவாநின்றாள். (ச)

அரு — நாலாம்பாட்டு (கொல்லையித்யாதி) (க) “நீ யொருவர்க்கும் மெய்யனல்லே” என்னும்படி ஏகமவனான பட்டிமேயு மவன்படிகளை அநுஸந்திக்கையை விட்டு, (உ) *உண்ணு துறங்காதொலி கடலை பூடறுத்த (ங) *மனத்துக்கினியானைப் பாடத்துடங்கினான், இனி இவள் வரம்பழிந்தாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(வரம்பழிந்தசெயல்) படி கடந்து புறப்படடு சிறகை (ஸ்திரீத்வமாய்மைகள்) நாண் மட மசச மென்கிறவை. “தட்டு” தடுத்தென்றும், (அடைத்து) என்றது. (ச)

மு.—அரக்கராவி யாவவன்றாழ் கடல்குழிலங்கைசெற்ற குரக்கரசனென்றும் கோலவில்லியென்றும் மாமதியை நெருக்குமாட நீரோங்கை நின்மலனென்றென்றோதிப் பரக்கழிநதாளென்மடநதை பார்த்தன் பள்ளி பாடுவாளே. (ரு)

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
என்மடந்தை	என்பெண்ணானவள்,	செற்ற	அழித்த
அன்று	ராவணன் புத்தத்துக் குவந்த அக்காலத்தில	குரக்கு	வாரநங்குருக்கு
அரக்கா	ராசுஷாகளுடைய	அரசன்என் றும்,	ஸவாமியானவ னென் றும்,
ஆவி	ப்ராணன்கள்	கோலம்	தர்சனீயமான
மாள	நசிக்கும்படியாக	வில்லிஎன்றும் துளுஸை யுடையவ	
ஆழ்	அகாதமான	னென்றும், [னை	
கடல்	ஸமுத்தரத்தினுலே	மாமதியை	ஸுந்தரான சந்த்ர
குழ	சுற்றப்பட்ட	நெருக்கும்	ஸஞ்சரிக்க வொட்டா
இலங்கை	லங்கையை	மல தடைசெய்கிற	
		மாடம்	க்ருஹங்களினால்
		நீடு	ஓங்கியிருக்கிற

(ச) பெரி-திரு-இ-ந-உ. (உ) நா-தி-கக-எ. (ங) தி-பா-கட.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, நு-பா, அரக்கராவி. எனடு

நாங்கை	திருநாங்கூரில் எழுந்	என்று ஓதி இப்படிப்பலகால்தொ
	தருளியிருக்கிற	ல்லி
நின்மலன்	ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷ	பரக்கழிந்தா ஸ்தீர்தவ மழிந்தவ
என்று	னான சுத்த ஸ்வபா	ள் ளாய்
	வன் என்றும்	பார்த்தன்பள்ளி பாடுவான். (டு)

வ்யா.--அஞ்சாம்பாட்டு. (அரக்கரித்யாதி) பிரித்த பையலொரு வனையு மழியச்செய்கை யன்றிக்கே, ராக்ஷஸஜாதியாக முடியும்படி. (ஆன்று) அவனெதிர்த்தவன்று, ஆழத்தை யுடைத்தான கடலையகழாக யுடைத்தாயிருக்கிற லங்கையை யழியச்செய்த வானரஜாதிக்கு நிர்வாஹகனென்றும், ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பையழித்த ராவணனுடைய குடியிருப்பையழித்தது - இடக்கை வலக்கை வாசியறியாத குரங்குகளைப் பரிசுரமாகக் கொண்டாய்த்து. (கோலவில்லியென்றும்) ஆண்பிள்ளைத்தனத்துக் கடுமையான யிருப்பாரடங்கலும் தோற்று மதிக்கும்படி தர்ஸநியமான வில்லைக் கையிலே யுடையவனென்றும்.

(மாமதியை) இதஸ் ததஸ் ஸஞ்சரியாநின்னுள்ள சந்தரணை ஸஞ்சரியாதபடியாக நெருக்கநின்னுள்ள மாடங்களினுடைய ஒக்கத்தை யுடைத்தான திருநாங்கூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷனயுதவும் ஸ்வபாவனென்று சொல்லி, இவர்களுடைய உபாஸநத்துக்கு முகங்காட்டுகை யன்றிக்கே, அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக உதவுமவனாய்த்து. (பரக்கழிந்தான்) கெட்டேன்! இவள் பழிக்கஞ்சாதபடியானான். இதென்கொண்டறிவோமென்னில்; (பார்த்தன்பள்ளி பாடுவானே) அவனிருந்தவூரை நானும் கேட்கும்படி இவள் தன்வாய் விட்டுப் பாடாநின்றாளாகில் இனியிவள் செய்வதென். (க)“தேந துக்கேந ருதநீ ரைவ மா கிஞ்சிதப்ரஸீத” அவர்வடிவழகைக் கண்ணாலேபார்த்துக் கவிழ்ந்துநின்று கண்ணீரை விழவிடுமவரிறே. (டு)

அநு.--அஞ்சாம்பாட்டு. (அரக்கரித்யாதி) இலங்கை கட்டழித்த ப்ரகாரமே இவளுடைய நெஞ்சினாற்றிருந்து, அதுதன்னையே வெருவுகின்றென்கிறு ளென்று ஸங்கதி.

“நின்மலன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநேத்யாதி). வாய்விட்டாளென்று துக்கப்படுகைக்கு வாய்விடாதே யிருக்க

(க) ரா-அயோ-இஅ-நடு.

எனது பெரியதிருமொழி, ச-ப, எ-தி, கூ-பா, ஞாலமுற்றும்.

குமோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (தேநேர்யாதி). அப்படியிவருமிருக்கவேண்டுமென்று கருத்து. (ரு)

மூ.—ஞாலமுற்றும் முண்டுமிழ்ந்த நாதனென்றும் நானிலம்சூழ்
வேலையன்ன கோலமேனி வண்ணனென்றும் மேலெழுந்து
சேலுகளும்வயல்கொள்நாங்கைத்தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பாலின்நல்லமென்மொழியாள்பார்த்தன்பள்ளிபாடுவாளே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
பாலில்	பாலைக்காட்டிலும்	சூழ்	சுற்றிக்கொண் டிருக்கிற
நல்ல	மதுரமாய்		[ததாய்]
மெல்	மருதுவான	வேலைஅன்ன	ஸமுத்ரத்தோ டொத்
மொழியாள்	சொல்லையுடைய இப்	கோலம்	ஸுந்தரமான
	பெண்ணானவள்,	மேனி	நிறத்தையுடைய
ஞாலம்முற்றும்	பூமியையெல்லாம்	வண்ணன்	எவழவை யுடையவ
உண்டு	(ப்ரளயகாலத்தில்)அ	ன்றும்	னென்றும்,
	முதுசெய்து	சேல்	சேல்மதஸ்யங்கள்
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)	மேலெழுந்து	மேலேயெழும்பி
	வெளிப் புறப்பட	உகளும்	துள்ளாநின்ற
	விட்ட	வயல்கொள்	கழனிகளையுடைய
நாதன் என்று	ஸ்வாமியானவனென்	நாங்கைத் தேவதேவ	னென்றென்
ம்	றும், [மியை	றோதி	பார்த்தன் பள்ளிபாடு
நால்நிலம்	நாலுவகைப்பட்ட பூ	வாளே.	(கூ)

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி) ஆபர்நரமித்தனையே வேண்டுவது, ரக்ஷிக்குமிடத்து இவற்றின் பக்கலொரு ஸாதநாதுஷ்ட் டாதம் வேண்டாவாய்த்து. வரையாதே ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகைக்கடியான ஸ்வாமியென்றும். ஆபத்துக்கு மேற்பட இவற் றின்பக்கலொன்றின்றிக்கே யிருக்க, ரக்ஷிக்கைக்கடி. - நிருபாதிசேஷி யாகையிறே. உடையவனிறே உடைமையைத்தேடுவான். (நானிலமித் யாதி) நெய்தல், மருதம், முல்லை, குறிஞ்சி, என்றப்போலே சொல் லப்படுகிற நாலுவகைப்பட்ட பூமியைச் சூழப்போந்திருந்துள்ள, வேலையுண்டு - ஸமுத்ரம், அதினுடைய படியையுடைத்தாய், தர்ஸ நீயமான நிறத்தையுடைய வடிவை யுடையவனென்றும்.

(மேலெழுந்து) அங்குத்தைச்சேல்களானவை, ஜலத்தோடொரு ஸ்பர்சமின்றியே மேலேதுள்ளி வர்த்தியாநிற்குமாய்த்து. ஜலசரஸத் தவங்களுங்கூடக் களித்து வர்த்திக்கும் தேசமாய்த்து. (பாலித்யாதி)

பாலிற்காட்டிலென்னுதல்; பாலோடொத்தவென்னுதல். தன்பேச்சு
லினிமையிலே தோற்று அவன் வாய்வெருவ விருக்கக்கடவவிவள்,
இப்போது தான் அவனிருந்த ஊரைச்சொல்லி வாய்வெருவாநின்றான்.
(க) “సుధుఁ ను యధుఁ లాన” - மதுராமதுராலாபா” என்று இவள் பேச்சு
க்கேட்டு வாய்வெருவுவானவனிதே. (சு)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமிய்யாதி) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு
ஸ்வஜநமின்றிக்கே லங்கையில் ராஜாஸர்கையி லகப்பட்டபடியாலே உதவி
னான், உனக்கித்தனைபேர் நாங்களிருக்க உனக்கென்ன இத்தனைவாய்புல
த்துவா நென்னென்ன; “ஜகத்துக்கெல்லாம் வந்த ப்ரளயாபத்தோ டொ
வ்வாரதோ அவன் கோலமேனி காணாத வெனக்கு” என்னுமிடந்தோன்ற,
அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தைச் சொல்லுகிறு நென்கிறுநென்று ஸங்
கதி.

கீழ் தாற்பர்ய மருளிச்செய்து வாக்யாந்த மருளிச்செய்கிறார் (வரை
யாதே யித்யாதி). சேஷிதவம் ஹேதுவென்னு மத்தை லோகந்யாயத்தா
லே ஸத்திரிகரிக்கிறார் (உடையவனித்யாதி).

“மேலெழுந்த” என்று விசேஷிக்கையாலே - நீர்சுடும் என்னும்படி
யான குளித்தியை யுடைய நிலவண்மையைச் சொல்லுகிறவளுக்கு, உங்க
ளோடிருக்கை எனக் கடிக்கொதிப்பாம்படி அவன் வர்த்திக்கிற தேச
மெனக்கு ஸ்ரமஹரமாயிருந்ததீ என்னு மபிப்ராயம் ஸ்ப்புரிக்கும்படி ப்ர
க்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (ஜலசரேத்யாதி). (ஸத்வங்களுங்கூட)
என்ற சகாரம் - இவ்வர்த்தத்துக்கெல்லாம் ஸூசகம் (சு)

மூ.—நாடியென்றனுள்ளங்கொண்ட நாதனென்றும் நான்மறைகள்
தேடியென்றும்காணாடாட்செல்வனென்றும்சிறைகொள்வண்டு
சேடுலவு பொழில்கொள் ராங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பாடகம்சேர் மெல்லடியாள் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாடகம்	பாடகமென்னும் பா	என்றல்உள்	என்மநல்லை
	தாபரண மானது	ளம்	
சேர்	பொருந்தியிருக்கிற	கொண்ட	வசமாக்கிக் கொண்ட
மெல்	ம்ருதுவான	நாதன்என்று	ஸ்வாமியென்றும்,
அடியாள்	ஸ்ரீபாதங்களை யுடை	ம்	
	யபெண்ணுவள்,	நான்மறைகள்	நாலுவகைப்பட்ட வே
நாடி	தேடி க் கொண்டு	தங்களானவை	
	வந்து	என்றும்	ஸ்வகாலமும்

(க) ரா-ஸூ-சூ-சு-கதி.

எஎஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, அ-தி, அ-பா, உலகமேத்தும்.

தேடி	ஆராய்ந்துபார்த்து	சேடு	ஸமூஹமானது
காணமாட்டா	காணப்போகாத படி	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற
	யான	பொழில்லகா	சேடலைகளையுடைய
செல்வனென்	ஸ்ரீமான் என்றும்,	ன்	
றும்	[களையுடைய	நாங்கைத் தேவதேவ	னென்றென்
சிறைகொள்	ப்ரசஸ்தமான இறகு	றேதி பார்த்தன்பள்ளி	பாடு
வண்டு	வண்டுகளுடைய	வாளே.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு (நாடி) எதிர்க்குழல் புக்கு என்னைத்தேடி
என்றெஞ்சைத் தனக்காக்கிக்கொண்ட சேவதியென்றும். (நான்மறை)
என்னைத் தேடி வருந்தித் தனக்காக்குகிறவன், தன்னை வேதங்கள் தேடி
க்காணப்போகாத ஸ்ரீயை யுடையவனென்றும். (சிறைகொள்) சிற
கையுடைத்தாயிருந்துள்ள வண்டுகள் சோலைத் தலையிலே உலாவா
நின்ற திருநாங்கையிலே வர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்றேதி.
(பாடகம்) காலும் பாடகமும பொருந்தினபடியை அவன் பாடவிரு
க்குமவன், அவனூரைய பாடாநின்றான். (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு (நாடியிய்யாதி) ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்தை அவ
ன்றானேவந்து போக்திருப்ப பாடலை உனக்கு மவனென்று உதவு மத்தனை
யும் நெஞ்சை வருந்தி ஆறியிருக்க கொணானுகோ, நீ வாய்புலத்துவா
னென்னென்ன என்னை யங்ஙவீருகக வொட்டாதபடி நெஞ்சைக் கைக்
கொண்டான், வேதங்களவனைப் புலசுதுமாபோலே நானும் புலம்பா நின்
றேனென்னு மிடம் தோற்றச்சொல்லா நின்றனென்றிரு ளென்று ஸங்கதி.

(ஸ்ரீயை) ஸம்பத்தை சிறைகொள் வண்டுகளினுடைய, சேடு - திர
ட்சியானது, உலாவாநின்றான் பொழிலென்று சப்தாராததம் திருவுள்ளம்
பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (சிறகையித்யாதி). (எ)

மூ.—உலகமேத்துபொருவனென்று மொண்கடரோடும்பெரிய்தா
நிலவுமாழிப்படையனென்றும்நேசனென்றும் தென்திசைக்குத்
திலதமன்ன மறையோர்நாங்கைத்தேவதேவனென்றென்றேதிப்
பலருமேசுவென் டடந்தை பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (அ)

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
என்மடந்தை	என்பெண்ணைவள்,	ஒருவன் என்	அத்தியயனென்றும்,
உலகம்	லோகமெல்லாம்	றும்	
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுத	ஒன்	அழகிய
	தருந்தவனுன	சுடரோடு	[டுகூட
			சந்த்ரஸ-ஞ் யர்களோ

உம்பர்	தேவர்களால்	தென்திசைக் தெற்கு திக்குக்கு
எய்தா	கிட்டப்போகாதபடி	கு [கிற
நிலவும்	ப்ரகாசிப்பாசின்ற	திலதம்அன்ன திலகம்போலேயிருக்
ஆழி	திருவாழியை	மறையோர் ப்ரஹ்மணர்களு
படையன் எ	திவ்யாயுதமாக உடை	டைய
ன்றும்	யன் என்றும்	நாங்கைத்தேவதேவ னென்றென்
நேசன் என்	ஆஸ்ரிதர் பக்கல் ஸ்	றேதி
றும்	நேஹமுடையவன் எ	பலரும் எல்லாரும்
	ன்றும்,	ஏச பழிக்கும்படியாக
		பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே, (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) லோகமாக ஆஸ்ரியிற்
கைக்கு அத்திதியனான ஸர்வஸமாஸ்ரயணியனென்றார். (ஒண்குடர்)
சந்த்ராதிக் தயர்களோடேகூடின தேவர்களால் கிட்டப்போகாதே யிருக்
கிற திருவாழியை, (க) “எப்போதும் கைகழலாடே மியான்” என்னும்
படி உடையனாயிருக்கிறவனென்றும். (நேசனென்றும்) ஆஸ்ரிதர்பக்
கல் ஸ்நேஹம் ஒருவடிவு கொண்டவனென்றும். (தென்திசை) தெற்
குதிக்குக்குத் திலகபூதரான ப்ரஹ்மணர் வந்தித்திற திருநாங்கையி
லே நின்றநாளின தேவதேவனென்றென்றேதி. (பலருமேச) பல
ரும் தன்னைப்பழிக்க, அவர்களைத் தனக்குக் கூட்டென்ற அயனா
ரைப்பாடுவாளானாள். (அ)

அரு —எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) அவன் உள்ளம்கொண்டான்
என்று நீயவனைப் புலம்பிலுல் லோகத்தார உன்னை ஏசார்களோ, இங்
கன் நெஞ்சழிந்து புலம்ப வொணாதென்ன, நானொருத்தியோ அவனைப்
பற்றினது, ஸர்வரு மவனை ஏத்தவில்லையோ, ப்ரஹ்மணிகளால் கிட்டக்கூ
டாத ஆழியானாயும் ஸ்நேஹிக்கு மவனன்றோ, அவனைப் பிரிந்துருக்கக்கூடு
மோ என்னும் தாத்பர்யம் தோற்றச்சொல்லுகிற னென்கிறுளென்று
ஸங்கதி.

(க) “ஊரவர்கவ்வை யெருவிட்டு” என்கிறபடியே பலரு மேசகை
பாடுகைக்குடலென்னு மது தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களை யித்
யாதி). (அ)

மூ.—கண்ணனென்றும் வானவர்கள் காதலித்துமலர்சள் தூவும்
எண்ணென்று மின்பனென்று மேழுலகுக் காதியென்றும்
திண்ணமாட நீடுநாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றேதிப்
பண்ணினன்னமென் மொழியாள் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே.

எ.அ. பெரியதிருமொழி, ச-ப, அ-தி, சு-பா, பாருள்நல்ல,

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
பண் அன்ன	காந்தோடொத்த	எண்ணன்	எ (அவர்களுடைய) எ
மென்	மருதுவான	ன்றும்	ண்ணத்திலே வலி
மொழியான்	சொல்லையுடைய இப்		க்குமவனென்றும்,
	பெண்ணுனவன்	இன்பனென்	ஸுகப்ரதனென்றும்,
கண்ணன்	ஸ்ரீக்ருஷ்ண	றும்	இரும்
ன்றும்	றும்,	ஏழ்உலகுக்கு	ஸப்த லோகங்களுக்
வானவர்கள்	தேவர்கள்	ஆதியென்றும்	காரண பூதன் என்
காதலித்து	ஸ்ரேஹத்தை யுடைய		றும்,
	வர்களாய்	திண்ணம்	த்ருடமான
மலர்கள்	புஷ்பங்களை	மாடம்நீடுநாங்கைத்	தேவதேவனெ
தூவும்	ஸமர்ப்பிக்கும்படியாக	ன்றென்றோதி	பார்த்தன் பன்
		ளிபாடுவானே.	(கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) க்ருஷ்ணனென் றும், ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ரேஹத்தைப்பண்ணி புஷ்பாத்யபகரணங்க ளைக் கொண்டாட ரயிக்கும்படியாக அவர்கள் மனோரதத்தே நிற்கிறவ னென்றும், (இன்பனென்றும்) ஆநந்தாவஹனென்றும், (ஏழுலகுக் காதியென்றும்) ஜகத்காரணபூதனென்றும், (திண்ணமித்யாதி) திண் ணமான மாடங்கள் நீடின நாங்கையிலேவர்த்திக்கிற தேவதேவனென் றென்றோதி. (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) இவன் நேசனென்று நீ கண்டதெங்கே, உலகர்தானிவனை யாபரயித்தார்களோ, ஆஸ்ரயிக்கை க்கு ஹேதுதானென்னென்று, சசுவந்த பலரும் கேட்க; அவர்களுக்கும் தெரியும்படி பெண்பித்த னென்ன ப்ரலித்தானை க்ருஷ்ணன்ரன்றையே (க) “कृष्णस्यैव ஸ்ரீகாஸு முஷ்ரீ ரஹிஸ்யை: - க்ருஷ்ணஏவஹி லோகா நா முத்பத்தி ரபிசாப்யய?” என்றதில்லையோ என்று தம் துறையான க்ரு ஷ்ணவதாரத்தை மீளவும் பித்ததுகிறுளென்று சொல்லுகிறுளென்று எங் கதி.

“எண்ணன்” என்றதின்ர்த்தம் (மனோரதத்தே நிற்கிறவன்) என்றது. (நீடின) - நீண்டிருக்கிற. (கூ)

மூ.—பாருள்நல்லமறையோர்நாங்கைப்பார்த்தன்பன் ளிச்செங்கண்மாலே வார்கொள் நல்லமுலைமடவாள் பாடலேத்தாய் மொழிந்தமாற்றம்

பெரியதிருமொழி, ச-ப, அ-தி, கல-பா, பாருள்நல்ல. எஅசு

கூர்கொள் நல்லவேற்கலியன் கூறுதமிழ்ப்பதும் வல்லார்
ஏர்கொள் நல்ல வைகுந்தத்து னின்பநாளுமெய்துவாரே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—00000—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாருள்	பூமியிலே	பாடலை	ஸ்ரீஸூக்திகளை
நல்ல	விலக்கணராயுள்ள	தாய்	தாயாரானவர்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்	மொழிந்த	சொன்ன [தை,
	வர்த்திக்கிற	மாற்றம்	உக்தியின் ப்ரகாசத்
நாங்கை	திருநாங்கூரில்	கூர்கொள்	கூர்மையாய்
பார்த்தன்பர்	பார்த்தன் பள்ளியெ	நல்ல	ஸ்ரீலாக்ஷமான [ய
ளி	ன்னும் இவ்யதே	வேல்	வேலாயுதத்தையுடை
	சத்தில் எழுந்தரு	கலியன்	ஆழ்வார
	ளியிருக்குமவனாய்	கூறும்	அருளிச்செய்த
செம்கண்	(வாத்ஸல்யத்தால்) சி	தமிழ்	த்ராவிடரூபமான
	வந்த கண்களையு	பதும்	இப்பத்துப்பாட்டுகளை
	டையனாய்		யும் [கன்,
மாலே	ஆஸ்ரித வ்யாமுத்த	வல்லார்	அப்யவிக்க வல்லவர்
	னான ஸர்வேஸ்வ	ஏர்கொள்	அழகுபொருந்தி
	ரன் விஷயமாக,	நல்ல	அவிஸ்ரேஷமாகிற
வார்கொள்	கச்சையுடைத்தாய்		நன்மையையுடைய
நல்ல	விலக்கணமான	வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
முலை	ஸ்தநங்கனையுடைய	நாளும்	ப்ரதிநிதமும்
மடவான்	பெண்ணானவன் (பா	இன்பம் எய்	ஸூகிக்கப் பெறுவா
	டின)	துவார்	கன். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பாருள்நல்ல) பூமியில் நல்லவிலக்கண
ப்ராஹ்மணரெல்லாம் திரண்ட திருநாங்கையில் பார்த்தன் பள்ளியி
லே வர்த்திக்கிற வாத்ஸல்யத்தையும் வ்யாமோஹத்தையு முடையனா
னவனை. (வார்கொள்நல்ல) ப்ராப்தயௌவநையானவன் பாடலைத்தா
யார் சொன்னமாற்றத்தை. (கூர்கொள்) அப்பிராட்டி தசைவந்து ஆழ்
வாருளிச்செய்த விப்பதும் வல்லவர். (ஏர்கொள்) ஒருத்தி வாய்மெ
ருவ ஒருத்தி கூப்பிட்ட எளிவரவுதீர, ஒருநாளும் பிரியவேண்
டாதே இருக்கிற தேசத்திலே இருக்கப்பெறுவர். ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—00000—

எ'அஉ பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, நும்மைத்தொழுதோம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) “செங்கண்” என்றத்தாலே - வாத்ஸல்யம். “மாலை - மொழிந்த - பாடலை” என்று இங்கும் கூட்டுவது. கூர்மைமிக்க வேலையுடைய கலியனென்று சப்தார்த்த முட்கொண் டரு ணிச்செய்கிறார் (அப்பிராட்டி. யித்யாதி). (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஒன்பதாந் திருமொழி

நும்மைத்தொழுதோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—பெறவேணுமென்னு மபேகைநயில் கண்ணழிவில்லா மை சொல்லிற்றிறே - கீழிற்றிருமொழியிலே; “பார்த்தன் பள்ளிபாடு வாள்” என்று உகந்தருளின நிலங்களைச்சொல்லி வாய்வெருவுகைக்கு மேற்படவில்லையிறே அபேகைக்கு; (க) “மாகவைகுந்தங் காண்ப தற்கென்மனமேகமெண்ணும்” என்றும், (உ) கண்ணன் விண்ணார் தொழுவே சரிகின்றனசங்கம்” என்றும் சொல்லுகிறவையுடைய இவர் க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலே யாய்த்து; ஆகையாலே, “பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸர்வாபே க்ஷித ப்ரதனாகைக்காகத் திருவிந்தருளிலேவந்து ஸந்நிவிதனான, நாமங்கேபோய்ப்புகுவே நினைத்த வகைகளெல்லாம் பெறலாம்” என்று பெரியபாரிப்போடே போய்ப்புக்க விடத்து, ஒரு ஸ்ரீபுண்டரீகன் அக்ருரன் என்றப்போலே சொல்லுகிற இவர்கள் பக்கல் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தைத் தம்பக்கலிலேயும் பண்ணி, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், அணைத்தல், வினவுதல், இவர் (ங) “வழுவினாவடி மை செய்யவேண்டுநாம்” என்று பாரித்துக்கொடு புக்கபடியே அடி மையிலே ஏவுதல் செய்யக்கண்டிலர், அத்தாலே மிகவுமவஸந்நாய், ஒரு(ச)*மின்னிடைமடவார்(ரு)*காதிற் கடிப்பில் பிராட்டிமார் தசை

(க) தி-வாய்-கூ-ந-ஏ. (உ) தி-வி-ச-ஏ. (ங) தி-வாய்-ந-ந-க.

(ச) தி-வாய்-கூ-க. (ரு) க௦-அ.

பிறந்தால் ப்ரணய கலஹத்தாலே கிலாய்த்துச் சொல்லும் பாசரம
டைய ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே சொல்லலாம்படியான பா(ஞ)
வம்பிறந்து, ஸந்நிதியு முண்டாய், எனக்கபேகையிலும் கண்ணழி
வற்று ப்ராப்தனுமாயிருக்க என்னை அடிமை கொள்ளாதொழிவதே!
என்னுமின்னாப்புடனே சிவிட்குப் பிறந்து வார்த்தை சொல்லுகி
றார். ... *
...

அந். — தும்மையின் ப்ரவேசம்.— தாவளந்துலகில் - சரணம்புகு,
*கண்ணார்கடலில்-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரச்சொல்லி, ப்ரா
ப்யத்வரையாலே உகந்தருளின நிலத்தில் உத்கடமான அபேகையைக்
கிழித்திருமொழியிலே அருளிச்செய்தவர்க்குத் திருவிந்தனரில் ஊடல்
தலையெடுக்கைக்கு ஸங்கதியுகிறார் (பெறவேணும்த்யாதி). (பெறவே
ணும்) என்றதுக்கு முன்னே, ப்ராப்யத்தை என்று கூட்டுவது. ப்ரக்ருதி
ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்கு முன்பு
போலே உகந்தருளின நிலத்திலே தானே ப்ராவண்யம் பிறக்கையாலே,
இவரபேகழித்தபடியே கொடுக்கக்கடவனாய் சரீரார்த்தத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்
பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்க நினைத்து நிவ்யதேசத்தில் நிலையைக்காட்டிக்
கொடுக்க; இவனர்ச்சரவ்யவஸ்த்தையாலே வாய்திறவாதிருக்கையை
எண்ணியிராதே, ஆசையாலே, “ஸர்வாபேகழித்த ப்ரதனன்றோ, என்னபே
கையும்தலைக்கட்டிலாகாதோ” என்று கிலாய்க்கிறாரென்று கருத்து.
அபேகை ப்ரமபத்திலே யன்றோ பிறக்கவேண்டுமது, இங்குப் பிறப்
பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாகமித்த்யாதி). (க) “பண்டைநா
ளாலே” என்கிற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்தாப்போலே
அர்ச்சாவதாரத்தில் சில பரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு “நம்மை யொரு
கால்காட்டி நடந்தால்” என்று ப்ரார்த்திக்கை யுண்டாகையாலே, அதில்,
(க) “சோதிவாய்திறந்துன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” (உ) “நின்
பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” இத்யாதி பரிமாற்றத்திலாசை இவர்க்கு
மர்த்தவரித்த மென்றருளிச்செய்கிறார் (திருக் கண்களாலே றித்த்யாதி).
(ஏவுதல்) என்றது-“கருமமருளி” என்றத்தைப்பற்ற. (தாமானதன்மையி
லே) என்கையால்-இவ்விடத்தில் தாமாயிருந்து ஊடுகை ப்ராப்யத்தி லுத்க
டேச்சாக்குதமான கலக்கத்தின் மிகுதியின் கார்யமென்கை. ...

மூ.-தும்மைத்தொழுதோம் துந்தம்பணிசெய்திருக்கும் தும்மடியோம்

இம்மைக்கின்பம் பெற்றோமெந்தா யிர்தனாரீரே

எ-அ-ச பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, க-பா, அம்மை.

எம்மைக்கடிதாக் கருமமருளி யாவாவென்றிரங்கி

கம்மையொருகால் காட்டிநடந்தால் நாங்களுய்யோமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்மை	தேவாரை [தோம்;	எம்மை	என்விஷயத்தில்
தொழுதோம்	உபாயமாக ஆஸ்ரயித்	கடிதா	சீக்ரமாக
அந்தம்	தேவீருடைய	கருமம்	பரம ப்ரயோஜனமான
பணி	கைங்கர்யத்தை		கைங்கர்யத்தை
செய்து	அதுஷ்டித்தே [க	அருளி	க்ருபைபண்ணி [று
இருக்கும்	தரித்திருக்கும் படியா	ஆவாவென்று	ஐயோ! ஐயோ! என்
அம் அடியோ	தேவீருக்கு தாஸூத	இரங்கி	இரக்கமுற்று,
ம்	ராணும்;	நம்மை	நம்மைக்குறித்து
இம்மைக்கு	இப்பொழுது	ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே
இன்பம் பெற்	ஜ்ஞாந லாபமாகிற	காட்டி	உம்முடையதிவ்யமங்
ளோம்	ஸுகத்தைப் பெற்		கள விக்ரஹத்தை
	ளோம்;		க்காட்டி.
இந்தனூர்	திருவிந்தனூரிலே எ	நடந்தால்	எழுந்தருளினால்
	முந்தருளி யிருக்	நாங்கள்	அந்நய ப்ரயோஜனரா
	கிற		ன நாங்கள்
என்தாய்	எனக்குத் தாய்போ	உய்யோமோ	உஜ்ஜீ வி க் க மாட்
	ன்றவரே!		டோஷா? (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அம்மைத்தொழுதோம்) இதரதேவதைகளுக்கந்தர்யாமியாயிருக்கிற நிலையை புத்திபண்ணித்தொழுதோமோ ஆறியிருக்கைக்கு. (க) “ஓஓஓஓ ஓஓஓஓ ஓஓஓ ஓஓஓஓ - யோயோ யாம்யாம் ததும்பக்தி” இத்யாதி. “இந்த்ராதிதேவர்கள் அவனுக்கு ததுபூதர், அவர்களுக்கிவனந்தர்யாமி” என்று ஆஸ்ரயித்தால், அவ்வவருடைய அதிகாரத்தளவிலே ப(ஓ)லமாகையால் விளம்பம் பிறந்திருக்கவு மாமிறே. அன்றிக்கே, (அம்மைத்தொழுதோம்) படுகுலைப் பட்டோமென்னவுமாம். அதுவது - பிரிந்தாலும் ஒருகுது சதுரங்கத்தாலே போதுபோக்கித் தரிக்கலாவதொரு விஷயத்தை யாஸ்ரயிக்கப் பெற்றிலோமே. (தொழுதோம்) முன்பெல்லா மீரரசென்றிருந்து கார்யகாலத்திலே கைங்கர்யமே யமையுமென் நிருப்பார்க்கன்றோ தாழ்த்திருக்க லாவது.

(துந்தம்பணிசெய் திருக்கும் தும்மடியோம்) கைங்கர்யத்தை யொழியச்செல்லுவதாதல், கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கிடான ப்ராப்தியின்றிக்கே யொழிதல் செய்யிலன்றோ தரித்திருக்கலாவது, தேவரீர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணி அது பெறில் ஜீவித்தல் இல்லையாகில் முடிதல் செய்யும்படி தேவர்க்கநர்யார்ஹர். (க) [நச்சீதீதூதி - நசவீதேத்யாதி] தேவரை யொழிந்தவன்று பிராட்டியு முள்ளாகாள், அடியேனுமுள்ளாகேன். தேவரை யொழிந்தவன்று முதலிலே ஜீவிக்கும் துதானில்லை. [பஃகீவாஃ - அபிஜீவாவஃ] யஃகீவாஃ - யதிஜீவாவஃ, [சுஸூரூக் - முஹூர்த்தம்] ஒருகூணகாலம். [பஸ்யூதூதி - ஜலார் மத்ஸ்யாவிவ] ஜலத்தைப்பிரிந்த மத்ஸ்யம் ஜீவிப்பது அந்நீர் நசையறுமளவுமிறே; அப்படியே, நில்லென்று சொன்னவார்ததை உம்முடைய திருவுள்ளத்திலேயு முண்டென்றறியு மளவுங்காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பது. இவருடைய ஸத்தையுண்டு-உண்மை, அது நிலா தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பார்த்தமாயாய்த்து இருப்பது; சேஷிக்கதசயத்தைப் பண்ணியாய்த்து இவர்க்கு ஸ்வரூபவியத்தி. (அடியோம்) அத்தலைக்கதசயத்தைப் பண்ணுகையே ஸ்வரூபமாய்படி யாய்த்து ப்ராப்தியிருப்பது.

(இம்மைக்கின்பம்பெற்றோம்) அடிமையாலே ஸ்வரூபலாபமாய்படி யிருக்கிற எங்களுக்கு, அழகிதாக விடாய்த்தவிடத்தே தண்ணீர் வார்த்தீர். அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநலாபத்தாலே வந்ததரிப்பைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். அலாபத்தையே சொல்லாநிற்க இப்போது இந்த த்ருப்திகுமோமென்னில்; இந்த ஜ்ஞாநலாபந்தானிறே கிலாய்க்கப் பண்ணுகிறது, இல்லையாகில் அல்லாதாரோபாதி உண்டுத்துப் போது போக்கித் திரியலாமே.

(எந்தாயித்யாதி) அதுக்கடியாக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருவிந்தனூரிலே வந்து ஸந்திதிபண்ணின ஸ்வாமி! “இவ்வஸ்து உனக்கு சேஷம்” என்னுமிம்முறையை அறிவித்தவனே! இன்றிப்படி ஆறியிருக்கிற நீ முன் தீம்புசெய்து ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தை எனக்குப்பிறப்பிப்பானென்?

ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தோமென்றீர், பெற்ற திவ்வம் சமாதில் நீர் பெறுததாகச் சொல்லுகிற தெவ்வம்சமென்ன, (எம்மைக்

எனது பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, க-பா, தம்மை.

கடிதாக்கரும மருளி) சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தருளிற்று; அந்த சேஷத்வாநுபாயமான வ்ருத்தியை என்னைக் கொண்டருள வேணும். (எம்மை). “க்ரமத்திலே ஒரு தேசவிசேஷத்தே கொடுபோ ய்க் காரியம் செய்கிறோம்” என்றறியிருக்கலாம்படியோ எந்தசை, (க) “கீஸ்-லீகைஸ் மூஸ்-கிப்ரம் நிவேதயதமாம்” என்னுமாபோ லே ராவணபவரத்தில் பொருந்தாமையும், ராமகோஷ்டியில் புருரப் பெறுமையும், இரண்டாலும் நோவுபட்ட ஸ்ரீவிபீஷணமுவாணப்போ லே, ஜ்ஞாநலாபத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமை யுண்டாகப் பெறுவது, ப்ராபதிபலமான கைங்கர்யத்தில் அந்வயிக்கப் பெறுதொழிவதாய் நோவுபடுகிறபடி. (கடிதாக்கருமமருளி) ஸர்வஜ்ஞானவனு க்குமறிவிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிறதகாணும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாத படியான இவருடைய ஸௌகுமார்யம். அது செய்யுமிடத்திலும் (ஆவாவென்றிரங்கி) “அடிமை பெறுமையாலே உருவின அகிஞ்சநன், அநந்யகதி” என்று என்னுடைய தயநீய தசையை புத்திபண்ணி, ஐயோ! ஐயோ! என்று க்ருபைபண்ணியருளி, “தொழுதோம்” என்று வளைப்பிடவொண்ணது காணும், அபிமதம் பெறும்போது அவனுடைய இரக்கமே வேணும்.

(நமமை) உம்மை நீர் கண்ணாடிபுறத்திலே கண்டறியாமையில் லேயே; “நமமைப பிரிநதார் பிழையார்கள்” என்றிருக்கவேண்டா வோ. (ஒருகால் காட்டி நடந்தால்) ஒருகால்காட்டினால் பின்னையிவன் வளைப்பிடுகிறு எனன்றிருக்கவேண்டா; ஜ்வரஸந்ரிபதிதர் “ஒருகால் நாக்கு நனைக்கவமையும்” என்னுமாபோலே. (காட்டி) (உ) “ஷ்ஷ்ஷ்ஷ் ஷ்ஷ்ஷ் - ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து” என்கிறபடியே-“நாமிருந்தபடிகண்டாயே!” என்று வடிவைக்காட்டி. (நடந்தால்) என்கிறது-போனலென் கிறதல்ல, என் முன்பே நாலடியிட்டு நடந்து காட்டினால். (ங) “அக்ர ச்ஷ்ஷ்ஷ் ருஸ் - அகாத் ப்ரயயௌ ராம” என்கிறபடியே-பிரா ட்டிக்கிட்ட விருத்திலேணும் காணுமிவர்க்கு. இப்படி நடந்தால் பெறும்பேறென்னென்னில் (ராங்களுய்யோமே)போனஉயிர் மீளும். உருவினபயிரிலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தால் அது ஜீவிக்கச் சொல்லவேணுமோ? (க)

(க) ரா-யு-க-க-க.

(உ) ரா-யு-க-க-க.

(ங) ரா-ஆ-க-க-க.

அந்.—முதற்பாட்டு. (தும்மை யித்யாதி). “இந்தனரீரே” என்ற பதத்தைக் கடாஷித்து ‘தும்மை’ என்றதுக்குப் ப்ராபகத்வ விவக்ஷயாதாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி). அனாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டதை தோற்றுக்கையாலே ஸாதாரணமான அந்தர்யாமித்வ வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுமென்று திருவுள்ளம். அந்தர்யாம்யாஸ்ரயணம் பண்ணினவனுக்கு விளம்பம் ஸித்தமாமென்று ஆறியிருக்கவேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (யோயோயாம் யாமித்யாதி). கர்மயோக ரிஷ்ட்டன் அக்நீந்த்ராத் பந்தர்யாமியைத் தன்னுடைய பலார்த்தமாகத் தொழுகையால், அந்த காமயோகந்தானும் பக்தித்வாரக மாகையாலும், வஸ்வாத்யுபாஸநம் பண்ணினவனுக்கு வஸ்வாத்யுகாராந்த்ரத்திலே பலமாக வேண்டுகையாலும், விளம்பம்ஸித்தமென்று கருத்து. “எந்தாய்” என்றதால் தோற்றின சேஷத்வ ரிபந்தநமான ப்ராப்யத்வம் ‘தும்மை’ என்றதுக்கர் தத்தமாக விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (படுகுலையித்யாதி). (பெற்றிலோமே) என்ற வந்தரம், என்னை என்று சேஷம். “தொழுதோம்” என்கிற பூத ரிந்தேசத்தாலே-(க) “அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னம்” என்கிறபடியே அநாதியாகத் தொழுதோ மென்கை தோற்றுக்கையாலே, ஸஸ்வரணையும் தன்னையும் சேஷியென்று புத்திபண்ணி தத்விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தை ஸ்வார்த்தமாக்கி, ஸ்வாதிசயத்தைப்பெற விருப்பாராய், இன்ருஸ்ரயித்திருக்கும் ப்ரபந்நரை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்கிறார் (முன்பெல்லா மித்யாதி). *மயர்வற்றவராகையாலே அவனுக்கே சேஷமாயிருக்கும் வஸ்துவென்று தெளியக் கண்டாரென்று கருத்து.

நம்மையே ப்ராபகமாகவும் ப்ராப்யமாகவு மெண்ணி அநாதியான ஈரரசு தவிர்ந்தீராகில் நம்மைக் கிலாய்க்கைக்கடி ஏதென்னு மாகாங்கைஷ்யிலே “அந்தம்” இத்யாதி யருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யத்தை யித்யாதி). கைங்கர்யாலாபத்தில் தரிக்கமாட்டாமையாலே கிலாய்க்கிறேனென்கிறாரென்று கருத்து. வாக்யார்த்தத்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (தேவரித்யாதி). பணிசெய்தால் தரிக்கையும் அதில்லாவிட்டா லில்லாதபடியுமா யிருக்குமோ ஸ்வரூபமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நசேத்யாதி). “அஹமி” என்கிறவிடத்தில், அபிசார்த்தகமாய், ஸீதாத்வயாஹீநாந-அஹஞ்சத்வயாஹீநோந” என்று விவக்ஷித்து, ஸ்வரூபஸ்த்திதியைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (தேவரை யித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இனி சகாரத்வய மிருக்கையாலே - “த்வயாஹீநாஸீதா நஜீவதி, அஹஞ்ச நஜீவாமி” என்னுமர்த்தம் ஸ்புரிக்கையாலே, அதை யருளிச்செய்கிறார் (தேவரையொழிந்த வித்யாதி). இனையபெருமானைப்போலே இவ்வாழ்வாருடைய ஸ்வரூபமும் பரார்த்தமா யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய வித்யாதி). பரார்த்தமாக

எ.அ.பெரியதிருமொழி, சு-ப, கூ-தி, உ-பா, சிந்தை.

வேண்டுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்குநர் (சேஷிக்குத்யாதி). “தும்மைத் தொழுதோம், பணிசெய்திருக்கும்” என்றத்தாலே ஸித்தமாயிருக்க, “அடியோம்” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்குநர் (அத்தலைக்குத்யாதி).

பரார்த்தமான கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமாகில் நமக்கு வேண்டும் போது கைக்கொள்ளுகிறே மென்னு மபிப்ராயத்தின்மேலே கிலாய்ப்புப் பிறந்து சொல்லுகிறுரென்னு மிடம்தோன்ற விபரீத லக்ஷணயா தாத்பர்ய மருளிச்செய்குநர் (அடிமையாலே யித்யாதி). விபரீத லக்ஷணயாகாமல் யதாவஸ்த்திதத்துக்கே தாத்பர்ய மருளிச்செய்குநர் (அன்றிகே யித்யாதி).

(அதுக்கு) அந்தஜ்ஞாநலாபத்துக்கு. (எந்தாய்) என்று முழுச்சொல்லாய், ஸ்வாமிவாசகமாக வருளிச்செய்து, என்னுடைய, தாய் - தாயைப் போலே உபகரித்தவனே என்றர்த்தாந்தர மருளிச்செய்குநர் (இவ்வஸ்து வித்யாதி)

“என் தசை” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (சுதிப்ரமித்யாதி). *கடிதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்குநர் (ஸ்வஜ்ஞாநித்யாதி). “கரும மருளி” என்றால் போராடோ, “ஆவாவென்றிறங்கி” என்ன வேணுமோவென்ன (தொழுதோ மித்யாதி). அன்றிக்கே, கிலாய்க்கும்போது இங்ஙன சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்குநராகவுமாம்.

நம்மைக்குறித்து ஒருகால் வடிவைக்காட்டி நடந்தாலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, வடிவுஇத்தனை போக்யமா யிருந்ததோ என்னு மாகாங்கையில் தாத்பர்ய மருளிச்செய்குநர் (உம்மை யித்யாதி). ... (க)

பூ.—சிந்தைதன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே மருவினிய

மைந்தா வந்தனா லி மாலை சோலை மழகளிறே

நந்தா விளக்கின் சுடரே நறையூர்நின்ற நம்பி யென்

னெந்தா யிர்தனாரா யடியேற்கிறையு மிரங்காயே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிந்தைதன்னு	நெஞ்சிலே	அம்	ஸூந்தரமாய்
ள்	[மல்	தண்	குளிர்ந்திருக்கிற
நீங்காது	எப்போதும் பிரியா	ஆலி	திருவாலியில் எழுந்த
இருந்த	வாஸம்பண்ணுநின்ற		ருளி யிருக்கிற
திருவே	ஸம்பத்தே!	மாலே	ஆஸ்ரித வ்யாமுத்த
மருவ இனிய	அதுபவிக்க அதுபவிக்க		னே! [ரிக்கிற
	க போக்யனாயிருக்க	சோலை	சோலைகளிலே ஸஞ்ச
	[குற	மழ களிறே	ஆனைக்குட்டிபோன்ற
மைந்தா	புவாவானவனே!	நந்தா	அவியாத [வனே!

விளக்கின்	தீபத்தினுடைய	என் எந்தாய் எனக்கு ஸ்வாமியான
சுட்டரே	தேஜஸ்ஸுபோலே	வனே! [கு]
	உஜ்ஜ்வலனைவனே!	அடியேற்கு தாஸபூதனான எனக்
நறையூர்	திருநறையூரில்	இறையும் (அடிமை கொள்ளு
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	கையாகி) இவ்வ
நம்பீ	பூர்ணனே!	ல்பத்தையும்
இந்தனூராய்	திருவிந்தனூரிலே எழு	இரங்காய் க்ருபை பண்ணுகி
	ந்தருளி யிருந்தவ	றிலே (உ)
	னாய்க் கொண்டு	

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே) அகவாயில் ப்ரகாசிக்கிற இதுக்கு நானேதேனும் க்ருஷிபண்ணிற்றுண்டாகிலன்றோ ப்ராப்திக்கென்னால் க்ருஷி பண்ணலாவது. ஹ்ருதயத்திலே எப்போதுமொக்க ப்ரகாசியா நின்றானாய்த்து. (திருவே) இவருடைய ஸம்பத்து அவனாய்த்து; (சு) *திருவுக்கும் திருவிதே. (மருவினிய) அவ்விருப்புத் தானிவர்க்கினிதாகிறபடி. மருவ மருவ விட்டுப் பற்றவேண்டும்படி யிருக்கையன்றிக்கே நிரதிகையபோக்யனாக நின்றானாய்த்து. (மைந்தா) நித்யமான யௌவனத்தை யுடையவனே! தர்சநீயமாய் ஸ்ரமஹரமான திருவாலியிலே நித்யவாஸம்பண்ணி வ்யாமோஹத்தைத் தெரிவித்தவனே! (சோலையித்யாதி) சோலைக்குள்ளே வளர்ந்ததொரு இளவானைக் கன்றுபோலே யாய்த்து செய்ததடைய இனிதாயிருக்கிறபடி.

(நந்தா விளக்கித்யாதி) ஒரு விச்சேதமில்லாத தீபத்தில் திரியுமெண்ணெயும் புகையுமான அழுக்கின்றிக்கே, புகர்தானொருவடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை யுடையவனே! (நறையூரித்யாதி) திருநறையூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய், “ஆஸ்ரயணீயவஸ்துவுக்கு இன்னமொன்று ிகூட்டுப்பெற்றதில்லை” என்னும் குறைதீரும்படி யிருக்கிற பூர்ணனே! (என்னெந்தா யிந்தனூராய்) திருவிந்தனூரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணி, எனக்கு ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தவனே! (அடியேற்கித்யாதி) ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உனக்கு, என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைக் கொள்கையாகி இம்மாத்ரமித்தனையும் செய்கை பெரிய பணியோ, (உ)

௪௯௦ பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, ஈ-பா, பேசுகின்றது.

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (சிந்தையித்யாதி) “தும்மடியோம்” என்று வைத்து, “நம்மை யொருகால் காட்டி நடக்கவேணும், இல்லையாகில் நாங்களுய்யோம்” என்று இங்ஙனே நம்மைக் கிலாய்க்கைக்கடியென்? வேணுமாகில் பேறறுக்கொரு கைம்முதல் செய்துகொள்ளலாகாதோ என்னும் பகவதப்பிராயத்தின்மேலே, ரீரதீசய போக்யனாயிருக்கு மிருப்பை நீயே காட்டினாய், இனி நானொன்று செய்யவேணுமோ, குறையும் நீயே செய்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மருவினிய” என்றது கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மருவ வித்யாதி). அம் - அழகியதாய், தண்-குளிர்ந்த, ஆலி நகரிலிருக்கிற, மாலை-(க) “கன்வன்கொல்” என்னும் படி கைப்பிடித்து வ்யாமோஹத்தை யறிவிப்பித்தவனே! என்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (தர்சநீயேத்யாதி).

(உ) “நண்ணு நறையூர் நான்சொழுது மெழுநெஞ்சமே” என்று இவர் ப்ராபகத்தேவ பற்றப்போகிறாராகையாலே அதைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, ஸித்தோபாயத்தினுடைய ஸஹாயாந்தர நரை பேஷ்யம் *நம்பி பதத்துக்குப் பொருளாக விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (திருநறையூரிலே யித்யாதி). திருவாலியாணைக் கைப்பிடித்தவனாகவும், திருநறையூரான உபாயபூதனாகவும், திருவிந்தனூரான சேஷித்வஸம்பந்தத்தை யறிவிப்பித்தவனாகவும் விவக்ஷித்தது “எந்தாய்” என்றதுக்குத் தாத் பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருவிந்தனூரிலே யித்யாதி). இத்திருமொழியில் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் குறைவற்றபடியாலே கிலாய்த்தாகிலும் பேறுபெறவேணுமென்று த்வரைபிறந்ததென்று திருவுள்ளம். (உ)

மூ.—பேசுகின்றதிதுவே வைய மீரடியாலளந்த

மூசி வண்டு முரலும் கண்ணி முடியீரும்மைக் காணு

மாசையென்னும் கடலில் வீழ்ந்திங்கயர்த்தோமயலாரு

மேசுகின்றதிதுவே காணு மிந்தனூரீரோ.

(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தனூரீரே	திருவிந்தனூரிலே எழுந்தருளியிருக்கு	முரலும்	சப்தியாநின்ற
வையம்	பூமியை [மவரே]	கண்ணி	மாலையை
ஈரடியால்	இரண்டடியினால்	முடியீர்	திருவபிஷேகத்தில் கு
அளந்த	ஆக்ரமித்தவராய்க் கொண்டு,	உம்மை	உம்மை [டினவரே]
வண்டு	வண்டுகளானவை	இங்கு	இந்தலோகத்தில்
மூசி	மொய்த்துக்கொண்டு	காணும்	காணவேணுமென்கிற
		ஆசையென்	ஆசையாகிற
		ஊம்	

(க) ஈ-௪-க-

(உ) ஈ-௪-க.

கடலில்	ஸமுத்ரத்தில்	இதுவே	இந்த விஷயத்தைப் பற்றியே
வீழ்ந்து	விழுந்து	ஏககின்றது	பழிசொல்லுகிறது;
அயர்த்தோம்	அறிவுகெட்டோம்,	நான்	நானும் [பற்றியே
அயலாரும்	அண்டையி லுள்ளவர்	இதுவே	இந்த விஷயத்தைப்
	களும்	பேசுகின்றது	சொல்லுகிறதும். (ஈ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பேசுகின்றதிதுவே) உமக்கு வருமவ த்யத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டு மென்னுமிதுவே நாங்கள் சொல்லுகி ருது. (வையம்) நீர் குணர்ஜ்ஜநம் பண்ணுகைக்குப் பட்டபாடெல்லா மறிவீரே; இப்போதொரு வ்யக்தியிலே அல்பம் ரெகிழநின்று அப் பெரிய குணமெல்லா மிழக்கவன்றோ புகுகிறீர்; வரையாதே நோக்கின உமக்கு இப்போது ஒருவனை ரெகிழநின்றீரென்றால் குணஹாநி விளை யாதோ? பூமிப்பரப்பை ஈரடியாலே யளந்துகொண்ட. மூசுகையா வது - மொய்க்கை. வண்டிகளானவை மதுபாநம்பண்ணி அத்தாலே ஆளத்தி வையா நின்றுள்ள மாலையை யுடைய திருவபிஷேகத்தை யுடையீர்! உம்முடைய வடிவு பரார்த்தமென்றன்றோ ப்ரவலித்தி; நீர் ஸர்வரக்ஷகராயன்றோ முடிசூடிற்று.

அதெல்லாமப்படியே, அதுக்கிப்போது வந்ததென்னென்ன; அதுக்கு வந்ததன்றோவிது, (உம்மை) உம்மைக் காணவேண்டுமென் றுசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே சிலர் முடிந்தார்களென்றால், உமக் கிதுபோக்கி அவத்யமுண்டோ? உம்மைக் காணவேண்டுமென்கிற ஆ சையாகிற பெருங்கடலிலே புக்கு அகப்பட்டு அறிவுகெட்டோம். இத்தால் நமக்கு வருவதோரவத்யமுண்டோ வென்ன, (அயலாரித் யாதி) புறம்புள்ளார், “அழகியதாக ஆசைப்பட்டான், ஆசைப்பட் டவனுக் கழகிதாக முகங்கொடுத்தார், இதுவோதான் சில ராசைப்பட் டால் ப(ஷ்)லிக்குப்படி” என்று உம்மைப் பழிசொல்லாநின்றார். அய லாரு மேசுகின்றதிதுவே, நான் பேசுகின்றதுமிதுவே. (இந்தனா ரே) உகவாதார்சொல்லும் பதியைப் பரிஹரிக்கைக்கும், உகப்பார் நினைத்த வகையெல்லாம்பரிமாறுகைக்குபாகவன்றோ திருவிந்தனா ரிலே வந்து நித்யவாலும் பண்ணுகிறது... ... (ஈ)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (பேசுகின்ற தித்யாதி) ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தை யும் நானே யுண்டாக்கி உபாயோபேயங்களும் நானேயாய் உம்முடைய திருவுள்ளத்தில் நீங்காதிருந்தேனாகவும் சொல்லிவைத்தீர், “இறையு மிரங் காய்” என்கிறதென்? உம்மைக்கண்டு பரமபதத்திற்போலே இங்கே பரி

௭௯௨ பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, ச-பா, ஆசைவழுவாது.

மாறக்கூடுமோ, அப்படியாகில் நமக்கவத்யமன்றோ என்னு மபிப்ராயத் திலே, உமக்கு வரும்வத்யத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காகவே நானிரங்கச் சொல்லுகிறே னென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

கீழ்தாற்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூமியித் யாதி). வண்டுகளைச்சொல்லி கண்ணியை விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோப யோகம் காட்டுகிறார் (உம்முடைய வித்யாதி). வண்டுக்காகக் கண்ணியிருக் குமாபோலே யன்றோ எங்களுக்காக நீரிருக்கும்படி யென்கை. “முடியீர்” என்றதுக்கு பா (ஹ)வம் (நீரித்யாதி).

நீர் காணவாசைப்பட்டு நீரயர்த்தால் இது நமக்கவத்யமாமோ, இத் தைச் சொல்லுவார்தானுண்டோ வென்னும் சங்கையை யதுவதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). இப்படி வரும்பழிக்கு நாமஞ்சுகிறோமோ வென்ன; இந்தனூரீரே யென்கிறுமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உகவாதாரித் யாதி) (ந)

பூ.—ஆசைவழுவாதேத்து மெமக்கிங்கிழக்காய்த் தடியோர்க்குத் தேசமறிய வுமக்கே யாளாய்த் திரிகின்றோமுக்குக் காசிநொளியில் திகழும் வண்ணம் காட்டெரெப்பெருமான் வாசிவல்லீரிந்தனூரீர் வாழ்ந்தே போம் நீரே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இங்கு	இந்த உம்முடைய விஷயத்தில்	ஆளாய்	தாஸபூதராய்
ஆசை	உம்மை ஸேவிக்கவே னுமென்னும் ஆசையானது	திரிகின்றோ முக்கு	திரிகிற எங்களுக்கு
வழுவாது	தவறாமல் (விச்சேதி யாமல்)	காசின்	(உருக்கின) பொன்
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவராய் [ன]	ஒளியில்	ப்ரகாசத்தைக் காட் டில்
அடியோர்க்கு	உமக்கு தாஸபூதரர்	திகழும்	விளங்காநின்ற
எமக்கு	எங்களுக்கு	வண்ணம்	வடிவழகை
இழுக்காய்த்	(ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை) அவத்யமா ய்த் தலைக்கட்டிற் று;	காட்டீர்	காட்டுகிறீர்;
தேசம்	தேசமெல்லாம்	எம்பெருமான்	எமக்குஸ்வாமியாய்க் கொண்டு
அறிய	அறியும்படியாக	இந்தனூரீர்	திருவிந்தனூரிலெழுந் தருளி யிருக்குமவ ரே! [ரான
உமக்கே	சேஷியான உமக்கே	வாசிவல்லீர்	தா ர தம்யமறியுமவ நீரே
		நீரே	நீரே
		வாழ்ந்துபோ	ஸுகத்திரும் (ச)
		ம்	

பெரியதிருமொழி, ச-ப, கூ-தி, ச-பா, ஆசைவழுவாது. எகந

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஆசையித்யாதி) நமக்கவத்யம் வருமென்றிறே நீர்தாயிப்படிபடுகிறது, நாம் அத்தைப்பொறுக்கிறோமென்ன; உமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதது மொன்றுண்டு, எங்களுக்கு மவத்யமென்கிறார்; (க) † “எனீஸுயுஷி-நதேதுரூபி” என்னக்கடவதிறே.

(ஆசையித்யாதி) ராட் செல்ல ராட்செல்ல (உ) “அஃஸ்து சூஸந்தீ - அஹர்யஹநி வர்த்ததே” என்கிறபடியே ஆசையானது கரைபுரண்டு, ஏத்துகையே ஸ்வபாவபாபடியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணின எங்களுக்கு இழுக்காய்த்து. (அடியேயார்க்கு) சேஷபூதன் சேஷியை ஆசைப்பட்டு ஏத்துகை முறையன்றோ என்றிருக்கையன்றிக்கே, இது தன்னை அவத்யமாக உபபாதிக்கும்படியாய் வந்து விழுந்தது. (எமக்கு) உமக்கு வருமதில் வேணுமாகிலாயிருக்கிறீர், எங்களுக்கு வருமதில் உமக்காறி யிருக்கப்போமோ? (தேசமித்யாதி) பாவியோம் விழுக்காடறியபபெற்றிலோம். இப்படி விளைவதறிந்தோமாகில் நீரும் நாங்களு மறிந்ததறிவாக ஸ்நேஹித்துவிடலாய்த்தே. லோகமடங்க இருந்ததே குடியாக வறியும்படி உமக்கே யாளாய்த்திரிகின்றோமுக்கு. இன்னமும் வேறெயொரு ரகசுனனுண்டாய் அவன் வாசலிலேசென்று தான் தன்காரியம் குறையும் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகிறுனென்று தான் ஆறி யிருக்கிறீரோ.

(காசித்யாதி) உமக்கே அநர்யார்ஹராயிருக்கிற எங்களுக்கு, (ஈ) “சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளி யொவ்வாது” என்கிறபடியே-பொன்னொளியிற் காட்டிலும் விளங்காநின்றள்ள வடிவழகைக்காட்டுகிறீர். (எம்பெருமான் வாசவல்லீர்) உம்முடைய வடிவில் வீறும் ஆசைப்பட்ட எங்கள் சிறுமையும் நேராகக் கணக்கிடவல்லீர். (இந்தரூரீர்) நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு மொக்கப் படிவிடிகைக்காவன்றோ திருவிந்தரூரிலே வந்து நிற்கிறது. வாசியற முகங்கொடுக்க வந்துநிற்கிற விடத்தே வாசிவையாநின்றீர். (வாழ்ந்தே போம்நீரே) உம்முடைய உடம்பு உம்மை ஆசைப்பட்டார்க்காகக் கண்ட தென்றிருந்தோம், அங்ஙனன்றாகில், அத்தை நீர் கட்டிக்கொண்டு வாழும். (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஆசையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதி தன்னைக் காட்டுகிறார் (நமக்கித்யாதி). (பொறுக்கவொண்ணாதது) என்ற

(க) ஸ்தோ-ர-௨-௩. † (பா) நாதேரூபம்,

எகசு பெரியதிருமொழி, ச-ப கூ-தி, இ-பா, தீ யெம்பெருமான்.

து-அன்பற்றரைப் பின்பற்றித் திரிகிறுனென்று எங்களைச் சொல்லுகிறது உமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாது; உம்மை அன்பற்றாரென்று நாட்டார் சொல்லுகிறது எங்களுக்கவத்யம், அது எங்களுக்குப் பொறுக்கவொண்ண தென்றபடி. ஆஸரிதபரிபவம் பொறுக்கவொண்ணதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் †(நதே நுருபு) என்று. ஸ்வரூபாதிகளெல்லாம் ஆஸரித ரிட்ட வழக்காம்படி பண்ணி யிருக்கு மவனுக்குப் பொறுக்கப்போமோ வென்று கருத்து.

காசு-பொறகாசு. “நீரே-வாழ்ந்துபோம்” என்றவ்யம் திருவுள்ளம் பற்றி வருளிச்செய்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி). (ச)
மூ.—தீ யெம்பெருமான் நீரெம்பெருமான் திசையு மிருநிலனு
மா யெம்பெருமானாகி நின்றாலடியோம் காணோமால்
தாயெம்பெருமான் தந்தைதந்தை யாவீரடி யோமுக்
கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தருளீரோ. (இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
தீ	அ க் கி க் க ந் த ர் யாமி	காணோமால்	ஸேவியாதொழிந்தோ
யாய்	[யாய்]	மாவில்	(என்ன உ-
எம்பெருமா	அதுக்கு நிர் வா ஹக	பயோகமுண்டு);	
ன்	[யாய்]	தாய்	மாதாவாகவும்
நீர்	ஜலத்து க் க ந் த ர் யாமி	எம்பெருமா	ஸ்வாமியாகவும்
எம்பெருமா	அதுக்கு நிர் வா ஹக	வ்	
ன்	னாய்	தந்தை தந்தை பிதாவுக்கும்	பிதாவு
திசையும்	திக்குக்களுக்கும்	யாவீர்	மானவராய்க் கொ
இரு	விசாலமான	ண்டு	(குலநாதன
நிலனும்	பூமிக்கும்	யக் கொண்டு)	
ஆய்	அ ந் த ர் யாமி யாய்	இந்தனார்	திருவிந்தனாரிலே யெ
எம்பெருமா	அவற்றுக்கும் நிர்வா	முந்தருளியிருக்கு	
ன் ஆகி	ஹகனாய்க்கொண்டு	நீர்	தேவரீர [மவரான
நின்றால்	(நீர்) எழுந்தருளி யி	அடியோமுக்	அநந்தகதிகளான எங்
	ருந்திராகிலும்	கு	களைக் கைங்கர்ய
அடியோம்	தாஸபூதரான நா ன்	ம் கொ ள் ளு மவ	
கள்	கள்	ரான	
		எம்பெருமா	ஸ்வாமியன்றோ. (இ)
		னல்லீரோ	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயித்யாதி) இங்கே ஸந்திவிதரானோ மாகில், ஜகதாகாராயிருக்கிற விருப்பைக் காட்டித் தந்தோமாகில், நா மும்முடைய விஷயத்திலே யொன்றும் செய்யாதோமாகி நீ ரிந்நனே கிடந்து படாநிற்கிற தென்னென்ன; கண்ணிலே குளிரநோக்கி வாயா லே வினவி அடிமை கொள்ளவேணு மென்றசைப்பட்ட எனக்கு இத்தா லென் செய்ததாய்த் தென்கிறார்.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, இ-பா, தீ யெம்பெருமான். - எசுரு

வ்யா.—(தீயெம்பெருமான் நீரெம்பெருமான்) இவையிரண்டும் ஐந்துக்கு முபலகூதணமாய், இத்தாலே - காரணவர்க்கத்தை யடைய நினைத்து, காரணபூதனு யிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (திசையு மிருநிலனுமாய்) இத்தால் கார்யவர்க்கத்தை நினைக்கிறது. இப்படி காரணபூதனையும் கார்யபூதனையும் மிருக்கிற இவ்வாகாரத்தாலே நீ உன் னுடைய ஸ்வம்யத்தை நிர்வஹிப்பதாக வொருபபட்டால். (அடி- யோம் காணோமால்) தேவரோடே கலந்ததுபபிக்க வேணுமென்றா சைப்பட்ட அடியோங்கள் என்பெற்றோ மாவுதோம். (தாயெம்பெ ருமான்) தேவர் நெகிழ்விருந்தால் புறமபு போகக்கோ ரிடமுண் டோ? (தகதை தருதையாவீர்) இதுதான் என்னளவிலேயு மாயிருந் ததோ? (அடியோமிதயாதி) அநநயதிகளாயிருக்கிற எங்களுக்கு ருசிபிறந்தபோதே நினைத்தபடியுள்ளெல்லா மது ப விக்மைக்காகவன் றோ தேவர் திருவிநதருளிலே வந்து கிட்யு நிற்கிறது. பூவலரும் போதைச் செவிப்பார்த்துப் பறித்துக்கொடுவாராநிற்பாரைப்போலே, ருசிபிறந்தபோதே அடிமைகொள்ளுமைக் கிடாகக் காலம்பார்த்தன் றோ தேவர் இங்கேவந்து நிற்கிறது. பாத்தவர், நித்யஸூரிகளுக்கது பாவ்யமாயிருக்கும்; வ்யூஹம், பரஹ்மாதிகளுடைய கூக்குரல் கேட் கைக் கிடாயிருக்கும்; ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரம், தசரத வஸுதேவாதிக ளுடைய பாக்யபலமாயிருக்கும்; உகந்தருளின நிலங்கள், தங்களுக்கு ஹித மின்னதென்று மறியாதே ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யமென்று மறியா தே ஸர்வேஸ்வரன் பரப்பயனென்று மறியாதே யிருக்கிற ஸம்ஸா ரிகளுக்கே முகங்கொடுக்கைக்காகவாயிருக்குமிதே. குருடர்க்கு வைத் த இறையிலியில் விழித்தார்க்கு பராப்தி யில்லையிதே; (சு) “பின்னாற் றவணங்கும் சோதி” என்னக்கடவதிதே. (ரு)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயித்யாதி) நீரே வாழ்ந்துபோமென்னவே இவரை பஹுமுகமாக ஸமாதாநம்பண்ண வொருப்பட்ட எம்பெருமா னபிப்ராயத்தை வெளியிடாதின்று கொண்டு ஸங்கதிடையருளிச்செய்கி ருர் (இங்கே யித்யாதி).

நான் ஜசுதாகாரன், இருந்ததெல்லாம் என் ஸ்வம்யத்தை நிறுத்திக் கொண்டவனவையாய் நீரொன்றுக் காணாதே போளீராகில் பெற்றார் வள ர்த்தா ரண்டைகொண்டிருக்கலாகாதோ, நம்மைக் கிலாயப்பானென்னெ ன்கிற சங்கையில் உத்தரார்த்தமென்று இருவுள்ள மபற்றித் தாத்தர்ய மரு ளிச்செய்கிறார் (தேவரித்யாதி) (ரு)

(சு) தி-ரு-கூ.

எனக் - பெரியதிருமொழி, ச-ப-க-தி, சு-பா, சொல்லாது.

மூ.—சொல்லாதொழியகில்லே னறிந்த சொல்லில் தும்மடியா

மெல்லாரோடு மொக்க வெண்ணியிருந்திரடியேனை

நல்லாறறிவீர் தீயாறறிவீர் நமக்கிவ்வுலகத்து

எல்லாமறிவீர்தே யறியிரிந்தனாரீரே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தனாரீரே	திருவிந்தனாரிலெழுந் தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியே!	அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்;
சொல்லாது	(தேவரீரை நிர் ப்பந் தித்துச்) சொல்லா மல்	தீயார்	தேவரீருடைய விர ஹ ஸஹிஷ்ணுத்வ மாகிற தீமையை
ஒழியகில்லே ன்	இருக்க மாட்டுகிறிலே ன்,		டையவர்க ளுடை யப் பரக்குதியையும்
அறிந்த சொல்லில்	(நான்) அறிந்தவற்றை சொல்லப்புகில்	அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்,
அடியேனை	பிரிவாற்றமாட்டாத என்னை	இவ்வுலகத்து	இந்த லோகத்தில்
தும் அடியார்	தேவரீருடைய தாஸ பூதாகளான	எல்லாம்	மறறை யெல்லாவற் றையும்
எல்லாரோடு	மற்றை எல்லாரோடு	அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்,
ம் ஒக்க	ம் ஸமாநமாக	நமக்கு	விரஹாஸஹிஷ்ணுக் களாகிற எங்கருக் குள்ள
எண்ணியிருந் தீர்	நினைத்திருக்கிறீர்,		
நல்லார்	தேவரீருடைய விர ஹாஸஹிஷ்ணுத் வமாகிற நன்மை யையுடையவர்க ளுடைய ப்ரக்ருதி யையும்	ஈதேயறியீர்	இந்த மார்த்தவமொ ன்றையுமே அறிய மாட்டீர். (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (சொல்லாதொழிய கில்லேன்) சேஷிஸந்
நிதியில் சேஷபூதன் பரிமாறும் முறையில் பரிமாற கூடிமனாகுதிலேன்.
சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்கைக்கு மேற்பட சேஷபூதன் நிர் ப்ரந்திக்கக்
கடவனன்றிறே; இப்படியிருக்க மாட்டுகிறிலேன். (அறிந்த சொல்
லில்) அறிந்தவற்றைச் சொல்லில். முறை செய்யக்கடவதல்லதா
கப் பார்த்தபின்பு இனி அதுக்கிடாக ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லில்.
(உம்மடியாரித்யாதி) உம்மைப்பிரிந்து பின்னையும் “காணலாம்” என்
னும் நசையாலே பத்துமாலும் தரித்திருக்கைக் கிடான எலும்பு முற்
றின பிராட்டி யோபாதியாக நினைத்திராநின்றீர்; உம்மை அரைகூண

மும் காணவியில் ஜீவிக்கமாட்டாத அடியேனையும். அவள் முன்னாகப் பற்றினார்க்கு இத்தனைவாசியுண்டு போலேகாணும். ஜீவிக்கிலும் சில நாள் தரித்திருக்கும்படி ஜீவித்து, பட்டினிவிடிலும் சிலநாள் பொறுக்கவல்லாரைப்போலேயாய்த்து நம்பாழ்வார் போல்வார் பரக்குதி; உண்ணவும் பொறுது பட்டினி விடவும் பொறுது என்னும் ஸுகுமாரைப்போலே யாய்த்து இவருடைய வெளாகுமார்யம். தூதுவிடப் புக்கு விட்டதூது அத்தலைப்பட்டு மீளுவதற்கு முன்பே பற்றாடைய தாம்கிடந்து கூப்பிடுகிறாரிதே (க) *தூவியிய மலருழக்கியிலே.

(நல்லாறியீ ரித்யாதி) தேவரை யொழியச்செல்லாதார் பரக்குதியு மறிவீர்; தேவரை யொழியவும் ஜீவித்திருப்பார் பரக்குதியுமறிவீர். இங்ஙன் தனித்தனி பிரித்துச்சொல்லுகிறதென், (இவ்வுலகத தெல்லா மறிவீர்) (உ) “అజ్ఞాతం నా స్థితే కించిత్ ప్రాప్తం” - அஜ்ஞாதந்நாஸ்திதே கிருசித்திரிஷு லோகேஷுராகவ” இந்த லோகத்தில் உம்முடைய ஜ்ஞாதத்துக்கு அவிஷயமா யிருப்பதொன்றில்லை. (சுதேயநீயீர்) வர்வஜ்ஞனையும் அஜ்ஞனாக வேண்டும்படி. காணும் இவருடைய பரக்குதி மார்த்தவம். (இந்தஞரீரே) “தம்மை ஆசைப்பட்டார் பருவமறிந்து முகங்காட்டிற்றிலர்” என்னு மவத்யத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக வன்றே நீர் திருவிநதஞாரிலே வந்து நிற்கிறது; போந்தகாரியத்தை மறக்கிறதென்? (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (சொல்லாதித்யாதி). நீரே வாழ்ந்துபோமென்பது, “அடியோமுக்கே எம்பெருமானல்லீரே” என்பது, இப்படி நீர் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவறதைச் சொல்லக்கடவீரோ வென்ன வருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இவருடைய ம்ருதுப்ருக்குதிவத்துக்குச் சேர கிலாய்ப்பில் தனர்த்தி தோற்ற அதுதபிக்கிராக விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிரா (சேஷி ஸந்திதியி லித்யாதி). கீழ்வாய் விவரணம் (சேஷியித்யாதி). (எ லும்பு முற்றின) சக்தையான என்றபடி. பிராட்டியைக்காட்டிலும் நீர் தரியாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிரா (அவள் முன்னாக வித்யாதி). அவள் ஏகோந்சேஷியாகையாலே அவள் அவள் ஸ்வாதந்தர்யத்தைஅறிந்து வேறு கடக (ஃட்) ரில்லாமையாலும் அவனே வரவேணுமென்று ஆறியிருக்கவேணும், இவாக்கது வேண்டாவிதே என்று கருத்து. “எல்லாரோடும்” என்று சொன்னதுக்கு - ஒரு பிராட்டியை வ்யாவர்த்த

எகஅ பெரியதிருமொழி ச-ப கூ-தி எ-பா, மாட்டிரானீர்.

திப்பித்தமை போராமையாலே, மற்றை யாழ்வாரையும் வ்யாவர்த்திப் பிக்கிறார் (ஜீவிக்கிலும்) ஸம்ஸ்லேஷிக்கிலும் என்றபடி. இவர் ப்ரக்ருதி இதுவென்று நாமறியும்படி எங்கனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தூதித் யாதி). (சு)

மு.—மாட்டிரானீர் பணி நீர் கொள்ள வெம்மைப்பணியறியா
வீட்டி ரிதனை வேறே சொன்னோ மிந்தனாரீரே
காட்டிரானீர் நுந்தமடிக்கள் காட்டிலுமக்கிந்த
நாட்டேவா து தொண்டாரான நாங்களுய்யோமே, (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தனாரீரே	திருவிந்தனாரிலெழுந் தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியே!	தூந்தம்	தேவரீருடைய
நீர்	தேவரீர்	அடிக்கள்	திருவடிகளை
பணிகொள் ள	(எங்கள்) கைங்கர்ய த்தை ஸ்வீகரிக்க	காட்டிரானீர்	காட்டாமல் போனீர்,
மாட்டிரானீர்	இச்சியாமல்போனீர்,	காட்டில்	காண்பித்திராகில்
எம்மை	எங்களை	இந்தநாட்டே	சேஷித்வத்துக்கிசை யாத இந்த லோக த்திலே
பணி	கைங்கர்ய ரஸத்தை	வந்து	இசைந்துவந்து
அறியா	அறியும்படி பண்ணி	உமக்கு	தேவரீருக்கு
வீட்டிர்	கைவிட்டு விட்டிர்;	தொண்டரா	அடிமையி லுற்றவர்க ளான
இதனை	இததை [மாக]	நாங்கள்	நாங்கள்
வேறே	தனியே (வ்யாவ்ருத்த	உய்யோமே	ஜீவிக்க மாட்டோ மோ? (எ)
சொன்னோம்	விண்ணப்பம் செய் தோம்;		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மாட்டிர்) நமக்கொருகுற்றமுமில்லையாக
வன்றோ (க) “ஸ்வஸ்ரஜ் ஸ்ரஜித் - யஸ்ஸர்வஜ்ஞ ஸஸ்ர்வவித்” இத்
யாதி ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது, நம்மை “ஸ்ர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி”
என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநிற்க நீர்நமக்கு ஜ்ஞாநசக்திகளில் வைக
ல்யம் சொல்லுகிறதென்கொண்டென்னில்; அநொரு வ்யக்தியிலே
பலிக்கக் கண்டேனென்கிறார். பருவமறிந்து வந்து முகங்காட்டாமை
யைக்கொண்டு ஸர்வஜ்ஞனை அஜ்ஞனாக உபபாதித்தார், தம்நசைக்கி
டாக உதவாமையைக்கொண்டு ஸர்வசக்தியை அசக்தனாக உபபாதிக்க
கிறார்.

வ்யா.—(மாட்டிரானீர்பணிநீர்கொள்ள) சேஷத்வத்தை இப்போது உம்மாலே உண்டாக்குதல் ஒழித்தல் செய்யவொண்ணாதே! இதிலுடைய ஸ்வரூபாதுருபமான வ்ருத்திவிசேஷத்தைப் பண்ணு வித்துக் கொள்ள மாட்டிரானீர். (எம்மைப்பணியறியாவீட்டீர்) உம்மையொழியச்செல்லாத ஸ்வபாவத்தையுடைய எங்களை, உம்முடைய திருவடி கனிலடிமைச்சுவட்டையறிவித்துப்பொகட்டீர். (இதனை வேறேசொன்னோம்) இத்தை அல்லாதவைபொலன்றியே வ்யாவ்ருத்தமாகச்சொன்னோம். (சொன்னோம்) நம்மாற்றாமைக்கு வேண்டுமளவன்றியே கண்ணாஞ்சுழலையிட்டு இனி இவ்வஸ்துவைப் பிறர் நம்பாதபடி தொட்டோம். (இந்தனாரீரே) பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அடிமை கொள்ளுகைக் கீடாகத் திருவிந்தனாரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணின உம்மையன்றோ நானிவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது. இவ்வுபகார ஸ்ம்ருதியு மதுவர்த்தியாநின்றதாகில் பின்னை நீரிப்படி சொல்லுவானென்னென்னில்; அதுக்கு ஹேதுவுண்டு. (மாட்டிரானீர் துந்தமடிக்கள்) பரார்த்தமான வஸ்துவை உமக்கென்றிராநின்றீர். உம்முடைய திருவடிகளைக்காட்டாமையே ஸ்வபாவமாம்படியானீர். அவ்வுபிஸந்தியைக்குலைத்து அத்தை யப்படி செய்யப் பெறில். (இந்தாட்டேவந்து தொண்டரான நாங்களுய்யோமே) “நாமுபேக்ஷித்தால் தான் இவற்றுக்கவ் வருகு போக்குண்டோ, ஆனபின்பு நாம் நினைத்தபோது காரியம் செய்கிறோம்” என்றறியிருக்கைக்கு உம்முடைய பரமபதத்தில் நியஸ்திரிகளோ; மருபூமியில் தண்ணீர்போலே உம்மையொழிய உண்டுடுத்துப் போதுபோக்குகிற இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே உம்மாலல்லது செல்லாதபடியிருக்கிற நாங்களுமுஜ்ஜீவியோமோ. (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மாட்டிரித்யாகி) கீழ்ப்பாட்டோடிப் பாட்டுக்கு ஸங்கதியைக் காட்டுகிறா (நமக்கித்யாகி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (பருவ மித்யாகி),

“நீர்-பணி-கொள்ள-மாட்டீர்” என்றவயித்து வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வேத்யாகி). பணியறியாநிற்கச் செய்தே, “எம்மை-வீட்டீர்” என்றவயித்துத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உம்மையொழிய வித்யாகி) (இத்தை) என்றது-“அறியீர்” என்றும் “மாட்டீர்” என்றும் “வீட்டீர்” என்றும் சொன்னவற்றை யென்றபடி. வ்யாவ்ருத்தமாகச்சொன்னபடியைக் காட்டுகிறார் (நம்மித்யாகி). (தொட்டோம்) பிறர்க்கர்ஜமாகாதபடி ஸ்பர்சித்தோம், குற்றம் சொன்னோமென்றபடி. நீரிந்த

ஞரீராய் வந்திருக்கச்செய்தே இங்ஙன் சொன்னது தப்பச்சொன்னோமென்றபடி.

இப்படியறிந்த நீர் முன்னே அப்படி சொன்னதுக் கடியென்னென்னும் சங்கையை யதுவதிக்கிறார் (இவ்வுபகாரேத்யாதி). தாத்தார்ய மருளிச் செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி). “காட்டில்” என்றதுக்கர்த்தம் (அவ்வபிஸந்தியை யித்யாதி). “இந்த நாட்டேவந்து தொண்டர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நாமித்யாதி). இத்தால் - நீர் (க) “అవాక్యనాతరః”-அவாக்யநாதரஃ” என்று இங்கிருந்தால், நாங்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே அதிலே துவக்குண்டு, கண்டு கொண்டிருக்க மாட்டோமே, வாய்திறந்து சொல்லிக் காரியம் கொள் உஜ்ஜீவிப்போ மென்றதாய்த்து (எ)

மு—முன்னேவண்ணம் பாலின்வண்ணம் முழுதும் நிலைநின்ற

பின்னேவண்ணம் கொண்டல்வண்ணம் வண்ணமென்னுங்கால்
பொன்னின் வண்ணம் மணியின்வண்ணம் புரையும் திருமேனி
இன்னவண்ணமென்று காட்டி ரிந்தனாரீரே. (அ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை
இந்தனாரீரே!	[வழகை	மணியின்வண்	(பின்பு த்வாபரயுகத்
வண்ணம்	(தேவாரூடைய) வடி	ணம்	தில் வடிவழகு) நீ
எண்ணுங்கால்	நினைக்கப்புகில்,		லமணியினுடைய
முன்னே வண்	முன்பு க்ருதயுகத்தி		வர்ணத்தை யுடை
ணம்	லுள்ள வடிவழகு		த்தாயிருக்கும்,
பாலின் வண்	பாலினுடைய நிர்மா	முழுதும்	ஸர்வகாலத்திலும்
ணம்	ன வெண்மையாயி	நிலைநின்ற	ஸத்திரமாயிருக்கிற
	ருக்கும்,	வண்ணம்	வடிவழகானது
பின்னே வண்	பின்பு த்ரேதாயுகத்தி	கொண்டல்	மேகத்தினுடைய நிர்
ணம்	லுண்டான வடிவ	வண்ணன்	மாயிருக்கும்,
	ழகு	புரையும்	(இப்படி நாலுவர்ண
பொன்னின்	பொன்னினுடைய சி		ங்களோடு) சேர்ந்
வண்ணம்	வந்த வர்ணத்தை		திருக்கிற
	யுடைத்தாயிருக்	திருமேனி	தில்ய விக்ரஹத்தை
	கும்,	இன்ன வண்	இப்படிப்பட்ட. நிறத்
		ணம் என்று	தையுடையதென்று
		காட்டி	காட்டியருளீர். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னையித்யாதி) சேதநருகந்தத்தை யே நிறமாகக்கொள்ளும் ஸ்வபாவரான நம்பக்கல் உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றுப்போகையில் குறையுண்டோ, உம்முடைய அபேக்ஷித

ந்தன்னைச் சொல்லீரென்ன; நீ உகந்தாருகந்தவடிவுகளைக் கொண்டு வந்து அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்தாயே யாகிலும், உன்னுடைய * இச்சாக்குறழீதமான அஸ்தாநா விக்காஹத்தை “இதுசாணிநுக்கும்படி” என்று கொடுவதது எனக்குக் காட்டவேண்டுமென்கிறார்.

(முன்னை வண்ணம் பாலின்வண்ணம்) கருதபுகத்தில் புருஷர்கள் ஸதவ்ப்ரகாராகையாலே வெளுத்த நிறத்தை யுகப்பார்கொன்று, அதுக்காக வெளுத்த நிறத்தைக் கொண்டானாய்த்து, அவர்களுகந்தத்தை நாம் செய்யவே “நாமுகந்தத்தை இவன் செய்தான், நாமு மிவன் றன்னை யுகப்போம்” என்றதரிப்பார்கொன்று பார்த்து; அவ்வழியாலே, அகந்தரத்திலுள்ளார்க்கு ரஜோகுண மளாவி யிருக்கையாலே அவர்களுகந்த சிவந்த நிறத்தையுடையனான; அதுக்கந்தாம், மணியின் வண்ணத்தையுடையனான. (வண்ணமெண்ணங்கால்) இவனுடைய வடிவை ஆராயப்புகால், நித்யமான அஸ்தாநா விக்காஹம் நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யாய்த்திருப்பது. “இவன் யுகங்கள்தோறும் அவ்வவருகந்த வடிவுகளைக் கொள்ளும், இவனுடைய அஸ்தாநா விக்காஹம் காளமேகம்போலே யிருக்கும்” என்று சாஸ்தாங்களிலே கேட்டுப் போகையன்பே, “நீ இப்படி சாஸ்தாங்களிலே கேட்டுப் போகவடிவு தானிருக்குமபடி இதுகாண்” என்றொருவார்த்தை யருளிச்செய்து, அவ்வடிவைக் காட்டவேணும். (இந்தளூரீதே) நீர் கொள்ளும் வடிவுகளுக்கெல்லாம் சாஸ்தாங்களில்லையோ, “பாமாணங்களிலே கேட்டுப்போக வொண்ணது, நமமுடையார்க்கு, ‘இவ்வடிவு தான் இது காணுங்கோள்’ என்று காட்டவேணும்” என்று அதுக்காகவன்றோ நீர் திருவிநதளூரிலே வந்த நிற்கிறது. (அ)

அத. — எட்டாம்பாட்டு. (முன்னையிதயாதி) இந்தளூரில் வந்ததெல்லாம் நம்மைக் காட்டவேயன்றோ நீர் “காட்டிராளீர்” என்று சொல்லு கைக்கு உமக்கு இது வன்றிக்கே அபேக்ஷிதமுண்டோ? என்னும் ப்ரஸநத்தின்மேல் இப்பாட்டு நடக்கிறதென்று மிடந்தோன்ற ஸங்கதியருளிச் செய்திருா (சேதநரித்யாதி).

“வண்ண மெண்ணங்கால் - முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம், பின்னை வண்ணம்-பொன்னின் வண்ணம், அதுக்குப் பின்னை வண்ணம் - மணியின்வண்ணம், ஸ்வாபாவிதமான வண்ணம்-முழுதும் நிலைசிறந்தகொண்டல் வண்ணம், புரையும் திருமேனி-நாலுவண்ணத்தோடொத்திருக்கிற திருமேனியை, சாஸ்தாங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, இன்ன

வண்ணமென்று காட்டிர்” என்றநவயம் விவக்ஷித்தர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (கருதேத்யாதி). தாமஸப்ரக்ருதிகளுக்கு (க) “எனமேயம் - நநமேயம்” என்றிருக்கையேஸ்வபாவமாய் பகவத்விஷயத்தில் ருசிபிறக்கைக்கு போக்யதையிலலாமையாலே, (உ) *பாசியின்பசம் புறம்போலும் நீர்மையாய், ஜ்ஞாநவிபாக கராயமான அஜ்ஞாநத்தாலே இருண்டு கலங்குமவருக்கும்படி (ங) “மல்லாண்டதிண் டோள்மணிவண்ண” என்னும்படி கருடப்பச்சையான மணிவண்ணத்தைக் கொண்டாளென்று திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கநந்தர மித்யாதி). ... (அ)

மூ.—எந்தை தந்தை தமமானென்று† எமரேழுவும்

வந்து நின்று தொண்டரோர்க்கே வாசிவல்லீரால்
சிறதைதன்னுள் முந்திநிற்றிர் சிறிதும் திருமேனி
இந்தவண்ணமென்று காட்டினிந்தளூரீரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
இந்தளூரீரே!		தொண்டரோ அடியோங்கள் விஷய	
எந்தை	எனக்கும் என்னுடைய	ரீர்க்கே	த்திலேயே
	தகப்பனருக்கும்	வாசிவல்லீர்	(ஔவைஸாதிக்க
தந்தை	அவருடைய தகப்பனருக்கும் (இப்படி எங்கள் குலத்துக்கெல்லாம்)		வொண்ணு தென்று விசாரியா நின்றீர்,
தம்மான்	ஸ்வாமியானவன்	சிறதைதன்னுள்	(என்) நெஞ்சக்குள்ளே
என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு இருவர்கள்	முந்தி	சிரகாலமாக லும்)
எமர்	எங்களுடைய பூர்வபு	நிற்றிர்	நில்லாநின்றீர், (ஆக
ஏழுவும்	ஏழு தலைமுறையாக	திருமேனி	திவ்ய விக்ரஹத்தை
வந்து	(தேவருடைய) கைங்கர்யத்துக்கிசைந்து வந்து	இந்தவண்ணம்	இவ்விதமானவர்ணத்
நின்று	ஒருபடிப் பட்டுநின்ற	என்று	தையுடையதென்று
		சிறிதும்	அல்பமும்
		காட்டிர்	காட்டுகிறிலீர். (கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (எந்தையித்யாதி) என்னுடைய குலாத நென்று ஏழுபடிகால் தேவர் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை யொழியச் செல்லாதே வந்துநிற்கிற எங்களுக்கே நோக்கக் கணக்கிட வல்லீராகா நின்றீர். (சிறதை தன்னுள் முந்திநிற்றிர்) “அணைக்கைக்கிடாகக் கைக்கெட்டாதே யிருக்கிற நீர் இத்தைப்போர வளர்க்கிற தெ

(க) ரா-யு-நா-கக (உ) தி-ச-வி-சச. (ங) தி-பல்லா-க.

† (பா) என்றமேரேழுவும், எமரேழேழுவும்.

ன்?" என்று பிள்ளான். நாமென்ன? வாசனைவத்தோமாகத் தான் இப்படி சொல்லுகிறதென்ன; இவருக்கு ஹ்ருதயப் ப்ரகாசமே அமையும் என்று ஆறியிராதே, நெஞ்சிலே ப்ரகாசித்தி வோபாதி அணைக்கைக்கு மெட்டுதல், அணைக்கைக் கெட்டாதாப்போலே ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசியாதிருத்தல் செய்யப்பெற்றிலோம். (சிறிதும்) நெஞ்சுக்குக் குறைவறக் காட்டுகிறப்போலே யாய்த்து கண்ணுக்கு ஒன்றும் காட்டாதொழிகிறபடி. பண்டொரு ராஜா விஷய ப்ரவணனாய் நாட்டுக்குக் காட்சி கொடாதொழிய, இவனுடைய ஸத்பாவத்திலே அதிகசங்கை, பண்ணின ராஜலோகத்தைக் கண்ட மந்த்ரிகள் வாசலிலே வந்து கூப்பிட, ஜாலகத்வாரத்தாலே காலே நீட்டிவிட்டானிறே. (இந்தனாரீரே) நெஞ்சில் ப்ரகாசத்தை பொழியவே, நித்யஸ-விரிகளுக்குக் காட்சி கொடுக்கும் வடிவை அங்குள்ளாரோபாதி முழுக்கக் காட்சி கொடுக்கக்காக வன்றோ இங்கு வந்து நிற்கிறது. (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எந்தை யித்யாதி) அவ்வவ காலாது குணமாக அவர்களுக்கந்தபடிக்கெல்லாம் காட்டவேணுமோ, உம்முடைய பேராசை ஒருவரா லாற்றப்போமோ, உமக்காக ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கிக்கொண்டு நின்ற அர்ச்சாவதாரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்திருக்கவும் த்ருப்தியின்றிக்கே யிருந்திரே என்ன: நீர் ப்ரயோஜனாந்தர பரர்க்காக (க)*மீனா யாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய்க் கானாரேனமுமாய்ப் பிறக்கலா மித்தனை போக்கி, *குடி குடியாட் செய்யும் தொண்டரான எங்களுக்குக் காட்டக்கூடுமோ, ஆனால் நெஞ்சிலே நீர் ப்ரகாசிப்பானென் னென வளரும்படி என்று கிலாய்த்து, சிறிதும் காட்டாதே போனீரென் னிறுரென்று ஸங்கதி,

எந்தைக்கும் தந்தைக்கும் தம்மான ஸ்வாமியென்றெண்ணி என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி). (கணக்கிட வல்லீர்) என்றது-என்னெஞ்சில் தோற்றுக்கை போக்கி அத்தைக் கண்ணுக்குக் காட்டவொண்ணாதென்று விசாரிக்க வல்லீரென்கை. (இத்தைப்போர வளர்க்கிறதென்) பேராசையை வளர்க்கிற தென்னென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன ஸம்வாதாதுகுணமாக ப்ரஸ்ந ப்ரதிவசந முகேந் அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (நாமென்ன வித்யாதி). (ஹ்ருதய ப்ரகாசமே) என்றது - அந்தர்யாமியா யிருக்கையே யென்கை; (நெஞ்சிலே ப்ரகாசித்தி) என்றது- (உ)*அரவத்தமளிப்படியே ஸவித்ரஹனாய் விளங்குகை யென்கை. அன்றிக்கே, ஹ்ருதயப் ப்ரகாச மென்றதும் - ஸவித்ரஹ ப்ரகாசமேயாய், அவ்வ

† (பா) வாசியறிந்தோ மாகத்தான். வாசியடித்தோமாகத்தான்.

(க) தி-வாய்-தி-க-க-க. (உ) பெரி-திரு-தி-உ-க-க.

அட்சு பெரியதிருமொழி, சூ-ப கூ-தி, கூ-பா, ஏரார்பொழில்.

எவு போருமென்றிராதே யென்று பகவத்பிராயத்தைச் சொன்னபடியா கவுமாம். சிறிது காட்டினால் போருமென்கைக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (பண்டொருவித்யாதி). (க)

வ்யா.—ஏரார்பொழில் சூழிந்தனூரிலெந்தை பெருமானைக் காரார்புறவில் மங்கை வேந்தன் கலியனெலிசெய்த சீராரின் சொல் மாலை கற்றுத் திரிவாருலகத்து ஆராவரே யமர்க்கென்று மமராவாரே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
ஏர் ஆர்	அழகு மிக்கிருந்துள்	மாலை	சப்த ஸ ந த ர்ப்பருப
பொழில்	சோலைகளாலே [ள		மான இப்பத்துப்
சூழ்	சூழப்பட்ட		பாசுரத்தையும்
இந்தனூரில்	திருவிந்தனூரி லெழு	கற்று	அப்பயலித்து
	ந்தருளியிருக்கிற	திரிவார	நிர்ப்பயமாக ஸ்வைர
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியான		ஸஞ்சாரம் பண்ணு
பெருமானே	ஸர்வேஸ்வரன் விஷ	உலகத்து	லோகத்தில்[மவர்கள்
	யமாக, [ருக்கிற	ஆர் ஆர்	எவர் (எவர்கள், ஏ
கார் ஆர்	மேகங்கள் நிறைந்தி		தேனும் ஜந்மவருத்
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க		தாதிகளை யுடைய
	ளோடு கூடிய		ராயினும்),
மங்கை	திருமங்கைக்கு	அவரே	அவர்களே
வேந்தன்	ராஜாவாகிய	அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
கலியன்	ஆழ்வார்	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்ததாய்,	அமரராவார்	கொண்டாடத் தருந்த
சீர் ஆர்	பகவத்குணங்கள் நி		வர்களா யிருப்பர்
	றைந்திருப்பதாய்,		கள். (க)
இன்சொல்	மதுரமான ஸூக் தி		
	யை யுடையதாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஏரார்) அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழி லாலே சூழப்பட்ட திருவிந்தனூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாடிற்று. (காராரித்யாதி) நிரந்தர மேக ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான பர்யந்தத்தோடு கூடியன திருமங்கை க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்தார், சனிதானேவென்றால்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு, (ஏராளியாகி) ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்ய தத்வக்
 த்ரு வைவக்ஷண்யங்களைச் சொல்லுவாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கி
 ழர் (அஹமித்யாகி). (க) “நமன்தமர் தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்
 றோம்” என்றத்தை யுட்கொண்டு, “திருவா” என்றதுக் கர்த்த மருளிச்
 செய்கிறார் (இவற்றையித்யாகி) (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

(க) (உ) ரா-பா-2-சச- (ந) தி-மா-க.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து பத்தாந் திருமொழி.

ஆய்ச்சியர் ப்ரவேசம்.

வ்யா — “நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறப் பெற்றிலோம்” என்றின்னதானால் - கீழ்; நீரிப்படி இன்னதாகிற தென்? நம்மை ஆசைப்பட்டார்க்கு நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறலாம்படி ராமக்ருஷ்ணதாயவதாரங்களைப் பண்ணி முகங்கொடுத்த நாமன்றோ திரு வெள்ளியங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதரானோம், ஆனபின்பு நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறத்தட்டென்? என்று ஸமாதானம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் அவனைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். (க) “ॐ சீவஃ ஸாயஸ்தி: ॥ ஸாயஸ ஸாயஸீ-ததேவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாயச ஹயதே” இறை.

அரு.—ஆய்ச்சியின் ப்ரவேசம். கீழு மிக்கு மர்ச்சாவதார மாகை ஒத்திருக்க, அங்கே வெறுப்பும இங்கே ஸந்தோஷமும் கூடுமோ வென் ன வருளிச்செய்கிறார் (தேதவேத்யாதி). ஒரு குணவிஷ்காரத்தைத் தோற்றுவித்தா னென்கை (க)

மூ.—ஆய்ச்சியரழைப்ப வெண்ணெயுண்டொருகா
லாலிலை வளர்ந்தவெம்பெருமான்
பேய்ச்சியைமுலையுண்டினை மருதிதுத்துப்
பெருநிலமளந்தவன்கோயில்
காய்த்த நீள் கமுகும் கதவியும் தெங்கு
மெங்குமாம் பொழில்களின்நடுவே
வாய்த்த நீர் பாயும் மண்ணியின் தென்பால்
திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள்	ஆலினை	ஆலந்தளிரில்
அழைப்ப	முறையிடும்படியாக	வளர்ந்த	கண்வளர்ந்தருளினவ
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		றாய்க்கொண்டு
உண்டு	அமுதுசெய்து,	எம்பெருமா	எனக்கு ஸ்வாமியான
ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே (ப்ர	ன்	வராய்,
	ளயகாலத்திலே)	பேய்ச்சியை	பூதநையினுடைய

முலை	ஸ்தநத்தை	தெற்கும்	தென்னை மரங்களும்
உண்டு	அமுதுசெய்தும் (அவ	எங்குமாம்	எற்கும் நிறைந்திருக்
	ளை முடித்து)		கிற
இளை	சேர்ந்திருக்கிற	பொழில்களி	சோலைகளினுடைய
மருது	மருதமரங்களை	ன்	
இறுத்து	முறித்தும்,	நடுவே	நடுவில்
பெருநிலம்	விசாலமானபூமியை	வாய்த்த	ஸம்ருத்தமான
அளந்தவன்	(மஹாபலியி னிடத்தி	நீர்	ஜலமானது
	ல் நின்றும்) அளந்து	பாயும்	பாயாநின்ற உள்ள [ய
	கொண்டவனுமான	மண்ணியின்	மண்ணியாற்றினுடை
	ஸர்வேஸ்வரன் நித்	தென்பால்	தென் கரையிலிருக்
	யவாஸம் பண்ணுகி		கிற
கோயில்	திவ்யதேசமானது, [ற	திருவெள்ளி	திருவெள்ளியங்குடி
காய்த்த	காயாநின்ற உள்ள	யங்குடி	யென்கிற
நீள்	உயர்த்தியை யுடைய	அதுவே	அந்த திவ்யதேசமே
கமுகும்	பாக்குமரங்களும்		யாம். (க)
கதஸ்யும்	வாழைமரங்களும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆய்ச்சியரழைப்ப) பஞ்சலக்ஷம் குடி யில் இடக்கை வலக்கை வாசியறியாத இடைச்சிகள் கையெடுத்துக் கூ பபிடும்படி வெண்ணெயை யமுதுசெய்து. (ஒருகாலாலிலைவள்ளந்த) அப்பருவத்தில் ஜகத்தை யடங்கலும் வயிற்றிலேவைத்து, கூப்பிடு கைக்கு மொருவரில்லாத ஸமயத்திலே, ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வள்ளந்தருளின. (எம்பெருமான்) ஆஸ்ரித ஸ்பர்சமுள்ள தரவ்ய மொழியச்செல்லாமையையும், அகடித கடநாஸாமர்த்த்யத்தையும் கா ட்டி என்னை அநர்யாஹ னாக்கினவன். (பேய்ச்சியை) தூபிஸந்தி யோடே வந்த பூதரையுடைய முலையையுண்டு அவளை முடித்து, பொ ல்லாத அபிஸந்தியை யுடைத்தாய் தன்னிலே புணர்ந்துநின்ற மரு துகளை முறித்து. (பெருநிலமித்யாதி) மஹாபலியாலே அபஹ்ருத மான பூமிப்பரப்பையுடைய அநாயாஸேந அளந்துகொண்டவன் வர் த்திக்கிறதேசம்.

(காய்த்த) “ஆஸ்ரயணீய வஸ்து ஸந்நிஹிதமான விடம்” என்று தோற்றும்படியாய்த்து அத்தேசத்தில் போக்யதை யிருப்பது. எல் லா மெங்குமொக்க பக்வராயாய்த்து அங்கிருப்பது. (வாய்த்த நீர்பா

அஹ பெரியதிருமொழி, ச-ப க-தி, உ-பா, ஆனிரை.

யும) சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரே குடிக்கும் செருக்கரைப்போலே யாய்ந்து, (திரு வெள்ளியங் குடியதுவே) அவன் கோயில்துலே என்கையாலே - ஆஸ்ரயணியஸ்தலமதுவே என்கை. ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு (ஆய்ச்சியரித்யாதி) யசோதாஸ்தந்தயமும் வடதளசிகவும் திருக்குறளனும் ஒத்தவடிவும் செயலுமாயிருப்ப ராகையாலே, தமக்குக் கீழ்த்திருமொழி கிலாய்ப்பெல்லாம் தீரும்படி பரிவுபிறந்து தம்மையெழுதிக்கொடுத்து, அவன் வந்திருக்கிற தேசத்தைப் பறறுகிற ரென் றவராரினக.

வெண்ணெயுண்டு என்னவே யமைந்திருக்க, “ஆய்ச்சியரழைப்ப” என்னு மவர்க்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சலக்ஷமித் யாதி). ஆக்களையிட்டுச் சொல்லும்படியான ஆயருடைய ஸ்தரீகளைகப்ப டப் பரிந்து (க) “வயிறு பிள்ளை பரமன்று” என்று கூப்பிடும்படி புண் டானென்று, தம்பரிவாலே அங்கனே விசேஷித்துச் சொன்னாரென்று கருத்து. வெண்ணெயுண்டபோது பரிவருண்டாய்க் கூப்பிடுவாருண்டா ய்த்து, மண்ணையெல்லா முண்ணும்போது பரிவரில்லாத காலமாய்த்தேன் னும் கருத்தாலே “ஒருகால” என்கிறாரென்றருளிச்செய்கிறார் (அப்பருவத் திலித்யாதி). மண்ணையுண்டபோது ஒருவருமில்லாமை துஷ்டரில்லை என் றுறி யிருக்கலாமென்று அதைவிட்டு, மீளவும் இளம்பிள்ளையாய் முலையு ண்டதிலேயும், இருவராய் கருதஸங்கேதரான விரோதிகளை முடித்த செயலிலு மாறியிருக்க வொண்ணாதென்று சொல்லுகிறாரென்று விவக்ஷித்த ருளிச் செய்கிறார் (துரபிஸந்தி யித்யாதி). விரோதியென்று நிரலிக்கவும் கூடாதே தன்னைச் சிறுக்கி யிரக்க வேண்டும் செயலாகையாலே அதை யருளிச்செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (மஹாபலி யித் யாதி). (க)

பூ.—ஆனிரைமேய்த்தன் றலேகடலடைந்திட்

டாக்கந்தம சிரங்களை யுருட்டிக்

கார் நிறைமேகம் கலந்ததோருருவக்

கண்ணனார் கருதிய கோயில்

நிறைச் செருந்தி புன்னை முத்தரும்பிப

பொதும்பிடை வரி வண்டு மிண்டித்

தேனிரைத்துண்டங் தின்னிசை முரலும்

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(உ)

(க) ௧௦-௭-௩.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆசிரை	பசுக்கூட்டங்களை	செருந்தி	செருந்தி மரங்களினு
மேய்த்து	ரக்ஷித்தவனாய்,	டையவும்	
அன்று	அந்த ராமாவதாரகா	அரும்பி	அரும்பு விடாநின்ற
	லத்தில்		(மேல்மேல் உண்
அலை	அலைமோதாநின்ற		டாகாநின்ற)[தான
கடல்	ஸமுத்ரத்தை	முத்து	முத்துக்களை யுடத்
அடைத்திட்டு	அணைசெய்து	புண்ணை	புண்ணை மரங்களினு
அரக்கர்தம்	பலிஷ்ட்டரானராக்ஷ	டையவும்	
	ஸர்களுடைய	பொதுப்பு	பொந்துக்களுடைய
சிரர்களை	தலைகளை [னாய்	இடை	நடுவிலே
உருட்டி	அறுத்துத்தள்ளினவ	வரி	வீரகைகளை யுடைய
கார்	வாஷாகாலத்தில்		(ஊந்தரமான)
நிரை	அடர்ந்திருக்கிற	வண்டு	வண்டுகள்
மேகம்கலந்து	மேகத்தோடொத்தி	பிண்டி	நெருங்கியிருந்து
	ருக்கிற	தேன்	மதுவை
ஓர்	அத்விதீயமான	இரைத்து	சுப்தித்துக்கொண்டு
உருவம்	வடிவையுடையனான	உண்டு	புஜித்து
கண்ணனார்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்	அங்கு	அவ்விடத்திலே
கருதிய	விரும்பி வாத்திக்குற	இன்	மதுரமாக
கோயில	திவ்யதேசமானது,	இசை	காந்ததை
நிரை	கொத்துக்கொத்தாக	முரலும்	பாடாநின்ற
பூ	புஷ்பியாநின்ற	திருவெள்ளியங் குடியதுவே	(2)

வ்யா.—இரண்டாமபாட்டு. (ஆசிரை) கோரக்ஷணமபண்ணி, கூடாபி (2)தமான கடலை அணைசெப்து, வ1பலத்தாலே திண்ணிதான ராக்ஷஸருடைய தலைகளையுருட்டி. (காரநிலை) கார்காலத்தில் நிறைந்த மேகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன், “1கூணத்து க்குப் பாங்கானவிடம்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றி வர்த்திக்கிறகோயில்.

(பூநிரை) நிரை நிரையான பூக்களையுடைத்தான செருந்தி, அரு ம்பின முத்தையுடைத்தான புண்ணை, இவற்றிலுண்டான, பொதுப்பு களிலே - த்வாரங்களிலே, தர்ஸநீயமான வடிவையுடைய வண்டுகள் நெருங்கிக்கொண்டு, மதுவநத்திற்புக்க முதலிகளைப்போலே பெரிய ஆரவாரத்தோடே மது பாரத்தைப்பண்ணி, உள்ளுப்புக்க தர்வ்யம் இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாதே ஆளத்திவையாநிற்கும்-ஷ்டேச சையிலே பாடாநிற்குமாய்த்து. (2)

அகர பெரியதிருமொழி ச.ப க௦-தி கூ.பா, கடுவிடமுடைய.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஆரிரையித்யாதி) அகடிதகடநம் பண்ணின ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தோடும் வடதளசாயியோடும் சேர்த்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தைத் திருவெள்ளியங்குடியிலே அதுபவித்தவர், க்ருஷ்ணாவதாரத்தை, அப்படியே, நீரில் கல் மிதக்கும்படி அகடிதகடநம் பண்ணினீரென்று, விரோதி நிரஸநசீலனுன சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அதுபவிக்கிறென்று ஸங்கதி.

“அரக்கர் தம்” என்று-தாமான தன்மை சொல்லுகையாலே அத்தை அருளிச் செய்கிறார் (வரபலத்தாலே யித்யாதி).... ... (உ)

மூ.—கடுவிடமுடைய காளியன்தடத்தைக்

கலக்கி முன்னலக்கழித்தவன்றன்

படமிறப் பாய்ந்து பன் மணி சிந்தப்

பல்நடம் பயின்றவன் கோயில்

படவரவல்லுல் பாவை நல்லாச்சன்

பயிற்றிய நாடகத் தொலிபோய்

அடைபுடை தழுவி யண்டநின்றதிரும்

திருவெள்ளியங்குடியதுவே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	முற்காலத்திலே	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
கடு	க்ருரமான [ன	படம்	அகன்றபடத்தை யு
விடம்உடைய	விஷததை யுடையன	அரவு	டைய
காளியன்	காளியனுடைய	அல்குல்	ஸர்ப்பம்போன்ற
தடத்தை	மடுவை	நல்லார்	ஜகந்நரசிங்கசத்தை யு
கலக்கி	சேருக்கு(அவனை)[ணி	பாவைகள்	டையராய்
அலக்கழித்து	க்லேசப் படும்படிபண்	பயிற்றிய	விலக்ஷணரான
அவன்றன்	அந்தக்காளியனுடைய	நாடகத்து ஒ	ஸ்தர்கள்
படம்	படமானது	லி	அப்யஸிக்கிற
இற	முறியும்படியாக	பொய்	நாடகத்திலுண்டான
பாய்ந்து	குதித்து	அடைபுடை	சப்தமானது
பல்மணி	(அவன்தலைகளிலுள்ள)	தழுவி	உயரப்போய்
	அநேகமான மணி	அண்டம்	அஜோராதர்ம்
	களும்	நின்று	சேர்ந்திருந்து
சிந்த	சிதறும்படியாக	அதிரும்	ஆகாசத்திலே
பல்நடம்	அநேகவிதமான நடத்	திருவெள்ளியங்குடி யதுவே!	ஒருபடிப்பட்டிருந்து
	தநங்களை		கோலியாரின்ற
பயின்றவன்	பண்ணரின்ற ஸ்ரீக்ரு		
	ஷணன் வர்த்திக்		
	கிற		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு, (கடுவிடமுடைய) நாலேந்துயோஜந்ததுக்கவ் வருகே பறக்கிற பக்ஷிகள் சிறகற்று விழும்படி க்ருரமான விஷத்

தையுடைய காளியனுடைய தடாகத்திலே மதியாதே போய்ப்புக்கு, அது குழம்பாம்படிபண்ணி, அலமந்து க்லேசப்படும்படியாக்கி, (அவன்றன்படமிறப்பாய்ந்து) கரையிலேநிற்கிற கடம்பினுச்சியிலே போயேறி, அயனுடைய பணங்களிறும்படியாகப்பாய்ந்து, அதிலுண்டான பலவகைப்பட்ட ரத்நங்கள் சிதறும்படி, (பல்நடம்பயின்ற வன்கோயில்) அன்றுதடங்கி பரதசாஸ்தரத்துக்கு வேண்டும் லக்ஷணங்களெல்லா மெழுதிக்கொள்ள லாம்படி பலவகைப்பட்ட ந்ருத்தங் களைப்பண்ணினவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(படவாவிந்யாதி) படத்தை யுடைத்தான பாம்போடொத்திருக்கிற நிதம்ப்ப்ரதேசத்தையுடைய ஸ்த்ரீகள் சிரமஞ்செய்கிறபோதை நாடக த்வரியானது போய். (அடைபுடைநழுவி) அஹோராத்ரமணைந்து ஆகாசத்திலே நின்று கோஷிபாநிக்குமாய்த்து. ... (ங)

அநு — மூன்றும்பாட்டு. (கடுவிந்யாதி) மற்றொருவதாரத்திலே போக வொட்டாதபடியான அகடித கடநமான காளிய நிரஸநத்தை யதுபவிக்கிற ருரென்றவதாரிகை.

“முன்-பூர்வகாலத்திலே, நடம் பயின்றவன்” என்றவய முட்கொண்டு வாக்யார்த்த மருளிச்செய்குநர் (நால்வந்தியாதி). மேலே சொன்ன* பாவை நல்லாருடைய நடநத்துக்கு இவன் நடநம் ஹேதுவென்னுமிடம் தோன்ற பாவ மருளிச்செய்குநர் (அன்றிந்யாதி).

(சிரமம்செய்கை) பழகுகை. (ங)

அ. — கறவை முன் காத்துக் கஞ்சனைக் காய்ந்த

காளமேகத் திருவுருவன்

பறவைமுன்னு பர்த்துப் பாற்கடல்துயின்ற

பரமனார் பள்ளிகொள் கோயில்

துறைதுறைதோறும் பொன்மணி சிதறும்

தொகு திறை மண்ணியிந்தென்பால்

செறி மணி மாடக் கொடி கதிர்ணவும்

திருவெள்ளியங்குடியதுவே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறவை	பசுக்களை	[லே	காய்ந்த
முன்	க்ருஷ்ணவதாரத்தி	காளமேகம்	கறுத்த மேகம் போ
காத்து	ரக்ஷித்தும்,	திரு	ஸூந்தரமான [ன்ற
கஞ்சனை	கம்ஸனை	உருவன்	நிறத்தை யுடையவனு
			மாய்.

முன்	முற்காலத்திலே	மணி	தந்தங்களையும்
பதவை	பெரிய திருவடியை	செதும்	கொழியாசின்
உயர்த்து	கொடியாக எடுத்துக்	தொரு	சேர்ந்துவருகிற
	கட்டி.	திரை	அலைகளையுடைய
பாற்கடல்	திருப்பாற்கடலிலே		மண்ணியின்தென்பால்,
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளினவ	செறி	நெருங்க இழைக்கப்
	னுமாய்,		பட்ட [த்தான
பரமனார்	ஸர்வா திகனுமான	மணி	மாணிக்கங்களையுடை
	ஸர்வேஸ்வரன்	மாடம்	கருணைகளிலே கட்டி
பள்ளிகொள்	கண்வளர்ந்தருளுகிற		ன
கோயில்	திவ்யதேசமானது,	கொடி	தவஜங்களானவை
துறை துறை	எல்லா துறைகளிலு	கதிர்	ஸூர்யமண்டலத்தை
தோறும்	ம்	அணவும்	அளவியிருக்கிற
பொன்	ஸுவர்ணங்களையும்		திருவெள்ளியங்குடி யதுவே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கறவை) கோரகூணத்தைப் பண்ணி, அந்த கோலம்ருத்தியைப் பொருத கம்ஸனை யழியச்செய்த. (காள் மேகத் திருவுருவன்) அழிவுக்கிட்ட வடிவுதானிருக்கிறபடி. ரகூணத் துக்கீடாகப் பெரியதிருவடியை தவஜமாகவெடுத்து, ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படியாக அடுத்தணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வாதிகள் வந்து சாய்ந்தருளின கோயில்.

(துறைதுறையித்யாதி) துறைகள்தோறும் துறைகள்தோறும் பொன்மணிகள் கொழித்துக்கொடுவது ஏறடாநின்றள்ள திரண்ட திரைகளை யுடைத்தான மண்ணியின்தென்பால், செறிய அழுத்தின மணிகளையுடைத்தான மாடங்களிலே கட்டி ன கொடிகளானவை ஆதி ந்யபதத்தளவும் சென்று அவனுக்கு இதிஸ்தத: ஸஞ்சரிக்கவொண்ணு தபடி தகையாநிற்குயாய்த்து. (ச)

அநு —நாலாம்பாட்டு. (கறவையித்யாதி) (க) “विष्णुसहस्रनाम्नः कौस्तुभेनैवैकैः - एवैकैः नारायणं स्मरन् रीमां कृत्वा रक्षणवर्तिके ततः” என் கிறபடியே-கருஷ்ணாவதாரத்துக் கடியான க்ஷீரார்ணவ சாயித்வத்தையும் கூட்டி யதுஸந்திக்கிறென் றவதாரிகை.

(அழிவுக்கிட்ட) * கரியதிருமேனி வாடப்பசு மேய்க்கைக் கிட்ட.

(மண்ணியின்) மண்ணியென்கிற நதியின்.... ... (ச)

(க) ஷுநிவம்சம்-ககந-கூஉ.

மு.—பாரிணையுண்டு பாரிணையுமிழ்ந்து

பாரதம் கையெறிநதொருகால்

தேரிணையூர்த்து தேரிணைத்துரந்த

செங்கண்மால் சென்றுறைகோயில்

ஏர் நிரை வயலுள் வாளைகள்மறுகி

எமக்கிடமன்றிதென்றெண்ணிச

சீர்மலிபொய்கை சென்றணைகின்ற

திருவெள்ளியங்குடியதுவே.

(௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாரிணை	பூமியை	சென்று	வந்து [கிற]
உண்டு	(ப்ரளயகாலத்தில்) அ	உறை	நித்யவாஸம் பண்ணு
	முதுசெய்தும்	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
பாரிணை	பூமியை	ஏர்	உழுத ஏர்களுடைய
உமிழ்ந்து	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)	நிரை	வரிசைகளை யுடைத்தா
	வெளிப்படுத்தியும்	வயலுள்	கழனிகளிலுள்ள [ன்
ஒருகால்	க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்	வாளைகள்	வாளை மதஸயங்களை
பாரதம்	பாரதயுகத்திலே	மறுகி	பயந்து [னவை
கையெறிந்து	ஸேனையை விரும்புவ	இது	இந்த வயலானது
	குப்பாகப் பிரித்	எமக்கு	நாம் வாஸம் பண்ணு
	தும், [தேரை		கைக்கு
தேரிணை	அரஜுநனுடைய	இடம் அன்று	நிலம் அன்று
ஊர்த்து	நடத்தியும் [தேரை	என்று என	என்று நினைத்து,
தேரிணை	பீஷ்மாசெருநைய	ணி	
துரந்த	பின்னே ஓடும்படி து	சோ	அழகாலே
	டாங்கவனுமாய	மலி	ஸந்தர்த்தமாயிருக்கிற
செங்கண்	(வாத்ஸலயாதாலே)	பொய்கை	தடாகங்களை
	கிவந்தகனைகளை யு	சென்று	கிடழ
	டையவனுமாய்	அணைசின்ற	அடையாசின்ற
மால்	ஆஸ்ரித வ்யாமுத்தத	திருவெள்ளியங்குடியதுவே.	(௫)
	ஊமான ஸர்வேஸ		
	வரன்		

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரிணையுண்டு நித்யாதி) பரப்பை யுடைத்தான பூமியைத் திருவழிற்றிலே வைத்து, உள்ளுக்கிடந்து தளராதபடி வெளிநாடு காண்பதுபடவிட்டு, பாரதஸமரத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஒருகாலாஸ் நிதன்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே

புத்த பெரியதிருமொழி, ச.ப, ௧௦-தி, சு-பா, கூற்றிடை.

லாரத்யம்பண்ணி, அதிரதத் (மஹாரத)ரான பீஷ்மாதிகள் தேரை விட்டோடும்படி துடர்ந்த. (செங்கண்மால் சென்றுறைகோயில்) ஆஸ் ரிதவாத்ஸ்வல்யமடங்கலும் கண்ணிலே தோற்றும்படியிருப்பானாய், ஆஸ்ரித வ்யாமுக்த்தனுவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஏர்நிரை) ஏரினுடைய நிரையையுடைத்தான வயலிலுண்டான வானைகளஞ்சி, எப்போதும் மாறாதே உழப்புக்கவாதே “இப்படி ஸாபா யமான விடம் நமக்கு வாவுள் த்தாநமல்ல” என்றெண்ணி, நிரபாயமாக வர்த்திக்கலாம்படியான தேசத்திலே போய்ப் புகுவோமென்று, சீர் மலிபொய்கை சென்றணையுமாய்த்து; ஏர்தகள்விட்டுக் கொடுபொய்ப் பொய்கைகளி லுடூவாரில்லையே. “ஸம்ஸார மந்தியர், துக்கம்” என்று அத்தைவிட்டு விசையையெச்சென்று பற்றுவாரைப்போலே. (௫)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) க்ருஷ்ணவதாரத்துக்குப் ப்ர தாந ப்ரயோஜனமான பூபார (ஸ்ரீ ஸ்ரீ) நிரஸநத்தைச் சொல்லப்பெற்று, பூமிக்கு உபகரித்தபடியும் சொல்லுகிறென்று ஸங்கதி.

பீஷ்மர் தேரைவிட்டோடினதில்லையாதினும், இங்கன் போகவேணு மென்று தொடர்ந்த துண்டாகையைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அதிரதே த்யாதி).

ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளான வ்ருஷபர்களை அதிஷ்டித்தது கர்மபாசங்க ளைக் கொண்டு கட்டியபூமிந் ஸர்வோரரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிற லீலாவிக்ரு தியைவிட்டு, பகவத்க்ருபா ஜலஜங்களான பாகவதர் நிரபாயமான விரஜா ஜலத்தில் போகுகைய யுட்கொண்டருளிச்செய்தாரென்னு மிடம் தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரமந்தியாதி). (௫)

மூ.—கூற்றிடைப்பூளை கரந்தனவாரந்தை

யுறக்கடலரக்கர் தம் சேனை

கூற்றிடைச்செல்லக் கொடுங்களை துரந்த

கோலவில்லி ராமன்றன்கோயில்

கூற்றிடை நின்ற வாயையின்கனிக

னாழ்த்துவீழ்ந்தன வுண்டு மண்டிச

சேற்றிடைக்கீயல்களுகள் திகழ் வயல்குழ்

திருவெள்ளியங்குடியதுவே.

(௬)

† குண்டலிதம் க்வாசிக்கம்.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, காற்றிடை. அச்சு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காற்றிடை	பெருங்காற்றிலே	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
பூளை	பூளைப்பூவானது	ஊற்றிடை	நீர்நீறுக்களுள்ள நிலங்களிலே
கரந்தை	உருமாய்ந்து போமா போலே	நின்ற	முளைத்திருக்கிற
கடல்	ஸமுத்தம்போன்ற	வாழையின்	வாழை மரங்களினுடைய
அரக்கர்தம்	ராக்கூஸர்களுடைய	ஊழ்த்து	(கனியப்பழுத்து) இ
சேனை	ஸைன்யமானது	வீழ்ந்தன	கீழேஉதிரந்த [ற்று]
அரந்தை	துன்பமுறும்படியாகவும்	கனிகள்	பழங்களை
கூற்றிடை	யமாலயத்தை	மண்டி	மேல்விழுந்து
செல்ல	இடும்படியாகவும்	உண்டு	புஜித்து [வை]
கொடு	க்ரூரமான	கயல்கள்	கயல் மதல்யங்களான
களை	பாணங்களை	சேற்றிடை	சேற்று நிலங்களிலே
துரந்த	ப்ரயோகித்த	உடன	துள்ளா நின்றுள்ளன
கோல	ஸூந்தரமான	திகழ்	விளங்காநின்ற [வாய்]
வில்லி	ததுஸ்ஸையுடைய	வயல்	கழனிகளினாலே
ராமன் தன்	சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய	சூழ்	சுற்றப்பட்ட
			திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (காற்றிடைபித்யாதி) பெருங் காற்றிலே பூளையானதுபறந்து உருமாய்ந்து போமாபோலே. (அரந்தையுற) துன்பமுற. ஓதங்கிளர்ந்த கடல்போலே மிகைத்து வந்து தோற்றின ராக்கூஸஸைரை யெல்லாம். (கூற்றிடைசசெல்ல) முன்பு யமனைத்தி றைகொண்டு பரதநாத்தினாக்கி வர்த்தித்தவர்கள், இப்போது அவனுக்கு க்குடிமக்களாக, திக்விஜயம் பண்ணுகிறபோது முந்தாறு அழியச்செய்தது யமனையிறே. (கொடுங்களைதுரந்த) பெருபாள் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராத க்ரௌரயந்தையுடைய அம்பைவிட்ட. (கோலவில்லி ராமன்றன்கோயில்) கையில் விற்பிடித்த பிடியிலே முடிந்துபோகிற ராக்கூஸரடங்க “இவன்கையிலே நாம் பட்டுப்போனாகாதோ” என் னும்படி தர்ஸநீயமான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த் திக்கிறகோயில். (சு) “रज्जुःसूत्रेणैव - रज्जुसंयस्य विक्रमैः” என்றானிறே. (உ) [चपञ्चयुसोऽ- सापञ्चसुप्रप्रास] கறுவி வேணு மென்று பொகடுவாரைப்போலே. அங்ஙனையாக வேணுமிதே பொக ட்டவிடத்திலே [வீர - வீர] என்னும்போது.

(க) ரயு-கௌ-சு. (உ) ரர்-யு-விக-கசௌ.

† திறைகொண்டு-ஜயித்து.

அக்க பெரியதிருமொழி, ச.ப., க௦-தி; சு.பா, காற்றிடை.

(ஊற்றிடையித்யாதி) நீர் நிலங்களிலேநின்ற வாழைகளானவை முற்றிப்பழுத்து அநதபபழங்கள் போர்துவிழும்; ஆமிஷமானது திடந்தவிடத்தே வர்துகிடட, அச்சை மேல்விழுகது புஜித்து, சேற்றிலே யுண்டான வாளைகளானவை தன்செருகுராகுப போக்குவிட்டு உகளா நின்றள்ள விளங்குநின்ற வபலாலை சூறப்பபட்ட. நீர் நிலத்திற்போலேபாய்த்து சேற்றிலும ஸ அருடருட 9. டராயத்தில் விடினும் சேருக்கவற்றாய்து உலையான அன்செருபாலே. ... (சு)

அரு — ஆருபாட்டு (காள் டையித்யாதி) ஒருவெள்ளியங்குடியிலிருந்த கோலவிர்விராமனைக் காஷ்ணபதாரங்கனாலே அதுபவித்துக் கொடுவந்து இரண்டாம்பாடிலு * அரக்கர் பிரங்களுருட்டிபபடி தன்னைக்காடிக் கொண்டு, அதிவிம்பதேசததி வெம்பெடுமானை யதுபவிக் கிரு ரென்று ஸங்கதி

பூளையானது - பூளிப்பு வானது (துன்பமுந்) என்றது - அலைந்து போம்படி தூக்கப்பட வென்பபடி (சுணபாகிலும்) தயை பண்ணினும் வில்லுக்குக் கோலமாவது - பிடித்த பிடியிலே எதிரி மண்ணுண் ணும்படி யிருக்கை. வஜ்ராதிகளுக்கு அசைகாதவற்றினே *ப்ருசார்த் தனய் சலித்தும்படி காணகையால் பெருமான ஸிற் பிடியிலுழைக்கண்டு “நான் விற்பிடித்தது மொருபடியியா” என்று சனைசத்தானே கறுவி வில லையெறிந்து பொகட்டானென்று விவக்ஷிசது ப்ரமானந்தர மருளிச் செய்கிறா (சாபருசேத்யாதி) (கயவி) என்றது-அவா விற்பிடித்த வழகைக்கண்டு, “இவா முன்ன நாம் என்ன விற்பிடித்தோம்” என்று “ஐ” என்று வில்லைப் பொகட்டானென்கை இப்படி அழகிலே ஈடுபட்டா னென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமெனென்ன வருளிச்செய்கிறா (அங்கனே யித் யாதி) (க) “யோவஜரபாத” இத்த்யாதியாலே - வீரசுவம் சொல்லி, ப்ருசார்த்தனானென்றும் சொல்லி, புரஃ “வீரஃ” எனனும்போது - அவா விற்பிடித்த பிடியில் சாதூயம் தனனிடத்திலே தானே காணமையாலே உகந்து தன்னை வெறுத்துவிட்டானெனத் தட்டில்லே என்று கருத்து. “வில்லைக் காதகட்டென்று பொகட்டான்” என்று நம்மாசார்யர்கள் அரு ளிச்செய்தத்தோடு சேராதே யென்னின், இதுவுமொரு யோஜனைஎன்று கொள்வது.

ஊழ்த்து - இற்று, வீழ்ந்தபழங்களென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தரு ளிச்செய்கிறார் (நீரித்யாதி). மீனகள் சிறியவற்றைப் பெரியவை தின்னு மென்று ப்ரவலித்தியுண்டாகையாலே, வாழைப்பழங்களை யு மவையாக புத் திபண்ணி உண்ணுநின்றன வென்னுமிடந்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார்

(க) பா-யு-தி-க-ச-0.

(ஆமிஷயித்யாதி).வாணைகளை“சேற்றிடை”என்பானென்,நீரில் என்னவொண்ணுதோ வென்ன; மத்யங்களுடைய மிடுக்குத் தோற்றவேண்டி விசேஷித்தாரென்றொரு பரிஹார மருளிச்செய்கிறார் (நீர்சிலத்திலித்யாதி). நீரிலே என்று தான் சொல்ல வழியில்லை, இவை இருந்தவிடமெல்லாம் தானே சேறுக்குகையாலே என்றொருபரிஹாரமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்திலித்யாதி). (சு)

மூ.—ஒள்ளிய கருமம் செய்வனென்றுணர்ந்த

மாவலி வேள்வியிற்புக்குத்

தெள்ளியகுறளாய்மூவடி கொண்டு

திக்குற வளர்ந்தவன் கோயில்

அள்ளியமபொழில் வாயிருந்து வாழ்குயில்க

ளரியரியென்றவையழைப்ப

வெள்ளியார்வணங்க விரைந்தருள்செய்வான்

திரு வெள்ளியங்குடியதுவே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒள்ளிய	அழகியதான	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
கருமம்	ஸர்வஸ்வதாநமாகிர	அள்ளி	தாதுகளைபுடையதாய்
	கர்மத்தை	அம்	ஸூந்தரமான
செய்வன்	செய்யக்கடவேன்	பொழில்வாய்	சோலைகளிலே [ண்டு
என்று உணர்	என்று நினைத்த	இருந்து	வாஸம் செய்து கொ
ந்த		வாழ்	ஸூதியாநின்ற
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	அவை குயில்	அந்தக் குயில்களான
வேள்வியில்	யாகத்திலே	கள்	வை
தெள்ளிய	தெளிவை (ச்ருடமா	அரிஅரி என்	ஹரிஃ ஹரிஃ என்று
	ன நிர்ஸயத்தை)	று	[ப்பதாய்
	புடைத்தான	அழைப்ப	அழைக்கும்படி யிரு
குறளாய்	வாமநனாய்க் கொண்டு	வெள்ளியார்	ஸத்வ ஸ்வபாவமான
புக்கு	ப்ரவேசித்து	வாகள்	வாகள்
மூவடி	(அந்த மஹாபலியினி	வணங்க	வணங்காசிற்க
	டத்தில் நின்றும்)	விரைந்து	அதிசிக்ரபாக
	மூன்றடி பூமியை	அருள்செய்	அவாகளுக்குக் கருபை
கொண்டு	தாநம்வாங்கி	வான்	செய்யாநின்ற ஸர்
திக்கு உற	எல்லாத் திக்குக்களி		வேஸ்வர னுடைய
	லும்சேரும்படியாக		தான
வளர்ந்தவன்	திருமேனியினாலே வ	திருவெள்ளியந் குடியதுவே.	(எ)
	ளர்ந்தவனுடைய		

அகஅ பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௧௦-தி, எ-பா, ஒள்ளிய.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஒள்ளியகருமம்) யாகமென்றொரு வ்யாஜத்தையிட்டு “என்னுடைய ஸர்வதந்தத்தையும் பரார்த்தமாக்கக் கடவேன்” என்றதுஸந்தித்த மஹாபலியுடைய வென்னுதல். (உணர்ந்து) என்றாகில், “என்னை இரந்த இந்த்ரானுக்காக நானென்னை இரப்பாளனுக்குவன்” என்று மஹாபலி யஜ்ஞவாதத்திலே போய்ப்புக்கு. (தெள்ளியகுறளாய்) சுக்ரன்மற்றையார் “இவன் தேவகார்யம் செய்யவந்தா னித்தனை, அகப்படாதேகிடாய்” என்று உபதேசித்தால், “நான்கொண்டல்லதுபோகேன், புக்க காரியம் தலைக்கட்டாதே மீளுவனோ” என்னும் தெண்மையையுடைய வாமநனாய். அவன் நிரோதித்தாலும், இவன் “கொடேன்” என்றாலும், நான் “கொண்டல்லது போகேன்” என்று போய்ப் புக்கானாய்த்து. “மூன்றடி தாவேணும்” என்றபேஷித்து அநந்தரம் திக்குக்களை யடையத் தன்வடிவாலே பாரித்தானாய்த்து.

(அள்ளி யித்யாதி) அள்ளியென்று - அல்லியாய் - தாதுகளை யுடைத்தாய், அழகிதாயிருந்துள்ள பொழிலிடத்திலே யென்னுதல்; அன்மிக்கே, அளியை - அள்ளியென்றதாய், அத்தாலே - தண்ணளியாய், குளிர்ந்து தர்ஸநீயமான பொழிலிடத்திலேயிருந்து அங்குள்ள ப(ஞ்)லாதிக்களைபுஜித்து வர்த்திக்கிற குயில்களானவை, ஸத்வநிஷ்ட்டர் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து ஸூரிய, சூரிய - ஹரிஃ, ஹரிஃ’ என்னுமாபோலே திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுமாய்த்து. ப்ராஹ்மணருடைய யாத்ரையாயிருக்கு மாய்த்து அங்குத்தை திரயக் குக்களுக்கும். (வெள்ளியார்) சுத்தபாவரானவர்களாஸரயிக்கிற வென்னுதல்; அன்மிக்கே, சுக்ரன் அத்தேசத்தை உபாவித்தான் என்றொரு ப்ரவித்தியுண்டு, அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். வெள்ளியாரென்கிறது - அவனை ஆதரித்துச் சொன்னபடி. (வெள்ளியார் வணங்க) ருத்ரன் வந்தாஸரயிக்க, (க) ‘ஸுஷ்லபு ஸ்ஸுஷு - ஸ்வப்ரலப்த்தம் தந்யதா’ என்கிறபடியே - சடங்கென அவன் பாதகத்தைப் போக்கினவன். (விரைந்தருள்) வணங்கி யெழுந்திருப்பதுக்கு முன்னே அவர்களுக்கு பலத்தைக் கொடுக்குமாய்த்து. (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஒள்ளியவியாதி) *கோலவில்லி ராமன்றானே பெருநில மளந்தவனாக முதற்பாட்டிலே ப்ரஸங்கித்தா ராகையாலே, அநந்த ப்ரகாரத்தை இங்கே விசதமாக வதுஸந்திக்குறென்று ஸங்கி.

பெரியதிருமொழி, ச-ப, ௧௦-தி, அ-பா, முடியுடை. அகச

“உணர்ந்த” என்று பாடம் விவக்ஷித்து ப(௨)லிக்கு விசேஷணமாக அருளிச்செய்து, “உணர்ந்து” என்று லயபந்தமாக பாடமான பகஷத்திலே ஸ்ரீவாமநனுக்கு விசேஷணமான படியை யருளிச்செய்கிறார் (உணர்ந்திற் யாதி). நான் கொண்டல்லது போகேனென்று நிர்ஸயரூப ஜ்ஞாநத்தை “தெளிவு” என்று விவக்ஷித்து, கலக்குவார் தூறியிரம் பேரிருந்தாலும் இவன் கார்யத்தில் ஸம்சயத்தாலே கலங்காம விருந்தானென்றருளிச் செய்கிறார் (சுக்ரனித்யாதி). (அவன்) சுக்ரன். (இவன்) மஹாபலி.

வெள்ளி மலையை யுடையவனென்றாய், மூன்றாமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ருத்ரனித்யாதி). (எ)

மூ.—முடியுடையமர்க்கிடர் செய்யுமசுரர்

தம்பெருமானை யன்றரியாய்

மடியிடைவைத்து ட்மார்வை முன்கிண்ட

மாயனார் மன்னியகோயில்

படியிடை மாடத்தடியிடைத்தூணில்

பதித்த பன்மணிகளி னொளியால்

விடிபகலிவென்றறிவரிதாய

திரு வெள்ளியங்குடியதுவே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முடியுடை	கிரீடம்பூண்டு (அபிமாநித்து) இருக்கிற	மாயனார்	ஆஸ்ரயபூதனு ஸர்வேஸ்வரன்
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு	மன்னிய	பொருந்தியிருக்கிற
இடர்	துன்பத்தை	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
செய்யும்	வினையாகின்ற	படியிடை	பூமியிலே யுண்டான
அசுரர்தம்	அஸுரர்களுக்கு	மாடத்து	க்ருஹங்களிலே
பெருமானை	ராஜாவாகிய ஹிரண்யணை,	அடியிடை	நாட்டியிருக்கிற
அன்று	ப்ரஹ்மாதன் நலிவுபட்ட அக்காலத்தில்	தூணில்	ஸ்த்தம்பங்களில்
அரியாய்	நரஸிம்ஹமாய்க் கொண்ட	பதித்த	இழைக்கப்பட்ட
மூன்	முன்னமே	பல்	நானாவிகமான
மடியிடை	மடியிலே	மணிகளின்	ரத்தங்களுடைய
வைத்து	ஏறிட்டுக்கொண்டு	ஒளியால்	காந்திகளினாலே
மார்வை	அவனுடைய மார்வை	விடி	விடிவு காலமென்றும்
கிண்ட	கிழித்துப் பொகட்ட	பகல்	பகல்காலமென்றும்
		இரவு என்று	ராத்ரிகாலமென்றும்
		அறிவு அரிதாய்	அறிவைக்கு அசக்யமான
		திருவெள்ளியங்குடியதுவே.	(அ)

† (பா) மார்வம்.

வ்யா — எட்டாம்பாட்டு. (முடியித்யாதி) “ஸ்ரீவரோஹம்” என்று அபிமாந்திருக்கிற தேவஜாதிக்கு க்லேசத்தை விளைக்கிற, அவஸுரேந்த்ரனுண்டு - ஹிரண்யன், அவனை, (அன்று) சிறுக்கனுக்கு அவன் நலிவைப்பண்ணினவன்று, நரவீம்ஹமாய். (மடியிடைவைத்து) பிராட்டிபோல்வாரை ஏறிட்டுக்கொள்ளக்கடவ மடியிலே, துஷ்பாக்ருதியான ஹிரண்யனை ஏறிட்டு. “(க) தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி” என்கிற விடத்துக்கு பட்ட ருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்” என்று பிள்ளை யருளிச்செய்வர்; “ப்ரதிகூலனை ஹிரண்யனைவிட்டு, ஆசையுடைய வெண்ணையன்றோ அம்மடியிலே ஏறிட்டுக்கொள்ள வடுப்பது” என்று தம்மைப் பார்த்தருளிச் செய்தாராக. அவனுடைய பரந்த மார்வைக் கிழித்துப் பொகட்ட ஆஸரிதவ்யாமோஹத்துக்கு அவதியில்லாதவர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(படி) பூமியிலே யுண்டான மாடங்களில் நட்ட தூண்டியிலே அழுத்திவிட்டு நிரவான ரதநங்களினொளியாலே அங்குள்ளார்க்கு திவாராத்ர விபாகம் பண்ணவொண்ணாதபடி யாயிருக்கு மாய்த்து. இவை தான் ஒரு காலவிசேஷங்களிலே யுண்டாகையால் சொல்லிற்குவாமாம். அன்றியே, இவருடைய உகப்புக்கு அவதியில்லாமையாலே யாகவுமாம். உகந்த விஷயங்களில் எல்லா நன்மைகளு முண்டாகத் தோற்றமிறே. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (முடியித்யாதி) ஸ்ரீவாமனபடியதுஸந்திக்க, அது ஒரு படியன்றிக்கே இருபடியாலே படியெல்லா மளக்க, இப்படி இன்ன மொருபடியுண்டோ வென்றாராய், ஒருபடி இருபடியான நரவீம்ஹத்தின்படியை யதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி. பலபடியதுபவிப்பார்க்கு ஒருஸங்கதி படவேணுமே.

“அரியாய் - மார்வை - கீண்ட” என்ன வமைந்திருக்க “முன் - மடியிடைவைத்து” என்று விசேஷிக்க வேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). இப்படி “மடி” என்றத்தாலே கருத்தாக வேணுமோ, வரபலத்தால் தரையில் கொல்லக்கூடாமையாலே வைத்தானென்கிற ரென்றதானாலோ வென்ன; இவர்க்கிப்படி விவக்ஷிதமாகலாமென்கைக்கு ஸ்த்தலாந்தரத்தில் பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்யம் ஆப்தோபதிஷ்டமாய்த் தாகையாலே, ப்ரேமபரவசர்க்குத் தம்மைப்போல்வாரிருக்கத்தக்க மடியிலே முந்துற ஏறப்பெறுவதே என்ற அம்சம் புருஷார்த்தமாகத் தோற்றுமென்று ஸம்வாதந் தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையவித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ச-ப, சு-தி, கூ-பா, குடிசூடியாகத், அ-உக

(இடாத்தி) ஏறிட்டு. (தம்மைப்பார்த்து) ஆழ்வார் தாமே தம்மைப்பார்த்து
அருளிச்செய்தாரென்கை. (அ)

பூ—குடிசூடியாகக் கூடி நின்றமரர்
குணங்களேபிதற்றி நின்றேத்த
அடியவர்க்கருளி யரவணைத்துயின்ற
வாழியானமர்ந்துறை கோயில்
கடியுடைக்கமல மடியிடைமலரக்
கரும்பொடு பெருஞ் செர்நெலசைய
வடிவுடையன்னம் பெடையொடும்சேரும்
வயல் வெள்ளியங் குடியதுவே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அமரர்	ப்ரஹ்மாநிதேவர்கள்	கடியுடை	பரிமளத்தை யுடைத்
குடிசூடியாக	பார்யாபுத்ராதி		தான
	ஸஹிதராய்	கமலம்	தாமரைப் பூவானது
கூடிநின்று	செர்ந்திருந்து	அடியிடை	கரும்பி னுடையவும்
குணங்களே	(தன்) கல்யாணகுண		செர்நெ லுடையவு
	ங்களையே		ம் அடியிலே
பிதற்றிநின்று	சொல்லிக்கொண்டு	மலர	விகலியாநிற்க (அதி
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு		றால்)
	நிற்க,	கரும்பொடு	கரும்போடேகூட
அடியவர்க்கு	தாஸபதரான அவர்	பெரும்	பெருத்த [னது
	களுக்கு [ண்டு	செர்நெல்	செர்நெல் தாந்யமா
அருளி	க்ருபைபண்ணிக்கொ	அசைய	அசையாநிற்க,
அரவணை	அநந்தசயந்தில்	வடிவுடை	ஸுந்தரமான ஆகார
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளினவ		த்தை யுடைத்தான
	னாய்	அன்னம்	ஹம்ஸமானது[கூட
ஆழியான்	திருவாழி ஏந்தினவ	பெடையொடும்	தன் பேடையொடு
	னான ஸர்வேஸ்வ	சேரும்	அந்தத்தாமரைப்பூவி
	ரன்		ல் வாஸம் பண்ணு
அமர்ந்து	பொருந்தி [கிற		நின்ற
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணு	வயல்	கழனிக்குடியுடைய
கோயில்	திவ்யதேசமானது,		வெள்ளியங் குடியதுவே (க)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (குடியித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள்,

(க) “சுமயஸூர் மூசாந் - உமயாஸார்த்த மீசாந்” என்கிறபடியே
பார்யாபுத்ராதிகளோடே திரண்டு, “நாங்க ளாபந்நானவன்னைக்கு

அஉஉ பெரியதிருமொழி, ச-ப க0-தி, க0-பா, பண்டு.

தேவரை யொழிய ஒரு புகலிடமுண்டோ” என்று அவன் குணங் களைச்சொல்லி நின்றேத்த, தன் திருவடிகளில் அஸாதாரணராயிருப் பார் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி விவர் ன் கூக்குரல் கேட்கைக்கு அடுத்தணிந்தாகத் திருப்பாறாடல் னோயிலிலே கண்வளர்த்தருளி னவ னென்னுந்; (புறநாடா) அம் விடே, அந்நுத்துக்குப் பரிகர மான திருவாழியை யுடையவன் பொருதி வர்த்திக்கிற தேசமென் னுதல்.

(கடி) பரிமள ப்ரகரமான தாரையானது, கரும்புக்கும் செந் நெல்லுக்கு மடியிலே மலர், அக்காலே கரும்பும் பெருஞ் செந்நெ லு மசைய, அதின்மேலே தர்சநீயமான வடிவை யுடைத்தான அன் னம் பேடையோடே வர்த்திக்கிறதோது, ஒங்கின விரிவாஸநத்தின் மேலே சாமரமிட்ட மணிவழியோடேகூட விருக்கும் ராஜபுத்ரனைப் போலே யிராகின்ற தாய்த்து. (க)

அரு.—ஒன்பாம்பாட்டு (குடியியாதி) * கோலவில்லி ராமன்மன் னை நாலாம்பாட்டில் “பாற்கடல் துயின்ற” என்றது பவித்திருந்தவர், கீழ் ப்பாட்டில் - * அமரர்க் கிடர்செய்த வனூரர்களை கிரவீத்தமையை யது ஸந்தித்தார்; அந்த ப்ரஸங்கத்திலே, அமர ரீரத்துப்படியை ஸப்ரகாரமாக உபபாதித்துக்கொண்டு, திருப்பாற்கடலானே அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங் கதி.

“ஆழியான்” என்றதுக்கு - ஸமுத்ரர்க்கை யுடையவனென் றர்த்த மரு னிச்செய்து, அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்துரா (அன்றிக்கே யித்யாதி). இர ட்ட) வீச. (க)

மூ.—பண்டு முனேனமாகி யன்றொருகால்
பாரிடைதெயிற்றினிற் கொண்டு
தெண்டிசை வருடப் பாற்கடல் துயின்ற
திருவெள ளியங்குடியானே
வண்டறைசோலை மங்கையர்தலைவன்
மானவேற்கலியன் வாயொலிகள்
கொண்டிவையாடும் தவமுடையார்கள்
ஆள்வரிக்குரைகடலுலகே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, பண்டு. அஉந்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டு	வராஹகல்பத்தின ஆகியிலே	வண்டு	வண்டுகளானவை
முன்	பூமியழிந்துபோவதற்கு முன்னே	அறை	ஒலியாகின்ற [ன]
ஏனமாகி	மஹா வராஹமாய்க் கொண்டு	சோலை	சோலைகளையுடைத்தா
அன்றுஒருகால்	ப்ரளயாரணாவங்கொக்ரு ம் காலத்தில் (நான் உதவப்பெற்றிலேன் என்றதிருவள்ளத்துடன்)	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளவர்களுக்கு
பார்	பூமியை	தலைவன்	நிர்வாஹகராய்
இடந்து	குத்தியெடுத்து	மானம்	வைஷ்ணவாபிமாந்ததைப் பிறப்பிக்க
எயற்றினில்	தங்கத்தின் மலர்	வல்ல	வெலாயுதத்தையுடை
கொண்டு	வைத்துக் கொண்டு	மரண	மரண
தெள்	நிர்மலமான	இவ்வ	இவ்வையுதத்தையுடை
திரை	அலைகளானவை	இவை	இப்பத்துப் பாசுரத்தையும்
வருட	(திருவழிகளை) ஸ்பர்சிக்கும்படி	கொண்டு	ஆதரித்துக்கொண்டு
பாற்கடல்	திருப்பாற்கடலிலே	பாடும்	அப்பவியாகின்ற
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளின	தவமுடையார்	பாக்பவான்கள்,
திருவெள்ளிய	திருவெள்ளியங்குடி	குரை	சப்தியாகின்ற
ங் குடியானே	என்னும் திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரன்விஷயமாக	கடல்	ஸமுத்தரத்தாலே சூழப்பட்ட
		இவ்வலகு	இந்தலோகத்தை
		ஆள்வர்	பரிபாலகம் பண்ணப்பெறுவார்கள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பண்டு) வராஹகல்பத்தினதாயிலே. (முன்) அண்டபித்தியிலே யொட்டினபூமி உருபாய்வதற்குமுன்னே, மஹாவராஹமாய். (அன்று) அன்றைக்கு நான் உதவப்பெற்றிலேனென்னு மர்த்தத்திலே. பூமியை இடந்து, திருவெயிற்றிலே கொண்டு, அந்த ஸ்ரமமாயும்படியாக, கடல்திணைகளில் குறுந்திவலைகள் துடைகுத்தி உறக்கத் திருப்பாற்சடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனயத்துத் திருவெள்ளியங்குடியிலே ஸந்நிவிதனான.

(வண்டித்யாதி) மதுபாந மத்தமான வண்டுகள் தவநியாகின்றுள்ள சோலையையுடைத்தாய் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகன். (மானவேல்) அளவுடைய வேலென்னுதல்; வைஷ்ணவாபிமாந்ததை

ஆகச் பெரியதிருமொழி, ச-ப, க-தி, க-பா, பண்டு

ப்பண்ணிக்கொடுக்கும் வேலென்னுதல். (கொண்டித்யாதி) இவற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு அப்பவிக்கைக்கிடான பாக்யாதிகர், கடல்குழந்த பூமியைத் தாங்களிட்ட வழக்காம்படி ஆளப்பெறுவர். பரிந்து பாக வதசேஷமாக்கப் பெறுகையாலே, ஐஸ்வர்யத்தைத் தாம் புருஷார்த்த மாக நினைத்தார்; அத்தாலே-இது கற்றார்க்கு மப்படி கூடில் இதுதானே யமையும் என்றிருந்தபடியாலே ராஜ்யஸரீயைப் பெறுவரென்கிறார். அன்றிக்கே, இதுதன்னை ஸர்வாதிகாரமாக்குக்கைக்காகச் சொல்லிற்றாக வுமாம். ஐஸ்வர்யகாபரில்லையாகில் இத்தை அதிகரியார்களே; அவர்க ளிழக்கவொண்ணாது என்னுமுகப்பாலே சொல்லுகிறார். ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு —பத்தாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி). “பண்டு” என்றும் “முன்” என்றும் புருஷத்த மாகையாலே அர்த்தபேதம் காட்டுகிறார் (வராஹேத்யா தி). மீளவும் “ஆன்றொருகால்” என்றால் இதுக்குப் பொருளென்னென்ன; ஸர்வேஸுவர ஸ்ரீரீபாட்டாலே அர்த்தோகத்தி சொன்னென்று விவகசித் தவபபெற்றிலேன்” என்று இவ்வளவும் கூட்டிக் கருத்தருளிச் செ ய்கிறார் (அன்றைக்கித்யாதி) (அன்றைக்கு) ப்ரளயம் வந்தவன்றைக்கு, ப்ரளயார்ணவமக்நையான பின்பு (க) * மானமிலாப் பன்றியாயிருந்த போது திருவுள்ள மீடுபட்டிருக்குமென்று திருவுள்ளமென்று கருத்து. (அ ர்த்தத்திலே) என்ற வந்தரம், கிடக்கிறது என்று சேஷம்.

(சோலையையுடைத்தாய்) என்றவந்தரம், இருக்கிற என்று சே ஷம். (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

நாலாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

நாலாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து முதல் திருமொழி.

அறிவதரியான் ப்ரவேசம்.

வ்யா. — ஒருகாலோரிடத்தே நசை பண்ணிப் பெருவிட்டால் 'கிடைத்ததில்லை' என்று மீளலாம்படியன்றிறே இவர் நசை இருப்பது; நசைபண்ணும் விருக்கவொண்ணுதபடி யிருக்குமிதே விஷய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தாலும். இனித்தான், உகந்தருளின நிலங்களிலே வந்து நிற்கிறது - தன்பக்கல் ருசியுடையோடே நினைத்தபடி களெல்லாம் பரியாறவிதே. ராஜாக்கள் தோப்புக்கள் பல சமைத்தால், "இன்னதோப்பிலே இன்னனுக்கு முகங்கொடுக்கக்கூடவோம்" என்ற மூதியிட்டிருக்குமாயோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் பலவிடங்களிலும் நிற்கிறது - ஒன்றல்லாவோரிடத்திலே ஒரொருந்தருக்கு முகங்கொடுக்கக்கூட; ஆனபின்பு, நமக்கிவ்விடத்திலே முகந்தர நினைத்திலனாகில் மற்றோரிடத்திலே யாகிறது என்று உகந்தருளின நிலங்கள் தோறும் புக்குத்திரிவர்; "இன்னவிடத்திலே முகந்தரும்" என்றறியாரே; ஆகையால், திருப்புள்ளம்பூதங்குடியிலே ஸந்நிவிதனான, அங்கு நிற்கிறவன்ருன் ஆஸ்ரிதர்க்குத் தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டு காரியம் செய்யும் ஸ்வபாவன், ஆஸ்ரிதரோடு பிராட்டியோடு வாசியற முகங்கொடுப்பானொருத்தன், தன்னை யறிகைக்கீடான ஸுகந்தம் பிறக்கைக்கும் தான் ப்ரவர்த்தகன், அதுக்குமேலே நிதிசயபோக்யனும் என்று அவன்படிகளைப்பேசி யருபவிக்கிரூர். ... *

அந. — அறிவதின் ப்ரவேசம் — "சிறிதும் திருமேனி இந்த வண்ணமென்று காட்டா" என்று இந்தனூரில் கலாய்த்தவர், இங்குச் செய்யாதே போனாலும் திருவெள்ளியங்குடியிலே நினைத்தவனக்களெல்லாம் பரியாற லாமென்று புக்கதுபவித்த விடத்தில், அங்கும் அர்ச்சாஸாதி குடியாமலிருக்கக் கண்டவர், இன்னும் புள்ளம்பூதங்குடியிலே போகைக்குக் காரணமென், கைவிடவன்றே வடுப்பது என்னும் ப்ரஸ்நத்தின்மேலே, இன்னும் நாலு திருப்பதிகளிலே போய்ப் பார்க்கிறாரென்று விவசுஷித்து, அதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிரூர், (ஒருகாலியாதி). (இவ்விடத்திலே) திருவெள்ளியங்குடியிலே. * மயர்வற மலிகலர் பெற்றவிலர், இன்னவிடத்

அஉக பெரியதிருமொழி, இடப, க-தி, க-11, அறிவதரியான்.

தில் செய்வன், செய்யான் என்றறியாரோ வென்ன; ஆசாபரவச் ராகை யாலே கலங்கியிருப்ப ரென்றருளிச்செய்கிறார் (இன்னவிடத்திலே யித்யா தி). தம்மாலறியப் போகாமையாலேயிறே முந்துற “அறிவதரியான்” என்றருளிச் செய்கிறாரென்று கருத்து. (க) “மாணுருவாகிய” இத்யாதிக ணைப்பற்ற (ஆஸ்ரிதாக்கித்யாதி). (உ) “வெற்பால்மாரி” என்கிறபாட்டைக் கடாக்கித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதரோடித்யாதி). (ங) “அன்னமாகி யருமறைக ளருளிச்செய்த வமலன்” என்றத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய் கிறார் (தன்னை யித்யாதி). (க) “கூத்தன்” (ச) “நேமியங்கை மாயன்” என்னு மவற்றை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கித்யாதி). ... *

மூ.—அறிவதரியானனைத் துலகு முடையானென்னை யாளுடையான் குறிய மாணுருவாகிய கூத்தன் மன்னி யமருமிடம் நறியமலர்மேல் சுருமபார்க்க வெழிலார் மஞ்ஞை நடமாடப் பொற்கொள் சிறைமண்டி சைபாடும் புள்ளம் பூதங்குடி தானே.

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
அறிவது	ஸ்வயத்தந்தாலே அறி	இடம்	திவ்யதேசமானது,
	கைக்கு	நறிய	பரிமளமுடைத்தான
அரியான்	துர்லபஞ்ஞைவனும்,	மலர்மேல்	புஷ்பங்களின்மேலே
அனைத்துலகு	ஸமஸ்த லோகங்களை	சுரும்பு	சுருப்புள்ளும் வண்
ம்	யும் [டையவனும்		டுகளானவை
உடையான்	தனக்கு சேஷமாக வு	ஆர்க்க	ஒலியாநிற்க,
என்னை	என்னை [னும்	எழில்ஆ	அழகுமிக்க
ஆளுடையான்	அடிமை கொண்டவ	மஞ்ஞை	மயில்களானவை
குறிய	வாமநமான	நடமாட	ஆடாநிற்க, [ம்
மாணுருவாகிய	பரந்தமசாரி வேஷங்	பொற்கொள்	ரேகைகளை யுடையது
	கொண்ட	சிறை	இறகுக்களை யுடையது
கூத்தன்	மநோஹரமானசேஷ		மான
	முதங்களை யுடைய	வண்டு	வண்டுகளானவை
	வனுமான ஸர்வே	இசைபாடும்	காரம் பண்ணுநின்ற
	ஸ்வரன்	புள்ளம்பூதங்	புள்ளம்பூதங்குடி என்
மன்னி	அமர்ந்து	குடி	னும் திவ்யதேசமா
உறையும்	வர்த்திக்கிற		ம். (க)

(க) இ-க-க.

(உ) இ-க-ச.

(ங) இ-க-ச.

(ச) இ-க-இ.

பெரியதிருமொழி, இ-ப க-தி, க-பா, அறிவதரியான். ௮௨௭

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அறிவதரியான்) ஸ்வயத்தந்தாலே அறியப்பார்ப்பார்க்கு, என்றுமொக்க அறியவரிதாம்படி யிருக்கும் ஸ்வபாவன். (அனைத்துலகு முடையான்) அறிகையும் அறியாதொழிகையுமாகிற இவ்வர்த்தம் கிடக்க, ஸர்வலோகேஸ்வரனாக ஸர்வர்க்கும் ஸம்பரதிபந்நன். (என்னையாளுடையான்) விசேஷித்து என்னை யடிமை கொண்டவன்; (க) “ஆஸூத் ஸூஹி - அஸ்மத் ஸ்வாமின்”. (குறியவியாதி) இப்படி ஸர்வாதிசுனாவன் வாமநவேஷத்தைப் பரிஶ்ரவீத்து, இரப்பிலே தகனேறின வடிவோடேகூட. மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே புக்கு மரோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடையவன் நிய்வாஸம்பண்ணி “விடேன்” என்று வர்த்திக்கிறதேசம். யஜ்ஞவாடத்திலே நடந்தபோது வல்லாராடினுப்போலே யாய்த்திருந்தது.

(நறியவியாதி) பரிமளத்தை யுடைத்தான மலரின்மேலே, சுரும்பென்று - வண்டிலே ஒரு அவாந்தரஜாதி, அவை ஆரவாரத்தைப்பண்ண, அழகுமிக்கிருந்துள்ள வடிவையுடைத்தான மயில்சளாட; (பொறியித்யாதி) வரியையும் சிறகையு முடைத்தான வண்டுகளானவை, அவற்றின் காலுக்கிடாகப் பாடாநிற்குமாய்த்து. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (அறிவதித்யாதி). தாம் இலாய்த்துப் பின்பு செய்வானென்றெண்ணித் திருவெள்ளியங்குடியில் புக, பின்பு செய்யாமை யாலே அறிவதரியா நென்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத்தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயத்தந்தாலே யித்யாதி). துர்ஜேனயனாகில் விடலாகாதோ, புள்ளம்பூதங்குடியிலும் போய்த் துடருவானென்னென்னும் சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அறிகையித்யாதி). அனைத்துலகில் தாமும் கூட்டன்றோ, விசேஷித்துச் சொன்னாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஸ்மதித்யாதி). (க) “ஆஸூத் ஸூஹி - அகிலஜகத் ஸ்வாமின்” என்று வைத்து, மீளவும் “அஸ்மத் ஸ்வாமின்” என்றாரே யென்று கருத்து. “மன்னி” என்னச்செய்தே “அமரும்” என்னவேணுமோ வென்ன; பேதம்காட்டுகிறார் (தித்யேயத்யாதி).

“பொறி - சிறை - கொள்” என்றவயித்திருளிச் செய்கிறார் (வரியித்யாதி). (க)

(க) கத்யந்தரயம்-க-

அ-அ பெரியதிருமொழி, இ-ப, சு-தி, உ-பா, கள்ளம்.

மூ.—கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்துலகம் கைப்படுத்துப்
பொள்ளைக்கரத்த போதகத்தின் துன்பந்தவிர்த்த புனிதனிடம்
பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப் பழனக்கழனியதனுட்போய்ப்
புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரைதேடும் புள்ளம் பூதங்குடி தானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
கள்ளம்	வஞ்சகமான [டு]	இடம்	திவ்பதேசமானது,
குறளாய்	வாமரனாய்க் கொண்	பள்ளம்	தாழ்த்திருக்கிற
மாவலியை	மஹாபலியை	செறுவில்	கழனிகளில்
வஞ்சித்து	வஞ்சனைபண்ணி	கயல்	மதஸ்யங்களானவை
உலகம்	(அவனுடையதாயிருந்த) லோகத்தை	உகள	துள்ளாடிற்கு,
கை படுத்து	ஸ்வாதீர மாக்கிக்கொண்டும்,	புள்ளு	பசுதிகளானவை
பொள்ளை	தவாரத்தை யுடைய	பழனம்	நீர்நிலைகளையுடைய
கரத்த	துதிக்கையை யுடைத்தான [டைய	கழனியதனுள்	வயல்களினுள்ளே
போதகத்தின்	கஜேந்திராழ்வானு	போய்	ப்ரவேசித்து [கு
துன்பம்	துக்கத்தை	பிள்ளைக்கு	(தம் தம்) குட்டிகளுக்
தவிர்த்த	போக்கினவனுமான	இரை	ஆஹாரத்தை
புனிதன்	பரிசுத்தனை ஸர்வேஸ்வரன் ரித்யவாஸம் பண்ணுகிற	தேடும்	ஆராய்சின்ற
			புள்ளம்பூதம் குடிதானே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாப்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) “இவன் ஸர்வேஸ்வரன், தேவர்கள் ஹிதம்செய்யவந்தான், அகப்படாதேகிடாய்” என்று சுக்ராதிகள் சொன்னவார்த்தை அவன் ரெஞ்சில்படாதபடியான வாமரவேஷத்தைப் பரிசுரஹித்து, தன்னதல்லாதத்தை “தன்னது” என்றிருந்தவன்பக்கல் நின்றும் தன்னதாக்கிக்கொண்டானாய்த்து. (பொள்ளைமித்யாதி) துளைக்கையையுடையனான மூக்கஜேந்திராழ்வானுடைய துக்கத்தைப்போக்கித் தன் துக்கம் தீர்த்தானாயிருக்கிறவன் வந்தித்திறதேசம்.

(பள்ளமித்யாதி) தாழ்ந்த செய்களிலே கயல்களானவை செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு உரள, நீர்நிலையையுடைத்தான கழனிகளினுள்ளிட்டுப்போய். (புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடும்) ஆகிறது - “ஆலவாயுடையான் தேடக, பட்டர் அருவிச்செய்தார்” என்று ராய் பரவித்தமாதச் சொல்லிப்போரும்திறை; - “கயலுகளா நின்றதாக்கில் புள்ளுக்குகதேடிப்போக நிண்ணிசெய்தென்” என்ன; ‘புள்ளை, அவ்விடம் நிரந்தரிலேயே; பிள்ளைகளுக்கே தெரிந்தது, நீர்நிலையிலே அவை

தான் தூதனும் துலாமும்போலே வளர்ந்திருக்கும்; அதிலிதுக்கு ஸா த்மிக்கு மவை தேடிப் போசாநிற்கும்". (உ)

அந்.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தேவர்க ளுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனுக்கினவன் செயலில் நசையாலே மீளவும் சொல்லிக்கொண்டு, இதிலும் ஒரு திரியக்கு இரக்க வந்துதவினத்தையு மதுஸந்தித்து, தம்முடைய இரப்பும் தலைக்கட்டு மென்றிருக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

“புனிதன்” என்றதுக்குத் தாத்தப்ரிய மருளிச்செய்கிறார் (தன்னித் யாதி).

“பழனம்” என்றதி ன்ர்த்தம் (நீர்நிலையை யுடைத்தான) என்றது. (உ)

மூ.—மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன் வியச்சரந்துரந்து மாவாய் பிளந்து, மல்லடர்த்து மருநம் சாய்த்தபாலதிடம் காவார்தெங்கின் பழம் வீழக் கயல்கள் பாயக் குருகிரியும் பூவார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடி தானே. (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மேவா	(தன்னோடு) பொருந்	ஆர்	நெருங்கியிருக்கிற
	தாத [ன	கா	தோட்டங்களில்
அரக்கர்	ராக்கஸர்களுடையதா	தெங்கின்	தென்னேமரங்களில்நி
தென்	தெற்குத் திக்கிலுள்ள		ன்றும்
இலங்கை	லங்கைக்கு	பழங்கள்	பழங்களானவை
வேந்தன்	ராஜாவான ராவணன்	வீழ	விழ; (அதைக்கண்டு)
வீய	முடியும்படியாக	கயல்கள்	மதஸ்யங்களானவை
சரம்	பாணங்களை		(பயந்து)
துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,	பாய	வேளோரிடத்தில் துள்
மா	குதிரையான கேசியி		ளியோட, (அ
வாய்	வாயை [னுடைய		தைக்கண்டு)
பிளந்து	கிழித்தும்,	குருகு	நாரைகளானவை
மல்	மல்லர்களை [ரியும்,	இரியும்	கிதறியோடா நிற்ப
அடர்த்து	நெருக்கிச் சூர்ணமாக்		தாய்,
மருநம்	மருநமரங்களை	பூ ஆர்	கமலம்முதலிய பூக்க
சாய்த்த	விழச்செய்தவனுமான		ள் நிறைந்த
மாலது	ஆஸ்ரித வ்யாமுக்த்த	கழனி	வயல்களுடைய
	னுன ஸர்வேஸ்வர	எழில்	அழகினாலே
	னுடைய	ஆரும்	பூணமான
இடம்	திவ்யதேசமானது,	புண்ணம்பூ	தங்குடி தானே (ச)

அந். பெரியதிருமொழி ௫-ப, சு-தி சு-பா, வெற்பால்.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மேவாவித்யாதி) ஒரு உபாதி யாலன் றிக்கே த்வேஷமே ப்ருதுயாயிருக்கிற ராக்ஷஸ் வர்த்திக்கு லங்கை க்கு நிர்வாஹகனை ராவணன் முடியும்படியாக அம்பையோட்டி, கேசிவாயைக்கிழித்து, மல்லவர்க்கத்தை யடர்த்து, ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துகின்ற மருதுகளை முறித்தருவின. (மாலதிடம்) பிராட்டிபக் கலிலும் ஆஸ்ரிதர் பக்கலிலுமொக்க வ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவன் வர்த்திக்குதேசம்.

(காவாரித்யாதி) செமிர்தசோலையில் தெங்கின்பழம்வீழ, அது தன்னை உத்தேசித்து விழுகிறதாகக்கொண்டு கயல்களானவை பாய. (குருகிரியும்) அக்கயல்தன்னை யுத்தேசித்துப் பாய்கிறதாகக்கொண்டு குருகுகள் சிதறியோடா நிற்குமாய்த்து. இரண்டுக்கு மொக்குமாய்த் துக்கலக்கம்; - தன்னைக்குறித்தனறிக்கே யிருக்கச்செய்தே அஞ்சா நிற்குமாய்த்துக்கயல்; குருகு, அது தனக்கு ஆமிஷமாய் தானதுக்கு பாத (ஊ)க மாகா நிற்கச்செய்தேயும் அஞ்சியோடா நிற்குமாய்த் து. (௩)

அந் —மூன்றும்பாட்டு (மேவாவித்யாதி) ஒருநீர்ப்புழுவுக்கும் ஆன க்கும் வந்த விரோதத்தைப் பரிஹரித்துப் புசிதனை வளவன்றிக்கே, தலைபத்துப் படைத்தவன் அபலையான பிராட்டிக்கு விரோதிக்க நிரலித் தபடியும், அது தானும் பருவம் நிரம்பி வில்லுங்கையுமாக “எதிரிநான்” என்று வந்தவனை வென்றதாகையாலே அதிலுமாச்சர்ய மாம்படி, திரியக் காயும் ஸ்த்தாவரமாயிருந்த விரோதிகளைக் கையாலும் காலாலும் பிள்ளை த்தனத்திலே நிரலித்த விது விஞ்சினதாகையால் இவையிரண்டையு மது ஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மேவுதல் - பொருந்துதலாய், அதில்லாமையை நிரூபகமாக வருளிச் செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

மருதுகளிரண்டா யிருக்கவும் ஏகவசநமாக வருளிச்செய்தத்தாலே ஒன்றிலே வெளிகண்டு போனானென்னும்படி க்ருதஸங்கேதர்களாயிருந் தன வென்னுமர்த்தந் தோற்றுவித்தென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றோடொன்றித்யாதி). (௩)

மூ.—வெற்பால் மாரி பழுதாங்கி விறல்வாராக்கர் தலைவன்றன் வற்பார் திரடோலை நான்கும் துணித்த வல் விவிராமனிடம் கற்பார் புரிசை செய் குன்றம் கவினார்கடம் மாளிகைகள் பொற்பார் மாட மொழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிநானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெற்பால்	கோவர்த்தந மலையி	வல்	சூட மாண
மாரி	மழையை [னல்	வில்	தருவனையுடைய
பழுதாக்கி	(கோ கோபர்க்கு பா	இராமன்	சகரவர்த்தித் திருமக
	தக(ஊழ்) மாகா		னுடைய
	தபடி) வீணும்படி	இடம்	திவ்யதேசமானது,
	பண்ணி,	கற்பு ஆர்	ஸலாக்யமான வேலை
விறல்	பலத்தையுடையராய்		ப்பாட்டை யுடை
வாள்	வாளையுதத்தை யுடை		யவைகளாய்
	யரான	புரிசைசெய்	மதின்களாகச் செய்ய
அரக்கர்	ராக்கூஸர்களுக்கு		ப்பட்டிருக்கிற
தலைவன்தன்	நிர்வாஹகனான ராவ	குன்றம்	மலைகளென்ன
	ணனுடைய	கவின் ஆர்	அழகுமிக்க
வற்பு	திண்மையினால்	கூடம்	கூடுதல்களென்ன
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ளவைக	மாளிகைகள்	அரண்மனைகளென்ன
	ளும்	பொற்பு ஆர்	ஸ்ப்ருஹணியர்களான
திரள்	(மாம்ஸஸங்களாய்) தி	மாடம்	மண்டபங்களென்ன
	ரண்ட வைகளு		(இவற்றினுடைய)
	மான	எழில்	அழகுஇலை
ஐநாங்கு	இருபது புஜங்கிலையும்	ஆரும்	ஸம்ருத்தமான
தோளையும்		புள்ளம்பூதங்குடிதானே.	(ச)
துணித்த	தறித்துப் பொகட்ட		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பால்மாரி பழுதாக்கி) மலையாலே, இந்தரன் அபிஸந்திபூர்வகமாக வர்ஷித்த வர்ஷத்தை வ்யர்த்தமாம்படி பண்ணி; பெருமிடுக்கராய் ஸாயுதருமாயிருந்துள்ள ராக்கூஸர்க்கெல்லாம் வழியடித்துப் புக்கொதுங்கலாம்படி அஞ்சினான் புகலிடமாயிருந்துள்ளவனுடைய, வன்மைமிக்ந்துத் திரண்டிருந்துள்ள தோள்களிருபதையும் துணித்த, மிடுக்கையுடைத்தான வில்லையுடைய சகரவர்த்தித்திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(கற்பாரித்யாதி) தொழில்மிக்கிருந்துள்ள மதின்களாய் குன்றங்கள், அழகுமிக்கிருந்துள்ள கூடங்கள், மாளிகைகள், அழகுமிக்கிருந்துள்ள மாடம், இவற்றினுடைய எழில் மிக்கிருந்துள்ள. ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பாவித்யாதி) க்ருஷ்ணவதாரத்தில் மிகவு மாய்சர்யாவஹமாய் நிரயகஸ்த்தாவரங்களை நிரலித்த வளவன்றியே, தேவஜாதிக்கு நிர்வாஹகனான அருகூலன் விரோதித்தத்தை, மலையைச்

சுமந்தாகிலும் கையையுப்படி பண்ணின செயலும், ராமாவதாரத்தில் கையோயாதே கையிஞ்சு சரயர்ஷத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டு நின்றவனிடத்திலும் வீய ஒருசரம் துரந்து முடித்துவிட மாட்டாதே “அதுகூலிக்குமோ” என்னும் நசையாலே கைகழிப்பவிட்டுக்கொண்டு வந்ததும் இவரை ஈடுபடுத்துகையாலே அப்பவதாரத்வயத்தை யதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அஞ்சினான் புகலிடம்) என்றது - பயந்தார்க்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணவல்லனென்கை. வற்பு - வல்லமை, ஆர் - மிகுந்திருந்துள்ள வென்று பதபேதம் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (வன்மையித்யாதி).

“கற்பு, ஆர்” என்றுபதபேதமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தொழிலித்யாதி). (மதிள்செய்குன்றங்கள்) என்றது-மதிளாகச் செய்யப்பட்ட பர்வதமென்கை. “கவின்” என்றதினர்த்தம் (அழகு) என்றது. “பொற்பு” ஸ்ப்ருஹணீயதையாய் அருளிச்செய்கிறார் (அழகித்யாதி). (சு)

மூ.—மையார்தடங்கண் கருங்கூந்தலாய்ச்சி மறையவைத்த தயிர் நெய்யார் பாலோடமுதுசெய்த நேமியங்கை பாயனிடம் செய்யாராவிரை கருதிச்செங்கால் ஈரை சென்றணையும் பொய்யாராவில் மறையாளர் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைஆர்	அஞ்சுநத்தினிலே பூர்ணமாக அலங்கரிக்கப்பட்டி	மாயன்	ஆர்ச்சயபூதானு ஸர்வேஸ்வரனுடைய
தடம்	விசாலமான [ம்]	இடம்	திவ்யதேசமானது,
கண்	கண்களையுடையவரு	செய்	கழனிகளிலே
கரு	கறுத்தவர்ணமுடைய	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
கூந்தல்	தேசங்களை யுடையவளுமான	ஆரல்	ஆரல் என்னும் மத்ஸ்யங்களை
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	இரை	(தனக்கு) ஆஹாரமாக
மறைய	க்ருஷ்ணன் கண்டாரதபடி	கருதி	எண்ணி [ய]
		செங்கால்	சிவந்தகால்களையுடைய
வைத்த	சேமித்துவைத்த	நாரை	நாரையானது
தயிர்	தயிரையும்	சென்று	போய்
ஆர்	ஸம்ருத்தமான	அணையும்	சேராதிப்பதாய்
நெய்	நெய்யையும்	பொய்யா	பெய்யில்லாத
பாலோடு	பாலோடுகூட	நாவில்	நாக்களிலே
அமுதுசெய்த	அமுதுசெய்தவனாய்	மறை	வேதங்களை
சேமி	திருவாழியாலே	ஆளர்	ஆளுமவர்களானபரா
அம்	அழகியதான		ஹ்மணைத்தமர்
கை	கையையுடைய		கள் வர்த்திக்கிற
			புள்ளம்பூதம் குடிதானே. (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்) பிள்ளை பக்கலுண்டான வா த்ஸல்யத்தாலே, அவனனுங் காமைக்காக, எப்போது மொக்க அஞ்ஜ நங்கொண்டு கண்களை அலங்கரித்தும், மயிர்முடிபைப் பேணியும் போருமாய்த்து. (ஆய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்) இவனறியாத தோரி டம் தேடிவைக்குமாய்த்து. சாந்துப்பரணியிலே தயிரை வைக்குமாய் த்து. (நெய்யாரித்யாதி) நெய்யும் பாலு மழுதுசெய்த. (நேமியங்கை மாயனிடம்) யசோதைப் பிராட்டியைப் பேணியும் போருமாய்த்து.

(செய்யார்) செய்கள் நிறைந்திருந்துள்ள ஆரலாகிற மத்ஸ்யவி சேஷத்தை, கலியர் “கலவரிசிச் சோறுண்ணவேணும்” என்னுமா போலே, ஆயிஷமென்று புத்திபண்ணி, சிவந்த காலையுடைத்தான நாரைகள் சென்று கிட்டாநிற்குமாய்த்து. (பொய்யா) யதாபூதவாதிக ளான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற... .. (ரு)

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்த்ரன் வி ரோதித்ததுக்கு டேயது “ஆஸ் ரிதருடைய கரஸ்பர்சமுள்ள அடிசிலே தேவ தாந்த்ரததுக்கு ஆக்கவொண்ணது” என்று, தானே (க) “ $\text{ॐ} \text{ॐ} \text{ॐ} \text{ॐ} \text{ॐ}$ - கோவர்கதநோஸ்மி” என்றதுபவிததாகையாலே, அத்தை நிலைத்து, இவனுக்கு ஆஸ் ரித கரஸ்பாஸமுள்ள த்ரவ்யத்திலே இத்தனை நசையோ வென்ன; யசோதை மறையவைத்தத்தையெல்லா மழுதுசெய்தபடி கண் டோமென்னு அதிலே ஈடுபட்ட துஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

ஆய்ச்சியை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்(பிள் ளை யித்யாதி) (அனுங்காமைக்காக) வேற்றுருக்கண் டஞ்சி பிள்ளைநாய் வாராமைக்காக. மறையவைக்கைக்கு இவனறியாத விடமுண்டோ வென் ன அருளிச்செய்கிறா (சாந்தித்யாதி); இத்தால் - தரையிலே வைத்தா லும் உறியிலே வைத்தாலும் இவனறியாத விடமில்லையே, ஆகையாலே, இடங்காணுமல் சாந்துப் பரணியில்வைத்தா லத்தனை போக்கி அவளாலே மறைக்கவொண்ண தென்றதாய்த்து. தன்னிலே தான் மறையவைத்த தாக எண்ணியிருக்கிறு ளித்தனை, *நேமியங்கையான நாராயணனுக் கொளிக்கப்போமோ வென்று கருத்து. (உ) “பூசம் சாந்தென்னெஞ்ச மே” என்னும்படியான நெஞ்சக் காஸ்ரயமான தம்முடம்பிலே, விருப் பத்தை - ஸ்நேஹத்தையும் போக்யதாபுத்தியையும் பண்ணிலும் அவன் விடாதே தனக்காக்கிக்கொள்வனென்னு மது ஸ்ப்பரிக்க, (சாந்துப் பரணி யிலே) என்கிறுரென்று கண்டுகொள்வது. கையும் திருவாழியுமாய் அவன் முன்னே கூத்தாடி உகப்பிக்குமென்னும் தாட்பாயத்தை யருளிச்செய்கி

அந்நாடு பெரியதிருமொழி, இ-ப, க-தி, கூ-பா, மின்னினைன்ன.

ஞர் (யசோதை யித்யாதி). (பேணியும்) என்ற சகாரத்தாலே - மறைய வைத்தத்தையும், பண்டுதானறியாதவனைப்போலே ஆதரித்துப் போரு மென்றதாய்த்து.

(கலியார்) கூடாந்தார். பொய்யாகாத நாவிலே மறையை ஆளுவ ரென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (யதேத்யாதி). (இ)

மூ.—மின்னினைன்ன னுண்மருங்குல்வேயெய்தடந்தோள் மெல்லியற் மன்னுசினத்த மழவிடைக ளோழன்றடர்த்த பாஸ்திடம் [காய் மன்னுமுது நீராவிர்தமலர்மேல் வரிவண் டிசை பாட புன்னைபொன்னேய் தாதுதிர்க்கும்புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (கூ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னினைன்ன	மின்னோடொத்த	இடம்	திவ்யதேசமானது,
துண்	ஸூக்தமமான	மன்னு	(வற்றாமல்) பொருந்தி
மருங்குல்	இடையையும் [தாய்		யிருப்பதாய்
வேய் ஏய்	மூங்கிலோ டொத்த	முது	பழையதான
கடம்	விசாலமான [ளான	நீர்	ஜலத்திலுண்டான
தோள்	புஜங்களை யு முடைய	அரவிந்தமலர்	தாமரைப் பூக்களின்
மெல்லியற்கா	பெண்ணை நப்பின்	மேல்	மேலே
ய்	னைப்பிராட்டிக்காக	வரி	ரேகைகளையுடைய
மன்னு	(மாறாதே) பொருந்தி	வண்டு	வண்டுகளானவை [ய்
	யிருக்கிற [தாய்	இசைபாட	காநம் பண்ணிப்பதா
சினத்த	கோபத்தை யுடைத்	புன்னை	புன்னை மரங்களான
மழம்	இ ள ம் பருவத்தை யு		வை
	டையனவான	பொன் ஏய்	பொன்னோடொத்த
ஏழ்விடைகள்	ஏழு ருஷபங்களையும்		வர்ணத்தை யுடை
அடர்த்த	நெரித்தவனாய்		ய
மால்அது	வ்யா மோஹத்தை யு	தாது	தாதுகளை
	டைய வ னு மான	உதிர்க்கும்	உதிரப்பண்ணுவதான
	ஸர் வேஸ்வர னு		புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (கூ)
	டைய		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்த நே ரியவிடையையும், வேய்போலே இருந்துள்ள பெரிய தோளையுமு டையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, கருமாரி பாய்ந்தும் அணைய வேணுமாய்த்து வடிவழகு. (மன்னு) மாறாத சினத்தையுடைத்தா ய், “காட்டு, காட்டு” என்று வருகிற இளமையை யுடைத்தான ருஷ பங்களையையும் ஊட்டியாக நெரித்த பாம்பாணியான வன் வர்த்திக் கிறதேசம்.

பெரியதிருமொழி, நி-ப, க-தி, எ-பர், குடையர். அகடு

(மன்னித்யாதி) மாறாத முது நீரில் தாமரைப்பூவின்மேலே, வரியையுடைத்தான வண்டு மதுபாநமத்தமாய்க் கொண்டிசைபாட, புண்ணையானது பொண்ணையொத்த தாதுகளை உதிராநிற்குமாய்த்து; பொன்பொடிக்களைக் கொண்டு தூவுவாரைப்போலே பாடுவார்க்கு. ... (சு)

அநு — ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி). கீழே-வெண்ணையமுதுண்டபடியை அதுஸந்தித்தவர், தம்மைப்போலே மெல்லியளான ஒரு பெண்ணமுதை யுண்டபடியை அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

விடைகளின் கொம்புகளின் நடுவே இவன் குதிக்கைக்கு ழேதுவாக வர்ணிக்கிறுரென்கிறார் (கருமாரி யித்யாதி). கருமாரி பாய்கையாவது-காஞ்சிபுரத்திலே சக்தியினலயத்திலே குளத்தி லிரண்டு கூச்சுக்களநடுவே குதிக்கை. ... (சு)

மூ.—குடையா விலங்கல் கொண்டேந்திமாரி பழுதா நிரைகாத்து சடையானோட வடல் வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவனிகுடையாவண்டுகள்ளுண்ணக் கோலநீலம் மட்டு குக்கும் [டம் புடையார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கல்	கோவர்த்தந மலையை	தலைவன்	ஸர்வ நிரவாஹகளுன
குடையாகொ	குடையாக அங்கீக		க்ருஷ்ணனுடைய
ண்டு	ரித்து	இடம்	திவ்யதேசமானது,
ஏந்தி	அநாபாஸேநதரித்து	குடியா	குடும்பமாகவிருந்து
மாரி	மழையை	வண்டுகள்	வண்டுகளானவை
பழுதா	வீணக்கி	உண்ண	பாநம் பண்ணும்படி.
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை	யாக	
காத்து	ரகஸித்தம்,	கோலம்	ஸூந்தரமான [னது
சடையான்	ருத்ரனுனவன்	நீலம்	கருநெய்தல் புஷ்பமா
ஓட	(யுத்தத்திற்முதுகுசா	மட்டு	தேனை
	ட்டி) ஓட	உகுக்கும்	பெருக்காநிற்பதாய்
அடல்	யுத்தோந்முகளுன	புடை ஆர்	பரப்பையுடைத்தான
வாணன்	பாண ஸூரனுடைய	கழனி	வயல்களினுடைய
தடம்	விசாலங்களான	எழில்	அழகினாலே
தோள்	புஜிங்களை [வனுமான	ஆரும்	நிறைந்த
துணித்த	சேதித்துப் பொகட்ட		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி) கல்வாஷத்துக்குப் பரிஹாரமாகக் கல்லைக் குடையாகத் தரித்து. (ஏந்தி) பார்த்தமான

அ.க.சு பெரியதிருமொழி, இ-ப, க-தி அ-பா, கறையார்.

வ்யாபாரயாகையாலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. (மாரி) ப்ரதானன இரத்ரன் வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படி, பண்ணின உபகார மறியாத பசுக்களை ரக்ஷித்து, ஈசுவராபிமாநி யானவன் முதுகுசாட்டியோட, யுத்தகண்டீதியையுடைய பாணனுடைய தோள்களைத்துணித்த. “ரக்ஷ கனும் பொகட்டுப்போனும், ராமிவனைத் தலையறுக்கலாகாது” என்றி ரங்கி தோள்களைக்கழித்துவிட்டானாய்த்து. அவன் விட்டுப்போனதா ய்த்து இவனுக்கிரக்கத்துக்கடி. (க) [முண்டநீறனித்யாதி] பஸ்மத் தாலே உடம்படங்கலும் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து தோற்றின ருத்ரன், அவனுடைய மக்கள், ஜ்வரம், பிடாரி, அக்கி, இவையடங்க ளுடி மடங்கக்கண்டு. [நாணி] “எதிரியைக்கண்டவாறே ஒடுகிறவர்களைப் பற்றி வந்தவனையோ நாமழியச்செய்யப் பார்ப்பது” என்று லஜ்ஜித் து, பாணனுக்கிரங்கினான்; பர்த்ரு ஹீரையான ஸ்த்ரீயைக்கண்டிரங் குவாரைப்போலே. (தலைவனிடம்) மாறாத இவ்வாதிக்கயத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(குடியாவித்யாதி) புத்ர பௌத்ராதிகளோடும் பார்யாதிகளோடும் கூட வண்டுகளானவை மதுபாநத்தைப்பண்ண. ஒரு கொசுக்கு கட லிலே இழிந்ததென்னு அதிலே ஒருமூலை சுவறுதிதே. தர்ஸநீயமா ன நீலமானது மது வெள்ளமிடாரின்றுள்ள பர்த கமுனியிலுண்டா ன எழில் மிக்கிருக்கிற புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-ஒரிடைச்சி க்காக விடைகொண்டபடியை அதுஸந்தித்தாரீ; இடைச சாதிக்காகக் கொ டைபிடித்து இடையர்களோடு கூடின பசுக்களை நோக்கி, அவ்வளவன் றி, விடையோன் என்றபிமாந்த த சடையானைக் கடகாக்கிக் கொண்ட வாணன் கரங்கழித்தபடி தன்னையு மதுஸந்தித்திருரென்று ஸங்கதி.

தலையறுக்கவொண்ணதோ வென்ன (ரக்ஷகனு மித்யாதி). ஓட, அத் தை ஹேதுவாக்கி அருளிச்செய்திருா (அவனித்யாதி) ஒடுகை இவனிரக் கத்துக்கு ஹேதுவென்னு மதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (முண்டனித் யாதி).

“மட்டுக்குக்கும்” என்றதினர்த்தம் (மதுவெள்ள மிடாரின்றுள்ள) என்றது. (எ)

மூ.—கறையார்நெடுவேல் மறமன்னர்வீய விசயன் தேர்கடவி

இறையான்கையில் நிறையாதமுண்டம் நிறைத்த வெந்தையிடம்

பெரியதிருமொழி, இ-ப க-தி, அ-பா, கறையார், அங்ள

மறையால்முத்தியவை வளர்க்கும் மன்னுபுகழால் வண்மையால்
பொறையால்மிக்க வந்தணர்வாழ் புள்ளம்பூதங்குடி தானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறை ஆர்	ரத்தக்கறை மாறாத	நிறைத்த	பூர்ண மாக்இவை
நெடு	நீண்ட		னுமான [ய
வேல்	வேலாயுதத்தை யுடை யவர்களும்	எந்தை	என் ஸ்வாமியினுடை
மறம்	கோபத்தை யுடையவ ர்களுமான	இடம்	திவ்யதேசமானது,
மன்னர்	ராஜாக்கள்	மறையால்	வேதங்களினுலே
வீய	நசிக்கும்படியாக	முத்தி அவை	தேர்தாக்கிகளையும்
விசயன்	அர்ஜுனனுடைய	வளர்க்கும்	வளர்த்தாநிற்பாராய்
தேர்	ரதத்தை	மன்னு	(அதினல்) ஸத்திர மான
கடவி	நடத்தியும்,	புகழால்	கீர்த்தியினாலும்
இறையான்	ஈஸ்வராபி மாசியான ருத்ரனுடைய	வண்மையால்	ஒளதார்யத்தினாலும்
கை	கையிலே யொட்டின தாய்	பொறையால்	கூழ்மையினாலும்
நிறையாத	ஒருவராலும் நிறைக் கப்போகாத [தை	மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
முண்டம்	ப்ரஹ்ம கபாலத்	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்
		வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணு நின்ற
			புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையாரித்யாதி) சத்ருநிரஸந்தால்
வந்த கறைகழுவ அவஸரமில்லாமையாலே மாறாத கறையையுடைய
நெடிய வேலையும் மறத்தையு முடையாரான ராஜாக்க ளுடைய முடியும்
படி அர்ஜுனனுக்கு ஸாரத்யத்தைப் பண்ணி, ஈஸ்வராபிமாசியான
ருத்ரன்கையில் ப்ரஹ்மாவினுடைய சாபத்தாலே ஒருகாலும் நிறை
யாதே யிருக்கிற தலையோட்டைத் தன் திருமேனியில் ஜலபிந்துவா
லே நிறைத்த வென்ஸ்வாமி வர்த்திக்கிறதேசம்.

(முறையாலித்யாதி) வேதத்தாலே அக்நித்யத்தையும் வளர்க்
கும் மாறாத புகழால், ஒளதார்யத்தால், கூழ்மையால், இவை யெல்லா
வற்றாலும் மிக்கிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிறதேசம். ... (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்ந்ரணை
நிடவும், அவனிலும் விஞ்சினசடையானத் துணையாக்கி வாணனெதிரிட
வும், இருவரையும் கையொழியப் பண்ணிவிட்டானென்றார்; இதில் - அ
ந்த இந்ந்ரன் சிறுவனுக்குக் கையாளாயும், அந்த சடையானுடைய கை

அ.௩.௮ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௧-தி, ௯-பா, துன்னி.

.யோடு ஒழியவும் பண்ணினான், இதென்ன ஆச்சர்யம்! என்றீடு படுகிற ரென்று ஸங்கதி.

“முண்டம்” என்றினர்த்தம் (தலையோட்டை) என்றது... (அ)

மூ.—துன்னிமண்ணும் விண்ணும் தோன்றாதிருளாய் மூடியநாள்
அன்னமாகி யருமறைக ளருளிச்செய்த வமலனிடம்
மின்னுசோதி நவமணியும் வேயின்முத்தும் சாமரையும் [னே,
பொன்னும் பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதா

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணும்	பூலோகமும்	அமலன்	பரிசுத்தனான ஸர்வே
விண்ணும்	ஆகாசத்திலுள்ள		ஸ்வரனுடைய
	ஸ்வர்க்காதி லோக	இடம்	திவ்யதேசமானது,
	ங்களும்	மின்னு	விளங்காநின்ற
தோன்றது	தெரியாமற்படி	சோதி	காந்தியையுடைய
இருளாய்	அந்தகாரமேயாய்	நவமணியும்	நவரத்நங்கனையும்
துன்னி	நெருங்கி	வேயில்	மூங்கிலில்லின்று முதி
			ர்ந்த
மூடிய	கப்பியிருக்கிற	முத்தும்	முத்துக்களையும்
நாள்	நாளிலே [ண்டு	சாமரையும்	சாமரங்கனையும்
அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொ	பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்
அரு	துர்லபமான	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
மறைகள்	வேதங்களை	பொன்னி	திருக்காவேரியானது
அருளிச்செ	க்ருபைபண்ணி உப	அலைக்கும்	தள்ளாநின்றள்ள
ய்த	தேசித்த		புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாழ்பாட்டு. (துன்னி யித்யாதி) மண்ணும் விண்
ணும் தோன்றாது துன்னி, இருள்தானே மூடினநாள். (அன்ன
மாகி) “ஆசார்யாதுவர்த்தநம்பண்ணிக் கேட்கைக்கு அநதிகாரிகளா
யிருக்கவும் கூடும்” என்று திரியக்வேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணினாய்த்
து; ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே. அஸூரர்களோடே
கலந்து உருமாய்ந்துபோனத்தைப் பிரிக்கைக்காக, நிரையும் பாலையும்
பிரிக்கும் பதார்த்தத்தின் வடிவைக் கொண்டானாய்த்து. (அமலனி
டம்) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷயாகவு முபகரித்த சுத்தியு மொருசுத்தி
யே! சிலரபேக்ஷிக்க வன்றிக்கே தன் பேராக உபகரித்தானாய்த்து.

(மின்னித்யாதி) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும்வன்
படியுண்டாய்த்து காவேரிக்கும், புகரையுடைத்தாய் உள்ள மண்ப்

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, க-தி, கூ-பா, துன்னி. அநக

றன்திக்கே யிருக்கும் நவரத்தங்களும். புறம்பு புசுருட்டி உள்ள மண்பற்றாயிருக்கை யன்திக்கே எங்குமொக்க ஒளியாயிருக்கும். ஜ்ஞ தாவும் ஜ்ஞாமும் போலே இரண்டும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிதே இருப்பது. வேய்க ளுதிர்க்கிற முத்தையும், சாமரத்தையும், பொன்னையும், பொன்னி, கொணர்த்தலைக்கும் - “இவற்றைக் கொள்ளு, கொள்ளு” என்று கொடுவந்து தள்ளாநிற்கும். (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னியித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஈ இறை யான்கையில் நிறையாத முண்டம் நிறைத்தான்” என்று குருபாதசவிமோ சந்தைப் பண்ணினபடி சொன்னார்; இதில் - அவனுக்குங் கூட ஜகநாய பஹு (பஹு) முகமான ஈஸ்வராபிமாநியா யிருக்குமவனுக்குக் கண்கொ டித்தாப்போலே வேதப்ரதானம் பண்ணினமையை அருளிச்செய்கிறுரெ ன்று ஸங்கதி.

தேவஸஜாதியனாய் வந்து மறையைக் கொடுக்கலாகாதோ, அன்னபா வானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யேத்யாதி); (க) “ஈஸ்வரோ ஹம்” என்றிருப்பாரில் தலைவனாகையாலே ஆசார்யோபஸத்திப்ரகாரங்க னைப்பண்ணு னென்று கருதி, இப்படிப்பட்டவனுக்கு முபதேசிக்க வேணு மென்று, திரியக்கானால் அதிகாரிக் கொழியச்சொல்லலாகா தென்கிற நிய மமில்லாமையாலே அப்படியா யுபதேசித்தானென்று கருத்து இப்படி. தாழ்ந்தாதினு மிவ னுபதேசித்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கி றார் (ஸாரதி யித்யாதி). திரியக்காகவேண்டினால், வேதோத்தரணம் பண்ணின மதஸ்யமான வேஷத்தாலே கொடுக்கலாகாதோ, ஹம்ஸமாக வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அஸுரரித்யாதி). இத்தால்-அஸு ரர்கள் கையி லகப்பட்டு விஸ்வராதிகளாலே கெட்டு அர்த்தாந்தரப்ராம கங்களானவற்றை, நீரகூநீர விபாகம் பண்ணுமாபாலே யதாவஸத்தித் தமாகவிபஜித்துக் கொடுத்தானென்றதாய்த்து. வேதரூப சப்தராசியை அப ஹரிக்கை யாவதென்? அத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கையாவதென் னென்னில்; வேதாபிமாநி தேவதையை அபஹரிக்க, அவ்வழியாலே இவ னுக்கு வேதம் மறக்க, அஸுரரில் ஸஹவாஸத்தாலே வேதபுருஷன் ப்ர ஸந்தனன்திக்கே யிருக்க, அவர்கள் பலாதகாரத்தாலே சில அப்யவரிக்க, அது உருமாய், இவன் அவ்வஸுரனை ஸம்ஹரித்து, வேதாபிமாநி புருஷ னைக்கொடுத்து, யதாவஸத்திதமாக வேதாதுபூர்வியு முண்டாக்கிக் கொடுத் தானென்னதீ தட்டில்லையிதே. அமலத்வத்துக்கு ஹேத்வந்தர மருளிச் செய்கிறார் (சிலரித்யாதி). ப்ரஹ்மா தானும் ஆசார்யோபஸத்தி பண்ணு தே திரியக்கென்றெண்ணி யிருக்கவும் உபகரித்தானென்று கருத்து. (க)

(க) கீதை-க.க.க.க.க.

அசு. பெரியதிருமொழி, இ-ப, க-தி, கௌ-பா, கற்றாமறித்து.

மூ.—கற்றாமறித்துக் காளியன்றன் சென்னிநடுங்க நடம்பயின்ற
பொற்றாமரையாள் தன் கேள்வன் புள்ளம் பூதங்குடிதன்மேல்
கற்றார்பரவும் மங்கையர்கோன் காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி
சொற்றானீரைந்திவைபாடச் சோர நிலலா துயர்தானே. (கௌ)
திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

—௦௦௦௦—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆ	பசு க்கன்போலே வ ளர்த்தியையுடைய	பரவும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் பட்டவராய்
கன்று	கன்றுகளை [னும்]	மங்கையர்	திருமங்கையி னுள்ளா ர்க்கு
மறித்து	வளைத்து (மேய்த்தவ	கோன்	நிர்வாஹகராய்,
காளியன் தன்	காளியனுடைய	கார் ஆர்	கருமைநிறைந்த
சென்னி	சிரஸ்ஸானது	புயல்	மேகம்போன்ற
நடுங்க	குலுங்கும்படியாக	கை	ஒளதார்யத்தையுடை யரான
நடம்	நர்த்தநத்தை	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
பயின்ற	செய்தவனுமாய்,	இவை	இந்த
பொன்	ஸ்ப்ருஷணீயமான	ஈரைந்து	பத்தான
தாமரையாள்	தாமரைப்பூவை	சொஸ்தான்	பாசுரங்களை
தன்	இருப்பிடமாக வு டைய பெரியபிரா ட்டியராக்கு	பாட	அப்யலிக்கவே
கேள்வன்	வல்லபனை ஸர்வே ஸ்வரன் நித்யவா ஸம் பண்ணுகிற	சோர	ஆத்மாவை நரகாதிக ளில் விழப்பண்ணு மதாய்
புள்ளம்பூதந்	புள்ளம்பூதங்குடியெ	துயர்	துக்கப்ரதமான பாப மானது
குடிதன்மே	ன்னும் திவ்யதேச	நில்லா	நில்லாது. (கௌ)
ல்	விஷயமாக,		
கற்றார்	பாகவத வைபவமறிந் து கற்க வல்லவர் களாலே		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்றாமறித்து) பசுமேய்க்கை நித்ய
ஸூரிகளுக்கு ஒலக்கங் கொடுத்தவோபாதியாய், கன்றுகளை மேய்க்கிற
விடத்திலே, * நல்லதோர் பொய்கை காளியனுலே தூஷிதமாய்க்
கிடக்க, “அவனை அங்கு நின்றுமோட்டவேணும்” என்று அவன்
தலை நடுங்கும்படி கூத்துக்களை யாடின. (பொற்றாமரையாள் தன்

கேள்வன்) தன்னைப்பாராதே யாய்த்து அழிவுக்கிட்டது. ஸ்ரியஃபதி யான தன் னெளகுமார்யத்துக்குச் சேராதிறே இஸ்ஸாஹஸம். (கற்றா ரித்யாதி) (க) “ரஃ ரஃ ரஃ - ராமோ ராமோ ராமஃ” என்கிற படியே - இரண்டகூரம் பிணைக்கவல்லா ரெங்குமுண்டு, ஆழ்வாரு மொருவரே! என்னுகிற்கு மத்தனையாய்த்து. (காராரித்யாதி) நீர் கொ ண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யாய்த்துக் கொண்டிருப்பது. இத் திருமொழியை உபகரித்தவரினே. (சொற்றுனீரைர் திவைபாட) இது க்கு மேற்பட்டதில்லை யிறே ரஸ்யதைக்கு. (சோரவில்லா துயர்தா னே) இவ்வாதம் வஸ்துவைச் சோரக்கொடுக்கும் வினை நில்லாது. (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்றா வித்யாதி). வளர்த்தியாலே ஆக்களெ ன்ணும்படியான கன்றுகளை யென்று சப்தாததம் விவசுதித்து, இப்படி விசேஷித்தத்தாலே னெளசேல்யம் தோற்றிற்றென் றருளிச்செய்கிறார் (பசு வித்யாதி). விவரணம் (ஸ்ரியஃ பதிஇத்யாதி). பரவுகை-ஸ்துதிக்கையாய், அத்தாலே - கற்றிருக்கை அர்த்தவித்தமன்றே, “கற்றார்” என்று விசே ஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராமஇத்யாதி). பகவத்விஷ யத்தி விரண்டெழுத்தாதினும் கூட்டாதாரில்லை, அதுவன்று கற்பது, பாக வத வைபவமறிந்து தத்விஷயத்திலே இரண்டெழுத்துக் கூட்டப்பெற்றா ருண்டாகில் அவர்களிறே கற்றாரென்னத் தக்கவரென்றுகருத்து. “பாட” என்ற பதவாஸநை (இதுக்கித்யாதி). (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
தாந்தம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“வெள்ளியார்வணங்க வினாந்தருள் செய்வான்” என் றார் - கீழிற்றிருமொழியில்; “பிரதாஸ்தரிக்க வினாந்தருள் செய்வான், (க) ரா-யு-கநக-க௦௪.

அசௌ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௨-தி, ௧-பா, தாந்தம்.

என்று இத்தொரு பழங்கதை சொல்லவேணுமோ, தானே வந்து என் ற்றுருதயத்திலே புருந்து விரைந்தருள் செய்தவன்னரோ ” என்று அவன்படிகளை அதுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்டவன்றான் திருக்கட லாரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனான், அவனாகுறன் ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்துத் தன்மேன்மைபாராதே ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தாழ்நின்று கார்யம் செய்யும் ஸ்வபாவன், அவன் வர்த்திக்கிற தேசந்தான். நிர்திசயபோக் யம் என்று, அத்தைப்பேசு யதுபவிக்கிறார். *

அரு — தாந்தம்பெருமையின் ப்ரவேசம். — (கீழிற்றிருமொழியில்) என்றது * அறிவதரியானுக்குக் கீழ்த்திருமொழியிலே என்றபடி. (அவன் படிகளை யதுஸந்தித்து) என்றது — “அறிவதரியான்” — ஸ்வயந்ரபராக்கு துஷ் ப்ரபான், “என்னை யாளுடையான்” — எனக்குத் தன் ஸ்வாமிதவத்தை நிர் ஹேதுகமாகக் காட்டினவன் என்று, இப்புடைகளிலே புள்ளம்பூதங்கு டியோனிடத்திலே அதுஸந்தித்தென்றபடி. முதற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறா (அவனாகுற னித்யாதி). (*)

மூ.— தாந்தம் பெருமையறியார் தூது
வேந்தர்க்காய் வேந்தருந் போல்
காந்தள் விரல் மென்கலை நன்படவா
கூந்தல்கமழும் கூடலுரே,

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாம்	ஸா வ ஜ்ஞ ரான தா	விரல	விரல்களையுடையராய்
	மும் [யை]	மெல்	மருதுவான
தம்பெருமை	தம்முடைய மேன்மை	கலை	வஸ்த்ரங்களை அணிந்
அறியார்	அறியாதவராய்		தவராய்
வேந்தர்க்கு	பாண்டவர்களுக்காக	கல	வில்லுக்கூணர்களான
தூதுஆய	தூதுபோனவருமாய்	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய
வேந்தர்	ராஜாதி ராஜனுமான	கூந்தல்	குழல்களானவை
	க்ருஷ்ணனுடைய	கமழும்	பரிமளியாகின்ற லுள்ள
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கூடலூர்	கூடலூரென்னும் திவ்
காந்தள்	காந்தள் புஷ்பம்போ		ய தேசமாம். (க)
	லே யிராகின்ற		

வ்யா.— முதற்பாட்டு. (தாம்) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞா யிருந்தாரேயா கலும். (க) “யஸ்ஸுஜ்ஞஸ்ஸுஜ்ஞ” — யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்” (உ) “யஸு ஸுஜ்ஞஸ்ஸுஜ்ஞஸ்ஸுஜ்ஞ” — யாஸ்யசக்திர் விவி
(க) முண்ட கோப-கக (உ) ம்வேதாஸ்ஸவ.

தைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரீயாச” என்று ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளோதாநின்றனவே யாகிலும். (தம்பெருமையறியார்) ஆஸ்ரீதராயிருப்பார் தம்மையதுபவித்து, “ஆஸ்ரீதர்க்காகத் தாழ்நிற்கிற இதுவுமொரு நீர்மையே!” என்று ஆழங்கால் படுமதொழிய, தம்மாலறியப்போகாது. (தூதித்யாதி) (க) “இன்னார் தூதனென நின்றான்” என்றும், (உ) “நாடுடைமன்னர்க்குத் தூதுசெல்வம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பிறர்க்காகத்தன்னைத் தாழ்விட்டித் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும், பிறர்க்காகத் தாங்கள் தூதுபோக இசையார்களிறே; அங்ஙனன்றியே, இவனறிவித்துத் திரிகிற ராஜாக்களுக்காகத் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. (வேரதநூர்போல்) இவனிப்படியே தன்னைத் தாழ்விட்டாலும் இவனைத் தாழ்நினைத்திருப்பானாக் கிடையாதே!; ராஜாதிராஜன் என்கிற பெருமையாலும் மிககுத்தோன் மகிழது.

(காந்தளித்யாதி) செங்காந்தன்போலே யிருந்துள்ள விரலையுடையருமாய், ம்ருதுவான் பரியட்டந்தையு முடையராய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் விலக்கினைகளான ஸ்தர்களுடைய. (கூநதல்கமமுமகூடவூரே) (கூ) “ஸ்ரீரக்ஷ - ஸர்வகந்தி” என்கிறவன்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமாயிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையமுங்கி, இவர்களுடைய குழலில் பரிமளமே விஞ்சுவாராநிற்குமாய்த்து. ... (க)

அநு —முதற்பாட்டி. (தாமித்யாதி) “தம்பெருமை யறியார்” என்னவமைந்திருக்க, “தாம்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வத இத்யாதி). ப்ரமாண கதநபூவகம் விவரணம் (யஸ்ஸர்வேத்யாதி). ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞானவ னறியாவிட்டால் அவனுக்குப் பெருமை யுண்டென்று மீது அறிவார்தானுரென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரீத நித்யாதி); *மயர்வற மதிரல மருளப்பெற்றவர் அவன் பெருமையைக் கரைகண்டு, ஸௌலப்பத்தைக் கரைகாண மாட்டாதே (ச) “எத்திறம்!” என்று மோஹிக்கையாலே, அவன் பெருமை யறிவாருண்டென்று கருத்து. (அங்ஙனன்றியே) என்றது - தாழ்மையில்லாத மாத்ரமன்றியே என்றபடி. (இவனறிவித்து) என்றது - “இவன் ஸர்வாதிகன்” என்று ருஷிகள் வாக்கங்களாலும் அநி மாதுஷ சேஷ்டி தங்களாலும் அறிந்து லோகத்தாரக் கறிவித்துத் திரிகிற என்றபடி. அன்றிக்கே, தானே இவர்களுக்கு சதுர்ப்புஜத்த்வாதிகளாலே பரத்வத்தை யறிவிக்க அறிந்து திரிகிற வெண்ணுதல். இரண்டாத்

(க) உ-௨-கூ.

(உ) தி-வாய்-கூ-கூ-ச.

(கூ) சாந்திகா-ச-கச. (ச) தி-வாய்-கூ-ந-க

தத்தாலும் - ஈன் பெருமையறிந்தவர்க்கே தாழ்மை செய்தானென்றதாய் த்து. தூதுபோவானை “தூதன்” என்னுதே, “வேந்தர்” என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறா (இவனிப்படி யித்யாதி). (க)

மூ.—செறும் தின் டிமிலேறுடைய பின்னை

பெறுந்தண் கோலம் பெற்றாருர்போல்

நறுந்தண்மன் தேனுண்ட வண்டு

குறிஞ்சி பாடும் கூடலூரே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை
செறும்	மேல் விழா நிற்பன வாய்	பெற்றார்	லபித்தவரான க்ருஷ்ணனுடைய
தின்	பலிஷ்ட்டங்களான	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
திமில்	முடிப்புக்களையுடைய	நறு	பரிமளமுடைத்தாய்
ஏறு	ருஷபங்களை [ளான	தண்	குளிரந்தம்
உடைய	பந்தயமாக வுடைய	தின்	போக்யமுமான
பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டி யினுடைய	தேன்	மதுவை
பெறும்	அவளே மெறத்தகுந் ததாய் [படியான	உண்ட	பாநம்பண்ணின்று
	கண்டா கண்குளிரும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
தண்	அழகை	குறிஞ்சி	குறிஞ்சி யென்னும்
கோலம்		பாடும்	காந்ததை
		கூடலூர்.	பாடாடின்ற

(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறும்) எதிரிகள்மேலே செருநிற்பனவாய், திண்ணிதான ககுத்துக்களையுடைய ருஷபங்களுடைய (பின்னைபெறுந்தண்கோலம் பெற்றாருர்போல்) நப்பின்னைப்பிராட்டி ஒருத்திக்குமேயாய் - வேறோராஸ்ரயத்தில் கிடவாதபடியான, அழகை லபித்துப் பெறுப்பேறு பெற்றானாய் அவன் வர்த்தித்திற தேசம் போலே;

நறுனிதாய்க் குளிரந்து இனிதாயிருந்துள்ள தேனைப் பாநம்பண்ணின வண்டுகள், உள்ளுப்புக்க த்வயம் இருநதவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே, காலநியதி பாராதே எப்போதுமொக்க குறிஞ்சி என்கிற பண்ணைப்பாடா நிற்குபாய்த்து. (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறுமிய்யாதி) *தாம் தம்பெருமை அறியாமைக்கு தூதுபோன வளவன்றியே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணுதே கருமாரி பாயத்துடங்கினு நென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(செரு நிற்பனவாய்) என்றது - கிட்டாநிற்பனவாய் என்றாய், மேல் விழாநிற்பனவாய் என்றபடி. “திமில்” என்றதினார்த்தம் (ககுத்துக்களை)

என்றது. உடையவென்றது - சிதிலமாக வென்னுதல்; சுல்கமாக வுடைய வென்னுதல். நப்பின்னையே பெறத்தக்கதாய், தண் - குளிர்த்த, கண்குளிரப் பார்க்கத்தக்கதான, நப்பின்னையின் கோலத்தைப் பெற்றவரென்று சப்தார்த்தம் விவகசித்தருளிச்செய்தோர் (நப்பின்னை யித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (வேறித்யாதி).

“தின்” என்றதினார் த்தம் (இனிதாய்) என்றது. (உ)

மூ.—பிள்ளை யுருவாய்த் தயிருண்டியே

னுள்ளம் புகுந்த வொருவருர்போல்

கள்ள நாரை வயலுள் கயல்மீன்

கொள்ளை கொள்ளும் கூடலூரே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிள்ளையுருவா	பாலனுடையவடிவை	ஊர்	தேசமானது,
ய்	யுடையராய்க் கொ	கள்ளம்	வஞ்சகமான
தயிர்	தயிரை	நாரை	நா ரை யெ ன் னும்
உண்டு	அமுதுசெய்து		பகடியானது
அடியேன்	தாஸபூதனான என்னு	வயலுள்	கழனிகளிலே
	டைய	கயல்மீன்	கயலென்னும் மத்ஸ்
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்திலே		யங்களை
புகுந்த	ப்ரவேசித்த	கொள்ளை	அபஹ்ரியாகின்ற
ஒருவர்	அத்விதீயரான க்ருஷ்ணன்	கொள்ளும்	
	வர்த்திக்கிற	கூடலூர்,	(ங)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பிள்ளையுருவாய்த் தயிருண்டு) ஸர் வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்து வெண்ணையமுதுசெய்யப் பார்த்தால் இசைவாரில்லை; அதுக்காக, பிள்ளைவடிவுகொண்டு தயிரமுதுசெய்து, இப்படி ஆஸ்ரித ஸ்பர்சமுடைய தீர்வியத்தாலல்லது செல்லாத நீர் மையைக் காட்டி அநந்யார்ஹனாகி, விலக்காததோரவகாசம் பெற்றவாறே ஹ்ருதயத்திலேவந்து அவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே.

(கள்ளமித்யாதி) அங்குத்தை நாரைகளானவை; காலிலே மத்ஸ்யங்கள் குத்தாநிற்கச்செய்தேயும், அவற்றிலோரபேகை யில்லாதாப் போலே அநாதரித்திருந்து, தான்கணிசித்த ஆமிஷம்வந்து கிட்டினவாறே மேல்விழுந்து கொள்ளைகொள்ளுமாய்த்து, யசோதைப்பிழாட்டி தயிரையும் வெண்ணையையும் சேமிக்கும்போது (க) * ஓராதவன்

அச்சு பெரியதிருமொழி, ௫-ப, உ-தி, ச-பா, கூற்றேர்.

போலுறங்கி, அவள் போகின்றவாறே தான்கண்டபடி கொள்ளுகொள்
ளுமாபோலே யாய்த்து இவற்றின் ஸ்வபாவமும். அவன் நகரகேசூ
பத்தை விளைக்குமாபோலே யாய்த்து இவையும். (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (பின்னையித்யாதி) *சாந் தம்பெருமையறியா
மைக்கு நீளாதேவியான நப்பின்னைக்காகத் தன்னைப் பேரூமையே யன்
றிக்கே, ஒரு சிறுப்பின்னையாய் கள்ளத்தனத்தாலே தமிழ்நாடு என்னுள்
ளம் புகுந்தானென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(இசைவாரில்லை) ப்ரப்த சேஷியென்று ஸம்மதிப்பா ரொருவரு
மில்லை பென்னை.

நாரையின் கள்ளத்தனத்தை விவரிக்கிறா (அங்குத்தை யித்யாதி).
நாராயணன் படியாய்த்து நாரைகளின்படியு மென்கிறார் (யசோதை
யித்யாதி). (ஓராதவன் போல்) அறிபாதவன்போ லென்கை.... (௩)

மூ.—கூற்றே ருருவில் குறளாய் நிலநீ
ரேற்று னெந்தை பெருமானார்போல்
சேற்றே ருழவர் கோதைப் போதூண்
கோற்றேன் முரலும் கூடலுரே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூறு	சொ ளுக்கைக்கு(கொ ளு லை ளுக்கைக்கு)	ஏர்	ஏர்கட்டி உழவ ல்ல கர்ஷகருடைய [ரான
ஏர்	சகுதியான	கோதை	மயிர்முடியிலே வை க்கப்பட்ட
உருவில்	வடிவையுடைய		புஷ்பங்களிலேயுள்ள தேனை
குறளாய்	வாமநனாய்க்கொண்டு போது		உண்ண நிற்பதாய்
நிலம்	பூமியை	ஊண்	சோலைகளிலே வாஸ ம் பண்ணுகின்ற
நீரேற்றுவர்	தாநம்வாங்கினவனாய்	கோல்	வண்டுகளானவை
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்	தேன்	பாடாமின்ற
பெருமான்	என் னா தனானைக்கு ஷ்டன்னுடைய	முரலும்	கூடலுரே.
ஊர்	ஊரானது,		
சேறு	சேறுகளிலே		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கூற்றேரித்யாதி) ‘‘மஹேஸ்வர- மமேதம்’’
என்னுமபேகையுடைய வாமநவேஷந்தைப் பரிசுரவரித்து என்னு
தல்; அன்றியே, கண்டாப நலும் ‘‘இதொருகுறள் வடிவிற்குக்கும்
படியே!’’ என்று கூறப்பட்ட வடிவையுடையனா யென்னுதல். தன்ன
தல்லாதகொன்று பெற்றாற்போலேயிருக்க, பூமிப்பாப்படைய நீரே

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௨-தி, ௫-பா, தொண்டர். அசுஎ

ற்று அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட என்குலநாதனாவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலையிருந்தது.

(சேற்றேறிநியாதி) மிக்க சேறுகளிலே ஏரை ஈடத்தவல்லராயிருந்துள்ள உழவருடைய மயிர்முடியில் வைத்தபாலையில் புற்களிலே புண்டான மதுவைப பாநம்பண்ணின வண்டுகளானவை, மரத்திலே நின்றலர்ந்த போதைச்செவ்வியிலே மதுபாநம் பண்ணினதற்காட்டிலும், இவர்கள் குழறிந்போதைச் செவ்வியலே மதுபாநம்பண்ணி ஆளத்தி வையாநிற்கும். (கோல்தேன்) சோலையிலே படிந்த வண்டென்றபடி. (சு)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சுற்றேறிநியாதி). பிள்ளையாய் கள்ளத்தனத்தால் தயிருண்டு அடியேனுள்ளம் புருந்ததிலும், தன்னை றுரப்பாளனாக்கினத்தாலே தம்பெருமை யறியாரென்னுமது ஸ்பஷ்டமாக அறியலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சுறுகைக்கு—“தேஹி (ஃஹி)” என்று கேட்கைக்கு, ஏர் - தகுதியான, உரு - ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுடைய, குறளாய் என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்தாய மருளிச்செய்கிறார் (மமேத மித்யாதி) . (ச)

மு.—தொண்டர் பாவச்சுடர் சென்றனைவ

அண்டத்தமரு மடிசுளூர்போல்

வண்டலையுள் கெண்டை மிளிரக்

கொண்ட லதிரும் கூடலாரே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	ஆர்நிதரானவர்கள்	வண்டல்	வண்டல்கள் பாய்ந்தி
பரவ	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற,	ருப்பதாய்	ருப்பதாய்
சுடர்	ஸூர்ய மண்டலத்தை	அலையுள்	அலைகளையுடைத்தான
	(திருமேனியான	கெண்டை	கெண்டைமதஸ்யங்க
சென்று	கிட்டி. [து]		ளானவை
அணவ	ஸ்பாசிக்கும்படியாக	மிளிர	(தன்னொளிபாலே) மி
அண்டத்து	ஆகாசமெல்லாம்		ன்னரிக்க (அதைக்
அமரும்	வ்யாபித்திருக்கிற		கண்டு)
அடிகள்	ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய	கொண்டல்	மேகங்களானவை
		அதிரும்	கர்ஜும்பண்ணாரின்ற
ஊர	ஊரானது.	கூடலாரே	(ரு)

அசுஅ பெரியதிருமொழி, இ-ப, ௨-தி, கூ-பா, தக்கன்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) (க) “^ஸஸங்கைஸ்ஸுராணாம்” என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதரானவர்கள் திரண்டேத்த, திருமேனியில் ஏகதேசமானது ஆதித்யபதத்தளவிலே சென்று ஸ்பாசிக்கு, ஆகாசாவாசமுள்ள இடமடையத் தன்திருமேனியாலே பாரித்த ஸ்வாமிகள் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. (அண்டத்தமரும்) அண்டபித்தியிலே செல்ல வளர்ந்த வென்னுதல்.

(வண்டலித்யாதி) வண்டலிலைக்கிருந்துள்ள நீர் நிலங்களிலே கெண்டையானது செருக்காலே மிளிர. (கொண்டலதிரும் கூடலூரே) உடம்பில் புகைக்கண்ட மேகமானது தன்னுடம்பின் மின்னுகக் கொண்டு, அதுக்கருந்தமான முழக்கத்தை முழங்காநிற்குமாய்த்து நீர் விழுகிறபோது இங்கே கண்டு, கார்யகாலத்திலே அங்கே கண்ட ஸ்வாமரைப்போலே யாய்த்து இறையும். (இ)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) கையில் நீர்விழுந்த உடனே, அல்பணப்போலே, கார்யம்பெற்ற ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே ஆகாசத்தை எட்டினதும் - தம் பெருமைபைத் தாமறியாமைக்கு ஸ-ஓசகமென்று விவசுஷித்து, த்ரிவித்ரமன்படியையு மதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. ஏகரூபனயிருப்பான் இத்தனை யுகந்து பெருக்கையும் பெருமை யறியாமைக்குடலிறே.

“சுடரை” திருமேனி, சென்றணவ என்றத்யாஹாரம் திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியி லித்யாதி). (பாரித்த)-வ்யாபித்த.

வண்டலிட்டிருக்கிற, அலையுள் - ப்ரசுரமாக அலைகளையுடைய, நீர் நிலத்திலென் றருளிச்செய்கிறார். (வண்டலித்யாதி). (இ)

மூ.—தக்கன்வேள்வித் தகர்த்ததலைவன்
துக்கந்துடைத்த துணைவரூர்போல்
எக்கலிடு துண்மணல்மேலெங்கும்
கொக்கின் பதம் வீழ் கூடலூரே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தக்கன்	தகஷ் ப்ரசுரபதியினு	தலைவன்	தன்னை ப்ரதானனாக
வேள்வி	யாகத்தை [டைய		அபிமாநித்திருக்கி
தகர்த்த	அழித்தவனாய்,		ற ரூத்ரனுடைய

(க) விவ் ஹுதத்வம்

ஆ. ச. எ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	நீலவர்ணமாய்	ஊர்	ஊரானது,
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள	பெரு	பெருத்தும்
கடலும்	ஸமுத்ரங்களையும்	தண்	குளிர்ந்துமிருக்கிற
மலையும்	பர்வதங்களையும்	முல்லைப்பிள்	முல்லைக் கொடியான
உலகும்	(மற்றுமுள்ள)லோகங்	ளை	து [த்து
	களையும்	ஓடி	எங்குமொக்க வ்யாபி
அருந்தும்	அமுதுசெய்யாநின்ற	குருந்தம்	குருந்தமரத்தை
அடிகள்	ஸ்வாமியான ஸர்வே	தழுவும்	மூடும்படியாக ஸம்ஸ்
	ஸ்வரன் [நின்ற		லேஷித்திருக்கிற
அமரும்	நிச்யவாஸம் பண்ண	கூடலூர்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கருந்தண்) கறுத்து ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள கடலும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே நிற்கிற பர்வதங்களும், மற்றுமுண்டான லோகங்களும், இவற்றை யடையக் கட்டளை கொலையாதபடி புஜித்த ஸ்வாமியானவன், இன்னுமிங்குனொத்த ஆபத்துக்களைப்போக்கி ரக்ஷிப்பதாகப் பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

(பெருந்தணித்யாதி) பெருத்து ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள முல்லைக்கொடியானது ஓடி குருந்தை முட்டாக்கிடப் படராகின்றதுள்ள.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கருமித்யாதி) ஒரு துரபிமாநியான ருத்ரன் துடிக்கத்தைப் போக்கினவளவன்றிக்கே, மண்ணும் கல்லுமான லோகத்தை எல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்துத் தன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பாராதே ரக்ஷித்தவனென்ற நருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உலகு மருந்துமடிகள்” என்ன வமைந்திருக்க *கடலும் மலையும் சொல்லுவானென்? கடலுக்குக் கருமையையும் தண்மையையு மிட்டதுக்குத் தாலும் கருத்தென்னென்ற சங்கையிலே, கடல் கலங்காதே இருந்தபடியே யிருக்கும்படியும், மலையானது சலியாதே ஆணியடித்தாப்போலே ிருந்தபடியே வயிறறிலே வைத்தானென்று தோற்றுகைக்காக என்றும் விவக்ஷிதது, மலைக்குமொரு விசேஷண மிட்டருளுகிறார் (பூமிக்கித்யாதி).

“பிள்ளை” - பெண்பிள்ளையாய், அதுபோன்ற கொடியென்ற யருளிச்செய்கிறார் (முல்லைக் கொடியானது) என்று. ... (எ)

மூ.—கலைவாழ் பிணையோ டீணையும் திருநீர்

மலைவாழெந்தை மருவு மூர்போல்

கலைவாழ் தென்கின் மேல் நின்றிளநீர்

கலைவாழ் கிடங்கின் கூடலூரே.

(அ)

பெரியதிருமொழி, இ.ப, ௨-தி, ௮-பா, கலைவாழ். அருக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கலை	ஆண்மானது	தாழ்	தழைத்திருக்கிற
பிணையோடு	பெண்மாதோடு	இலை	இலைகளையுடைய
அணை	சேர்ந்து	தெங்கின்மேல்	தென்னை மரங்களின் மேலே
வாழும்	வாழாநின்ற	நின்று	இருக்கிற [வை
திருநீர்மலை	திருநீர்மலையென்னும் திவ்யதேசத்திலே	இளநீர்க்குலை	இளநீர்க்குலைகளான
வாழ்	ஸுகமாக எழுந்தருளியிருக்கிற	தாழ்	(தன்மேல்) தாழ்ந்திருக்கிற
எந்தை	என்ஸ்வாமியானவன்	கிடங்கின்	வெற்றிலைத்தோட்டங்
மருவும்	பொருந்தி வர்த்திக்கிற		கலை யுடைய
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கூடலூர்.	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கலைவாழ்) கலைகளானவை, பிணையோடே - மாதோடே, அணைந்து வாழாநின்றதுள்ள திருநீர்மலையைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகக் கொண்டு வர்த்திக்கிற வென் ஸ்வாமியானவன்; அத்தேசமும் தனக்குண்டாயிருக்க, பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

(இலைதாழ்) படர்ந்த இலைகளையுடைத்தான தெங்குகள் கிடங்கின்கரையிலே நிற்கும்; அவற்றிலுண்டான இளநீர்க் குலைகளானவை தாழ்ந்து நிற்கிறபோது, கிடங்கை இளநீராலே நிறைந்தது இலையாலே மறைத்துவைத்தாப்போலே யிருக்குமாய்த்து. ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) இந்தப் பராக்குதமான லோகத்தை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவளவன்றிக்கே, “இவை ஈடுபடுமோ” என்று நிற்பதிறுப்பது கிடப்பது நடப்பதாய் திருநாமலையி லப்படி கிடந்தான் தன் பெருமை யறியாதே யென்கிறாரென்று ஸைகதி. (க) உன்றாநிறுந்தான் கிடந்தான் நடந்தாறகிடம் மாமலையாவது நாமலையே” எனக் கூடவதிதே.

புருஷோத்தமனான தான் ஸ்தரீப்ராயரான இவர்களோடே ஒரு நீராகக் கலக்கவேண்டுமென்னு மிதுக்குக் குருகுலவாஸம் பண்ணவேண்டுமென்று திருநீர்மலையிலே வந்தானென்று தோன்ற, அருளுள்ள திவ்யக்குகளை விசேஷிக்கிறாரென்று உட்கொண்டு தாழ்ப்பாய் மருளிச்செய்கிறார் (அத்தேச மித்யாதி). அங்குப் பலபடியிருந்ததும் போராதே இங்கும் வந்தானே என்று கருத்து.

கிடங்கு - வெற்றிலைக்கொழுக்கால். (அ)

அநு. பெரியதிருமொழி, இ-ப, உ-தி, கூ-பா, பெருகு.

மூ.—பெருகு காத லடியேனுள்ள
முருகப் புகுந்த வொருவருந் போல்
அருகு கைதை மலரக் கெண்டை
குருகென்றஞ்சும் கூடலூரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெருகு	வளராதின்ற [ன	அருகு	ஸம்பத்திலே
காதல்	ஆசையை மூடியது	கைதை	சாழையானது
அடியேன்	அடியேனுடைய	மலர	புஷ்பியாகிந்த (அதை கீகண்டு)
உள்ளம்	மறஸ்ஸானது	கெண்டை	கெண்டை யென்னும்
உருக	கரையும்படியாக		மதஸ்யமானது
புகுந்து	ப்ரவேசித்த	குருகு என்று	நாரைப்புகுதியென்று
ஒருவர்	அத்விதியனு ஸர்		எண்ணி
	வேர்வரன் வர்த்		
	திக்கிற	அஞ்சும்	பயப்படாநின்ற
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கூடலூர்.	(கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகுகாதல்) நாட்செல்ல நாட்
செல்ல ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றதுள்ள காதலையுடைய
அடியேனுடைய ஹ்ருதயமானது உருகும்படியாகப் புகுந்த அத்
விதியனுவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

அருகே தாழையானது மலர, கெண்டைகளானவை அத்தைக்
கண்டு குருகென்றஞ்சாநிற்கு மாய்த்து, இரண்டும் நித்யயாபிருக்கச்
செய்தே, பயமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. ... (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகியாதி) தம்பெருமை பாராதே
“அடியேனுள்ளம் புகுந்த வொருவர்” என்றதுஸந்தித்திருந்தார்-மூன்றாம்
பாட்டில்; அது உயிர்ப்பாட்டாகையாலே அதுவே திருவுள்ளத்திற்கிடந்து,
மீளவும் அதினுண்டான ஈடுபாடுதோன்ற அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அஞ்சாநிற்கும்” என்கிறதென், ஒருகால் கண்டஞ்சிலல் “இது குரு
கன்று” என்று அஞ்சாநிருக்கவும் கூடுமே யென்னில் (இரண்டு மித்
யாதி). குருகுக்கும் கைதைக்குமுள்ள ஸாதர்ம்யாதிசயத்தாலே பயம்
பாருதென்று கருத்து.... (கூ)

பூ.— சாஸிப்பெரு நீ எண்ணன் கண்ணன்
பேவிற திரபும கூடலூர்போல்

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, உ-தி, ௧௦-பா, காவி. அநுந.

கோவைத்தமிழால் கலியன்சொன்ன

பாவைப்பாடப் பாவம்போமே

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவி	கருநெய்தல்போலவும்	கூட லூாமேல்	கூட லூரென்னும்திவ்
பெரு	ஸம்ருத்தமான		யதேச விஷயமாக
நீர்	ஜலத்தையுடையஸமு	கோவை	லக்ஷணக்ரமத்தை யு
	த்ரம்போலவும்		டைத்தான
வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடைய	தமிழால்	தமிழ் பாஷையினாலே
	னான	கலியன்	ஆழ்வார்
கண்ணன்	க்ருஷ்ணனாவன்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மேவி	பொருந்தி	பாவை	பாசுரங்களை
திகழும்	உஜ்ஜ்வலனாய் நிய்ய	பாட	பாடவே
	வாஸம்பண்ணுகிற	பாவம்	பாபங்களானவை
		போம்	நசித்துவிடும். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலேயும் பெருங்கடல்போலேயு மிருந்துள்ள வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்தோடே பொருந்தி உஜ்ஜ்வலனாய் வர்த்திக்கிற திருக்கடலார்மேல். (கோவைத்தமிழால்) அடைவே, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த. (பாவைப்பாடப் பாவம்போமே) “பால்குடிக்க நோவு போம்” என்பாரைப்போலே. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலே - கருநெய்தல் போலே, “கோவை - ”கோக்கையாய், லக்ஷணக்ரமத்திலென்ற யருளிச் செய்கிறார் (அடைவே) என்று. “பாட” என்றபத்தாலை ஸூசிதமான ஸ்வயதையை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (பாவித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அஞ்சாம்பத்தில் இரண்டாம்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

அதிச பெரியதிருமொழி, இ-ப, ஈ-தி, சு-பா, வென்றி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து மூன்றாந் திருமொழி

வென்றிமா மழு ப்ரவேசம்.

வ்யா. — “அடியேனுள்ள முருகப்புகுந்த வொருவருர்போல்” என்று தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த உபகாரத்தை அது ஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரானார் - கீழிற்றிருமொழியிலே; அவ்விருப்புத் தான் பேராயத்தோற்றுவது - திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாதுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கப் பெறிலிறே; அது பெருமையாலே, க்லேசத்துக்குடலாய்த் தோற்றிற்று; - முதலிலே செய்யாதொழிந்திருந்ததல்ல, குறைவறசெய்த தல்ல, ஒருவாசி செய்தருளப் பார்த்தால் அது முடியச்செய்து தலைக்கட்ட வேண்டாவோ, ஆனபின்பு, த்வத்த்ப்ராப்தி ப்ராதிபந்தகத்தைப்போக்கி தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை நான் பெறுவேனும்படி என் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார். (*)

அரு.—வென்றிமாமழுவின் ப்ரவேசம்.—(அது பெருமையாலே) திருக்கூடலூரில் அது பெருமையாலே யென்கை. க்லேசத்துக்கு உடலாவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முதலிலே யித்யாதி). (வாசி)நாட்டாரில் வாசி. (வேண்டாவோ) என்ற வரந்தரம், “என்றெண்ணிக் கூடலூரில் பெருவிட்டால் திருவெள்ளறையில் பெறலாம்” என்று கூட்டுவது. (*)

மூ.—

வென்றி மாமழுவேந்தி முன் மண்மிசைமன்னரை மூவெழுகால் [யே கொன்ற தேவ நின் குரைகழல் தொழுவதோர்வகையெனக் கருள்புரி மன்றில்மாம்பொழில் துழைதந்து மல்லிகைமௌவலின்போதலர்த்தித் தென்றல்மாமணம் கமழ்தரவரு திருவெள்ளறை நின்றானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தென்றல்	தென்றல்காற்றானது	துழைதந்து	ப்ரவேசித்தும்
மன்றில்	இடை வெளிகளிலே	மல்லிகை	மல்லிகையி னுடைய
	யுள்ள [லே		வும்
மாம்பொழில்	மாந்தே தாட்டங்களி	மௌவலின்	மூல்கைளுடையவும்

போது அலர்த்தி	புஷ்பங்களை விகழிப்பித்தும் த்திருக்கிற த்தை தில் பரிமளி கைக்காக வாசின்ற ள்ளை என் வெய்தேசத்தி	மழு ஏந்தி மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவ நின் குரை	பரசுவென்னும் ஆயுத தரித்து [த்தை பூலோகத்திலுள்ள ராஜாக்களை [றை இருபத்தொரு தலைமு கொன்ற தேவனே! உன்னுடைய சப்தியாசின்ற திருவடிகளை [க ஆராயிக்கும்படியா ஒரு ப்ரகாரத்தை எனக்கு க்ருபைபண்ணாய். (க)
	ளியிருக்கும் 'மியே! 'த்திலே, மாய் ன	கழல் தொழுவது ஓர்வகை எனக்கு அருள்புரி	

ரட்டு. (வென்றியித்யாதி) பூமிக்கு ராஜாக்களால்
தி ரகழித்த அருமை வேணுமோ என்னுடைய
'பாக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகைக் கென்கி
'ராதியைப்போக்கப் புக்கது இன்றோ. (வென்றி

யித்யாதி) ஆரேனும் கையிலே கொடுக்கிலும் வெற்றியைப் பண்ணிக்
கொடுக்கக்கடவதாய், எதிரிக ளளவல்லாதபடியான பெருமையை யு
டைத்தாயிருக்கிற மழுவை, அழகுக்குத் தரிப்பாரைப்போலே தரித்
து, முன்பொருநாள், பூமியில் ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிகால் வாரி
யறுத்துப் பொகட்டு, ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கின விது பிறர்க்கு
உபகரித்தா யாகையன்றிக்கே உன்பேறென்னு மிடம் வடிவில் புக
ரிலே தோற்றும்படி. யிருக்கிறவனே! (க) “विष्णोः प्रभुः सः - விஜ்
வரஃ ப்ரமுமோதஹ” என்கிறபடியே. அப்போது அதுசெய்தமை
யுண்டு, உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (நின்னியித்யாதி)
உன்னுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாய் அவற்றால் வந்த
த்வநியை யுடைத்தான திருவடிகளிலே; நான் என்னுடைய எவ்ருபா
துருபமான வருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணுவதொரு ப்ரகாரம் என
பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்.

அரு. பெரியதிருமொழி, இடப, நடதி, கபா, வென்றி.

(மன்றிலித்யாதி) அவ்ஞரில் பதார்த்தங்க ளடங்கலும் பரார்த்த மாயாய்த்திருப்பது. தனக்காயிருக்குமதன்றி பிறர்க்காயிருக்கையே தனக்குப் பேறாயிருக்கை. மன்றுகளிலே செந்நயப்பூத்துப் பழங்கனையுடைத்தான மாமரங்களிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான பரிமளத்தை வாவித மாக்கிக்கொண்டு, மல்லிகை மௌவல் என்கிற இவற்றின் புஷ்பங்களை அலர்த்தி அவற்றிலுண்டான பரிமளத்தைத் தன்னுடம்பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு, தென்றலானது மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்துலாவுகிற திருவெள்ளறை நின்றானே! அவ்ஞரிலுள்ளார்க்கு அபிமதவித்திக்கு நின்றநிலையில்லின்றும் போக வேண்டாதபடி யன்றே இருக்கிறது. சைத்ய ஸௌரப்ப ஸௌகந்தய மார்த்தவங்களை யுடைத்தாயிதே காற்றிருப்பது.

(க) [வஜ்ஜஸ்சுஸு - பத்தமே ஸரஸம்ஸ்ருஷ்டி] தூராலான அம்சத்தைக் கழித்து பூத்தன்னிலும் ஸம்ஸர்க்கத்துக்கு மேற்பட ஆழமழியுமதன்றிக்கே யிருக்கை. [வஜ்ஜஸ்சுஸு - வ்ருக்ஷார்தா விநிஸ்ஸ்ருத] வெய்யிற்படப் பொறுத செல்வாலே சோலைக் குள்ளிட்டாய்த்து டவழிபோந்தது. (உ) [குன்றுபொழில் துழைந்து] சந்தாகிரியிலே போய்ப்புக்கு. [கொடியிடையார் முலையணவி] கறுவினவிடத்திலே முகங்காட்டி. [மன்றாடு தென்றலுலா] அதுகை புகுந்த கர்வத்தாலே வெளிநிலத்திலே புறப்பட்டு உலாவாநின்றதாய்த்து. சேதநஸமதியாலே சொல்லுகிறாய்த்து. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) “மாமமுவேந்தி” என்றும் “முவெழுகால்” என்றும் விசேஷித்து விரோதி நிரஸநத்தை இப்போதருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூமிக்கித்யாதி). மன்னரைக்கொன்றது முன்னாயிருக்க, “முன” என்று விசேஷித்ததுக்குக்களத்தருளிச்செய்கிறார் (நீடானித்யாதி) வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஆரேஜமித்யாதி). “தேவ” என்றத்தாலே - காந்திமத்தை தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அப்போதித்யாதி).

(பதார்த்தங்கடங்கலும்) என்றது - பொழிலில் மரங்களினாடு, கொடிகளினாடு, அவறறைக் சமூகவிரும் சென்றிலோடு வாசியற எல்லாப்பதார்த்தங்களுமென்கை மௌவல்-முல்லை. கமழ்ச்ருஎன்னலாயிருக்க, “வரு” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவ்ஞரிலுள்ளார்க்கித்யாதி).

(ச) ரா-கிஷ்ட-ச-எக.

(௨) பெரி-திரு-ம-அ-அ.

† (பா) இழிந்திபாந்தது.

காற்று எவ்வாகாரத்தால் அபிமதமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சைத்யே த்யாதி).

இது அபிமதமென்று கொண்டாடினாருண்டோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (பத்மேத்யாதி). “பத்ம - ஸம்ஸருஷ்டஃ” என்னுதே * கேஸர பதப்ரயோகத்தாலும், அதிலும் “ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஃ” என்னுதே * ஸம்ஸர்க்க மாத்ரம் சொன்னத்தாலும் - பாஷ்யதள ஸம்பந்தமின்றிக்கே கேஸரங்க ளிலும் உள்ளில் தூள்படியுப்படி, ஸம்பந்தியாதே வந்ததென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (தூராவீத்யாதி). தூரால் - ருஜீஷம். அஸாரமென்ற படி. (செல்வாலே) செல்வத்தாலே. ‘எனக் கருள்புரியே’ என்று கைங் கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கிற இவ்வாழ்வாருக்கு ஒரு நாயிகாதசையின்றிக்கே யிருக்க, காமுகர்க்கு அபிமதமான தென்றலின்படிகளைச் சொல்லுவானெ ன்னென்ன; பெரியாழ்வார் திருப்பதிக்கு அதிசயமாக வர்ணித்தாப்போ லே இவரு மருளிச்செய்தாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (குன்று டித்யாதி). (கறுவினவிடத்திலே) என்றதுக்கு-காற்று முலையிலடிக, அத்தா லே முலைகளுக்கு நாயிகாந்தராவயவவிசேஷ ஸம்ஸலேஷ மிதுக்குண்டாய் த்தென்று கறுவுதல் வருமென்னும் விவக்ஷையாலே அருளிச்செய்தாரென் று கருத்து.† காற்றை, ஒரு மலையைக்கிட்ட, வேறொருமலைக்குக் கறுவுதல் வர, அது தீரப்பெற்றவாறே உலாவிறென்று சொல்லுகை சேருமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதநேத்யாதி). (க)

மூ.—வசையில்நான்மறைகெடுத்தவம்மலரயற்கருளிமுன்பரிமுகமாய் இசைகொள்வேததுலென்றிவைபயந்தவனையெனக்கருள்புரியே உயர்கொள்மாதவிப்போ தொடுவாயி பாருதம் வீதியின்வாய்த் திசையெல்லாம்மமும்பொழில்சூழ்திருவெள்ளறைநின்றானே.

பத்ம.	உரை.	பத்ம.	உரை.
உயர்கொள்	ஆகாசத்தில் ஓங்கி வ	சூழ்	சூழப்பட்ட
	ளராரின்ற [லே		திருவெள்ளறை நின்றானே!
மாதவி	குருக்கத்தி மரங்களி	வசைஇல்	குற்றமற்றதான
போதொடு	அவை பூக்கும் காலங்	நால் மறை	நாலு வேதங்களையும்
	களிலே(அணைந்து)	கெடுத்த	போக்கடித்துக் கொ
வீதியின்வாய்	வீ திகள் தோறும்		ண்டவனாய்
உலாவிய	ஸஞ்சரியாநின்ற	அம்மலர்	அந்தத் திருநாடீகம
மாருதம்	காற்றானது		லத்திலே இருக்கிற
திசையெல்	திக்குக்களெங்கும்	அயற்கு	ப்ரஹ்மாவின் விஷய
லாம்			த்தில்
மமமும்	பரிமளியாநிற்பதாய்	அருளி	க்ருபைபண்ணி
பொழில்	சோலைகளாலே	முன்	பூர்வகாலத்திலே

† இது ஸந்திகத்தம்.

அரு அ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௩-தி, ௨-பா, வசையில்.

பரிமுகமாய் ஹயக்ரீவனாய் கொண்டு தந்தான	பயந்தவனே உண்டாக்கிக் கொடுத்தவனே!
இசைகொள் நல்ல த்வரியை யுடை	எனக்கு என்விஷயத்தில்
வேதம் வேதங்களென்ன	அருள்புரி க்ருபைபண்ணி யரு
தூல் சாஸ்த்ரங்களென்ன	ளாய். (௨)
என்று இவை என்கிற இவற்றை	

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) விப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவநையில்லாத நாலுவேதத்தைக்கொடுத்து, (க) “ஹயக்ரீவ ஹயக்ரீவனாய்” தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்” என்று - “முன்பு போலே இவற்றையுண்டாக்கு” என்றுவிட, அவனும், வேதத்தை அஸூரர்கள் கையிலே பற்கொடுத்து (௨) “ஹயக்ரீவ ஹயக்ரீவனாய்” என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய் நின்றுகூப்பிட; அவன்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி. (அம்மலரயற்கருளி) அவன் தன்னதிகாரத்தில் குலையாதே நின்றய்த்து அபேக்ஷித்தது. (முன்பரிமுகமாய்) “ஓராசார்யாதுவர்த்தநம் பண்ணிக்கேட்கவென்றால் இவனிறுயர்க்கும்” என்று தன்னைத் தாழவிட்டு ஹயக்ரீவனாய் நின்றய்த்து உபதேசித்தது. ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே யாய்த்து. (இசை கொள்) நல்லநாதத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வேதம், இதிஹாஸாதி கள், இவற்றையுண்டாக்கினவனே! என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். தூலென்று - சாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, அல்லாத இதிஹாஸபுராணங்களைச் சொல்லிற்றானபோது, (க) “ஹயக்ரீவ ஹயக்ரீவனாய்” - தத்ஸர்வம் வைஹரேஸ்தது” என்கையாலே - அவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு நின்று தான் சொல்லுகையாலே அவன் சொன்னனென்னத்தட்டி ல்லை.

(உயர்கொள்மாதவி) ஆகாசாவகாசமிட மடையும்படி வளர்ந்த குருக்கத்தியிலே, காலங்களிலே. (வீதியின்வாய்) வீதியிலே. (உலா வியபாருதம்) ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள காற்றினது திக்குக்கள்தோறும் கமழாநிற்பதாய், பொழிலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (௨)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) ஸ்ரீபரசுராமனாய் விரோதிகளைக் கிழங்குகடுத்தவளவன்றிக்கே, அதிகாரிபுருஷனை அயனுக்குக் கண்கொடுத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினவன்வல்லையா, தத்ப்ர

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, வெய்யனாய். அருகூ

திபாத்யமான கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட்ட எனக்கு மத்தைத் தந்தருள வேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அயற்கு” என்னுதே, “அம்மலர்” என்று விசேஷிக்கையாலே - நாய்கையில் குழந்தை என்றாப்போலே, திருநாபி கமலத்தில் பிறந்தபோதையில் செவ்வியழியாத சைசவம் தோற்றுகையாலே, அவன் கெடுக்கும் போது முன்பவன் கையில் கொடுத்தாருண்டாக வேணுமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (விப்ரலம்பேத்யாதி). “அயன்” என்றத்தாலே - லோக ஸஜாதீய ஜந்மராஹித்யம் விவக்ஷிதமாய், அப்படி யருளிச்செய்தது க்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). வேதம் போனவுடனே கொடுத்தவனைத் தேடித்தரச்சொல்லி ப்ரார்த்தித்தான் சிசுவைப்போலே என்று கருதது. (சாஸ்த்ரங்களை) பகவச்சாஸ்த்ரங்களை, (அவர்களை) வ்யாஸாதிகளை

‘வீதியின்வாய்’ என்னவேணுமோ, “திசையெல்லாம்” என்றால் போராதோ வென்ன, அதுக்காக, உயர்கொள் மாதவிப்போதொடு - வீதியின்வாய்-உலாவின மாருதம், அவ்வளவில் கில்லாதே, திக்குக்களெல்லாம் வ்யாபித்ததென் தருளிச்செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). (உ)

மூ.—வெய்யனாயுலகேழுடன் நலிந்தவனுடலக மிருபிளவாக் கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே யெனக்கருள்புரியே மையினார் தருவராவினம்பாய வண்டடத்திடைக்கமலங்கள் தெய்வராறுமொண்பொய்கைகள் சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
மை ஆர்தரு	கறுப்புமிக்கிருந்துள்ள	உலகுஏழ்	ஸப்த லோகங்களையும்
வரால்	மதஸ்யங்களுடைய	உடன்	ஏககாலத்தில்
இனம்	திரளானது	நலிந்தவன்	உபத்ரவித்த ஹிரண்யனுடைய
வண்	ஸூந்தரமான	உடல்	சரீரத்திலே யுள்ள
தடத்துஇடை	தடாகங்களிலே	அகம்	உள்ப்ரதேசமும்
பாய	துள்ளிவிழாசிறக,	இருபிளவா	இரண்டு கூறும்படி
கமலங்கள்	(அவ்வுள்ள) தாமரை பூக்கள் (அலர்ந்து)	கையில்	திருக்கைகளிலே
தெய்வம்	ஸ்லாக்யமாக	நீள்	நீண்டிருக்கிற
நாறும்	பரிமளியாநின்ற	உகிர	நகங்களையே
ஒண்	ஸூந்தரமான	அது	அப்படிப்பட்ட
பொய்கைகள்	தடாகங்களாலே	படை	ஆயுதமாக
சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே!		வாய்த்தவனே பெற்றவனே!	
வெய்யனாய் அநிக்ருரனாய்க்கொண்டு		எனக்கருள்புரி.	

(ஈ)

அகம் பெரியதிருமொழி, இ-ப, ந-தி, ச-பா, வரம்பரி.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வெய்யனாயித்யாதி) மிக்க க்ரௌர்ய த்தையுடையனாய் ஸகலலோகங்களையு மொருகாலே நலிந்த ஹிரண்ய னுடைய சரீரமானது இரண்டு கூறும்படியாக, திருவாழியைக்கொண்டு கார்யம் செய்யப்பெறுதபடி அவன் வரம் பெற்றிருக்கையாலே திரு வுகிரே ஆயுதமாகக்கொண்டு வ்யாபரித்தவனே! (எனக்கருள்புரியே) என்னுடைய விரோத்யைப்போக்கி என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளவேணும்.

(மையித்யாதி) கறுப்பு மிக்கிருந்துள்ள வராலினமுண்டு, இவற் றினுடைய திரளானவை பூக்களைக் கிழித்துக்கொண்டு அழகிய தடா கங்களிலேபாய, அக்கமலங்கள் மணம் நாறாநின்றதுள்ள பொய்கைகள் சூழ்ந்த திருவெள்ளறை நின்றானே. (ந)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வெய்யனாயித்யாதி) ப்ரஜ்மாவுக் கபேக்ஷித மான வேதப்ரதாநம் பண்ணுகைக்கு பரிமுகமா யிரண்டு வடிவுகொண்ட வளவ்ன்றிக்கே, ஒரு சிறுக்கனுக்காக விரோதி கழிக்கவேண்டி அரிமுகமா யிரண்டுவடிவு கொண்டு நகாத்தரத்தாலே விரோதியைக் கழித்தவனல்லே யோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

உடலில், அகம் - அந்தப்ரதேசமுங்கூட, இருபிளவாக, கையில் நீண்ட உகிராகிற அப்படிப்பட்ட படை, வாய்த்தவனே- பல(ஃ)வத்தாம் படி பெற்றவனே என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி).

“இன்” - சாரியைச்சொல்லாய், “மையார்தரு” என்றதுக்கர்த்தம் (கறுப்பித்யாதி). வரால் - மத்ஸ்யம். “தெய்வம்” என்றது - திவ்யமென் றாய், ஸலாக்யமான நானுகையைச் சொல்லுமென்கிறா (மணம் நாறாநின் றுள்ள) என்று (ந)

மூ.—வரம்பரியுகமன்னர்தமுயிர் செகவைவர்கட் கரசளித்த காம்பினர் திருவேங்கடப் பொருப்ப நின் காதலையருளெனக்கு யாப பொழிந்தளிர் கோதியமடக்குயில்வாயது துவர்ப்பெய்த ிமபலங்கனி தேனதுதுகர் திருவெள்ளறை நின்றானே. (ச)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
மரம்பொழில்	மார்தோட்டங்களி	மடம்	பவ்யதையை யுடைத்
	லே		தான
தளிர்	அவற்றின் தளிகளை	குயில்	குயில்களானவை
கோதிய	கொந்தாசின் றுள்ள	வாயது	தமது வாய்களிலே

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௩-தி, ௪-பா, வாம்பரி. அசுக

துவர்ப்பு	துவர்ப்பென்னும் ரஸ	செக	அழியும்படியாகவும்
எய்த	த்தை	செய்து	
எய்த	அடைய (அந்த ரஸத்	ஐவர்கட்கு	பஞ்சபாண்டவர்க
	தை மாநறுகைக்		ளுக்கு
	காக)	அரசு	ராஜ்யத்தை [னாய]
தி	மதுரமான	அளித்த	க்ருபை பண்ணினவ
பலங்கனி	பலாப்பழத்திலுள்ள	காம்பு ஆர்	மூங்கில்கள் நிறைந்த
தேனது	மதுவை	திருவேங்கடப்	திருவேங்கட மென்
துகர்	பாடம் பண்ணுகின்ற	பொருப்ப	னும் திருமலையி
	திருவெள்ளறை நின்றனே! [ன்ற		லெழுந்தருளியிரு
வரம்	மேல்விழுந்து வராநி		க்குமவனே!
பரி	குதிரைகள்	நின்காதலை	உன்விஷயமான பரம
உக	நசிக்கும்படியாகவும்		பக்தியை
மன்னர்தம்	ராஜாக்களுடைய	எனக்கு	எனக்கு
உயிர்	ப்ராணன்களான	அருள்	க்ருபைபண்ணியருள
	வை		வேணும். (சு)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு, (வாம்பரி)தாவிவரரானின்முள்ளகுதிரைகள் உக்கிப்போம்படியாக, அவற்றைமேற்கொண்டுதோற்றினராஜாக்கள்முடியும்படி, பாண்டவர்களுக்குமுடியைக்கொடுத்த. பநிகரத்தையுடையவர்கள் தங்கனையழியச்செய்து, பாண்டவர்கள் பக்கலிலே ஓரத்தைப்பண்ணின. (காம்பினர்) மூங்கிலிமக்கிருந்துள்ளதிருவேங்கடமாகிறமலையையுடையவனே! (நின்காதலையருளெனக்கு) தேவர் திருவடிகளிலுண்டானகைங்கர்யத்துக்குபூர்வகூணவர்த்தியானபரமபக்தியைஎனக்குப்பண்ணியருளவேணும்.

(மாம்பொழில்) மாம்பொழிலிலேபோய்ப்புக்குஅதிலுண்டானதனிரைச்செருக்காலேதன்வாயாலேகோதின, மடக்குயிலானது - பெண்குயிலானது. (வாயதுதுவர்ப்பெய்த) “அத்தைரஹந்தரத்தையிட்டுமாற்றவேணும்” என்று, இனியபலாப்பழத்திலேசென்றுஅதிலுண்டானதேனைபுஜியாநின்றமுள்ள. (கூ)

அந.—நாலாம்பாட்டு. (வாமித்யாதி) பக்தாக்கேரஸரரானஸ்ரீபரஜ்ஜலாதாழ்வானுக்காக நரலிம்ஹமாயுதவினவளவன்றியே, ராஜ்யார்த்திகளாயிருப்பாரிடத்திலும் பகைபதித்து *ஆதியஞ்சோதி யுருவுகொண்டே தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியருளி, அவ்வளவன்றிக்கே, த்ருஷ்டார்த்திகளுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுக்கவேணுமென்றுஸ்ரீவேங்கடாசலத்தில்

அகஉ பெரியதிருமொழி, இ-ப, ஈ-தி, இ-பா, மானவேல்.

நின்று உதவினவனல்லையோ, எவ்ருபாது ரூபமான கைங்கர்யோபயோ
கியானப்ரீதியைத் தந்தருள வேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அழிபச்செய்து) என்ற வந்ததரம், அதில்லாத என்று கூட்டுவது.(ச)
மு.—மானவேலொண்கண் மடவரல்மண்மகளழுங்க முந்நீர்ப்பரப்பில்
ஏனமாகியன்றிருநில மிடந்தவனே யெனக்கருள்புரியே
கானாமாமுல்லைகழைக்கரும்பேறி வெண்முறுவல்செய்தலர்கின்ற
தேனின்வாய்மலர் முருகுக்கும் திருவெள்ளை நின்றருனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலேயுள்ள	கண்	கண்களை யுடையன
மா	பெரிய [து	ய்	
முல்லை	முல்லைக் கொடியான	மடவரல்	கூழைமகுதலிய ஆத்
கரும்பு	கரும்பினுடைய		மகுணங்களை யு
கழை	சூனியளவும்		டையளான
ஏறி	சென்று படர்ந்து	மண்மகள்	பூமிப்பிராட்டி
வெண்	வெண்மையான	அழுங்க	ப்ரளயாரணத்தில்
முறுவல்	முன்சிரிப்பை		மூழ்கிக்குடக்க [லே
செய்து	செய்வதுபோல்	அன்று	அந்தப் ப்ரளய காலத்தி
அலர்கின்ற	விகவியாசின்ற	முந்நீர்	அந்தப் ப்ரளயாரணவத்
மலர்	(முல்லைப்) பூவானது		தினுடைய
தேனின்	வண்டுகளுடைய	பரப்பில்	மஹாஜலத்திலே
வாய்	வாயிலே	ஏனமாகி	மஹா வராஹமாய்க்
முருகு	தேனை		கொண்டு (இழிந்து)
உகுக்கும்	பெருக்காசின்ற	இருநிலம்	விசாலமான பூமியை
	திருவெள்ளை நின்றருனே!	இடந்தவனே	அண்டபித்தியில் நிள்
மானம்	பரப்பையுடைத்தான		றும் குத்தி எடுத்த
வேல்	வேலாயுதம் போன்ற		வனே!
	தாய்	எனக்கு	அர்த்தியான எனக்கு
ஞள்	ஸூந்தரமான	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணும் (டு)

வ்யா.—அஞ்சாப்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) இலையகன்றவேல்
போலேயாய் தர்சநீயமாயிருக்கிற திருக்கண்களையுடையளாய், கூழை
துடக்கமான ஆத்மகுணங்களால் மிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, தன்
விபூதிமுகத்தாலே புக்கமுந்த. (முந்நீர்ப்பரப்பில்) ப்ரளயத்திலே யக
ப்பட நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்
து, அண்டபித்தியிலே யொட்டினபூமியை இடந்தெடுத்துக்கொண்

பெரியதிருமொழி, இ-ப ந-தி, பா, பொங்கு. அசுந.

டேறினவனே! (எனக்கருள்புரியே) அர்த்திக்கவும் மாட்டாதபூமியை ரக்ஷித்த உனக்கு, அர்த்தித்த என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பெரியபணியோ?

(கானமாமுல்லை) நெய்தல், மருதம், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்கிற நிலங்களெல்லாம் தன்னிலே கலந்தாய்த்திருப்பது. ஊரைய ணைந்த வயலருகுண்டான காட்டில் பெரியமுல்லையானது, கரும்பின் துனியளவும் மூடப்பட்டிருந்து, ஏறின ஒக்கத்தாலுண்டான ஹர்ஷத் தாலே ஸ்மிதம்பண்ணிப்போலே அலருகிற மலரானது, தன்னிலே மதுபாநார்த்தமாகப்படிந்த வண்டினுடைய வாயிலே தேனை ஒழுக்கா ரின்றுள்ள. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) (க) “అంశావృతా సువృక్ష సమృద్ధిః కృష్ణావృణ్ - తరేణపత్యా సఖితాస్సవే నమోఽశక్ర ర్జునార్తతనమ్” என்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்காகத் தான் இஷ்டத்தைக் கொ டுத்த வளவன்றிக்கே, பூமி அர்த்தியாதே யிருக்க ஆபத்தையே செப்பே டாக்கி உதவினவனல்லையோ, எனக்கு மருளவேணுமென்கிருரென்று ஸங் கதி.

காட்டிலிருக்கிற முல்லைக்கும் வயலிலிருக்கும் கரும்புக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நெய்தலித்யாதி). “முருகு” என்றிதினார்த்தம் (தேனை) என்றது. உருக்கை - கொடுக்கையாய், பலி தம் (ஒழுக்காரின்றுள்ள) என்றது. (ரு)

மு.—

பொங்குநீண்முடிய மரர்கள் தொழுதெழுவமுதினைக்கொடுத்தனிப்பான் அங்கோராமையதாகியவாதி நின்னடிமையையருளெனக்கு தங்குபேடையோடிடைய மதுகரம் தையலார் குழலணைவான் திங்கள்தோய் சென்னிமாடம் சென்றனைதிருவெள்ளறைநின்றனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தங்கு	பூவிலே தங்கியிருக்கிற	குழல்	கேசபாசங்களை
பேடையோ	பெண் வண்டோடு	அணைவான்	கிட்டி (அங்கே மறை
டு	[த]		ந்திருக்கைக்காக)
ஊடிய	ப்ரணயகலஹம்செய்	திங்கள்	சந்திரமண்டலத்திலே
மதுகரம்	வண்டானது,*	தோய்	படிந்திருக்கிற
தையலார்	ஸ்தர்களுடைய	சென்னி	சுகரங்களைபூடைய

(க) பா-ர-

மாடம்	க்ருஹங்களை	அமுதினை	அம்ருதத்தை
சென்று	கிட்டி	கொடுத்து	கொடுத்து
அனை	சேராரின்ற	அளிப்பான்	ரக்ஷிக்கைக்காக
திருவெள்ளறை நின்றானே!	[ய்	ஓர்	அத்விதீயமாய் [ன
பொங்கு	அபி(டி)வ்ருத்த(டி)ரா	அது	அப்படி பவிஷ்ட்டமா
நீள்	சிரகாலஸ்த்தாயி	ஆமையாகிய	கூர் மாவதாரத்தை
	யான ரான		ப்பரித்ரஹித்த
முடி	கிரீடங்களை யுடைய	ஆதி	காரணபூதனே!
அமரர்கள்	இந்த்ராதி தேவர்கள்	நின்	உன்விஷயமான
தொழுது	(தன்னை) ஆஸ்ரயிக்	அடிமையை	கைங்கர்யத்தை
	கைக்காக	எனக்கு	எனக்கு
எழ	உத்யோகிக்கு[ருக்கு]	அருள்	தந்தருளவேணும்.
அங்கு	அக்காலத்திலே(அவர்க		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பொங்குநீண்முடியித்தயாதி) விஸ்த்ருதராய், நிலைநின்ற முடியையுடையராயிருக்கிற தேவர்கள், திருவடிகளிலே விழுந்து உஜ்ஜிவிப்பதாக மனோரதிக்க; அவர்களுக்கு அஸுரர்களால் வந்த வினையைப்போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக, மந்தரத்தைத் தரிக்க வல்ல ஆமையின்வேஷத்தைப் பரித்ரஹித்து அவர்களோரக்ஷித்து, அவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே!(நின்னடிமையையருளெனக்கு) எனக்கு, தேவர்திருவடிகளிலுண்டான அடிமையைத் தந்து என்ஸத்தை யைத் தந்தருளவேணும்.

(தங்கு) பூவிலே தங்கின பேடையோடே, அத்தை இத்தைச்சொல்லி ஊடினவண்டானது, “இதுக்குத் தெரியாததோரிடந்தேடி மறையவேணும்” என்று, அதுக்காக ஸ்த்ரீகளுடைய குழலிலே மறையக் கோலி, சந்தர்பதத்தளவும் செல்ல ஒங்கின சிகரத்தையுடைத்தான மாடங்களிலே சென்றணையா நிற்குமாய்த்து. (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பொங்கித்தயாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-பூமிப்பிராட்டிக்கு விபூதியாகையாலே தான் பூதர (ஞாடூர்) னானென்றார்; ப்ரயோஜநார்தர பரர்க்காக பூதர(ஞாடூர்)த்தைத் தரித்து அமுதளித்தானென்று, வராஹாவதாரத்துக்கு முன்னகச் சொல்லப்பட்ட கூர்மாவதாரத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அம்ருதரூப பலத்துக்குத் தொழுதெழுகை ஸாதநமாக வேண்டுகையாலே, தொழுகைக்கு, எழ - உத்யோகிக்கு என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (மனோரதிக்க) என்று. (மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல) என்றது-“அது” என்றதின்ர்த்தம். (என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்) என்றது-ஆதிபதஸமபிஷ்யாஹார லப்யார்த்தம்.

பெரியதிருமொழி, இ.ப.ந.தி, எ.பா, ஆறினோடு. அகநு

(அத்தை இத்தைச் சொல்லி) என்றது - “நானொரு பூவில்லின்று மொரு பூவில் போக வொருப்பட்டால் (க) எழுநூல் ஈழநாடு - அக்ர தஸ்தே கமிஷ்யாமி” என்று புறப்பட்டாதே யிருந்த உனக்கு, பூவில் கால்தம் கிறோ? என்னிலு முனக்குத் தேனினிதாய்த்தோ” என்றாப்போலே சொ ல்லுகை. (சு)

மூ.—ஆறினோடொருநான்குடை நெடுமுடியாக்கன்றன்சிரமெல்லாம்

வேறுவேறுக வில்லது வளைத்தவனே யெனக்கருள்புரியே

மாறில் சோதிய மாதகப்பாசடைத் தாமரைமலர்வார்ந்த

தேறல் மாந்திவண்டின்னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாறுஇல்	ஒப்பில்லாத	ஆறினோடு	ஆறுதலைகளோடு
சோதிய	தேஜஸ்யை யுடைய	ஒருநான்கு உ	ஒருநாலு தலைகளையு
	னவாய்	டை	டையனாய்
மாதகம்	மரதக மணிபோன்ற	நெடு	திர்க்கமான [னா
பாச	பசுமை வாணத்தை	முடி	கிரீடங்களை யுடைய
	யுடைத்தான	அரக்கன்தன்	ரா வனா ஸு ர னு
அடை	இலைகளையுடைய		டைய
தாமரை	தாமரைகளினுடைய	சிரமெல்லாம்	எல்லாத்தலைகளையும்
மலர்	புஷ்பங்களில் நின்றும்	வேறுவேறுக	வெவ்வேறாக (அறுந்
வார்ந்த	பெருகாசின்ற		துவிழு ம்படியாக)
தேறல்	தேனை	அது	அப்படிப்பட்ட
மாந்தி	பாடம்பண்ணி	வில்	ததுஸ்யை
வண்டு	வண்டுகளானவை	வளைத்தவனே	வளைத்தசக்ரவர்த்தித்
இன்	ஸ்ராவ்யமான		திருமகனே!
இசை	காணங்களை	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
முரல்	பாடாநின்றுள்ள	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய்.(எ)

திருவெள்ளறை நின்றானே!

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆறினோடித்யாதி) பத்துத்தலையையு டைய ராவணனுடைய தலைபத்தையும் சிந்நம் பிந்நமாய்ப் போம்படி யாக வில்லை வளைத்தவனே! என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளவேணும்.

(மாறிவித்யாதி) ஒப்பில்லாத புகரையுடைய வாய் மாதகம்போ லே யிருந்துள்ள பச்சையிலையையுடைத்தான தாமரைமலரில் நின்ற யொழுகா நின்றள்ள தேனைப்பருகி வண்டுகளானவை இனிய விசை யைப் பாடாநின்றுள்ள... .. (ஏ)

(க) ரா-அயோ-உ.எ-சு.

கடுக

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆறித்யாதி) தேவர்களுக்கு அமுதாட்டின படி சொன்னார் - கீழ்; அவர்களுக்குக் குடியிருப் பரிதாம்படி தலைபத்துப் படைத்தானாய் மிதந்த ராவணனை வென்று, அவர்களை ரக்ஷித்த குணத்தை யதுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

“வார்த்த” என்றதின்ர்த்தம் (ஒழுக்காநின்றுள்ள) என்றது. “மாந்தி” என்றதின்ர்த்தம் (பருகி) என்றது. (௭)

மூ.—முன்னிவ்வேழலகுணர்வின்றி யிருள்மிகவும்பர்கள் தொழுதேத் அன்னமாகியன்றருமறை பயந்தவனே யெனக்கருள்புரியே [தமன்னு கேதகை சூதக மென்றிவை வனத்திடைசு ரும்பினங்கள் தென்னவென்றுவண்டின் னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	மாருதேபுத்திருக்கிற	முன்	முற்காலத்திலே
கேதகை	தாழைகளென்ன	இவ்வேழல	இந்த ஸப்தலோகங்க
சூதகம்	மாமரங்களென்ன	கு	ரும்
என்று இவை	என்கிற இவற்றை யு	உணர்வுஇன்	ஐஞாந சூர்யமாய்
	டைத்தான	றி	[க்கிடக்க
வனத்துஇடை	சோலைகளின் நடுவே	இருள்மிக	அந்தகாரம் மேலிட்டு
சுரும்பு	சுரும்பு என்னும் வ	உம்பர்கள்	ப்ரஹ்மாதிரிதேவர்கள்
	ண்டுகளுடைய	தொழுது	(உன்னை) ஆஸ்ரயி
இனங்கள்	கூட்டர்களானவை		ந்து [நிற்க,
தென்ன என்	தென்ன தென்ன	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ண
று	என்று பாடாநிற்க,	அன்று	அக்காலத்திலே
	(அதைக்கேட்டு)	அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொ
வண்டு	வண்டுகளானவை		ண்டு [தை
இன் இசை	(அப்பாட்டில் பரிப	அருமறை	தூர்லபமான வேதத்
	க்வமாய்) போக்ய	பயந்தவனே	உண்டாக்கிக் கொடுத்த
	மான காரத்தை		வனே !
முரல்	பாடாநின்ற	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
திருவெள்ளறை நின்றானே!		அருள்புரி	க்ருபைபண்ணு (அ)

வ்யா — எட்டாம்பாட்டு. (முன்னிவ்வேழலகித்யாதி) பண்டு இந்த லோகங்களேழும் வெளிச்செறிப்பினறியே இருளானது மிகப் ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அஸுரர்களோடே கலந்து உருபாய்ந்துபோன வேதத்தைப் பிரிக்கைக்குடலாக, நீனாயுர் பாலையுர் பிரிக்கவல்ல அன்னத்தின்வழி வைக்கொண்டு, சன்னப்பெறினுட பொற வரிதான, தண்டுகளை யடங்கலும் பேசவற்

ரூயிருக்கிற வேதத்தை யுண்டாக்கினவனே! என் பக்கலிலே க்ருபை யைப்பண்ணி யருளவேணும்.

மாறாத பூக்களையுடைத்தான தாழை தேபா என்றிற் இவற்றாலே நெருங்கின சோலையினுள்ளே, சுரும்புகளானவை மதுபாநம்பண்ணி, உள்நுப் புக்க த்ரவ்யம் இருந்த விடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே “தென்ன, தென்ன” என்று ஆளத்திவைக்க, வண்டுகளானவை அதில் முறுகின்பாட்டைப் பாடா நிற்குமாய்த்து. (அ)

அரு — எட்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) ஊண் கொடுத்தும் குடியிரு ப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தும் ரகஷித்த வளவன்றிக்கே, தேவர்களை ஓ, வித்தவனும் நீயே யல்லையோ, எனக் கருளவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம்பாட்டில் “பரிமுகமாய் வேதப்ரதாநம் பண்ணினான்” என்ற துக்கும், இங்கே “அன்னமாய் வேதப்ரதாநம் பண்ணினான்” என்ற துக் கும் தோற்றுகிற விரோதத்தை, கல்பபேதேந் கூடுமென்று பரிபூரம் பண்ணிக்கொள்ளுதல்; அன்றிக்கே, இரண்டும் வித்யாப்ரதங்களான அவ தாரங்களாகையாலே தர்மயைக்யத்தைப் பற்ற ஒன்று செய்தவை மற்றை யதுக்கும் சொல்லலாமென்றதல் கண்டுகொள்வது.

(முறுகின்பாட்டை) பரி பக்வமான பாட்டை. (அ)

மூ.—ஆங்குபாவலிவேள்வியிலிந்து சென்றகலிட முழுதினையும் பாங்கினுற்கொண்ட பராநிற்பணிந்தெழுவே நெனக்கருள்புரியே ஓங்குபிண்டியின் செம்மலரேறி வண்டுழி தா மாவேறித் தீங்குயில்மிழற்றும் படப்பைத் திருவெள்ளறை நின்றானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓங்கு	உயர்ந்து வளரா தின்	மிழற்றும்	அவ்யகத்தமதுரமாகக்
	ற [டைய		கூவாநின்ற
பிண்டியின்	அசோக மரத்தினு	படப்பை	கொடித் தோட்டங்க
செம்மலர்	சிவந்த புஷ்பங்கள்		ளை யுடைத்தான
	மேலே		திருவெள்ளறை நின்றானே!
வண்டு	வண்டுகளானவை	மாவலி	மஹாபலியினுடைய
ஏறி	ஏறி [தைக்கண்டு)	வேள்வியில்	யாகத்திலே [லே
உழிதர	ஸஞ்சரியாநிற்க (அ	ஆங்கு	அந்த மஹாஸபையி
தின்	ம துரமான ஸ்வரத்	சென்று	போய்
	தை யுடைய	இரந்து	யாகித்து
குயில்	குயில்களானவை	அகல்	பரந்த
மா ஏறி	மாமரங்கள் மேலேறி		
	நின்று		

அகஅ பெரியதிருமொழி, நுப, நடதி, கூபா, ஆங்கு.

இடம் முழுதி பூமி யெல்லாவற்றை	கொண்ட	தாநம்வாங்கி ஸ்வாதீந
னையும் யும்		மார்க்கிக்கொண்ட
பாங்கினால் செவ்வையினாலே (அ	பரம	ஸ்வாதீகனே!
ந்த மஹாபலியினு	நின்	உன்னை
டைய இடமாக	பணிந்து	பணியவேனுமென்று
எண்ணி)	எழுவேன்	உத்யோகித் திருக்கிற
	எனக்கு அருள்புரி.	(க)

வ்யா—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்குமாவலி யித்யாதி) மஹாபலி யினுடைய யஜ்ஞவாடமான அவ்விடத்தில் தன்னை இரப்பாளனுக்கிக் கொண்டுசென்று, பூமிப்பரப்பையடங்கலும் அவனதாகக்கொண்ட ஸர்வாதிகனே! ராவணாதிகளைப் போலே தலையையறுத்துப் பொ கட்டு வாங்கிக்கொள்ளலா யிருக்கச்செய்தே ஒளதார்யத்துக்குச்சமைந் திருந்தபடியாலே, தன்னை இரப்பாளனுக்கி அவனதாகக்கொண்டா னாய்த்து. (நிற்பணிந்தெழுவே நெனக்கருள்புரியே) இந்தர்னுடைய ஆஸ்ரயணத்தோபாதி போராதோ என்னுடைய ஆஸ்ரயணம்.

(ஒங்கித்யாதி) ஆகாசாவகாசம் வெளியடையும்படி வளர்ந்த அசோகமானது சிவக்கப்பூத்துக்கிடக்க, “இதிலே மதுபாநம் பண்ண லாம்” என்று அதுக்காக வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்க, அத்தைக்கண்ட குயில் களானவை “நெருப்பு” என்று அருகுசெல்ல அஞ்சி நின்ற மாவிலே ஏறி, இவை நெருப்பிலே அகப்பட்டனவாகக் கொண்டு அநகூரஸ மான பேச்சாலே “டடுகுலே கிடினோள்” என்றுப்போலே கூப்பிடா நின்றதாய்த்து. இதில் வாஸமும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, பய மும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கு மாய்த்து. (க)

அரு—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்கித்யாதி) அமரர்களை யமுதாட்டிக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்து வேதாத்யயநத்தைப் பண்ணுவித்த வள வன்றியே, அவர்களுக்காகத் தானிரந்திட்டான் என்று ஸர்வாமநாவதாரத்தை அதுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

“ஆங்கு” என்றதாக்கு—ஒரு தேச விசேஷமும், அவ்விடத்திலே மா வலி வேள்வியும்,†(அருகெயொருப்ரதேசமுமாகத்)தோன்றுகையால் அது க்குப் ப்ரயோஜனமில்லாமையாலே, “மாவலி வேள்வியில் - ஆங்கு” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபலி யித்யாதி). இப் போது, (அவ்விடத்தில்) என்றத்தால் - மஹா ஸதஸ்ஸென்று தோன்றுகையாலே, அப்படிப்பட்ட ஸதஸ்ஸி விரந்தத்தாலே ஆஸ்ரித வாத்தஸ்யம் தோன்றுகை ப்ரயோஜனமாகவுமாம். அன்றிக்கே, இரப்பும் கார்யகரமாக

† குண்டலித மந்விதம்.

வொட்டாத சுக்ராதிக ளிருந்தவிடமென்றதல் பாயோஜனம் கொள்ளலா
மென்று திருவுள்ளம். அவனுடையபாங்கினுலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்
ளம்பற்றித் தாத்தாய் மருளிச்செய்கிறார் (அவனதாகவிய்யாதி). இத்தால்-
அவன் “என்னது” என்று அபிமாசித்திருந்தத்தை அப்படியே தானு
மெண்ணிக் கையேற்றபடி சொல்லிறறாய்த்து பரஸ்வத்தைத் “தன்னது”
என்றிருந்தால் தலையறுக்க வொண்ணாதோ, பிச்சையெடுக்கவேணுமோ
வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராவணாதி யித்யாதி). “கொடுக்கவேணும்”
என்று இச்சை யுண்டாகையாலே பிச்சை யெடுத்தானென்று கருத்து.

படப்பை - கொடித்தோட்டம். (௯)

மூ.—மஞ்சலா மணி மாடங்கள் சூழ் திருவெள்ளறை யதன்மேய
அஞ்சனம் புரையும் திருவுருவனை யாதியை யமுதத்தை
நஞ்சலாவிய வேல்வலவன் கலிகன்றி சொல்லையிரண்டும்
எஞ்சலின்றி நின்றேத்தவல்லா ரிமையோர்க்கரசாவர்களே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்ச	மேகமண்டலத் தள வும்	அமுதத்தை	போக்ய பூதனுமான ஸ்வேஸ்வரன் வி
உலா	சென்று ஓங்கியிருக் கிற	நஞ்சுஉலாவிய விஷம்போலே	திரி யாகின்றள்ள
மணி	ரத்நங்களிறுத்த	வேல்வலவன்	வேலை ஆளுமவரான
மாடங்கள்	க்ருஹங்களினாலே	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
சூழ்	சூழப்பட்ட	சொல்	அருளிச்செய்த
திருவெள்ள றையதன்	திருவெள்ளறை என் னும் அந்தத் திவ்ய தேசத்திலே	ஐயிரண்டும்	இந்தப் பத்துப்பாட் டுக்களையும்
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணு கிறவனாய்	எஞ்சலின்றி	குறைவின்றி
அஞ்சனம் பு ரையும்	அஞ்ஜநத்தோ டொத் த	கின்று	ஒருபடிப் பட்டுகின்று
திரு	ஸூந்தரமான	ஏத்தவல்லார்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தகுந்தவர்கள்
உருவனை	வடிவை யுடையனாய்	இமையோர்க்	நித்யஸூரிகளுக்கு
ஆதியை	ஜகத்காரண பூதனாய்	கு	
		அரசாவர்கள்	ராஜாக்கள் போலே
			ஆதரணியராவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபத்தத்தளவும் செ
ல்ல வோங்கியிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட

அஎ௦ பெரியதிருமொழி, இ-ப, ச-தி, க-பா, உந்திமேல்.

திருவெள்ளறையதன், மேய - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, (அஞ்சன மித்யாதி) அஸந்நிஹிதனே யாகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்து வடிவ முகு; அழகில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்து ப்ராப்தி; ப்ராப்தியில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்து போக்யதை. (நஞ்சித்யாதி) த்ருஷ்டி விஷம்போலே யிருக்கிற வேலையுடைய ஆழ்வாரரு ளிச்செய்த இபபத்தையும் ஒன்றும்விடாதே ஏத்த வல்லவர்களை, நித்யஸ-ஹிகள் ஸரீ வைகுண்டநாதனைவிட்டு இவர்களை ஆதரியா நிற்பார்கள். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) (போக்யதை) என்றது- மற் றை ஸர்வப்ரகாரத்தாலு முள்ள போக்யதை. “எஞ்சலின்றி” என்றதி னர்த்தம் (ஒன்றும் விடாதே) என்றது. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி
உந்திமேல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“கிங்குரைகழல் தொழுவதோர்வகை யெனக்கருள்புரி யே” என்றார்-கீழிற்றிருமொழியிலே; “‘அருள்புரியே’ என்று நீரிங்ங னே இழவாளராய் பரார்த்திக்கிறதென், நாமுமக்கொன்று முபகரித்தி லோமோ, உபகரிக்கவன்றோ நாம் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதராய்த் து” என்று இங்ஙனே ஸந்நிஹிதனானபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; அத்தை யதுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய் *இனித்தான் அறிவுடையாரட ங்கலும் ப்ராப்யபுத்தி பண்ணி விடாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்று அது தன்னைப்பேசி இனியராகிறார். (*)

அரு.—உந்திமேலின் ப்ரவேசம்.—“அருள்புரியே” என்று ஒருகால் சொன்னுறபோலே ஒன்பதின்கால் சொன்னவிடத்திலும் வாய்திறவாதே

பெரியதிருமொழி, இடப, ச-தி, க-பா, உந்திமேல். அஃக

யிருக்கவும், இவர் “இன்னமொரு தேசத்திலே யாகிலும் முகங்கொடுப்பன்” என்னும் நசையாலே யிருக்குமளவில், அரங்கத்தம்மான் அப்படியே சி-(வி)த்த ஸமாதாரம் பண்ண, ஸமாஹிதரானுரென்று ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (நிங்குரைசுழலித்யாதி) (உபகரித்திலோமோ) என்ற வரந்தரம் “அப்படியே மேலும்” என்று சேஷம். * (இனித்தான்) ஸ்ருஷ்டராயது பவிக்கு மிடத்திலே. (*)

மூ.—உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தானுலகுண்டவ
 நெந்தைபெம்மா னிமையோர்கள் தாதைக்கிடமென்பரால்
 சந்தினோடு மணியும் கொழிக்கும் புனல் காவிரி
 அந்திபோலும் நிறத்தார் வயல்குழி தென்னரங்கமே, (க)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
சந்தினோடு	சந்தரங்கட்டைகளோடு கூட	உந்திமேல்	(தன்னுடைய) திருநாயகிலே மாவை
மணியும்	ரத்நங்களையும்	நான்முகனை	சதுர்முகனான ப்ரஹ்ம
கொழிக்கும்	தள்ளிக்கொண்டு வாராநின்ற	படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தவனும்
புனல்	ஜலத்தையுடைய	உலகு	(ப்ரளயகாலத்திலே) லோகங்களை
காவிரி	திருக்காவேரி நதியினாலும்,	உண்டவன்	அமுதுசெய்து தன் வயிற்றிலே வைத்தவனும்
அந்திபோலும்	ஸந்த்யாகாலம் போன்ற	எந்தை	என்னுடைய தகப்பன் முதலானபெரியோர்களுக்கு
நிறம்	வர்ணத்தினால்	பெம்மான்	ஸ்வாமியானவனும்
ஆர்	பூர்ணமான	இமையோர்	நித்யஸ-விகளுக்கு
வயல்	சுழனிகளாலும்	கள்	தஃதைக்கு
குழி	குழப்பட்ட	நாதனானவனுமான	ஸ்ரீவேஸ்வரனுக்கு
தென்	ஸந்தரமான	இடம் என்பர்	வாஸஸ்த்தாரம் என்று சொல்லுவார்கள்.
அரங்கம்	திருவரங்கமென்னும் திவ்ய தேசமானது,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தான்) ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக்கவ்ருகுள்ளசடங்கலும் தானே கைதொட்டாக்கி, பின்னை “இவ்ருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தை இவன்வழியாலே யுண்டாக்கவேணும்” என்று தன்னுடைய திருநாயகமலத்திலே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவன். (உலகுண்டவன்) அப்படி கார்யங்

அ. ௭௩- பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௪-தி, ௨-பா, வையமுண்டு.

கொள்ளுமவர்களைப் பரளயங்கொண்டவாறே பூமியை யெடுத்து வயிற்
றிலேவைத்து ரோக்கினவன். (எந்தை பெம்மான்) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய்
ஆபத்ஸகனுமாயிருக்கிற விருப்பைக்காட்டி என் குலத்துக்கு நாதனு
வன். (இமையோரித்யாதி) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்ய
ஸ-விரிகளுக்கு நாதனுவன் வர்த்திக்கிறதேச மென்னுநிற்பர்கள். (க)
“அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொளோ” என்று
சொல்லும் நித்யஸ-விரிகளும் இவ்விடத்தை விரும்பி, இங்கே படுகாடு
கிடப்பர்களாய்த்து.

(சந்தித்யாதி) சந்தநத்தோடே கூட மணிகளையும் கொழித்தெற
டா நின்னுள்ள புனலையுடைத்தான காவேரி; அந்தியுண்டு - ஸந்த்யை,
அதுபோலே யிருண்ட நிறத்தையுடைத்தான வயல்; இவற்றாலே சூ
ழப்பட்ட தென்னரங்கமே. (உ) “கருநெற் சூழ் கண்ணமங்கை” என்
னுமாயோலே - கருவடைந்த பயிராகையாலே எங்குமொக்க இருண்டு
தோற்றுமாய்த்து. ஸந்த்யை சிவநதன்றோ விருப்பது என்னும் நிர்
ப்பநதமுண்டாகில், துனி நெல் பழுத்த வயலாலே சூழப்பட்ட என்
ருகிறது. (க)

அ. ௭௪.—முதற்பாட்டு. (உந்தியித்யாதி) (ங) “சுரேணுநீரீரீரீரீ -
ஸ்வராயநிவேதிதம்” என்கிறபடியே - தமக்குக் கரண களேபரப்ரதா
நம் பண்ணினது தமக்குபகாரமாகத் தோற்றுவிக்க, இப்படி உபகரித்த
வன்றானே ஆடகொள்ளாளோ என்று ஸ்ருஷ்டராய், அவன் கரணகளே
பரப்ரதாநம் பண்ணுகைக்குப் பட்டபாடெல்லா மதுஸந்திக்கிராரென்று
தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிரா (ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக் கித்யாதி). எந்தைகளுக்
குப் பெம்மான் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிரார் (ஸ்ர்வேத்யாதி). தம்
மைக்கொண்டு மேல் கைங்கர்யம் கொள்ளுவ நென்கைக்கு ஸ-உசகம்
“இமையோர்கள்” என்ற தென்று விவக்ஷித்தது, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கி
ரார் (அடியார்களித்யாதி). அவர்களைக் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளு
மாயோலே, ருசியுடைய தம்மையும் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுவரெ
ன்று ஸ்ருஷ்டரானு ரென்கை. (க)

மு.—வையமுண்டாலிலே மேவுமாயன் மணி நீண்முடிப்
பைகொள் நாகத் தணையான் பயிலுமிடமென்பரால்
தைய நல்லார் குழல் மாலையும் மற்றவர் தடமுலைச்
செய்ய சார்தம் கலந்திழி புனல்சூழ் தென்னாங்கமே. (உ)

(க) தி-வாய்-௨-ங-க௦- (உ) க௦-௧-௧. (ங) விஷ்ணுதத்வம்.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௪-தி, உ-பா, வையமுண்டு. அளங்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	ஸாத்திகா சாரமுடைய	உண்டு	(ப்ரளயகாலத்தினே)
தையலார்	ஸ்தீகளுடைய டிரான		அமுதுசெய்து
குழல்	கேசங்களிலே குட்டப்	ஆவிலே	ஆலந்தளிரிலே
மாலையும்	பூமாலையும், [பட்ட	மேவும்	பொருந்தி கண்வளர்
மற்று	அதுக்குமேலே		ந்தருளா டீன்ற
அவர்	அந்தஸ்தீகளுடைய	மாயன்	ஆய்சர்ய சக்தியுக் த
தடம்	விசாலமான		னாய்,
முலை	ஸ்தநங்களிலே பூசப்	மணி	ரத்நங்களிழைத்த
செய்ய	சிவந்த [பட்ட	நீள்	தீர்க்கமான [னாய்
சாந்தும்	சந்தநமும் (ஆகிய இ	முடி	கிரீடத்தை யுடைய
	வற்றோடு)	பைகொள்	விசாலமான [கிற
கலந்து	சேர்ந்து (கலங்கி)	நாகம்	திருவந் தாழ்வான
இழி	ப்ரவலியா டீன்ற	அணையான்	படுக்கையை யுடைய
புனல்	(காவேரி) ஜலத்தி		னுமான ஸர்வேஸ்
	னலே		வரன்
குழ்	சுற்றப்பட்ட	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ண
	தென்னரங்கம்,		டீன்ற
வையம்	பூமியை	இடம் என்பர்.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமுண்டி த்யாதி) ப்ரளயத்திலே பூமிப்பரப்படங்க எடுத்து வயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆய்சர்ய சக்தியுத்தன். (மணியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடான பரப்பையுடையனாயிருக்கிற திருவந் தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் விடாதே வர்த்திக்கிற தே சமென்று சொல்லாநிற்பர்கள்.

(தையல் நல்லாரித்யாதி) குழலிலே பூக்களை வைத்து முலைகளைக் குங்குமத்தாலே அலங்கரித்திருந்துள்ளவர்கள், படுக்கையைவிட்டு ப்ராஹ்மமுஹ-ஓர்த்தத்திலே ஸ்நானார்த்தமாக இழிவர்கள்; குழலில் மாலையும் குங்குமமுமாய்க் கலங்கி யோடாநிற்குமாய்த்து. ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “உலகுண்டவன்” என்று சொன்ன உபகாரத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, “இமை யோர்கள் தாளை” என்னைக்கு ஜ்ஞாபகமான அநந்த சாயித்வந்தை அறு ஸந்திக்கிறென்று ஸங்கதி.

தையலாரென்னுதே, 'நல்லார்' என்கையாலே - (க) 'வெள்வரைப் பதன் முன்னம் துறைபடிந்து' என்கிறபடியே-ஸாத்விக காலத்தில் துறை படிந்தமை நன்மையென்று விவகரித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ராஹ்ம மு ஹூர்த்தத்திலே) என்று. மற்று-அதுவொழிய, அவர்களுடைய தடமுலைச் செய்ய சாந்தம் என்று சப்தார்த்த முட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (குழலி லித்யாதி). (உ)

மூ.—பண்டி வ்வையமளப்பான் சென்று மாவலி கையில் நீர்

கொண்ட வாழித் தடககைக் குறளனிடமென்பரால்

வண்டு பாடும் மது வார் புனல் வந்திழி காவிரி

அண்ட நாளும் பொழில் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (ங)

பதம்.	உரை	பதம்	உரை
வண்டு	வண்டுகளானவை	இவ்வையம்	இந்தபூமியை
பாடும்	பாடும்படியாக	அளப்பான்	அளந்து வசப்படுத்தி
மது	தேனானது		க் கொள்ளுகைக்
வார்	ஒழுகாநின்ற		காக
புனல்	ஜலமானது	சென்று	போய் [டைய
வந்து	வந்து	மாவலி	மஹாபலியினு
இழி	ப்ரவஹியாநின்ற	கையில்	கையில்நின்றும்
காவிரி	திருக்காவேரியினாலு	நீர்	தாநஜலத்தை
	ம்,	ஆதி	திருவாழியை ஏந்தத்
அண்டம்	ஆகாசமென்கும்		தக்க
நாளும்	பரிமளியாநின்ற	தடம்	விசாலமான
பொழில்	சோலைகளாலும்	கை	ஸ்ரீஹஸ்தத்திலே
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு	கொண்ட	ஏந்தின
அழகு ஆ	மிக அழகியதான	குறளன்	வாமரனுடைய
	தென்னரங்கம்,		இடம் என்பா. (ங)
பண்டு	பூவகாலத்தில்		

வ்யா —மூன்றாமபாட்டு. (பண்டி தயாதி) மஹாபலியாலே அப ஹ்ருதமான பூமியை மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக அவனுடைய யஜ்ஞ வாடததிலே சென்று, திருவாழியைப் பிடிக்கக்கடவ கையாலே நீரை ஏற்ற ஸ்ரீவாமரன் வர்த்திக்கிற தேசமெனனூறிற்பர்கள்.

(வண்டி தயாதி) ஜலத்திலுண்டான ரஸ்யதையாலே வண்டுகளா னவை மொயததுக்கிடக்குமாய்தது, வண்டுகளானவை மதுபாந மத்த மயக்கொண்டு பாடுகைக்கிடான பதுவொழுதாநின்றள்ள புனலானது

வந்திழிகாவிரியாலும், அண்டாவகாசமடைய கந்தி (X^௩) யாநின்றானுள
பொழிலாலும் சூழப்பட்டு தர்ஸநீயமான தென்னரங்கமே. அண்ட
நாறு மென்று - நாவி சுஸ்தூரி துடக்கபானவற்றைச் சொல்லவுமாம்.

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) தமக்குக் கரணகளேபரப்
தாநம் பண்ணியும் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த உபகாரத்தையும் கீழ்ப்
பாட்டுக்களி லருளிச்செய்து, “எந்தை பெம்மான்” என்று சொல்லும்படி
என்னைத் தனக்காக்கிக்கொண்டானென்னு முபகாரத்தை யதுஸந்தித்து,
அதுக்கு த்ருஷ்டாந்ததயா வையங்கொண்டசெயலே அருளிச்செய்கிறுர
ன்று ஸங்கதி.

“அண்டம்” என்றபதம் - ஆகாச வாசக மன்றிக்கே, புழுஞ்சு
யின் பீஜவாசகமாய், அது உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கி
றார் (அண்டமித்யாதி). (௩)

மூ.—விளைத்த வெம்போர் விறல் வாளர்க்கன் நகர் பாழ்பட
வளைத்த வல் வில் தடக்கையவனுக் கிடமென்பரால்
துளைக் கையாளை மருப்புமகிலும கொணர்ந்துநதி முன்
திளைக்கும் செல்வப் புனல் காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளை	த்வாரத்தையுடைய	விறல்	பலிஷ்ட்டனுமாய்
கை	துதிக்கையை யுடைய	வாள்	வாளாயுதத்தை யுடை
	தான		யனுமான
யாளை	யானையினுடைய	அரக்கன்	ராவணனுடைய
மருப்பும்	தந்தங்களையும் [யும்	நகர்	பட்டணமான வங்கை
அகிலும்	அகில் கட் டைகளை		யானது [க
கொணர்ந்து	அடித்துக்கொண்டு	பாழ்பட	அழிந்து போம்படியா
	வந்து	வளைத்த	வளைக்கப்பட்ட
முன்	முன்னே	வல்	த்ருடமான
உந்தி	தள்ளி [ஸ்வர்யத்தை	வில்	ததுஸ்ஸை
செல்வம்	(லீலாரஸமாகிற) ஐ	தடம்	விசாலமான
திளைக்கும்	அதுபவியாநின்ற	கை	கையிலேயுடையனான
புனல்	ஐலத்தையுடைத்தான	அவனுக்கு	அந்தச் சக்ரவர்த்தித்
	காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்,		திருமகனுக்கு
வெம்போர்	க்ரூரமான யுத்தத்தை	இடம் என்பர்.	(௫)
விளைத்த	செய்யுமவனுய்		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவியாதி) வெம்போரை விளை
ப்பானாய், பெருமிடுக்கனாய், அத்தாலே வழிகேட வர்த்திப்பானாய்,

அங்கு பெரியதிருமொழி, திரு-ப, ச-தி, திரு-பா, வம்புலாம்.

“ஸாயுதனாயிருக்கிற ராக்ஷஸனுடைய நகரமானது (க) “தூஷன் ஸய்யுஷி - ஸம்சார ஸத்ருசியாகவேணும்” என்றபடியே - பாழ்பட்டுப் போய் படியாக வளைத்த பெருமிடுக்கையுடைத்தான வில்லையும், அதுக்காஸர யமாகப் போரும்படியான கையையு முடைய சக்ரவர்த்தித் திரும கன் சாய்ந்தருளுகிற தேசமென்னா நிற்பர்கள். (உ) “செருவிலே யா க்கர் கோணைச்செற்ற நம் சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்” என்பர் களிறே.

(துளைக்கை) துளையையுடைத்தான கையையுடைய ஆணைக்கொ ம்பும் அகிலும் துடக்கமானவற்றைக் கொடுவதது, “கொள்வாருண் டோ” என்று கொடுப்பாரைப்போலே தள்ளி, தன் செருக்காலே லீலாஸ மதுபவியா நின்றுள்ள புனலையுடைத்தான. சக்ரவர்த்தித் திருமகன்படி யுண்டாய்த்து காவேரிக்கும். (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு (விளைத்தவியாதி) “எந்தை பெம்மான்” என் னும்படி என்னைத் தணக்காகக் கொள்ளுகையாலே ஸம்ஸார ஸமுத்ர மத் யகதமான (ங) *ஆக்கையின்வழி யுழலுகையைப் போக்கின உபகாரத் தையு மெண்ணி, இதுக்கு தருஷ்டாந்தமாக ிலங்கை யழித்தமையை யரு ளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி

(ச) “சுபுஷுஷு விசுலாஷு நாயுஸுபுஷு - ஸஹபத்யா வி சாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்” என்கிறபடியே பெருமானுக்கு உபா ஸ்யரான பெரிய பெருமானை அவராகச் சொன்னாருண்டோ வென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (செருவிலே யிதயாதி).

“முன்-உந்தி” †வேர்த்து-ந்ருத்தம்பண்ணி யென்றாய் அருளிச்செய்கி (கொள்வாரிச்யாதி) லீலாஸாதுபவத்திலே தருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கி ரு(சக்ரவர்த்தியித்யாதி) ஓரம்பாலே இலங்கையழிக்க வல்லராயிருக்கச் செய்தேயும் செருக்காலே சர(சுர)பரம்பரையாலே விளையாடினாப்போ லே, அலைகளை மேன்மேலுமெறிந்துகொண்டு விளையாடுகிற தென்று கருதது. (ச)

மூ.—வம்புலாம் கூந்தல் மண்டோதரி காதலன் வான்புக

அம்புதன்னால் முனிநத வழகனிடை மென்பரால்

உம்பர்கோனு முலகேழும் வந்தீண்டி வணங்கும் நந்

செப்பொனாரும் மதிள் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (தி)

(க) ரா-ஸு-உசு-உசு.

(உ) திருமா-கக.

(ங) தி-வாய்-ந-உ-க.

(ச) ரா-அயோ-சு-க.

† (பா) தீறறு.

பெரியதிருமொழி, இ-ப, ச-தி, இ-பா, வம்புலாம். அஎஎ

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர்	தேவதைகளுக்கு [ம்	வம்பு	பரிமளமானது
கோனும்	நாதனான ப்ரஹ்மாவு	உலாம்	உலாவாநின்ற [நான
உலகு ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்	கூந்தல்	மயிர்முழியை யுடைய
வந்து	கிட்டி	மண்டோதரி	மண்டோதரிக்கு [ன்
ஈண்டி	ஒன்றாகத்திரண்டு	காதலன்	வல்லபனுன ராவண
வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்குமதாய்,	வான்	வீரஸ்வர்க்கத்தை [க
நல்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்,	புக	ப்ரவேசிக்கும் படியா
செம்பொன்	பசும்பொன்னோடு	அம்புதன்னால்	பாணத்திலுலே [ற)
ஆரும்	ஒத்திருக்கிற காந்தி	முணிந்த	சீறி (அவனைக்கொன்
	யை யுடையதுமா	அழகன்	வீரஸ்ரீயை யுடைய
	ன [லே		னான சக்ரவர்த்தி
மதிள்	ப்ராகாரங் களினு		த் திருமகனுடைய
சூழ்ந்து அழகு ஆர்	தென்னரங்கம்,	இடம் என்பர்.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்புலாம்கூந்தல்) பிராட்டியோடே கூட சக்ரவர்த்தித்திருமகனதுபவிக்கத் தானும் மண்டோதரியோடே அதுபவிக்கையன்றிக்கே வழிகெட வதுபவிப்பதாகப்பாரித்த ராவணனானவன் சித்ரவதத்தாலே வீரஸ்வர்க்கத்தைப்ராபிக்க, அவர்களைப்போலே வழிகெடவன்றிக்கே நேர்கொடு நேரே அம்பாலே அழியச்செய்த வீரஸ்ரீயால் குறைவற்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசமென்னா நிற்பார்கள். எதிரிகளும் (க) “रञ्जनीयस्य विद्रुमैः - ரஞ்ஜனீயஸ்ய விக்ரமை” என்னாநிற்பர்களிறே.

(உம்பரித்யாதி) தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவும் அவனாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலுள்ளாரும் திரண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படியாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், உள்ளுச்சாய்ந்த வஸ்துவுக்கு அரணாகப் போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்டு தஸ்ரீயமான தென்னரங்கமே. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்பித்யாதி) எந்தை பெம்மானாகையாலே (உ) “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்” என்று சொன்ன உபகாரத்தை அது ஸக்தித்து; அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக, (ரு) “दण्डिण्यासन्नं धूम्रं यामु न्नीरजनिचरम् - தசேந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மநோ ரஜநீசரம்” என்று சொல்லத்தக்க ராவண நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அஎஅ பெரியதிருமொழி, இ-ப, ச-தி, கூ-பா, கலையுடுத்த.

ராவணனை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). (இ)

மூ.—கலை யுடுத்த வகலங்குல் வன் பேய்மகள் தாயென முலை கொடுத்தா னுயி ருண்டவன் வாழுமிடமென்பரால் குலையெடுத்த கதலிப் பொழிவூடும் வந்துந்தி முன் அலையெடுக்கும் புனல்காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. ... (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எடுத்த	உயர வெடுக்கப்பட்ட	அகல்	விசாலமான
குலை	குலைகளையுடைத்தான	அல்குல்	கிதம்ப ப்ரதேசத்தை
கதலி	வாழைகளுடைய		யுடையளாய்
பொழில் ஊ	சோலைகளிலுள்ளே	தாயென	தாயான ய சோ தை
டும்			யைப்போலே
வந்து	ப்ரவேசித்து (அம்ம ரங்களைப்பறித்துக் கொண்டு)	முலைகொடுத்	முலையைக் கொடுத்த
முன்	முன்னே	தாள்	வருமாய், [ய்
உந்தி	தள்ளி	வன்	க்ரூர ஸ்வபாவையுமா
அலையெடுக்	அலைவீசி யடியாடின்ற	பேய்மகள்	பேய்ச்சியுமான பூத
கும்			னையிலுடைய
புனல்	ஜலத்தையுடைத்தான	உயிர்	ப்ராணனை
	காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்,	உண்டவன்	பகலிதத கண்ணன்
கலை	பட்டவஸ்தரத்தை	வாழும்	கித்யவாஸம் பண்ணு
உடுத்த	அணிந்த		கிற
		இடம் என்பர்.	(கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கலையுடுத்தவகலங்குல்) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே அலங்கரித்துக்கொண்டு கலையை யுடுத்து அக ன்ற கிதம்பப்ரதேசத்தை யுடைய. (வன்பேய்மகள்) யசோதைப்பி ராட்டியி லீவளுக்கோரேற்றம் - வன்மையாய்த்து. (தாயித்யாதி) ய சோதைப் பிராட்டியைப்போலே பரிவெல்லாம் தோற்ற ஓசழக்காகத் தூக்கியெடுத்து. (முலைகொடுத்தாளுயிருண்டவன்) அவள்முலை கொ டாவிடில் தரியாதாளாய் வந்தாப்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் அவளுயிரை முடித்தவன். இன்னு மிங்ஙனெத்த வி ரோதிகளைப் போக்குகைக்காக அணித்தாகவந்து வர்த்திக்கிற தேசமெ ன்னா கிற்பர்கள்.

(குலை) ஓங்கின குலைகளையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாழைச்சோலை க்குள்ளே வந்துபுகுந்து அவற்றையுடையப் பறித்துக் கொடுப்போந்து

பெரியதிருமொழி, இ.ப, ச-தி, எ.பா, கஞ்சன். அளக

சுமை தள்ளுவாரைப்போலே தள்ளாநின்றள்ள புனலை யுடைத்
தான காவிரிகுழ் தென்னரங்கமே. க்ருஷ்ணன் விரோதிகளைப்போக்
குமாபோலே, நேரேநின்ற மரங்களைப் பறித்துக் கொடுவந்து பொக
டாநிற்குமாய்த்து. (க)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (கலை யித்யாதி) (க) * கள்ளத்தே நானும் தொ
டாய்த்தொண்டுக்கே கோலம்புண்ட யாதொரு கள்ளமனமுண்டு, அத்தை
யும் தவிர்த்து, (உ) * மருவித்தொழும் மனமேதந்த உபகாரத்தை எண்
ணி, இதுக்கு நேரான த்ருஷ்டாந்தமாக பூதநா நிரஸநத்தை யருளிச்செய்
கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஒசுழக்காகத்தூக்கி) சற்றே தூக்கி. (சு)

மூ.—கஞ்சன் நெஞ்சும் கடுமல்லரும் சகடமும் காலினால்
துஞ்ச வென்ற சுடராழியான் வாழுமிடமென்பரால்
மஞ்ச சேர் மாளிகை நீடகிற்புகையும் மறையோர்
செஞ்சொல்வேள்விப் புகையும் கமழும் தென்னரங்கமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்ச	மேகமண்டலத்தை	கமழும்	பரிமளியாநின்ற
சேர்	(ஒங்கி) அளாவியருக் கிற [டாய்	தென்னரங்கம்,	
மாளிகை	க்ருஷ்ணர்களிலே யுண்	கஞ்சன்	கம்ஸனுடைய
நீடு	ஒங்கிப்போகின்ற	நெஞ்சும்	மநஸ்ஸும்
அகில்புகையும்	அகில் தாமமும்	கடு	க்ரூரமான
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களா	மல்லரும்	சாணுராதிகளும்
	லதுஷ்ட்டிக்கப் ப	சகடமும்	சகடாஸூரனும்
	ட்டதாய்	துஞ்ச	அழியும்படியாக
செம் சொல்	அழகிய சொல்லான	காலினால்	திருவடிகளினாலே
	வேதத்திலே ப்ரதி	வென்ற	(உதைத்து) ஜயித்தவ
	பாதிக்கப் பட்ட	சுடர்	ஐய்
	தான	ஆழியான்	உஜ்ஜ்வலமான
வேள்வி	யாகத்திலேயுண்டான		திருவாழியை யுடைய
புகையும்	தாமமும்		வனுமான ஸர்வே
			ஸ்வரன்
			வாழும் இடம் என்டர். (எ)

வ்யா.—ஏழும்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) கஞ்சனுடைய திண்
ணிய நெஞ்சும், அவன்றன் கார்யத்தில் அவன்றன்னிலும் பரிவரகை

(க) திருமா-கச.

(உ) தி-வாய்-உ-எ-எ.

அ.அ. பெரியதிருமொழி, இ-ப, ச-தி, அ-பா, ஏனம்.

யாலே கடியராயிருக்கிறமல்லரும், கடுமைதோன்றாதபடி மறையநின்ற சகடமும். (காலினால்) திருவாழியும்* கையிலே யுண்டாயிருக்கச் செய்தே அதுதொண்டு வ்யாபரிக்கப் பற்றாமையாலே, (க)*: திருக்காலாண்ட பெருமான் என்கிறபடியே - திருவடிகளாலே யழியச்செய்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பார்கள். தலைமயிரைப்பிடித்துக் கீழே விழவிட்டு முதுகிலே திருவடிகளாலே பாய்ந்தும், மல்லவர்க்கத்தைத் தானே திருவடிகளாலே நெருக்கியும், முலைவரவு தாழ்த்து நீட்டின வ்யாஜத்தாலே உதைத்தும் திருவடிகளாலே யிறே நிரவித்தது.

(மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின மாளிகைகளிலே அகில்களாலே ப்ரவர்த்திப்பித்த ஓங்கின புகையும், வேதவிஹிதமானபடியே அங்குத்தை ப்ராஹ்மணர் யாகாதிகளிலே யுண்டாக்கின ஹோமதூமமும்; இவை தன்னிலே விரவிக்கொண்டு கமழாநின்றனவென தென்னரங்கமே (ஏ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) தம்முடைய ஸகலவிரோதி பாபங்களையும் போக்கினது தன் கால்வலத்தாலே என்றெண்ணி, இவ்வுபகாரத்துக்கு மொரு த்ருஷ்டார்த மருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கஞ்சனும் என்னவேண்டி யிருக்கவும் “நெஞ்சம்” என்று சொல்லுகை இவனுடைய நெஞ்சே அதிகஞ்ஞரமென்று தோற்றுகைக்கென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (திண்ணியநெஞ்சு என்று. காலினால் பாய்ந்தது சகடத்தையன்றோ வென்ன வருளிச்செய்தலையித்யாதி). (திருவடிகளாலே) என்ற வந்ததும், “கஞ்சனை” என்று கூட்டுவது.

(விரவி) பரவியென்கை. (ஏ)

மூ.—ஏன மீனாமையோடரியும் சிறு குறளுமாய்த்

தானுமாய தாணித் தலைவனிட மென்பரால்

வானும் மண்ணும் நிறையப் புகுந்திண்டி வணங்கும் நல்

தேனும் பாலும் கலந்தன்னவர் சேர் தென்னரங்கமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானும்	பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்	புகுந்து	வந்துப் ப்ரவேசித்து
மண்ணும்	பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாசிகளும்	நாண்டி	ஒன்றுகத்திரண்டு
நிறைய	ஸம்பூர்ணமாக	வணங்கும்	ஆஸ்ரயியாநிற்க (அப்பொழுது)
		நல்	மதுரமான

(க) தி-வாய்-க-க-ச.

தேனும்	தேனும்	சிறு	மிகவும் சிறியனான
பாலும்	பாலும்	குறளும்	வாமநாகவும்
கலந்தன்னவா	ஒன்றாகச் சேர்ந்தாப்	ஆய்	அவதரித்தவனும்,
	போலே ஏகரஸரா	தாளும் ஆய	தானே பூர்ணாவதார
	யிருக்கிற பக்தஜந		மெடுத்தவனாய்க்
	ங்கள்	தரணி	பூமிக்கு [கொண்டு
சேர்	அடைந்திருக்கிற	தலைவன்	நிரவாஹகனான சக்ர
தென்னரங்கம்,			வர்த்தித் திருமக
ஏனம்	மஹாவராஹமாகவும்		னாக அவதரித்தவ
மீன்	மத்யஸ்யரூபியாகவும்		னுமான ஸர்வேஸ்
அரியும்	நரவிம்ஹமாகவும்	இடம் என்பர்.	வரனுக்கு

(அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு, அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து ரக்ஷகனானவன் அவ்வவதாரகாலங்களில் பிற்பாடர்க்கு மிழக்க வேண்டாதபடி வந்து ஸந்நிஹிதனான தேசம் கோயிலென்கிறார்.

(ஏனமித்யாதி) ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தை யெடுத்துக்கொண்டேறுகைக்காக வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரமித்தும், அப்படிப்பட்ட ப்ரளயந்தன்னைத் தன் செலுவிலே யடக்கவற்றான மத்யஸ்யமாயும், மந்தரம் கீழ்விழாதபடி தரிக்கவல்ல ஆமைமாயும், இப்படி யொருவடிவு கொண்டுவந்து உதவுகையன்றிக்கே, சேராத வடிவைச்சேர்த்துக் கொண்டுவந்து தோற்றின நரவிம்ஹமாயும், நாட்டில் வாமார்க ளடங்கலும் வளர்ந்தருளினவிடம் என்னும்படி. குறள்வடிவைக் கொண்டும். (தானுமாய) (க) “முன்னு மிராமனாய்த்தானாய்ப் பின்னு மிராமனாய்” என்னக்கடவதிறே. அல்லாத விடங்கள் சக்த்யைக தேசம், அவன் றானே வந்தானென்னக் கடவதிறே ராமாவதாரத்தை. அப்படியே பூமிப்பரப்படங்கலுக்கும் நிர்வாஹகனான சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பார்கள்.

(வானுமித்யாதி) பாம்பதத்தில் நித்யஸூரியனும் பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும் நிறையப்புகுந்து திரண்டு ஆஸ்யரிக்க, நன்றான தேனும்பாலும் கலந்தாப்போலே யாய்த்து இங்குள்ளாரொல்லாரும் தங்களிலே ஒருமிடறா யினியராயிருக்கும்படி. விஜாதீயதர்வயம் கலந்தாப்போலன்றியே, ஸஜாதீயம் கலந்தாப்போலே யாய்த்து, நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்கிற வாதெதரியாதே ஒரு நீராய்ப்புரி

(க) அ-அ-க-௦.

அ.அ.உ. பெரியதிருமொழி, இ-ப, ச-தி, கூ-பா, சேயன்.

மாஞ்சிற்பர்கள். தேசாந்தரங்களில் முன்பு கண்டறியாதார் வந்து போகப்புகூல, “பிரிந்துபோகா நின்றோம்” என்று கண்ணும் கண்ணீருமாயிதே யிருப்பது. (அ)

அநு — எட்டாம்பாட்டு (ஏனம்தியாதி) கீழெல்லாம் தமக்கு பஹு விதோபகாரங்களைப் பண்ணினவன் பலபடிகளைக் கொண்டானென்ற துவு மொரு தமக்கு உபகாரமென் றதுஸந்திக்கிறாரென்னும் ஸங்கதி தன்னை ஸஞ்சிப்பிக்கிறா (அநேகேத்யாதி).

(கன்செலுவினே) தன் கீழ்வயிற்றிலே ப்ரளயஜலத்தைக் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி ப்ராணிகளைத் தன்மேலே வைத்தான் மதஸ்யாவதாரத்திலே யென்று கருத்து. ‘தாணிதகலைவன்’ என்றால் போராதோ, “தாஜமாய” என்று விசேஷண மிடவேணுமோவென்ன, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டமாய் ஸகல சுல்யாணகுணங்களுக்கு மாகரமாயிருக்கு யிருப்பு ராமாவதாரத்தில் ஸ்ப்படமாகையாலே விசேஷித்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவர்க்கிப்படி கருத்தென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (முன்னு மிகயாதி, அப்பாட்டில் தானும் அல்லாதவதாரத்தைப் பறமத தானுதன்மை யருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத வித்யாதி) ராமாவதாரம் பூர்ணாவதார மாகையால் மற்றையவதாரங்களை சக்த்யாவேசமென்று சொல்லலாம்படி யிருக்குமென்று கருத்து. இததால - மறறையவற்றுக்கு அபூர்த்தி சொல்லவந்ததில்லை; *நவமிந்நாரயாயேந ராமாவதாரத்தி லேறறம் சொன்ன தித்தனை யென்றதாய்த்து

தேனும்பாலும் கலந்தால மாதூர்ய ரஸமொன்றுமே விஞ்சியிருக்குமா போலே ஏகரஸமாக விருந்தவர்களென்று ஒருயோஜனை யருளிச்செய்து, தேனும் தேனும் பாலும் பாலும் தன்னிலை தான் கலந்தாப்போ விருந்தவர்களென்று அந்ததாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (விஜாதீயேத்யாதி). ... (அ)

மூ.—சேயனெனறும் மிகப்பெரியன் துண்ணோர்மையினுயவீம்

மாயையைய யாரு மறியாவகையானிடமென்பரால்

வேயின்முததுமமணியும் கொணர்ந்தார் புனல்காவிரி

ஆய பொன மா மதிள் சூழ்ந் தழுகார் தென்னரங்கமே. (கூ)

பதம்	உரை	பதம்	உரை.
வேயின்	முககிலவின்று முதிர்	ஆர்	ஸம்ருத்தமான
முததும்	முத்துக்களையும் [ந்த	புனல்	ஜலத்தையுடைய [ம்,
மணியும்	ரதநங்கமையும்	காவிரி	திருக் காவேரியினு
கொணர்ந்து	கொண்டுவிந்து தன்	ஆய	தருகியாய்
	ள சினறுள்ள	பொன்	பொன்போலே ஸ்ப்
			ருஷணீயமாய்

பெரியதிருமொழி, இ-ப, சு-தி, சு-பா, அல்லி. அஅங்

முடி	பெரிதுமான	இம்மாயையை இந்த ஆஸ்சாய சக்
மதின	ப்ராகாரங்களிலும்	யாரும் எவராலும் [தியை
குழந்த அழகு	ஆர் தென்னாங்கம்,	என்றும் எக்காலத்திலும்
சேயன்	தூரஸ்த்தனையிருந்தும்	அறியா அறியக்கூடாத
மிகப்பெரிய	ஸர்வாதிகனாயிருந்	வகையான் ப்ரகாரத்தை யுடைய
ன்	தும் [களிலும்	னான ஸாவேஸ் வர
துண்	ஸூக்தம் பதார்த்தங்	ஹுடைய
நேர்மையி	உட்புக்கு அதிஸூக்த	இடம் என்பர். (க)
னய	மமா யிருக்கையா	
	கிய	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) தூரஸ்த்தனாய் ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்கு மிருப்பு, ஸூக்தமவத்தி லதி ஸூக்தமபமான பதார்த்தங் னொங்கும் புக்கு வ்யாபித்துத் தரித்துக் கொடுநிற்கையா கிற இந்த ஆஸ்சாய சக்தியோகம், எத்தனையேனுமளவுடையராலு மொருநாளு மறியவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேச மென்பர்கள்.

(வேயித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்தி லுண்டானவேய்க ளுதிர்த்த முத்தும், அதிலுண்டான மணிகளையும் கொண்டு வந்து ஷ்ரேடாரின் றுள்ள மிக்க புனலையுடைத்தான காவிரி. உள்ளுச்சாய்ந்த வஸ்து வுக்கு அரணாகப் போரும்படியான ஸ்பருஹணியடா யிருந்துள்ள மதிள்களாலே சூழப்பட்ட தர்ஸூயமான கோயில். ... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) கீழ் அவதாரங்களை யெவ லாம் ஸ்வார்த்தமாக அதுஸந்தித்தாப்போலே வ்யாப்தியையும் ஸ்வார்த்த மாக வதுஸந்தித்து, தம்மைப்பிடிக்க வளைத்தானென்று அவ்வுபகாரத்தை யதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“என்றும்” என்றபதத்தை “ஆரும்” என்றவந்தரம் அர்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்தோர் (ஒருநாளும்) என்று.

“ஆய” என்றதினர்த்தம் (அரணாகப் போரும்படியான) என்றது. (க)

மூ.—அல்லிமாதரமரும் திருமார்வ னரங்கததைக்

கல்லின மன்னுமதிள் மங்கையர் கோன்கலிகன்ற்சொல்

நல்லிசை மாலைகள் நாலிரண்டு மிரண்டுமுடன்

வல்லவர் தாமுலகாண்டு பின்வானுலகாள்வரே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அ. அ. ச. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ச-தி, ௧௦-பா, அல்லி.

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
அல்லி	தாமரைப்பூவைப் பி றப்பிடமாக வுடை ய [பிராட்டியார்	சொல்	அருளிச்செய்ததாய்
மாதர்	பெண்ணான பெரிய	நல்	அழகியதாய்
அமரும்	பொருந்தி நித்யவாஸ ம் பண்ணுகின்ற	இசை	காந்த்தோடுகூடின
திரு	அழகிய	மாலைகள்	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூப மான
மார்வன்	திருமார்பை யுடைய ண ஸர்வேஸ்வர ன் நித்யவாஸம் ப ண்ணுகிற	நால்இரண்டும் பத்துப் பாட்டுக்களை இரண்டும் யும் [தோடு	
அரங்கத்தை	திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேச விஷய மாக, [௧௦	உடன்	அர்த்தாது ஸந்தாதத் வல்லவாதாம் அப்யவிக்ஞமவர்கள்,
கல்லில்	கல்லாலே கட்டப்பட்ட	உலகு	பூலோகத்திலுள்ள திருவரங்க மென் னும் திவ்யதேசத் திலே (இருந்து)
மன்னு	த்ருடமாயிருக்கிற	ஆண்டு	பகவத்குணங்களை அ துபவித்து,
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைய	பின்	இந்த சரீரம் கழிந்த வாரே
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளா	வானுலகு	பரமபதத்தை
கோன்	ஸ்வாமியான [ர்க்கு	ஆள்வர்	ஆளக்கடவர்கள். ௧௦)
கலிகன்றி	ஆழ்வார்		

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. அல்லிமாதரமரும் திருமார்வனரங்
கத்தை யாய்த்துக் கவிபாடிற்று. “இம்மார்வைவிட்டு, பழையதாம
ரைப் பூவிலே போயிருக்க வேண்டில் செய்வதென்?” என்று அஞ்
சம்படியான மார்வைப்படைத்தவன். (௧) “அகலகில்லென்” என்
றிறே வார்த்தை. (கல்லிலித்யாதி) அரணாகப் போரும்படியான மதி
ளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்
வாரருளிச்செய்த, நன்றான இசையோடே கூடின தொடை நாவிர
ண்டு மிபண்டினையும். இதிலுண்டான ஆதரத்தாலே சேர்த்ததுபவிக்
கருர். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாக அப்யவிக்க வல்லவர்கள், கோயி
லிலே யிருந்ததுபவித்து, பின்னை சரீர ஸமநந்தரம் பரமபதம் தாங்
களிட்ட வழக்காகப் பெறுவார்கள். (௧௦)

பெரியவாச்சரன்பிள்ளை திருவழகனே சரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி) “அல்லி” என்று - தாமரை யிதழாய், அதில் “மாதரம்ரும்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமரு ளிச்செய்கிறார் (இம்மார்வை யித்யாதி). கல்லாலே, மன்னு - த்ருடமாயி ருக்கிற வென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்த்யாதி). பத்து என்னாதே இப்படிப் பிரித்துச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய் கிறார் (இதிவித்யாதி). இத்தால் - இரண்டிரண்டாக வொருநாலும் தனி யே ஓரிரண்டுமாகப் பிரிக்கைக்கு, “உந்தி” “வையம்” என்கிற விரண்டும், உலகுண்ட வடதளசாயி விஷயதயா ஒரு சேர்த்தியுடைத்தாய், “விளைத்த” “வம்பு” என்கிற விரண்டும் - ராமன் விஷயமாகையால் ஒரு கோவையுடை த்தாய், “கலை” “கஞ்சன்” என்றிரண்டும் - க்ருஷ்ண விஷயமாகையால் அநொரு நேருடைத்தாய், பரத்வ ப்ரதிபாதகமாய்க்கொண்டு அதுக்குறுப் பான ஸ்ரியப்பதிவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற “சேயன்” “அல்லி” என்கிற பாட்டுக்கள் ஒரு சேர்வை, இப்படி நாலுத்விதத்தில் ஒருப்ரேமமும் திருக் குறளன் விஷயம் ஒருபாட்டும் ஸகலாவதாரஸமுதாய விஷயமாக ஒரு பா ட்டுமாயிருக்கிற “பண்டு” “ஏனம்” என்கிற விரண்டில் தனித்தனியே ஒரு ப்ரீதியு முடையராய், இப்படி விசேஷித்தா ரென்றதாய்த்து. “உடன்” என்றதுக்கு உக்தப்ரகாரமான சேர்த்தியில் கருத்துடன் என்றர்த்தம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாக) என்று. அரங்கத்தை ப்ரதி பாதிக்கிற திருமொழிக்கு * அரங்கன் திருமுற்றத்தடியாரோடிருக்கையை பல(ஃ)மாகச் சொல்லவேண்டுமெனையாலே, “உலகாண்டு” என்றது - பூலோகத்தில் ஸ்ரீமம்மந்திரமான விடத்தி விருப்பைச் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (கோயிலிலே யித்யாதி). (கௌ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வரா திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து அஞ்சாந் திருமொழி

வெருவாதாள் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தன்னைப்பேணாதே ஈக்ஷிக்குமவன் ஸந்நிவிதனாயிருக்க, அபேகை யுண்டாயிருக்க, அபிமதமான கைங்கர்யம் பெருமையா லே தமக்குப்பிறந்த அவஸாதாதிசயத்தை, பகவத் விரஹத்தால் வந்த ஆற்றாமையோடே இருக்கிறு னொரு பிராட்டி. தசையை யது

அ.அ.சு பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, சு-பா, வெருவாதாள்.

ஸந்தித்து, “அவனை இவளோடே கூட்டமாட்டு கிறிலேன், இவளை நோவுபடாதபடி பண்ணமாட்டுகிறிலேன், எத்தைச் செய்வேன் !” என்று நோவுபடுகிறு ளொரு திருத்தாயார் பாசுரத்தாலே யருளிச் செய்கிறார். (*)

அநு — வெருவாதாளின் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் தமக்கு பஹுப்ரகாரமாக அவன் பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்தித்தவர்; இதில் அவஸாதத்தாலே நோவுபடுகைக்கு ஸங்கதி யென்னென்ன; தாம் பல திருப்பதிகளிலும் துழைந்தவிடத்திலும் நினைத்தபடி பரிமாற முகங் கொடாதிருக்க, அவன் *ஏனமீனாமையோ டரிகுறளாய் பலபடியுடைய னாய் அபேக்ஷித்தா ரபேக்ஷித்தபடி செய்யுமவன் என்னபேக்ஷிதம் செய்யாமல் போனானென்று நோவுபட்டு பிராட்டி தசையை யடைந்து வாய் வெருவுகிறு ரென்னும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (த ன் னை யி த் யாதி). (*)

மூ.—

வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே யென்வின்றுளால் மருவாளாவென்குடங்கால் வானெடுங்கண்டியில் மறந்தாள்வண்டார்கொ ளருவாளன்வானவாதமுயிராளனெலிதிரைகீர்ப்பெளவம்கொண்ட [ண்ட திருவாள னென்மகளைச் செய்தனகொளவனம நான் சிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெருவாதாள் (எனமகள்) அச்சமற	தவளாய்க் கொண்டு	துயில் மறந்தாள்	உறக்கத்தை மறந்துவிட்டாள் (சித்ரை போகிறிலள்),
வாய்வெருவி	வாய்புலற்றினவளாய்	வண்டு	வண்டுகளினாலே
வேங்கடமே	திருவேங்கடமே என்	ஆர்	பூர்ணமான
வேங்கடமே	து பலகாலும் சொ	கொண்டல்	மேகம்போன்ற [ய்,
என்கின்றாள்	ல்லாநின்றாள்,	உருஆளன்	திருமேனி யுடையனா
ஆல்	கஷ்டம்,	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
என்குடங்கால்	என்மடியில்	உயிராளன்	ப்ராணபூதனாய்,
மருவாள்	பொருந்துகிறிலள்,	ஒலி	சப்தியாரின்ற
ஆல்	கஷ்டம்; [ணமாய்	திரை	அலைகளினுடைய
வாள்	வாள்போலே திக்ஷ	நீர்	ஜலத்தையுடைத்தான
நெடு	பரப்பையுடைத்தான	பெளவம்	ஸமுத்தரத்திலே [ன
கண்	கண்களிலே	கொண்ட	பிறப்பை யுடையளா

பெரியதிருமொழி, ரூ-ப, ரூ-தி, க-பா, வெருவாதான். அஅஎ

திரு	பெரிய பிராட்டியார்	செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
	க்கு [வேஸ்வரன்	நான்	நான்
ஆளன்	வல்லபனுமான் ஸர்	எங்ஙனம்	எப்படி
என்மகளை	என்னுடைய பெண்	சிர்திக்கேன்	நினைப்படுவேன்? (க)
	பிள்ளையை		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) பெருமானுடைய இங்குத்தை வரவாதே பிடித்து ஆற்றாமைக் குடலாமபடி. காணும் பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயம். “திருப்பாணாழ்வார் (க) ‘அன்று நேர்ந்த நிசாசாரை’ என்று - ராவணவதமேதுடங்கிப் பெருமானை அடியொத்தினர், அது தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கிடந்தது; (உ) ‘மந்தி பாய்’ என்று - பரமபதமே துடங்கி அடியொத்தினர், திருமலையிலே புகுந்துகிடந்தது; அங்கே பார்த்தவாதே நின்றபடியைக் கண்டார், இன்னமும போக்கிலே ஒருப்பாடுதோற்றி யிருந்தது என்று அவ்விடமேதுடங்கி அடியொத்தினவாதே வடக்குத் திருவாசலாலே புகுந்து, படுக்கை இங்கேயாயிருந்தது’ என்று, பட்டர் *அமலனாதிபிரானுளிச்செய்யாநிற்க நான் கேட்டேன்” என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தார் (வெருவாதான்) அஞ்சாதாளென்றபடி; நெருசில்களவு கலசாமையாலே, தனக்கோடுகிறது சிலர்க்கு அஞ்சி மறைத்தல், சிலர்க்கு வெளியிடுதல் செய்யும் பருவமல்லாதவன்.† அஞ்சவறியாதவ ளென்னை. நன்னால் மறைக்கலாவதெல்லாம் மறைத்தாள், மறைக்க முடியாமை. அவ்வளவேயோ, பரத்வத்தைவிட்டு, வ்யூஹத்தை விட்டு, விபவங்களைவிட்டு, உகந்தருளின தேசத்தையே வாய்வெருவி யிருக்கும்படியாய் விழுந்தது. ஒருகால் “திருமலை” என்னு, பின்னையும் உள்ளூப்புத வறிகிறிலன். (ங) * “காட்கரையேத்தும் அதனுட் கண்ணு” என்கிறிலன். (என்கின்றாளால்) அப்பேச்சு தனக்காகர்ஷக மாயிருக்கிறபடி. (ச) “சீதே மஹா ஸ்ரீ - வீதேதி மதுராம வானீம்” என்று வாய் வெருவுவானவனு யிருக்க, அத்தலை யித்தலை யாய்விட்டது. “வீதேதி மதுராமவானீம்” என்று சொல்லுகிறவர்தாம் *தீமதாம் (திமதாம்) வரராய், வார்த்தை தான் பிராட்டி விஷயமான பேச்சாய், பிரிவால் வந்த மிடற்றில் துவட்சியாலே சொல்லுகிறது சால மதுராமாயிருக்குமிதே. “பட்டர் ‘அழகிய மணவாளப்

(க) அமல-உ. (உ) அமல-ங. (ங) தி-வாய்-க-ஈ-எ. (ச) ரா-ஸ்-ந-ஈ-ச-ச.

† களவு-யெளவநம். ‡ (பா) அஞ்சிமறையாதவன்

அ.அ.அ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௫-தி, க-பா, வெருவாதாள்.

பெருமாள்' என்னும் போதும், அநந்தாழ்வான் 'திருவேங்கடமுடையான்' என்னும் போதும், பா(ஞ)வபந்தமடையத் தோற்றி யிருக்கும்படி காண்!" என்று ஜீயர்.

மற்றொன்றை வாய்வெருவாள்; ஏதேனு மளவிலும் முன்பு உன் மடியிலே வைத்து ஆற்றப்பார்க்கில் ஆறும், நீ அப்படி ஆஸ்வஸிப் பித்தாலோவென்ன; பண்டு மருவிப்போந்தவள் என்மடியிலிப்போது மருவுகிறிலள். அதுதான் செய்யாமையு மில்லை; இவளிசையாமையு மில்லை; அப்படி இவளால் செய்து தலைக்கட்டப் போகிறதில்லை. "தாய்மடி" என்று † மனிச்சடித்து நெருப்பிலே யிருக்கப்போகாதி நே; தாய்மடியும் பொருந்தாதபடி ஆர்மடி இவளை இப்படி துஸ்ஸரி கைப் பண்ணிவிட்டதோ! அறிகிறிலேன். என் மடியல்லது அறியாதவள் என்மடியில் பொருந்துகிறிலள். மடியிலிராளாகில் படுக்கையிலே வளர்த்தி உறங்குமாகில் பார்த்தாலோ வென்ன (வாணெடுங்க ணித்யாதி) அது, முதலிலே பிடித்து வ்யுத்பத்தி பண்ணுவிக்கவே னும். (வாள்) ஓராளு மொருநோக்கும் நேராயிருக்கை. (நெடுங்கண்) போக்தாவால் புஜித்துக் கரைகாண வொண்ணாதகண். பெரிய ஊர் குடி வாங்கிடுப்போலே கண்ணில் பாப்பித்தனையும் நிதரை குடிபோ னபடி. ஆகையால், கண்ணில் பரப்பித்தனையும் தலைச்சுமையாய்த்து,

(க) “नैःषज्जन्तु” - நோபஜநம் ஸ்மரன்” என்னப்பண்ணி ரைச் சொல்லுகிறதுமேல், (வண்டாரித்யாதி) வடிவழகாலும் சேஷ்டி தங்களாலுமாகவாய்த்து இப்படி பண்ணிற்று. அகவாயில் ஜலத்தி னுடைய ரஸ்யதையாலே மேகத்திலே வண்டுகள் படிந்திருக்கு மென் றுமாம். (வண்டு) (உ) “செங்கட்கருமுகிலின் திருவுருப்போல் மலர் மேல் தொங்கிய வண்டினங்காள்” என்று வண்டை வடிவுக்குப் போலி யாகச் சொல்லிற்றே. (வானவரித்யாதி) இவ்வடி தன்னை அரைக்க ணம் கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி ாறவைக்கில், ஒரு ஈடாக ஜீவியாத படி பண்ணுமவன். (ஒலியித்யாதி) கடலைக்கடைந்து பிராட்டியை லபித்தவன். (என்னித்யாதி) அவளைப் பெறுகைக்குச் செய்ததித்த னையும் போருமாய்த்து இவளை நோவுபடுத்துகைக்குச் செய்ததும், (எங்ஙன மித்யாதி). இவள் தன் ஸர்வவத்தையும் நேர்ந்து செய்தத் தை என்னாலே நினைக்கப்போபோ? அவனகப்படுத்த இவள் குமிழி

(க) சாந்தோ-அ-கஉ.

(உ) நா-தி-க-௫.

† மனிச்சடித்து-முனையாலே சலிகைபண்ணி. சலிகை-செல்வாகுரு.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௫-தி, ௧-பா, வெருவாதாள். அஅக

நீருண்ணுமித்தனை யொழிய, கரையிலே நிற்கிற வெண்ணல் “இன்ன படி” என்று நினைக்கப்போமோ? (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) கீழே திருவரங்கத்தை அதுபவித்தவராயும், மேலும் அரங்கத்தையே அதுபவிக்கையாலும், இத் திருமொழி நிகமத்திலே - “திருவரங்கத் தம்மானைச் சிந்தைசெய்த” என்றிருக்கையாலும், கோயிலையன்றோ வாய்வெருவ வேண்டவது, திருமலையை வெருவுகைக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெருமானுடைய வித்யாதி). (க) “ಎರಣ್ಣುಯ್ಯನು ಒಳಿವಣ್ಣು ಕೆಳುಸು : ದತ್ತಾಯ - ವಿತೇರಿಕ್ಕಿವಾಗು ಲಪತ್ತಾಯ ವಿಪೇಣ್ಣಕ್ಕರುತೆಪುನು : ತತ್ತಾಯ” என்றன்றோ வரவாறு, திருமலை வரவாறுவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருப்பாಣ್ಯுவாரಿத்யாதி). *ಅಮಲನುತಿಪಿರಾನಿಲ್ ಮುತುರ್ಮಾಡ್ಪಿಲ್ - ಪರಮಪತ್ತೆತೆಯು ತಿರುಮಲೆಯು ತಿರುವರಂಗಮುಮಾಕ ಅನುಪವಿತ್ತ ವರಂತರಮ್, ತಿರುವುಕಣ್ಣಂತವನೆಯು ಕಾರುತೆಯು ಮತುಪವಿತ್ತಮ್, ಮುನುರ್ಮಾಡ್ಪಿಲ್ - ತಿರುವುಕಡತ್ತೆತೆಯು ಮತುಪವಿತ್ತಮ್, ಇಂಥನೇ ಅರಿಯುವೆಯು ಆಲಿಲೆಯಾಯನೆಯು ವೆಣ್ಣುಯ್ಯನು-ವಾಯನೆಯು ಮತುಪವಿತ್ತುப் ಪೊಂತೆತೆಲ್ಲಮ್, (ಁ) “ಮರಣ್ಣುನಿನೇ ಕಾಣವೇ” என்ற ಅತಿಮಾತ್ರ ಪ್ರಾವಣ್ಯತ್ತುಕ್ಕುಕ್ ಸೇರ ಅடியೊತ್ತಿನಿತ್ತಿನೆ ಯೊழಿಯ, ಇವர்க್ಕು ಅವற்றಿಯು ಪ್ರಾತಾನ್ಯೇರ ಪ್ರೇಮಮಿಲ್ಲೆಯೆನ್ನ ವೆಣ್ಣುಯ್ಯನು, ಪದರ್ ತಿರುವಾಸುಕಣಾಲೇ ಪುಕ್ಕುಂತತಾಕ ಅನುಪಮುಂಡಾಯ್ತೆತ್ತೆನ್ನು ಅನುಗ್ರಿಸ್ಸೆಸ್ಯತಾರಾಕೆಯಾಲೇ, ಇವ்வಾழ்வಾರುಮ್, ಕீழ்த்தಿರುಮೊழಿಯಿಲ್ - ಆಲಿಲಮೇವು ಮಾಯನ್ ಮುತಲಾಕ ರಾಮಕ್ಕುಣ್ಣುತಯವ ತಾರುಕಣೇ ಎಲ್ಲಮ್ பெரியಪெருಮாளಾಕ ಅನುಪವಿತ್ತಪடி. ಸೊಲ್ಲುಕೆಯಾಲ್, ಪಾರಿಸೇಶ್ಯಾತ್ ತಿರುಮಲೆಯ ಅடியೊತ್ತಿನ ಪடியೆಯು ಸೊಲ್ಲ ವೆಣ್ಣುಯ್ಯನು ಅತ್ತೆತೆ ಇப்பಾಡ್ಪಿ ಲನುಗ್ರಿಸ್ಸೆಸ್ಯತಾರೇನ್ನು ತಿರುವುಗಣಮ್. “ಮಂತಿಪಾಯೆನ್ನು” என்றತ್ತೆ, “ನಿನ್ನರಪடியೆಯಕುಂಡಾರ್” என்றತ್ತೆ ದರ್ವಯಿப்பது. ಅಂಶಾಮೆಕ್ಕು ಡೇತುವೆನ್ನೆನ್ನ ವನುಗ್ರಿಸ್ಸೆಸ್ಯತಿ (ನಂಱಿ ಲಿತ್ತಾತಿ) ಕಣವು ಕುಸಾಮೆಯಾವ ತೆನ್ನೆನ್ನ ವನುಗ್ರಿಸ್ಸೆಸ್ಯತಿ (ತನಕ್ಕಿತ್ತಾತಿ). †ಪಾಲ್ಯತ್ತಾಲೇ ಮಹಾಕುಮಾರ್ತಾಮಯನರಿಕ್ಕೇ, ಅವುಂತೆತೆ ಮುತ್ತು ಅತ್ತಾಲೂ ಮಹಾಕುಮಾರ್ತಾಗೆನ್ನಿತ್ತಿ (ಅಂಶ ಲಿತ್ತಾತಿ). ಎತ್ತಿನೆತಕೆ ಮುತ್ತುನು ಧಾಯ್ಕು ಉಗಿಕ್ಕವೆಣ್ಣು ದಾವೋ ವೆನ್ನ ವನುಗ್ರಿಸ್ಸೆಸ್ಯತಿ (ತನ್ನಲಿತ್ತಾತಿ). (ಮುடியಾಮ) ಎನ್ನವರಂತರಮ್, ವೆರುವುಗಣು ಎನ್ನು ಸೇಷಮ್. (ಅವ್ವಣವೆಯೋ) ಎನ್ನ

(ಕ)-

(ಁ) ಅಮಲ-ಕ೦.

† ಧಾಯ್ಕು ಮಹಾಕುಮಾರುಮ್ ತೊಳಿಕ್ಕು ವೆಣ್ಣಿಯಿಡುಕೆಯು. ಪಾಲ್ಯತ್ತಾಲೇ ಮಹಾಕುಮಾರ್ತಾಮಯನರಿಕ್ಕೇ ಅವುಂತೆತೆಮುತ್ತು ಅತಿಗುಲೂ ಮಹಾಕುಮಾರ್ತಾಗೆನ್ನಿತ್ತಿ (ಅಂಶಿ ಮಹಾಯಾತವು ಎಣ್ಣು) ಎನ್ನು ಅರುಮ್ ಪಾಂತರಮ್, ಇದುಕ್ಕುತುಣುಮಾಕ, “ಅಂಶಿ ಮಹಾಯಾತವು” ಎನ್ನು ಲಿಲವ್ಯಾಕುಪಾನ್ಯೇಕಾಸುಕಣಿಲ್ ಪಾಡು ಕಾಣ್ಕಿತ್ತು.

றது- அவன் பேரைச்சொல்லி வாய்வெருவுகிற மாத்ரமேயோ என்றபடி. வீப்ளாதாத்தப்யம் (ஒரு காலத்தியாதி). உன்னப்பக - திருவேங்கடத்தான் பேர்சொல்ல. வெருவாவின்றான் என்று ஒரு சொல்லால் சொல்லாதே, கீழே 'வெருவி' என்றுவைத்து "என்கின்றான்" என்றதக்குத் தாத்தப்ய மருளிச்செய்கிறார் (அப்பேச்சித்தியாதி), "ஆல்" என்று ஆஸ்ஸர்யமாய், அதின் தாத்தப்ய மென்னவுமாம் "என்கின்றான்" என்கிற வர்த்தமாந நிர்ந்தேசத் தாலே - பெண்பிள்ளைக்கு இதிவினிமை தோற்றுகையால், அத்சைத் திருத்தாயார் சொல்லுகிறனாக யோஜிக்கவுமாம் பெண்பிள்ளை பேச்சினி தானப்போலே அழகிய மணவாளப்பிள்ளை பேச்சு மினிதாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதேத்தியாதி) அன்றிக்கே, ஆல் - விஷாதத் திலே அதின் தாத்தப்யமாகவுமாம். இடைவிடாம லதுவந்திக்கைக்கு போக்யதை குறைவற்றிருக்கு மென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தகந ஸூரவகமாக ஸூராக்யாதா ஈடுபடுகிறாரென்னவுமாம். "ஸீதே" என்று இரண்டெழுத்துக் கூட்டினால் இதில் மாத்ரய முண்டாகைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதேத்தியாதி) இப்பெண்பிள்ளை தனக்கினிமை தோற்றச் சொன்னானென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (பட்டரித் யாதி). அன்றிக்கே, பாவபந்தமுடையார் சொல் எல்லார்க்கும் போக்ய மாயிருக்கு மென்கைக்கு நியாமக மாகவுமாம்.

மேலுக்கவதாரிகை (மற்றொன்றை யித்தியாதி). (வெருவான்) என்ற வர்த்தரம், ஆகிலும் என்று சேஷம். இப்போது "மருவான்" என்றதக்கு, ஞான்பு மருவுத்தண்டாகவேனுமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (பண்டித்தியாதி) இப்போது மருவாமைக்கு ஹேது என்னுடங்காலாகை யென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அதுதானித்தியாதி) நான் தாயாராகையாலே ஆஸ்வஸிப்பியாதே உபேக்ஷித்தவருமன்று, பெண்ணாகையாலே அவன் வந்திராதே போனவருமன்று, மடியிலிருப்பு அவன்மடியிலிருப்புக்கு ஸ்மாரகமாய் பாதக (பாடக) மாகையாலே இருக்கமாட்டாதே போனானென்று கருத்து. "ஆல்" என்று விஷாதப்படுகையுக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (தாயித்தியாதி) தாய் மடியிலிருக்கப் போகாதிருப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். பிண்டிதார்த்தம் (என்மடியித்தியாதி). "நெடும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தாயாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்தியாதி)

வண்டோடொத்த உருவமென்று சப்தார்த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (செங்கணித்தியாதி). (சொல்லிற்றிறே) என்ற வர்த்தரம், அப்படியாகவுமாம் என்று சேஷம். பெளவத்திலே பிறப்பைக்கொண்ட திருவானென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கடலையித்தியாதி). "நான் சித்திகேனே" என்கையாலே - அவனையு மிவனையும் வ்யாவர்த்திக்கிற தென்கிறார் (இவன் தன்னித்தியாதி). (க)

மு.—

கலையாளா வகலக்குல் கனவளையும் கையாளா வென்செய்கேன் நான்
விலையாளாவடியேணவேண்டுதியோ வேண்டாயோவென்னுய்மெய்ய
மலையாளன் வானவர்தம் தலையாளன் மராமரமேழய்த வென்றிச்
சிலையாளனென்மகளைச் செய்தனக ளெங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அகல்	பரந்த [து]	என்னும்	என் றுச் சொல்லாநின்
அல்குல்	நிதம்பப்ர தேசமான		றாள்;
கலை	வஸ்த்ரத்தை	மெய்யம்	திருமெய்ய மென்றி
ஆளா	தரிக்கிறதில்லை;	மலை ஆளன்	திருமலையைவாள்ஸ்த்
கனம்	ஸ்வரணமயமான		தாநமாக உடைய
வளையும்	வலயங்களுந் [பற்றி		லாய்
கை	(இவள்) கைகளைப்	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
ஆளா	ஆளமாட்டுகிறதில்லை;	தலைஆளன்	ஸ்வாமியாய்க் கொ
	(தங்குகிறதில்லை);	ஏழ்	ஏழாண [ண்டு
நான்	நான் [ன்?	மராமரம்	ஸால வ்ருகைக்களை
என்செய்கே	எத்தைச்செய்வே	யத்த	பிளந்துவிட்டது
ன்	[ருந்தின என்னை	வென்றி	ஜயசீலமுமான
அடியேனை	தாஸ்யத்திலே பொ	சிலைஆளன்	பாணத்தை யுடையவ
விலையாளா	க்ரய விக்ரயார்த்த		னுமான சக்ரவர்
	யாம்படி கொள்		நதித் திருமகன்
	னகக்கு	என்மகளைச்	செய்தனகள் எங்ஙனம்
வேண்டுதி	இச்சிப்பாயோ?	நான் சிந்திக்கேனே.	(உ)
யோ	[யோ?		
வேண்டாயோ	இச்சிக்கமாட்டா		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு, (கலையாளாவகலக்குல்) அடியில்,
அகன்றிருக்கும் நிதம்பப்ரதேசமானது இப்போது விபலாக்குசமா
கையாலே பரியட்டத்தை ஆளுகிறதில்லை, (கனவளையும்கையாளா)
ஸ்லாக்யமானவளை கையில் தங்குகிறதில்லை, (என்செய்சேன்றான்)
இவள் பரியட்டப்பண்பும் கையும் வளையுமே ல்வநமாயிருக்கக்கூடவ
நான் எத்தைச்செய்வேன்? பரியட்டத்தையும் வளையையும் தங்கு
படி பண்ணுவேனோ, இவளை ஈடுபடாதபடிபண்ணுவேனோ, அவளை
ஆளாகக்கொள்ளும்படி பண்ணுவேனோ, எத்தைச்செய்வேன். (விலை
யாளாவித்யாதி) இது இரண்டுபடி, - விலையை ஆளாத அடியேனை -
உன்னாலும் பிறர்க்காகவொண்ணாதபடி அநர்யார்த்தையான வென்
னை; அன்றிச்சே, விலையாளாக - உனக்கு க்ரயவிக்ரயார்த்தையாக -

பெரியதிருமொழி, ௩௮, ௩-தி, ௨-பா, கலையாளர்.

இஷ்டவிநியோகார்ஹையாக, என்னைக்கொள்வதெனியோ? கொள்ளாயோ? நான் ஜீவியாதொழிய என்னும்; (க) “சாஸ்திரம் - தாவத்தியஹம்” இய்யாதிவத்.

(மெய்யமித்யாதி) * அயர்வறு மமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்துத் தன்னெளலப்பத்தைக் காட்டி. “விலையாளவடி யேனை வேண்டுதியோ?” என்று இவனையிட்டுச் சொல்லுவித்துக் கொள்கைக்காகத் திருமெய்யத்திலே வந்து ஸநநிஹிதனவன்; (௨)* பின்னா னுர் வணங்குஞ் சோதியிற்போலே; (௩) “ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ - யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா” என்கிறபடியே-முற்பாடான ஸ்ரீ களுக்கு மவ்வருகாயிருந்துவைத்து, இவ்வருகுண்டான பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காகவிதே இங்கு வந்ததும். (மராமரமித்யாதி) தன்னைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளாதார்க்கும் மமுவேந்திக்கொடுத்துக் காரியம் செய்யுமவனன்றோ. (என்மகளித்யாதி) மஹாராஜரை விஸ்வவிப்பிக்கைக்குச் செய்ததித்தனையும் போருமாய்த்து இவனை விஸ்வாஸம் குலைக்கைக்குச் செய்ததும். தானேரகுகன் என்றிருக்குமிவனை, வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினானே. பெறுவிக்குமத்தைப் பார்த்தால், “நமக்கொன்று செய்யப்ராப்தியுண்டோ” என்றிருக்கிறானிவள்; “பெறுவதவனையானால் இருந்தவிடத்தே யிருக்கப்போமோ” என்றிருக்கிறாள் மகள். (௨)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வடவேங்கடத்தை வாய் வெருவினவனவன்றிக்கே, தெற்கில் திருமெய்ய மலையாளனை முன்னிட்டு வந்து ஸம்ஸ்லேஷியாமையால் பொய்யமலை யனறெண்ணி, “வேண்டுதியோ வேண்டாயோ” என்னும்படி விரஹகார்ப்பம் மிகுத்து வாய்வெருவினமையைச் சொல்லித் திருத்தாயாரா கூப்பிடுகிறென்று ஸங்கதி.

அவ்வுல் அகன்றிருந்ததான கலையாளாதே யிருக்குமோ வெண்ணவருளிச்செய்கிறார் (அடியிலித்யாதி). அடியில்- விஸ்வலக்ஷத்துக்கு முன்பு என்றபடி. கையில்தங்கி நிறம்பெற விருக்கும் வளைகளும் கையைப்புற்றி ஆளமாட்டாதாய்த் தென்று விவகரித்துத் தாற்பாய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீஸாக்யேத்யாதி) “கனம்” என்றது - கடைக்குறைத்தலாய், கககமென்றபடி. “நான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவளித்யாதி). (பண்பும்) உடையத்கும். இத்தால்-“கனவனை அஹம் மமக்குநிகன்” என்கிறபடியே த்யாஜ்யமானவை இரண்டும் ஆகாராந்தரத்தாலே (ச) “சாஸ்திரம் - தாவத்தியஹம்” என்கிறபடியே உபாதேயங்களாய், நானென்று அபிமானித்

(க) ரா-ஸு-நச-நக, (௨) தி-நெ-கா, (௩) பு-ஸ-உ- (ச) ரா-ஸு,

துக்கொண்டு கையும்கைங்கர்யமுமா யிருக்கை உபாயாத்ய(நீ)வஸாயத்
துக்கு அபேகிதமென்ற ஸ்வாபதேசம் ஸஞ்சிதமாய்த்து. (ஆளாகக்கொள்
ளும்படி) இவனை அடிமை கொள்ளும்படி. (கொள்வதியோ) என்ற வநந்
தரம், ஜீவிக்கும்படி என்று சேஷம். அவனானவிட்டால் ஜீவியேனென்ற
விடமுண்டோ வென்ன (தாவத்யஹமித்யாதி); “நாஸ்யஸா” ச பிசா ந
சாஸ்யஸா” பிசாஸ்ய - நசாஸ்ய மாதாநபிதா நசாஸ்யஸ்ஸநேஹாத்
விசிஷ்டோஸ்தி மயாஸமோவா 1 தாவத்யஹமித்யாதி; ஜீவிவியேயம் யாவத்
ப்ரவ்ருத்திம் ஸ்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய” என்று - பெருமாளிடத்தில் ஸ்நேஹத்
தில் வந்தால், தாயும் தகப்பனும் மற்றுமுள்ள பந்துஜநமும் என்னிலும்
மிருத்தாரும் ஒத்தாருமில்லை, ஆகையாலே, பெருமானுக்கு நானும் வே
ணும் வேண்டாவென்னும் ப்ரக்ருஷ்டையான மனோவ்ருத்தி கேட்குமள
வும் ஜீவித்திருக்க நினைவாகின்றேன் என்கையாலே - வேண்டாதபாது
ஜீவியாமை லித்தமிதே என்று கருத்து.

“வானவர்தம் தலையாளன், மராமரமேழய்த வென்றிச்சிலையாளன்”
மெய்யமலையாளன்” என்றவயித்தருளிச்செய்கிறார் (அயர்விய்யாதி). (என
லப்பத்தை) என்றது - மஹாராஜர்க்காக மராமரமேய்த எள்ளலப்பத்தை
என்கை. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (பின்னானித்யாதி). “இமையோ
ர்க்கென்றும் முன்னாய” என்றத்தையும் கூட்டி ப்ரமாண பூர்வகம் பாசு
ரத்துக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (யத்ரேத்யாதி). எள்ளலப்பத்தைக் காட்
டினமையை ப்ரதீக பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (தண்ணியித்யாதி). “என்மக
ளைச் செய்தனகள்” என்று வெறுத்திருக்கிற திருத்தாயார், கீழே விஸ்வாஸ
னேதுவான அபதாநத்தைச் சொல்லுகை எங்ஙனே சேருமென்ன வரு
ளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரை யித்யாதி). விஸ்வாஸம் குலையும்படி பண்
னின தென்னென்ன (தானேரக்ஷகனித்யாதி); இத்தால் ரூப்ய(ஹாஸ்ய)முக
பர்வதத்தில் தன்னுடைய ஓஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹர்ச்சுத்வமாகிற
உபாயத்வத்தில் விஸ்வாஸம் பிறக்கைக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்து உபாயத்
வத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டதெல்லாம், ஸத்யபர்வதமான மலையில்வந்து
ப்ராப்யவைலக்ஷணயத்தைக்காட்டி, “அவனே உபாயம்” என்றிருக்கிற
பெண்பிள்ளை அத்யவஸாயத்தைப் போக்கி, ஸ்வயத்ந பரையாக்க வந்தா
னென்னும்படி வந்தாலும், தத்துகுணமாக ஆளாதே கூப்பிடப் பண்ணின
னென்று வெறுக்கிறுளென்று தாத்பர்யம் சொல்லிற்றுய்த்து. இவள் ப்ரா
ப்யவைலக்ஷணய மடியாகக் கூப்பிடுகிறுளென்றறிந்தாளாகில் “என்கனம்
நான் கிந்திக்கேன்” என்று விசாரப்பட்டு வெறுப்பா நென்னென்ன வரு
ளிச்செய்கிறார் (பெறுவிக்கு மத்தை யித்யாதி). இத்தால் - இவள் கூப்
பிடு உபாய கோடியிலேயாய் விழுமோ என்னு மதிசங்கையாலே விசாரப்
படுகிறுளென்றதாய்த்து. பெறுவிக்குமது - உபாயம், பெறுவது - ப்ரா
ப்யம். (உ)

மூ.—

பானுயமென்னோக்கி வானெடுங் கண்ணீர்மல்கும் வளையும் சோரும்
தேனாய நறுந்துழா யலங்கலின் திறப்பேசி யுறங்காள்சாண்மின்
கானுயன் கடிமனையில்தயிருண்டு செய்பருக நநதன்பெற்ற
ஆனுயனென்மகளைச் செயதனகளமடனைமீரறிக்கிலேனே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மானுய	மாணோடொத்தாய்	உறங்காள் கா	துங்குகிறிலன் கடி
மெல்	மருதுவான	ண்மின்	கோள்; [னாய்
நோக்கி	கண்களையுடையவன்	கான் ஆயன்	காட்டிலே தற்குமவ
	பெண்ணானவன்	சடி	சைகையை யுடைத்
வான்	ஒளியை யுடைத்தாய்		தான
நெடு	தீர்க்கமான	மனையில	இடையர்க ளுடைய
கண்	கண்களிலே		கருதற்க ளி லே
நீர்	ஜலத்தை	சயிர்	தயிரை [யுள்ள
மல்கும்	விழவிடாநின்றான்,	உண்டு	புணித்து
வளையும்	வலயங்களும்	நெய்	நெய்யை [யாக
சோரும்	(கைகள் சின்னும்)	பருக	பாறம் பண்ணும்படி
	நமுவாநின்றன,	நந்தன்	நந்தகோபர்
தேனாய	தேனைப் பரிபூர்ண	பெற்ற	லபித்த [ணன்
	மாக உடையதாய்	ஆனுயன்	இடையனான கருத்த
நறு	பரிமள ப்ரசுரமான	என்மகனோ	என் பெண்பிள்ளை
துழாய்	திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட		யை வசிகரிக்கை
		செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
அலங்கலின்	மாலையினுடைய	அம்மனைமீ	ஒ தாய்மார்களை!
திறம்	ப்ரகாரங்களை	அறிவிலேன்	அறிய மாட்டுகிறிலே
பேசி	சொல்லிக்கொண்டு		ன். (ங)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மானுய) முகத்த (மூக்கு) மாய் மருது
வான நோக்கையுடையவன். (வாளிதயாதி) எதிர்த்தலையிலே கண்ண
நீரை யுண்டாக்கக் கடவ கண். வானொன்று - ஒளியாகவுடைய; ஓரானு
மொருநோக்கும் நேரானதென்றுமாய. (மெடுப்) போக்தாவின்னவல்
லாத கண். கண்ணநீரையும் தாங்கப்போகிறதில்லை; வளையையும் தாங்
கப்போகிறதில்லை. நித்ரையாலே போதுபோகுகப பார்த்தாலோவெ
ன்ன(தேனாயவிதயாதி) ஒரு தேன்வெள்ளமே! ஒரு செவ்வியே! ஒரு
தொடையழகே! ஒரு குளிர்த்ததியே! ஒரு மணமே! எண்ணென்றான்.

(கானுயனிதயாதி) தானென்னகார்யத்துக்கு வந்தான், இப்
போது செய்து திரிகிறதென்னப்புது என்று ஒன்று மறிகிறிலேன்.

(காறாயன்) (க) “கானம்சேர்து” என னும்படி - காட்டிலே தங்குமவன் நாகரிகர் செயலிலே அந்வயிப்பதே! காட்டில் மரங்களின் வாசியறி யக்கடவவன், பெண்களின் வாசியறிவதே! கடி என்று-அரண் *துன் னுபடல்களை யிட்டடைத்துச் சேமித்துவைப்பர்களிறே. (தயிரித் யாதி) (உ) “ஸுஸுஸுஸு - மஹதாதபஸா” என்று சக்ரவர்த்தி “நாடாநவொருபிள்ளை பெறவேணும்” என்று ஒருநோன்பு நோற்று பெற்றாப்போலே, “க(X)வ்யங்கள் பாழ்போகவொண்ணாது, இவற் றை புஜிப்பானொரு பிள்ளைவேணும்” என்று இதுக்கன்றோ இவனைப் பெற்றது. (ஆறாயன்) பசுக்களை மேய்க்குபவனோதான். (என்மகளித் யாதி) (ங) “ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு - யதோவாசோநிவர்த் தந்தே அப்ராப்யமஸாஸஹ” என்கிற பசவதுதர்ஷத்தைச் சிறிதறி யலாம், ப்ரணயதாரையில் அவன் செய்துகிறகிறவிவை என்னாலொ ன்று மறியப்போகிறனவிலே. (அறிகிலேன்) கீழ்ச்சொன்னவை ஒரு திங்மாத்ரமித்தனை, என்னாலறியப்போசாது... .. (ங)

அந.—மூன்றும்பாட்டு (மானாயவிய்யாதி) திருமலையிலும் மெய்யமலை யிலும் வாய்வெருவி மகளிடுபட்டபடிக்கு “நான்-என்செய்கேன்” என்று சிந்திக்கிற திருத்தாயாரைத்தேற்றுசைக்காக, சில அசலகத்தார்வந்து, “பதினாறுமாயிரவர் முதலான பெண்களை யாண்டவனன்றோ, வாசியறிந் து தானே வருவன்” என்று உணர்த்தி உறங்கப்பண்ணிக்கொண் டிருக்க லாகாதோ” என்று முந்துறத்தோற்றினவாறே, அவர்களைக்குறித்து *காடு வாழ்சாதியை விஸ்வவலிததுத் தேற்றக்கூடுமோ, அவன் செய்தனகள் என க்குத் தெரிந்ததில்லை என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“மானாய” என்றது - மான் நோக்குப் போலேயாய் என்று விவக்ஷி த்து, பலிததஸௌந்தர்யத்தை யருளிச்செய்கிறா (முகத்தமாய்) என்று. கண்ணையிப்போது விசேஷித்துக்குத் தாதபர்யம் (எதிரித்தாதி). “வா ன்”-ஆயுதமாய், அத்தாந்தரம் (ஓராளுமித்தாதி). ஒருவெட்டுக்கு ஓரான் விழுமாபோலே ஒருபார்வைக்கு ஒருவன் வசப்படுமென்கை தேனேயெ ன்னலாம்படி தத்ப்ரகசரமாய், என்றும் பரிமளத்தை யுடைத்தாய், துழாய லங்களின் - திருத்தழாய்மாலையின், திறம் - ப்ரகாரங்களை, பேசி என்று சப்தார்த்தமாய், உக்தாறுக்தப்ரகாரங்களை எல்லாம் பேசி ஈடுபடுகிறு ளென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவிதயாதி).

இவளிப்படி துழாயின் திறங்களிலே ஈடுபட்டு உறங்காமைக்கு அவன் செய்தவை என்னென்றும், வாராமைக்கு ஹேதுவென்னென்றும் வரும்

அகசு பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, ச-பா, தாய்வாயில்.

சங்கையிலே, “காளுயன்” இத்தயாதி என்று விவகரித்து, தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தானித்தயாதி) (என்னகாரியத்துக்கு) என்றது-காட்டில் வலிக்கைக்கும், மரங்களின் வாசியறிகைக்கும், நந்தன்மனையில் நெய்யும் பாலு முண்கைக்கும், பசுமேய்க்கைக்கும் என்றபடி (செய்துதிரிகிறது) என்றது - ப்ரணயதாரையில் தாழ்ந்து பரிமாறின செயல்களைச்செய்து திரிகிற தென்றபடி இவரிப்படி படுகைக்குடேறது - ப்ரணயதாரையில் செயல்களும், வருவனென்று நிர்ஸயியாமைக்குடேறது - காட்டில் வலிக்கை முதலானவையு மாகையாலே, என்பெண்ணைத் தேற்றப்போகிறதில்லை என்று கருத்து. மேலே “ஆளுயன்” என்று சொல்லாநிற்கவும், இங்கே “ஆயன்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காநயித்தயாதி). “கான்” என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலேயித்தயாதி). (அவதினோதான்) என்ற வந்தரம், இங்கு வரப்புகிறான் என்றுசேஷம். “கண்ணீர்மல்கும்” என்று-ப்ரணயதாரையிலவன் செய்தமை கிடையாமையால் வந்தவிசாரங்களைச் சொல்லியிருக்க, நீ “அறிகிலேன்” என்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சீழித்தயாதி). † (திம்மாத்தரம்-) ஏக தேசம்.

மூ.—

தாய்வாயிற்சொற்கேளாள் தன்னாயத்தோடணையாள் தடமென்கொங்கையே யாரசசாங்கணியா னெம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும் பேய்மாயமுலையுண்டிவ்வுலகுண்ட பெருவயிறறன் பேசில்நங்காய் மாயயனென்மகளைச செய்தனகள் மங்கைமீர் மதிக்கிலேனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
தாய்	நாயாண என்னுடைய	அணியாள்	(முன்புபோலே) அல
வாயில்	வாயினால் மொழிந்த		ங்கரிக்கிறிவள்,
சொல்	சொல்லையும்	எம்பெருமா	எனக்கு ஸ்வாமியான
கேளாள்	கேட்கிறிவள்,	ன்	வள் எழுந்தருளி
தன்	தன்னுடைய		யிருக்கிற
ஆயத்தோடு	ஸகலநங்கனோடும்	திருவரங்கம்	திருவரங்கம் என்
அணையாள்	சேரமாட்டாள்,		னும் திவ்யதேச
தடம்	பரந்தும் [மான		மானது
மெல்	மீருது ஸ்வபாவமு	எங்கே என	எங்கேயென்று கே
கொங்கையே	ஸ்தநங்களையே	னும்	ளாநின்றாள்,
ஆர	ஸம்பூர்ணமாக	மங்கைமீர்	யுவதிகளான
சாந்து	சந்தகத்தினாலே	நங்காய்	பெண்களே !

† “(திம்மாத்தரம்) திக்கு என்று - ஏகதேசமாய், அல்பமென்றபடி.” என்று அரும்பதாந்தரம்.

பேய்	பூதனையானவன்	மாயன்	ஆப்சர்யசக்தி யுடை
மாய	முடியும்படியாக		யனான அவன்
முலை	அவன் முலையை	என்மகளை	என்னுடைய பெண்
உண்டு	புஜித்து,		பிள்ளை விஷயமாக
இவ்வுலகு	இந்தபூமியை	செய்தனகள்	செய்தவற்றை
உண்ட	(ப்ரளய காலத்தில்)	பேசில்	சொல்லப்படுகல
	விழுங்கின	மதிக்கிலேன்	பரிச்சேதித்துச் சொ
பெருவயிற்றன் பெரிய திருவுதரத்			ல்ல மாட்டுகிறிலே
	தை யுடையனும்		ன். (ச)
மா	அபரிச்சிந்நமான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாய்வாயிலித்யாதி) ஏதேனும் தசையிலும், தாய்சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமிதே; (க) “கீகரீ” ருக்ஷகரணீ - ஜீவதோர் வாக்யகரணாத்”. தனக்கோடுகிற ப்ரேமத்துக்கு அபிமதமாக நான் வார்த்தைசொல்லிலும், தாய்வார்த்தையன்றோ! என்றிராநின்றான். (கேளாள்) அதுஷ்ட்டியாதொழிய வமையாதோ? ஹிதம்சொல்லும் த்யாஜ்யகோடியை விடுகிறான்; ப்ரியம்சொல்லும் உபாதேயரை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? தோழிமாரும் தாய்மாரோபாதி யாய்விட்டது. (உ) “ஸூகரீ - மாதரம்” என்றவோபாதி * “ஸகீ - ஸகீ” இதே. இங்குவந்தால், அன்னைபக்கலணைவுண்டு, வார்த்தை கேளாதொழுகிற வித்தனை; அவர்கள்பக்கல் அணைகையேபிடித்துச் செய்கிறிலன், அவர்களையிட்டு வளைத்துக்கொள்ளலா மென்னுமிட மும் போய்த்து. (தடமித்யாதி) தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் விட்டால், அவனை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? அவன் வரக்கடவனே, ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரங்களைத் தவிர்த்தாளென்றபடி. போக்யதையாலும் பெருத்து விரஹஸஹமல்லாதபடி ம்ருதுவுமாயிருக்கையாலே அத்தையே பேணுமாய்த்து அல்லாத காலங்களில். (கொங்கையே ஆர) அவன்வந்திருந்தாலும் அவனை த்ருணிகரித்து இத்தையே பேணுமித்தனைகாணும். (எம்பெருமானித்யாதி) தாயையும் அல்லாதாரையுமொக்க உபேக்ஷிக்கும்படி நிருபாதிபந்துவான தன்பக்கலிலே பாவ(ஈ) பந்தத்தைப் பிறப்பிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசமெங்கே? என்னுநின்றான். ஸ்வாமித்வம் இவைபோல் ஒளபாதிமல்லவிறே, (எம்பெருமான்) என்னைத் தோற்பித்தவன் என்றேகாணும் அவனையறிவது; இதிறே * நமஸ்யஸ்தார்த்தம்.

(க)

(உ) விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை-2 உ-படஸம்.

அக.அ பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, ச-பா, தாய்வாயில்.

(பேயித்யாதி) பேயினுடைய, தாய்முலையாக வஞ்சித்துக்கொடு வந்த முலையென்னுதல்; பேய்மாயும்படியாக வென்னுதல். (இவ்வுல கித்யாதி) அதுகூலாகுணத்தோடு விரோதிரஸநத்தோடு வாசியில்லை யாய்த்து அவனுக்கு ஊணாக. (நங்காய்) (க) “ஃஸ்ரீய்-மைத்ரேய” என்னுமாபோலே. (மாமாயன்) பிரிவில்முடியவொண்ணாத ஆஸ்சர் யங்கனையுடையவன். ஒருபால்யத்திலே பேய் முலையையுண்பதாம். செய்வதறியாதே என்மகளைச் செய்தன. (மங்கைமீர்) நீங்களுமெல் லாம் ஒருபருவம் ஸ்திரீத்வமுடையிகோளாயிருக்கிறிகோளிறே. (ம திக்கிலேனே) என்னால் “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்கப்போகிற தில்லை. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) இங்கனே நீ “அறிகிலேன்” என்று சொல்லக்கடவையோ, ஹிதபரையான நீயும் ப்ரியபரரான தோழி மாரு மிருக்கப் பெண்ணை வசப்படுத்த வொண்ணாதோ வென்ன; அங்கன் சொல்லவொண்ணாதபடி த்யாஜ்யகோடியிலே யாக்கி, *வெண்ணையுண் டவாயன் பள்ளிகொண்டருளும் போகமண்டபத்தைப் பிதற்றுகின்ற னென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

என்வாய் என்னாதே, “தாய்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஏதேனுமித்யாதி). தாய்வார்த்தை கேட்கவேனுமென்னு மிதக்குப் ப்ர மாணம் (ஜீவதோரித்யாதி). ஶீவநீய - ஶீவஞ்ஞ ஶீவந், ஶீவந்-ஶீவந் - ஜீவந்தீச ஜீவம்ஸச ஜீவந்தேன, தயோர்மாதா பித்ரோஃ என்றிறே இதுக் கர்த்தம். தாய்ச்சொல் என்ன வமையாதோ, “வாயில்” என்பாணென் னென்ன; அஹ்ருதயமாக வாயிலே ப்ரியமானவார்த்தை வந்தாலும் அது வும் என்வாய்என்று நினைத்துக்கேளாளென்கிறான் என்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). செய்யான்என்னாதே, “கேளான்”|என்றதுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (அதுஷ்ட்டியாதித்யாதி). தன் - தனக்கு அஸாதாரண ளான, ஆயத்தோடு, ஸகீஜநத்தோடு - சேராளென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, தாத்பர்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஹிதமித்யாதி). உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (அவாகனையித்யாதி). அவனை உபேக்ஷிக்கையாவதென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனியாதி). ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரமாவது- (உ) “கொங்கைமேல் குங்குமத்தின குழம்புபியப் புருந் தொருநான் தங்குமேல்” என்கிறபடியே விரஹதையிலும் வருவன் என் றெண்ணித் தன்னை அலங்கரித்திருக்கை என்கை. “ஆரச்சாந்தணியான்” என்றால் - சிறிதணியாகின்றாளென்று தோற்றுமே, அது கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (போக்யதையாலு மித்யாதி). “தடம்” என்றதின்ர்த்

தம் (போக்யதையாலும் பெருத்து) என்றது. இத்தால் - முன்பெல்லா மாரச் சாந்தனியுமவன் இப்போது சிறிது மணியாளென்றதாய்த்து. ஏவ காரார்த்தம் (அவனித்யாதி). தாய்முதலாக எல்லாரையும் விடுவானென்? நீ அலங்கரியாதிருப்பானென்? என்று கேட்டார்க்குச் சொல்லும் வார்த் தையைக் கேளிகோளென்று சொல்லுகிறுளென்னு மிடந்தோற்ற அரு ளிச்செய்கிறார் (தாயையு மித்யாதி); இத்தால் எம்பெருமானாகையாலே தாய் முதலானாரை விட்டேனென்றும், திருவரங்கத்தில் புருராமையாலே அலங்கரிக்கவில்லை என்றும் சொன்னுளென்றதாய்த்து.

இப்படி தசைமுறுகினால் இவள் தனித்திருக்கும்படி எங்ஙனே என் னு மபேகையிலே, “பேய்மாய” இத்த்யாதி என்று விவகசித்தருளிச் செ ய்கிறார் (பேயினுடைய வித்யாதி). மாயமுலை - வஞ்சகமான முலையென்று சப்தார்த்தம். (மைத்ரேய என்னுமாபோலே) என்றது - மேலே “மங்கை மீர்” என்று பருவத்தைச் சொல்லி எம்போதித்ததிலும், ஆத்மகுணமான பூர்த்திக்கு வாசகமான விதுவே விசேஷ்யபதமென்றபடி. “மாமாயன்” என்றதுக் கர்த்தார்த்தம் (ஒருவித்யாதி). மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (செய்வ தறியாதே) என்றது; செய்யலாம் செய்யப்போகாது என்றறியாதே என்ற படி. “நங்காய்” என்றது- ஜாத்யேகவசநமாய், [மங்கைமீரான - நங்கை கான், பேய்முலையித்யாதி, பெருவயிற்றன் - மாமாயன், என்மகளைச் செ ய்தன - பேசில் - மதிக்கிலேன்] என்றந்வயம். (ச)

மூ—

பூண்முலைமேல்சாந்தனியாள் பொருகயற்கண்மையெழுதான்பூவைபேணு ஏணறியாளெத்தனையுமெம்பெருமானறிருவரங்கமெங்கேயென்னும் [எ ன் னாண்மலரார் நாயகனுய் நாமறிய வாய்ப்பாடி வளர்ந்தநம்பி ஆண்மகனாயென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிக்கிலேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூண்	அலங்கரிக்கப்பட்ட	பேணுள்	ஆதரிக்கிறிலன்;
முலைமேல்	ஸ்தநங்கள்மேல்	எத்தனையும்	ஏதேனுமொரு வன்
சாந்து	சந்தந்தை		துவையும் [ன்;
அணியாள்	பூசுகிறிலன்;	ஏண்அறியாள்	எண்ண மாட்டுகிறில
பொரு	ஒன்றோடொன்று	எம்பெருமா	உபகாரகணனஸர்வே
	ஸத்ருசமான	ன்	ஸ்வரனுடைய
கயல்	மதஸ்யங்கள்போன்ற	திருவரங்கம்	திருவரங்கமென்னும்
கண்	கண்களிலே		திவ்யதேசமானது
மை	அஞ்சநத்தை	எங்கேஎன்	எங்கே யிருக்கிறது
எழுதாள்	இடுகிறிலன்;	னும்	என்னுளின்ருள்;
பூவை	வீலாசகத்தை	நாள்	செவ்வியழியாத

மலராளர்	கமலப்பூவில் வாஸம்	வளர்ந்த	வளர்ந்தருவின
	பண்ணுநின்றபிரா	நம்பி	பூர்ணனுமாவன
	ட்டிக்கு	ஆண்மகனாய்	புருஷஸ்தேஷ்ட்டனா
நாயகனாய்	வல்லபனாய்		ய்க்கொண்டு
நாம்அறிய	நாமெல்லாரும் அறிய	என்மகளைச் செய்தனகள்	அம்மனை
	ம்படியாக	மீரறிதிலேன்.	(இ)
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியிலே		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பூண்முலை) முத்தாரம் பூண்டிருக்கிற வென்னுதல்; தானே ஆபரணமான முலையென்னுதல் (பொரு) வே ரொன்றால் ஒருதன்னேற்றம் செய்யவொண்ணாத கண்களில், மங்க ளார்த்தமாகவும் அஞ்ஜநமெழுதுகிறிலன். (பூவை) “தன்னது” என் னத்துடங்குவதுக்கு முன்னே பேணிப்போரு மவற்றையும் பேணு கிறிலன். (ஏனறியாள்) அதுஸந்தேயபதார்த்த மின்னதென்று, லோகயாத்ரையிலொன்று மதுஸந்திக்கிறிலன். (எம்பெருமா னித் யாதி) அதில் மடஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டுகிறதில்லை.

(நாண்மலராளித்யாதி) ஸ்ரீயிபதி என்று ஒருத்தியை யிட்ட ன்றோ தம்மைவ்யபதேசிப்பது. (நாமறிய)இதொருபழங்கிணறு கண் வாரவேணுமோ; இவ்விசைவிருந்தபடி எல்லாருமறியோமோ?(நம்பி) பெண்களுக்குக்கையாளாய், அத்தாலே தன்னைப்பூர்ணனாகுகினைத் திரு க்குமவனன்றோ? (ஆண்மகனாய்) இவ்வளவிலே வந்தவாறே,(க)வேலி ௦ ௨௪௪ - பதிம்கிஸ்வஸ்ய” என்று ப்ரபுதவம் கொண்டாடாநின்றான். பெண்ணடியான் முதன்மை கொண்டாடுவதே! (என்மகளித்யாதி) † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில் தம்முடைய முதன்மை ஒறுவாய்ப்போமோ? (இ)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (பூணித்யாதி) தாய்மார் தோழிமாரெல் லாரும் த்யாஜ்யகோடியிலேயாம்படி தசை முறுகிறென்னு கின்றயாதி லும், சிறுபருவமே துடங்கி தானே ஆதரித்து வளர்த்த பூவைமுதலான லீலோபகரணங்களைக் காட்டி ஆற்றவொண்ணாதோவென்ன; அதுவும் செ ய்வொண்ணாதபடி யானொன்கிருனென்று ஸங்கதி.

“பொரு” என்று-ஒப்பாய், ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமதொழிய வே ரொப்பில்லாம லிருக்கிற கயல்கள்போலே யிருக்கிற கண்க ளென்கையா

(க) தை-நா-கக. † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில்- இவளொருத்திக்கும் தாமுங்காட்டில்.

லே - நிரதிசய ஸௌந்தர்யம் ஸ-சிதமாகையாலே - மையால் இதுக்கொரு அதிசயம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாமை பலிக்கையாலே, அததைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (வேறிய்யாதி). *பூவையைச் சொன்னது - ஸீலோபகரணங்களுக்குக் கெல்லா முபலக்ஷணமாக்கி, எம்பெருமானோடே “உன்னது, என்னது” என்று ப்ரணயகலஹம் பிறக்கைக்கு முன்புதானே பால்யந்தடங்கி விரும்பப்படு மவை என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (தன்னதித்த்யாதி). “எத்தனையும் - ஏனறியான்” என்றவயித்தர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அறுஸந்தேயேத்த்யாதி). எத்தனையும் - ஏகதேசமும், இத்தால் அறுஸந்தேயமான எம்பெருமானையும் மற்றும் லோகயாத்ரையிலொன்றும் எண்ணமாட்டா னென்றதாய்த்து. எண்ணமாட்டாளாகில், “எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?” என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதி வித்த்யாதி).

தம்பெண்ணை இப்படி படுத்தின கொடுமையாலே திருத்தாயார் இப்போது ஸ்ரியடிபதித்வத்தைச் சொல்லுக்கைக்கு வெறுப்பாகத் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரியடிபதி யித்த்யாதி), இத்தால் - இப்படி என்மகளைப் படுத்தில் அவன் முகம்கொடுப்பனோ, அவளாலன்றோ தன்ஸ்வரூபம், அதறியாதே இப்படி படுத்தலாமோ வென்று கருத்து. (பழங்கிணறு கண்வார) என்றது - (க) “ஸ்ரீரூபே லக்ஷீரூபே ஸ்ரீஸ்சதே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ர்யௌ” இத்த்யாதிமான அநாதிஸ்ருதியில் விபரீதார்த்த நிரஸந ஸ்ரீவகமாக, ஊற்றுக்கன் இளம்ப தூர்வாரவேணுமோ வென்றபடி. (இவ்விசை விருந்தபடி) - இப்படி பெண்கள் இன்றாக இசைந்த ப்ரகாரம். (இவ்வளவிலே) - இப்போது இவ்வளவிலே என்றபடி. (பெண்ணடியான்) - இப்பெண்பிள்ளை முதலான். “ஆண்டகனாய்” என்ற பதத்தோடே கூட்டித் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவளித்த்யாதி). (ஒதுவாய்ப்போமோ) மூனியாமோ வென்றபடி. (இ)

பூ.—தாதாவினமாலேதாரானோவென்றென்றேதளர்ந்தாள் காண்மின் யாதானுமொன்றுரைக்கிலெம்பெருமான் திருவரங்கமென்னும்பூமேல் மாதாளன்குடமாடி மதுருதன் மன்னாக்காய்முன்னம்சென்ற தாதாளனென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான்சொல்லுகேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	வனம்	காட்டிலேயுண்டான
ஆடு	நடையாடாகின்ற (தாதுகள் சிறைந்த)	மாலை	பூமாலைபை
		தாதுன்	தாதுதொழிந்தான்,

ஒன்று என்	கஷ்டம்!	மாதா	பெண்ணுன பெரியபி
என்று என்	என்று பலகாலும்		ராட்டியார்க்கு
நே	சொல்லி	ஆளன்	வல்லபனும், [னும்,
தளர்ந்தான்	சிதிலை யாகாநின்றான்	குடம்ஆடி	குடக்கூத் தாழனவ
காண்மின்	காணுங்கோள்,	மதுகுதன்	மதுவென்னும் அஸு
யாதானும்	ஏதாவது		ரணை ஸம்ஹரித்த
ஒன்று	ஒருவித வசநத்தை		வனும்,
உரைக்கில்	சொல்லப்புகில்	மன்னர்க்கா	பஞ்ச பாண்டவர்க
எம்பெருமான்	ஸ்ரீவேஸ்வரன்எழுந்	ய்	நுக்காக
திருவரங்கம்	தருளி யிருக்கிற	முன்னம்	முற்காலத்தில்த்
	திருவரங்கம்	தூதுசென்ற	தூதுபோன
என்னும்	என்றுஅதுக்குப்பதில்	ஆளன்	ஸ்வாமியானவன்
	உரையாரின்றான்;	என்மகளைச்செய்தனகள்	எங்ஙனம்
பூமேல்	தாமரைப்பூவின்மேல்	நான் சொல்லுகேனே.	(க)
	ரித்யவாஸம் பண்		
	னாநின்		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தாதாடு) தாதுமாறாத. 'ஆடுகையாவது-
நடையாடுகை. காட்டிலேதானும் (க) * தன்னேராயிரம்பிள்ளைகளுங்
கூடப்பறித்துச் செவ்வியழியாதமாலையை. அது பரார்த்தமென்றி
ருந்தோம்; அத்தை “தாரானே” என்று வெண்கலத்தவநிபோலே ஒரு
சொல்லுக்கொருசொல்லு ஓயாநின்றான். இனி இத்தவநிதானும் கேளா
தொழியப் புகுகிறேனே. (யாதானுமிக்யாதி) “இத்தனை அபிமாந்
ப்ராவண்யமாகாதகாண், இதுகுடிப்பிறப்புக்குப் போராதுகாண், இது
தர்மி(ஈ)லோபத்தை பரி(ஈ)ப்பிக்குங்காண், அவன் ஸ்த்ரைணன்
காண்” என்று ஒருஹிதவசநம்பண்ணினால், அதுக்கு உத்தரமாக,
என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன்வர்த்திக்கிறதேசமென்னுநின்றான்

(பூமேல்) ஒருத்தியை அநபாயிரியாம்படி பண்ணுவிக்கிறவ
னன்றே. பிரிவென்றறியாதபடி பண்ணுவிக்கிறவனன்றே. (குட
மாடி) பெண்களுக்காக மன்றிலே தன்னை ஸ்வஸ்வதாரம் பண்ணி
னவனன்றே. (உ) [மங்கையர்தம் கண்களிப்பக் கொன்னவிலும் கூத்
தனும்] அவன் கையில்படுமது நன்றாய்த்து. அக்கூத்திற்காட்டிலும்
(மதுகுதன்) ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநமே என்று மொக்கயாத்ரையாய்ப்
போருமவன். (மன்னர்க்கியாதி) உகந்தார்க்குத் தன்னை அழிவுக்கிடு
மவன். (என்மகளை) இப்போது இவளை அழிவுக்கிட்டுத் தன்னைக்கொ
ண்டு எழிற்கிறபடியை என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேன். (க)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தாதித்யாதி) லீலோபகரணங்களை முதலா உபேக்ஷிக்கும்படி இத்தனை கைகழியவிடலாமோ, நீங்கள் தாய்மாராயிருந்துவைத்து நாநாமுகமாக ஹிதம்சொல்லி அடக்கவேண்டாவோ வென்ன; நாங்க ளெத்தைச்சொன்னாலும் காதில்புகுராதே “திருவரங்கம்” என்னுமித்தனை, வேறுரைக்கவிஞ்ஜை, என்ன சொல்லுவேனென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

வந்ததிலுண்டாக்கின மாலை என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலே யித்யாதி). “தாரான் ஓ!” என்று பதத்தைப் பிரித்து, “ஓ” என்று - விஷாத ஸஞ்சகத்வநியாய், அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி). இங்ஙனானுரில் மிகவும் தளர்த்தி சொல்லக்கூடாதிதே என்று கருத்து. முன்னிலையாக இவளைப் பார்த்திருப்பார்க்கு “காண்மின்” என்று காட்டவேணுமோ வென்ன; தன்னுடைய அவஸாதத்தாலே சொல்லுகிறுளென்று விவகழித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யாதி).

கீழ்வாக்ய விவரணம் (பிரிவித்யாதி). கொல்லுகையை நவிலுமதான கூத்தென்று எடுத்த பாசுரத்தில் பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவனிட்யாதி). (௬)

மூ.—

வாரானுமிளங்கொங்கை வண்ணம்பேரூயின வாறெண்ணுளெண்ணில் பேராஷன்பேரல்லால்பேசாளிப்பெண்பெற்றேனென்செய்கென்னான் தாராளன் தண்டாந்நதை நகராளனைவர்க் காயமரிவாய்த்த தேராளனென்மகளைச் செய்தனகுளங்கனம் நான்செப்டுகேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	பேரல்லால்	திருநாமமல்லது
ஆளும்	ஆள(கட்ட)த்தகுந்த தாய் [டைய]	பேசான்	உரைக்கமாட்டான்,
இளம்	இளம்பருவத்தை யு	இப்பெண்பெ	இவ்விதமான பெண்
கொங்கை	ஸ்தநத்தினுடைய	ற்றேன்	ணைப்பெற்ற
வண்ணம்	வர்ணமானது	நான்	நான்
வேரூயின	வேறுபட்ட படியை	என்செய்கே	என்னசெய்யவேன்;
ஆறு		ன்	[தவனாய்]
எண்ணுள்	நினைக்கிறிலன்,	தார்ஆளன்	திருமாலையைத் தரித்
எண்ணில்	நினைக்கப்படுகில்	தண்	குளிர்த
பேர்	பெரியோனான	ருடந்நைநகர்	திருக்குடந்நையிலே
ஆளன்	ஸ்வாமியினுடைய	ஆளன்	சேர்ந்தருளினவனாய்

ஐவர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களு	ஆனன்	ஸ்வாமியானவன்
அமரில்	யுத்தத்தில் [க்காக		என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ங
தேர்	ரதத்தை		னம் நான் செப்புகேனே.
உய்த்த	கடத்தின		செப்புகை - சொல்லுகை. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளுநம்) போகயோக்யமாய், “இலக் கைக்காட்டு, காட்டு” என்று கிளர்ந்துவருகிற சொற்கேளாப்பருவ மான முலையானது. வாராலே தாங்கவேண்டும்படியாய், “காட்டு, காட்டு” என்று வளருகிறமுலையானது, அபேக்ஷிதம் பெருமையாலே தன்னிறம்மாறி விவரணமாகிறபடி யொன்று மெண்ணுகிறிலன். ஸ்வ விஷயத்தில் ஜ்ஞாநமொன்றுமில்லை. (க) [விஃஸ்யாந் தவாஸ்யந் - விஸ ஸ்மார ததாத்மாநம்] தன்தசையை எண்ணாதவள் வேறென்றை எண் ணுகையிலையிறே; (எண்ணில்) எண்ணுகிறுக்கும் போதாய்த்துப் பெரிது; அர்த்தாத் ஒன்றை எண்ணில், ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வ ரன் திருநாமமல்லது சொல்லாள். (உ) [ॐ ஸ்வஸ்யந் தவாஸ்யந் தவாஸ்யந் - அவாப பரமாம் காஷ்ட்டாம் மநஸஸ்சாபி ஸம்யகம்] இறே; ஆகையாலே எண்ணுவது மில்லை; மநஸ்யுவகமாகச் சொல்லு வதுமில்லை. (இப்பெண்ணித்யாதி) புறம்பொன்றை நினையாமையும், பகவத்விஷயத்தில் நினைவும் சொல்வும் மாறுதிருக்கிறபடியையு மது ஸந்தித்து, பிறர்க்கு வெறுக்கிறாளாய், தன்களிப்புத்தோற்ற வார்த்தை சொல்லுகிறாள். ஸ்வவிஷயத்திலும் இதரவிஷயத்திலும் விரக்தியும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரீதியும்மாறாதே செல்லும்படியாயிருப்பாளொரு பெண்பிள்ளையை, என்னைப்போலே புறம்பு பெற்றருண்டோ வென் கிறாள்.

(தாராளன்) ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவன் கிடீர் ஸ்த்ரீவதம் பண்ணுகிறாள்!. (தண்குடந்தை) குறைவற்றாரான நித்ய ஸூரிகளுக்காக வன்றிக்கே, குறைவாளருடைய ரக்ஷணத்துக்காகக் கிட்டப் படைவீடுசெய்துகொடு கிடக்கிறவன்கிடீர்!. (ஐவர்க்கித்யாதி) அத்தை அதுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாக்கி, உகந்தார்க்குத் தன்மார்விலே அம்பேற்குமவன்கிடீர்!. (ங) “தேசமறியவோர் சாரதியாய்” என்று எல்லாரும காணத்தன்னை ஸாரதியாக்கி ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தன்னை அழி யபாறுமவனிறே. (என்மகனையித்யாதி) அப்போது பிஷ்டாதிகளம்

புக்குத்தன்னை இலக்காக்கிடுப்போலே, இப்போது தனக்காக இவனைக்
காமசரத்துக்கு இலக்காக்குகிறான்; இப்போதிவனை அழிவுக்கிட்டபடி
என்னாலே பேசப்போமோ வென்கிறான். ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளாயித்யாதி) ஹிதவசரம் கேளாதபடி
யிருப்பாருண்டோ, மெய்மறந்தாளோ, நாங்களும் பெண்களைப் பெறவில்
லையோ வென்ன; இப்படிப்பட்ட பெண் பெற்றேன், என்செய்கேன் என்
கொள்ளென்று ஸங்கதி.

கீழ்விசேஷணங்களுக்குத் தாற்பர்ய மருளிச்செய்தாராய், வாக்யார்
த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாராளேயித்யாதி). உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார்
(ஸ்வவிஷயத்தி வித்யாதி). மேலுக்குத் தாற்பர்யம் சொல்லுகைக்காக
கீழ்பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). யதி(து)சப்தத்
தாலே பலித்தவர்த்தம் (எண்ணித்யாதி). (ஒன்றை யெண்ணில்) என்றவ
நந்தரம், சொல்லி என்று கூட்டுவது. பேர் - பெரியோனான, ஆளன் -
ஆளுமவனென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவாதிக
னான) என்று. (அல்லது) என்ற வநந்தரம், எண்ணான் என்றும் கூட்டு
வது. இப்படி மூலத்திலும் அத்தயாஹரித்துக்கொள்வது. “மநஸஸ்காபி”
என்கையாலே-வாக்யம் மித்யமமம் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கி
றார் (ஆகையாலே யித்யாதி). “தாயைப் பார்த்து மகளைக்கொள்” என்
கிற கணக்கிலே, பெண்பிள்ளை இப்படி அதிபரவண்ணானானாதிஸ் தாய்க்
கும் பகவதவிஷய ப்ராவண்ப முண்டாயிருக்கவேண்டாவோ, கேவலம்
வெறுத்துக்கொண்டே யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன; அங்ஙனன்று, உள்ளே
உகப்புண்டு என்று விவக்ஷித்து, அத்தை “இப்பெண்” என்கிற பதத்தில்
ஏறிட்டு அர்த்த மருளிச்செய்கிறா (புறம்பித்யாதி வாக்யதவயத்தாலே).
(களிப்பு) என்ற வநந்தரம், தனக்கு என்று சேஷம்.

“அமா” என்று - யுத்தமாய், பலிதார்த்தம் (அம்பேற்குமவன்) என்
றது. ... (எ)

மூ.—உறவாது மிலனென்றென்றொழியாது பலரேசமலராபிற்றால்
மறவாதேயெப்பொழுதும்மாயவனே மாதவனெயென்கின்றாளால்
பிறவாத பேராவான் பெண்ணான மண்ணான விண்ணோர்தங்க
ளறவாள னென்மகளைச் செய்தனநாம்மனைமீரநிகிலேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆதும்	எவ்விதமுமான	ஒழியாது	தீராமல்
உறவு இலன்	சுற்றததாரை யுடைய	பலர்	அநேகரும்
	ளாயிருக்கிறிலன்,	ஏகம்	குறாம் சொல்லும்படி
என்றென்று	என்று இவ்வளவு மா	அலா	பழியானது (லோக
	தரத்திலேயே		உட்கரும்)

ஆயிற்று உண்டாயிற்று,
ஆல் கஷ்டம்!
மறவாதே விஸ்வரூபி யில்லாமல்
எப்பொழுது எவ்வகாலமும்

மாயவனே ஆஸ்சர்யபூதனே!
மாதவனே ஸ்ரீபதிபதியே! [ரூள்,
என்கின்றான் என்று சொல்லாநின்
பிறவாத ஜம்மத்தைப் போக்கு
மதான [ரூள்
பேர் ஆளன் திருநாமத்தை யுடைய

பெண்ணுளன் பெண்களுக்கு நிர்வா
ஹகனாய்
மண் ஆளன் பூமிக்கு ரக்ஷகனாய்
விண்ணோர் நித்யஸ-ஞரிகள் விஷ
தங்கள் யத்தில்
அறவாளன் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தை யு
டையனான அவன்
என்மகளைச் செய்தனச ளம்மனை
மீர் அறிகிலேனே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவாதுமில்லென்று) பெற்றாரோடு
தோழிமாரோடு வாசியற இவளிப்படி கண்ணாவதே என்பர்கள்;
பழமைகள் பார்த்து ஒன்றும் உறவுடையளாயிருக்கிறிலன். (க) “ஃசு
நாஸு ஸூர்து ஸீர்து” - பிதாநாமமூர்த்தஸ்ஸரீரோரோகஸி” என்றாய்த்தி
ருக்கிறது. (உ) [ஃஸூர்து ஸீர்து ஸீர்து] - த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிர்
குரும்] இதுக்கு பட்டர் “இவன் க்ருஷ்ணவிஷய ப்ரோமத்தில் புதிய
துண்டிலன் காண்” என்றருளிச்செய்தார் சிலரைக் கண்ணுக்குத்தோற்
றிற்றிறே என்று. (ங) [ஃசு - காசித்] ஒருத்தி புறப்பட்டு க்ருஷ்
ணன் பாடேறப்போனான், வழிகாட்டி ஞாரனென்ன; ப்ரோமத்தாலே
யிருண்டது, அவ்விருட்சி வழிகாட்டப்போனான். (என்றித்யாதி) இத்தையே சொல்லிவிடாதே பலருமெகம்படி பழியாய் விழுந்தது.
(மறவாதே) ஸ்பார்கருண்டாக மறப்பு வாராதிறே. இவளையும் அவ
னையும் சொல்லி அடுத்திறே பழிசொல்லுவது. இப்படி பழிசொல்லு
கிறபோது அவள் செய்கிற தென்னென்னில்; (மாயவனே) ஆஸ்சர்ய
குணசேஷ்டி தங்களை யுடையவனே! (மாதவனே) ப்ரணயதாரையில்
அவளுக்கு ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாலே ப்ரமாவிகுணவனே!
என்றாகிற்கும். அதாவது- கலக்கிறவிடத்தில் தாமுநின்று 'பரிமாறின
படியையுர், அதுக்கடியான சீலத்தையும், கலர்தபோதை பரிமாற்றத்
தின் வகைகளையுர், இதில் ஸ்ரோதரியனாகைக்கு வ்யுத்பத்திபண்
ணின விடத்தையும் சொல்லாநிற்குப.

(பிறவாத) ஆஸ்ரிதார்த்தமாக நூறாயிரம்படி. பிறவாநிற்சச்செய்
தேயும் ஒன்றும் செய்திலனாய், (க) “உ ௭௦ ப்ருஷ்டிவ - ருணம் ப்ர
வ்ருத்தமிவ” என்னுமபடியான ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமோஹாதி
சயத்தை யுடையவன், பெரியோனென்றபடி, அன்றிக்கே, பிறவியை
அறுப்பதான திருநாமததையுடையவன். துஃக்கவிவர்த்தகமான திரு
நாமங்கள் கிடர்! இவளுக்கு துஃக்கததைப் பண்ணுகிறது. (பெண்ணு
ளன்) பெண்டிறந்தாரையுடைய இப்படிபண்ணுமவன்; (உ)† (“உங்கை
மீர்” இத்த்யாதி). (மண்ணுளன்) (௩) “உ ௧௦ கீரஸ்சு - ரகிதா ஜீவ
லோகஸ்ய”. (விண்ணோறித்த்யாதி) நியஸூகிரிகள் தன் ஆரூசம்ஸ்யத்
தைக்கொண்டாட, அவர்களுக்கு ஓலக்கம் கொடுக்குமவன். (என்மக
ளித்த்யாதி) இவளளளில் அவன்பண்ணின ஆரூசம்ஸ்ய பரவ்ருத்தி
கள் என்னால் பேசிமுடியப்போகாது. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவியாதி). “இப்பெண் பெற்றேன்” என்று - கூடபாவை (நாச்சு) யாய், உகப்பு உள்ளிருக்க மேலாக வெறுத்தவாதே, அவர்கள் பூபவ (சூழ்) ஜ்ஞராய், தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் மற்றுமெல்லாரையும் விட்டு நாயகினையே விரும்பினால் நாட்டார் பழிசொல்லாரோ, நீ உபேகஸிதகலாமோ வென்ன; பழியும் விளைந்து அத்தாலே மிகவும் ப்ராவண்ய பிரட்டித்தது, எனக்கொன்றும் தெரிநிறதில்லை யென்றோளென்று ஸங்கதி.

இப்படி பகவத்வியைத்தரிப்ப உறவுகளற்று வந்ததிதாருண்டோ வென்ன (பிதாநாமேத்யாதி ப்ரமாரணத்ரயம்). “காவிதாஸந்நாஸ்தீ து ஸ்வே சித்யவஹீரூபம் । சந்யஸதீஸ் ஸ்வீக்யம் தக்யாவிஸிஸாஸநா - காசி தாவஸதஸ்யாந்நே தருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிாகுரம் । தம்மபத்வேச கோவிந்தம் தத்யள ஸீலிதலோசநா” இத்தாதி. ப்ரேமம் விஞ்சினுல் குருநாசரம் இவளுக்குக் கூடுமோவென்ன (இதுக்கித்தாதி). “யுயாஸகா விஸீ” மூடா சத்யூர்ய மவலவ்யிதம் - யயளசகாசித் ப்ரேமார்தா தத்தாஸ் ஸ்வ மவிலம்பிதம்” என்றதுக் கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருத்தி யித்

† குண்டலித்கர்ந்தம் க்வாகிதகமாசிலும் “பெண்பிறந்தாரை அப்டடி படுத்துமோ வெண்ண வருளிச்செய்கிரா (நயக்கமரித்தாதி)” என்று, அரும்பதாந்தரத்தில் காண்கையால், ப்ரகழிப்தமன்று.

† இது ஸந்திகத்தம். பாடா (பா) நடஞ்ஞராய் என்றிருக்கலாமோ?

(க) பாட-உத்பா-இய. (ங) இ-வாய்-சு-உ-ந. (ஊ) ரா-ஸு-கரு-கௌ.

கூடுபு பெரியதிருமொழி, இ-ப, இ-தி, கூ-பா, பந்தோடு.

யாதி). (ஸ்மாரகர்)-பழியிடுவார். (ஸ்ரோதாரியன்)-ப்ரணயதாரையில் ஸமர்த்தன்.

(ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகள்) என்றது-விபரீதார்த்த லாகூணிகம், (அ)

மூ.—

பந்தோடுகழல்மருவான் பைங்கிளியும்பாலூட்டான் பாவைபேணான் வந்தானே திருவரங்கன் வாரானே வென்றென்றே வளையும்கோரும் சந்தோகன் பவுழியனைந்தழிலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி அந்தோவந் தென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்தோடு	பந்தோடுகூட	கோரும்	இழவாநின்றான்;
கழல்	கழல்என்கிற (பெண்களாடுகிற) காய்களை	சந்தோகன்	ஸாம விசேஷத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும்
மருவான்	விரும்புகிறிலன்,	பவுழியன்	கௌஷீதிக ப்ராஹ்மணத்தின் அர்த்த
பை	பசுமையான		மறிந்தவனும் [யும்
கிளியும்	கிளிக்கும் [றிலன்,	ஐந்துஅழல்	பஞ்சாக்ஷிமத்யவர்த்தி
பாலூட்டான்	கூர்பாரம் செய்விக்கி	ஓம்பு	ஜோமம் பண்ணுமவனும்
பாவை	பொம்மையை		
பேணான்	ஆதரிக்கிறிலன்,	தைத்திரியன்	தைத்திரீடோபநிஷத்தினர்த்த மறிந்தவனும்
திருவரங்கன்	அழகிய மணவாளன்		
வந்தான்	எழுந்தருளினான்		
ஓ!	அதிசயம்	சாமவேதி	ஸாமவேதார்த்தமறிந்தவனுமான அவன்
என்று	என்றுசொல்லியும்,	வந்து	இவளிருக்குமிடம் வந்து
வாரான்	வருகிறிலன்		
ஓ!	கஷ்டம்		
என்றே	என்று சொல்லியும்	என்மகளைச்செய்தனக	ளம்மனைமீரறிகிலேனே.
வளையும்	(கைகளில்) வலயங்களை யும்	அந்தோ	கஷ்டம். (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்து) நித்ராஸமயத்திலும் ஒன்றல்லாவொன்று கைகூட்டாதவன் இரண்டையும் விட்டான். (பைங்கிளியும்) பெற்றாரை உபேக்ஷிக்கையன்றியே, பிறந்தாரையும் உபேக்ஷியாநின்றான். (பாவைபேணான்) முன்பு இவனுக்குச் சிலர் அநபிமதம் செய்கையாவது - பாவைபேணுதொழிகையாய்த்து; அத்தைத் தானே செய்யாநின்றான். (க) * उन्मृद्वृष्टे वक्ष्यते यत्रैव वृक्षैः

(க)

† (பா) ஸ்வா-ஸதா.

“பவுழியன்” என்றது - கௌஷீதகீப்ராஹ்மணசதி னாத்த வித்தென்றும், “ஐந்தழல்” - பஞ்சாக்ரி மத்யவாலியாய், “ஓம்பு” - ஹோமஸீலனாய், இத்தால் - வேதார்த்தாதுஷ்ட்டாதாவென்றும், “தைத்திரியன்” - தைத்திரீய சாகார்த்த வித்தென்றும், “சாமவேதி” ஸாமாந்த்யோ ஸாமவேதார்த்த வித்தென்றும் ஒரு யோஜனா அருளிச்செய்தாராய், *சந்தஸ்பந்தம்-ஸாமாந்த்யேன வேத பரமாக்கி, அத்தாலே - ஸகல வேதங்களை யடைந்தவனென்றதாய், தத்ப்ரகிபாதயனென்றாக்கி, மேலசொல்லுநிற் “பவுழியன்” என்றது - உபசிஷத்தாகையாலே வேதார்த்தார்த்த விதென்றும், “ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி” என்றதுக்கு - முன்புபோலே வேதார்த்தாதுஷ்ட்டாதாவாய்க்கொண்டு வேதார்த்த வித்தென்றும் திருவுள்ளம் பற்றி யோஜனாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே ஸ்தயாதி) ஆக, இத்தால் - “சந்தோகன்” என்றதுக்கு - இரண்டர்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. எல்லாவற்றாலும் - ஸர்வஜ்ஞனென்றதாய்த்து. கிழெல்லாவற்றாலும் தோற்றின விஷாதாதிசயத்தை “அந்தோ!” என்கிற பதாரூடமாக்கிக் காட்டுகிறார் (ஒருவித்யாதி). “வந்து” என்கிற பதமில்லாமல் வேறு பாட (ஸூ) முண்டென்று காட்டி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (என்னியாதி). (க)

மூ.-சேலுகளும்வயல்புடைகுழ் திருவரங்கத்தமமாணச்சிந்தைசெய்த நீலமலர்க்குண்படவாள் நிறைவழிவைத் தாய் மொழிந்தவதனை நேரார் காலவேல் பரகாலன் கலிகன்றி யொலியாலே சுற்றுவல்லார் [தாமே. மாலைசேர் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவராய்ப் பொன்னுலகில் வாழ்வார்

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேல்	மத்யங்கனானவை	நிறைவு	ஸ்திரீத்வ பூர்த்தி
உகளும்	துள்ளாநின்ற	அழிவை	அழிந்தமையை
வயல்	கழனிகளாலே	தாய்	தாயானவள்
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்க	மொழிந்த	சொன்ன
	ளெங்கும்	அத்தனை	அந்த அவஸ்த்தாவிலு
குழ்	வ்யர்ப்தமான	யமாக,	யமாக,
திருவரங்கத்	திருவரங்கமென்னும்	நேரா	சுதிராத்துவந்த சத்ருக்
து	திவ்ய தேசத்தில்	களுக்கு	களுக்கு [கிற
	கண்வளர்ந்தருளு	காலன்	யடன்போலே யிருக்
	கிற	வேல்	வேலாயுதத்தையுடை
அம்மாண	ஸ்வாமியான நம்பெரு	பரகாலன்	யராய்(அதிஸே)
	மாள் விஷயமாக		சத்ருக்களுக்குக் கால
சுந்தைசெய்த	நீனைப்பிட்ட		ன்போன்றவரான
நீலமலர்	கருநெய்தல்போன்ற	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
கண்	கண்களையுடைய	ஒவ்	அருளிச்செய்த
மடவாள்	பெண்ணினுடைய		

கூகூ பெரியதிருமொழி, டி-ப, டி-தி, க௦-பா, சேனுகளும்.

மாலை	சப்தஸந்தர்ப ரூபமா	வெள்	வெளுத்திருக்கிற
	ன இப்பத்துப் பா	குடைக்கீழ்	குடையின் கீழிருந்து
	ட்டையும்	மன்னவராய்	ராஜாக்களாய் ராஜ்ய
கற்று	ஆசார்ய ஸகாசத்தில்		பரிபாலனம் பண்
	அப்பயலித்து		ணி (அநந்தரம்)
வல்லார்	அறிய வல்லவர்கள்	பொன்உலகில்	பரம்பதத்தில்
மாலேசேர்	முத்துமாலேகள் ஸரம்	வாழ்வர்	ஸுகாதுபவம் பண்
	ஸரமாக சேர்ந்தி		னூதிப்பர்கள்.(க௦)
	ருக்கிற		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சேனுகளும்) திரியக்குக்களுங்கடக் களித்து வர்த்திக்கும்படியான வயல்கூழ்ந்த கோயிலிலே வர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைச் சிந்தைசெய்தபடியாய்த்து. (நீலமலரித்யாதி) எதிர் த்தலை சிந்திக்கும்படியான வடிவழகையுடையவன். (நிறைவழிவை) ஸ்திரீத்வமழிந்தபடியை. (தாய்) அவன்தான் அறிவுநிறைவுகள் அழி ந்துகிடக்க, திருந்தாயார் அவன்தசையைச் சொன்னபாசுரமாய்த்து. (நேராரித்யாதி) “நானெதிரி” என்று மார்த்தடி நேரேநிற்கும் எதிரி களுக்கு ம்ருத்யுவான வேலை யுடையராகையாலே - பரகாலனென்று பேர்பெற்ற ஆழ்வாரருளிச்செய்த சொல்தொடையைக் கற்றுவல்லார் கள். கைப்பறிபறிக்கையன்றிக்கே, இதிற்பொருளை ஆசார்யர்களோ டே கற்றறியுமவர்கள். (மாலையித்யாதி) தனிமுத்துக் குடைக்கீழே இதிலபேகையுண்டாகில் ஐஸ்வர்யத்தை அதுபவித்து, பரம்பதத் திலே நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலித்யாதி) பெண்பிள்ளை திருவரங்கத் தை “சேனுகளும்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கி ருர் (திரியக்கித்யாதி). திரியக்குக்களும் களிக்கும் தேசமாகையாலே காமிக்கே களிக்கவேணுமென்று சிந்தை செய்தாளென்றதாய்த்து. “ வல்லார் ” என்றபோதே கற்கை அர்த்தமாய்த்து யிருக்க, “ கற்று ” என்றதக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (வையித்யாதி). ஸ்ரீகோசத்தைப் பற்றி பலாத்காரத்தாலே தன் புத்தி பலத்தாலே, ஸ்வரஸமான அர்த்தம் கிடக்க, அதிலுர்த்தத்தை அறிகையன்றிக்கே என்றபடி. “மாலே”—முத்து மாலையாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (தனியித்யாதி). (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஆளுந் திருமொழி

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.— “மறவாதே எப்பொழுதும் மாயவனே மாதவனே என்கின்றான்” என்று - திருநாமங்களைப் பலகாலும் தானே சொல்லியும், திருத்தாயார் அவற்றை அதுபாஷிக்கக்கேட்டும், ஆக இப்படி திருநாமங்களிலே வாஸரை பிறந்தது; ஸத்தாதாரகமாயிறே திருநாமங்கள் தானிருப்பது; அத்தாலே உணர்ந்துதரித்தார். தரித்தவநந்தரம், “நீரிங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென், பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நாமிங்கே வந்து ஸுலபாகிறது உமக்காகவன்றோ” என்று அவதார ஸௌலப்யங்களையும்காட்டி, “அங்ஙன் காதாசிக்கமாகவன்றிக்கே கோயில்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதராகிறது உமக்காக, அந்தப்பொதுவு மன்றிக்கே விசேஷித்துக் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதாய்த்ததும் உமக்காக, நம்முடைய ஸந்நிதியாலுள்ள பலமுலாந்தான் நீர் பெறுவதும் செய்தீர், நாமே உம்முடைய கார்யத்துக்குக் கடவோம் என்று நம் தலையிலே நயஸ்தபரராயிருக்கப் பெற்றீரிறே, இனி அலமாக்கிறதென்” என்ன; ஸ்ரீகௌஸலையார், பெருமாள் காடேறப்போகிறபோது, “ஏகபுத்ரையாயிருக்கிற நான் உமமைவிட்டிருக்கமாட்டேன்” என்று புறப்பட; ஒருகால் அவர் முகத்தைப்பார்த்து, “ஆச்சி! நீர் சொல்லுகிறது தர்மஹாநிகிடர்! இனி பர்த்தானிருக்க புத்ரனை அதுவிதானம் பண்ணவும் கடவதல்ல, ஆனபின்பு, இனி மீளும்” என்ன; அவர் காப்பிட்டு மீண்டானிறே; அப்படியே, இவர் அவ்வார்த்தையாலே ஹ்ருஷ்டராய், பெற்றதிலே லாபாம்சத்தைச்சொல்லி க்ருதார்த்த ராகிஞர். *

அநு — கைம்மானம் ப்ரவேசம் — * வெருவாதாளில்-விழைவழிந்தபடியைத் தாய்மொழியும்படி அவஸாதமுண்டாயிருக்க, “யான் கண்ட தணி நீர்த்தென்னரங்கத்தே” என்று களிக்கக் கூடுமோ வெவ்ன; ஸத்ருஷ்டாரந்தமாக, அவஸாதம்தீர்த்து ஹ்ருஷ்த்துக்கு ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் (மறவாதே யித்யாதி). *

சூகச பெரியதிருமொழி, இ-ப, சு-தி, சு-பா, கைம்மானம்.

மு.—கைம்மான மழு களிற்றைக் கடற்கிடந்த கருமணியை
மைம்மான மரதகத்தை மறையுரைத்த திருமலை
எம்மாளை யெனக்கென்று மினியாளைப் பனி காத்த
வம்மாளை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னாங்கத்தே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
மானம்	நீண்டிருக்கிற [தாய்	எனக்கு	(அவனை அதுஸந்தியா
கை	துதிக்கையை யுடைத்		நின்ற) எனக்கு
மழம்	இளம்பருவத்தான	என்றும்	ஸ்வகாலத்தினும்
களிற்றை	யானை போன்றவன	இனியானை	போக்யபூதனும்,
கடல்	ஸமுத்திரத்தில் [ய்,	பனி	கம்மழையை
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	காத்த	(கோவர்த்தநமலையை
கருமணியை	நீலரத்தம் போன்றவ		யெடுத்துத்)தடுத்த
	னும்,		ரகஸித்த [வனை
மை	ஸ்பாமவர்ணமானது	அம்மாளை	எனக்கு ஸ்வாமியான
மானம்	அகிசயித்திருக்கிற	யான்	நான்
மரதகத்தை	மரதகப்பச்சை போ	அணி	அழகியதான [டு
	ன்றவனும்,	நீர்	ஜலத்தினால் சூழப்பட்ட
மறை	வேதங்களாலே	தென்	ஸுந்தரமான
உரைத்த	ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட	அரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும்
திருமலை	ஸ்ரீயப்பதியாய்,		திவ்யதேசத்தில்
எம்மாளை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,	கண்டது	காணுகின்றேன். (சு)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானம்த்யாதி) (சு) “ஆனையில்
கிடந்தகிடக்கை” என்று ஓராளை கைகளையும் கால்களையும் பரப்பிக்
கொடு கிடக்குமபோலே கிடக்கிற கிடை. நீண்ட துதிக்கையை
டைத்தாய், பருவத்தால் இனையதாயிருப்பதொரு ஆனை சாய்ந்தாப்
போலே யிருக்கிறவனை. (கடல்த்யாதி) கடலில் பாழ்தீரும்படி ஒரு
நீலரத்தம் சாய்ந்தாப்போலே திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தவனை. (மை
யித்த்யாதி) ஸ்பாமத்வம் மிக்கிருந்துள்ள மரதகரத்தம்போலே யிருக்கு
மவனை. (மறை) வேதங்களாலே ஒருமிடமுசெய்து பேசப்பட்ட
ஸ்ரீயப்பதியை. (2) “ஸ்ரீயுதே - ஹரீஸ்ஸதே” (3) “ஸுந்தரம -
அஸ்யேசாநா”.

(எம்மாளை) இருவருமான சேர்த்தியைக்காட்டி என்னை அநந்
யார்ஹனாக்கினவனை. (எனக்கு) ஏதேனும் நொந்ததசையிலும் தன்னை

அதுஸந்தித்தால் எனக்கினியனுயிருக்குமவனை. (பனி) இப்படியே தானல்லது ரக்ஷகரில்லாதாரை அரியன செய்தும் ரக்ஷிதகுமவனை; “ஒருகால் மலையை எடுத்துப் பசுக்களையும் இடையையும் ரக்ஷித்தான், திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தான்” என்று கேட்டார் வாய் கேட்கையன்றிக்கே, நான் கோயிலிலே காணப்பெற்றேன். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு.(கைம்மானம்த்யாதி). தாத்தர்யமருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நீண்டவிய்யாதி), மானமான கையை யுடைய மழலையான ஆனையென்று சப்தார்த்தமென்று கருத்து. ஏகதே சத்தைச் சொல்லாமல், “கடல்” என்ற ஸாமான்யோக்திக்குத் தாத்தர் யம் (கடலிய்யாதி).

“பனி” என்று - கல்மாரியை வக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்றரு ளிச்செய்கிறார் (இப்படியே யித்யாதி). இத்தால் - தம்முடைய விஸ்வ ஷவ்யஸந ஜிதமான கண்பனி காத்தமை ஸிசிதமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மேலுக்குத் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகா லித்யாதி). ... (க)

மூ.—பேராணைக் குறுங்குடியெம்பெருமானைத் திருத்தண்கா

ஹாராணைக் கரம்பஹாருத்தமனை முத்திலங்கு

காரார் தின்கடலேழும் மலையேழிவ்வுலகேழுண்டு

ஆராநென்றிருந்தாணைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே (உ-)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
பேராணை	திருப்பேர்என்னும் தி	கார் ஆர்	கருமைக்ககராய்
	வ்யதேசத்திலே ஸ	திண்	த்ருடமான (அர்ப்பவ
	ந்நிஹிதனும்,		நீயமான) [ம்
குறுங்குடி	திருக்குறுக்குடியிலே	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்கனையு
	எழுந்தருளி யிருக்	ஏழ்மலை	ஸப்தகுலாசலங்களை
எம்பெருமா	ஸ்வாமியாய், [கிற		யும்
னை		ஏழ்இவ்வுலகு	ஸப்தத்வீபங்கனையு மு
திருத்தண்கா	திருத்தண்கால் என்		டைய இந்தலோ
ல் ஹாராணை	னும் திவ்யதேசத்		கத்தை
	தில் நித்யவாஸம்	உண்டு	அமுதுசெய்து
	பண்ணுமவனும்,	ஆராது என்று	த்ருப்தி பிறக்கவில்லை
கரம்பஹார்	திருக்கரம்ப ஹாரில்		என்று
	எழுந்தருளி யிருக்	இருந்தாணை	ரக்ஷணத்தில் அபூர்த்
	கும்		திதோற்ற இருந்த
உத்தமனை	ஸ்வாதிகனும்,		வனுமான ஸர்வே
முத்து	முத்துக்களானவை		ஸ்வரணை
இலங்கும்	ஒளிவிடாநிற்பநராய்	கண்டது தென்னரங்கத்தே	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேராணை) ஆற்றங்கரையிலே, ஸர்வ போக்யமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனவனை. (குறுங்குடி) திருக்குறுங்குடியிலே ஒரு விசேஷ ப்ராப்தியுண்டிதே இவர்க்கு; - ஆழ்வார் ஸ்வாதர்த்தயமிதே அங்கு நடப்பது. (திருத்தண்காலாராணை) அவ்ஹீரிலுள்ளவர்களிலே தானுபொருவனாய், தன் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றதபடியிருந்தவனை (கரம்பனார்) வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கொரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை.

(முத்தியாதி) முத்துக்கள் ஒளிவிடாநிற்பதாய், கருமைமிக்கு, தான் கரையை அதுக்கரமிக்கக் கடவதன்றிக்கே நிற்கிறநிலையை ஒருவரால் கொலைக்கவொண்ணாதபடி. அதில் திண்ணிதாயிருக்கிற கடல்களேமும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே இருக்கிற மலைகளேமுமான இந்த லோகங்களேழையும் தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கச் செய்தேயும் ஒன்றும் செய்திலனாயிருக்கையாலே, உபகாரம் கொண்டார்க்கு ப்ராப்தியுபகாரம்தேடி நெஞ்சாறல் படவேண்டாதபடி யிருந்தவனை. (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேரிதயாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பெரியபெருமான் கிடையமுநிலிபாட்டாலே, பாறகடல் கிடக்கையையும், தம்முடைய *ஸ்வரூபஸ்திபுரே - ஸந்தததுக்க வாஷத்தைப் போக்கினதுக்கு ஜ்ஞாபகமான பனிகாத்தமையு மதுஸந்தித்தவராகையாலே, அத்தோடு தோள் தீண்டியான திருப்பேரிலும் திருக்கரம்பனாரிலும் கிடந்தபடியை அதுபவித்துக்கொண்டும், “தெற்கு வீட்டிலே உம்மபேகூழிதம் செய்கிறோம்” என்று பெரிய பெருமான் அருள்பாடிட்ட திருக்குறுங்குடிக்குப் போகிற வழியில் திருத்தண்காலாராணை நடத் திருக்குறுங்குடி யெம் பெருமானை அதுபவிக்கிறோன்று ஸங்கதி.

“எம்” என்று விசேஷிதததுக்குத் தாற்பாயம் (திருக்குறுங்குடியிதயாதி) விசேஷப்ராப்தி ஏதென்னவருளிச் செய்திருா (ஆழ்வாரிதயாதி). இத்தால், பெரிய பெருமான், இவர் திருமேனியில் சாபல்யத்தாலே, இங்கே இவா (க) “மங்கவொட்டு” என்று சொன்னவனவிலும் ஸம்மதியாந்த யிருந்து, *திருவாணியிடும்படியான பாகம்(பாகம்)முதிர்ந்தவாதே இ. குசாம்காண மாட்டாமல் செறகுவிட்டுக்கு அருள்பாடிட்ட, அவர் “நமக்கு ஆஸ்ரிதபாரதத்தர்ய மன்றே ஸ்வரூபம், இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம் கவிரூபகயு மன்ற குநத்பம்” என்று வீடு கொடுக்கையாலே, ஆழ்வார் ஸ்வாதர்த்தாய் நடந்ததென்று கருத்து தன்னைக் கொடுக்கும் ஓளதார்யத்

தாலே உத்தமனென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (வழியித்யாதி). எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லை யென்று கருத்து. (௨)

மூ.—ஏனகி யுலகிடந்தன் திருநிலனும் பெருவிசம்பும்
தானைய பெருமானைத்தன்னடியார் மனத்தென்றும்
தேனாகி யமுதாகித் திகழ்ந்தானை மகிழ்ந்தொருகால்
ஆனைய னானைக்கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	வராஹசுப்பாதியில்	தன் அடியார்	தன் தாஸபூதருடைய
ஏனகி	மஹா வராஹமாய்க் கொண்டு	மனத்து	மனஸ்ஸில்
உலகு	பூலோகத்தை	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
இடந்து	(அண்டபித்தியில் நின் றும்) குத்தியெடுத்தவனுமாய்,	தேனாகி	தேன்போலவும்
இரு	விசாலமான	அமுதாகி	அம்ருதம் போலவும்
நிலனும்	பூமியையும்		போக்யபூதனாக
பெரு	பரந்த	திகழ்ந்தானை	விளங்குமவனாய்,
விசம்பும்	ஆகாசத்தையும்	மகிழ்ந்து	ப்ரீதியுடனே
தானைய	தனக்குப் ப்ரகாரமாக வுடையானை	ஒருகால்	த்வாபராந்தத்தில் [வ]
பெருமானை	ஸ்வாமியுமாய்,	ஆன்	பசுக்களைமேய்க்க வல்
		ஆயனானை	இடையனான்கருஷ்ண னுமானவனை
		கண்டது	தென்னரங்கத்தே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏனகி) பூமியைப் ப்ரளயங்கொண்டவன்று ஏவராய் இத்தை இடந்தெடுத்தது. (இருநிலனும்) பூம்யந்தரிசுநாதிகளடைய “நான்” என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி இத்தைப் ப்ரகாரமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. (தன்னடியாரித்யாதி) ஒருவன் காலிலே முன்பாய்ந்தால் சரீரியானவன் நோவுபடுமாபோலே, ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்து தன்னதாம்படி இதுக்கபிமாநியாயிருக்கிற விருப்பைய நுஸந்தித்திருக்கும்.

தனக்கஸாதாரணரானார்க்கு வர்வனிதபோக்யனாய், அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கும்வனை, (மகிழ்ந்தித்யாதி) க்ருஷ்ணனாயவதரித்து, “பாமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நமக்கிங்கே வந்து குறையநிற்க வேண்டாநின்றது” என்னும் இன்னொப்போடன்றிக்கே, “இப்படியாகிவிட மிவர்களுக் குறுப்பாகப்பெற்றோம்!” என்னும் ப்ரீதிப்பாக்ஷத்

கூசு அபெரியதிருமொழி, இ-ப, சு-தி, ச-பா, வளர்ந்தவனை.

தோடே, பண்டொருகால் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்க்குமி
டையனாய், அதில் புரையற வர்த்தித்தவனை. ... (ச)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏனெனிய்த்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - திருக்கு
றுக்குடி எம்பெருமான் தம்மை ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்றமெடுத்தமை
க்கு த்ருஷ்டாந்ததயா வராஹநாயனார் வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறு
ரென்றதல்; “ஒருபாகவதனுக்கு போக்பபூதனாய்த் திருக்குறுக்குடியிலே
யிருந்தேன்” என்று பூமிப்பிராட்டிக்கு உரைத்த கைசிக வ்ருத்தாந்தத்தை
ப்பற்றவாதல் ஏனத்தை அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி. ... (ந)

மூ.—வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள் வலியுருவில் திரிசகடம்
தளர்ந்துதிர வுதைத்தவனைத் தரியாதன்றி ரணியனைப்
பிளந்தவனைப் பெருநில மீரடிநீட்டிப் பண்டொருந்
ளளந்தவனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தடம்	விசாலமான	அன்று	அக்காலத்தில்
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில்	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
வளர்ந்தவனை	கண் வளர்ந்தருளின	பிளந்தவனை	கிழித்துப் பொகட்ட
வலி	த்ருடமான [வலய]		வலய,
உரு	சரீரத்தையுடைத்தாய்	பண்டு ஒருநா முன்பு ஒருகாலத்தி	
திரி	ஊர்ந்துவாராசின்ற	ள்	லே
சகடம்	சகடாஸுரனை [ய்	பெரு	விசாலமான
தளர்ந்து	ஸந்திபந்தம் சிதிலமா	நிலம்	பூமியை [ங்கும்படி
உதிர	விழும்படி	ஈரடி	இரண்டடியிலே யட
உடைத்தவ	உதைத்தவனாய்,	நீட்டி	திருவடிகளை நீட்டி
வனை		அளந்தவனை	அளந்த த்ரிவிக்ரமனு
தரியாது	ப்ரஹ்மலாதனுடையது		மானவனை
	க்கத்தைப் பொறு	யான்கண்ட தணிநீர்த் தென்னரங்க	
	க்க மாட்டாதவனா	த்தே. (ச)	
	ய்க் கொண்டு		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்ந்தவனை) பரப்பையுடைய கட
லிலே, அவதாரங்களுக்கு நாற்றங்காலாம்படி வந்து கண்வளர்ந்தவனை.
(வலியித்யாதி) பின்பு, “அஸுரர்கள் மிகைத்தார்கள்” என்று கேட்ட
வாதே வந்தவதரித்து, அஸுராவேசத்தாலே திண்ணிய வடிவையு
டைத்தாய் ஊர்ந்துவருகிற சகடம் சிந்தம் பிந்தமாய்ப் போம்படி திரு
வடிகளாலே உதைத்தவனை, (தரியாது) சிறுக்களைக் கடலிலே தள்ளு

வது, மலையிட்டு அமுக்குவதாகப் புக்கவாறே, அத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதபடியாலே, நரலிம்ஹமாய் ஹிரண்யனைப் பிளந்து பொகட் டவனை.

(பெருநிலமித்யாதி) பரப்பையுடையபூமி இரண்டடியிலே யடங்கும்படி திருவடிகளை நீட்டி யளந்துகொண்டவனை. ... (சு)

அரு — நாலாம்பாட்டு. (வளர்த்தவனை யித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஆன யனையும் ஏனத்தையும் அதுபவித்தவ ராகையாலே. (க) “*பிவநாராயண ச்ரீமந் கீரார்த நகேதரே - ஏஷநாராயண ஸ்ரீமந் கீராரணவ நிகே தநஃ*” என்கிறபடியேயாய், அதுக்கடியான திருப்பாற்கடலானையும், ஏனத் துக்கு அந்தநாவதாரங்களான நாரலிம்ஹ வாமநாவதாரங்களையு மதுப விக்கிருரென்று வைக்கதி.

“திரிசடகம்” என்னவேணுமோ, சகடமானபோதே திரியாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி). ... (சு)

மு.—நீரழலாய் நெடுநிலனாய் நின்றானை யன்றாக்க

ஆரழலாலுண்டானைக் கண்டார் பின்காணுமே

பேரழலாய்ப் பெருவிசம்பாய்ப் பின்மறையோர் மந்திரத்தின்

ஆரழலாலுண்டானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீராய்	ஜலஸ்வரூபியுமாய்	உண்டானை	அழித்தவனாய்,
அழலாய்	அக்ஷிரூபியுமாய்	பேர்	பெரிய [பிராய்]
நெடு	விசாலமான	அழலாய்	பட(பட) பாக்கி ஸ்வரூ
நிலனாய்	பூமியுமாய்	பெரு	அபரிச்சிந்தமான
நின்றானை	இப்படி பஞ்சபூதங்க ளுக்கும் அந்தர்யா மியா யிருக்குமவ னாய், [ல்]	விசம்பாய்	பரமபதத்துக்குநிர்வா ஹகனாய்,
அன்று	ராமாவதார காலத்தி	பின்	அதுக்குமேலே [ய
அரக்கன்	ராவணஸூரனுடைய	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களுடை
ஊர்	லங்கானகரத்தை	மந்திரத்து	மந்திர (சூ) பூதமான ஹ விஸ்வை
கண்டார்	(முன்னே) கண்டவர் கள்	ஆர் அழலால்	(அந்த ஹ விஸ்வூக்க ளாலே) த்ருப்தனு ன அக்கிமுகத்தா லே
பின்	அந்தரத்தில்	உண்டானை	அமுதுசெய்தவனை
காணுமே	(அவ்வழகுடன்) கா	கண்டது	தென்னரங்கத்தே. (௫)
அழலால்	அக்ஷிரிதில் [ஹமற்படி]		

கூ-2-0 பெரியதிருவொழி, ௫-3, சு-தி, சு-பா, தஞ்சினத்தை.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரழலியாதி)த்ரிவ்ருத்தகரணத்தாலே பஞ்சிகரணத்தைச் சொன்னபடி. (அன்றியாதி) ராவணன் மிகைத் தவன்று, அவனாரை அரணும் அட்டாலையும் தெருவுமாகக்கண்டவர் கள், அநந்தரகூணத்திலே அப்படி காணாதே (க) * த்ருவ்யசுரு-ஸ்ம ஸார ஸத்ருசமாகக்காணும்படி அக்நியாலே அத்தை முடித்தவனை.

(பேரழலாய்) படபா(பஹு)முகாக்கியாய். இங்குத்தை மர்யாதை களைத்தப்பி அவ்வருகு பட்டார்க்கு ப்ராப்யமான பரமபதமுமாய். (மறையோரித்யாதி) அத்தை அவர்கள் பெறுகைக் குறுப்பாக, ப்ரா ஹ்மணருடைய யாகங்களிலே மந்த்ரபூதமான ஹவீஸ்ஸுக்களைத் த்ரே தாக்கிமுகத்தாலே புவிக்குமவனை; (உ) “ஹவீஸ்ஸு - அஹம்ஹி” (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-வாமனராய் மண் ணளந்தத்ரிவிக்ரமபதாந வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபக மாகையாலே காரணாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு, பேரழலானது உபலக்ஷணமாய் கார் யாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு வாசியற அந்தர்யாமிதவத்தை அதுஸந்தித் துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்ன நரஸிம்ஹாவதாரத்தில் நிரஸ்யனான ஹிரண் யனுடைய மறுபிறவியில் ப்ராதுகூல்யத்தைப்போக்கின ராமாவதாரத்தில் (ங) *சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றின செயலோடு, தத்ஸாதந பூதகர்மா ராத்யத்வத்தையு மதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நீராய், அழலாய், நிலராய்” என்று மூன்றைச் சொன்னது - மற்றை யிரண்டுக்கு முபலக்ஷணமானமைக்கு ஸ்ருதியைத் த்ருஷ்டாந்தமாக்க்குகிறார் (த்ரிவ்ருத்தியாதி). சாந்தோக்யத்திற் சொன்னத்ரிவ்ருத்தகரணம் உப லக்ஷணமானப்போலே இதுவு முபலக்ஷணமென்று கருத்து. “அன்றரக்க னூர், கண்டார் பின்காணுமே - அழலாலுண்டானே” என்றவயித்து அர் த்த மருளிச்செய்கிறா (ராவணனிய்யாதி). (அட்டலை) மேல் தளம்.

*இன் - சாரியைச் சொல்லாய், “மந்திரநது” என்ற பதம் - லக்ஷண யா ஹவீஸ்ஸைச்சொல்லிற்றாய், ஆரமல் - ஹவ்யங்களால் த்ருப்தி பிறந்த அழலென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (அத்தை யித்யாதி) அத்தை - பரமபதத்தை. (௫)

மு.—தஞ்சினத்தைத் தவிர்ந்தடைந்தார் தவநெறியைத்தரியாது கஞ்சனைக்கொன்றன் றுலகமுண்டு மிழ்ந்த கற்பகத்தை வெஞ்சினத்த கொடுந்தொழிபிலான் விசையுருவை யசைவித்த அஞ்சிறைப் புட்பாகலை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (சு)

(க) ரா-ஸு-2-சு-2 சு. (உ) கதை-சு-2-ச (ங) பெரு-திரு-க-2-க-0.

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை
தம்	தங்களுடைய	வெம்	அத்யுக்ரமான [னாய்]
சினத்தை	கோபத்தை	சினத்த	கோபத்தை யுடைய
தவிர்த்து	விட்டுவிட்டு [ளுடைய]	கொடும்	கீழ்மான
அடைந்தார்	தன்னை அடைந்தவர்க	தொழிலோ	வ்யாபாரத்தை யுடை
தவம்	அத்யவஸாயரூபமான	ன்	யவனுமான ருத்ர
செறியை	உபாயத்தை நிர்வஹிக்	னுடைய	ன
	குமவனாய்,	விசை	வேகத்தை யுடைத்தா
தரியாது	(தாய்தமப்பன்மார் ப	உருவை	சரீரத்தை
	ட்ட துக்கத்தைப்)	அசைவித்த	(பாணயுத்தத்தில்) சலி
	பொருமல்		க்கப் பண்ணினவ
கஞ்சனை	கம்ஸனை		னுமாய்,
கொன்று	ஸம்ஹரித்தவனுமாய்,	அம்	அழகிய
அன்று	அப்ப்ரளயகாலத்தில்	சிறை	இறகுக்களையுடைய
உலகம்	லோகத்தை	புன்	பெரிய திருவடியை
உண்டு	விழுங்கி	பாகனை	நடத்துமவனுமானஸர்
உமிழ்ந்த	ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்வெ		வேஸவரனை
	ளிப்படுத்தின	யான்கண்டது	தென்னரக்கததே. கூ
கற்பகத்தை	பரமோதாரனாய்,		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தம்சினத்தை) (க) “அந்நயஸீ- அந ஸூயவே” என்று—“உன்றனை அதிகாரிகளைக் கண்டிலேன்கான், என் வைபவத்தைச் சொன்னவிடத்தில் சிலிலென்றிருந்திலே, இன்னமும எனக்கு வைப்பானவற்றைச் சொல்லுகிறேன், செவிநாழ்த்துக்கேட்டுக்கான்” என்றானிறே. ப்ரத்வேஷம் பண்ணுதொழியு மத்தனையாய் த்து வேண்டுவது, த்வேஷத்தைத் தவிர்த்து தன்னை யடைந்தவர்களுக் கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயத்தைத் தானே நிர்வஹித்துக் கொடுக்குமவனை. (தரியாது) த்வேஷமேயாயிருப்பா ரளவிவிரூக்கும்படி. ஸ்ரீவஸு-கே வரையும் தேவகியாரையும் நலியப்புக்கவாறே, அத்தைப்பொறுதே, “இனி அரைக்கணமிவளை வைக்கவொண்ணது” என்று அவனைக் கொன்றனாய்த்து. (அன்றித்யாதி) த்வேஷமும பண்ணாதே தன்னை யடைவதும் செய்யாதேயிருப்பா ரளவிவிரூக்கும்படி. ஆபத்தை அடையாளமாக ரக்ஷிக்குமித்தனை யாய்தது. தானநிந்த ஸம்பந்தத்தை யேபார்க்கு மித்தனை. (கற்பகத்தை) “இப்படி உபகரித்தோம்” என்று நினைத்திராதவனை.

௯௨௨ பெரியதிருமொழி, இட, சு-தி, சு-பா, தஞ்சினத்தை.

(வெஞ்சினத்தவியாதி) வெவ்வியசினத்தையுடையனாய், ப்ராணி விறம்ஸாருபமான உபஸம்ஹாரத்தைத் தொழிலாகவுடைய ருத்ரனுடைய, பெரியவேகத்தையுடைய வடிவை அசைவித்தானாய்த்து. ருஷபம் வாலையெடுத்துக்கொண்டோட, தான் ஜடையைவிரித்துக்கொண்டு முதுகுகாட்டி, (க) “ஃஸ்ய ஃஸ்ய ஸஃஸஃ”-க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹா பாஹோ” என்றாப்போலே சொல்லிக்கொண்டோடும்படி பண்ணின, திருவடியை வாஹநமாகவுடையவனை. இது, † (பாணனை என்றும் சொல்லுவார்கள்). நாகனையென்றும் சொல்லுவார்கள். ... (சு)

அந.—ஆறும்பாட்டு. (தம்சினத்தை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-மோக்ஷ ஸாதநமான கர்மாராத்யதையையும், அதுக்குறுப்பான அந்தர்யாமித்வத்தையும், மோக்ஷத்தை யூரி (ஃரி)தாநம் பண்ணின ராமையடி மதுபவித்தவர், இப்பாட்டில் - மோக்ஷத்துக்குத்தானே உபாயபூதனானென்னுமதுக்குறுப்பாக, விரோதி நிரஸநசேலனாய், ஆபத்ஸகனாய், ரக்ஷகார்தரத்தில் நசையறப் பண்ணின க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சினத்தை - குணங்களில் தோஷபுத்தியாகிற அஸூயா ஹேதுவான த்வேஷத்தை, தவிர்த்து, தன்னை யடைந்தவருடைய, தவமாகிற - அத்யவஸாய ரூபமாகிற, நெறியை - மார்க்கமானவனை என்று அர்த்தமாக விவகரித்து, ததேகோபாயத்வத்துக்கு வேண்டு மதிகாரம் - த்வேஷமின்றிக் கே யிருக்கையே என்றதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறா (அஸூய வே இத்யாதி). “ஷ்ருதே ஸுஸூத்ரம் ப்ரவக்ஷ்யம்” -இதந்துதே குவ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யம் யாஸூயவே । ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸஹிதம் யத்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷயஸேதபரத்” என்கிறதுக்குத் தாதபர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (கவீஸ்) அஸஹ்யப்படுகை. ப்ரக்ருதத்திலே ஏறிடுகிறார் (ப்ரத்வேஷ யித்யாதி). அந்வயமுகே வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (த்வேஷத்தை யித்யாதி). (அடையாளம்) ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினகுறி. ஆபத்ரக்ஷணத்துக்குக் குறியாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (௨) “ஃஸ்ய - மாம்” என்கிற ஸமாதிக்குச் சேரப் பொருள் (இப்படி யித்யாதி).

அசைவிதபடி தன்னை விவரிக்கிறார் (ருஷபமித்யாதி). “கொடுந் தொழிலோன்” என்றது - ஸாமான்ய சப்தமாகையாலே, நரகாஸூரனைச் சொல்லவுமாமென்கிறார் (இதித்யாதி). (சு)

(ச) வி-பு-தி-நந-சக.

† குண்டலிதம் க்வாசிதகம்.

(௨) கதை-க-அ-சு-சு

மூ.—சிந்தனையைத் தவறெறியைத் திருமலைப் பிரியாது
வந்தெனது மனத்திருந்த வடமலையை வரிவண்டார்
கொந்தனைந்த பொழிற் கோவலுலகாப்பானடிநிமிர்த்த
வந்தனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிந்தனையை	என்னுடைய மனோ	வண்டு	வண்டுகளினாலே
	ரதத்துக்கு விஷய	ஆர்	நிறைந்த
	மானவனும், [ன	கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
தவம்	அத்யவஸாய ரூபமா	அனைந்த	நெருங்கியிருக்கிற
நெறியை	உபாயத்தைநிரவலிக்	பொழில்	சோலைகளாலே குழப்
	குமவனும், [ம்,		பட்ட
திருமலை	ஸ்ரீயப்பதி யானவனு	கோவல்	திருக்கோவலூரில்
வடமலையை	திருவேங்கடத்தை	உலகு	லோகங்களை
பிரியாது	விஸ்வலையாமல (அ	அளப்பான்	அளக்கைக்காக
	ங்கேகின்று)	அடி	திருவடிகளை
வந்து	அங்குமின்றும் வந்து	நிமிர்த்த	நீட்டிய
எனது	என்னுடைய	அந்தனை	ஸ்வாமிபுமர்னவனை
மனத்து	மநஸ்ஸில் [மவனும்,	யான்'கண்டதணிநீர்த்தே	தென்னரங்கத்
இருந்த	நித்யவாஸம் பண்ணு		தே. (எ)
வரி	ரேகைகளையுடைய		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை) (க) “வழுவினா வடிமை
செய்யவேண்டு நாம்” என்றுண்டான என்மனோரதத்துக்கு விஷய
மாய் ப்ராப்யமாயுள்ளவனை. (தவறெறியை) அத்தைப் பெறுவிக்கு
முபாயம் தானையாயுள்ளவனை. இப்படி ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்
டும் தானையாயிருக்கிறவஸ்துதானேதென்ன (திருமலை) ப்ராபகத்
தில் புருஷகாரமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு அவனோபாதி யாயிறேயிருப்
பது. (பிரியாதித்யாதி) திருமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாக
உடையனாயிருந்துவைத்து, இவ்வவஸ்த்தைகளை என்னெஞ்சிலே பிற
ப்பிக்கைக்காகத்தானே வந்து மநஸ்ஸிலே விடாதே பொருந்தியிருக்கி
றவனை.

(வரியித்யாதி) நல்லநிறத்தையுடைய வண்டுகள் படிந்திருக்கும்
பூங்கொத்துக்கள் நெருங்கின பொழிலையுடைய திருக்கோவலூரிலே,
இந்தலோகங்களை அளக்கைக்காகத் திருவடியை நீட்டிக்கொடு நிற்கிற

௨௨௪ பெரியதிருமொழி, இ-ப, சு-தி, அ-பா, துவரித்த.

விரீதவேஷத்தைக்காட்டி இத்தையடையத் தன்னதாக்கிக் கொண்டவனை. (யான்கண்டது) தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டிருக்க, நான்கண்டது கோயிலிலே, (எ)

அரு — ஏழாம்பாட்டு (சிந்தனையை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- எம்பெருமானுடைய உபாயத்வத்தை ஸப்ரகாரமாக அனுஸந்திக்க, அத்தால் பெறும் ப்ராப்யமும், பெறுவிக்குமவனோட்டைச் சேர்த்தியும், இதெல்லாம் காணலாம்படி வடவேங்கடத்திலிருந்து திருவழகனின் கீழிட்டுக்கொண்டபடி யெல்லாம் திருவுள்ளத்திலோடி, த்வயத்தின் பதங்களின் பொருளை அனுஸந்தித்திருக்கும்படி கடாஷித்த பெரிய பெருமானிடத்தில் க்ருதஜ்ஞ தாதுஸந்தாரம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

விசிஷ்டத்துக்கு ப்ராபகத்வம் சொல்லும்போது விசேஷணமான திருவுக்கும் ப்ராபகத்வம் வாராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகேத்யாதி). (இவ்வவஸ்த்தைகள்) என்றது-த்வயத்தில் பதங்களில் தோற்றின ப்ராப்த்வ ப்ராபகத்வ ப்ரதிபத்திகள்.

“அந்தணை” என்று - வேதத்தைக் காக்குமவனை என்று அவனைச் சொல்லுகையாலே, ப்ரஹ்மசாரியானவிரீத வேஷத்தைச் சொன்னதுக்கு த்ராத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). (எ)

மூ.—துவரித்த வுடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச்சமணர்க்கும்

அவர்கட்கவ்கருளில்லா வருளானத் தன்னடைந்த

எமர்கட்கு † அடியேற்கு மெம்பாற்கு மெம்மனைக்கும்

அமரர்க்கும் பிரானரைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவரித்த	செகப்பாகப் பண்ணின	தன் அடைந்த தன்னையே ஆஸ்ரயித்த	
உடையவாக்	காவிலஸ்த்ர மணிந்த	எமர்கட்கும்	என் ஸம்பந்த முடையார்க்கும்
கும்	புத்தர்க்கும்	அடியேற்கும்	அடியேனுக்கும் [கும்
தூய்மைஇல்	பாரிசுத்ய மில்லாத	எம்மாற்கும்	என்னுடைய தந்தைக்
லா		எம்மனைக்கு	என்னுடைய தாய்க்கும்
சமணர்க்கும்	ஐஜநர்க்கும்	ம்	
அவர்கட்கங்	இப்படி வேதபாஹ்ய	அமரர்க்கும்	கித்ய ஸூதிரிகளுக்கும்
கு	ரான அவர்கள் விஷயத்தில்	பிரானரை	உபகாரகரு மானவரை
அருள்இல்லா	க்ருபைபண்ணாத	கண்டது	தென்னரங்கத்தே. (அ)
அருளான	க்ருபாவானுமாய்,		

† “அடியேற்கும்” என்றே மூலஸ்ரீகோசங்களில் காண்கிறது, அரும்பத்துக்கு “அடியேர்க்கு” என்று பழுவசுரமாக பாடலாம்.

பெரியதிருமொழி, ஐ-ப, சு-தி, சு-பா பொய்வண்ணம். ௨௨௫

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு (துவரித்த) சிவந்தவாஸஸ்தைத்தரிக்கக் கடவ புத்தர்க்கும், வைதிகரல்லாமையாலே ஸ்பர்ஸ்யோக்யரல்லாத அம்ணர்க்கும், வேதோத்தமான கர்மத்தாலே தன்னை ஆஸ்யியாதா ரளவிலொருகாலும் க்ருபைபண்ணக்கடவ தன்மிக்வேயிருக்குமரு னையுடையவனை. பால்மாமே யாகிலும் அகாலத்திலே குத்தினால் பால் மறுத்திருக்குமாபோலேயாய்த்திருப்பது.

(தன்னடைந்தவித்யாதி) தன்னையேபற்றின என்னோடு ஸம்பந்த முடையார்க்கும்;— வைஷ்ணவர்களுக்கு மென்றபடி; எனக்கும், எனக் குத்தாயும் தமப்பனுமென்றிருக்கிற விவர்களுக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கு மொக்கத் தரம் வையாதே சேஷியாயிருக்குமவனை. ... (அ)

அரு — எட்டாம்பாட்டு. (துவரித்தவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிற சொன்ன த்வயார்த்த நிஷ்ட்டரிடத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ள க்ருபையை யதுஸந் தித்து, இப்படி பரம வைதிகரான தம்மிடத்தில் (க) *கேசவன்மரிற்படியே திருவடிகளின் ஸம்பந்தமுடையாரோடு திருமேனி ஸம்பந்தமுடையா ரோடு வாசியற எல்லாரிடத்திலும் 'நித்யஸூரிகளிடத்திற் போலே பரி மாறினபடியைக் கண்டு, தம்மோடெதிரிட்ட பத்தாதிகளிடத்தில் பத்த (பத்த) வைரராயிருந்தபடியை அதுஸந்தித்தினியராடுறென்று ஸங்கதி.

“துவரித்த வுடையவாக்கும்” என்றும் “சமணர்க்கும்” என்றும் எடு த்திருக்க, மீளவும் “அவர்கட்கு” என்று அதுவதிக்கைக்கு ப்ரயோஜனம் ஸ்வப்ரதி கோடிதவம் தோற்றுகைக்காக என்று விவகரித்து, “அவர்கட் கங்கு” என்றது— அவர்களிடத்தி லென்றப்போலே ஸப்தம்யர்த்த மாக்கித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்திரா (வேதோத்தமான வித்யாதி). “அருளானை” என்று — அருளே நிருபகமானால் அவர்களிடத்தி லருளில்லாதவரா யிருக் கக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்திரார் (பால்மர மித்யாதி).

விவரணம் (வைஷ்ணவரித்யாதி). “அடியோக்கும்” என்றது—ஸ்வா பாவிச பகவத்தாஸ்ய ப்ரபாவத்தாலே பூஜாயாம் பஹுவசகமென்று திரு வுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்திரார். (எனக்கும்) என்று. “எம்மனைக்கும்” என்றதினர்த்தம் (தாயும்) என்றது. “எம்மற்கும்” என்றதி னர்த்தம் (தமப்பனும்) என்றது. (அ)

மூ.—பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனைந்தும் செலவைத்து மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நின்றவித்தகளை மைவண்ணம் கருமுகில்போல் திகழ்வண்ணமாதகத்தின் அய்வண்ணவண்ணனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (க)

(க) தி-வாய்-? -எ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொய்	அசுத்தங்களுடைய ப்ரா கருத வஸ்துக்களி னுடைய	வித்தகளை	ஆஸ்சர்ய பூதனும், மைவண்ணம் அஞ்ஜநத்தின் நிறம் போலவும்
வண்ணம்	ஸ்வபாவத்தைப்பற்றி	கருமுகில்போ	இருண்ட மேகம்போ
மனம்	மநஸஸை [யிருக்கிற	ல்	லவும்
அகந்ரி	நீக்கி [யும்	திகழ்	விளங்காநின்ற
ஐந்துபுலன்	பஞ்சேந்த்ரியங்களை	வண்ணம்	வாணத்தையுடைய
செலுவைத்து	விஷயங்களில் நின்று	மரதகத்தின்	மரதகமென்னும் ரத் நத்தினுடைய
மெய்வண்ணம்	யதார்த்தமாக	அவ்வண்ணம்	அப்படிப்பட்ட நிறம் போன்ற [னவனை
நினைந்தவர்க்	தன்னைத்தயாசித்தவர்	வண்ணனை	நிறத்தையுடையனுமா
கு	களுக்கு	யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. கூ
மெய்கின்ற	யதார்த்த பூதனான		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்வண்ணம்) பொய்யென்றது—
ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களை (க) “ஸத்ஸஞ்சார்ருதஞ்ச”
பொய்யினுடைய வண்ணத்தைப்பற்றின மநஸஸை. (அகந்ரி) ப்ரக்
ருதிப்ராக்ருதங்களை “நன்று, ஸத்திரம்” என்றபுபோலே நினைத்திரு
க்கு மவற்றைவிட்டு. (புலனித்யாதி) மநஸஸை அகந்ரினாலும் பின்
னையு மவற்றிலே கொடுபொய் மூட்டுமவையிறே - பாஹயேந்த்ரியங்
கள்; அவை விஷயங்களில் போகாதபடிபண்ணி. (மெய்யித்யாதி)
ஆத்மயாதாத்மய ஜ்ஞாநபூர்வகமாகத் தன்பக்கவிலே பக்தியைப்பண்
னுமவர்களுக்கு. (மெய்கின்றவித்தகளை) தன்ஸ்வரூபாதிக்களை உள்ள
படியே காட்டிக்கொடுக்கும் விஸ்மயநீயனை.

அவர்களுக்கு உள்ளபடியேகாட்டிக் கொடுப்பதெத்தை என்ன,
(மையித்யாதி) (உ) “விஷ்ணுதே தநாம்
ஸ்வாம்” அஞ்ஜநத்தினுடைய நிறம் இருண்டமேகமபோலே விளங்கா
நின்றுள்ள நிறத்தையுடைய மரதகத்தினுடைய அந்த நிறம்போலே
யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனை.... .. (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-புத்தாநிக
ளான பொய்யர்க்கெல்லாம் பொய்யனுபடியும், தம்மிடத்தில் மெய்ய
னாய் ஸம்பந்திகளானவும் க்ருபை பண்ணுமவனென்றதுபலித்தவர், தம்

மைப்போலே நிரதிசயபக்தி நிஷ்டை—ரான ஆழ்வார்களிடத்தில் (க) * அரவத்தமளிப்படியே யெழுந்தருளி யிருக்கும்படியை அதுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, பரிஷேபந்நமான ஸாதநபக்தி நிஷ்டைரிடத்திலே யிருந்தாப்போலே என்பதில் லுதுக்ரஹித்தாரென்று த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாக அதுஸந்திக்கிறாரென்றுவுமாம்.

(அந்ருதம்) என்றது-அஸ்திநரங்களான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களைச் சொல்லுகிறது. “செல” என்றது-செல்லவென்றாய், விஷயங்களில் நின்றுப் புறம்பே போம்படி பண்ணியென்னு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி). (க)

மூ.—ஆமருவி நிரைமேய்த்த வணியரங்கத்தம்மானைக் காமரு சீர்க் கலிகன்றி யொலிசெய்த மலிபுகழ்சேர் நாமருவு தமிழ்மலை நாலிரண்டோடிணையும்தாமருவி வல்லார் மேல் சாரா தீவினைதானே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆ நிரை	பசுக்கூட்டங்களை	நாமருவு	நாவிலே பொருந்தியிருக்குமதாய்
மருவி	பொருந்திநின்று	தமிழ்மலை	த்ராவிடகாதா (தௌ)
மேய்த்த	ரசுதித்தவனாய்,		ரூபமான
அணி	பூலோகத்துக் கலங்காரமான	நால் இரண்	பத்துப் பாசுரங்களை
அரங்கத்து	திருவரங்கத்திலே	டோடு இர	யும்
	கண் வளர்ந்தருளுகிற [ஷயமாக,	ண்டினையும்	
அம்மானை	ஸ்வாமியானவன் வி	தாம்	தாங்கள்
காமரு	ஆசைப்பட்டத்தருந்த	மருவி	பொருந்தியிருந்து
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ	வல்லார்மேல்	அப்பலித்தவர்களிடத்தில்
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [யையுடைய	தானே	ஸ்வயமே
ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்ததாய்	தீவினை	பாபங்களானவை
மலி	ஸம்ருத்தமான [ய்	சாரா	அணையமாட்டா. க௦
புகழ்சேர்	சீர்த்தியை யுடையதா		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி) ஸ்வரகூணத்துக்கு ஒரு கைம் முதலில்லாத பசுக்களை அவற்றோடேபொருந்தி ரகித்து, “அது

தான் பரதசை” என்னும்படி கோயிலிலேவந்து ஸுலபனானவனை. எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஷை பண்ணவேண்டும்படியான வைஷ்ணவலக்ஷ்மியையுடைய ஆழ்வார், ஒலியுடைத்ததாகச்செய்த தமிழ்மாலே. (நாமருவு) பரஸ்ஸஹகாரம் வேண்டாதே, இத்தை ஒருகால் நாக்கிலேயிட்டால், பின்னை நா விடாதே யிருக்குமாய்த்து. (மருவிவல்லார்) மரஸ்ஸோடே இத்தை யதுஸந்தித்துக் கற்றவர்கள்மேல், இவர்கள் “போக்க வேணும்” என்று நினையாதிருக்க, துஷ்கர்மங்கள், தானே “இது நமக்கு நிலமல்ல” என்று விட்டோடிப்போம். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி யித்யாதி) “ஆ - கிரையை - மருவி-மேம்புத்த” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பறறி யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரகூடணத்துக் கித்யாதி). (சாவிடாதே) என்றது - நாக்கானது ரஸ்யதையாலே விடாதே யென்கை. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஆளுந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஏழாந் திருமொழி

பண்டை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஐகத்காரணபூதனாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆஸ்ரயணீயனாய், ஸகலசேதநர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகனாய், ஆஸ்ரீதர்க்கு அபேக்ஷிதஸமயங்களிலேவந்து உதவும் ஸ்வபாவனைஸ்வேஸ்வரன், அவ்வவதாரங்களைப்பண்ணியருளுகிற காலங்களிலுதவாதாரு மிழக்கவேண்டாதபடி, அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே கோயிலிலேவந்து நித்யவாஸம்பண்ணியருள, கண்டதுபவிக்கப்பெற்றேன் என்றினியராய்ப் பேசுகிறார்.

அரு —பண்டைநான்மறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் நாம் கண்டுகளித்தமையை அதுபவித்தவர், இத்திருமொழியில் அவன் ஸ்த்தாவர

ப்ரதிஷ்ட்டையா யிருந்தமையை அநுஸந்தித்து இனியராகிருரென்னும் ஸங்கதி யுட்கொண்டு, ப்ரமேயோபர்யாஸம் பண்ணுகிரு (ஐகதித்யாதி).

மு.—

பண்டைநான்மறையும்வேள்வியும் கேள்விப்பதங்களும்பதங்களின்பொரு பிண்டமாய் விரிந்த பிறங்கொளியனலும் பெருகியபுனலொடுகிலனும்[னும் கொண்டல்மாருதமும்குரைகடலேழுமேழுமாமலைகளும்விசும்பும் அண்டமும் தானுப்பின்ற வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
பண்டை	அநாதியான	கொண்டல்	மேகமும்,
நால் மறையும்	சதுர்வேதங்களும்,	மாருதமும்	காற்றும்,
வேள்வியும்	யாகங்களும்,	குரை	சப்தியாகின்ற
கேள்வி	கேட்டறியவேண்டிய	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களும்,
பதங்களும்	வ்யாகரண சாஸ்த்ர	மா	பெரிய [னும்,
	மும்,	ஏழ்மலைகளும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க
பதங்களின்	சப்தங்களினுடைய	விசும்பும்	ஆகாசமும்,
பொருளும்	அர்த்தமான (சாஸ்த்ர	அண்டமும்	ப்ரஹ்மாண்டமும்
	ப்ரதிபாத்யமான)		(ஆகிய இவற்றை)
	ஜீவ ஸமஷ்டியும்,	தானுய்	தனக்கு ப்ரகாரமாக
பிண்டமாய்	காரணவஸ்த்தமாயி		வுடையனுய்க்கொ
	ருந்து		ண்டு
விரிந்த	(பின்பு) விஸ்த்ருதமா	கின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற
	கா ின்றுள்ளதாய்	எம்பெருமா	ஸாவேஸ்வரன்
பிறங்கு	விளங்காகின்ற [ன	ன்	
ஒளி	காந்தியை யுடைத்தா	அரங்கமாநகர்	திரவரங்கமென்னும்
அனலும்	அக்கியும்,		பெரிய திவ்யதே
பெருகிய	ப்ரவஹியாகின்ற		சத்தில்
புனலொடு	ஜலத்தோடுகூடின	அமர்ந்தான்	கண்வளர்ந்தருளா ி
கிலனும்	பூமியும்,		ன்றான். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பண்டைநான்மறையித்யாதி)(க);“ஹ்ரீஸு ஹ்ரீஸுஹ்ரீ ஸு வ்ஹ்ரீஸு—பூர்வே பூர்வேபயோ வச ஏததூசு” என்கிற படியே - பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப்பற்றி உத்தரோத்தரோச் சார்யமானமாகையாலே, புருஷபுத்த்யதீநமானால் வரக்கடவ தோஷங்க ளொன்றுமில்லாத வேதங்களும், அவ்வேதங்களாலே விதிக்கப்படுகிற யாகாதிக்ரியைகளும், பதருபத்தாலும் அக்ஷரருபத்தாலும் ஸ்வணம் பண்ணி யறியவேண்டும்படியிருக்கிற வ்யாகாசாஸ்த்ரமும், அவ்

வோபதங்களாலே யறியப்படுகிற ஜீவஸமஷ்டியும், நானாவான கார்யங்
களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற அசித்ஸமஷ்டியில் நின்றும் விஸ்த்
ருதமாகாநின்ற உள்ள தேஜஃபதார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி என்றூப்போ
லேசொல்லுகிற ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகமும், சேதநர்க்கு அபேக்ஷித
ஸமயங்களிலே முகங்காட்டி உபகரிக்கக்கடவமேகங்கள், அப்படி உப
கரிப்பதான வாயுதத்வமும், பூமிக்குவேலியிட்டாப்போலேயாய் மிக்க
கோஷத்தையுடைத்தான ஸப்தஸமுத்ரங்களும், பூமிக்கு ஆணியடித்
தாப்போலேயிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இத்தனைக்கும் அவகாசப்ர
தாநம்பண்ணுகிற ஆகாசமும், இவை எல்லாமாயிருக்கிற அண்டமெ
ங்கும்புக்கு அதுப்ரவேசித்து, (க) “ॐ ॥ ॐ ॥ ॐ ॥ - தாநிஸர்
வாணி தத்வபு” என்கிறபடியே இவற்றைச்சொன்னபாசுரம் தன்ன
ளவும் வரும்படியாயிருக்கையாலே இவையடைய “தான்” என்று
சொல்லும்படி சரீரதயா சேஷமாகத்தான் சேஷியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்
வரன், கோயிலிலேவந்து கணவளர்ந்தருளக்கண்டு அதுபவிக்கப்பெற்
றேனென்கிறார். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பண்டையித்யாதி) பண்டை- அநாதியான, நா
லுவகைப்பட்ட மறைகளென்று சப்தார்த்தமாய், அப்போதைக்கப்போது
உச்சார்யமாணமாயிருக்க அநாதித்வ மெவ்வனே என்கிற சங்கையைப்
புரிநிறியா நின்றுகொண்டு, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வ இத்யா
தி). கேள்விக் கே யோக்யமாய் பதஸமுதாயாத்மகமான வ்யாகரணமெ
ன்றருளிச் செய்கிறார் (பிதேத்யாதி). (அக்ஷர ரூபத்தாலும்) என்றது “
“அ இ உண்” இத்யாத்யக்ஷரரூபத்தாலும் என்றபடி. மேல் அசித்தைச்
சொல்லுகையாலே “பொருள்” என்று சேதந ஸமஷ்டியாக்கி அருளிச்
செய்கிறார் (அவ்வோவித்யாதி). கட(ஃ)சராவாதிகளுக்குக் காரணாவஸ்த்
தமான பிண்டாவஸ்த்தைபோலே காரணாவஸ்த்தாபந்நமான அவ்யக்தா
வஸ்த்தமாய், விரிந்த-மஹத்தாதி ரூபேண விஸ்த்ருதமாய், பிறங்கு - விளங்
காநின்றன, ஒளியையுடைய அனலும், ப்ரவஹிக்கை ஸ்வபாவமான
ஜலமும், பூமியுமான தேஜோ2பந்நங்களை மற்றை இரண்டுக்கு முபலக்ஷ
ணங்களாக்கி, காரணாவஸ்த்தங்களான பஞ்சீக்ருதங்களைச் சொல்லுகிற
தென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நானாவித்யாதி) (க)

மு.—

இந்திரன்பிரமணீசனென்றிவர்க ளெண்ணில் பல்குணங்களேயியற்ற
தந்தையும் தாயும் மக்களும் மிக்க சுற்றமும் சுற்றினிறநகலாப்

பந்தமும்பந்தமறுப்பதோர்மருந்தும் பான்மையும்பல்லுயிர்க்கெல்லா
அந்தமும் வாழ்வு மாய வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரன்	இந்த்ரன்	சுற்றமும்	ஜ்ஞாதிதளும்,
பிரமன்	ப்ரஹ்மா	சுற்றிநின்று	சூழ்ந்திருந்து
சரசன்	ருத்ரன்	அகலா	விட்டுநீங்காத
என்று	என்றுசொல்லப்பட்ட	பந்தமும்	பந்துக்களும், [தை
இவர்கள்	இவர்கள்	பந்தம்	ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்
என்தில்	அஸங்க்யேயமான	அறுப்பது	போக்காநின்ற
பல்குணங்க	அநேக குணங்களைச்	ஓர்	அத்விதீயமான
ள்	சொல்லி [நிறக]	மருந்தும்	ஒளவுதமும், [ம்
இயற்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	பான்மையும்	ப்ராப்ய ஸ்வபாவமு
பல்லுயிர்க்	அநேக ஜீவ கோடிக	அந்தமும்	லயஸ்த்தாநமும்,
கெல்லாம்	ஞாக்கும்	வாழ்வும்	ஸுகமும்,
தந்தையும்	தகப்பனும்,	ஆய	ஆகிய இந்த ஸ்வரூபி
தாயும்	மாதாவும்,		யா யிருக்கிற
மக்களும்	பிள்ளைகளும்,	எம்பெருமான்	அரங்கமாநகர் அமர்
மிக்க	அதிகமான	ந்தானே.	(௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) தன்னாலே ஸ்ருஜ்
யரான இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் என்று ப்ரதாராகசசொல்லுகிற
இவர்கள். இதில், இந்த்ரனை முற்படவெடுத்தபு பின்னை இவர்களைச்
சொல்லுகையாலே-இவனேயே அவர்களோடு வாசியில்லை; சதுர்முகனை
ஸ்ரீஸ்வரன் என்று சிலர் சொல்லுமன்று இந்த்ரன்பக்கல் ஸ்ரீஸ்வரத்வமுள்
ளது; இப்படி ஜகத்துக்கு ப்ரதாராயிருக்கிற விவர்கள், பக்நாபிமாந
ராய்க்கொண்டு, அஸங்க்யேயமான பல்குணங்களையும் சொல்லி ஸ்து
தியாநின்றுகொண்டு ஆஸ்ரயிக்க; ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் ஹிதப்ரவர்த்
தகராயிருக்கக்கடவ பிதாவும், ப்ரியத்திலே நடக்கக்கடவ தாயும், நிரய
நிஸ்தாகரான புத்ரர்களும், அளவிற்றிருந்துள்ள ஜ்ஞாதிவர்க்கமும்,
கிட்டிவிடாதே நிற்கக்கடவ பந்துவர்க்கமும், இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார
ஸம்பந்தத்தைப் போக்கக்கடவதான பேஷஜமும், இஸ்ஸமஸாரஸம்
பந்தமற்றால் இருக்கக்கடவ நிஷ்களாஸ்வபாவமும், ஸகலசேதநர்க்கும்
லயுத்தி லிருப்பிடமாயிருக்குமவனும், பாலரத்தால் வரக்கடவதான
ஸுகமும், இவ்விண்ணாலும் ஸ்ருஷ்டியையும் நினைக்கிறது. இப்படி
ஸகலப்ராணிகளுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி லம்ஹாரங்களுக்கும் கடவ
னாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். (௨)

கூட உபெரியதிருமொழி, இடப, எ-தி, நட-பா, மன்னுமாநிலனும்.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனியாதி) (க) “வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்” என்கிறபடியே - ஏத்துகைக்காக, கீழ்ப்பாட்டில் - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரேண ஸர்வவ்யாபகத்தைச் சொல்லும்வகையாலே ஸகல ஜகத்காரணத்வம் சொன்னாராய், அந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனமான ப்ரஹ்மாத்யாஸ்ரயணத்தை இப்பாட்டி லருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உள்ளது) என்ற வந்ததும், “என்று சிலர் சொல்லும்” என்று அருஷங்கித்துக்கொள்வது. “பந்தமும்” என்றது-ஸம்பந்தமுடைய பந்து வர்க்கத்தைச் சொல்லுகிற தென்குறர் (கிட்டியித்யாதி). (நிஷ்கள ஸ்வபாவம்) முக்தஸ்வரூபம். “அந்தம்” என்கிற நாசவாசகமான சப்தம் - அதிகாரண வாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்குறர் (லயத்தி வித்யாதி). (உ)

மு—

மன்னுமாநிலனும் மலைகளும் கடலும் வானமும்தானவருலகும் [யதுன்னுமாயிருளாய்த்துலங்கொளிகருங்கித்தொல்லைநான்மறைகளும்மறை பின்னும்வானவர்க்கும்முனிவர்க்கும்நல்கிப் பிறங்கிருள்நிறங்கெடவொருநா அன்னமாயன்றங்கருமறை பயந்தானரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ள்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	த்ருடமாய்(கடிநமாய்)	துலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற
மா	விசாலமான	ஒளி	தேஜஸ்வானது
சிலனும்	பூமியும்,	கருங்கி	ஸங்கோசமடைந்து,
மலைகளும்	குலபர்வதங்களும்,	தொல்லை	அநாதியான
கடலும்	ஸமுத்ரமும்,	நால் மறைக	நான்கு வேதங்களும்
வானமும்	ஆகாசமும்,	ளும்	
தானவர்	அஸூரர்களுடைய	மறைய	அந்தர்த்தாநமாய்விட
உலகும்	லோகமும் (குடியிரு		(அக்காலத்தில)
	ப்பு) (இவைவெ	பின்னும்	மறுபடியும் [லும்
	ல்லாம்)	வானவர்க்கும்	தேவர்கள் விஷயத்தி
துன்னு	நெருங்கியிருக்கிற	முனிவர்க்கும்	ருஷிகள் விஷயத்தி
மா	பெரிய		லும் [ணி
இருளாய்	அந்தகார(த்தினால் ஆ	நல்கி	ஸ்நேஹத்தைப் பண்
	வ்ருத) மாய்க்கொ	பிறங்கு	மிக்குவாராநின்ற
	ண்டி	இருள்	அந்தகாரமானது

(க) தி-வாய்-ந-க-ஏ.

நிம்மம் கொட்டி	கழியும்படியாக	அரு	பெறுதற் கரிதான
அன்று ஒருநா	அப்போதொரு கால	மறை	வேதங்களை
ள்	த்தில் [கொண்டு	பயந்தான்	கொடுத்தருளினவன்
அன்னமாய்	ஓம் ஸ சூ பி யாய்க்	அரங்கமா நகரமர்ந்தான்.	(ங)
அங்கு	அவர்கள்விஷயத்தில்		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மன்னுமாளினித்யாதி) கடிநையான ப்ருதினியும், குலப்வதங்களும், ஸமுத்ரமும், ஆகாசமும், அஸுரர்களடைய குடியிருப்பும், இவையடைய நெருங்கினபேரிருளாய், பரகாசதத்வந்தான்போய், ஸங்குசிதமாய், ப்ரகாசத்தைப்பண்ணித் தரக்கடவதாயிருந்துள்ள வேதங்களும் மறைய. (பின்னும்) பின்னையும். (க) ூௌௌௌௌௌௌௌௌௌௌ - யோவைவேதாய்ஸ் ப்ரஹிணேதி என்கிறபடியே - ஒருகால் ஒதுவித்துவிட்டோமாகில் அத்தைப்பறி கொடுத்தின்பு இனி நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ! என்று கைவாங்குகையன்றிக்கே, தேவர்கள்பக்கலிலும் ப்ரஹ்மணர்கள் பக்கலிலும் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி, மிக்கவிருளானது கழியும்படியாக, தன்னைப் பேணாதே கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யாதுவர்த்தநம் பண்ணவேண்டுகிறதோ! என்று கூசவேண்டாதவடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும் பெறவொண்ணாத வேதங்களை வெளியிட்டவன். (அரங்கமாநகரமந்தானே) அன்று ப்ரமாணத்தை வெளியிட்டுத்தந்தவன், இன்று ப்ரமேயபூதனுன தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு வந்து கண்வளர்ந்தருளினான். (கூ)

அரு.—மூன்றாம் பாட்டு. (மன்னுயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ப்ரஹ்மா திகளுக் கார்ப்ரயணீயனு யிருக்கும்படியைச் சொன்னாராய், இதில் - அது க்குறுப்பாக வேதப்ரதானாதி முகேந துக்கிவச் சத்தகத்வம் சொல்லுகிறா ரென்று ஸங்கதி.

“தன்னு” என்றதினார்த்தம் (நெருங்கினால்) என்றது.... ... (க)

மு.—மாயிருங்குன்றமொன்று மத்தாக மாசுணமதெனுமிளவி
பாயிரும்பெளவம்பகடுவிண்டவற்படுதிரை விசும்பிடைப்படர
சேயிருவிசும்பும்திங்களும் சுடரும் தேவரும் தாமுடன் திசைப்ப
யுயிரர்தோளாலலைகடல் கடைந்தானரங்கமாநகரமார்நாணே.

கூசு பெரியதிருமொழி, இ-ப, எ-தி, ச-பா, மாயிரும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	அகன்றும்	சே	தூரஸ்த்தமாய்
இரும்	உயர்ந்துமிருக்கிற	இரு	பார்திருந்துள்ள
ஒன்று	அத்தியமான	விசும்பும்	எவர்க்காதிலோகங்க
குன்றம்	மந்தரபர்வதத்தை	திங்களும்	சந்த்ரனும் [னும்
மத்தாக	கவ்வமாகநாட்டி,	சுடரும்	(மற்றஎல்லாத்) தேஜ
அதனெனும்	அத்தோடும் (அந்த		ஸ்ஸுக்களும்
	பர்வதத்தில்)	தேவரும்	தேவதைகளும்
மாசுணம்	வாஸுகி யென்னும்	உடன்	ஏககாலத்திலே
அனவி	சுற்றி, [பாம்பை	இசைப்ப	ஆர்ச்சயப் படும்படி
பா	பரந்தும்		யாகவும்,
இரும்	நீண்டிருக்கிற	அலை	அலை யெறியாகின்ற
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
பகடுவிண்டு	வாய்திறந்து [வும்,	ஆயிரம் தோ	ஆயிரம் தோள்களா
அலற	சுப்பிடும்படி யாக	ளால்	கத்தோற்றும்படி
படு	(அதில்) உண்டாகா		யான நாலு திருத்
	கின்ற		தோள்களினால்
திரை	அலைகளானவை	கடைந்தான்	மதநம்பண்ணினவன்
விசும்பிலை	ஆகாசத்தின் நடுவே	அரங்கமானகர்	அமர்ந்தான்.(ச)
படர	வ்யாபிக்கும்படியாக		
	வும்,		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) அகலத்தாலும் அளவாலும் குறைவற்றிருந்துள்ள மந்தரபர்வதமானது மத்தாக, வாஸுகியினுடம்பை அத்தோடேசுற்றி, பரந்து நீண்டிருந்துள்ள கடலானது ஆனை பிளிறுமாபோலே கிடந்து கோஷிக்க, அப்போதை கேட்பாபத்திலேயுண்டான திரைகள் ஆகாசத்தை இடமடைத்துக்கொண்டு படர; தூரஸ்த்தமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள எவர்க்காதிலோகங்களும், சந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேஜஸ்தார்த்தங்களும், மற்றுமுண்டான தேவஜாதியும், ஏககாலத்திலே விஸ்யயப்படச்செய்த கார்யம். (ஆயிரந்தோளால்) நாலுதோள்கொண்டு வ்யாபரித்தபடிதான், ஆயிரந்தோள்கொண்டு வ்யாபரித்தான் என்னலாம்படி யாய்த்து. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - வேதப்ரநாமுகேர துக்கிவர்த்தகத்வத்தை யருளிச்செய்து, இதில் - அம்ருதப்ரநாமுகேர துக்கிவர்த்தகத்வத்தை அருளிச்செய்திருரென்று ஸங்கதி.

(அளவால்) என்றது - ஒளந்த்யந்தால் என்றபடி. “மாசுணம்” என்றது - பாம்பாய், அதினர்த்தம் (வாஸுகி) என்றது. பகடு - வாயாய், வி

ண்டு - திறந்தென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (ஆணையித்யாதி). (ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும்) என்றது - தத்ரத்யரைச் சொல்லுகிறது. (ச)

மூ.—எங்ஙனையும்வந்தானவர் நினைந்தா விரணியனிலங்கு பூணகலம் பொங்குவெங்குருதிபொன்மலைபிளந்துபொழிதருமருவியொத்திழிய வெங்கண்வாளெயிற்றேர்வெள்ளிமா விலங்கல்விண்ணுறக் கனல்விழித்தெ அங்ஙனையொக்கவரியுருவானாங்கமாநகர மர்ந்தானே. [முந்தது

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தானவர்	அஸூரர்கள்	அருவிஒத்து	மலையாறுபோலே
நினைந்தால்	(இந்த ஹிரண்யவதத் தை) நினைந்தார்கள்	இழிய	பெருகும்படியாக,
	ளாகில்	வெம்	சிவந்திருக்கிற
எங்ஙனே உய் எப்படி	ப்ராணதார	கண்	கண்களையும்
வர்	ணம் பண்ணுவார்கள்? [டைய	வாள்	வாளாயுதம்போன்ற
இரணியன்	ஹிரண்யா ஸூரனு	எயிறு	பறகளையுமுடையதாய்
பூண்	ஆபரணங்களாலே	மா	பெரிதாய்
இலங்கு	விளங்காகின்றான்	ஓர்	அத்வதீயமான
அகலம்	மார்பில்லின்றும்,	வெள்ளிவில	வெள்ளிமலையானது
பொங்கு	வருத்தியடையாசிப்பதாய்	ங்கல்	
வெம்	உஷ்ணமாயிருக்கிற	விண்உற	ஆகாசத்தைக்கிட்டி
குருதி	ரத்தமானது	கனல்விழித்து	தீவிழி விழித்து
பொன்மலை	ஸ்வர்ணமயமான மேரு மலையை	எழுந்தது	ஒக் தோற்றினதுபோலி
பிளந்து	பிளந்துகொண்டு	க	ராகின்ற
பொழிதரும்	ப்ரவஹியாகின்ற	அங்ஙன்	அப்படிப்பட்ட
		அரி உரு ஆ	நரஸிம்ஹாவதாரம்
		னான்	பண்ணினவன்
		அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்ஙனே) நம்மைப்போலே அது கூவித்து, ப்ரஹ்மலாதனைப்போலே “இது நமக்காகச்செய்தசெயல்” என்றிருப்பார் உஜ்ஜீவிக்கும்த்தனைபோக்கி, சத்ருபகூதமான அஸூர வர்க்கம் இவ்வபதாநத்தை ஸ்மரித்தால் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கும்படி? ஹிரண்யனுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாகா நின்றான் மார்வானதில். (பொங்குவெங்குருதி) போக்கிடம் காணுமையாலே பெரியகிளர்த்தியோடே கோஷித்துக்கொண்டிருக்கிற ருதிரவெள்ள மானது, மேருவைப்பிட்டுக்கொடு வெள்ளமிடாநின்றான் அருவி போலே வந்திழிய, அவனும் ஹிரண்யனிதே. நாநாவான தானுக்களா

கூடகசு பெரியதிருமொழி, தி-ப, எ-தி, சு-பா, ஆயிரம்.

லே கலங்கி மேருவைப்பிட்டுக்கொடு இழிகிறது, ஹிரண்யனுடலைப் பிளந்து கிழித்துக்கொடு இழிறே ருதிரம்போலே யிராநின்றதாய்த் து. வெவ்விதான கண்ணையும், ஒளியையுடைத்தான எயிற்றையுமு டைத்தாய், வெள் ரிபாலே சமைந்த தொரு பெரியமலையானது, ஆகா சத்தை ஊடுருவி முக்கிகல்பமாகப் பாராநின்றகொண்டு தோற்றினது போலே யிருக்க, நரவிம்ஹவேஷத்தைக் கொண்டவவன், இன்னமப் படிக்கொத்த விரோதிவர்க்கம் வருது கிட்டினால் போக்குகைக்காக இங் கேவந்து ஸந்திவிதனான. (ரு)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (எவ்வுனையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்— வேதப்ரதாந்தாலும் அம்ருத ப்ரதாந்தாலும் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய துக்கம் போக்கினபடி யருளிச்செய்தாராய், இனி அஞ்சு பாட்டாலும் = துக்க நிவர்த்தகனான மாத்ரமன்றிக்கே ஆஸ்ரித ரபேசுவித்தபோது முகங் காட்டி உதவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(பிட்டுக்கொடு) பிளந்துகொண்டு. பொன்மலையை த்ருஷ்டாந்தமாக் கினதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனுமித்யாதி). அருவி வெளுத் தன்றே விருப்பது; குருதிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (நாராவான வித்யாதி). (ரு)

மூ.—

ஆயிரம்குன்றம்சென்ற தொக்கனையவடல்புரையெழிற்குழ்திரடோள் ஆயிரந்துணியவடல் மழுபபற்றி மற்றவனகல்விசும்பனைய ஆயிரம்பெயராலமரர் சென்றிறைஞ்சவறிதுயிலலைகடல்நடுவே ஆயிரம்சுடர்வாயரவணைத் துயின்றனரங்கமாநகரமர்ந்தானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்குன்ற ஆயிரம் மலைகள்		துணிய	அறும்படியாக,
ம்		அடல்	யுத்தத்திலே [தை
தொக்கு	சேர்ந்து	மழு	மழுவென்னும்ஆயுதத்
சென்றது அ	சென்றபுலிபோலே வி	பற்றி	கையிலே தரித்து,
னைய	ருந்ததாய் [யாய்	மறறு	அதக்குமேலே
அடல்புரை	யுத்தத்துக்குத் தகுதி	அவன்	அந்தகார்த்த வீர்யனா
எழில்	காந்தியானது		னவன்
திகழ்	விளங்காநின்றதாய்	அகல்	பரந்திருந்துள்ள
திரள்	திரண்டிருக்கிற	விசம்பு	வீரஸ்வர்க்கத்தை
தோள்ஆயிர	(கார்த்த வீர்யனுடை	அணைய	அடைய, (அந்தரம்)
ம்	ய) ஆயிரம் புஜங்க	அமரீர்	தேவர்கள்
	னம்	சென்று	கிட்டி

ஆயிரம்பெய ஸஹஸ்ரநாமகளைச்	ஆயிரம்வாய் ஸஹஸ்ரமுகங்களை யு
ரால் சொல்லி சிறக	டைய
இறைஞ்ச ஸஹாதரம் பண்ண	அரவு அ' ன் திருவந்தாழ்வானுடைய
அலை அலை மாதாசிறை நில	படுகளைக் கீழிலே
கடலடுகுவே ஸமுத்ரகதினமக்யத	அறிதமிழ் மீபாக நிதரைபை
சுடா உஜ்ஜ்வலகனான	யுயிரான பண்ணினவன்
	அரங்கமாக அமர்ந்தான் (௬)

வ்யா — ஆராய்பாட்டு. (ஆயிரம் குன்றமிதயாதி) ஆயிரம் மலைகள் தன்னிலே திரண்டு சென்றபடுகளே, புத்தததுக்குத் தகுதிபாய், எழில் விளங்காற்படாய், திரண்டிருந்தவள கொள்களாயிரமுட னுணியும்படியாக, புத்தததிலே கையிலே மழுவைத்தறித்து, மறவ னுண்டு-ஸஹஸரபா, மவர்கூரன், ஸ்வமஸ்த வத்ததாலே வீரஸவர்க கத்தை பார்க்க; அவனிலே பீடி மரான தேவர்கடங்கலும், அநந தாம திருநாமங்களாயிரம் சொல்லி ஆஸரயிக, மோகநிதையை, ஸ்வஸரநிதாநததாலே களித்தது தினை மோதாரின் மள்ள கடலின நடுவே, நிதயாநுபவம் பண்ணுகையால் வந்தாராஷ்டககுபபொச்சு வீடாகப், புகையுடைந்தான பலவாய்களை முடைய திருவந்தாழ வான்மேலே கண்வளர்கதருளினவன், அப்படியே சாணலாமபடி இங்கேவந்து ஸநிவித்தனான (௭)

அந.—ஆகும்பாட்டு (ஆயிரமிதயாதி) “ஆயிரம் - குன்றம் - தொக் - சென்றது - அணைய” என்றவயிதாருளிசெய்குது (ஆயிர மித்யாதி). (யோகநிதையை) என்றதுக்கு, (கண்வளர்கதருளினவன்) என்றதோடந் வயம், பாகம் பாதி (ஸூக் ௦ ௭) என்னுமாப்போ (௮)

மு.—

சரிசூழற்கணியத்திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிரகடுவியைசயர்க்கன் எரிவிழிநிலங்கு மணிமுடிபொடிசெய்திற் கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி யரி சிலை வலைய வடுசமதுவந்து மறிகுடல் நெறிபட மலையால் அரிசூலமபணி கொண்டலைகடலடைத்தா னரங்கமாகரமர்ந்தானே.

பதம்	உரை	பதம்.	உரை
சரி	ஸூத்தரமான	திருவினை	பிராட்டியை
சூழல்	கேசங்களையும் [ன்ற	எரிவிழிக்கு	கூரமாகப்பார்த்து
கனி	கொவைப் பழம்போ	பிரிகக	விஸிலைவிப்பித்தவ
வாய்	அதாரத்தையுமுடைய		னாய்,

கூட அ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, எ-தி, எ-பா, சுரிசூழல்.

கொடுமை	க்ரெளர்யத்தையும்	அடு	சொல்லவல்ல
கடுவிசை	அதிவேகத்தையு மு	சரம்	பாணங்களை (அதிலே)
	டையனுன	தூர்து	(ஸந்திப்பித்து) ப்ர
அரக்கன்	ராவனுமரனுடைய		யோகித்து,
இலங்கு	ப்ரகாசியாதின றுள்ள	மறி	அலைகள் மடியாசின்ற
மணி	ரத்நமயமான	கடல்	ஸமுத்ரமானது
முடி	இரீட்களை	நெறிபட	வழிபடும்படியாக
பொடிசெய்து	நூர்ணமாக்கி	அரிசூலம்	வாநரஜாதியை [ண்டு
இலங்கை	லங்கைபை	பணிசொண்டு	அடிமையாகக் கொ
பாழ்படுப்பத	அழிக்கவேனுமென்று	அலை	அலைமோதாநின்ற
நீது		கடல்	ஸமுத்ரத்தை
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து,	மலைபால்	பாவதங்களினாலே
வரி	ஸுந்தரமான	அடைத்தான்	ஸேதுபந்தநம் பண்
சிலை	ததுஸைய		ணினவன்
வளைய	வளைத்து	அரக்கமாநகர	அமர்தான். (எ)

வயா — ஏழாம்பாட்டு (சுரிசூழல்) (க) “ஸுக்ஷ- ஸுகேஸ்பா”
 (என் ௧, 1) “ஸுக்ஷி-சாருமகசம” என்றும் சொல்லுகிறபடியே-
 அழகைய திருக்குழையுப, கணிநத அதரத்தையுமுடையளான பிராட்
 டியை. (பிரிதக) (ங) “ஸுக்ஷ ருஷுபை-ஸுக்ஷ- அநர்யா ராகவேணு
 ஹம” (ச) “ஸுக்ஷ ஸுஷண் ஸீதா- அநாயா ஹிமயாலீதா” என்று இர
 ண்டிடலையும் சொல்லலாமபடி யிருக்கிற இருவரையும் இரண்டிடத்தி
 லே யாபபப பண்ணி, க்ரெளர்யத்தையுப பெரிய வேகத்தையுமுடை
 யனுன ராவணனுடைய, அகநிகல்பமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற றுள்ள
 ரத்நங்களாலே செய்யபபட்ட முடிகளைப் பொடிசெய்தென்னுதல்;
 அன்றிக்கே, எரிவித்தது- திருவினைப்பிரிதத வென்னுதல். லங்கை
 முலையடியே நாயும நரியும் போம்படியாகப் பாழ்படுத்தும்படி. மனோ
 ரதிதது; தர்சகீயமான வில்லு வளையக் கொலையம்புகளை நடத்தி,
 பெரிய க்ஷாபத்தை யுடைத்தான கடல்வந்து முகங்காட்டி, “நான்
 முதுகுகாட்டிச் சென்று தருகிறேன், அடைத்துக்கொடுப்போவது”
 என்று வறிபட எந்தெனுமாத விட்ட தடையகொண்டு ஆழக்கடவ
 கடல் வறிபட, நீரிமலையுரு அரிமுகடவ மலைகள் மிதந்து அனை
 யாக, கணக்கு வழக்குபபட ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணமாட்டாத வாநர

ஜாதியைக் கொண்டு அடிமைசொண்டு, நீர்க்கிளப்பத்தை யுடைத்தான
கடலை யடைத்தான். (எ)

அரு — ஏழாம்பாட்டு (சுரியத்யாதி) (கனித்த) - கனிபோலிருந்த.
*கடுமையும் *விசையும் அர்த்தம் மீமிசை யாகைடாலே (பெரிய வேகத்
தை) என்றது. அடுகையே ப்ரயோஜனமான சர மன்று சரம் தி
வுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்திரு (சொல்லம்புகீன) என்ன மகன் - து
ரைகளானது ஒன்றுக்கொன்று மறிக்கும்படியான கடலென்று பஸ்திராத
தம் (பெரியகோபத்தை) என்று. (எ)

மு.—

ஊழியாயோமததுச்சியா யொருகாலுடைய தேரொருவனுடிலகில்
குழிமால்யானைததுயா நெடுகதிலங்கைமலங்க வன் நடுசபையானது
பாழியால் மிகக பார் கதனுக்கருவிப பாலு னொளி செடப பகலே
ஆழியா வனறங்காழிபை மழைதநா னரங்கமாநகரமாநதானே. (அ)

பதம்.	உரை	பதம்	உரை
ஊழியாய்	காலாதி ஸகலபதாரக த கிராவஹகரம்,	இலாங்க மலங்க	லகைகயானது [க வ்பாகுலப்படும்படியா
ஒமத்து	தோமாதிலே	அன்று	அந்த ராமாவதாரகதி
உச்சியாய்	(ஆராதயமுயக் கொ ண்டு) ம்ரேரஷ்டட னாய்,	அடு சரம்	கொல்லவால் [லே பாணங்களை
ஒருகால் உ டைய	ஒரு சக்ரததையுடைய	தூரந்து	ப்ரயோகிதகம்,
தேர்	தேரை யுடையனான ஸொபாக் கந்தா யாமியாயக்கொ ண்டு	பாழியால் லிக்	பல வாய் திடுகிலே அசெய்திருக்கிற
ஒருவனாய்	அதவித்யனாய், (து)	பார்த்தனாக்	அர்ஜுனன் விஷயத் தில்
உலகில்	லோககுகிலே (வந்)	கு	சுருபைபனணி,
குழி	முகப்பட்டத்தை யு டைத்தாய்	அருளி	ஸூர்யனுடைய
மால்	மகத்தை யுடைத்தான	பகலுடன்	கேஜஸானது
யானை	கஜேந்தராமுவானு	ஒளி	மற்கும்படியாக,
தாயர்	துக்கத்தை [டைய	கெட	கிந்திலேயே
கெடுத்து	பாட்டு,	பகலே	அங்கு அன்று அந்த பாரக ஸமர ஸமயத்தில்
		ஆழியாய்	திருவாழியினுலே
		ஆழியை	ஸூர்யனை
		மறைத்தான்	மறைத்தவன்
		அரங்கமாநகர அமர்ச்சுான்.	(அ)

மூ.—

பெயினார்முலையுண்டிள்ளையாயொருநூல் பெருநிலம்விழுங்கியதுமிழ்ந்த வாயனாய் மாலையாலிலைவளர்ந்து மணி முடி வானவந்தாக்குச் செயனாயடியெற்கணியனாய் வந்தென்சின்தையுள் வெந்தயாறுக்கும் ஆயனாயன்றுகுன்றயொன்றெறித்தா னரங்கபாடகரபர்ந்தானே, (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெயின்	பூநிலையினுடைய	வானவந்தமக்	தேவதைகளுக்கு
ஆர்	விஷத்தினால் பூர்ண	கு	
முலை	ஸ்தனத்தை [மான	செயனாய்	தூரஸ்த்தனுமாய்,
ணண்	உண்ட	அடியெற்கு	அடியெனுக்கு [ண்டு
பிள்ளையாப்	பேதையாய், [தில்	அணியனாய்	ஸந்திஹிதனாய்க் கொ
ஒருகால்	ஒரு (ப்ரளய) காலத்	வந்து	தானேவந்து
பெரு	விசாலமான	என்சின்றையு	என் மனஸ்ஸி லுள்ள
நிலம்	பூமியை	ள்	
விழுங்கி	உண்டு,	வெம்	கூரமான
அது	அந்தபூமியை (ஸ்ருஷ்	துயர்	துஷ்கத்தை [ய்,
	டிகாலத்தில்)	அறுக்கும்	நசிப்பிக்குமவனுமா
உமிழ்ந்த	வெளியிலே புறப்பட	அன்று	அந்த க்ருஷ்ணாவதார
	விட்ட [னுமாய்,		ஸமயத்தில் [ண்டு
வாயனாய்	அதரத்தை யுடைய	ஆயனாய்	க்ருஷ்ணனாய்க்கொ
மாலாய்	ஸர்வாதிகனுமாய்,	ஒன்று குன்ற	ஒரு கோவர்த்தந ம
ஆலிலை	ஆலந்தளிநில்	ம்	லையை
வளர்ந்து	கண் வளர்ந்தருளின	எடுத்தான்	உயரவெடுத்துப் பசு
	வனுமாய்,		க்களை ரக்ஷித்தவன்
மணி	மணிமயமான	அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (கூ)
முடி	விரீடக்கூளை யுடைய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெயினாரித்யாதி) பெயினுடைய, விஷத்தாலே நிறைந்த முலையை, தாய் முலைக்கும் வேற்றுமுலைக்கும் வாகியறியாதே யுண்ட முகத்த (मुख)னாய். (ஒருகால்) விழுக்காடறி யாமை என்றும் ஒக்குமாய்த்து. ஒருகால், பாப்பை யுடைத்தான பூமியை வயிற்றிலே வைத்து, அது ஸாத்மியாடையாலே உமிழ்ந்த திருவதரத்தை யுடையனாய், ஸர்வாதிகனுன ஸர்வேஸ்வரனாய், சிறு வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவ னுன ஆலந்தளிநிலே கண்வளர்ந்தருளி, பரஹ்மாதிகளுக்கு தூரஸ்த் தனாய், என்போல்வார்க்குக் கையாளாய், என்பக்கல் அபேக்ஷாமாத்

கூசு 2. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௭-தி, ௧௦-பா, பொன்னும்.

முமின்றிக்கே யிருக்கத் தானே வந்து என்னுடைய மாநஸ வ்யஸத்
தைப் போக்குமாயனும். (அன்று குன்றமொன்றெடுத்தான்) கோ
வர்த்தநகிரியைத் தரித்து, பண்ணின உபகாரமத்யாத பசுக்களையும்
இடையறையும் றோக்கினவன். (சு)

அரு -- ஒன்பதாற்பாட்டு (பேயினரிதயாதி) ஆதல் - ஸுர்த்தியாய்,
எத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்குறா (விஷத்தாலே) என்று. உட்கருத்
தருளிச்செய்து, வாக்யார்த்த மருளிச்செய்குறர் (ஒருகாலியாதி). “வந்
து” என்றத்க்குக் கருத்தருளிச்செய்குறா (என்பக்க வித்யாதி). . . (சு)

மூ.—

பொன்னுபாமணியும் முத்தமும்சுமந்து பொருதிரை மாநதுபுடை சூழ்ந்து
அன்னம் மாபிலவு மலைபுனல்சூழ்ந்த வரங்கடா நகரமர்ந்தானே
மன்னுயாடாமங்கையர் தலைவன்மானவேல் கலியன்வாயொலிகள்
பன்னிய பனுவல் பாடுவார் ஈனும் பழுவனை பற்றறுப்பாரே.... (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை	பதம்	உரை.
பொன்னும்	ஸுவாணங்களையும்	புனல்	சந்தரபுஷ்கரிணி முத
மா	ஸ்லாக்க்யமான		லான தடாகங்க
மணியும்	ரத்நங்களையும்		ளால்
முத்தமும்	முத்துக்களையும்	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டு மிருக்கிற
சுமந்து	திரட்டிக்கொண்டு	அரங்கமாநகர்	திருவரங்கத்தில்
பொரு	ஒன்றோடொன்று உ	அமர்ந்தானே	கண் வளர்ந்தருளுகிற
	தையாசின்ற		பெரியபெருமாள்
திரை	அலைகளையுடைத்தான		விஷயமாக,
மா	ஸ்லாக்க்யமான	மன்னு	அழிவற்று
நதி	திருக்காவேரியினால்	மா	ஸ்லாக்க்யங்களான
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்க	மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டும், [ளிலே	மங்கையர்	திருமங்கையினுள்ளா
மாடு	பர்யந்தங்களிலே	தலைவன்	ஸ்வாமியாய் [ர்க்கு
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	மானம்	அளவுடைத்தான
உலவும்	ஸஞ்சரியா திற்பன	வேல்	வேலாயுதத்தை
	வாய் [ன		யுடையரான
அலை	திரைகளையுடைத்தா		

கலியன்	ஆழ்வார்	[ய்,	பாடுவார்	அப்யஸிக்கு மலர்கள்
வாயொலிகள்	அருளிச் செய்ததா		நாளும்	திரந்தோறும் [களை
பன்னிய	லக்ஷணங்களினால்	கு	பழவினா	ப்ரபுமன கர்மர்
	றைவற்றதான		பற்றுஅறுப்	ஸவாஸநமாகப் பேபாக்
பனுவல்	பாசுரங்களை		பா	ருவர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) பொன்னும், பெரு விலையான ரத்தங்களும், முத்துக்களும் சுமந்து, தன்னில் தான் பொ ராநின்றள்ள திரைகளையுடைய மஹாநதியுண்டு - சாவேரி, அது பர் யந்தத்திலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், அருகே அன்னங்கள் ஸஞ்சரியா நின்றள்ள ஸ்ரீசந்திர புஷ்கரிணி துடக்கபான பொய்கைகள் சூழ்ந்த கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனை, ப்ரபயங்க ளுக்கு மழியாத மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையி லுள்ளார் க்கு நிர்வாஹகராய், அளவுடைத்தான வெலைப் பரிகரமாக வுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த, லக்ஷணங்களினொன்றும குறையாதபடி. வில் ருத்தமான வித்தை அப்யஸிக்கவல்லார், ப்ராத்தநமான கர்மங்களை வாஸநையோடே போக்பப பெறுவர். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) “நதிபுடைசூழ்ந்து” என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் “அலைபுனல்சூழாது” என்றால் புறருத்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீசந்திர புஷ்கரிணியித்யாதி) ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வாரதிருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து எட்டாந் திருமொழி

ஏழை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—இவ்வாழ்வாராகிரா-சாஸ்த்ரவாஸநையாலே யாதல் தப ஸ்ஸாலே யாதலன்றிக்கே பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே தத்வத்ரயத்தையும்

௬௪௪ பெரியதிருடியாழி, இ-ப, அ-தி, ஏழைப்பரவேசம்.

யதாதர்ஸநம் பண்ணி யிருப்பா ரொருவராய்த்து. பரஸ்வரூபத்தை யதாதர்ஸநம் பண்ணுகையாவது ஏதென்றால்; ஸ்ரியபேதியாய், அகில ஹேயபரத்யகீகனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தமகனாய், அந்த குணங்களுக்குப் பரகாசகமாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌஞகுமார்யாத்யாகரமாயிருந்துள்ள திவ்ய விஷ்ணுத்தை யுடையனாய், உபய விபூதிநாதனாய், நிபதிசய போக்யனாயிருக்குமென்றறிக்கை; ஸ்வஸ்வரூபத்தை யதாதர்ஸநம் பண்ணுகையாவது - அந்ந்யார்ஹமாய், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியின்றிக்கே பரதநத்ரமாயிருக்குமென்றறிக்கை; அசித்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை யதாதாசநம் பண்ணுகையாவது-ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை யதாதர்ஸநம் பண்ணுவொண்ணாதபடி விடைச்சுவராய்க் கொண்டு விரோதித்வமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்றறிக்கை. "இவ்வி ரோதியைக் கழித்து இச்சேதநன் விலக்ஷணவஸ்துவை லபிக்கும் போது அதுக்கதுரூபமாயிருப்பதொரு உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணிக் கொள்ளவேணுமிதே. இம்மூன்றினுடைய ஸ்வரூபத்தையு மதஸந் தித்தால் அவனையே பற்றவேணும்; விரோதி ப்ரபலமாகையாலே அவனைக்கொண்டே கழித்துக்கொள்ளவேணும்; ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாதபடி பரதநத்ரமாகையாலே அவனையே பற்றவேணும்; அவ்வஸ்துதான் அநந்யஸாத்யமாகையாலும் அவ்வஸ்துவையே பற்றவேணும். இப்படி அவனே உபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்குமிடத்தில், பரத்வம், தேசவிப்ரக்ருஷ்டமாய்க் கழிந்தது; வ்யூஹம், தத்ப்ராயமாய் ஸம்ஸாரிகளுடைய சிறுமையாலும் புகவத் வைபவத்தாலும் கழிந்தது; ஆபத்துண்டானபோது, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணியமாதல் ஸந்தாதிகளுக்குக் காதாசிக்கமாக ஆஸ்ரயணிய மாதலத்தனைவிதே; விபவமும, காலவிப்ரக்ருஷ்த்தாலே மண்டல வர்ஷமடபோலேயாய்க் கழிந்தது; அக்குறைகள்தீர, ஸ்வஸத்தா ஸத்திதி ப்ரவ்ருத்திகளும் ஆஸ்ரீதாதீரபாம்படி பண்ணிக்கொடு நிற்கிற நிலையிதே - அர்ச்சாவதாரம். அதாவது- ஆஸ்ரீதருகந்த த்ரவ்ய விசேஷத்தையே திருமேனியாகக்கொண்டு நிற்கையும், தன் க்ருஹத்தில் ஒரு ப்ரதேசத்திலே திருப்பள்ளியறையாக்கி "இங்கே எழுந்தருளியிருக்க வேணும்" என்றால் அங்கே எழுந்தருளியிருக்கையும், "திருமஞ்ஜம்பண்ணிய யருளவேணும், அமுது செய்தருளவேணும்" என்றால் அப்போது அமுதுசெய்தருளுகையும்; அவற்றை இவன் அநாதரிக்குப்போக ஆதாரம் ஆகநிற்கையும், அவதாரங்களிற்போலே

அஜஹத்ஸ்வபாவனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபிமத பல(ஃ)ப்ரதாநம் பண் னுகைக்கும், ஆஸ்ரயணீயனுகைக்கு முண்டான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களோடேகூட *ஆஸ்ரித பராநீரனுகையு மாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அர்ச்சாவதாரத்தை யாய்த்து இவர் ஆஸ்ரயணீயஸ்த்தல மாக நினைத்திருப்பது. முதல் தன்னிலே (௧) “சூழ் புனல்குடந் தையே தொழுது” என்றும், (௨) “தஞ்சைபாமணிக்கோயிலே வணங்கி” என்று மிறே இவரிழிந்தது; ஆகையாலே, தம்முடைய ஆகிஞ் சர்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, சரண்யரான பெரியபெருமாள்திரு வடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

இவர் (௩) *தாயே தந்தைதுடங்கிப் பலவிடங்களிலும் சரணம் ிக்குப் போந்தார்; பகவல்லாபத்துக்கு ஸக்ருத்க்ருத மமைந்திருக் ிசெய்தே பலகாலும் சரணம்புகுகிறது நவராதிசயத்தாலே யிறே, ிப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம்-நீர்மையுடைய பெரியபெருமாள் சரண்ய ராகையும், ஆழ்வார் அதுஷ்ட்டாதாவாகையும், ஸர்வாதிகாரமான தார விடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையும், த்ருபத (ஃ)ப்ரபந்ரான நமக்கு இவ்வார்த்தி இவ்லையேயாகிலும் இவர் பாசுரத்தைச் சொல்ல வே இவரளவிலே இவர்க்கிரங்கிபுபபோலே பெரிய பெருமானிடங்கு வரென்கிறதும். ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகவும், துக்க நிவ்ருத்திக் காகவும் சரணம்புகுகிறவர்கள் பாசுரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சர ணம்புகுகிறார்; அதுக்கடி என்னென்னில்; அவ்வோப்ரயோஜநங் களில் அவர்களுக்குள்ள ஆதரம் இவ்விஷயத்தே தமக்குண்டாகையா லும், அவர்களுக் ககப்பட இரங்குமவர் தமக்கிரங்காமையில்லை என்று நினைத்திருக்கையாலும்.

திருமாலையில் - ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் சொல்லிற்று; *அமலனா திபிரானில் - ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியில் - ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. (*)

அரு.—ஏழையேதல்ஃப்ரவேசம். — கீழிரண்டு திருமொழிகளிலும்- பெரியபெருமானாலே ஸமஸ்க்ருதராய்த் திருவரங்கத்தில் கண்டுகளிச்சவா, (௪) “அடியேற்கணியலாய்” தென் சிந்தையுள் வெந்துயரலுக்கு மாயன்” என்று துக்க நிவர்த்தகதவத்தை அதுஸந்தித்திருக்கச் செய்து கயும், தம்மை

(௧) ௧-௧-௭. (௨) ௧-௧-௬ (௩) ௧-௩. (௪) ௩-௭-௩௦.

சுசுசு பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, ஏழைப்பாவேசம்.

*அந்நச்சுலேச பா (ஞ)ஜநமான ஸம்ஸாரத்தி விருக்கக்கண்டு, வீரோதி யான தேஹ ஸம்பந்தத்தைக் கழிக்கக்காணாமையாலே ஆர்த்தி மிகுந்து, பெரியபெருமானைச் சரணம் புகுகிறாரென்னும் ஸங்கதி சொல்லுகையில்; இவர்க்கிப்படி ஆர்த்தி மிகும்படி ஜ்ஞாநம் பிறந்ததுக்கு மூலமேதென்றும், பரத்வாதிகளிருக்க இங்கே சரணம் புகுவானென்னென்றும், இவர் கீழே சரணம் புகுந்ததில்லையோ? மீளவு மிங்கே சரணம் புகுவா என்னென்றும், இத்திருமொழிக்குச் சரணம் புகுந்த திருமொழிகளில் வாசிதா என்னென்றும், இதில் ப்ரயோஜனார்த்தர பரரை த்ருஷ்டார்த்தமாக்கிக் கொள்ளுவானென்னென்றும் வருகிற சங்காபஞ்சகத்தையும் பரிஹரிக்கிறார் (இவ்வாழ்வா ரித்யாதி). கீழ் - ஆர்த்தி பிறக்கும்படியான ஜ்ஞாநம் வருகைக்கு மூல மருளிச்செய்தாசாய், தத்கார்யதயா உபாயவரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வீரோதியை யித்யாதி). உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணவேண்டினால் கர்ம ஜ்ஞாநாதிக ளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இம்மூன்றி னித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). இத்தால் - தத்வத்ரயத் தையும் அவன் ப்ரஸாதத்தால் யதார்த்தநம் பண்ணினவராகையாலே அவு னையே உபாயமாகப் பற்றினாரென்றதாய்த்து. அவனையே பற்றினால் ப்ர த்வாதிகளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதிவாஸ்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (மண்டலவர்ஷம்) வர்ஷாகாலவர்ஷம். “ப்ரவ்ருத்தி” என்றது நிவ்ருத்திக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அவற்றை யித்யாதி). ஸத்தாதிகள் இவனிட்ட வழக்கானால் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் வேண்டாவோ ஆஸ்ரயணியானுக்கைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரங்களி லித்யாதி).

கீழ் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் ஆர்த்தயதிகசயத்தாலே யிறே, இத்திருமொழியிலார்த்தி மிகவும் அதிகயித்திருக்கு மென்கிறதற்கு நியாமகமேதென்கிற சங்கையிலே, இதினேற்றஞ்சொல்லவே தானே தோற்றமென்று இதின் ஸர்வாதிகசாயிதவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப் ப்ரபந்தத்துக் கித்யாதி) இத்தால் - (க) “என்னடியாரது செய்யார்” என் னும்படி குணபூர்த்தியுள்ளவர் விஷயமாகையால் ஆர்த்தி மிகுத்திருக்கு மென்னுமது தோற்றுகையாலும், *மயர்வற மநிலம்மெற்ற ஆழ்வார் அது ஷ்ட்டாதாவாகையாலே நீாமையுள்ள விஷயத்தி லார்ந்திதிகையுக் காகையாலும், எல்லார்க்கும் தெரியும்படி தமிழாகச் சிவஞானியு லார்த்த விசாரத்தாலே ஆர்த்தியினுதிக்யம் காணலா ய்கையாலே இந் தில்லாதார்க்கும் இதிலந்வய மாத்ரத்தாலே ஆர்த்திகையாலும், ஆர்த்தி கும்படி யிருக்கையாலும், இதிலார்த்தி பிறப்பிண்டானதாக இரங் அன்றிக்கே, ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரபந்த வைவரணதிருக்குமென்றதாய்த்து. படுகிறாரென்னவுமாம். டிண்யத்தைச் சொல்லி ஈடு

பெரியபெருமான், திருமாலை பாடினும் அமலனாதி பிராரன்பாடினும் இரங்காரோ, இதுவே இரக்கத்துக்கு உடலாவா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருமாலை யித்யாதி). (*)

மூ.—ஏழை யேதலன்.கீழ் மகனென்னு

திரங்கி மற்றவற்கின்னருள்காரந்து
மாதை மான் மட ரோக்கியுன்தோழி

உம்பி பெம்பியென்றொழிந்திலை உகந்து
தோழன் நீ பெனக் கிங்கொழியென்ற

சொற்கள் வந்தடி யேன் மனத்திருந்திட
ஆழிவண்ண நின்னடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழை	விஷயசபலன் (அஜ்ஞ	ஒழிந்திலை	விடாதவனாகக் கொ
ஏதலன்	சத்ரு, [ன்]	ண்டி,	
கீழ்மகன்	நீசஜாதி,	உகந்து	ஆதரத்துடனே
என்னது	என்று நினையாமல்	நீ	நீ
இரங்கி	தயையபண்ணி	எனக்கு	எனக்கு
மற்று	அதுக்குமேலே	தோழன்	ஸ்ரீரஹிதன், [ய்]
அவற்கு	அந்த குலப்பெரு	இங்குஒழி	இங்கே நிற்கக்கடவா
	மான் விஷயத்தில்	என்றசொற்	என்றுசொன்ன உக்
இன்	இனிதான (ஸ்வயம்	கள்	திகள் [வந்து
	ப்ரயோஜனமான)	வந்து	கர்ணாகர்ணிகையாக
அருள்	க்ருபையை	அடியேன்	தாஸபூதனை என்னு
சுரந்து	பண்ணி,	மனத்து	மறஸ்வரில் [டைய
மாதை	முத்தமான	இருந்திட	பொருந்தியிருக்க, (அ
மான்	மானினுடைய		திலீடுபட்டு)
மடம்	மருதுவான	ஆழி	ஸ்முத்தரம்போன்ற
நோக்கி	கண் கள் போன்ற	வண்ண	ஸ்வபாவத்தை யுடை
	கண்களையுடைய		யவனே!
	இந்த ஸீதை	அணி	அலங்காரமான
உன்தோழி	உனக்கு ஸுகி,	பொழில்	சோலைகள் சூழ்ந்த
உம்பி	உனக்குத் தம்பியான	திருவரங்கத்	திருவரங்கத்தில் கண்
	லக்ஷ்மணன்	து	வளர்ந்தருளுகிற
எம்பி	என்னுடைய தம்பி,	அம்மானே	ஸ்வாமியே! [டிகளை
என்று	என்று சொன்ன இவ்	நின்அடியினை உன் இரண்டு திருவ	
	வளவு மாசரத்தி	அடைந்தேன் சரணமாகப் புநந்தே	
		ய்.	(க)

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (ஏழை) அஜ்ஞன். ஏழையென்ன - அஜ்ஞன் என்று காட்டுமோவென்னில்; சபலனென்றபடி. விஷயசாபல்யம் - அஜ்ஞாந கார்யமிதே. அஜ்ஞாநந்தான், ஜ்ஞாநாதுதயம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் என்று த்ரிப்ரகாரமாயிதே இருப்பது. 'ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஜ்ஞாநாதுதயம் போம்; யதாஜ்ஞாநத் தாலே அந்யதாஜ்ஞாநம்போம்; விஷய ப்ராவண்யரூபமான விபரீத ஜ்ஞாநமிதே போக்கவரிது. (௧) “ஜ்ஞாநஸம்பந்ந” என்கிற தேவர்க்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கிறபடி. இத்தால்-ஜ்ஞாநக்கொத்தையைச் சொல்லிற்று.

(ஏதலன்) சத்ரு. தாயைச் சோறுவேண்டும்போதும் வானீ விதி ர்த்த வேண்டும்படியான சாத்ரவத்தைச் சொல்லுகிறது. (௨) “ரீஷு ஸுபி வஸ்ய” - ரிபூணம்பி வத்ஸல” என்கிறதாக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிறபடி. (௩) “மர்யாதாநாஞ்ச” என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாம்படி மர்யாதாபங்கம் பண்ணியிதே இருப்பது. இத்தால் - வருத்தத்தில் கொத்தை சொல்லுகிறது.

(கீழ்மகன்) இவை இத்தனையும் பூஷணமாம்படியான ஜந்மத்தை யுடையவன். கீழ்ச்சொன்னவை இரண்டும், ஜ்ஞாநஸாத்யமாயும் ப்ராயஸ்சித்த ஸாத்யமாயு மிருக்குமிதே; இது, வேறென்றால் கழிக்கவொண்ணாதே. (௪) “இக்ஷவாகு வம்சப்ரபவ” என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிறபடி. இத்தால் - ஜந்மத்தின் கொத்தைசொல்லுகிறது. இம்மூன்றாலுமாக, பெருமானுடைய நீர்மையிலேற்றம் சொல்லிற்றய்த்து.

(என்னுதிரங்கி) இவையொன்றும் பாராதேயாய்த்து இரங்கிற்று; (௫) “ஹிஸுபுஷு” - றுஷீண மக்நிகல்பநாம்” என்று ஜந்ம வித்யா வருத்தங்களை யுடையரா யிருக்கும் உபாஸகான ருஷிகளுக்கும், (௬) “அஸம் ஸ்வம் கரிஷ்யாமி” என னும் இளையபெருமானுக்கும், ஸாதநவித்த்யார்த்தயாகவும் போக(௭) வித்த்யார்த்தயாகவும் இரங்கு மிரக்கத்தை யிதே இவரளவி விரங்கிற்று. அதவா, (என்னுதிரங்கி) இப்பாசுரம் சொல்லாதிருக்க, இரங்கி.

(௧) ரா-பா-௧-௧௨. (௨) ரா-யு-௩௦-௩௬. (௩) ரா-ஸு-௩௩-௧௧.

(௪) ரா-பா-௧-௮. (௫) ரா-பா-௧-௪௩. (௬) ரா-அ-யோ-௩௧-௨௩.

(க) “நதர் மநிஷ்ட்டோஸ்மி” (உ) “அஸ்ரூஷ் - அமர்யா த்” (ங) “ராவணோநாம” இத்தியாதிகளிலே - சரணம் புகுவார் ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக் கொள்ளக்கடவர்கள் என்னு நின்றதிதே.

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவர் சொல் லுவானென்னென்னில்; அவருடைய கருத்தாலே. (மற்றவற்கு) அவ னுக்கு அதுக்குமேலே. (இன்னருள் சுரந்து) இவ்விஷயிகாரத்துக்கு மேலே, இனிய அருளைச்சுரந்து. (இன்னருள்) தன்பேறான அருள். (சுரந்து) வத்ஸ ஸகாசத்தில் தேநு (தீஸ்)வானது க்ஷீரத்தைச் சுரக்கு மாபோலே, குணங்களைச் சுரந்து.

இத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். (மாழை மான் மடநோக்கி) நிகர் ஷம் சொன்னால், ப்ரதமத்தில் முன்னிடக்கடவ அர்த்தத்தைச் சொல் லுகிறது. முக்த்த (ஸுக்)மான மானினுடைய ம்ருதுவான நோக்குப் போலேயுள்ள நோக்கையுடையவள், இத்தால்-ஸம்பந்தம் இருவரோ டும் ஒத்திருக்கச்செய்தே இவளுடைய கடாக்ஷத்தினுடைய முற்பாடு சொல்லுகிறது. இவனைப்பாரா அவனைப்பார்க்கும்; (ச) *ஸ்ரீக்ஷ ண்ஸுக்ஷ - ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா இதே. ப்ரணயிநி, ப்ர ணயிகளுக்கு வாயால் சொல்லுவதில்லையிதே. “இத்தனை குறைவா ளனை விஷயிகரியா தொழிகிறதென்!” என்னப்போலேயாய்த்துப் பார்வை இருக்கிறது. இவள் பருவத்தையும் நோக்கையும் கண்டால் இவள் வழியே போவானொருவனிதே. (உன்தோழி) உனக்கு ஸ்வா மிநி என்னுதே, தோழி என்கிறார் - நீர்மையாலே; சீரியார், சேஷபூத ரையும் “அண்ண” “ஆச்சி” என்னு நிற்பார்களிதே. இவர்கள்தான் இங் கணல்லது சொல்லமாட்டார்கள். (ரு) “ஸுத்ராஹீன - மித்ரபாவேந” (ங) “ஸுத்ராஹீன - மித்ரமௌபயிகம்” (எ) “தீந்ஸூத்ரிஹ்நுதீ - தேநமைதீ பவதுதே” இவ்வார்த்தை போழ்க்கனா யிருக்கையன்றிக் கே, ப்ராப்தி ஸமயத்திலும், (அ) “நிரஜ்ஜ் ஸ்ரம் ஸ்ரம்ஸுஸ்ரீ-நிரஞ் ஜந் பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்று குணஸாம்யத்தையும் போக(தீக்)

(க) ஸ்தோ-ர-௨௨.

(உ) ஸ்தோ-ர-௨௨.

(ங) ரா-யு-க௭-௧௨.

(ச)

(ரு) ரா-யு-௧௮-௩.

(ஈ) ரா-ஸ-௨௧-௧௯.

(எ) ரா-ஸ-௨௧-௨௧.

(அ) முண்ட-௩-௧௩.

௬௫௦ பெரியதிருமொழி, து-ப, அ-து, க-பா, ஏழை.

ஸாம்யத்தையும் தேஹஸாம்யத்தையும் போக்ய (ஃX) ஸாம்யத்தையும் கொடுத்திறை வைப்பது.

(உம்பி எம்பி) உன்னுடைய தம்பி, என்னுடையதம்பி. இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில்; பெருமாள் விஷயிகரித்திருக்கும் வர்களை அவரோபாதிபாக நினைத்திருக்கும் இளையபெருமாள் கருத்தாலே; (க) “*ਭੁਕਤਿਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ ਭੁਕਤਿ*” - பக்திரஷ்டவிதா ஹயேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்” என்றும், (உ) “தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மினென்று நின்னோடு மொக்க வழிபட வருளினாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (ங) “பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்று - ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் ஒருவன் முக்தனாய்ச்சென்றால் ஸ்ரீபாதம் விளக்கி ஸ்ரீரிகள் ஆதரிக்கக்கடவர்கள் என்னுநின்றதிறே. அவர்களிலே பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தவரிதே இளையபெருமாள். இத்தால் - வைஷ்ணவாங்கீகாரம் பண்ணிக்கொடுத்தபடி. (ச) “அவன் செய்யும் சேமம்” என்றும், (ரு) “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (என்றொழிந்திலை) அவ்வளவில் விட்டிலை. பிராட்டியை “தோழி” என்றும், இளையபெருமானை “தம்பி” என்றும் சொன்னபோதே, ஆர்த்த (ஃ)மாக வருமிதே தம்முடைய தோழமை.

(உகந்து) உகப்பாலே, “தோழன்” என்கிறார். உகப்பு ஓரளவில் நிற்குபதன்றே. (தோழன் எனக்கு) ஸ்வநிகர்ஷத்தைச் சொல்லிப் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு வைஷ்ணவாங்கீகார முண்டானால், அநந்தரம் உபாயஸ்வரூபம் அதுஸந்தேயமாகக் கடவதிறே; அதைச் சொல்லுகிறது. (இங்கொழி) பின்னுடர்ந்து போகப்புக்கார் போலே காணும் இவரும். படைவீடு கெடாமைக்கு ஒருவனைவைத்தோம், வழியடி கெடாதபடி இங்கேயிருந், ஸவேச்சாதுரூபமாக வன்றியிலே, (சு) *கரியதாமிதியிலேயிறே அங்குமுள்ளது. (என்ற சொற்கள்) அவ்வர்த்தங்களன்றிக்கே, அப்பாசுரங்காணு மிவரை வருத்துகிறது. (வந்து) ஒருகூல விசேஷத்திலே யாயிருக்க, கர்ணபரம்ப

(க) (உ) திருமா-௪௨. (ங) தி-வாய்-௧௦-௯-௧௦-

(ச) தி-வாய்-௭-௩-௧௦- (ரு) அமல-௧. (சு) ரா-ஆர-௧௫-௭.

ரையாகவந்து; இவ்நெஞ்சிலே யாய்த்து ஊற்றிருந்தது. இப்பாகாகத் தன்னை (க) ““సహస్ర సహస్రం సాక్షాత్ సహస్రం - శ్రుణ్వేన నామ తేజో రామో లக்ష్మణేనాశ ధీతయా” என்று ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் சொல்லிவைத்தானிறே. (அடியேன் மனத்திருந்திட) (உ) “సంస్థ రామ్యస్థ வாక్” ஸம்ஸ்மராமயஸ்ய வாക്யாத்” என்னுபாபோலே இவ் நெஞ்சிலேயாய்த்து வேர்விழுந்தது. சேஷபூதனுடைய நய நீயமான பாகரம் சேஷநெஞ்சிலே வேர்விழுந்து உகந்ணத்துக்காம்க் கிடக்குமாபோலே, சேஷிபாகரம் சேஷபூதனுடைய நெஞ்சிலே கிடக்கக்கடவதிறே நைங்காய்த்துக்காக.

(ஆழிவண்ண) ரத்நங்களாலே கடல் நிரம்பி யிருங்குமாபோலே,
ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணங்களாலே நிரம்பின கடல்.
(௩) “அபரஃதஸ்ய - அபாரகாருண்ய” இத்தியதி. (சு) [யுடாஃதஸ்ய
ஜலஹ்ரஃதஸ்ய புத்ரஃ । தந் ஸுனாஹ்ரஃதஸ்ய அக்ஷீரஸ்ய மகா த்வே
- யதா. ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்க்யையாவி புத்ரக। ததா குணாஹ்ரயநந்தஸ்ய
அஸங்க்க்யேயா மஹாத்மநஃ] உத்பத்திடி மங்கேயாய், வாஸமும் அந்
கேயாய், புறம்போரிடத்தி லின்றிக்கே எல்லாரு பாதரிக்கும்படி
ரத்நங்களிருக்குமாபோலே யாய்த்து குணங்களிருக்கும்படி. அத்வா,
கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! வடிவைக்கண்ட
போதே ஸாம்ஸாரிகமான தாபங்களடைய ஆறும்படியாய்த்திருப்
பது. (நின்னடியினை) அநந்தரத்தில் (௫) “சரணை” என்
கிறபதத்தை நினைக்கிறது. (அடைந்தேன்) க்ரியாபதத்தில் வர்த்த
மானம் கெளண (௬) மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

(அணிபொழிலித்யாதி) ராமாவதாரத்தைச் சொல்லி இங்கே சேர்க்கையாலே (சு) “நம் சேவகனார் பருவிய பெரியகோயில்” என்கிறபடியே - அவரே இங்குச்சாய்ந்தாரென்கிறது. அணி என்று - பொழிலுக்கு விசேஷணமுமாய், கோயிலுக்கு விசேஷணமுமாயிருக்கிறது. அதாகிறது - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம்போலே யிருக்கை. சோலைவாய்ப்புக்கண்டு சாய்ந்தாப்போலே யிருக்கச்செய்தேயும், ஆஸ்ரயிப்பார் தேட்டாளயன்றோ இங்குச்சாய்ந்தருளிற்று, (அம்மானே)

(க) ரா-பா-க-உ௦.

(உ) ரா-அர-க சூ-நூசூ.

(15) கத்ய-

(8)

(௩) தீவிரம்.

(க) தி-மந-5க.

உடையவனாகையாலே உடைமை தேட்டமாயன்றோ இங்குவந்து
சாய்ந்தருளிற்று. (க)

அரு. — முதற்பாட்டு மேல்பாட்டில் - “வாதமாமகன் மற்கடம்”
என்று திருவடியை விஷயீகரித்தமையைச் சொல்லுகையாலே, இதுக்கு
முன்னே விஷயீகரித்த ஸ்ரீகுலப்பெருமாள் விஷயமாகத் திருவுள்ளம்
பற்றி வ்யாக்யானம் செய்தருள்கிறார். விஷயசாபல்ய ஹேதுவான அஜ்ஞா
நம் - அபோக்யங்களில் போக்யதாபுத்தி யாகையாலே, அதின் கொடுமை
சொல்லுகைக்குறுப்பாக அவார்த்தபேதங்களை அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞா
நந் தானித்யாதி). (விஷயப்ராவண்ய ரூபமான) என்றது-விஷயப்ராவண்
யமாகப் பரிணமித்தவென்றபடி. இத்தால்-“ஏழை” என்றசப்தம் - அமுக
யமாக விபரீதஜ்ஞாநத்தைக் காட்டுமென்றபடி. (க) “नरामो परदारामो
सकृन्नाप्ययमपि पश्यति” என்றபடியே யுண்டானபுகழை (உ) “येशस्य-यस्य” என்றதாய், அது
க்கடியான ஜ்ஞாநஸம்பத்தியைச்சொல்லி, தத்பலமான சுசி (சூ-சி) த்வம்
சொல்லுகையாலே விஷயப்ராவண்யலேசமில்லாதபடி சொல்லிற்றென்று
விவகித்துக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநேத்யாதி).

(பூஷணமாம்படி) என்றது-குணமென்று சொல்லலாம்படி. என்னை.

இவையொன்றும் பாராதே இரங்கினாரென்கையாலே-இரக்கத்துக்கு
த்தகாத விஷயமென்றதாய்த்து. ஆனால் இரக்கத்தக்க விஷயமேதென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (ருஷீணாமித்யாதி). † (பாகுரத்தை) என்றவநந்தரம்,
சொல்லாதிருக்க என்று சேஷம்.

‡ “அவர்க்கு” என்று - குலப்பெருமானை உபசரித்துச் சொல்லுகை
யால், தம்கருத்தால் சொன்னவரன்றென்று கருத்து.

(முன்னிடக்கடவ அர்த்தம்) புருஷகாரமென்றபடி. ஸ்ரீகுலப்பெரு
மாள் பெருமாள்பக்கல் ஸநேஹத்தாலே நாலடியுட்டுவர, பெருமாள் கடா
கூழிக்கைக்கு முன்னாக, பிறந்தகத்தில் தோழன்மார்வந்ததாகக் கடாகூழித்து,
அநந்தரம் பெருமானை அங்கிகாரஹேதுவாக அழகாகவும் ஸாபிப்ராயமாக
வும்பார்க்க, இவற்றை யெல்லாமறிந்து பெருமாள் “மாழைமான் மட
நோக்கி யுன்தோழி” என்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் “தோழன்
நீ யெனக்கு” என்றப்போலே சொல்லாதே, “உன்தோழி” என்றத்தால்
பலிதகஹத்தருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). நோக்கையிட்டு விசே
ஷித்ததுக்கு(ஞா)பாவம் (இவனையித்யாதி). “மடம்” என்றத்தால் தோற்
றின ம்ருதுதவந்தா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தனையித்யா
தி). “மாழை” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவன்பருவமித்யா
தி). எத்தனை நீர்மையுண்டானாலும் தம்பெருமை போகச்சொல்லுவரோ

(க) ரா-அயோ-எஉ-சஅ. (உ) ரா-பா-க-கஉ.

‡ இவ்வாகயத்தவயம் அநந்விதம்.

வெண் (சீரியாரித்யாதி). லோகத்தில் நியமேக அப்படியே வ்யவஹரிப்ப ரென்னக்குடுமோ வெண் வருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் தானித்யாதி). ஆனாலும், உபசரித்துச் சொன்னவார்த்தை நீர்ஸமக்குடலாமோ வெண் வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வார்த்தை யித்யாதி). (போழ்க்கன்) காப்யம்.

உம்பியான இளையபெருமான் எம்பிஎன்று சாதப்ரயம் விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). பெருமான் தன்நீர்மையாலே ஸாம்யத்தைக் கொடுப்பராகையாலே அப்படி “உம்பி” என்று அருளிச்செய்தாரே யானிலும், அத்தை அறுவதிக்கிற ஆழ்வார் அந்நன் அறுவதிக்கக் கூடுமோ, வானவரில் தலையானவர்க்கும், “எழையேதலன்” இத்த்யாதிப்படியே கானவரில் தலையானவர்க்கும் நெடுவாசியுண்டே என்னும் சங்ககைய அறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இந்நனே இத்த்யாதி). (இவரும்) ஆழ்வாரும், சொல்லலாம் என்று சேஷம். இளையபெருமான் அப்படி பகவதஸுமராக நினைத்திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் (பக்திரித்த்யாதி). இந்தப்ரமாணம் இவ்விபூதியிலுள்ளார்க்காகச் சொன்னதன்றோ, இளைய பெருமான் நித்தயஸூரிகளன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதியினி வித்த்யாதி). பெருமான் “உம்பி” என்றத்தால் பவித்த வர்த்தமென், “உன்தோழி” என்றத்தால் கொடுத்தாரம்போராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்த்யாதி). (அங்கோரம்) என்றது - உத்தேஸ்யதயா எண்ணும்படி பண்ணுகை. இப்படி அவன் வைஷ்ணவாங்கோரம் பண்ணிக்கொடுத்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்த்யாதி). “சேமம்” என்றது - பாகவதாபிமாரம் என்று திருவுள்ளம். ஸ்ரீலோகஸாரங்க முகிகள் தம்மைத் தோளிலே கொண்டுவரச்செய்தே அவர்க்குத்தாம் பரதந்த்ரராண்படியை அறுஸந்தித்தபடியாலே “ஆட்படுத்த” என்றாரிதே என்று கருத்து.

“உன்தோழி” என்றும்போலே உனக்கு நான் தோழன் என்னவெ ண்டியிருக்க; “தோழன் நீ எனக்கு” என்றத்தாலே - தமக்குள்ள தோழ மை ஒரு சரக்காகத் தோன்றாமையாலே, அவர் தம்மைத் தோழமை கொ ண்டதே கனக்க நினைத்தருளிச்செய்தார்; இத்தால்-உபாயஸ்வீகாரம் பண் ணினபடியாய்த் தென்கிளர் (ஸ்வஸிக்ஷத்தை யித்யாதி). (க) “పూర్వము వి గ్రహములైన సౌర్య, చంద్ర, నక్షత్రములు - పథ్యమாயికిమాச்சைలు స్థానములలో నున్నవి” என்று சொல்லுகிறபடியே - நாலடிவருகையே ஸங்கப்ரபத்தி என்றெண்ணி யிருந்தாரென்ற தாய்த்து. ஆழ்வார்க்கு கங்காசுலம் விப்ர க்ருஷ்டமா யிருக்குமே, ஓரிடத்தில் தாமுமவரு யிருந்து சொல்லுமாபோ லே “இங்கு” என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பின்னித்யாதி.) இவரும்) என்ற வந்தாரம், அவரைப்போலே என்று சேஷம். ஆனால்

(க) ரா-அயோர-நு-சு.

கூடுசு பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, உ-பா, வாதபாமகன்.

அவர் பின் துடர்ந்தால் காட்டுக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு போக வொண்ணாதோ, “குழி” என்று கிஷேதிகைத் தோழமைக்குச் சேராதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (படையித்யாதி). இத்தால் - “பரதாழ்வானு க்கு நாம் போனவழிகாட்டு” என்று இஷ்ட விசியோகார்ஜமாமபடி பண் ணி யருளுகையாலே கிரதிகய புருஷார்த்தத்தை நியமித்தாரென்றதாய்த் து. கர்ணபரம்பரயா வந்ததென்றதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (இப் பாசுரந்தன்னை யித்யாதி). **സഹസാസാധു ധ്വാനു ഹിസാധിപതി** | **സഹസ സഹി** രാമോ **ലക്ഷ്മീസന സീതയാ**-குழமானாரத்யதர்மாத்மா கிஷாதா திபதிம்பரியம் | குழேந ஸஹிதோராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா” என்றத் தாலே - இளையபெருமானுக்கு முற்பட குஹரோட்டைச் சேர்த்தி சொல் லியும், அநந்தரம் அவர்க்கு இவர் தம்பிஎன்னும்படி ஸ்திகத்தரான இளைய பெருமானைச் சொல்லியும், அதுக்கநந்தரம் இருவர்க்கும் புருஷகார பூதை யான பிராட்டியைச் சொல்லியும் போருகையாலேயும், “ப்ரியம்” என் கையாலேயும், “உன்தோழி உம்பி, எம்பி, தோழன் நீ எனக்கு” என்றவை சொல்லிற்றாய்த்தென்று திருவுள்ளம். பரதாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரு மான் திருவுள்ளத்திலே கிரகாலம் கிடந்தத்தைத் தருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஸம்ஸமரா மியித்யாதி).

“யதா .. ததா” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (உத்பத்தியு மித் யாதி).

“அணி” என்றது * அரங்கத்துக்கு விசேஷணமானபோது தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). பொழினுக்கு விசேஷணமான போது தாத்பர்யம் (சோலையித்யாதி). (க)

மூ.—வாத மா மகன் மந்தகடம் விலங்கு

மற்றோர்சாதிபென்றொழிந்திலை உகந்து

காதலாதரம் கடலினும் பெருகச் செய்

தகவினுக்கில்லை கைம்மாறென்று

கோதில்வாய் மையினையொடுமுடனே

உண்பனானென்ற வொண்பொருளெனக்கும்

ஆதல் வேண்டுமென்றடியிணை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்குத்தம்பானே.

(உ.)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
மற்றோர்சாதி வேறொரு	(முறுஷ்ய	விலங்கு	(அதாவது) ஜினா
ஜாதியல்லாத) ஜா			ஹீநமான கிரியக்
தியில் பிறந்தவன்,			ஜாதி,

மற்கடம்	(அதிலும்) குரங்கு,	இல்லை	கிடையாது
வாதம்	(அதுக்குமேலே அஹங்கார ஹேதுவான) வாயுவினுடைய	என்று கோதுஇல் வாய்மையினுயொடும்	என்றுசொல்லி, நிர்த்துஷ்டமான (ப்ரிய) பா (ஹ)ஷணத்தையுடைய
மா	ஸ்வாக்ஷயமான		ரான உம்மோடு
மகன்	பிள்ளை	உடனே	கூடியிருந்த (உம்
என்று	ஆகிய இந்தத்தண்மைகளைப் பார்த்து		பைத தழுவிக்கொண்டு)
ஒழிந்திலை	கைவிடாதவனாய், (அதுக்குமேலே)	நான்	நான்
உகந்து	(அவன்விஷயத்தில)ப் பீதிபண்ணி,	உண்பன்	(நிரதிகய ஸுககரமான திருமேனியை) அறுபவிக்கக் கடவேன்
காதல்	ஸ்நேஹமும்		
ஆதரம்	(அதின் முதிர்ந்தநிலமான) காமமும்	என்ற ஒள்	என்றருளிச்செய்த ஆழ்வையதான
கடலினும்	ஸமுத்ரத்தைக்காட்டிலு மதிகமாக	பொருள் எனக்கும்	அரித்தமானது என் விஷயத்தினும்
பெருக	வளராநிற்க,	ஆதல்வேண்	உண்டாக வேணுமெ
செய்	(நீர்) செய்த [குந்த]	டுமென்று	ன்று கருதி
தகவினுக்கு	உபகாரத்துக்கு (த்த	அடியினையடைந்தேன் அணிபொ	
கைம்மாறு	ப்ரத்யுபகாரமானது,	ழில் திருவரங்கததம்மானே! (௨)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. ஐம்மவருத்தங்களால் குறையநின்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்பக்கல் பண்ணின விஷயிகாரத்தை என்பக்கலிலேபண்ணவேணுமென்று சரணம்புக்கார் - கீழிற்பாட்டில்; மதுஷ்ய ஸ்ஜாதீயத்வம் கிடக்கச்செய்தே வந்த நிகர்ஷமிதே-கீழ்ச்சொல்லிற்று; இங்கு-விஸஜாதீயமான திரயக்கையகப்பட தத்த(தீர்த்த)நிகர்ஷம்பாராதே விஷயிகரித்தபாந்தமே யன்றிக்கே அந்தப்புரகைங்கர்யத்திலே ஏவியடிமைகொண்டாப்போலே, என்னளவிலும் கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளவேணுமென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு விஷயிகாரந்தரம் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்குமத்தனைபோக்கி, ஸாதந்திலந்வயிக்கவேண்டுவதில்லை போலேகொணும். “இங்கொழி” என்றவிடத்தில் சொல்லிற்று இத்தையிறே.

(வாதாமகனித்யாதி) விஷயிகாரத்துக்கு நிகர்ஷத்தை முன்னிடுகிறவோபாதி, கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷத்தைமுன்னிடவேண்டுகிறே;

(டு) தி-வாய்-உ-டு-க.

சுருஅ பெரியதிருமொழி, மு-ப, அ-தி, உ-பா, வா.த.மா.மகன்.

கையும, (க) “^{பு}ஸு^{ஸீ}ஸு” - த்ருஷ்டாவீதா” என்று இவர் தரிக்கும்படி சொல்லுகையும், (உடனேயுண்பன் நானென்ற) இனி நாமொக்க ஜீவிக்கக்கடவோம்.

இவ்வர்த்தம் (உ) “^{பு}ஸு^{ஸீ}ஸு^{ஸு} - ஏஷஸ்வஸ்வ பூதஸ்து” என்கிறத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ஒருகலத்திலே உண்பாரைப் போலே சேஷசேஷிகளிருவாக்கும் அதுபாவ்யமிதே திருமேனி. [ஸ்ர்வஸ்வபூத:] ஸ்வரூப ரூப குணங்களிலும் பிராட்டிமாளிலும் அபிமதமாயிருக்கையாலே, அதாவது - ருசிஜநகமாயிருக்கையாலும், தானே ஸாதநமுமாயிருக்கையாலும், ஸாதாந்சந விஷயமாயிருக்கையாலும், ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதாநபரிகரம் திருமேனியிறே; அவ்வுடம்போடே யணைந்த உடம்பென்றிறே தன்னுடம்பையும் அவன் விடமாட்டாதே யிருக்கிறது.

(ஒண்பொருள்)சீரிய அர்த்தம். (எனக்குமாதல்வேண்டுமென்று) இப்பெரியபேற்றை ஆசைப்படுகையாவதென்! என்று கைவாங்கார்களிறே க்ருபணராயிருப்பார். (அடியிணையடைந்தேன்) சரணாகதிக்கு பவி(ஃ)யாததொன்றுமில்லை என்றிருக்கிறார். அத்தலையாலே வருமன்று எல்லாம் கைபுகருமிதே. (அடியிணையடைந்தேன்) உன்னுடைமைகண்டேன் என்று வந்தவனில் வ்யாவ்ருத்தி.

(அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே) ஆபிமுக்யம் பிறநதால் கைங்க்யத்திலே அநவயிப்பிக்கைக்காகவன்றோ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. (உ)

அரு — இரண்டாம் பாட்டு. (வாதமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பகவத் விஷயிகாரத்தை ப்ரார்த்தித்தவுடனே, நிரதீசய புருஷார்த்தமான கைங்க்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ, கைம்முதலை யன்றோ ப்ரார்த்திக்க வடுப்பதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிக்கித்யாதி). ஆனால் விஷயிகரித்தவுடனே ஸரீகுஹப் பெருமானைக் கொண்டு கைங்க்யத்தைக் கொண்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இங்கொழி யித்யாதி).

விஷயிகரிக்கைக்கு ஸரீகுஹப்பெருமானை வ்யாஜீகரித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷம் முன்னிட்டாரே யாகிலும், விஷயிகாரம் பெற்றபின் கைங்க்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்போது திருவடியை வ்யாஜீகரித்து நிகராஷத்தை முன்னிடவேனுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயிகாரத்துக் கித்யாதி). இத்தால் - புருஷார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தைப் பாரத்தால் ஸ்வநிகாஷமும் முன்னிட வேண்டியிருக்கு மென்றதாய்த்து. “ஏழை, ஏதலன்,

(க) ரா-பால-க-௭அ

(உ) ரா-பு-க-கச.

பெரியதிருமொழி, பி-ப, அ-தி, ௨-பா, வா.த.பா.மகன். கூடுக

கீழ்மகன்” என்றவிடத்தில் உத்தரோத்தரம் நிகர்ஷாதிக்யம் சொல்லுமா போலே, இங்கே க்ரமேண சொல்லுமளவில் உத்தரோத்தர நிகர்ஷம் சொல்லக்கூடாமையாலே வ்யுத்த்ரமேண வ்யாகயாநம் செய்துநடுகிரூர் (விஸஜாதீய ரித்யாதி). (அதுதன்னிலே) - அந்த நிக்ருஷ்ட ஜாதிதன்னிலே. “மற்கடம்” என்றபோதே “விவங்கு” என்றது வ்யித்தமன்றே வென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (திர்யங்கித்யாதி). திர்யங்குக்களிலும், எண்ணிதானமையை உபபாதிக்கிரூர் (தானே யித்யாதி). இதனால் - பரவாநிகருக்குப் புல்லிட்டால் முகம்பார்த்துத்தின்னும்; குரங்குக்குக்குச் சோறுகாட்டினால் பறித்துக்கொண்டோடும்; அங்கனே, நிர்ஷேதுக க்ருபையால் ஈஸ்வரன் கொடுத்தத்தையும் தன்னாலே வந்ததாக எண்ணியிருக்கை மிகவும் தண்ணிதென்ற தாய்த்து. “உத்த்ருஷ்ட ஜந்மம்த்யாஜ்யம்” என்னுமதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் (ஆகையிறே யித்யாதி). ஆனால் “வாதமாமகன்” என்றதொன்றைச் சொல்ல வமைந்திருக்க, இதிலும் குறைந்தவற்றை அருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (இவையித்யாதி). தோஷங்களில் ப்ரதாநங்களை முந்துறச் சொன்னத்தால் கைவிடுகை, எல்லாம் துல்யங்க ளென்கைக்காக வென்று கருத்து.

அவ்யாப்தியாவது - லக்ஷயை தேசத்தில் லக்ஷணமில்லாம லிருக்கை, அதிவ்யாப்தியாவது - அலக்ஷயத்தில் லக்ஷணம் வர்த்திக்கை; புருக்தி என்றது - புறம் அவ்யாப்தி வாரணாத்மக வாசல், அதிவ்யாப்தி வாரணர்த்தமாக வாதல் பதார்த்தங்க ளுண்டாகை. திருவடி விஷயத்தில் பெருமாள்செய்த ஆதரத்தில் இவ்வாழ்வாருக்கு ஆற்றாமையாதல் ஆதரமாதல் சொல்லுவிக்கையாலே புருக்தியாகிலும் கோஷாயவன் நென்கிரூர் (ஆற்றமை யித்யாதி). இங்ஙனன்றிக்கே, பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கு முள்ள ஸங்கசாமங்களை “காதலாதரம்” என்கையாலே புருக்தியில்லை என்கிரூர் (கிஞ்சேத்யாதி). கீழே முன்னேசொன்ன யோஜனையை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிரூர் (செந்தாமரை யித்யாதி). இரண்டாம் பக்ஷத்தை உபபாதிக்கிரூர் (காதலினுடைய வித்யாதி). கர்மநிபந்தமரான காதலாதரம் அவதார விசேஷமான இவாகளுக்குக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (ஸங்காதித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (இரண்டித்யாதி). கடல் போலே ஒருவா பாவ (ஹ்) மொருவர்க்குத் தெரியாதபடி கம்பீரரானவர் இப்படி படுகிரூரென்று கருத்து.

பெருமாள் நினவு இதானால் திருவடி நினவு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (என்கையிலே யித்யாதி).

பிராட்டிமாரினு மபிமதமானதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிரூர் (அதாவதித்யாதி); ஆஸ்ரிதோப யோகியாகையாலே அபிமதமென்று கருத்து. (அவன்) திருவடி “எனக்கும்” என்கிற சகார லப்பார்க்க மருளிச்செய்

கிருர் (இப்பெரிய வித்யாதி). “ஆதல்வேண்டும்” என்றது - ஆகவேனும் என்று சப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. “வேண்டுமென்றடியினை யடைந்தேன்” என்று ஸாதநமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அத்தலையித்யாதி) தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிருர் (உன்னுடைய வித்யாதி). கார்யம் செய்துவந்தவனுக்கு முகங்கொடுத்தா யென்னுடையதற்க்கே காலிப்பற்றிக் கிடக்கிறேனென்ற வ்யாவருத்தி என்று கருத்து. (உ)

மு.---கடிகொள் பூப்பொழில் காமரு பொய்கை

வைகு தாமரை வாங்கியவேழம்

முடியும்வண்ணமோர் முழு வலி முதலை

பற்ற மற்றது நின்சரண் நினைப்பப்

கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக்

கொண்டசீற்ற மொன்றுண்டுள தறிந்துன்

அடியனேனும் வந்தடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடிகொள்	பரிமளத்தை யுடைத் தான	அது	அந்த யானையானது
கூ	புஷ்பங்கள் நிறைந்த	நின்சரண்	உன் திருவடிகளை
பொழில்	சோலையினால் சூழப் பட்டதாய்	நினைப்ப	த்யாசிக்க (அப்பொழுது)
காமரு	ஸ்ப்ருதூணியமான	கொடிய	கஞர்மான
பொய்கை	மடுவிலே	வாய்	வாயையுடைய
வைகு	இராசின்ற	விலங்கின்	தீர்யக்கான முதலையி னுடைய
தாமரை	தாமரைப்பூவை	உயிர்	ப்ராணனுடைய
வாங்கிய	பறித்த	மலங்க	வ்யாகுலப்படுமபடி
வேழம்	ஸ்ரீ கஜேந்தரனை,	யாக	யாக
முடியும்வண் ணம்	(தன்னுடைய சாபம்) முடியும் விதத்தை	கொண்ட ஒன்ற	ஏறிட்டுக்கொண்ட அத்வித்யமான (ஆஸ்ரிதார்த்தமான)
ஓர்	ஆலோசியாசின்றதாய்	தீற்றம்	கோபமானது
முழுவலி	சூர்ணப(2)லத்தை யுடையதான	உண்டு உளது	உண்டாயிற்று,
முதலை	முதலையானது		இப்படி ஆஸ்ரிதவி ரோதி நிரஸநார்த
பற்ற	வருங்கிப்பிடிக்க,		தமாக) உள்ள
மற்று	அதுக்கமேலே		கோபத்தை

அறிந்து	அறிந்து	வந்து	அகிஞ்சநனாய்வந்து
உன்	உனக்கு		அடியினையடைந்தேன் அணிபொ
அடியனேன்	தாஸபூதனான நான்	ழில்	திருவரங்கத்தம்மானே ! (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. விஷயிகாரத்தையும் விஷயிகார பலமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்று-கீழ்; கைங்கர்யத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதியைப் போக்கி ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானைக் கைங்கர்யத்திலே அர்வயிப்பித்தாப்போலே, என்னுடைய விரோதியைப் போக்கி, என்னைக் கைங்கர்யத்திலே அர்வயிப்பிக்க வேணுமென்கிறார். விஷயிகாரத்துக்கும் கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுகையாலே சொன்னார் - கீழ்; விரோதி நிரஸந்தத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுவதில்லை மிதே; விஷயிகாரமாகிறது- உபாயத்தளவும் செல்லபலி (ஃ)க்குமகிதே; அவன் உபாயமானால் பின்னை கைங்கர்யத்திலே அர்வயிப்பிக்கு மித்தனை; அதுக்கு விரோதி யறுகையிதே பின்னையுள்ளது; அந்த விரோதிநான் உபயாகாரமா யிருக்கக்கடவது; அவையாகிறது- இந்த்ரியவஸ்யபதையும், யமவஸ்யபதையு மிதே. மேலிற் பாட்டில் - யமவஸ்யபதே; இங்கு இந்த்ரியவஸ்யபதே சொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதியானமுதலையை நிரஸித்தாப்போலே, எனக்கு விரோதியான இந்த்ரியங்களை நிரஸித்தருளவேணு மென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு இந்த்ரிய வஸ்யபதையாவது - விஷயாந்தர ப்ராவண்யம் முதலாய் கைங்கர்ய ஸ்பர்சியான அஹங்கார மமகாரம் முடிவாயிதே யிருப்பது.

(கடி கொளித்தாதி) “பொய்கைவையு தாமரை” என்ன வமையு மிதே இவ னதிகரித்த கார்பத்துக்கு, பொழிலையும் பொய்கையை யும் வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில்; அநாவ்ருஷ்டியாலே ஜகத்தெல்லாம் நோவுபட்டு ஒரிடத்திலு மொரு புஷ்பமின்றிக்கே தட்டித்திரியாநிற், இவனுக்கு முற்படக் கண்ணிலே படுமகிதே சோலை; அந்தச் சோலைநான் தனிரும் முறியும் செருந்துமாய் நிற்கையாலே, கீழேயொரு பொய்கையு முண்டென்று தோற்றிற்று. (கடி.கொள் பூம்பொழில்) பரிமள ப்ரகரமாய் பூவையுடைத்தான பொழில். “அச்சோலையை நோக்கிப்போக” என்று புக்கவாதே, பரிமளம் வந்து க்ரணவிஷயமாய், அங்கே புஷ்பமுண்டென்று தோற்றிற்று.

(காமருபொய்கை) ஆகர்ஷகமான பொய்கை - ஆகர்ஷகமா யிருக்கையாவது - அகாதமாய், “துஷ்ட ஸத்வங்களு முண்டாயிருக்குமோ”

கூகூஉ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, ௩-பா, கடி.கொள்.

என்று விவேகியாதே மேல்விழும்படியாயிருக்கை. (வைகு தாமரை) அநாவ்ருஷ்டியாலே தாமரைப்பூக்கள் எங்குமொக்கக் குடிவாங்கி பர்வ தாக்ரத்திலே ஒரு பொய்கையிலே வந்து தங்குமாய்த்து. (வாங்கிய வேழம்) தன் மிடுக்காலும் அபிநிவேசத்தாலு மாசு, வைத்தது வாங்கி னுப்போலே வாங்கிற்று.

(முடியும்வண்ண மித்யாதி) இவ்வாதரத்தோடே புக்குத் தாமரைப்பூவைப் பறித்தவளவிலே, “ஓராணைக்கால் காணவல்லோமே” என்று பார்த்துக்கொடு கிடக்கிறமுதலே ஆணைக்காலேப் பற்றிற்று. (வேழம் முடியும்வண்ணம்) ஆணையை முடிக்கவேணும் என்றன்றே அது பற்றிற்று; தன்னுடைய சாபவிமோசனத்துக்காக விறே. இவர் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிற பாசுரமிதே இது.

(ஓர்முதலே) அத்விதீயமான முதலே. இதுக்கு முன்பு ஸ்வோஜ்ஜீ வந்துக்காக அதுகூலனை வந்து பற்றிற் றொரு முதலையல்லவிறே. (முழுவலி)தன்னில மல்லாமையாலே ஆணைக்கு மிடுக்குக்குறைந்தது; தன்னிலமாகையாலே முதலேக்கு மிடுக்கு மிக்கிருக்கை. (பற்ற) (க) “சுரணாஃ நிக்ஷ - சரணௌ காடம் நிபீத்ய” என்னுமாபோலே - தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டுகைக்காக அதின் காலே உறைக்கப் பற்றுகை. கரணந்தரமில்லையாகையாலே உள்ளத்தைக் கொண்டு பற்று மித்தனையிறே யுள்ளது.

(மற்றது) பின்னை அநத ஆனையானது. (உ) “X ௪௪௩௩ தே உரீ டுஃ ௪௩௩ தே உரீ-கஜஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே” என்கிறபடியே. அநேககாலம் †(முதலே) நீர்க்கிழுக்க, ‡(ஆணை)கரைக்கிழுக்க, நோவு பட்டு மிடுக்கற்றது. அஹங்காரமிதே பல (ஃ) ஹாநிக்கடி; அத்தைப் பொகட்டு ஈஸ்வரனைப்பற்றின வாறே பல(ஃ)வாணமிதே. (நின்சரண நினைப்ப) இப்படி நோவுபடாநிற்க இவன் நினையாதொழிந்தது - “ஒரு நீர்ப்புழுவுக்காக ஸர்வேஸ்வரனை அழைக்கவோ, நாமே வெல்லுகிறோம்” என்றிருந்தான்; இவனிப்படி நெடுநாள் நோவுபடுகிறபடி அறியாதிருக்கிறுன்னன்றே; “இவனுடைய அஹங்கார ஸ்பர்சமற்றால் முகங்காட்டுகிறோம்” என்றிருந்தா னத்தனையிறே. (சரணநினைப்ப) இவன் மிடுக்கற்று, (௩) “சுஃஸா வி ஸ்ஹுஃ” - மநஸா சிந்தயத்தரிம்” என்கிறபடியே. திருவடிகளைநினைக்க. தான், “நெடுநாள் நோவுபடாநிற்க முகங்காட்

(க) ரா-அய்யா-௩௧-2. (உ) விஷ்ணுதர்மம்-௬௮, (௩) விஷ்ணுதர்-௬௮.

† ருண்டலிதந்தவயம் க்வாசித்தம்.

டா தொழிவதே!” என்று கிலாய்க்கப் பார்த்தமிறே; அது செய்ததில்லை. [ஃரஹுஃபஹுஃ - பரமபதமாபந்ந:] ஆபத்துக்கு உத்கர்ஷமாவது - ஸர்வேஸ்வரன் வந்து உதவுப்படியாயிருக்கை; - அடிக்கழுஞ்சு பெற்றிருக்கை. [ஃரஹுஃ - ஃரஹுஃ - நாராயண பராயண:] ப்ரஹ்மாதிகளைப்போலே ப்ரயோஜநாத் தரத்துக்காகச் சரணம் புகுகை யன்றிக்கே இவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுகை. நெடுநாள் வ்யாபரித்த சரீரமானது மிடுக்கற்றது. (க) “நாராயண! ஓ ! மணிவண்ண!” என்கிற வாகிந்தரிய வ்யாபாரமும் ஒவி, (உ) “ஃசுந்நி ஃஃபஃதீ - வாங் மநவி ஸம்பத்யதே” என்கிறபடியே - நெஞ்சாலே நினைக்கும்படியாய்த்து.

(கொடியவாய்விலங்கு) முதலே, ஆனையின் காலையன்றோ பற்றிற்று; புண்படுகிறது தம் திருவுள்ளமிறே. ஒரு வைஷ்ணவனுக்கு வந்த ஆபத்துத் தனக்கு வந்ததாக நினையாதவன்று, வைஷ்ணவத்வ மில்லை என்றிருக்க வடுக்கும்; புத்ராதிகளுக்கு வந்த விரோதம் தனக்கு வந்ததாக நினையாதபோது தேஹாபிமாநத்துக்குக் கொத்தையாமபோலே. (உயிர்மலங்க) தேஹமாதல், இந்தரியமாதலன்றிக்கே, ப்ராணஸ்த்தாந மகப்பட மலங்க. (கொண்டசீற்றம்) (௩) “ஃஃஃஃஃ ஃஃஃஃஃ - ஸசநித்யம் ப்ரசாந்தாத்மா” என்கையாலே ஆஸ்ரயத்தி லின்றிக்கே, (ச) “ஃஃஃஃஃஃஃஃ - க்ரோதமாஹாரயத்” என்கிறபடியே - காரியகாலத்திலே ஏறிட்டுக்கொண்ட சீற்றம்.

(௪) [ந்ஃஃஃஃஃ, ஃஃஃஃஃஃஃஃஃ - ததஇத்யாதி, கோபஸ்ய வசமேயிவாந்] சரீரம் புண்பட்டால் சரீரி பேசாதிரானே; வந்தேறியான தேஹஸம்பந்தத்தைப்பற்றி சேதநன் பின்னே போமாபோலே. இவன் கர்மமிட்ட வழக்காமாபோலே அவன் அதுக்ரஹமிட்ட வழக்காய் அதின்பின்னே போகாநிற்கும். (ஒன்றுண்டு) தரிதரணவன் தனிகளை அடையுமாபோலே, “சீற்றமுண்டு” என்றாய்த்து இவர்பற்றுகிறது. ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பான குணங்களிறே ஸௌசீல்யாதிகள்; விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமிறே சீற்றம். (உன்னடியனேனும் வந்தடியினை யடைந்தேன்) ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தைப் பரிகரவிக்கு மித்தனை யிறே.

(க) சிறியதிரு-௩௦. (உ) சாந்தோ-ஃ-அ-ஃ. (௩) ரா-அயோ-க-௧௦.

(ச) ரா-ஆர-உ-ச-௩௪.

(௪) ரா-ய-௩௬-௧௩௬.

கைசு பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, ந-பா, கடி கொள்.

(அணிபொழி லித்யாதி) (க) “**ஸ்ரீராமாயணம் - த்வராயை நம:**” என்கிறபடியே - மடுவின்சுரை தேடிவர வேண்டாதே, நான்கப்பட்ட மடுவிலே யன்றோ வந்து சாய்ந்தருளுகிறது. அங்கு முதலேஒன்று; இங்கு ஐந்து. (உ) “**விஷ்ணுதர்-சுஅ**” - திவ்யம் வர்ஷணமஸ்தகம்” என்கிறபடியே - காலம் அளவுபட்டிருக்கும் அங்கு; இங்கு, காலம் அநாதி. அங்கு, பொய்கை அளவுபட்டிருக்கும்; இங்கு, * ஸம்ஸாரார்ணவம். (ந-)

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (கடியித்யாதி) விரோதி நிரஸந்தத்துக்கு நிகர் ஷம் முன்னிடவேண்டா தொழிவா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷ்ணுதர் மித்யாதி); விரோதி நிரஸநம் உபாயபூதன் கார்யமாகையாலே வேண்டாவென்றபடி. இப்பாட்டில் இந்த்ரியவஸ்யதையை நிவர்த்திப் பிக்க வேணுமென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிக்கித்யாதி); அர்ச்சாவதாரத்தில் பூவிடவேணுமென்கிற ஸ்ரீ கஜேந்த்ராமூவானுக்கு விரோதி முதலையாகையாலே, இவ்விபூதியில் கைங் கர்யத்தைப் பண்ணு மதிகாரிக்கு ப்ரஸக்தமான விரோதி இதுவே யிறே என்று கருத்து.

பறித்த என்னாதே, “வாங்கிய” என்றதுக்கு வாஸநை (தன்னித்யாதி.)

வேழத்தை - தன்சாபம் முடியும்வண்ணம் ஓராநின்றள்ள முதலே யென்றக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாதரத்தோடே யித்யாதி). அர்த்தந் தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆணையித்யாதி).

அத்விதீயத்வந்தன்ன விவரியாநின்று கொண்டு, ஈடுபாடாகத் தாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). இவ்வதிகாரியைப் பற்றி இவ் வந்த்ரியங்கள் (ந) * முடியானேயிற்கரணங்கள்போலே உஜ்ஜீவிக்கு மென்று கருத்து. அபிமதம் பெறவேண்டினால் கையாலே பற்றவேண் டாலேவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கரணந்தர மித்யாதி).

“நினைப்ப” என்று இத்தை ஆஸ்சர்யமாகச் சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தான் நெடுநாளித்யாதி). எடுத்த ஸ்ரீலோக சேஷத் துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பரமபத மித்யாதி). “மஸா சிந்த யத்” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நெடுநாளித்யாதி).

விலங்கை “கொடிய” என்று விசேஷித்தத்தால் பஸி (ஹ்ரி)த்தவர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (முதலே யித்யாதி). (தம் திருவுள்ளம்) ஆழ்வார் திரு வுள்ள மென்றபடி.

(க) ர-ஸ்த-உ-இஎ. (உ) விஷ்ணுதர்-சுஅ. (ந) தி-வாய்-ந-அ.

சேற்றம்வந்தேறி என்றதுக்குப் ப்ரமாணந்தரம் (தத இத்யாதி). “ ॐ ராணு மஹேஜ ராவணே க்ருத்வரணம் த்ருஷ்ட்வா ப்லவகசார்த்தாலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந் ” என்கிறபடியே - திருவடிக்குப் பட்ட புண்ணால் பெருமானுக்குப்பிறந்த கோபத்துக்கு உபபத்தி யருளிச்செய்கிறார் (சரீரமித்யாதி). திருவடியைச் சரீரமென்றெண்ணிக் கோபிக்கக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வந்தேறியித்யாதி). தேஹா த்மாபிமாநி யாகையால் இவன் தேஹத்தின் பின்னே போனால் அவன் போக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி).

இப்பாட்டுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அங்கித்யாதி). (ங)
மூ.—நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சின வரவம்

வெருவிவந்து நின்சரணைச் சரணாய்
நெஞ்சிற்கொண்டு நின்னஞ்சிறைப் பறவைக்
கடைக்கலம் கொடுத்தருள் செய்ததறிந்து
வெஞ்சொலாளர்கள் நமன்றமர் கடியர்
கொடியசெய்வன ஷுள வதற்கடியேன்
அஞ்சிவந்து நின்னடியினை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவாங்கத்தம்பினே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ருரமான	நஞ்சு	விஷத்தை
சொலாளர்	சொற்களை யுடையரா	சோர்வது	உமிழாநின்றதாய்,
கள்	ன	ஓர்	அத்விதீயமாய்
நமன் தமர்	யமனாதர்கள்	வெம்	அதிக்ருரமான
கடியர்	பயங்கரமான வேஷத் த்தை யுடையராய் க்கொண்டு	சினம்	கோபத்தை யுடைய தான
கொடிய	(மரணகாலத்தில்) அதிக்ருரமாக	அரவம்	ஸூழக னென்னும் பாம்பானது
செய்வன	செய்கிற வ்யாபாரங் கள்	வெருவி	(தன்னைக் கொல்ல வந்த பெரிய திரு வடிக்கு) பயந்து
உள	(பல) உண்டு;	வந்து	உன்னிடத்தில் வந்து
அடியேன்	தாஸக்தனான நான்	நின் சரண்	நீ எனக்கு ரக்ஷகனாக
அதற்கு	அந்த வ்யாபாரங்களு க்கு	என	வேணுமென்று சொல்லு,
அஞ்சி	பயந்து,		

சரணம்	(அதுக்கு) ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு,	கொடுத்து	ஒப்பித்து
நெஞ்சில்கொணடு	(அதின் சொல்லைத்) திருவுள்ளம்பற்றி,	அருள்செய்தது	க்ருபைபண்ணி ரக்ஷித்த விதத்தை
நின்	உனக்கு சேஷபூதனாய்	அறிந்து வந்து	உணர்ந்து, என் அபராதத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்து
அம்சிறை	அழகிய இறகுகளையுடையனான [தில்	நின் அடியிணை	யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத் தம் மாணே!.
பறவைக்கு அடைக்கலம்	(அப்பாம்பை) ரக்ஷயவந்துவாக		(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. விஷயீகாரம் சொல்லி, விஷயீகார கார்யமான கைங்கர்யம் சொல்லி, அதுக்கு இடைச்சுவரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணும் என்கிறதாய் - இரண்டு பாட்டாலே; அதில் தேஹஸம்பந்தம் கிடக்கச்செய்தே அதுபவ விரோதியான பாபைகதேசபலமான இந்த்ரிய வஸ்யதையைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்றார் - கீழிற்பாட்டிலே; இதில், சரீரஸம்பந்தமற்றால் ஸர்வ பாபபலமாய் அதுபவ விரோதியாய்க்கொண்டு வரும் யமவஸ்யதையைத் தவிர்க்கவேணு மென்கிறார்.

(நஞ்சித்யாகி) ஸுமுகனுக்குப் பெரிய திருவடியால் வந்த பயத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுத்தாப்போலே, எனக்கு யமவஸ்யதையால் வந்த பயத்தை யறுத்து, அவ்ணையிட்டே (க) “ஸர்வ - பரிஹர” என்னும் படி பண்ணித்தரவேணுமென்கிறார். சரணம் புகுவார், தந்தா முடைய நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டிறே சரணம்புகுவது. அந்நிகர்ஷந்தான், ஆகிஞ்சர்ய ரூபமாயும் அபராத ரூபமாயுமிதே இருப்பது. அதாகிறது - நன்மையில்லை யென்கையும், தீமையுண்டென்கையும், அது தன்னை அதுஸந்தித்தாரிறே அடைவே (உ) “ஸத் ரூபிஸீ-நதர்ம நிஷ்பட்டோஸ்மி” (ங) “ஸநிஸ்கர - நநிந்திதம் கர்ம” என்று. (ச) “ஐஸ்ரீண - ஐஸ்ரீண - ஜ்ஞாநகரியாச பஜநா” இத்யாதிகளும். ஆகிஞ்சர்யத்தை முன்னிட்டது - கீழ்; இதில் - அபராதத்தை முன்னிடுகிறது.

“நஞ்சு, அரவம்” என்ன வமைந்திருக்க, (நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்) என்கிற தென்னென்றால்; (இ) “வாயவணை யல்லது

(க) வி-ப-க-எ-கச.

(உ) ஸ்தோ-ர-உஉ.

(ங) ஸ்தோ-ர-உங.

(ச)

(இ) க-திரு-கக.

வாழ்த்தாது” என்றும், (க) “ஸௌக்ய - ஸாஜிஹ்வா” என்றும் - அவனைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிக்கக்கூடவ வரையக்கொண்டு, பிறருடைய நாசத்துக்குப் பரிகரமான நஞ்சையுமிழ்ந்து கொண்டாய்த்து வருகிறது; இவ்வாக்கைக்கொண்டு கிடர் “சரணம்” என்றதென்கைக்காக. இதில் பலித்த தென்னென்னில்; சரணாகதிக்கு அர்ஹரல்லாதா ரில்லை என்கைக்காக. (வெஞ்சினம்) அத்தீயமான சினம். ஹருதயத்திலே கிடந்தபோது பாதக (நஞ்சு)மாகாதிதே. சினமுண்டானாலிதே உமிழுவது. “சீற்றமுண்டு” என்கிறதுக்கு எதிர்த்தட்டாகை. (அரவம்) கீழ்ச்சொன்னவை பூஷணமாம்படியான ஜந்பம். (உ) “ஸ்ரஹஸ்யை - ஸ்ரஹ - ஸ்ரஹாதிரியம் க்ருரா”.

(வெருவிவந்து) சத்ருப(ஜ)ய பீ(ஜ)தனாய்க் கிடர்வந்தது. (நின்சரணை) நீ எனக்குப் புகலாகவேணும் என்ன. அதுதான் உக்திமாதரம். (சரணாய்) பெரியதிருவடிக்கு ப(ஜ)க்யமாக ப்ராப்தமாயிருக்க, அத்தையும் தவிர்த்தான். “பண்ணின சரணாகதிதானேது” என்று நெகிழாதே, “மித்ரபாவமே யமையாதோ!” என்று ரகசுகளாய்.

(நெஞ்சிற்கொண்டு) “இத்தனை தண்ணியன யிருக்கிறவனுக்கு நாமல்லது வேறு புகலிடமில்லை” என்று நெஞ்சிலே கொண்டு. அதுகார பூர்த்தியும் சரணாகதி பூர்த்தியுமன்றே பல (ஜ) ப்ரபதமாவது; சரணயனுடைய ரிணவேயிதே. இங்ஙனல்லாதவன்று, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ப்ரபததியும் பலிக்க வேணுமே.

(நின்னித்யாதி) பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடுத்து அவனையிட்டு ரக்ஷிப்பித்தாய். ஈஸ்வர ஹருதயத்துக் கொரு ப்ரியமிதே யிது. (ங) “ஸௌக்ய - ரகசுமாயி” (ச) “ஸௌக்ய - நத்யஜேயம்” என்கிற இவ்விரண்டும் சேவிடவேணுமே இவனுக்கு. சரணாகதரைக் கைவிடவொண்ணாது; ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அபராதம் பொறுக்கவொண்ணாது; தன்னை ப(ஜ)க்ஷிக்கவந்த திருவடியை எதிரிடுவதும் செய்யாதே, வேறோரிடத்தில் போவதும் செய்யாதே, தன்னைச் சரணம்புக்க ஸுமுகன் பண்ணிற்றேதேனு மபராதமுண்டோ? ரகசுமாயி யாவதென்னென்னில்; ஈஸ்வர ஹருதயமென்றொன்றுண்டு என்றாராய்ந்து பார்த்தால், ஜகத்தையடைய ஆஸ்ரிதார்த்த மென்றாய்த்தி

(க)

(உ)

(ங) வராஹபுரா.

(ச) ரா-யு-கஅ-ங.

ருப்பது; அப்படியிருக்க, பெரியதிருவடிக்குத் தான் நியதாஹாரன யிருக்கச்செய்தே “அது தலைக்கட்டாதே போருவதே!” என்று திரு வள்ளம் சிவிலென்றிருக்குமிதே. வாவி, “நீரென்னைக் கொன்றதென்” என்ன; “ப்ராத்த்ருபார்பாபஹாரம் பண்ணினாய்” என்று அவனுக்குக் குற்றமாகச் சொன்னவர்தாமே, அக்குற்றம் மஹாராஜர் பக்க லுண்டா யிருக்க, “அது சொன்னாருண்டாகில் கண்டவிடமெங்கும் கழுமலை யாக்குவேன்” என்றாரிதே.

“நக்ஷமாமி” “நத்யஜேயம்” என்கிற இரண்டும் சேருகிறபடி யென்னென்றால்; நம்மைச் சரணம்புகுந்த இவன் நம்கீழே கிடக்கிற னென்றிருக்கை யன்றிக்கே, பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடு த்து அவனை யிட்டிதே ரக்ஷித்தது. தானேறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தா லும் அவன் துணுக்குத் துணுக்கென்கை போகாதிதே; “தானே ரக்ஷிக்கவல்லனாயிருக்க நம் கையிலே காட்டித்தருவதே!” என்று, இவ னைக் கைக்கொண்டபோதே அவன் பசியும் தீர்ந்தது. இனி இருவர்க் கும் அந்யோந்யம் ரக்ஷியரக்ஷக பாவ (ஐக்)மிதே யுள்ளது; பாத்ய (ஐக்)பாதக (ஐக்) ஸம்பந்தம் போய்த்தே. முன்பு ஸஹஜ சாத்ரவ முண்டேயாகிலும், பகவதாஸ்ரயணம் பண்ணினால் ஒரு நீராய்விடு மித்தனையிதே.

(நின்னஞ்சிறைப் பறவை) தன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தால் ரக்ஷிக்க வேண்டுகிறது சேஷியினுடைய நினைவே நடக்கவேண்டுகை யாலே யிதே. சேஷபூத நிருவர்க்கும் வந்த விரோதத்துக்கு சேஷி யுடைய முகமிதே வாடுவது. (க) “ஔமேவாதுபஸ்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸந் பரஸ்பரம்” என் னக்கடவதிதே. (அடைக்கலம் கொடுத்தருந் செய்த தறிந்து) உணர் ந்து நோக்கும்படி பண்ணி. (அருள்) (உ) “அவன் செய்யும் சேமம்” என்கிறபடியே ஒருநாளும் பிரியாதபடியாய்த்துச் செய்துகொடுத்தது.

அவன் சத்ருபீ(தி)தனய்வந்து சரணம்புக, அவனை றோக்கினோம்; நீரார்க்கு பயப்பட்டு நம்மைச்சரணம் புகுகிறீரென்ன (வெஞ்சொலா ளர்கள்) அவர்கள்செய்யும் செயல்கள் பொறுக்கலாம்; அவர்கள் பாச ரம் கிடர் பொறுக்கவரிது. (நமன்றமர்) நாலுமூன்று சாஸநம் மறுக் கும்படி அவனுக் கந்தரங்கரானவர்கள். (கடியர்) வேஷம் பொறுக்கப்

போகாது. (கொடிய செய்வனவுள்) ஆஸ்ரியாதுரூபமாக வன்றிக்கே, பாபாதுரூபமாக நலியாநிற்பார்கள். (உள்) பாபத்துக் கவதியுண்டாகி லிறே இவர்கள் செயலுக்கவதியுண்டாவது.

(அதற்கு) யமபடருடைய கொடுந்தொழில்களுக்கு. (அடியே னஞ்சிவந்து)சேஷபூதனுகைக்கும் யமாதிகளுக் கஞ்சுகைக்கு மென்ன சேர்த்தியுண்டு. (க) “ॐ ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:” இத்தியாதி. (நின்னடியினை யடைந்தேன்) யம்ன்றானஞ்சி (உ) “ॐ ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:” என்னும்படியான உன் திருவடிகளை ஆஸ்ரியித்தேன்.

(அணிபொழி லித்தியாதி) அதுபவ விரோதிகளைப்போக்கி ஆஸ்ரி தரை அதுபவிப்பிக்கைக்காக வன்றே இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நஞ்சித்தியாதி)பகவத்விஷயீகார பல(ஃ)மான கைங்கர்யம் தானிரண்டு-இவ்விபூதியில் கைங்கர்யம், அவ்விபூதியில் கைங் கர்யம்; அதில், இவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சவரான இந்த்ரிய வஸ்யதையைச் சொல்லுகிற மூன்றும்பாட்டை ப்ரதாநமாக்கி பேடிசாஸங் கதி காட்டினார்-கீழ்ப்பாட்டால்; அவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சவ ரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரச்சொன்ன நாலாம்பாட்டை ப்ர தாநமாக்கி பேடிசாஸங்கதி விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகார மித்தியாதி). (தேஹஸம்பந்தத்தை) என்றது - தேஹஸம்பந்த மூலமான பாபத்தை யென்றபடி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த தாத்பர்யம் (ஸுமுகனுக்கித்தியாதி). இப் போது, “நஞ்சு சோர்வதோர்” இத்தியாதி விசேஷணம் ஸுமுகனுடைய விபூதி விரோதித்வம் தோற்றுகைக்காக வென்று கருத்து. அன்றிக்கே, “நஞ்சு சோர்வதோர்” இத்தியாதி விசேஷணத்தாலே பலித்த ஸ்வரிகர் ஷாது ஸந்தாரம் செய்தருளுகிறாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மூன்றுபாட் டிலும் விஷயீகாரமும் கைங்கர்யமும் விரோதி நிவ்ருத்தியும் ப்ரார்த்தித் திருக்கவும், இரங்காமைக்கடி, தம்முடைய அபராதமாக வேணுமென்றெ ண்ணி, மீளவு மருளை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கத்யந்தரம் சொல்லுகி றார் (சரணபித்தியாதி); இங்ஙன் ஸங்கத்யந்தர மென்றவிடில், “விரோதி நி ரஸந்தத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிடவேண்டுவதில்லை” என்று கீழ்ப்பாட்டி லவ தாரிகையிற் சொன்னது சேராதினே. (இத்தியாதிகளும்) என்றது - ஆழ்வா னருளிச்செய்த ஸ்லோகங்களு மென்றபடி; உண்டிதே என்று சேஷம். மீளவும் ஆகிஞ்சர்யத்தை முன்னிட வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் (ஆகிஞ்சர்யத்தை யித்தியாதி).

“சோர்வது” என்றதினர்த்தம் (உமிழ்ந்துகொண்டு) என்றது. மூந்தின ஸங்கதிக்குச் சேர “நஞ்சு” இத்யாதிக்கு ப்ரஃபூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதிலித்யாதி); தம்முடைய நிகர்ஷம் முன்னிடுகைக் கென்று கருத்து. “வெஞ்சினம்” என்று இத்தைச் சொல்லுவானென், “நஞ்சுசோர்வது” என்றபோதே வந்ததன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஹ்ருதயத்திலே யித்யாதி). “வெம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (சேற்ற மித்யாதி); ரக்ஷணோபயோகியன்றிக்கே க்ரூரமென்று கருத்து.

“சரணென நெஞ்சிறகொண்டு” இத்யாதி அமைந்திருக்க, “சரணாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி).

வெருவி வந்ததும் சரணென்றதுமானவறறை நெஞ்சிற்கொண்டென்ன வொண்ணோதோ, “நஞ்சு” இத்யாதியால் பலித்த நிகர்ஷத்தை “நெஞ்சிற்கொண்டு” என்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அகிகாரி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பெரிய திருவடிகையில் காட்டிக்கொடுப்பா நென்னென்ன (ஈஸ்வரேத்யாதி). அவனைக்கொண்டு ரக்ஷிப்பிக்கை ப்ரிபமாகைக்கு ஹேதுவே தென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷமாயி யித்யாதி). அநாஸரிதனை ஸமூகன் செய்ததை அபராதமாகக்கொண்டு பெரிய திருவடியுடைய கார்யத்தை அநபராதமாக நினைத்தும் ரக்ஷிக்கையாலே ஆஸரிதா குற்றம்பாரா நென்கை பலிக்கையால், அதுக்கொரு ஸம்வாத மருளிச்செய்கிறார் (வாலிஇத்யாதி). (கமூமலை) என்றது - வெட்டிப்பொகட்ட விடத்தில் நின்ன வந்து மலைமலையாகக் கழுக்களிருக்கும்படி யென்கை.

தான் ரக்ஷியாமையாலே *ரக்ஷமாயிக்கும் சேரும்; அவனைக் கொண்டாகிலும் ரக்ஷிக்கையாலே *ரத்யஜேயத்துக்கும் சேருமென்றபடி. அவன் நினைவைப்பின் சென்று ரக்ஷியாவிட்டால் விரோத மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானேறிட்டித்யாதி). திருவடி ரக்ஷித்ததுக்கடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). (ச)

மூ.—மாக மா நிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்

மலரடிக்கண்ட மாபறையாவன்

தோகை மாமயிலன்னவரின் பம்

துற்றிலாமையிலத்த விங்கொழிந்து

போகம் நீயெய்திப் பின்னும் நம்மிடைக்கே

போதுவாயென்ற பொன்னருளெனக்கும்

ஆகவேண்டுமென் றடியிலே யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவாங்கத் தம்மானே

(நி)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	பரந்த	மயிலன்னவர்	மயிலோடொத்த மயி
கம்	பரமாகாசத்திலுள்ள	ர்முடிபை யுடைய	
	கித்யஸூரிகளும்	ஸ்தரீகள் கலவியி	
மா	விசாலமான	லுண்டான	
கிலம்	சூ மி யோ டு கூடான	இன்பம்	ஸுகத்தை
	அண்டாந்தர்வர்த்	துற்று இலா	அதுபவியாமையால்,
முழுதும்	எல்லாரும் திகளும்	மையில்	
வந்து	திரண்டுவந்து	இங்குதிந்து	(சிலகாலம்) இங்கேயி
இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயியாநின்ற	நுந்து	த்தை
மலர்	புஷ்பம்போன்ற	போகம்	ஸ்தரீஸம்போக ஸுக
அடி	(உன்) திருவடிகளை	எய்தி	அதுபவித்து,
கண்ட	ஸாக்ஷாத்கரித்த	பின்னும்	அதுக்குமேலே
மா	மஹத்வமுடைய	நம்மிடைக்கே	நம்மருகே
மறையாளன்	கோவிர்தஸ்வாமியெ	போதுவாய்	வரக்கடவாய்
	ன்னும் ப்ராஹ்ம	என்ற	என்றருளிச்செய்த
	ணனைக் குறித்து,	பொன்	ஸ்லாகக்கயமான (ஆஸ்ர
அத்த	அப்பா! (தபஸ்ஸுப		ரித ஹ்ருதயாது
	ண்ணும்காலத்திற்)		ஸாரியான)
நீ	நீ,	அருள்	க்ருபபானது
தோகை	தோகையை யுடைய	எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
மா	சிறந்த	ஆகவேண்டு	உண்டாகவேணுமெ
		மென்று	ன்று
		அடியினை யடைந்தேன்	அணி
		பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (தி)	

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) விஷயிகாரத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தினுடைய உபயாகாரமான விரோதிகளைப் போக்கித் தந்தருளவேணும் என்றது-கீழ்; இதில், கோவிர்தஸ்வாமியுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப் போலே என்னுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கிறார். கீழ்கின்ற நிலைக்கு இவர்க்குக் கருத்தாவது - இந்தரிய வஸ்யதைக்கும் யமவஸ்பதைக்கு மடியான தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்கை. (க) “மாணமானால்” என்கிறபடியே தன்னடையே சரீரவிஸ்ரலேஷம் வித்திக்குமாகில் அபேக்ஷிக்கிற தென்னென்னில்; க்ரமப்பராப்தி பற்றாத த்வராதிருகத்தாலே.

(மாக மித்யாதி) கோவிர்தஸ்வாமியென்பானொரு ப்ராஹ்மணன், இதிஹாஸபுராண ஸ்ரவணத்தாலே, க்ருஷ்ணனுடைய பால்ய

கௌ. பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, இ-பா, மாகம்.

சேஷ்டி தங்கனையும் ராஸகரீடாதிகளையும் ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனாய், “முன்பு (க) ‘காணவாராய’ என்றெண்ணியிருப்பார்க்கு (உ) ‘ஃஸி ஸ்ரணாய் ஸாநாய் - பரித்ராணாய ஸாதூநாம்’ என்கிறபடியே காட்டிக்கொடுத்துப் போருமவனன்றோ, நமக்கு மவ்வாசையுண்டா னால் வித்தியாமையிலீ, ததர்த்த(ததர்)மாக அர்த்திப்போம்” என்று சரீரத்தை ஒதுத்து தபஸ்ஸுபண்ண; இவன் நினைவிற்படியே க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் படிக்களை யடைய ஸ்ருஷ்டித்துக்கூட்டி அதுபணிப் பித்து, “உனக்கு வேண்டுவதென்?” என்று கேட்டருள; “கூடப்போந் து இப்படி தேவனை” அதுபணிக்கு மித்தனை”என்ன; நீ தபஸ்ஸுபண் ணுகிறபோது விஷயவிதாரனாய் அந்நபாநாதிகளையும் கழித்து உடம் பையும் நாரும் நாமபுபாக்கிக் கொடுப்பாரதாய், இங்கே இருந்து நெ கிழ்ந்த போகங்களையும் கழித்துவா” என்று அவன்கருத்தறிந் தருளிச் செய்தாப்போலே, என்கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென் றார்.

அவ்வர்த்தம் சாப்தமன்றிக்கே யிருக்க இவருக்கிது ருத்தாகச் சொல்லுகிறது-பாகரண பலத்தாலும், அர்த்தகாமத்தாலும். (உ) “நாச ராணபாசம்” என்றும், (ச) “போநதேன்” என்றும் சொல்லுகிற இவ ர்க்கு இது கருத்தாக வேணுமிதே.

(மாகமித்யாதி) உபய விபூதியிலுள்ளாரும் வர்த்திதிலுள்ள படியான திருவடிகளைக் கண்ட. இவ்வாஸ்யணம், தர்மிப்ரயுக்தமல் ல, க்ருஷ்ணாவதார ப்ரயுக்தம். பரமபதநிலயரான ஸூரிக ளாஸ்ய யிக்கும்படி யென்னென்றால்; (ங) “ஃஸி ஸ்ரணாய் ஸாநாய் - பரித்ராணாய ஸாதூநாம்” ஆச்சாத்யாதுயயெள சேஷ்டி பணைநாரக துந்துபிம்” என் றும், (சு) “வினதை சிறுவன் சிறமென்னும் மேலாப்பின் கீழ்வருவா னை” என்றும் சொல்லாநின்றதிதே. திவ்யாயுதங்கள்கூட கர்ப்ப (Xஃ) வாஸம் பண்ணியிதே பிறந்தது. (மாநிலம்) இடையரோடு, அவர்களுதான் வலிஷ்ட்டாதிக ளென்னும்படியான பசுக்களோடு, கன்றுகளோடு, பிஷ்பாதிக்களோடு வாசியற ஆஸ்ரயித்ததிதே.

(முழுதும்) உபரிதந லோகங்களிலுள்ளாரும். மத்யராத்ரத்தி லே பாலமுதுசெய்து சாய்ந்தருளப் புகுகிறவனவிலே, இந்தரன் திரு

(க) தி-வாய்-அ-இ-உ. (உ) கீதை-ச-அ. (ங) க-ந-அ.

(ச) ச-ந-ச. (இ) வி-பு-இ-ந-கௌ. (சு) நா-தி-ச-ச-ந.

வாசலிலே வந்துநின்று, புறப்பட்ட தாவிக்குக்கு “நான் வந்தேன் என்று விண்ணப்பம் செய்யவேணும்” என்று உள்ளேபுகுந்த இந்தான், “நரகன் என்னுடைய சதுர்த்தந்தியையும் கரவேணுமென்று நெருக்கநின்றான்” என்ன, “கையைததா” என்று எழுந்திருந்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடுங் கூடப் பெரியதிருவடி தோளிலே ஏறி எழுந்தருளி நாகவதம் பண்ணினு னென்னு நின்றதிதே (ச) “ஸுந்தர்சனம் - பாதே கமலாபேந” இநயாதிகளாலே பரஹ்ம ருத்ரார் சநம் சொல்லாநின்றதிதே. (௨) “புஷ்பஸூரம் கமலாஸநம் - பரஹ்மணமீசம் கமலாஸநந்தம்” என்று திருமேனியிலே காட்டுவதும் செய்தானிதே.

(மலரடி) நிரதிசய போகயமான திருவடிகள், பசுக்களின் பின்னே போவது, தோர்த்தட்டிலே நிற்பது, தூது நடப்பதாகிற வளவிலே கிடர்! ஸர்வ ஸமாப்யாயனாய்தது. (கண்ட) எல்லாருமொக்க இருந்தவிடத்தே சென்று ஆராயிக்க வேண்டும்படியான திருவடிகளை யாப்த்துத் தானேவர இவன் கண்டது. (மாமறையாளன்) சாஸ்தர்த்தாலே யாதல் பதேசத்தாலே யாதலன்றிக்கே, கண்ணிலே காணப்பெற்ற வைதிகாக்ரேஸரன்.

(தோகையித்யாதி) கண்டவளவிலே “கூடப் பொருமித்தனை” என்ன; “அது பின்னைசெய்கிறாய்” என்ன; “அதுக்கடியென்” என்ன; “இழந்த போகங்களை புனிக்க வேணுங்காண்” என்ன; “அதுதான் வேண்டுகிறதென்” என்ன; “நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிறபோது இதர விஷயங்களிலே ஸங்கம் கிடக்கச்செய்தே அவற்றைச் செறுத்து புனியாதே போந்தாய்காண்” என்றான். மோகூ பாதனான ஸர்வேஸ்வரன்தன்னை யொழியச்செல்லாமையை யுடையாய், கூடப்போவோமென்பாரளவில் “போதரே” என்னு மித்தனை போக்கி, விட்டுப் போவா நெருத்தனல்லன். அவன்பககலிலே அது ப்ரவணனாயிருக்குமவன், அவனை யொழிய விஷய ப்ரவணமாக்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை இசையான். ஆனால் இவனை “இரு” என்கைக்கும், இவன் இருப்பை இசைகைக்கு மொரு கருத்துண்டாகவேணும், அதாவ தென்னென்னில்; ஈஸ்வரன் நினைத்தால் விஷயப்ரவணரையும் இவ்வாஸரை யறுத்துக்கொடுபோக சக்தனென்னு மிடமும், எத்தனையே

னும் பகவத்ப்ரவணரையும் தேஹ ஸம்பந்தத்தின் வழியே கொடு
போய் விநாசத்தை பலி(ஃ)ப்பிக்கு மென்னுமிடமும் வெளியிட
டது. ஸாதுக்களுக்கடைய உபமாநபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்
வானிறே எதிர்ப்பு சோத்தான். இதுக்கு நேரே உதாஹரணம்-ஸ்ரீ
மாலாகார ரளவிலே செய்ததிதே;- மாலாகாரர் க்ருஹத்திலே புக்கு,
பூத்கொடுக்கிறவனை “அய்யே! நீ எங்களுக்குப் பூவிடவல்லேயே!”
என்ன; அவனும் இவ்வடிவு கண்டபோதே “கம்ஸன் வெட்டிவைத்
தானாகில் வெட்டிவைக்கிறான், இம்மாலேகளை இங்கே சாத்துவோம்”
என்று சாத்த; ப்ரீதனய், “இவனை (க)*சூட்டு நன்மலைப்படியே
ஒரு தேசவிசேஷத்தே கொடுபோய்ப் பூவிடுவித்துக்கொள்வோமோ?
இங்கே வைப்போமோ?” என்று விமர்சித்து, “கம்ஸனை மதியாதே
நம்மை ஆதரித்த இவனை ஐஹிகபோகங்களை புஜிப்பித்துப் பின்னை
அவ்வருகே கொடுபோகிறோம்” என்று வைத்தானிறே.

(உ) [ஃதூஸ வ்ருஃ ஃநஃ - புத்தவாச விபுலாந் போகாந்]கம்
ஸனிட்ட சோற்றளவன்று காண் நான் தருவது. [தீஸுநீ - த்வமந
தே] இவன் கொடுக்கிற போகங்கள் தான் அளவுப்பட்டவையல்லா
மையாலும், போக்தாவானவன் ஓளவிலே மீளுமவனல்லாமையாலும்,
இதுக்கொரு முடிவில்லையிறே; (ங) “சஜாஸுதாஸு காமாநா
முபபோகேந சாமயதி ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூய ஏவாபிவர்த்
ததே” (ச) யஸ்யூதிஸாஸு [ஃஹிஸுந்ஃஃஸுந்] ஸஸுந்ஃஸு
ஸஸுந்ஃஸு மிதி ஸுஸுந்ஃஸு [ஃஸுந்ஃ - யத் ப்ருதிவ்யாம் வ்ரீஹி யவம் ஹிர
ண்யம் பசவஸஸ்த்ரியி: ஏகஸ்யாபி நபர்யாப்த மிதிமத்வா ஸமம் வ்ர
ஜேத்” என்கிறபடியே - இவற்றினுடைய ஸ்வபாவத்தை அதுஸந்தித்
தால் பிரியலாம்படி யவறிக்கே யாய்த்திருப்பது, இங்ஙனே இருக்
கச்செய்தேயும், பகவத் ப்ரவணனாயிருக்கு மவனுக்கு நிரிந்தபோது
கால்வாக்கலா யிருக்கும். ஸௌபரி, மத்ஸ்யதர்ஸநத்திலே ஐம்பது
வடிவுகொடு புஜித்து, தானே ஓளவிலே அருவருத்து மீண்டா
னிறே. கர்மமும் ஜ்ஞாநமும் இரண்டுங்கூட நடக்கிறதிதே. கர்ம
வாஸநை, விஷயங்களிலே மூட்டும்; ஜ்ஞாநம் அருவருத்து மீளப்ப

(க) தி-வி-உச, (ங) வி-ப-இ-கக-உச (ச) பாரதம்-ஆதிப-எசு-க, (ச) பாரதம்-ஆதிப-எசு-ச,ச.

ண்ணும். ஒளபாதிக கர்மத்தை ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞாநம் மேஷிமிதே, [“*ஸுத்ரஸாஹி* *ஸுஷுஹ* *ஸ்ரீஸாஹி* - மத்ப்ரஸாததஃ மபாது ஸ்மரணம் ப்ராப்ய”] உபாஸகனுக்கு நம்ப்ரஸாதத்தாலே அந்திம ஸ்ம்ருதி யுண்டாமாபோலே, நீயும் நம்முடைய அநதிம ஸ்ம்ருதியைப் பெற்றென்னுதல்; நீ நினைக்கமாட்டாத குறைநீர நாமே நினைக்கக்கடவோம். ஸ்லீகாராத்யவஸாய மிதே அத்தலைக்கு வேண்டுவது.

(தோகைமாமயிலன்னவ ரின்பம்) தோகையை யுடைத்தான ஸுந்தரமான மயில்போலே இருக்கிற ஸ்த்ரீகள். இத்தால் - தூரஸ்த்தரையும் ஆகர்ஷிக்கும்படியான மயிர்முடியையும் நடையையும் சொல்லுகிறது. இப்படி அதுபவித்தால் அது தன்னிலொன்றும் காணவொண்ணாதே ஸ்நானோபகரணங்களைக் கொண்டு மீளும்படியிதே இருப்பது. (அன்னவரின்பம்) ஆராய்ந்தால் அதுபாவ்ய மொன்றுமில்லை. “தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்” என்று ஒன்றாக ஆகேஷ பித்துச் சொல்லுகிறார். (க) “நாயே தந்தையென்றும் தாயே கிளைமக்களென்றும் நோயே பட்டொழிந்தேன்” என்றவர் வார்த்தையிதே; முறிக்குக் கிழக்கென்னிலும் இவ்வாறே தான் இங்ஙனல்ல திராமையாலே யாதல். (துற்றிலாபையில்) கலவிஸத்தை யதுபவியாமையால்.

(அத்த) தான் நியமித்தபடியே அவன் செய்கைக்காக, அப்பனே! என்று அதுநயித்துச் சொல்லுகிறார். (இங்கொழிந்து) இந்நிலத்திலே சிலநாளிருந்து. (போகம் நீயெய்தி) இழந்த போகங்களை யடைய புஜித்து. (நீயெய்தி) நினைத்தபோது டீகால்வாங்கவல்ல அளவுடைய நீயல்லையோ இதிலதிகரிக்கிறாய். நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிற நாளில் விட்டவிஷயங்கள் இப்போது உனக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாக வற்றே? (பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாய்) நினைத்தபோது மீட்கவல்ல தன் வைலகக்ஷண்யம் தோற்றச சொல்லுகிறார். நேரே வகுத்த விஷயமான நம்பக்கலிலே வாக்கடவை. (என்ற பொன்னருள்) ஸ்ப்ருஹணீயமானவருள். (எனக்கு மாகவேண்டுமென்றடியினை யடைந்தேன்) அவன் கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப்போலே, என்கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணும்.

௯௭௬ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, ௫-பா, மாகம்.

(அணிபொழிலிதயாதி) ஆஸ்ரிதாதுரூபமாக அபேக்ஷிதங்களா ராய்ந்து செய்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ஐஸ் வர்யம் வேணுமென்பார்க்கு அத்தைக் கொடுக்கவும்; தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக்கொடுப்பார்க்கு அததைச்செய்யவும், தேஹஸம்பந்தத் தை அறுத்துத் தாவேணுமென்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவு மன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. (௫)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) கோவிந்தஸ்வாமியை த்ரு ஷ்டபோகங்களிலே மூட்டிப் பின்பு மோக்ஷம் கொடுத்தாப்போலே தம் மை த்ருஷ்ட போகங்களிலே மூட்டச்சொல்லுகிறாரோ வென்ன; அன்றெ ன்கிறார் (கீழ்கின்ற வித்யாதி).

ஸங்கதி யருளிச்செய்சாராய், கோவிந்தஸ்வாமி வ்ருத்தாந்தத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு ஈரத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கோவிந்தேத்யா தி); திருமலையிலே வர்த்திக்கிற கோவிந்தஸ்வாமி, மோக்ஷார்த்தமாகவு மன்றிக்கே, விஷயங்களிலே அருகிபிற்று மன்றிக்கே, கேவலம் “க்ருஷ் ணனுடைய சேஷடிதங்களைக் காணவேணும்” என்று தபஸ்ஸு பண்ணு கையாலே, விஷயங்களிலே நுசி டெந்ததாய், அத்நையறிந்து “அதுபவித் துவா” என்று வைத்தானென்று கருத்து.

சாப்தமானவர்த்தம் த்ருஷ்டாந்த பல(பல)த்தாலே த்ருஷ்டபலா(பல) பைக்ஷயா யிருக்க,அதுக்கு ப்ரதிகோடியாக, தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத் துத்தரவேணுமென்கை கருத்தாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாத்தமித்யாதி). (ப்ரகரணபலம்) என்றது-விசேரதி நிவ்ருத்தி சொல் லுகிறப்ரகரணபல மென்றபடி. (அர்த்தக்ரமம்) என்றது - பாபபல(பல) மான இந்த்ரிய வஸ்பதையும் யமவஸ்யதையும் நிவ்ருத்தமாக வேணுமெ ன்று ப்ரார்த்தித்த வந்தரம் ப்ரார்த்திக்கத் தக்கது ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக மான தேஹஸம்பந்த நிவ்ருத்தியே சொல்லத்தக்க தென்கிற அர்த்தக்ரமம் என்றபடி.

(தர்மிப்ரயுக்தமல்ல) என்றது-(க) *மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணான திருவேங்கடமுடையானைப் பறறியல்ல வென்றபடி. (ஆரக துந்துபிம்) வஸுதேவனா.

(சதுர்த்தந்தியையும்) என்ற சகாரம்-அதிதி (அபிதி)குண்டலங்களையும் வருணசத்ர(புடூ)த்தையும் கொண்டுபோனு னென்னுமத்தை ஸூகிப் பிக்கிறது.

கண்ணனைக்கண்ட என்ன வமைந்திருக்க, அபுகளைச் சொன்னதுக் குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பசுக்களி னித்யாதி). “வந்து” என்ற (க) தி-வாய்க-அ-ந.

பதத்தைக் கடாசுதித்துத் தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எல்லாரு மித்யாதி). “மா” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சாஸ்த்ரேத்யாதி).

உக்திப்ரத்யுக்தி ரூபேண தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கண்டவித்யாதி). மலரடியைக் கண்டவனை இருக்கச்சொல்லக்கூடுமோ, இவனாரு னிருப்பனே என்னும் சங்கையைக் கிளப்பிப் பரிஹரிக்கிறார் (மோகேஷத்யாதி, வெளியிட்டது இத்தயந்தம்). அப்ரதிகூத ஸ்வதந்த்ரணவன் நசையறுத்துக் கொண்டோபாக வல்லனாகிலும், தேஹ ஸம்பந்தத்தால் இவனுக்குப் பிறந்த நசையைப் பின்சென்று நாலுநாளிருந்து வரட்டும் என்று வைத்தானென்று கருத்து.

பகவத்ப்ரவணரை தேஹம் தன்வழியே இழுத்தவிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாதுக்களுக் கித்யாதி). தேஹஸம்பந்தம் பகவத்ப்ரவணரையும் தன்வழி இழுத்துக்கொண்டதுக்கு உதாஹரணங்காட்டி, விஷய ப்ரவணனையும் தன்னைக்காட்டி இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தை அறுத்துக்கொண்டு போக சக்தனென்னு மதுக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார் (இதுக்கித்யாதி). ஸ்ரீமாலாகாரரை விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்ததுக்கு உதாஹரணமானால், த்ருஷ்டபோகங்களைக் கொடுப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாலாகார ரித்யாதி). இவ்விரண்டையும் அபேகூதியாமலிருந்தாலும் ஒளசார்யத்தா விரண்டையும் கொடுத்தானென்று கருத்து.

ஐஹிகபோகத்தை புஜிப்பித்தான் என்கிறதுக்கு ப்ரமாண மெடுத்து வ்யாக்யாணம் செய்தருளுகிறா (புத்தவேத்யாதி). “வஃஸு - விபுலாந்” என்று வைத்தும் “புத்த்வா” என்று காலரியமமும் பண்ணியிருக்க, “அந்தே” என்கிறதுக்குக் கருத்த - ஆசாந்தே (அஃ) என்றாக்கி, அதற்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). ஆசைக்கு முடிவில்லையோ, இப்படி சொல்லுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நஜாதுகாம இத்யாதி). இப்படி ஆசைக்கு முடிவில்லாவிட்டால், இனி “அந்தே” என்கைக்கு முடிவுதா னென்றனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (யதித்யாதி) ப்ரமாணத்வயத்துக்கும் அடைவே கருத்தருளிச்செய்கிறா (இவற்றினுடைய வித்யாதி). (கால்வாங்கலாயிருக்கும்) என்றது - பகவத்வலக்ஷணயத்தாலும் இவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்நிரத்வாதி தோஷ சூஷ்டதையாலும் கால்வாங்கலாமென்கை. கால்வாங்கின விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரியித்யாதி). ஜ்ஞாநாதிகுண ஸௌபரி, விஷயங்களிலே விழுக்கைக்கும் மீளுக்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கர்மேத்யாதி). இரண்டும் ஹேதுவாகை ஒத்திருக்க, ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆதிக்யமேதென்ன (ஒளபாதிசேத்யாதி). “த்வமந்தே” என்றதின் சேஷத்தை யெடுத்துத் தாற்பாய மருளிச்செய்கிறார் (மத்ப்ரஸாதத இத்யாதி).

௯௭௮ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, ௬-பா, மன்னு.

(கடவோம்) என்றவநந்தரம், என்னுதல் என்று சேஷம். அந்திமஸ்மருதி வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வீகாரேத்யாதி).

ஆகர்ஷகத்வ மொழிய வேறு பசையிலையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). விரக்தரானவர் இப்படி வர்ணிப்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தோகையித்யாதி). (ஆக்ஷேபித்து) நிந்தித்து. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன (தாயே யித்யாதி). அன்றிக்கே கவிலக்ஷணத்தாலும் வர்ணிக்கிறாரென்கிறார் (முரிக்கித்யாதி). (முரி)-கரை. (அதுக்குக் கிழக்கு) கிழக்குப்பட்ட ஜலம். (என்னிலும்) நிஷ்ப்ரயோஜநத்தைச் சொல்லிலும்.

விஷயங்கள் ப்ரதிபந்தகமாகாதோ என்று அவனுக்குக் கருத்தாக, “நம்” “என்றத்தைக் கடாக்கித் தருளிச்செய்கிறார் (நினைத்தவித்யாதி). (௫)

மூ.—மன்னு நான்மறை மாமுனிபெற்ற

மைந்தனைமதியாத வெங்குற்றன்

தன்னையொரு நிர்சரணெனச சரணாய்

தகவில் காலனை யுக முனிந்தொழியாப்

பின்னையென்றும் நிந்திருவடிப்பிரியா

வண்ணமெண்ணிய பேரருளெனக்கும்

அன்னதாகுமென் றடியிணையடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

(௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	நித்யமாய் [ன	வெம்	அதிக்குரான
நால்	நாலுவகைப்பட்டதா	கூற்றந்தன்	யமனை (க்கண்டு)
மறை	வேதங்களை யோதும்	னை	
	வனாய்	அஞ்சி	பயந்து,
மா	ஸ்லாக்க்யமான (அந்ந்	நிர்சரணென	நீயே (எனக்கு) அப
	யப்ரயோஜநமான)		யமென்று சொல்ல
முனி	த்யாந்யோகத்தை யு	சரணாய்	(அவனுக்கு) ரக்ஷகனா
	டையனானருவியா		ய்க் கொண்டு,
	னவன்,	தகவுஇல்	தையயில்லாத
பெற்ற	தான்பெற்ற	காலனை	யமனை
மைந்தனை	மார்க்கண்டேய நெ	உக	(அவன்) மங்கும்படி
	ன்னும் பின்னையை	முனிந்து	கோபித்து, [தே,
மதியாத	(பாகவத புத்ரனென்	ஒழியா	அவ்வளவிலே விடா
	று) கணிசியாதவ	பின்னை	அதுக்குமேலே
	னாய் (வந்து கிட்டி	என்றும்	எக்காலும்
	ன,		

நின் திருவடி	உன் திருவடிகளை	எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
பிரியாவண்	விஸ்வலக்ஷியாம விரு	அன்னதாகும்	அப்படி யுண்டாகவே
ணம்	க்கும்படி		ணும்
எண்ணிய	ஸங்கல்பித்த	என்று	என்று நினைத்து
பேர் அருள்	(உன்னுடைய) பெரி	அடியிணை	யடைந்தேன் அணி
	ய க்ருபையானது	பொழில்	திருவரங்கத்தம்மானே! சு

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. கோவிர்தஸ்வாமி கருத்தறிந்து அவனுடைய கார்யமசெய்தாப்போலே என்கருத்தறிந்து என்னுடைய அபிமதம் செய்யவேணுமென்றார்-கீழ்; மார்க்கண்டேயன் ம்ருத்யுபயபீத (ஃய்ஷீ)னாய் சரணம்புக, அவனுக்கு ம்ருத்யுவைநிரலித்து அந்த பய (ஃய்)சிவ்ருத்தியைப்பண்ணிக்கொடுத்த வளவன் மிக்கே, ஒருகாலமும் உன் திருவடிகளைப் பிரியாதபடியானபேற்றை அவனுக்குப் பண்ணிக் கொடுத்தாப்போலே, என் ஸம்ஸாரபயத்தைப் பரிஹரித்து உன் திருவடிகளை நான் பிரியாதபடியானபேற்றைப் பண்ணித்தந்து, அது நானர்த்திக்க இரப்புக்குக்காரியம் செய்ததாய் காலன்கொண்டு மோ திரமிமோபோலே பண்ணப்பெறவொண்ணாது, என் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேருகிறது - நீ தரப் பெறுமது, அது வேணுமென்கிறார்.

(மன்னித்யாதி) “முனிபெற்ற” என்னவமையுமி, “மன்னு நான் மறைமாமுனி” என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; இப்படிப்பட்ட ஆபிஜாத்யத்தை மதியாதே கிடர்! வந்து கிட்டிற்றென்கை. நித்யமாய் நாலுவகைப்பட்ட வேதாத்யயநபரனாய்; அதில் சொல்லுகிறபடியே பகவதுபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். அவைதிகமாக உக்த்யுபபத்தி களாலே உபாவிப்பாருமுண்டிறே. அங்ஙனன்கிக்கே, (க) “सर्वज्ञं सर्वशक्तिं सर्वेश्वरं सर्वभूतहितं सर्वज्ञं सर्वशक्तिं सर्वेश्वरं सर्वभूतहितं” என்கிற வஸ்து உபாஸ்யமென்றறிந்து, உபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். மஹத்தையாவது - ப்ரயோஜநாந்தரவிதூர (विदूर)மாக (உ) “सर्वज्ञं सर्वशक्तिं - वासुदेवस्यैव” என்கிறபடியே - “எல்லாமவனே” என்று உபாவிக்கை.

நான்மறையிலே மன்னிப்போருகிறவன். உபாஸகனுக்கு அத் யயநம், (ங) “सर्वज्ञं सर्वशक्तिं - सर्वभूतहितं” என்கிறபடியே உருவ அநுவர்த்திக்குமிதே. (ச) “सर्वज्ञं

கூ-அ-0. பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, சு-பா, மன்னு.

ஸ்ரீமந்நாமாஸ்து நம: | ஸ்ரீமந்நாமாஸ்து நம: | ஸ்வாத்யாயத் யோகமாலீத யோகாத் ஸ்வாத்யாயமா
மநேத் | ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே” என்
கிறபடியே - வேதவிஹிதமானபடியே யோகாருடனாகக் கடவனும்,
“யோகத்திலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறவஸ்து சர்மா துருபமாக அந்யதாவாக
த்தோற்றுக்கிறதோ, அன்றிக்கே யதாவாகவோ!” என்று அறிகைக்காகப்
பின்னையும் அத்யயநபரனாக, ஆசார்யன் சிஷ்யனைப்பார்த்து (க)
“யஸ்ய ஸ்வாஸ்ய ஸ்வாஸ்ய - யதோவா இமநி பூதநி” இத்தயாதிகளை
உபதேசித்து, “இதில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸ்யவஸ்து ப்ரகாசிக்
குந்தனையும்போய் தபஸ்ஸுபண்ணு” என்ன; அவனும் தபஸ்ஸு
பண்ண; (உ) “ஸந்நாப்ரஹ்மேதி ஸ்வஜா
நாத்” என்கிறபடியே - “அந்நமோ ப்ரஹ்மம்” என்ன; “அதுவும்
போதாது, இன்னமும் தபஸ்ஸுபண்ணு” என்ன; *ஆநந்தமயனள
வும் தபஸ்ஸுபண்ணிவா, “அதுகாண் ப்ரஹ்மம்” என்று விட்டா
னிறே. (முனிபெற்ற) ஜ்ஞானவிபாகதசையிலே பிறந்தவன்.

(மதியாத) பகவத்ஸம்பந்த முடையாரியிருக்குமவர்கள் பங்க்தி
யிலுமகப்பட (ங) “ஸர்வ - பரிஹா” என்னவேண்டியிருக்க, வைஷ்
ணவஸம்பந்த முடையார்பக்கல் கிட்டவொண்ணாதிறே; அப்படியிரு
க்க, மதியாதே வந்துகிட்டினான். (ச) [ஸந்நாப்ரஹ்மேதி ஸ்வஜா
நாத்] பாகவதனுக்கு வித்யையாலும் ஜ்ஞமத்
தாலுமாக ஸந்தானதவமுண்டாய்ப் போரக்கடவதிறே; இரண்டு திற
த்தார்க்கும் கூடியமில்லை யென்கிறது. அஹுவாய் நித்யமான ஆத்மா
வுக்கு கூடியமாகிறது - ஜ்ஞானஸங்கோசம்; அதுவாராது. இதிலுடைய
உபப்நுமஹ்மணமிறே (ரு) “ஸலம் ஸர்வதே-சுலம் தாயதே”. இத்தை
அதுவர்த்திக்குமவர்களும் (சு) “எமரோமொழுபிறப்பும்” என்னுநின்
றர்களிறே.

(வெங்கூற்றம்) இவனுடைய உத்கர்ஷம் பாராதே தங்கனையே
பார்த்து, க்ரௌர்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்தது. (வெங்
கூற்றத்தன்னை யஞ்சி நின்சரணனை) ம்ருத்யு பய பீத (ந்யூதே)னாய்க்
கொண்டு “நீயே எனக்குப் புகலாகவேணும்” என்று. (நின்சரணனை)

(க) தை-ப்ரு-க. (உ) தை-ப்ரு-உ. (ங) வி-பு-ங-எ-கச.
(ச) சாந்தோ-ச-கந-உ. (ரு) (சு) தி-வாய்-உ-எ-கச.

[illegible]

(மன்னித்தாதி) ஆபிரஜாதயத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தைச்சொல்லி அவன் சரணட்புக்கானென்றது - இங்கு; “ஏழையேதலன்” என்றும் “வாதமாமகன்” என்றும் “நளுகசோர்வதோர்” என்றும் நிகர்ஷத்தைச்சொல்லிற்று - கீழ்; இரண்டுக்கும் சேர்த்தியென்னென்னிலை; உத்கர்ஷாபகர்ஷங்குளிரண்டும் சரணாகதிக்கு அப்பரயோஜகமென்கை. வேல்வெட்டிரும்பியாரக்குப் பிள்ளையாருளிச்செய்தவார்த்தை.

(தகவில்கூலனை) இரங்கவேண்டும் தசையிலும் இரக்கமற்றிருக்கை, இவனுடைய பாபத்தையும் தன்னுடைய நியாமகந்தையுமே

† (பா) எனக்கு இங்கு குழகிடக்க வொண்ணாதபடி யன்றோ.

(க) வி-பு-ந-எ-நசு. (உ) வி-பு-ந-எ-கஅ. (ங) விஷ்ணுதர்-அஅ.

(ச) பெரி-திரு-டு-ச-ச.

(௫) தி-லாய்-௫-உ-சு.

௯௮௨. பெரியதிருமொழி, (இ-ப, அ-தி, சு-பா, ம-நூ).

யாய்த்துப்பார்ப்பது. (உ-முனிந்து) அவன்றூனிவனளவினே நினைத் தத்தை அவன் நன்னோடே போக்கினான். “நானையும் வைஷ்ணவ பரி கரமாயிருப்பாரை நலியவொண்ணாது” என்று உருமாய்த்துவிட்டான். (ஒழியா) “இவனைநலிந்த மருத்யுவை யழியச்செய்து இவனைப் பரி ஹரித்தோமாகிலமையாதோ” என்றுவிடாதே.

(பின்னையித்யாதி) ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத்திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடியான பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுத்தாய். (நின்திருவடிப்பிரியா) ஸம்ஸாரஸம்பந்தமறுகை கேவலனுக்குமொக் குமிதே. அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடிகளைக் கிடும்படியான பேற்றை யாய்த்துப் பண்ணிக்கொடுத்தது. (எண்ணியவித்யாதி) க்ருபையை யன்றிக்கே, ஒளதார்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. இவன் ப்ரயோ ஜநார்தரத்துக்கு வந்து கிட்டினாலும் * ஸகலபலப்ரதனாகையாலே விலக்காத ஸமயம் பெற்றால் விடானிதே. ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கும் ஒளதார்யகுண மநுஸந்தேயம். (க) “अन्तर्यामि-அபாரகாருண்ய” இத்யாதி.

(எனக்கும்) அவனைப்போலே ஜந்மநிபந்தகமான ஏற்றமின் றிக்கேயிருக்கிற எனக்கும். அதாகிறது - (உ) “பாவமேசெய்து பாவி யானேன்” (ங) “சப்பாவம் பலவுமிவையேசெய்து” என்று சொல் லுமவரிதே. (அன்னதாகுமென்றடி யினை யடைந்தேன்) அவன்னினை வின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, “நாங்கொடுத்தா விவன்விலக்கான்” என்னுமிதுவே பற்றாசாக உன்னைப்பிரியாத பேற்றைப்பண்ணி அவ னுக்குக் கொடுத்தாப்போலே, உன்விருப்பத்தாலே நானும் அப்பேறு பெறவேணுமென்று சரணம் புகுந்தேன்.

(அணிபொழிலித்யாதி) ப்ரயோஜநார்தரங்களுக்கு வந்தாஸ்ரயித் தவர்களுக்கும் விலக்காமையுண்டாகில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரயோ ஜந்தைக் கொடுக்கைக்காகவன்றோ இங்கு வந்து கண்வளர்த்தருளு கிறது. (சு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-என் கருத்தறிந்து என்னுடைய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணும் நீன்றாராய், அது தானும் தமக்காகச் செய்தானாகில் (ச) “தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளு

(க) கத்யத்ரயம், (உ) க-க-க, (ங) க-க-தி.

(ச) தி-வாய்-உ-க-ச.

பெரியதிருமொழி, ௫-௪, ௮-தி; சு-பா, மன்னு. கூ-அந.

மீதே” என்னும் பேற்றோடே விரோதிக்கு மாகையால், எனக்காகத் தரு கையாகும் விரோதியைக் கழிக்கவேண்டு மென்கிற ரெள்ளும் ஸங்கதியை ஸ்பூரிப்பிக்கிறார் (கோவந்தேத்யாதி). “பேரருள்” என்றத்தைக் கடா க்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (நானாத்திக்க வித்யாதி).

வேதம் சொல்லுகிறபடியே உபாஸிக்கிறவன் என்பானென், வேத ஹீநமான உபாஸநமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறா (அவைவறிகே த் யாதி).

யோஜநாந்தரம் (நான்மறையிலே யிதயாதி). மன்னுதல் - புநஃ புநஃ பரிசயமன்றோ, மாமுனியானவனுக்கும் மறையிலே மன்னவேனுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாஸகனுக் கித்யாதி). ப்ரமாணுந்தரம் (ஸ்வாத்யாயாதித்யாதி). தபஸ்ஸாலே ப்ரதம ஸாக்ஷாத்காரம்பெற்ற விட முண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆசாரயனித்யாதி). (ஆசார்யன்) - வருணன். (சிஷ்யனை) ப்ருகுவை.

பெற்றமைத்தனாகை மதிக்கைக்கு ழேதுவென்று விவசயித்து, கை முதிகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (பகவதித்தயாதி). (பங்க்னி) ஸந்தாரம். பகவத்ஸம்பந்த மாத்ரமுண்டானவன் ஸந்ததியி லிப்படி யிருக்க, பாகவத ஸம்பந்தம் நேரே யுண்டானவனிடத்திலே கேட்கவேண்டாவிதே என்று கருத்து. வைஷ்ணவ ஸம்பந்தமுடையார் பக்கல் யமன் அஞ்சகைக்குக் காரணம் காட்டுகிறார் (நாஸ்யாவரேதயாதி). “அவரபுருஷா” என்று ஐந்ம் ஸம்பந்த முடையாருமாக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதி னித்தயாதி). சூரியில் நீர் நிற்கப் பண்ணினவனுக்கு மூவேழுதலைமுறையும் உத்தரிப்பிக்கையைச் சொன்னால் பாகவதனுக்குக் கைமுதிக ந்யாயவலித்த மாய் வருகையால் உபப்ரும்ஹண மென்று கருத்து.

[illegible]

கூஅச பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, எ-பா, ஓதுவாய்மையும்.

“முனிந்து” என்றது போராடோ, “உக-உக்கிப்போம்படி” என்பா
னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நானையுமிய்யாதி).

“அருள்” என்னுதே “பொன்னருள்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்
செய்கிறார் (க்ருபையை யித்யாதி). (சு)

மூ.—ஓதுவாய்மையுமுவனியப்பிறப்பும்

உனக்கு முன்தந்த வந்தனனொருவன்

காதலென்மகன் புகலிடம் காணென்

கண்டு நீ தருவா பெனக்கென்று

கோதில்வாய்மையினு னுனை வேண்டிய

குறைமுடித்தவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்

ஆதலால் வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவாங்கத்தம்மானே. (ஏ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓது	அத்யயநம் பண்ணப் படுகிற [த்தையும்	கண்டு	(அவனிருக்கும்டம்) அறிந்து
வாய்மையும்	வசநரூபமான வேத	எனக்கு	என்னிடத்தில் (கொ ண்டுவந்து)
உவனியம்	உபநயந்தாலே உண் டாகிற	தருவாய்	கொடுக்கவேணும்
பிறப்பும்	(ந்விஜத்வமாகிற) ஜந்	என்று	என்றுசொல்லி
உனக்கு	உனக்கு [மத்தையும்	உனை	உன்னைக்குறித்து
முன்	முதலிலே	வேண்டிய	கேட்டுக்கொண்டு
தந்த	கொடுத்த [ய்	குறை	(அவனுடைய) கு...
ஒருவன்	அத்விதீய (வித்வா)ன		யை (மநஸ்ஸங்கோ சத்தை) [றி]
கோதுஇல்	பழுதுபோகாத	முடித்து	போக்கி (கிறைவேற் அவன் சிறுவ
வாய்மையி	வசந்ததை யுடைய	அவனுடைய	பிள்ளை
னான்	னான்	னை	யை
அந்தணன்	ஸாந்திபிரியென்னும் ப்ராஹ்மணன்,	கொடுத்தாய்	யமலோகத்தில் நின் றும் கொண்டுவந் து கொடுத்தாய்,
காதல்	என்னுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமான	ஆதலால்	இப்படி ஸர்வசக்தியா கையாலே,
என்மகன்	என்பிள்ளை		வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்
புகல் இடம்	போனவிடத்தை		அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மா
காணென்	அறிகிறிலேன்.		னே! (ஏ)
நீ	ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தானாகி		

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, எ-பா, ஒதுவாய்மையும். கூஅதி

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஒதுத்யாதி) விஷயிகாரத்தைச்சொல்லி, கைங்க்யத்தைச்சொல்லி, அதுக்கு விரோதியாய்வருமதில் இந்தரிய வஸ்யபதையைத் தவிர்த்துத் தரவேணுமென்று சொல்லி, அதுக்கடியானபாபமடியாகவந்த யமவஸ்யபதையைப்பரிஹரிக்கவேணுமென்று சொல்லி, அதுக்கடியான பாக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவேணுமென்றுசொல்லி, கருத்தறிந்து செய்யுமளவன்றிக்கே உன்பரிவாலே செய்யவேணுமென்று நின்றது - கீழ்; இதுக்கவ்வுருகு அபேக்ஷிக்கலாவதில்லாமையாலே மேலிற்பாட்டுக்களுக்கு உதயமில்லை. ஆனால் மேல் செய்கிற தென்னென்னில்; “ஆழ்வீர்! சேஷியும் சேஷபூதனுமானால் சேஷிசெய்தபடிகண்டு (க) “ॐ சூக்ய சூக்யம் ஷீவீ - தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்” என்று சேஷபூதனிருக்குமத்தனை யல்லது இத்தனை த்வரிக்கக் கடவதல்லகாணும்” என்ன; தன்னைப்பார்ந்தால், தன்சரீராவஸாநத்தில் தான் பேறுண்டோ? உன் ஸர்வசக்தி த்வத்தாலே த்வரிக்கிறே வித்தனையன்றே; அவனுடைய போக்யபதையாலே ஸர்வசக்தி த்வமும் த்வரிப்பிக்குமிதே; ஸாந்திபீபுத்தரனைக் கடல்கொள்ள மீட்டுக்கொடுத்த அகழிதகடா ஸாமர்க்யததையும் விஞ்சியிருப்பதொன்றிதே ஸம்ஸாராவைவததிலே அகப்பட்டு லோபபுகிற என்னையும்மீட்டு உன்திருவடிகளைத் தருகையாகிறது; நேவரீருடைய ஸர்வசக்தித்வத்தாலே அத்ததைச் செப்தருளவேணுமென்கிறார்.

(ஒதுவாய்மையும்) வாய்மை - வாகிரந்தரிய வ்யாபாரம். அதாகிறது - வசநம். ஒருவசந்திலிந்தத்தை நினைத்துப் பாசாமடுகிறார் மர்யதா ஸத்தாபகார்த்தமாக. அநதர்யாமி பராஹ்மணம் திருவுள்ளத்திலே அதுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தேயும், (உ) “உ டல்விசையுபொனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் சுடர்மிருகுநதியுள்” என்றாரிதே. சபதோசசாரணம் பண்ணுவதில்லை; அர்த்தத்திலொன்றும் விடுவதில்லை. (ஒதுவாய்மை) என்கிறது - (ங) “ॐ சூக்ய சூக்யம் ஷீவீ - பூர்வே பூர்வோபயோ வச வததுக” என்கிறத்தைப்படிஸ்தக நிர்ஶுணம் பண்ணுதல், செவியெழுத வருகையாதலன்றிக்கே, ஆசார்யோச்சாரணாந்தரமாக அநாசசாரணம் பண்ணிப்பொருகை. சப்தராசிகாஹ்ணைத்துக்கு உச்சாரணம் பாசாரணம் நினைக்க என்னென்னில்; அப்படி

(க) ரா-ஸூ-௩௩-௩௦,

(உ) தி-வாய்-க-க-௭,

ங)

சுஅசு பெரியதிருமொழி, ௩-ப, அ-தி, எ-பா, ஒதுவாய்மையும்.

யல்லது அர்த்தப்ரகாசமில்லாமையால், (க) “அஃ ஸ்-அர்த்தம் தம்” இத்தியாதிப்படியே - அக்நிஸாக்ஷிகமாகக் கைப்பிடித்த ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய பர்த்தாவுக்குத்தன்னை ஆமூலகுடமாகக் காட்டுமாபோலே, ஸதாசார்யோபதேச ஜ்ஞாநபூர்வகமாகக் கைப்பிடித்தவனுக்காய் த்து வித்யை தன்னையுள்ளபடி காட்டுவது.

(உவனியப்பிறப்பும்) ப்ராஹ்மணனுக்கு ஜந்மம் இரண்டிறே. பக்ஷிக்கு முண்டிறே த்விஜத்வம். பக்ஷியினுடைய பூர்வாவஸ்தை போலே இவனுடைய யோநிஜந்மம்; இரண்டாம் - ஜந்மத்திலேயிறே நீட்டி முடக்கவல்லது. கம்ஸவதாநநரமாகவிறே த்விஜத்வம்; பின்பு செய்ததும் யாதவர்களோடு ஸாஜாத்யமுண்டாகைக்காகவிறே. உக்ரஸேநனை அபிஷேகம்பண்ணி, ஸ்வதர்மாநுடனாக்கி, ராஜ்யமு மடிபட்டபின்பு, “அவந்தீபுரத்திலே ஸாநநீ பிநிபக்கலிலேபோய் உபநயநாதி ஸம்ஸ்க்ருதராவோம்” என்று அவனைச் சென்றுகிட்டி, “முள்பேகர்க்க(க்)ன்வந்து ஜாதகம் நாமகாணுதிகளடையப் பண்ணினான், உத்தராதந்தர் மதுஷ்ட்டி பபிக்கவேணும்” என்ன; மேலுள்ளதெல்லாம் செய்தானிறே.

(உனக்கு) (உ) “ஹே நேநாஹ் ப்ரஹ்மணீ - யோவை வேதாப்ஸ்ச ப்ரஹ்மிணோதி தஸ்ஸம்” என்கிறபடியே - ப்ராஹ்மாவை ஸ்ரஷ்டித்து அவனுக்கு வேதத்தைக்கொடுத்த உனக்கன்றோ தந்தது. (௩) “ஹேநே நேநாஹ் ப்ரஹ்மணீ - அநேந ஜீவேநாதமாநுப்ரவிஸ்ய” என்கிற வாக்யத்திற்படியே - ஜீவத்வாரா அசித்திலே அநுப்ரவேசித்து, நாமரூபவிபாகரூபண்ணினான் தானேயிறே; (௪) “ஹேநேநேநாஹ் - நாம ரூபஞ்ச பூதநாம்” இத்தியாதி. த்வாபராதத்திலேயிறேயிது; இவரிப்போது பெரியபெருமானைப்பார்த்துச் சொல்லுகையாலே அவருமிகருமொருவரென்றபடி. (அந்தணன்) அத்யயநம் பண்ணுவிக்கைக்கத்காரி. (ஒருவன்) அந்விதீயன். வித்யாஸ்த்தலங்களுக்கடையத் தானே யாம்படி சமைந்தவன். அத்யயநத்திலே அந்தர்ப்பூதமே அல்லாத வித்யாஸ்த்தலங்களும். (௫) “ஹேநேநேநேநாஹ்” இத்தியாதி. ததூர்வேதமும் ஆயுர்வேதமு மகப்பட அங்கேயிறே அதிகரித்தது. (முற்பட த்வயததைக்கேட்டு இதிஹாஸபுராணங்களையு மதி

(க) (௨) ஸ்வேதாஸ்வ-ஈ.

(௩) சார்தேதா-ஈ-ந.

(௪) 'ம-உ-

(௫) ர-ஸ்த-௨-க-அ.

பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, எ-பா, ஒதுவாய்மையும். சுஅஎ

கரித்து, பரபகூப்ரதிக்கேபத்துக்குடலாக நயாயமீமாம்மைகளு மதி
கரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம்படி. பிள்ளையைப்
போலே அதிகரிப்பிக்க வல்லவனையிறே “ஒருத்தன்” என்பது.

இப்படி அப்பயலிப்பித்தவளவிலே, க்ரஹணவேளையில் ஜ்ஞாநத்
தையும் அதிகரிக்கிற சக்தியோகத்தையும் கண்டு, “தக்ஷிணையாக இவ
னை எத்தை வேண்டிக்கொள்வோம்” என்று, “என் புத்ரன் கடலிலே
புக்கான், அவனென்கேபோனா நென்றறிகிலேன், ஆராய்ந்து அவனை
உருவழியாதபடி கொடுவதது தரவேணும்” என்ன; கையில் வில்லை
வாங்கிக் கடற்கரையிலே சென்றபோதே அஞ்சி, வருணன் முகங்கா
ட்ட; “ஆசார்புதரனிகே புக்கான், காட்டி த்தா” என்ன; அவனும்
போக்கற்றவாதே, “பஞ்சஜநன் பக்ஷிததான்” என்ன; முனநாளுண்ட
சோற்றை வாங்கவொண்ணாதிதே; கடலில் நீர் நீங்கிக்கொடுக்க சங்க
(சுஜ்ஞாபியான அவனை யகற்றினவளவிலே, ஸ்ரீபாஞ்சஜநயாழ்வான்
வரது ஆவேசிக்க; திருப்பவளத்தேவைத்து முழக்கிக்கொடு யடபுரத்
தேற வெழுந்தருள; அவனும, அர்க்க்யாதிசைகொடுத்து “எழுந்தரு
ளிற்தென்” என்ன, “ஆசார்புதரனிகே வரதான, அவனைக்காட்
டித்தா” என்ன; அவனும, ராகவிசேஷத்திலநின்றும் அவனைக் கொடு
வர்து காட்ட; “என்புதரன்” என்று அவன் பாதயபிஜைஞ பண்ணும
படி அவனைக் கொடுவந்து காட்டி ககொடுத்தானிறே.

(காதலென்மகன்)காதல்தான் வடிவுகொண்டதென்னுமபடியான
புத்ரன். (புகலிடமகானேன்) நரகத்திலேயோ, கர்ப்பஸத்தினோ
எங்கே புக்கான், என்றறிகிறிலேன் (கண்டுநீதருவாய்) ஸர்வசக்திபான
நீ ஆராய்ந்து தரவேணும். வித்யாகரஹணதா(ஓ)ரணத்திலே கண்
டானிறே சக்திமத்தையை.

(கோதில்வாய்மையினன்)“காதலென்மகன்” என்ற இவனையிறே
“கோதில் வாய்மையினன்” என்கிறது, அதுக்குக் கருததென்னென்
னில்; “नन्दनं मूलं नन्दनं - குருவசந மலங்கநீயம்” என்கிற க்ருஷ்
ணபிப்ராயத்தாலே; இருவரும் பிரிந்திருக்கிறவளவிலே (க) “सुखं
नन्दनं - த்ருஷ்டா லீதா” என்கிற திருவடிபளவில் சொல்லும்வார்த்
தையையிறே இவனளவிலே சொல்லுகிறது. (உணவேண்டிய)சிஷ்ய

கூஅஅ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, எ-பா, ஓதுவாயமையும்.

னென்றிறே அவனுக்குப் ப்ரதிபத்தி; மோகூப்ரதனென்றன்றே. அபி ஜ விய்யா வருத்தங்கனால் வருமதன்றே மோகூருசி; ரைர்த்தோஷ்ய மடியாக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வாவேணுமே; அது உண்டாகிவிறே இத்தை அபேகூப்பது. (குறைமுடித்து) “என்பிள்ளையைக் கொடு வநது காட்டித்தாவேணும” என்ன; “அப்படியே செய்கிறோம்” என்ற போதே அற்றதிறே அவன்குறை.

(அவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்)மோந்துபார்த்தாலும் குடற்றுட ள்குத் தோன்றும்படியிறே கொடுத்தது. (க) [மாதவத்தோனித்யாதி, உருவுருவே கொடுத்தான்]“இப்போது கொடுக்கிற வடிவுதான் பழைய வடிவுதான்” என்னும்படியாய்த்துக் கொடுத்தது [தக்கணையா] சிஷ்யத்வ விர்த்திக்காக. [உருவுருவே] (உ) “ஸந்ஸீத - அஸநநேவ” என்னும்படியான வஸ்துவுக்கு சேஷத்வஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து உருவுண்டாக்கி, சேஷத்வாநுபமான வருத்தவிசேஷத்தைக்கொடுக்கை.

(ஆதலால் வநதுன்னடியிணை யடைநதேன்)“சரீராவஸநத்திலே பேறு தப்பாதிதே, ரீ ஸர்வசக்தியானபின்பு அவ்வளவுதானுமியிருக்கிறதென்” என்னும் த்வரையாலே சரணமடிகுநதேன். (அணிபொழிலித்யாதி) கடல்கொண்ட வஸ்துவைமீட்டு உருவுருவே கொடுத்தாப் லே, ஸமஸாரர்ணவம் கொண்டவென்றமீட்டு வருத்திடர்யநயாக்கி த்தருகைக்கன்றே தேவரீரிகருவாது சாய்ந்தருளிற்று... .. (எ)

அந — ஏழாம்பாட்டு. (ஒதித்யாதி) கீழ் ஆறுபாட்டுக்கும் மேல் இரண்டு பாட்டுக்கு ஆதிசுப்பஸமாதான முகேந ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயிகாரிதை யித்யாதி). “இத்தனையன்றே” என்ற வந்தாரர், என்று மேலிரண்டு பாட்டாம் சொல்லுகிறார் என்று சேஷம்

ஒதப்படுகிற வசநம் என்று சொல்லுகிறதென்; அந்த வருத்திவசநம் தனனைச் சொல்ல வொண்ணாதே வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவசநத்தி வித்யாதி) “ஓதுவாய்மை என்றிதது” என்ற பதததுக்கு, “பண்ணிப் போருகை” என்றத்தோ டர்வயம் (ஊசு என்கிறத்தை) என்றது-எடுத்த வசநத்தில் “வச” என்கிற பதத்தால் சொல்லுகிற வேதத்தை என்றபடி. சப்த முபிதசமாகக் கொள்ளாவிட்டால் அர்த்தம் பாகாகியாதென்னு மத்தைப் ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தமித்யாதி). “ஸந்ஸீதம் ப்ரஸந்யம் வடிவஸந்யம் மூர்த்தம்” நிஷ்ணம் உரீவம் ருத்ரஸ்யம்

(க) பெரி-திரு-ச-அ-க.

(உ) தை-ஆந-க.

பெரியதிருமொழி, நூ-ப, அ-தி, அ-ரா, வேதவாய்மொழி. சு அகநா

பூதயா வேதா சதேவா த்ருயா | யஸி ஸ்வயிநாரிஷி ஸ்வபூதயம் ஸ்வரூபி
 பாலிதவம் தத்ரே லக்ஷண லக்ஷணாய மூவயே தஸ்ய நமஸ்குருதே-அந்தம் தம்
 தமநர்த்த லப மபிதஸ்ஸந்தர்ப்ய மூக்ஞதர்த்தருதா நித்யம் தைரபி தூர்க்
 க்ரஹ ஸ்வஹ்ருதயா வேஸ்யா ஸதேஸ்யா தீரயீ யஸ்யிந்வயபிசாரிணி
 ஸ்வஹ்ருதயம் ஸந்தர்ப்ய பாகிவ்ரதம் தத்தே லக்ஷண லக்ஷணாய மூந
 யே தஸ்மை நமஸ்குரமஹே” என்கிற இந்தஸ்பீலாகத்துக்குக தாத்பர்ய
 மருளிச்செய்கிறார் (அக்ஷீத்யாதி).

(நீட்டி முடக்குகை) ஸ்பர்சரியமாகவேளாட்ட வாத்திக்னை.

நாமரூபாதிதனை உண்டாக்கின உனக்கன்றே ஜாதகர்மாத்ரி நாமரூபங்
களை யுண்டாக்கிறது என்று ஈடுபாடாக வருளிச்செய்குநர் (அநேகநேத்
யாகி).

(அகற்றின) கொன்ற.

(கார்ப்பஸ்ததனோ) என்றது - வீர ஜம்மெடுக்கப் புக்கானோ
வென்றை.

(அதுக்கு) என்றது - புத்தரேஷ்டை யுத்தனாய் ஸ்வாத்தபரணவணை
“கோதில் வாய்மையினான்” என்கிறதுக்கு “என” “கோதில் வாய்மை
யினையொடும்” என்ற பதத்தை இங்கும் பாயோசத்ததுக்கு வித்தராயநுந்
கிறார் (இருவரு மித்யாதி). மோக்ஷத்தைக் கேளாதே பிள்ளையைக் கேட்
பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புஷ்யனித்யாதி). இருச, ருசிதா
னும் இல்லையென்று விவக்ஷித்து, வேதாத்யயந பரனுக்கு ருசிபிரவாமே
போவா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபிஜநேத்யாதி)

“உரு உரு” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிறா (அஸந்தே
வேத்யாதி). (எ)

பூ.—வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்

எந்தெந்த நிக் சரணென்னுடை மனை

காதல் மக்களைப் பயத்திலும் காணாள்

கடியதோர்தெய்வம்கொண்டொளிக்குமென் தழைப்ப

ஏதலார்முன்னே இன்னநூலவர்க்குச்

செய்துன் மக்கள் மற்றிவென்று கொடுத்தார்.

ஆகலால் வந்துன்னடி யினை யடைந்தேன்

ஆணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மாளை.

(9)

சூகூ பெரிபதிருமொழி, ரூ-ப, அ-தி, அ-பா, வேதவாய்மொழி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதம்	வேதங்களை	ஒளிக்கும்	மறைத்து வையாநின்
வாய்	வாயிலால்		றது
மொழி	(எப்போதும்) பாரா	என்று அழை	என்று விண்ணப்பம்
ஒருவன்	யணம் பண்ணாதி	ப்ப	செய்ய, [த்தில்
அந்தணன்	அத்விதீயனான [ன்ற	அவர்க்கு	அந்த வைதிகன்விஷய
	ஜ்ஞாநசத்ஞையையுடை	ஏதலார்முன	சகருக்கள் முன்பே
	ய வைதிகனானவ	னே	
	ன்,	இன்	(நீ) இனிதாக (ஸ்வ
எந்தை	எனக்குப் பிதாவான		யம் ப்ரயோஜந
நின்	நீயே		மாக)
சரண	(எனக்கு) உபாபமாக	அருள்செய்து	கற்பைபண்ணி,
	வேணும், (அதாவ	மற்று	அதுகருமேலே, [கள்
	து)	உன்மகன்	உன்னுடைய பிள்ளை
என்னுடை	என்னுடைய [வன்	இவா என்று	நானழைத்துக்கொண்
மனைவி	பெண்டாட்டி யான		டுவந்த இவர்கள்நா
காதல	(தனக்கு) ப்ரியமான		னென்று சொல்லி
மக்களை	பிள்ளைகளை	கொடுத்தாய்	தந்தருளினை,
பயததலும	பெற்றபோதே	ஆதலால்	இப்படி நீ ஸாவசக்தி
காணுள்	காண்கிறிலன்,		யாகையாலே
கடியது	க்ரூரமான [யானது	வந்துன்னடியினை	யடைந்தேன் அ
ஓர்வெய்வம்	஁தோ ஒருந்தவதை	ணிபொழில்	திருவரங்கத்தம்மா
கொண்டு	எடுத்துக்கொண்டு	னே!	(அ)
	போய்		

வ்யா.—எட்டாமபாட்டு. (வேதவாயிதயாதி) வைதிகபுத்திரேதி
 ஸமாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுகிறார். இப்பாட்டி
 லும் சொல்லுகிறது - கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தி யோகத்தை; ஆனால்
 வாசியென்னென்னில்; தேசகால விபரகர்ஷம ிடக்கசசெய்தே கார்
 யம்செய்த சக்திபதத்தையச சொல்லுகிறது.

(வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்) அந்தணனொருவன் என்
 னாதே, கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணத்துக்குத்தாற்ப்யமென்னென்னில்,
 ஈஸ்வரனுக்குத் தீரக்கழிய இவன் கார்யம் செய்யவேண்டும்படியான
 இவன் வஸ்துதை சொல்லுகிறது. வேதத்தை விஷயிகரித்த வாகிந்த்
 ரிய வ்யாபாரத்தை யுடையவன். வேதபாராயணபரன். இத்தால்-இஸ்
 ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுடையவனென்கை. வேத தாத்பர்யார்த்தத்தை நிர்ண

பெரியதிருமொழி, (௫-ப, அ-தி, அ-பா, வேதவாய்மொழி. ௯௯௧

யித்து அதுக்கு வாசகமானபாராயணத்தைப் பண்ணுமவன். (அந் தணனொருவன்) (௧) “அறவறை யாழிப்படையந்தனை” என்னு மாபோலே- சுத்தி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக்டாவுக்கு சுத்தி யாவது - (௨) “ஸஹ்யாஸீஸ் ஸஹ்யம் ஸஹ்யஸிஸ் ஸஹ்ய” - நவந்திஷ்டாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே” என்னுமாபோலே பரமாவோக்த ஜ்ஞாந சுத்தியிறே; தபஸ் தீர்த்தயாத்ராஸேவநயந்தே. சித்ர அநதநா நென்றது-சார்த (ஈஸ்)ஸ நென்றபடி; இங்கு வைதிகநென்றபடி. சார்தஸராவார் - ப்ரயோஜநார்த்தமாக ஒதுவது ஒத்துச்சொல்லுவதாய வர்கள்; வைதிகராவார் - (௩) “வேதிகா கி-வைதிகா கி” என்கிறபடியே வேததாத்தப்ய மறியுமவர்கள். சுத்திக்கு அத்விதீயன், ஸவ்யபஜ்ஞா நத்தை விஸ்தீகரிக்கிறது- இரண்டு பதத்தாலும்.

(எந்தை) எனக்கு உத்பாதகன். மாதாபிதாக்களைப்போலே தோற்றியாய்ந்துபோகையன்திக்கே, (ச) “ஸஹ்யஸிஸ் - அவ்யயபிதா” என்கிறபடியே அழியாத பிதா என்றபடி. அடியிலே இத்தை உண் டாக்கி ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரகன் என்றாய்த்து அதுஸத்திப்பது இவன். (நின்சரண்) நீயே எனக்கு உபாயமாகவே னும்; அநந்ய ஸாதநரூப அநந்ய ப்ரயோஜநையிருப்பானொருவன்.

“நாமே ஆஸ்ரயணியர்” என்றும் “நாமே உபாயம்” என்றும் அத்யவவித்தாயாகில் உனக்கினி குறை யென்னென்ன; எனக்கொரு குறையில்லை; (என்னுடைமனைவி) என்னுடையத்ருஹிணி, என்னோடு ஸஹதர்மசாரிணி யானவள்; (௪) “ஸிதீர் சூதீர் காரீ” - பிதரம் மாதரம் தாரார்” என்று த்யாஜ்யையானவளல்லள். அவள்கண்ணில் கண்ணீரைக் கண்டால் ஆந்ருசாஸ்யத்தாலே கார்யம் செய்யவேண் டும்படி யிருக்கிறவள். (காதல்மக்களை) பிள்ளைகள் பக்கவிலே ஸநிக் த்தை(ஸீடீ)யாய்ப் போரும். (பயத்திலும் காணாள்) செய்வதெல்லாம் செய்து பத்துமாஸம் வயிற்றிலே நரித்துப்பெற்ற வளவிலே காணப் பெறுகிறவள். அதுக்கடி யென்னென்னில், (கடியதோர் தெய்வங் கொண்டொளிக்கும்) இப்படி யிருப்பதொரு தேவதையை, இதுக்கு முன்பு நான் கண்டறியேன். யமனும் உடல் கிடக்கவிதே கொண்டு போவது; பெற்றா முகத்திலே விழிப்பதுக்கு முன்னே, பார்த்துக்

(௧) தி-வாய்-௧-௭-௧. (௨) கிதை-௪-௩௮. (௩) ஸ்தோ-௪-௧௧. (௪) ஸஹ்யஸர-உ-பாத்தா-௧௦. (௫) கத்யத்ரயோபாத்தம்.

கூக-2 பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, அ-பா, வேதவாய்மொழி.

கொண்டு நின்று கொண்டு போவாரைப்போலே வடிவோடே கொண்டு போய் ஒளியாகின்றது. க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகைக் காணவேணுமென்று நாய்ச்சிமார் செய்ததிறே. (அழைப்ப) இப்படி விண்ணப்பம்செய்ய.

அதாவது - க்ருஷ்ணன் ஒரு யாகவிசேஷத்திலே தீக்ஷித்து உறுப்புத்தோலும் போர்த்துக்கொடு நிற்கிற நிலையிலே, இவன்சென்று “என் பார்வையானவன் மூன்று ப்ரஜைகளைப் பெற்றான், பெற்றபோதே முகத்திலும் விழியாதபடி தைவம் கொண்டுபோகாநின்றது, அவனிப்போது ஆஸந் ப்ரஸவை, இப்ப்ரஜையை நோக்கித் தரவேணும்” என்ன; “அப்படியே செய்கிறோம், என்று எழுந்தருளப் புக்கவளவிலே, தீக்ஷிதரான தேவரீ ரெழுந்தருளவேணுமோ, நான்போய் பரிஹரித்துப் போருகிறேன்” என்று அர்ஜுனன் சொல்ல; “அப்படியே செய்யலாகாதோ” என்று ஸ்மிதம்பண்ணி அருளிச்செய்ய; அவனும், க்ரஹ(க்ருஹ)க்ருஹத்தைச் சுற்றும் சரக்கூடமாகக் கட்ட; அதுக்கு மேலே, ப்ரஜையினுடைய அழகைக்குரல் கேட்டவாறே, ப்ராஹ்மணன், “க்ருஷ்ணன்வந்து நோக்கப்புக நீ ஒருக்ஷத்தியாதமன், அடைகொடு பாழ்போக்கினுப்” என்று அர்ஜுனன் முன்மடியைக்கொத்துப் பிடித்து க்ருஷ்ணன் பாடே ஆழ்த்துக்கொண்டுவர; பின்னையும், வைதிகனையும் அர்ஜுனனையும் தேரிலே ஏற்றிக்கொடுபோய் காரணத்தளவிலே நிறுத்திப்பரமபதத்திலே சென்று, பிள்ளைகளை நால்வரையும் மீட்டு, பூசின சார்த்தம் மஞ்சளும் காதில் தோடுமான வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தான். காலக்ருதபரிணாம மில்லாத தேசமாகையாலே அவ்வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானாய்த்து.

(ஏதலார்முன்னே) “ப்ரஜைகள்தான் போய் நெடுங்காலமுண்டாம், இன்னவிடத்திலே புக்கார்கள் என்று தெரியாதாம், இப்படியிருக்க; க்ருஷ்ணனைக்கொண்டு மீட்டுக்கொள்ளப் புகுகிறோம்” என்று சொல்லுமவர்கள் முன்னேகிடர்! மீட்டுக்கொடுத்தது. (ஏதலார்) ஆழ்வார் வார்த்தை யிருக்கிறபடி. ப்ரத்யாஸந் சத்ருக்கள் அதாவது - (க) “*சு*ஸ்ரீஹ்ம் ஸ்ரீஹ்ம்* க்ரு-சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி யன்றோ, தன்கையிலொரு முதலில்லையாம், வேறொருவராலே பெறவிருக்கிறதாய்” என்றிறே தங்களுக்கென்ன முதலுடையார்கள் சொல்லுவது. (இன்

(க) மீமாம்ஸைவசநம்.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௮-தி, ௮-பா, வேதவாய்மொழி. கூகூ

னருளியாதி) தன்பேராக வாய்த்துச் செய்தது. இரங்கி என்றபடி. (உன்மக்கள் மற்றவரென்று கொடுத்தாய்) “உன்மக்க ளிவர்களே” என்று தேறும் படியாக அவயவப்படியே கொடுவந்து கொடுத்தாய்.

(ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்) இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய அதிசயித சக்தியை அதுஸந்தித்துச் சரணம் புகுந் தேன். “அங்குள்ளாரை இங்கே மீட்டுக்கொடுவந்து கொடுத்தமையுண்டு, உமக் கங்ஙனிருப்பதொன்றுண்டோ” என்ன; அதிலு மரிய தொன்றன்றோ இங்குள்ளாரை அங்கேறக் கொடுபோகை. அது செய் யலாம், தன்னினைவாலே செய்யுமநாகையாலே; இத்தலையை இசை வித்து அத்தலையேறக் கொடுபோகையன்றோ வரிது.

{அணிபொழி லியாதி) இங்குள்ளாரை அக்கரைப்படுத்துகைக் கன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. தேஹாத்மாபிமாநியாய் விஷய ப்ரவணாய் (க) “*असंख्यं भावं* - அநந்த க்லேச பாஜம்” என்கிற ஸம்ஸாரத்திலே அமுநதுகிற என்னை, ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப் பித்து உன்பக்கவிலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்கி (உ) *அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடே வைக்கைக்காகவன்றோ தேவரீரில்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது.... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வேதவாய்யாதி) (இவன் வஸ்துதை) என்றது - வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்தாலே பகவதஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிக்கையாகிற ஸத்தை என்றபடி. “மொழி” என்றினுளர்த்தம் (வ்யாபாரத்தை) என்றது. வேதயதீதி வேதஃ என்கிற வ்யுத்தத்தியை உட்கொண்டு இப்பத ப்ரயோகத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இஸ்ஸ்வரூபேத்யாதி). (இஸ்ஸ்வரூபம்) என்றது-ஸ்வஸ்வரூப மென்றபடி. விவரணம் (வேதேத்யாதி). (ப்ரணவோக்த ஜ்ஞாநம்) என்றது - சேஷத்வ ஜ்ஞாநமென்கை. (சார்த் ஸன்) தாமஸன். “வேதவாய்மொழி” என்றத்தாலும் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத் தைச் சொல்லி, “அந்தண னொருவன்” என்றத்தாலும் - அதுவேயானால் புரநுத்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபேத்யாதி). (இத்தை) வேதத்தை. “வேதவாய்மொழி” இத்யாதியால் - சேஷத்வஜ்ஞாநத்தில் அத்வீதியன் என்கையால், அநந்யப்ரயோஜநதை பஸிக்குமென்று விவரிக்கிறார் (அந்யேத்யாதி).

(ங) “மாயன் மணிவண்ணன் தான்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்கள்” என்றும் (ச) “நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப் பாதம் பரவிப்பெற்

(க) ஜி-ஸ்தோ-ச.

(உ) தி-வாய்-க-௦-க-௦-கக.

(ங) பெரி-திரு-க-௮-கக.

(ச) தி-வி-ந.௪.

கூகூ" பெரியதிருமொழி, ௫-ப, அ-தி, கூ-பா, துளங்கு

ற" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அந்நய ப்ரயோஜனத்தைக்கு ஹாசிவாரா
மே நோற்றுப்பெற்றவன் என்று விவகழித் தருளிச்செய்கிறார் (செய்வதித்
யாதி) இங்ஙனன்றாகில் "த்யாஜ்யையானவ னல்லன்" என்ன பொண்ணு
நிறே. கடியதோர் செய்வந்தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்
ணனுடைய வித்யாதி)

(காரணத்தளவிலே) ப்ரக்ருதியளவிலே.

(ஆழ்வார் வார்த்தை) என்றதுக்கு - ஸ்வயத்நபரரை "எதலர்" என்கி
ளுமென்று கருதுது

வ்வரணம் (தேந்ஹத்யாதி). , (அ)

பூ.—துளங்கு நீண்டமுடி யசர்தம குரிகில்

தொண்டை பன்னவன் திண்டிற லொருவற்கு

உளங்கொளன் றினு பன்னருள் சுராதா

அங்கொடுாழிசை யேழுடனிருப்ப

வளங்கொள் றாதிம பற்றவற் கருளிச

செய்வாறுயே நறிநதுலக

பளர்த பொன்னடியெ யடைந்துய்த்தேன்

அணிபொழில் திருவாங்கத்தாமமானே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளங்கு	விளங்காநின்றதாய	சுரந்து	பண்ணி,
நீள்	ஆகிராஜ்ய ஸூசக	மற்று	பின்னையும்
	மான [னாய்,	அவற்கு	அந்த ராஜாவுக்கு
முடி	நீட்டத்தையுடைய	அங்கு	அந்த ராஜ்யபரிபால
அரசாசம்	ராஜாக்களுக்கு		நத்தில் [ற
குரிகில்	ராஜாவாய,	ஒடு	வ்யர்த்தமாகக் கழிகி
திண்	த்ருடமான	நாழிகை	காலங்களிலே
திறல்	பலத்தையுடையனாய்	ஏழு நாழிகை	ஏழ்த்தத்தோடே
ஒருவன்	(அத்தானே) அத்விநி	யோடு	கூடிய நாழிகை
	யான		யோடு
தொண்டைம	தொண்டைமான் சக்	இருப்ப	இருக்கும்படியாக (ஏ
ன்னவற்கு	ரவாததி விஷயத்		ழர்த்தம் நெஞ்சில்
	தில், [கிடக்கிற		படுமபடியாக)
உளங்கொள்	(தன்)திருவுள்ளத்தில்	வளங்கொள்	ஸர்வாதிகார மான
அன்பினோடு	பரிதியோடு கூட		ஒளதார்யத்தை யு
இன் அருள்	ஸ்வயம்ப்ரயோஜந		டைத்தான
	மான க்ருபையை	மந்திரம்	திருமந்த்ரத்தை

அருளிச்செய்த ஆறு	உபதேசித்த ப்ரகாரத்தை	பொன் அடியே	ஸ்த்ருஷணியமான (உன்) திருவடிகளை யே
அடியேன்	சேஷபூதனை நான்	அடைந்து	சரணமாகப் பற்றி
அறிந்து	ஆராய்ந்து,	உய்ந்தேன்	உஜ்ஜிவித்தேன்
உலகம்	லோகங்களை	அணிபொதில்	திருவரங்கத்தம்
அளந்த	அளந்து வசமாக்கிக் கொண்ட	மரணை!	(க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துவங்கியாதி) கீழ்க்கண்ட பாட்டாலே - அவனுடைய சக்தியோகத்தைச் சொல்லி, உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லிற்றுய்கின்றது. இப்பாட்டுக்கு உதயமென்னென்னில்; “ஸம்ஸாரத்தினுடைய தன்மையையும் நமமுடைய அதிகாரித சக்தித்வத்தையு மதுஸந்தித்து த்வரிக்கையாகிற இது ஒன்பாதிசங்காஹம், நாம் செப்தபடி கண்டிருக்குமது காணும் உமக்கு ஸ்வரூபம்” என்ன; உன்னை யல்ல தறியாத தொண்டைமான் சக்தவர்த்திக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினாப்போலே, எனக்கும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கவேணுமென்று சரணம் புகுகிறார்.

கீழே (க) “நான் கண்டுகொண்டேன் பராயண வென்னும் நாமம்” என்று திருமந்தத்தை ஸார்த்த(ஸ்த்)மாக லபித்தது, (உ) “உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்று தழீய சேஷதவ பர்யதமாக அதுலாந்தித்தார், அதின் முன்பு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையாவென்னில், தந்தாமுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் வீஸ்வஸநீயமன் நென் டாஹுமிருக்க வடுப்பது. ஸ்ரீநாரத பகவானிடமிடும் ஸ்ரீபுண்டரீகனுக்கு (ங) “கீந்ரீ-கந்தம்” என்றும் (ச) “சுஜாந-நாஜ்ஜாதா” என்றும் திருமந்தத்தை ஸார்த்தமாக உபதேசிப்பித்து, பராபதிவேணையிலே “உனக்கு வேண்டுவதென்” என்று ஈஸ்வரன் கேட்க, (இ) “கூகூயு கீந்ரீ கருவூதி-க்வாஹமந்யநந துர்ப்புத்தி” என்றானிறே. ஸர்வாபிமதஸாதந மிறே சரணாகதியாயிற்று.

(துவங்கு) மூவங்கு வின்லிக்குப் பாலாகத்திருக்கை. இந்தாஸ்தேஜஸஸைச் சொல்லுகிறதன்ற, அரபிமாயம் விதோதம் வாராதபடி நாட்டையாண்ட தேஜஸஸைச் சொல்லுகிறது. (நீள்முடி) ஒக்கமல்ல, ராஜ்யத்திற் பரப்பையிட்டுச் சொல்லுகிறது. (அரசர்தம்

(க) க-க-க.

(உ) அ-க-உ.

(ங) இதி-நாஸ-மதச்சப-ஸ-க-உ.

(ச)

(இ)

குகுக பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, க-பா, துளங்கு.

குரிகில்) ராஜா, மதுஷ்யர்களுக்கு ராஜா என்னுமாபோலே ராஜாக்களுக்கு ராஜா. (க) “ரூஷாபாஷ ஸ்ரீஸுக்ஷ் - ராஜாதிராஜ ஸ்ரீஸுக்ஷாம்” நாட்டில் பரப்பாலே “இத்தேசத்துக்கு அபிஷித்தன்” என்று தெரியாதிறே; அதுக்காக.

(தொண்டைபன்னவன்) தொண்டைமண்டலத்திலே அபிஷேகம் பண்ணியிருந்த காலத்து, நாடுமங்குமொக்கத் தனக்காக்கிக்கொண்டது. அதுக்கடி சொல்லுகிறது (திண்டிற் லொருவற்கு) (உ) “ஸீஷ் ஸ்ரீஸுக்ஷாம் - வீரபோக்யா வஸுந்தரா” என்னுமாபோலே - தன்மிடுக்காலே எங்குமொக்க எறிந்துகொண்டு மிடுக்குக்கு அத்விதீய னாயிருக்கிறவனுக்கு. (ங) “மருவலர்த முடல்துணிய வாள்விசும் பரகாலன்” என்றவீவர் மதித்த மிடுக்கிறே. “ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்க வேணும்” என்று சரணம் புகுகிறதற்கு நிதர்சனபாகச் சொல்லுகிற தாகில், துர்மாரத்துக்கு ஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லுகிற தென்னென்னில்; ஸ்வரூபஜ்ஞாந முண்டானால் இவ்விசேஷணங்கள் அது கூலரகஷணத்துக்கும் பாதிகூல நிரஸநத்துக்கும் ஏகாந்தமா யிருக்கையாலே ஸ்வரூபாய வாமிறே பென்று.

(உளங்கொளன்பிறை) ஹிதோபதேசத்துக்காகப் பண்ணின அன்பாகையாலே திருவுள்ளத்தைப் பற்றியிருக்குமிறே. (இன்ன ருள்) தன் பேரானவருள். (ச) “கூஷா - உதாரா” என்று ப்ரயோஜனார்தபராளிலு மிருக்கச்செய்தே (ச) “ஹ்ரீ ஸ்ரீஸுக்ஷாம் - ஜ்ஞாநத் வாத்மைவ” என்கிற விசேஷணமுண்டிறே. (சுரந்து) முலைக்கடுப் புத் தீரத் தரையிலே பீச்சுவாரோபாதி. (அங்கொடுநாழிகை) ராஜ்ய து(஁)ரோடேகூட வ்யர்த்தமே கழிகிற காலத்திலே. (ஏழுடனிருப்ப) ஏழர்த்தத்தைப்பற்ற ஏழுகாலமென்கிறதிறே.

(வளங்கொள் மந்திரம்) அழகாதல், ஸஞ்சாரித்வயாதல். வளமாகிறது - ஸகலபலபாதனான ஈஸ்வரனைப்போலே எல்லாப்பக்க லிலும் ஸஞ்சரிக்கை, கர்மாதிகளுக்கு உபகாரமாய் ப்ரபந்ரனுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கி அக்கரைப்படுத்துமிறே. (மற்றவற் கருளிசெய்தவாறு) அவனுக்குத் திருமந்தர்த்தை உபதேசித்து ததீய சேஷத்வத்தை யுண்டாக்கினபடி. குறும்பதுத்த நம்பியோ

(க)

(2.) விஷ்ணுதர்மம்.

(ங) ௩-௬-௧௦

(ச) சீதை-௭-௧௮.

டே சேர்த்துவிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது;—“பதிவ்ரதையோடுண்டான ஏகார்த்தத்தி லதுபவத்தைத் திரளிலே வெளியிடுவாரைப்போலே, தானும் நானுமறிய வதுபவித்தவித்தை இங்ஙனே வெளியிடுவதே! திருவேங்கடமுடையான் அலைவலையாகாதே!” என்கிறாரிதே. (அடியேனறிந்து) இவருடைய *நானிருக்கிறபடி.

(உலகமளந்த) விமுகர்தலையிலு மகப்படவிருந்த திருவடிகள். (பொன்னடி) ஸர்வைஸ் ஸ்ப்ருஹணீயம். அதாகிறது - ஸ்வர்ண ஸ்வபாவத்தாலே பொற்கிண்டியில் தண்ணீர் வலிஷ்ட்ட சண்டாள விபாகமற விநியோகம் கொள்ளலாமிதே. (அடைந்துய்ந்தேன்) “ஸ்வ ரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கவேணும்” என்று சாணம்புக்கு உஜ்ஜீ வித்தேன்.

(அணிபொழி லித்யாதி) திருவேங்கட முடையானளவிலே பிறந்தவர்த்தத்தைச் சொல்லி, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம்புகுகிறார். திருமலையில் நிலையிலே ஒரு உத்தியோகமுண்டென்று தோற்றுமிதே; பின்பு போந்து சாய்ந்தவிடம் அதிதே.

“மாழைமான் மடநோக்கி” என்று துடங்கி, “உலகமளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, ஒன்பதுபாட்டிலும் ஏகார்த்தத்தைப் பற்றவே சரணாகதியா யிருக்கிறது. (கூ)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கித்யாதி)(ஒன்பாதிக்காணும்) என்றது - உம்முடைய அடிக் கொதிப்பாலே ஸ்வாநந்தா(ஸ்வந்)ர்த்தமாய் விழுகையால் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது காணுமென்றபடி. (ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை) என்றது - பாகவத பர்யந்தமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை என்றபடி.

முன்பு பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை இல்லையென்று பின்னையும் அபேக்ஷித்த பேருண்டோவென்ன (ஸ்ரீ நாரதபகவானே யித்யாதி). சரணாகதி ஜ்ஞாந ப்ரதமுமாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபிமதேத்யாதி).

(குரிசில்) ராஜிதவத்தையுடைய. இவ்வளவு போராடோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாட்டிலித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுக்கித்யாதி). (ஏறிந்துகொண்டு) வானவீசிக் கொண்டு.

தன்பேறு என்னைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன (உதாரா இத்யாதி). இத்தால் - ராஜ்யப்ரதா(ஸ்)நம் பண்ணினதும் தன் பேறுகச் செய்தானென்ற

கூகஅ பெரியதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, க௦-பா, மாடமாளிகைக்கும்

தாய்க்கது. “ஓடு” என்றது குறுகிக் டெக்கிறதாய், ஓடுகிற - கழிகிற என்று விவக்ஷித்துத் தாற்பாய மருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யேத்யாதி).

“மற்றவற்கு - அங்கொடு நாழிகைகளில் ஏழுநாழிகையோ டிருப்ப வளங்கொள் மந்திரம் அருளிச்செய்தவாறு” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்துத், தாற்பாய மருளிச்செய்கிறா (ஏழித்யாதி). அதாவது - (க) “ஓடு” என்பது ஸ்ரீராமர் பதி பதம் ஸாதுவித்யாத்நுத்யம் ஸ்வாதந்தர்யாந்தோ யதிஸ் யாத் ப்ரதமமிதர சேஷத்வதிர்ஸேத் த்வீத்யம் । ஆத்மத்ராணோம்முக ஸ் சேந்நம இதிச பதம் பார்தவாபாஸ லோஸர் ஸப்தம் நாராயணக்கயம் விஷய சபலதிர்ஸேச் சுதார்த்தம் ப்ரபர்ந” என்று பட்டரருளிச்செய்தபடியே - தேஹாத்மாபிமாந சிவருத்தியும், ஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியும், அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தியும், ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தியும், அபந்துஷா பந்துத்வ ப்ர திபத்திசிவ்ருத்தியும், விஷய நிவ்ருத்தியும் ஆகிற ஆறும், * நமஸ்ஸலிலார்த்த மான பாகவதசேஷத்வமாகிற அர்த்தமொன்றும் ஆகிற ஏழாத்தத்தோடே நடக்குங்காலத்தில் இருக்கும்படி யென்கை.

(அழகு) என்றது - போக்யதையைப் பற்ற. நம்பியோடே சேர்ந்த துக்கு ஸ-ஸக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதிவ்ரதை யித்யாதி). (அலைவலை) பகுஜிஸ்பாகன் என்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை கீ யுண்டாக்க வேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறவர், “அடியேன்” என்றிற பென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய வித்யாதி). வ்யவஹார ப்ராகர்யமென்று கருத்து.

(ஏகார்த்தத்தை) என்றது-விராட்டி புருஷகாரமாகச் சரணம் புகுகிற த்வயத்தோ டுண்டான ஏகார்த்தத்தை யென்கை. (க)

அ. — மாட மாளிகை சூழ் திருமங்கை

மன்னனென்ன லர் தங்களை வெல்லும

ஆடல்மா வலவன் கலிகன்றி

அணிபொழில் திருவரங்கத்தமமாலை

நீடு தொல்புகழாழி வல்லாலை

எந்தையை நெடுமலை நினைநத

பாடல் பத்திவை பாடுமின் தொண்டா

பாட தும் மிடைப் பாவம நிலாவே.

(க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(ங) தி-வாய்-நு-க-கத.

கூடப் பெரிபதிருமொழி, இ-ப, அ-தி, கா-பா, மாடமாளிகைகூழ்.

துஷ்கரான பாஹயரும், ப்ரமேயதுஷ்கரான குத்ருஷ்டிகளுமிறே; இவர்களை வெல்லுகையாவது - (௭) “ஜிஷ்ஷாஸ்ய - ஜிதபாஹய” இத் பாதிப்படிபே பாஹயருடைய ப்ரதிமையைபிட்டுத் திருமதிருள் ளிட்டவை செய்துப்; ஆகமிகர் ப்ரதேவதைபாகச் சொல்லுகிற ருத்ரா னுடைய ப்ரத்வத்தை யபுத்து அதுதன்னையுமெடுத்துப் பொகட்டா ரிறே. (சலிகன்றி) பாபபரதிபடர், பசுவதபரபாவங்களை மதித்துச் சொன்ன பாசுரவகாரிறே

கவிபாட்டுண்ட விஷயமிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்மேல் (அணி பொழில் திருவரங்கத்தமமாணை) என்று, “மாடமாளிகைகூழ் திரு மங்கைமன்னன்” என்றவாறே * அணிபொழில் திருவரங்கம் எங்கே புக்கொளித்தது” என்றருளிச்செய்தார் பட்டர். (நீடுதொல் புகழாழி வல்லானை) (நீடு - புகழ்) அதுகூலரகூணத்தில் வந்தால் திருவுள்ளத் தையும் முன்னோபு நடத்ததுகை; (௮) “அறமுயலாழி” என்னக்கடவ திறே. (தொல்புகழ்) இதுதான் ஆகநுகமல்ல. (ஆழிவல்லானை) திரு வாழியை ஸ்வ வசமாக்கிக் கார்யங்கொள்வல்லன் என்னுமிதுபோலே காணும் ஏற்றம், (எந்தையை) பரிகரமுண்டானாலும் பிறர்காரியம் செய்வேண்வெதில்லையிறே பராப்தியில்லையாகில்; கார்யம் செய்கை க்கிடான பராப்திசொல்லுகிறது, பராபதனாலும் ப்ரயோஜனமில்லை யிறே வ்ராமுத்தனன்றாகில்; அதுக்காக(நெடுமாலே) என்கிறது. இத் தால்-ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாதமான ஸ்வபாவங்கள்சொல்லுகிறது.

(கிணை தபாடல்) தகிஷ்ட்டரானவர் பாசுரம், அதுபவம் வழிந்து புறப்பட்ட பாசுரமான- சொற்கள். (பத்திவை) முகமறிவார் முத்தை ச்சேரக்கோத்துக கையிலேயிட்டுக் காணுமாபோலே. (பாடுமின் தொ ண்டர்) பசுவத்விஷயத்தில் சபலராயிருப்பார்! ஹர்ஷப்பர்ஷத்தாலே சொல்லுங்கோள். (பாட தும்மிடைப்பாவம் கில்லாவே) பால்சூடிக்க றோய்தீருமாபோலே இவருடைய பாசுரத்தைசசொல்ல ப்ராப்திப்ரதி பந்தகங்கள் தன்னடையே விட்டுப்போம்; (௯) * ஸ்ரஸ்தாஸ்ய ஸாஸ்தாஸ்ய - ஸர்வபாபேயோ போகூபாஸ்யாமிபோலே. “நீடுதொல் புகழாழிவல்லானை” என்று * அஹம் சபதத்தில் சக்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—00000—

(௧) ர-ஸ்த-௪-௭௫.

(௨) தி-வாய்-௨-௧௦-௩. (௩) தி-ஸ்த-௧௮-௭௭.

ராய்ப்பேசுகிறார். கோவந்தஸ்வாமிக்கு கூடாத்தவிஷயங்களிலுண்டான
ருசியோபாதியும் போருமாய்த்து இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்க
ளிலே. *

அநு —*கையிலங்கு ப்ரவேசம் தீழிற்றிருமொழியில் அஞ்சாம்பாட்
டினும் ஆறும்பாட்டினும்-என் கருத்தறிந்து ஸ்தலஸம்பந்தத்தைப் போக்க
வேணுமென்றும், அது செய்யுமிடத்தில் உன் பேராகச் செய்யவேணு
மென்றுப் ப்ராத்தித்திருக்க,சஉ திமாணவனவன்வன் செய்யாமல் போவா
னென்னென்றும் சர்கையிலே, நம்பேராக உம் கருத்தறிந்து செய்ய
வேணுமென்றிராகில், அடிதுடவ்வி உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்ய
முடையராய் நமக்கு முடிவ்கொடுத்துக்கொண்டு இக்கே விலநாடிமை
கொள்ளுகை பேரூயிருந்தது என்று திருப்பேரிலே மூட்டினு னென்னும்
பரிதாரத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு ஸங்கதியருளிச்செய்திருப்பேரி
யபெருமாளிதயாதி). தன்பேராகவைக்கையாகிற ஸ்வாதந்தர்யத்தின்மேலே
ஆஸ்ரிதன் நினைவின்படி செய்கையாகிற பாரதந்தர்யமு மொரு தேறு
வுண்டென்றோர் (கோவிந்தேதயாதி). *

மூ.—கையிலங்காழி சங்கன் கருமுகில் திருநிறத்தன்

பொய்யிலன் பெய்யன் தன்தாளடைவரே லடி மையாக்கும

செய்யலர் கமலமோங்கு செற்பொழில் தென்திருப்பேர்

பையர்வணையான் நாமம் பரவி ஈனாய்ந்தவாதே, (க)

பதம்	உரை	பதம்.	உரை
கை	கருக்கையிலே	மெய்யன்	ஆஸ்ரிதர்க்கு) அவ
இலங்கு	வினங்காநின்ற		றறை ப்ரகாசிப்பி
ஆழி	திருவாழியையும்		யரு மவனாய்,
சங்கன்	ஸ்ரீபாஞ்ச ஜல்யத்	தன்தாள	தன் திருவடிகளை [ல்
	தையுமுடையனாய்,	அடைவரேல்	ஆஸ்ரயித்தார்களாகி
கரு	இருண்டிருக்கிற	அடிமை ஆக்	(அவர்களைத்தனக்கு)
முகில்	மேகம்போன்ற	கும்	சேஷமாக்கிக் கொ
திரு	அழகிய	செய்	ள்ளுமவனாய்,
நிறத்தன்	வர்ணத்தையுடையன	அவர்	நுழைகளில்
பொய்யிலன்	(சாஸ்த்ர ப்ரதிபாதித	கமலம்	விகலியாநின்ற [ய
	மான ஸ்வவைவல	ஒங்கு	தாமரைமலர்களுடை
	கூண்டயங்களில்)	செறி	லுக்கதையும்
	பொய்யில்லாதவ	பொழிவ	கொடுங்கியிருக்கிற
	னாய்(அப்படிப்பட்ட	தென்	சோலைகளை யுமுடைய
	டவைவலகூண்டயவ	திருப்பேர்	ஸூத்தரமான
	களை யுடையனாய்),		திருப்பேரென்னும்
			திவ்ய தேசத்தில்

ஐப	பரந்த படங்கனையு	நாமம்	திருநாமங்களை
	டைய	பரவி	சொல்லி
அரவு	திருவந்தாழ்வானை	நான்	நான்
அனையான்	படுக்கையாக வுடைய	உயந்த-ஆறு	உஜ்ஜிவித்த ப்ரகாரம்
	ஊன ஸாவேஸ்வர	ஏ	என்ன ஆப்சர்யம்! (க)
	ஹடைய		

வ்யா.--முதற்பாட்டு. (கையிலங்காழி சங்கன் கருமுகில் திருநிறத்தன்) என்னவுமாம்; அன்றிக்கே, (கையிலங்காழி சங்கம் கருமுகில் திருநிறத்தன்) என்றாகவுமாம். வெறுப்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியான கையிலே விளங்காநின்றள்ள திருவாழியையும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையு முடையவன். (கருமுகில் திருநிறத்தன்) (உ) "ஆழி போல்மின்னி" என்கிறபடியே மேகத்திலே மின்னிப்போலே யாய்ந்து திவ்யாபுரங்களுோடே சேர்ந்தவடி விருப்பது. (பொய்யிலன்) இதரவிஸஜாதீயமான விக்ரஹநதுடக்கமான வைலகூண்யங்களில் ஓர்த்தவாதசங்கையில்லை (மெய்யன்) இவையடைப, (உ) "ஹ்ருந்நாமி-பத்தாநாம" என்கிறபடியே-ஆஸ்ரிதார்த்தபாக்கி வைக்குமது உண்மையாயிருக்கும். (தந்தானித்யாதி) (௩) "ஹ்ருந்நாமி-ததாமிதே" என்று ஓரோபரயோஜகத்தை ககொண்டு அகலுகைபன்றிக்கே, தன் திருவடிகளுக்கு அஸாநாநாராப் வந்து கட்டுவர்களாகில், பரயோஜகங்களைக் கொடுத்த அகலவிடாதே நித்யகைவர்யத்தைக் கொடுக்கும்.

(செய்யல்) செய்தானவை கெல்லித்தக் தாமடையாய்த்து விளைவது. செய்க்கலிலே அலாரங்கம் உள்ள தாமரைகளிலோக்கத்தையும, செந்நிறபொழிலையு (மறடத்தாமிருக்கிற தென்திருப்பேரிலே, நிரந்தரபகவத புவந்தாழ்வார்தான ஹ்ருதத்தாலே விசுவிதமான பணங்களையுடைய திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸாவேஸ்வரன் திருநாமத்தை (பரவிநானுயந்தவாறே) ஒருரேசவிசேஷத்திலே போனால் (ச) "ஹ்ருந்நாமி-ததாமிதே" - அபரபகவத மஹம்நாமி" என்றும் (உ) "ஹ்ருந்நாமி - ஹ்ருந்நாமி" என்றும் களித்துச்சொல்லக்கூடவ பாசுரத்தை இவ்வேவந்து சொல்லி ஒருவர் வாழ்ந்து போம் படியே! (க)

அநு —முதற்பாட்டு. (கையித்தாதி) கையிலே இலங்காரின்றுள்ள ஆழியென்ன, சங்கமென்ன, இவற்றை யுடையவன், சங்கன் என்று வ்யஸ்தபதமாகவும், கையிலே இலங்காரின்றுள்ள ஆழியென்ன, சங்கமென்ன, கருமுகில்போன்ற திருநீறமென்ன, இவற்றை யுடையவனென்று ஸமஸ்தபதமாகவும் பாடபேதத்தைக்காட்டி, அடைவே அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (கையிலங்கு இச்சாதி வாக்ய பஞ்சகத்தாலே)

(புரண்மணவென்று) என்ற வந்தரம், “சொல்லுகிறபடியே தன் னுடைய போக்யச்வத்தையும் போக்த்ருச்வத்தையும் மறுஸந்தித்து” என்று சேஷம். (க)

மூ.—வங்கமார் கடல்களேழும் பலையும் வானகமும் மற்றும் அங்கண் மாஞாலமெல்லா மமுதுசெய்துமிழந்த வெந்தை திங்கள் மாடிகிலணவு செறிபொழில் தென்திருப்பேர் எங்கள் மாலிறைவன் நாமமேததி நானுயந்தவாதே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களால்	எந்தை	என்ஸ்வாமியாய்,
ஆர்	நிறைந்த	திங்கள்	சந்திரமண்டலத்தை
ஏழ்கடல்களும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களும்,	யும்	[த்தையும்]
நூல்	நூல்	மாமுடில்	பெரிய மேகமண்டல
மலையும்	ஸப்ததல பர்வதங்க	அணவு	அளவியிருக்கிற
வானகமும்	ஆகாசமும்,	செறிபொழில்	தென் திருப்பேர்,
மற்றும்	அதுகருமே	எங்கள்	ஆஸ்ரிதரான எங்கள்
அங்கண்	அழகிய இடமே	விஷயநில	
	நீதான	மால்	யாமோஷத்தை யு
மாஞாலம்	மரந்த பூமியும் (ஆகிய)	டையான	
எல்லாம்	இவை யெல்லாவற்றும்	ஸர்வஸ்வர னுடைய	
	சையும் பூமியும்	நாமம்	திருநாமங்களை
அமுதுசெய்து	(புரளயகாலத்தில்)	எததி	ஸ்துதித்து
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)	நான் உயந்தஆறு ஏ!	(உ)
	(வளிப்படுதனை)		

வ்யா.—இரண்டாப்பாட்டு. (வங்கமித்தாதி) மரக்கலங்களைக் கடலுக்குச் சிறப்பாக இட்டுச் சொல்லக்கூடவது, பரக்கலங்களால் மிக் கிருந்துள்ள கடல்களேழும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற மலைகளும், அவற்றுக்கு அவகாசபாதாரமாய் நனுகிற ஆகாசமும், மற்றும், இவற்றை வேலியாக உடைத்தாயிருக்கிற பூமிப்பரப்பை

யடைய வயிற்றிலே ப்ரளயாபத்திலே எடுத்துவைத்து, “உள்ளே கிடந்து தளர்வொண்ணாது” என்று, நிதியைவிழுங்கி உமிழ்ந்து பார்ப்பாரைப்போலே வெளிநாடு காணஉமிழ்ந்த என்ஸ்வாமி.

(திங்கள்) சந்த்ரபதத்தளவும் மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கியிருப்பதாய், செறிந்தபொழிலை யுடைத்தாயிருக்கிற செந்திருப்பேரிலே. (எங்கள்மாலிறைவன் நாமமேத்திரானுயந்தவாறே) நமபோல் வாரான ஆஸ்ரிதர்பக்கவிலே வ்யாமுத்தனாய், வ்யாமோஹமில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையுடையனான அவனுடைய திருநாமத்தை ஏத்தி. (நானுயந்தவாறே) (க) “ஸு-ஸீவ-அஸந்நேவ” என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய்ப்போன நானுஜ்ஜீவிக்கும்படியே! (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - சன்தா ளடைவார்க்குச் செய்த உபக்ருதியை அதுபவித்தவர், அவ்வளவன்றியே தாளடையாதார்க்கும் ஆபதங்களுயிருக்குமென்று அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கீழ்ப்பாட்டில் “நான்” என்றதுக்கு - “தாளடைவர்” என்ற பதத்தைக் கடாசுதித்து அவ்விபுதியிலுள்ளாரைப்போ லிருந்த நானென்றாராய், இதில் “ஞாலம்” என்ற பதத்தைக் கடாசுதித்து இங்குள்ளாரோ டொரு கோவையான நானென்றாக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அஸந்நேவேத்யாதி). (உ)

மூ.—ஒருவனை யுந்திப் பூமேலோங்கு வித்தாயந்தன்னால் ஒருவனைச் சாபம் நீக்கி யும்பராளென்று விட்டான் பெருவரை மதிள்கள் குழ்ந்த பெருநகரவனைமேல் கருவரை வண்ணன் தென்போர் சருதி நானுயந்தவாறே. (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருவனை	அத்விதீயனான ப்ரஹ்மாவை	சாபம்	(அவனுடைய) சாபத்
உந்தி பூமேல்	திரு நாடிகமலத்தில்	நீக்கி	போக்கி, [தை
ஒங்குவித்து	உண்டாக்ஓயும், [னை	உம்பர்ஆள்	(“நீ முன்போலவே)
ஒருவனை	மற்றொருவனானருத்ர		மேலுலகங்களை
ஆகமத்தன்னால்	தன் திருமார்பிலுள்ள	என்றுவிட்டா	என்று விடைகொடுத்
	ஸ்வேத ப்ரஹ்மவின	ன்	தவனுமாய், [ன்ற
	ல் (ஸ்வேத ப்ர	பெருவரை	பெரிய மலைகள்போ
	துவை அவன் கை	மதிள்கள்	ப்ராகாரங்களாலே
	யோட்டில் தெறித்	குழ்ந்த	குழப்பட்ட [நகரில்
	து)	பெருநகர்	விசாலமான திருப்பே

அரவு அனை	அநந்த சயநத்தின்மே	தென்பேர்	அவனை மூந்தருளியி
மேல்	லே		ருக்கும் தென்திரு
கருவரை	நீலவர்ணமான பர்வ		ப்பேரில் (புக்கு)
	தத்தினுடைய	கருதி	(அவனை அதுபவிக்க)
வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடைய		ஆசைப்பட்டு
	னுமான ஸர்வேஸ்	நான் உய்ந்த ஆறு ஏ!	(க)
	வரனை,		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஒருவனையித்யாதி) தன்னைஎண்ணி
னால் பின்னையொருவரை எண்ணவொண்ணாதபடி யிருப்பானாய், சது
ர்த்தசபுவநத்துக்கும் நர்வாஹகனாயிருக்கிற பர்ஹமாவைத் திருநாபி
கமலத்திலேயுண்டாக்கி, திருபார்வில் ஸ்வேதஜலத்தாலே ருத்ரானுக்கு
வந்த சாபத்தைப்போக்கி (உ ம்பரானென்று விட்டான்) தேவஜாதிக்க
கெல்லாம் நியந்தாவான மேன்மையிலொன்றும் குறையாதபடி நட
த்து என்று விட்டானாய்தது. உபரிதநலோகங்களை ஆளு என்று விட்
டான்.

(பெருவரையித்யாதி) பெருவரையென்னலாம்படியான மதிள்
களாலே சூழப்பட்டு, (க) * கலங்காபபெருகாத்தோடொக்கச் சொல்
லலாம்படியான பெருநகரிலே திருவந்நாழ்வான் மேலே ஓரஞ்ஜந
கிரிபோலே சாய்த்தருளினவன் (சென்பேர்கருதி) “அங்கேபுக்கநுப
விக்கவேணுப” ன் ற ம ரொதிசுந ராஜஸ்யீவித்தப போம்படியே!
(தன்பேர்கருதி) அவ்வடிவடிவகுக்கு வாசகமான திருநாமத்தைச்சொ
ல்லி ஒருவனுக்குவிக்குமடியே! (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு (ஒருவனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஞானத்துக்
கெல்லா மாபத்திலே யுகவுகையைச் சொன்னாராய், அதிலு மேதமமாக (உ)
“கௌதமீயம் - ஈஸ்வரோஹம்” என்பாக்கு முட்பட உபகருதி பண்
னுமவனென்று அதுபவிக்கிருவென்று ஸங்கதி.

சப்தார்த்தம் (உபரி யித்யாதி). அர்த்தாந்தரமாதல்.

“தோ” என்றது- திருப்பரியாக்கி, ஒரு பாடத்துக்கு அர்த்தமருளிச்
செய்து, பாடார்த்தத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிருா (அவ்வடி வித்
யாதி). (௩)

மூ.—ஊனமர் தயோ யொன்றெந்தி யுலகெல்லாம் திரிபு மீசன்

ஈனமர் சாபம நீக்கா யென்ன வொன் டுனலை யீடுநான்

தேனமர்பொழில்கள் சூழ்ந்த செறிவயல் தென்திருப்போர்
வானவர்தலைவன் நாமம வாழ்த்தி நானுயர்தவாறே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
ஊன் அமர்	மாம்ஸம் நிறைந்த	ல்லு	ஸ்வேத ஜலத்
ஒன்றுதலை	ஒரு ப்ரஹ்ம கபாலர	த	(த)
ஏந்தி	தை [ண்டு	சந்தராய	கொடுக்கவாய் (அக்
உலகுஎல்லா	கையில் தரித்துக்கொ		சபாலத்தில் தெறி
ம்	ஸமஸ்த லோகங்களி		தவாய்),
திரியும்	னும்	தேன் அமர்	வண்டுகள் நிறைந்த
	(பி(டி) ஸ்நாரத்தமாக)	பொழில்கள்	சோலைகளாலே
எசன்	ஸஞ்சரியாசின்ற	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதாய்
என் அமா	ருத்ரகுணவன்,	செறி	நெருங்கிய [ன
	“தண்ணமையை யுடை	வயல்	சமுனிகளை யுடையதா
	த்தான [தை	தென்	திருப்பேர்,
சாபம்	(என்னுடைய) சாபத்	வானவர்	சிதம்பலிசனருக்கு [ய
நீக்காய்	(நீ) போக்கவேண்டும்”	தலைவன்	ஸவாமியானவ னுடை
என்ன	என்று சொல்ல,	நாமம்	திருநாமங்களை (ச்சொ
ஒண்புனை	(உன் திருமார்பினுண்		வி)
	டான) அழகிய(சா	வாழ்வி	ந்துதித்து
	பத்தைப்பேர்க்கவ	ரால் உயர்ந்த ஆறு ஏ	(ச)

வ்யா.—நாலாப பாட்டு. (ஊனமரித்யாதி) மாம்ஸபாக்ரமாயிருக்
கிற தலையோட்டைத்தரித்து, கூறுசெய்த உலரில் சையுட கைத்தனையு
மாய்த் திரிவாடைப்போலே, மதிப்போடே திரிந்த பூமிமொல்லாம் தட்
டித்திரியும்படியான ருக்ரன், “அவந்யாவஹ மாய்த் தண்ணையை
விளைக்கக்கடவதாயிருக்கிற சாபத்தைப்போக்கவேண்டும்” என்று திரு
வடிகளிலே விழுந்து சரணம்புக; திருமார்வில் ஸ்வேதஜலத்தைக்கொ
டுத்துவிட்டான்.

(தேனிய்யாதி) வண்டுகள் மிக்கிருக்கிற பொழிலாலே சூழப்படுவ
தாய், செறிந்த வயலையுடைத்தான தென்திருப்பேரிலே (வானவரித்
யாதி) பாலைக்குடித்து நோயைப் போக்குவாரைப்போலே *அயர்
வறு மமரர்களதிபதி திருநாமத்தைச்சொல்லி ஒருவன் வாழ்ந்துபோம்
படியே!, விநாசத்தை பலி(ஃ)ப்பிடுக்கிலும் விடவொண்ணாத திரு
நாமமாய்த்து. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஊனமரித்யாதி) *ஆகந்தன்னு லொருவனைச்
சாபம் தீர்த்தப்ரகாரத்தை ஸப்ரகாரமாக வருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்
கதி.

“ஊனமர்” என்றினர்த்தம் (தண்ணமையை யித்யாதி).

கலாஅ பெரியதிருமொழி, இ-ப, கூ-தி, இ-பா, வக்கான்.

“உயர்தவாரி!” என்கையாலே - உய்யாவிட்டாலும் “தலைவன் நாமம்” என்கையால் போக்யதை விடவொண்ணாதபடியா யிருக்குமென்று விவகசித் சருளிச்செய்தொ (விநாசசுதையித்யாதி) ... (ச)

“ம.—வக்கான் வாய்முன் கீண்ட மாயனெயென்று வாணோர்

புக்கரண் நுகருளா யென்ன பொன்னுகத்தானே

உக்கரி யுருவமாகி உகபகிளர்ந்திடா துகர்த

சக்கரசெல்வன் தென்பேர் தலைவன்றானடைநதார்படுதேனே.

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
வக்கரண்	“தந்த வக்ரனுடைய	அரிநுருவமாகி	நரஸிம்ஹ ரூபியாய்க்
வாய்	வாயை	நக்கு	சிரித்தது கொண்டு
முன்	முற்காலத்தில்	விளாந்து	வருத்தியடைந்து
கீண்ட	கிழித்துப்பொகட்ட	நகம்	நகங்களினால்
மாயனே	ஆஸ்சர்ய பூதனே”	புடந்து	புழித்துப் பொகட்டு
என்று	என்று சொல்லிக்கொ	உகந்த	ஸந்தேதாவித்தவனுப்
வாணோர்	தேவதைகள் [ண்டு	சக்கரம்	ஸூதர்சுநத்தினால்
புக்கு	திரண்டுவந்து [யை	செல்வன்	ஸ்ரீமானுப்
அரண் தந்தரு	(“எங்களுக்கு	தென்போ	தென் திருப்பேருக்கு
ளாய்	ரணகூடி கொடுத்தருள	தலைவன்	ஸ்வாமியானவனுடை
	வேணும்”	நான	கிருவடிகளை [ய
என்ன	என்று ப்ரார்த்திக்க,	அடைந்து	ஆஸ்ரயிசது
பொன்னுகத்	(அவர்களுக்கு விரோ	உய்ந்தேன	உஜ்ஜீவித்ததேன் (ந)
தானே	தியான) ஹி ரண்		
	யனே		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வக்கரணித்யாதி) தேவர்கமொல்லானையும் நெருக்கி நலிந்துதிரிந்தானாய்ந்து நுகதவக்ரனென்பானொருஅஸுரன்; அவன்வாயை முன்பொருகாலத்திலே அராயாலே கிழித்துப் பொகட்ட ஆஸ்சர்ய சக்தியுத்தனே! என்று. (வாணோர்) தேவர்களடங்கலும் திரண்டு “எங்களுக்கொருபுறம் நுகருளவேணும்” என்ன, (பொன்னுகத்தானே) ஹிரண்யனை, நரஸிம்ஹவேஷத்தைக்கொண்டு, நக்கு - சிரித்து, பெரியகிளர்ந்தியோடே திருவுகிராலே பிளந்து, “ப்ரஹ்மாதன்வினோதி போகப்பெற்றோம்” என்று உகந்த. (சக்கரச் செல்வன்) ஹிரண்யனுடல் திருவுகிருக்குப் போததில்லை; பின்னை, திருணாழி, அழகுக்குப் பத்திரம் கட்டுவாரைப்போலே யாய்த்து. (தென்பேரித்யாதி) தென் திருப்பேரிலே நிதயவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வாதிகுண ஸாவேஸ்வரனைக் கிட்டி உஜ்ஜீவிக்கும்படியே! ... (ந)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வக்கரணித்யாதி) கீழிரண்டுபாட்டிலும் ப்ரதாநரண இருவர்க்கு முபகரித்தபடி சொன்னராய், இதில், தேவாக்கு

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, கூ-தி, ௬-பா, வில்ங்கல். ௧௦௦௯

உபகரித்தவன் ஒரு அர்ப்ப(அர்ப்ப)கனுக்கு முதவினென்று கொண்டாடியதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சக்கரம் செல்வத்துக்கு உடலாய்த்தென்றோர் (ஹிரண்ய நித்யாதி). (பத்திரம்) கத்தி. (ந)

மூ.—வில்ங்கலால் கடலடைத்து விளங்கிழைப்பொருட்டு வில்லால் இலங்கை மாநகர்க்கிறைவ னிருபது ப்பந்துணித்தான் நலங்கொள் நான்மறை வல்லார்களோத்தொலி யேத்தக் கேட்டு மலங்குபாய்வயல் திருப்போர் மருவி நான் வாழ்ந்த வாறே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விளங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற	வல்லார்கள்	அப்யலிக்க வல்ல
இழைப்பொரு	ஆபரணங்களை யுடை		ரான ப்ராஹ்மண
ட்டு	ய பிராட்டிக்காக		ர்களுடைய
வில்ங்கலால்	மலைகளினால்	ஏத்த	உச்சமாக உச்ச
கடல்	ஸமுத்தரத்தை		ரிக்கப்பட்ட
அடைத்து	அணைசெய்து,	ஒத்துஒலி	வேத கோஷத்தை
மா இலங்கை	பெரிய லங்காநகரத்	கேட்டு	கேட்டு
நகர்க்கு	துக்கு னுடைய	மலங்கு	மதஸ்பங்களானவை
இறைவன்	ஸ்வாமியான ராவண	பாய்	துள்ளி டுப்தமம்
இருபதுபயம்	இருபது தோள்களை		போகாவின்ற
வில்லால்	(தன்) வில்லைவளைத்து	வயல்	கழனிகளையுடை
துணித்தான்	சேதித்தவனை,	திருப்போ,	திருப்போ,
நலங்கொள்	ஸதாசாரங்களை யுடை	மருவி	(ஸேவிக்க) ஆசைப்
	யராய்		பட்டு
நால்மறை	நாலுவேதங்களை யு	நாள்	நாள்
		வாழ்ந்த	உஜ்ஜீவித்த
		ஆறு ஏ!	(௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வில்ங்கல்) நீரிலே ஆழக்கடவதான மலைகளாலே கடலையடைத்து, விளங்காவின்றள்ள ஆபரணத்தாலே அலங்க்ருதையான பிராட்டியுடைய ஒப்பினாலிலே தோற்று, சூதந்ரி யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே, “ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு மழி யாத லங்கைபன்றோ எனக்குப் படைவீடு, நாவரிவ்ஞருக்கு நிர்வஹக னன்றோ” என்று அபிமானித்திருக்கிற ராவணனுடைய, அவ்வுந்ருக் கணையப்போலே யிருக்கிற தோள்களைத் துணித்தானாய்த்து.

(நலங்கொள்) கிர்த்தோஷமாய் நாலுவதைப்பட்டு நுந்துள்ள வேத ங்களையு மதிசுரித்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல்; ஆசாரத்தால்

௧௦௮ பெரியதிருமொழி, இ-ப, கூ-தி, எ-பா, வெண்ணெய்.

மிக்கு, நா லுவகைப்பட்டிருக்கிற வேதங்களும் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல். (ஒத்தொலி யேத்தக்கேட்டு) அவர்கள் உச்சமாக உச்சரிக்கிற த்வதியைக்கேட்டு, “நம்மைக்குறித்துண்டான ஆரவாரம்” என்று மலங்குகள் பாயாநின்றள்ள வயலை யுடைத்தான திருப்பேரை பருவி நான் வாழ்ந்தவாறே. (சு)

அரு — ஆறும்பாட்டு. (விலங்கலித்யாதி) கீழ் ஓரர்ப்பகனுக்கு உதவினான், அவ்வளவன்றிக்கே, ஒரு பெண்பிள்ளைக்காக அகழதற்களைச் செய்தானென் றதுபவிக்கிறதென்று ஸங்கதி.

(கணையம்) உழலைத்தடி - ரக்ஷகமென்கை.

(மலங்கு) மத்யவியேஷம் (சு)

மூ.—வெண்ணெய் தானமுதுசெய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சியோச்சிக் கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான் திண்ண மாமதிங்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் வேலை வண்ணனார்நாம நானும் வாய்மொழிந்துய்ந்தவாறே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தான்	யசோதை தபஸ்ஸு	இருந்தான்	இருந்தவனாய்,
	பண்ணிப்பெற்ற	திண்ணம்	த்ருடமாய்
	தான்	மா	பெரிதான
வெண்ணெய்	நவீதத்தை [வில்	மதிங்கள்	ப்ராகாரங்களாலே
அமுதுசெய்ய	அமுதுசெய்த வள	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
ஆய்ச்சி	காயான யசோதை	தென்	திருப்பேருள்,
வெகுண்டு	கோபித்து	வேலை	ஸமுத்ரம்போன்ற
மத்து	தயிர்கடைகிறமத்தை	வண்ணனார்	வர்ணத்தை யுடைய
ஒச்சி	வீசியெறிந்து		னுவனுடைய
கண்ணி	முடிகளினால்	நாமம்	திருநாமங்களை
ஆர்	புரணமாய்	நானும்	ப்ரதிநாமம்
குறு	பெரிதான	வாய்மொழிந்	சொல்லி
கயிற்றால்	தாமனினால்	து	உய்ந்தஆறு ஏ!
கட்ட	பந்திக்க [து		(எ)
பெட்டென்று	(அதுக்கு) ஸம்மதித்		

வயா. — ஏழும்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) “கவ்யம் பாழ் போக லொண்ணது, இத்தை உபஜீவிக்மைக்கொரு பிள்ளைவேனும்” என்றுய்த்து இவர் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றது. ஆனாலும், அது ஸாத்தியாதபடி அமுதுசெய்யப்படுக்கால் ஸம்வதியார்களே; அவர்கள்

மறைக்க மறைக்க இவனுக்கு அதிலே ஆதரம் மிகுமே, தன் தாரக (தாரக) மிழக்கமாட்டானே. அவர்கள் தங்களுடம்பு நோவக்கடைந்து உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை அமுதுசெய்ய. (வெ குண்டு) சிறி, யசோதைப் பிராட்டியானவள் மத்தைக்கொண்டு அடிக்கக் கோவி, பல பிணைகளையுடைத்தாய்க் குறளாயிருந்துள்ள தாம் பாலே கட்ட; தாம்பை நெடுகப்பண்ண வொண்ணாதே, திருமேனியிலே இடங்காணு மித்தனையிறே; அப்படிக்கட்ட. (வெட்டுன்றி ருந்தான்) “சாமானிபனென்று இடுமீடெல்லா மிடவமையும்” என் றிருப்பாரைப்போலே, வேறொரு ஹேதுவைச்சொல்லி யன்றியே இது சொல்லியே நம்மைக் கட்டுவதே! என்று இசைந்திருந்தா னாய்த்து.

(திண்ணமித்யாதி) அரணுப போரும்படியான மதின்களாலே சூழ்ந்த தென் திருப்பேருள். (வெலையித்யாதி) கடல்போலே ஸ்ரம ஹரமான வடிவையுடையானவருடைய. அவ்வடி வழகுக்கு வாசக மான திருநாமங்களைச் சொல்லி ஒருவ னுஜ்ஜீவிக்கும்படியே! ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வெண்ணையித்யாதி) * சாரீண முத்தமைக் காக அகடிதங்களைச் செய்த வளவன்றிக்கே, இடைப்பெண்களுக் கெளரிய குப் கட்டவு மடிக்கவு மானானென் றதுபவிக்கிறு வென்று ஸங்கதி.

“தான்” என்றதுக்குக் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கவ்யமித்யாதி, மாட்டானே) என்னு மளவும். “ஓசி” என்றதின்ர்த்தம் (அடிக்கக்கோவி) என்றது. (எ)

மூ.—அம்பொருளுலகமேழு மறிய வாய்ப்பாடி தன்னுள் கொம்பொர்பின்னை கோலம் கூடுதற் கேறு கொன்றான் செம்பொருள்மதின்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் மேலும் எம்பி ிரன்நாம நானுமேத்தி நானுய்ந்தவாரே. ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
அம்	அழகிய	கொம்பு	வஞ்சிக்கொம்பு போ
பொனா	ஸ்வரணத்தோ டொத்		ன்ற சரீரத்தையு
	த (ஸ்வராக்ஷ மான)		டைய
உலகம்மூம்	ஸப்தலோகங்களும்	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்
அறிய	அறியும்படியாக,		டியினுடைய
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியிலு	கோலம்	அழகோடு
தன்னுள்	ள்ள	கூடுதற்கு	சேர்கைக்காக

ஏறு	ருஷபங்களை	மேவும்	பொருந்தியிருக்கிற
கொன்றான்	கொன்றவனாய்,	எம்பிரான்	நம் ஸ்வாமியுடைய
செம்	சிவந்த	நாமம் நானும்	ஏத்தினான் உய்ந்த
பொனா	பொன்னோடொத்த[ன்	ஆறு, ஏ!	(அ)

மதின்கள்குழந்த தென் திருப்பேரு

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சேரி மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீலாக்க்யமான ஏழுலகங்களுமறிய, திருவாய்ப்பாடியிலே, வஞ்சிக்கொம்புபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஒப்பணையோடே சேருகைக்காக, ருஷபங்களேழையும் நிரவந்தான். தர்ஸ்யமான மதின்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற எனக்கு உபகாரகரானவருடைய திருநாமத்தை ஏத்தி நானுய்ந்தவானே! (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சிக்குப் பின்னை டாய்க் கட்டுண்ட வளவன்றிக்கே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணுதே கருமாரி பாய்வாரைப்போலே ஏருதுகளின் கொம்பிலே பாய்ந்து கொன்று வேறொரு கொம்பைக் கைப்பற்றினுன்னென்றதுபவிக்கிற ரென்று ஸக்கதி

அழகிய பொன்போ லுலகமென்று சப்ததாத்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறா (ஒரித்யாதி) (அ)

மூ.—நால்வகை வேத மைந்து வேள்வி யாறங்கம் வல்லார்

மேலை வானவரில் மிக்க வேதயராதிகாலம்

சேலுகள வயல் திருப்பேர்ச செங்கண் டுபாலோடும் வாழ்வார்

மீடைய தவர்க் குதையாளியென் சிந்தையானே. (கூ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
நரலவகை	நாடுவிதமான	வதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தமரர்
வேதம்	வேதங்களிலும்	ஆதிகாலம்	ஸ்ருஷ்டிகாலம் துட
ஐவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்க	சேல்	கயல்கள் [ங்கி,
	ளிலும்	உகள்	துள்ளாரின்ற
ஆறுஅங்கம்	வ்யாகரணம் முதலிய	வயல்	கமுனிகளையுடைய
	ஆறுஅங்கங்களி	திருப்பேர்	திருப்பேரில்
வல்லார்	ஸமர்த்தராய் [லும்	செம்	சிவந்த
மேலும்	மேலுலகத்திலுள்ளில்	சுண்	நேத்ரங்களையுடைய
வானவரில்	தேவதைகளிற்காட்டி.	மாலேரடும்	ஸர்வேஸ்வரனோடு
மிக்க	அதிசயிதவராய்,		கூட

† “மாலோடும்,” “மாலோடும்” என்று இரண்டுபாடமும் காண்கிறதது யதாஸம்பரதாய மதுஸந்தேயம். ஆக்யம், லக்ஷணாதுருபம்.

வாழ்வார்	நித்யவாஸம் பண்ணு	ஆளி	தனக்கு வாஸஸ்த்தா
	மவராய்		நமாகக் கொண்டு
சேலம்	ஸௌசேல்யத்தையும்		ஆளுமவன்
மா	ஸ்லாக்க்யமான	என்	என்னுடைய
தவத்தர்	தபஸ்ஸையு முடைய	சிந்தையான்	ஸ்ருதயத்தில் நித்ய
	ரானவர் களுடைய		வாஸம் பண்ணுகி
சிந்தை	ஸ்ருதயத்தை		றான். (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நால்வகை) நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜுருங்கள், அங்கங்களாகும், இவற்றில் வந்தால் ப்ராஹ்மாதிகளிலுங் காட்டில் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரானவர்கள். ஸ்ருஷ்டிகாலந்தாடங்கி ஸர்வேஸ்வரனோடொக்கக் குடியேறி ஜீவித்துப் போருகிறவர்களாய்த்து. சீலகுணப்ரகாராய் மிக்க தபஸ்ஸையுடையராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் ஸ்ருதயத்தைத் தனக்காக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன் என்னுடைய ஸ்ருதயஸ்த்தனுண். ... (க)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன பெண்பித்தன மவன் கிடீர்! ஸகல வித்யாதிகரானவர்க்கு உபாஸ்யன், அவன் அவர்களைச் சிந்தைவிடாதாப்போலே தம் திருவுள்ளத்தில் குடியிருந்தானென்று களிக் கிறாரென்று ஸங்கதி.

(என்னுடைய ஸ்ருதயஸ்த்தனுண்) என்றத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌசேல்யத்திலும் மிக்க சீலமென்று கருத்து. ... (க)

மூ.—வண்டறை பொழில் திருப்பேர் வரியரவணையிற் பள்ளி கொண்டுறைகின்ற மாலைக் கொடி மதிள் மாட மங்கை திண்டிறல் தோள் கலியன் செஞ்சொலால் மொழிந்தமாலே கொண்டுவை பாடியாடக் கூடுவர் நீள்விசும்பே. ... (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்	அணையில்	படுக்கையில்
அறை	சப்தியாரின்ற	பள்ளிகொ	சயனித்து
பொழில்	சோலைகளையுடைய	ண்டு	[இற
திருப்பேர்	திருப்ப்பெரென்னும்	உறைகின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு
	திவ்யதேசத்தில்	மாலே	ஸர்வேஸ்வரன் விஷ
வரி	மச்சங்களையுடைய		யமாக,
அரவு	ஆகிசேஷனுந்		

கொடி	கொடிகள்கட்டின	சொலால்	தமிழினால்
மதிள்	ப்ராகாரங்கனையும்	மொழிந்த	அருளிச்செய்த
மாடம்	க்ருஹங்களையுமுடைய	இனவ மாலை	இந்தப்பாசரங்களை
மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா	கொண்டு	அப்பயலித்து
	ஹகராய்,	பாடி	காரம்பண்ணி[னாகில்
திண்	த்ருடமான	ஆட	நர்த்தநம் செய்தார்க
திறல்	பலமுடைய	நீள்	விசாலமான
தோள்	புஜங்களையுடையரான	விசம்பு	பரமபதத்தை
கலியன்	ஆழ்வார் [ரமான]	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.
செம்	அழகிய [ஸ்ரீவாதிகா]		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு (வண்டறை யித்யாதி) வண்டுகள் மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு த்வகியாநின்றன பொழிலை யுடைத்தான திருப்பேரில், வரிகளையுடையனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கைபாகக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாடிற்று. கொடியோடு கூடின மதிள்களையும் மாடங்களையு முடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகராய், தின்னிய திறலையுடைத்தான தோளையுடையரான ஆழ்வார். (செஞ்சொலால் மொழிந்தமலை) அதிக்ருதாதிகாரமான வேதார்த்தத்தை ஸர்வாதிகாரமான சொல்லாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து. இவற்றைக்கொண்டு பாடுவ தாடுவதாக இவ்வதுபவததுக்கு மேலே நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவர். ... (௧௦)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) “செவ்வியசொல்” என்ற துக்குத் தாதபர்ய மருளிச்செய்தொ (அதிக்ருதேத்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
தீ தறுப்புவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா —(௧) “தானுகநத ஐரெல்லாம் தன் தாள்பாடி” என்றிறே இவர்பாரிப்பு. (௨) “ஸ்ரீநீ சாயுந் ஸர்வாந காமாந” என்னக் கடவ

தீறே. ஸர்வார்த்தாத்பாவாய், †ஸர்வாபத்துக்களையும் போக்கி உதவும
வனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷத்தைக்
கொடுக்கும் ஸ்வபாவன ஸர்வேஸ்வரன் திருநந்திபுரவிண்ணகரிலே
வந்து ஸர்விஹிதனான், அங்கேபோ யதுபவிப்போ மென்று
திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... *
...

அநு.—தீதறுப்ரவேசம்.—திருப்பேர்நகராணை அதுபவித்தது அமையா
தோ, திருநந்திபுரவிண்ணகரத்தை நண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (தானுகர்த வித்யாதி). அப்படி எல்லா மபேக்ஷிதமா யிருக்
குமோ வென்ன; த்ருஷ்டாந்ததயா ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸர்வாரித்யா
தி). எல்லாப்பாட்டுக்களிலும் பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்
(ஸர்வார்த்தாத்பாவா யித்யாதி)... *
...

மூ.—தீதறுநிலத்தொடெரி காலினொடு நீர் கெழு விசம்புமவையாய்
மாசறு மனத்தினொடு நக்க மொடிநக்கை யவையாயபெருமான்
தாய்செறவுளைந்து தயிருண்டு குடமாடு தடமார்வர் தகைசேர்
நாதனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீதுஅறு	நிர்த்துஷ்டமான	செற	கோபிக்க
நிலத்தொடு	பூமியோடுகூடிய	உளைந்து	அதுக்குப்பயந்துஅக
எரி	அக்கியும்		ம்குழைந்தும்[ரை
காலினொடு	காற்றோடுகூடிய	தயிர்	(அதுக்குமுன்னே)தயி
நீர்	ஜலமும்	உண்டு	அமுதுசெய்து [ய்,
கெழு	ஸம்ருத்தமான(இவற்	குடம்ஆடு	குடக்கூத்தாடினவனா
	றுக்கெல்லா இட	தடம்	பரந்த [னாய்
	ம் கொடுக்கும்	மார்வர்	திருமார்பையுடைய
விசம்பும்	ஆகாசமும் [தான)	தகைசேர்	ஸ்வாபாவிகமான கல்
அவையாய்	ஆகிய பஞ்சபூதங்களு		யாணகுண பூர்ண
	க்கும்அந்தராத்மா		னான
மாசஅறு	குற்றமற்ற [வாய்,	நாதன்	ஸ்வாமியானவன்
மனத்தினொடு	மநஸஸோடும்	உறைகின்ற	நித்யவாஸம்பண்ணு
உறக்கமொடு	ஸூஷூப்தி ஸ்வப்நங்		கிற
	களோடும் கூடிய	நந்திபுர விண்	நந்திபுர விண்ணகர
இறக்கை	மரணம்	ணகரம்	மென்ற திருநாமத்
அவையாய	ஆகிய அவறறுக்கும்		தையுடைய
	நிர்வாஹகனான	நகர்	நிவ்யதேசத்தை
பெருமான்	ஸ்ர்வேஸ்வரனாய்,	மனமே	ஓ மநஸஸே!
தாய்	தாயான யசோதை	நண்ணு	கிட்டப்பாராய். (க)

(க) தா-அய்யா-உ-கரு.

பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௧௦-தி, உ-பா, உய்யும்வகை. ௧௦௧௭

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சொன்னசெய்	சொன்னத்தைச்செய்	மேவும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
யில்	[யப்புகில்]	நகர்தான்	திவ்யதேசமாய், [கிற
உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவரோபாயமா	மைய	நீலவர்ணமாய் [தான்
	னது	வரி	ரேகைகளையுடைய
உண்டு	உண்டு, (அதேதென்	வண்டு	வண்டுகளானவை
	னில்),	மது	தேனை
உலகுஎழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	கிளையோடு	புத்ரபௌத்ராதி பந்
ஒழியாமை	ஒன்றும் தவறாதபடி.		துக்களோடேகூட
முனநான்	முற (ப்ரளய)காலத்	உண்டு	பாநம்பண்ணி
	தில்	மலா	பூக்களை
மெய்யினள	திருமேனி யளவிலே	கிண்டி-	கோதி,
வே	(அதிக பரிமாணம்	அதன்மேல	அதுக்குமேலே
	தோன்றாதபடி)	வைவளம்	குறிஞ்சிராகத்தை
அமுதுசெய்ய	அமுதுசெய்யவல்ல	உவிறு	பாடாநின்றள்ள
வல		பொழில்	சோலைகளையுடைய
ஐயன்	நிருபாதிக பந்துவான்		பான்
அவன்	அந்த ஸர்வேஸ்வரன்	நந்திபுரவிண்ணகரம்	நண்ணு
		மனமே!	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமித்யாதி) நான் சொன்ன வற்றைச் செய்யப்பார்க்கில், நமக்களி ருஜ்ஜீவிகைக்கு உபாயமு ண்டு. “முடிந்துபோ மித்தனையன்றோ” என்றிருக்கவேண்டா. ஸகல லோகங்களிலு மொன்றும் பிறிததிர் படாந்படி, முன்பொருநான் ப்ரளயம் தேடிவந்தால் “எங்குற்று” என்று இளைந்துக்காட்டலாம்படி திருமேனியளவிலே யமுதுசெய்யவல்ல நிருபாதிக பந்துவான் ஸர் வேஸ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

ஸ்பாமமான சிறுதையும வரியையு முடைத்தாயிருக்கிற வண்டு கள், தன் பந்துவர்க்கத்தோடே கூட மதுபாநத்தைப் பண்ணி, கழுத் தே கட்டளையாக மதுபாநம்பண்ணினை படியாலே கால்வாங்கிப் போக மாட்டாமை அவ்விடத்திலே யிருந்து பூக்களைக்கோதி, அதின்மே லே யிருந்து “வைவளம்” என்கிற பண்ணைப்பாடா நின்றள்ள பொ ழிலே யுடைத்தான். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமித்யாதி) கீழ் அந்தராத்மதையை யதுஸந்திபாராய், இதில் - ஆபத்ஸகல்வத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கடுகஅ பெரியதிருமொழி, ௫-ப, ௧௦-தி, ௩-டா, உம்பர்.

“மனமே - சொன்னசெய்யில் - உய்யும்வகையுண்டு” என்றவயித்து அர்த்த மருளிச்செய்திருர் (நானித்யாதி). இத்தால் பவித்த வர்த்த மருளிச்செய்திருர் (முடிந்தித்யாதி).

“கிளையோடு” என்றதினர்த்தம் (பந்துவர்க்கத்தோடே) என்றது. “கிண்டி” என்றதினர்த்தம் (கோதி) என்றது. (உ)

மூ.—உம்பருலகேழு கடலேழு மலையேழு மொழியாமை முனநான் தம்பொன் வயிரூரளவு முண்டவை யுமிழ்ந்த தட மார்வர் தகைசேர் வம்புமலர்கின்ற பொழில் பைப்பொன் வரு தும்பி மணி கங்குல் வயல்குழ் நம்பனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. ௫(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர்உலகு	மேலுள்ள ஸப்தலோ	மார்வர்	திருமார்வை யுடைய
ஏழும்	கங்களையும் [ம்	தகைசேர்	பெருமையுடையனம்
கடல்ஏழும்	ஏழு ஸமுத்ரங்களையும்	நம்பன்	விஸ்வஸநீயனான அவ
மலைஏழும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க		உறைகின்றநகர், [ன்
	ளையும்	வம்பு	பூக்களானவை
ஒழியாமை	(இவற்றில் ஒன்றும்)	மலர்கின்ற	விசுவியாகின்ற
	தவறிப்போகாத	பொழில்	சோலைகளிலே
	படி [திலே	பை பொன்	அழகிய பொன்போ
முனநான்	முற் (ப்ரளய) காலத்		ன்றதாய்
தம்	தம்முடைய	வரு	வாராகின்ற
பொன்	ஸ்லாக்யமான	மணிதும்பி	ஸ்லாக்யமான தும்பி
வயிறு	திருவுதரமானது		களையுடைத்தாய்
ஆரளவும்	கிறையும்ளவும்		[யுடைய)
உண்டு	அமுதுசெய்து,	கங்குல்	இருண்ட (பயிர்களை
அவை	அவற்றை	வயல்குழ்	கழனிகளாலே குழப்
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)		பட்ட
	வெளிப்படுத்தின	நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு	
தடம்	பரந்த	மனமே!	(௩)

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) உபரிதநலோகங்க ளேழும், கடல்களேழும் மலைகளேழும், இவற்றிலொன்றும் பிறிகதிர் படாதபடி, முன்பொருநான், தம்முடைய ஸ்லாக்யமான வயிறு நிறையு மளவுமுண்டு, “உள்ளே கிடந்து தளரவொண்ணாது” என்று உமிழ்ந்து, இது தன்பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற விருக்கிற வர். தகை - பெருபை.

(வம்பு) பூவாரின்றுள்ள மலரை யுடைத்தான பொழில்; அது தன்னில் பொன்படு மாபோலே காணும் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தும்பிகள். 'மணி - அழகு. எப்போது மொக்கக் கருவடைந்த பயிரேயாயி ருக்கையாலே இருண்டிருந்துள்ள வயலாலே சூழப்பட்டு. (நம்ப னுறைகின்ற நகர்) ஏதேனும் தசையிலும் விஸ்வஸநீயன யிருக்கிற வன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.... ... (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஆபதஸகத் வத்தை ஸபரகாரமாக வருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

வம்பு- அகாலபுஷ்பம். பைம்பொன்- நல்ல நிறமுடைய பொன்போ லிருப்பனவாய், வாராநின்றுள்ள, தும்பிமணி - வண்டுகளி லவாந்தர ஜாதி யான தும்பி ஸ்ரேஷ்ட்டங்களைனுக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அது தன்னிவித்யாதி). ... (ங)

மூ.—

பிறையினொளியெயிறிலக முறுகியெதிர் பொருதுமெனவந்தவசுரர் இறைகளவை நெறுநெறென வெறியவவர் வயிறழலநின்றபெருமான் சிறைகொள்மயில் குயில்பயில மலர்களுக வளிமுரலவடிகொணெடுமா நறைசெய்பொழில் மழைதவநூந்திபுரவிண்ணகம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிறையின்	பாலசந்த்ரனுடைய	வயிறு அழல	(பயந்து)வயிறெரியும்
ஒளி	காந்தியையுடைய		படியாக [நின்ற
எயிறு	பங்களானவை	நின்ற	(யுத்தத்தில்எ திரிட்டு)
இலக	விளங்காநிற்க,	பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
முறுகி	மேலிட்டுவந்து		தாய், [டைய
எதிர்	எதிரேநின்று[வோம்	சிறைகொள்	சிறந்த இறகுகளையு
பொருதம்	யுத்தம் பண்ணக்கட	மயில்	மயில்களும்
எனவந்த	என்றுவந்த	குயில்	குயில்களும்
அசுரர்	அஸூரர்களுடைய	பயில	நெருங்கி வர்த்திக்கு
அவை	அப்படிப்பட்ட		மதாய், (அதினால்)
இறைகள்	சரீரங்கள்	மலர்கள்	பூக்கள்
நெறு நெறுள்	நெறுநெறு வென்று	உக	உதிருமதாய்
ன	முறியும்படியாக	அளி	வண்டுகள்
எறிய	(இவன்) முஷ்டிபிடி	முரல	சப்திக்குமதாய்,
	த்தவீச (அதினால்)	அடிகொள்	பரந்த மூலப்பாதேசங்
அவர்	அவ்வஸூரர்கள்		களை யுடைத்தாய்

நெடு	உயர்ந்திருக்கிற	மழை	மேகங்களானவை
மா	மாமரங்களிலே யுண்	தவமும்	ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள
	டான		துமான
நறைசெய்	தேனையுடைத்தான	நந்திபுரவிண்ணகரம்	நண்ணு
பொழில்	சோலைகளிலே	மனமே!	(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) பிறைபோலே இலகா
 நின்றுள்ள எயிறுனது விளங்கும்படியாக மிகைத்துக்கொண்டு ஆபி
 முக்கயம்பண்ணி “அதிதே பொருமித்தனை” என்றுவந்த அஸுவர்க
 ளுடைய சரீரமானது ஸந்திகளிலே நெறுநெறுன்று முறியும்படியாக
 கவும்; (வெறியவவர்) “வெறியவவர்” என்னலாம்படி, கையிலாயுதங்
 களை (க) “சசால சாபஞ்ச முமோச” என்கிற
 படியே பொகட்டு, ஊருதயங்களிலே பயாக்கி கொளுந்தும்படியாக
 வும் நின்ற ஸர்வேஸ்வரன். அதவா, நெறுநெறுன விட, எறிதல் -
 இடிதல். முஷ்டி பரஹ்மமென்றுமாம்.

(பிறையித்யாதி) (சிறகையுடைத்தாயிருக்கிற மயில்கள், குயில்கள்,
 இவை நெருங்க, அந்தரலே பூக்களடதிர, வண்டிகளானவை ஆளத்தி
 வைக்க, பரந்த தானையுடைத்தாய் ஒங்கியிருந்துள்ள பாக்களில் தேனை
 யுடைத்தான பொழிலிலே பேசுப்கள்வந்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள, (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்-பரன்
 யர்பத்தைத்வத்தை யறுஸந்தித்தாராய், இனி இரண்டுபாட்டாலே-விரோதி
 நிரஸப்ரபுத்தமான ஆபதஸகதபத்தை யறுஸந்திக்கிருராய், அதில் ராவ
 னனுடைய ப்ரதம புத்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

“முறுதி” என்றநின்றத்தம் (மிகைத்துக்கொண்டு) என்றது. “இறை
 களவை” என்றதினும் (சரீரமித்யாதி). “வெறியவவர்” என்றது -
 ப்ரபத்தாலே கண் டெளிச்சி சநித்தவாகனென்கை.

“நறைசெய்” என்றதினும் (தேனையுடைத்தான) என்றது. (ச)

மு.—மூனவெரிசுந்திமுனியெய்தி யார்செய்து பொன யந்தவகார்
 தோருடவந்தாளுந் முடியோடு பொடியாக பொடியாமன வெய்தான்
 லாளுர்வரிவிலும் வளையாழி கதை சங்கமிவையங்கையுடையான்
 லாளுமுறைகின்ற நகர் சக்தி புவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
மூள	புகை மூடும்படியாக	வாளும்	நத்தகமும்
எரி	அக்கியை	வரி	அழகிய
சிந்தி	சிதற விழவிட்டு	வில்லும்	சாங்கமும் [டைய
முனிவு எய்து கோபித்து [வேம்		வளை	வளைந்த வாய்களை யு
அமர்செய்தும் யுத்தம்பண்ணக் கட		ஆழி	ஸுதாசநமும்
எனவந்த என்று எண்ணிவந்த		கதை	கௌமோதகியும்
அசுரர் அஸுரர்களுடைய		சங்கம்	பாஞ்ச ஜயமும்
தோளும் புஜங்களும்		இவை	ஆகிய இந்த பஞ்சா
அவர்தாளும் அவாகளுடைய கால்			யுதங்களையும் [லே
	களும்	அம் கை	அழகிய திருக்கைகளி
முடியோடு தலைகளோடு கூட		உடையான்	தரித்தவனான அவன்
பொடியாக ரூர்ணமாம்படி		நாளும்	ப்ரதிநிதமும்
நொடியாமள நொடி நேரத்தில்			உறைகின்றநகர் நந்திபுர விண்ண
வு			கரம் நண்ணுமனமே! (டு)
எய்தான் அடித்தவனும்,			

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மூளவியாதி) புகையும்படி அதுக் கடியான அக்கியைச் சிறித்சீர்ப “பூசல் பொருமித்தனை” என்று வந்த அஸுரவர்க்கத்தினுடைய தானைக் குறையா, தோனைக்குறையா, முடியைத்தள்ளா, ஒரு கூண்காலத்திலே எய்தவன். அப்படி இன்ன மும், யுத்தத்துக்குப் பரிகரமான வாளும், தர்ஸ்யமான வில்லும், வளைந்த வாயை யுடைத்தான திருவாழியும். கதையும், ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந் யமும், இவற்றை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவன், அவதாரங்கள் போலே “இப்போது ஸந்தியிலில்” என்னவேண்டாதபடி நித்யவா ஸம் பண்ணுகிறதேசம். (டு)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. “வால் வால்பு மூலம் வால் சசாலசா பஞ்ச முமோசவீர” என்று சொல்லுகிறபடியே கெட்டோடின படியைக் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லிற்றாய், மீளவும் கோபாக்ஷி மூண்டுவர நிரஸித்த படியை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி

“அமர்” என்றதின்ரத்தம் (பூசல்) என்றது

“நாளும்” என்றதுக்காத்த மருளிசெய்கிறார் (அவதாரங்களியாதி).

மு.—தம்பியொடுதாமொருவர் தன்னுணைவிகாதல் துணையாகமுனநான் வெம்பி பெரி கானக முலாவு மவர் தாமினிது மேவு நகர்தான் கொம்புகுதிக்கொண்டு குழில்குவ மயிலாறு மெழிலார் புறவுசேர் நம்பியுறைகின்ற நகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே.(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருவர்	அத்விதீய (ஸுகுமா ர) ரான	மேவு	நித்யவாஸம் பண்ணு நின்ற
தாம்	தாம்	நகர்தான்	திவ்ய தேசமானது,
தம்பியொடு	தம்பியான இளையபெ ருமாளோடு கூட	குயில்	குயில்களானவை
காதல்	தனக்கு ப்ரீதிவிஷயை யாய்	கொம்பு	கிளைகளிலின்றும்
தன்னுணவி	தனக்கு ஸஹாயபூதை (பார்யை) யான பிராட்டியை [டு]	குதிகொண்டு	குதித்து [ட்டு]
துணையா	ஸஹாயமாய்க்கொண்	கூவ	சப்திக்க, (அதைக்கே
முனநாள்	முன்பு (ராமாவதாரத் தில்) [கொண்டு]	மயில்	மயில்களானவை
வெம்பி	அ த் யு ஷ் ண மாய்க்	ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணுநிற் பதாய்
எரி	அழல்வீசாநின்ற	எழில் ஆர்	அழகுடைத்தான
கானகம்	காட்டிலே	புறவுசேர்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க ளை யுடைத்தாய்
உலாவுமவர்	ஸஞ்சரித்த சக்ரவர்த் தித் திருமகன்	நம்பி	(கல்யாணகுண) ஸ்ரீ ணான ஸர்வேஸ் வரன் [கிற
இனிது	(பிராட்டியோடே கூ டி) உகப்புடனே	உறைகின்ற நகர்	நித்யவாஸம் பண்ணு திவ்யதேசமாயிருக்கு ம், (அப்படிப்பட்ட)
		நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணு மனமே!	(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) ஸௌகுமார்யத்துக்கு அத்விதீயரான தாம், தம்பியோடேகூட வெம்பி எரி கானகத்திலே உலாவினாராய்த்து. அங்கு ஆலம்பந மென்னென்னில், (தன்னுணவி) பிராட்டியோடேகூடப் போகை நிலவெம்மை தோற்றிற்றில்லை யாய்த்து. (க) “துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரல்மேல் பஞ்சடி யால்” என்று-அவள் தனக்கிருக்குமாபோலே. நெருங்கின வெய்யிலே வறநிற்குமாய்த்து வெவ்விய பரற்களானவை; அவற்றின்மேலே. [பஞ்சடியால்] பூவிலே அடியிடிலும் கொப்பளிக்கும்படியான திரு வடிகளாலே. [மன்னனிராமன் பின்] அந்நில வெம்மைக்கு நீரும் நிழலு மிருக்கிறபடி.

(வெம்பி யெரி கானக முலாவுமவர்) வெம்மையை யுடைத்தாய் நிரந்தன்னையே ஹிகாகப் பற்றியெரிகிற காட்டிலே உலாவினவர், அ ப்ரிராட்டியோடே புணர்ந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. (கொம்பு)

பெரியதிருமொழி, டு-ப, ௧௦-தி, எ-பா, தந்தைமனம். ௧௦௨௩

கொம்புகளில் கின்றும் குதித்து, குயில்களானவை, முக்தர் ஸாம
காரம் பண்ணுமாபோலே கூவ, மயில்களானவை ஆட, அழகுமிக்கிரு
க்கிற பர்யந்தங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள. (நம்பியுறைகின்ற நகர்)
ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகன் வர்த்திக்கிற தேசம். ... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே சொ
ன்ன ராவணவதத்துக் கடியாகக் காட்டிலே யடியிட்டபடியை அதுஸந்
தித்த முகத்தாலே, தம்மைப் பேணாதே விரோதிகளை யழித்தபடி யா
கையால் வந்த ஆபந்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பிராட்டி துணையானபடி எப்படியென்ன; இவளுக்குத் தாம் துணை
யானுப்போலே தமக்கு மவள் துணையாகப் போனாரென்று விவகரித்து,
அதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (துன்னு இத்யாதி). “வெம்பரல்” என்
கையாலே அதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நெருங்கின வித்யாதி.)

மூ.—தந்தைமனமுந்துதுயர் நந்தவிருள்வந்தவிறல் நந்தன்மதலை
எந்தையிவ னென்றமார் கந்தமலர்கொண்டுதொழ நின்றநகர்தான்
மந்தமுழுவோசை மழையாகவெழுகார் மயில்களாடுபொழில்சூழ்
நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தகப்பனாரான நந்த கோபருடைய	என்று	என்று சொல்லிக்கொ ண்டு
மனம்	மனஸ்ஸை	அமரர்	தேவர்கள்
உந்து	தன்னாரின்ற (சோரப் பண்ணாரின்ற)	கந்தம்	பரிமள ப்ரசுரமான
துயர்	(அநபத்யதா) சோக மானது	மலர்	(கல்பக) புஷ்பங்களை
நந்த	நசிக்கும்படியாக	கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண் டுவந்து
இருள்	அந்தகாரத்திலே (ஒரு வர்க்கும் தெரியாத படி) [வந்த (மதுரையில் கின்றும்)]	தொழ நின்ற	ஆஸ்ரயிக்கும்படியாக எழுந்தருளியிருக்கிற நகர்தான்,
வந்த	மதுரையில் கின்றும்)	முழவு	வாத்யங்களினுடைய
விறல்	மிடுக்கையு	மந்தம்	மந்தமான [டு]
நந்தன்	நந்தகோபருடைய	ஓசை	கோஷத்தை (க் கேட்
மதலைஇவன்	பிள்ளையான இந்தந்ரு ஷ்ணன்	மழையாக	மேக (முழக்க) மெ ன்று நினைத்து
எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமி	கார்	வர்த்தாகாலத்தில்
		எழு	கிளராகின்ற

க௦௨ ச பெரியதிருமொழி, இ-ப, க௦-தி, எ-பா, தந்தைமனம்.

மயில்கள்	மயில்களானவை [ந	பணிசெய்த	கைங்கர்யம் பண்ணி
ஆடு	நர்த்தந் பண்ணுகின்		ன [ப்படிப்பட்ட]
பொழில்கூழ்	சோலைகளாலேகூழ்ப்	நகர்	நகரமாயிருக்கும், (அ
	பட்டதாய், [ரசன்		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு
நந்தி	நந்தியென்னு மோர		மனமே! (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய ஹ்ருதயத்தைத் தள்ளாநின்ற துக்கமானது நசிக்கும்படியாக, ஆ ஸ்ரபரக்ருதிகள் கண்ணுக்குத் தோற்றதபடி இருளிலே வந்த பெருமிடுக்கனான ஸ்ரீ நந்தகோபர் பிள்ளை, “பிறந்தது அங்கேயாகில், மீண்டும்போய் வளர்ந்த தங்கேயாகில், கம்ஸபயத்தாலே நாலுநாள் வளர்ந்த வித்தனையுங் கொண்டு, அறிவு குறைய நின்றார் சொல்லுகை யன்றிக்கே அறிவில் தலைநின்ற நம்போல்வார் இங்ஙன் சொல்லுகிற விதுக்கு ஹேதுவென்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “நாமேயன்று காணும், அவதாரகாலத்துக்கு முன்பே அறிவுடையரா யிருப்பாரு மிப்படி சொன்னார்கள் காணும், (க) ಅಯಂ ಸತ್ಯತೇ ಸ್ವಾಹೀ’ அயம் ஸ கத்யதே ப்ராஜ்ஞாஸு’ இத்த்யாதிகளாலே; அவர்களுக்கு முலை சுரவா நின்றதாகில் இவன்று எனசாநின்றானாகில் உமக்கிவ்வாராய்ச்சியென் றான்” என்றருளிச்செய்தார். “நமக்கு ஸ்வாமி இவன்” என்று, தே வர்கள் கல்பக வருஷத்திற் பூக்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படி நின்ற நகர்தான்;

மந்தரான வாத்யகோஷத்தை மேகதவநியென்று கருதி, அதுக் கிடாகக் கார்காலத்தில் மயில்களானவை ஆடாநின்றுள்ள பொழில்க ளாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (நந்தி பணி செய்தநகர்) அந்யபரன் அந்யபரனா யடிமைசெய்து வர்த்திக்கிறதேசம். அதாவது - நந்தி யென்பானொருவன் அக்காலத்தில் அங்கே அநுகூலித்து வர்த்தித் தான்போலே. (எ)

அந.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்விரோதி நிரஸைத்வாரக மான வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீ நந்த கோபருடைய அநபத்யதா துக்கத்தைப் போக்கின வழியாலே வந்த ஆபதஸகதவத்தை யதுஸநதிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(துக்கமானது) பிள்ளையில்லாத துக்கமானது. பெற்றதுமன்றிக்கே தத்து(யது)மன்றிக்கே ஒளபாதிசுமாக நாலுநாளிரும்நானாகில் அநபத்யதா

பெரியதிருமொழி, இ-ப, சு-தி, அ-பா, எண்ணில். ௧௦௨௫

துக்கம்போமோ என்னும் சங்கையைப் பூர்வாசார்ய ஸம்வாத முகேந பரிஹரித்தருளுகிறார் (பிறந்ததித்யாதி). இத்தால்-பெற்றவர்களைப்போலே முலைசுரந்தும் இவனும் பரதந்தரனாயும்கூடந்து மிருக்கையாலே அநபத்யதா துக்கம் தீர்ந்த தாகவாமென்று கருத்து. (ஆராய்ச்சி) என்றது - சாஸ் த்ரியமாய் தத்து(ய்)க்கொள்ள வேணுமென்ற விசாரம்.

தேவதாந்தர பரணு ராஜா அத்தைத் தவிர்த்து பகவத்பரனாய் வர்த் தித்தா னென்றிருர் (அந்யபர னித்யாதி). (எ)

மூ.—

எண்ணில்நினைவெப்தியினியில்லை யிறையென்றுமுனியாள்திருவார் பண்ணில் மலி கிதமொடு பாடியவாடலொடுகூட வெழிலார் மண்ணிலிது போல நகரில்லையென வானவர்கள் தாமலர்கள் தூய் நண்ணியுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எண்ணில்	ஆராயுமனவில்,	அவர்	அவர்களுடைய
நினைவுஎய்து	த்யாநத்தை யடைந்த	அடலொடு	நர்த்தகத்தோடுகூட.
	(த்யாநவிஷயமா	ட	
இறை	ஸ்வாமியானவன் (அ)	வானவர்கள்	தேவர்கள்
இனி	இவனைக்காட்டிலும்	தாம்	தாங்கள்
இல்லை	வேறொருவரில்லை	எழில்ஆர்	ஸ்வரக்கம்மான
என்று	என்று நிர்வசித்து	மண்ணில்	பூசலாகத்தல்
முனியாளர்	உத்தமரபன் விகளான	இதுபோல	இத்தோடொத்த
	ஸநகாதிதன் (மரண)	நகர்	திவ்யநேசமானது
திருடூர்	அழகுமிக்க (ஸ்ராவ்ய	இல்லான	இல்லையென்று (ஸ்
பண்ணில்	ஸங்கிருத்தல்		தோற்றம் பண்ணி)
மலி	அநிவசித்திருக்கிற	மலர்கள் தூய்	புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பி
கிதமொடு	காந்ததோடுகூட	நண்ணி	ஆஸ்ரயித்து [த்து
பாடி	ஸ்தோத்ரங்களைச்	உறைநின்ற நகர்	நந்திபுரவிண்
	சொல்லிநின்றதாம்	ணகரம் நண்ணு	மனமே! (அ)
	பண்ண)		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி) ஸிலை தமஸ்ஸுக்க ளாலே அபிபூதராய் ஆராயாதே சிலர்காலிலே குனியில் குனியுமித்த னை போக்கி, எண்ணில்-ஆராயில், த்யாநத்துக்கு விஷயபூக்ருண ஈஸ் வான் இவனையொழிய வேறொருவரில்லையென்று, ஸநகாதிதன் அழகு மிக்கிருந்துள்ள பண்ணில் மிக்க காந்ததோடோடாடி.

அவ்வவருடைய ஆடலோடேகூட. (எழிலாரித்யாதி) “பூமியில் பாரதவர்ஷமே உத்தேஸ்யம்; பண்ணின புண்யமானது சாலிலிடுத்த நீர்போலே கூழித்தவாறே முகம் கீழ்ப்படத்தள்ளுகிற ஸ்வர்க்கமு மொருதேசமாய்த்தேதோ? கோலின ப(ஃ)லங்களுக்கெல்லாம் ஸாதநா நுஷ்ட்டாநம் பண்ணலாம் பாரதவர்ஷத்தை யொழிய” என்றார்களிறே; அப்படியே, பூமிப்பரப்பில் ஸ்லாக்க்யமா யிருந்துள்ள இந்த நகரத்தோடொக்கக் கடவதில்லை என்று தேவர்கள் புஷ்பாத்யுபகாரணங்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். (அ)

அரு — எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி) ஆக, கீழ் ஆறுபாட்டானும்— ஆபத்ஸகத்வத்தை பஹுப்ரகாரமாக உபபாதித் ததுபவித்தாராய், இனீ இரண்டுபாட்டாலே— மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யதுபவிக்கக் கோலி, இதில்— ஸாதநாந்தர நிஷ்ட்டர்க்கு உபாஸ்யனாகையால்—வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யதுபவந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எண்ணில்” என்கிற யதி(ஃ) பதத்துக்கு ஈருதய மருளிச்செய்கிறார் (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே லித்யாதி).

“பாரதவர்ஷமே உத்தேஸ்யம்” என்றத்தை உபபாதித்தருளுகிறார் (பண்ணின வித்யாதி). (அ)

மு.—வங்கமலி பெளவமது மாமுகடி னுச்சி புக மிக்க பெருநீர்
அங்கமழியா ரவனதாணை தலைநாடு மடியாரறிதியேல் [ல்
பொங்குபுனலுந்துப னிகங்குலிருள் சிறுமொளியெங்குமுனதா
நங்கள்பெருமாமுறையும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களால்	அவனது	அந்த ஸர்வேஸ்வர
மலி	ஸந்ருத்தமான		னுடைய
அது	அந்த(பூமிக்கு ரக்ஷக மான)	ஆணை	ஆணைஞயை
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது	தலைகுடும்	சிரஸாவஹியாமின்ற
மா	உயர்ந்திருக்கிற	அடியார்	தாஸபூதர்
முகடி	அண்டபித்தியிலுடை	அங்கம்அழி	சரீரராசத்தை யடை
உச்சி	சிரஸ்ஸவம்	யார்	யார்க்கள்,
க	வ்யாபிக்கும்படி	மனமே	ஓமஸ்ஸே! [ல்,
முக	பொங்குபாராமின்ற	அறிநியல்	(இதை) அறிவாயாதி
பெருநீர்	(ப்ரளயகால) மஹா	பொங்கு	பெருகாரின்ற
	ஜலத்திலுட்,	புனல்	ஜலமானது
		உந்து	ஒதுக்காரின்ற

மணி	ரத்நங்களில் நின்றும்	உளது	வ்யாபியாநின்றதாய்,
	புறப்பட்டதாய்	நங்கள்	நமது
கங்குல்	ராத்ரியிலே யுண்டா	பெருமான்	வ்வாழியானவன்
இருள்	அந்தகாரத்தை [ன	உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
சேறும்	கோபியாநின்ற (போ		நிறபதான
	க்காநின்ற)		நந்திபுரவிண்ணை கரம் நண்ணு
ஒளி	காந்தியானது	மனமே!	(க)
எங்கும்	ஸர்வதேசத்திலும்		

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற கடலானது, பாடி காப்பாரோ களவுகாணுமாய்போலே பூமிக்கு ரக்ஷகமாக இட்டுவைத்த இதுதானே அண்டபித்தியளவும் சென்று நூக்கும்படி மிக்கஜலத்தில், அவனுடைய வார்த்தையை சிரஸாவலிக்கக்கூடவ சேஷபூதரானவர்கள், ப்ரளயாபத்துக்கு ஹேதுவான கர்மமதுபவியார்கள்; (க) “ஸர்ப்பி ஸ்ஷணுநீ ஸ்ரீஸீ ஸ்ஷ்நிஸ - ஸர்க்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே நவ்யதந்திச” என்கிறபடியே. (அந்தியேல்) சைதன்யபாஸரத்வாரமாகில்.

(பொங்கித்யாதி) பெருகின நீரானது கொடுவந்துத் தள்ளுகிற ரத்நமானது ராத்ரியிலிருநீத தன்கிரணங்கொண்டு தள்ளுகிற ஒளி எங்குமொக்கப் பரந்திருக்குபாய்த்து. (நங்கள் பெருமானுறையும்) பராவஸத்தை நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்கும்; வ்யூஹம் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் பரிபவத்தைப்போக்கவாயிருக்கும்; அவதாரங்கள், ஸ்ரீவஸுதேவர் சக்ரவர்த்திகள் துடக்கமான பாக்யாதிகளுக்காயிருக்கும்; பிற்பாடான நம்போல்வார்க்காயிருக்குமிதே உகந்தருளின நிலங்கள். நித்யஸூரிகளு மிங்குவரும்போது குறைவானராய் வரவேணும்; அந்த(ந்)ர்க்கு வைத்தசாலையில் விழித்தார்க்கு வரும்போது கண்ணை மறைத்து வரவேணுமிதே. (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (வங்கமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-உபாஸ்யனாகையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யருளிச்செய்து, ப்ரபத்தவ்யனாகையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆணை தலை குடுமடியாராவார் - (க) “வார்த்தை யறிபவர்” என்கிறபடியே ஸ்லோகார்த்த நிஷ்ட்டரென்றிதே திருவுள்ளம்.

நமக்கானபடி எப்படி, அங்குள்ளாரு மிங்கு வருவார்களே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி). (குறைவானராய்) என்றது - தங்கள்

க௦௨௮ பெரியதிருமொழி, இ-ப, க௦-தி, க௦-பா, நறைசெய்.

வேஷத்தை மறைத்து மதுஷ்யாதி வேஷத்தைக் கொண்டென்கை. வேஷம்மாறி வரவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்தர்க்கித்யாதி).

மூ.—

நறைசெய்ப்பொழில்மழைதவமும் நந்திபுரவிண்ணாகரம்நண்ணியுறையு
உறைகொள்புகராழி சுரிசங்கமவையங்கையுடையானையொளியே [ம்
கறைவளரும் வேல்வல்ல கலியனொலிபாலையிவையந்துமைந்தும்
முறையிலிவை பயிலவல வடியவர்கள் கொடுவினைகள்முழுதகனுமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—௦௦௦௦—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறைசெய்	சேனையுடைய	ஒளியோ	புகரையுடைத்தாய்
பொழில்	சோடிகளிலே	கூறவளரும்	ரக்தக்கறைமிக்கிருந்து
மழை	மேகங்களானைய	வேல்	வலையுதத்தை [ள்ள
தவமும்	ஸஞ்சரியாநின்ற	வல்ல	ஆளவல்லரான
நந்திபுர விண்	நந்திபுர விண்ணகர	கலியன்	ஆழ்வார்
ணகரம்	மென்மலர் திவ்ய	ஒலி	அருளிச்செய்த
நண்ணீ	கிடமி [தேசத்தை	இவை	இப்படி விலகணமா
உறையும்	சித்தவாஸம் பண்ணுத		யுள்ள [மான
	கின்றவனாய்	மேல்	சந்தஸி காப்ப ரூப
உறைகொள்	உறையிலே விடப்பட	இவை	இந்த [யும்
	டைய தான	ஐந்து [ஐந்து பந்தப பாகரங்களை	
புகா	சேனையை யுடைய		
ஆழி	திருவாயியுள்	மேதமில்	உறையிலே (உதேத
சுரி	சுழியையுடைத்தான		யுடைய [தையிலே)
சங்கம்	சங்கம் (குதிய)	பயிலவல	அப்யயலிக்கவல்ல
அவை	அந்த திவ்யாயுதங்களை	அடியவா	நீசஷ்டபாகருடைய
அவன்க	அடியை நகுக்கையி	கொடு	கருமான
	லே	வினைகள்	பாபங்கள்
உடைய	உடையமுனை ஸாவே	முழுது	மும் தூணமாக
	ஸ்வரன்விஷயமாக அகலும்		கீங்கிப்போம். (கப)

மயா - பததாபாட்டு. (நறைசெய்த்யாதி) மதுமிக்கபொழி
கொடுமேகங்கள் வந்து ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்ரீநந்திபுரவிண்ணாகரிலேகிட்டி
ந்தியாபாஸமான்றவதும செய்து, விமோதிநிஸந்தன்குத்துத் திருமங்
கபாபாபாணையில்வதுவானவென்ப திருவாழிநறைமீட்டிருந்
துள்ளவா. உறைநிறையிருப்பவாப் புகரையுடைத்தாயிருக்கிற திரு

வாழிதுடக்கமான திவ்யாயுதங்களை அழகிய திருக்கையிலே யுடைய
வீணக் கவிபாடிற்று. (ஒளிசேர்க்கைவளரும்) உறையில் கிடக்க அல
ஸரமில்லையாய்த்துத் திருமங்கையாழ்வார் வேலுக்கு; சத்ருநிரஸநம்
பண்ணிக் கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கேயிருக்கும்; இப்பத்தையுட.
(முறையிலிவைபயிலவல) “நண்ணுமனமே” என்று உத்தேஸ்யமாக
ச்சொன்ன தேசமாகையாலே இவ்விடம் நமக்காஸ்ரயணிய ஸ்த்தலம
என்னும் ப்ரதிபத்தியோடேகூட அப்பவிக்கவல்ல அடியவர்களு
டைய, க்ருரமாய் அதுபவித்தாலல்லது நசிக்கக்கடவதன்றிக்கே யிரு
ககிற பாபங்கள் ஸவாஸநமாகப்போம். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு —பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெய்யாதி) “உறைகொள்” என்று
திருவாழிக்கு விசேஷண மிடுவ — நென்னென்ன வருளிக்கெய்கிரர்
(விரோதி யித்யாதி) (௧௦)

—o—o—o—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அஞ்சாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ரு ம் ப த் து மு த ல் திருமொழி

வ ண் டே ணு ப் ர வே ச ம் .

—o—o—o—

வ்யா.—இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ருசியைப் பற்ற சஸ்வரன் இங்கேவைத்தான், சப்தாதிவிஷயங்களும் இந்நிலத்திலேயாயிருந்தது; நீர்மணிச்சரைக் கரையிலே நிறுத்தினால் பழைய வாஸையாலே நீரினிலேபோய்ப் புகுமாபோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் இங்கேயுண்டானாலும் விஷயங்கள் பரிமாறுகிற விடத்திலுண்டான இருப்பு அவற்றிலே கைகழியப்போகைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, சஸ்வரனுக்கும் “இவர்க்கு இங்ஙனையுமொருநினைவுண்டோ” என்று கைகழியவிடுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே, ஸாக்ஷாத்கரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பகவத்விஷயத்திலே தமக்குண்டான ருசியையும், விட்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த அருசியையும், அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம்செய்கிறார். ஆத்மவஸ்து, பகவதர்ஹமல்லாமையன்றிதே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்தது, அசித்த்ராத்யாஸத்தியாலேயிதே; ஆனபின்பு, இத்தைத்தவிர்த்துக்கொள்ளவேணுமிதே. ... *
...

அநு —வண்டுணுப்ரவேசம் —சூழ்த்திருமொழியில்—“நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே” என்று பலகாலும் சொல்லிவைத்தவச், “வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை” என்று ஒருகால் சொன்னுப்போலே ஒன்பதின் கால் சொல்லிக் கூப்பிடுவா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்க் கிய்யாதி).

மு.— [மேல்
வண்டுணுநறுமலரிண்டைகொண்டு பண்டைநமவினைகெடவென்றடி
தொண்டருமமாரும்பணியநின்றங்கண்டமோடகலிடபாள்தவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோருனெனக் கருளுகியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
அமரரும்	தேவர்களும்	அகல்இடம்	பரந்தபூமியை
தொண்டரும்	(மற்றும்) பக்தஜநங்க	அளந்தவனே	(திருவடி-களால்) ஆக்ர
வண்டு	வண்டுகள் [ளும்,		மிததுக்கொண்ட
உணும்	மதுபாநம் பண்ணாநீர்		வனே!
	பதாய்	ஆண்டாய்	(இதுக்கு முன்னமே)
நறு	பரிமள ப்ரசுரமான		என்னை அடிமை
கலர்	பூக்களினால் கட்டப்		யாக்கிக்கொண்ட
இண்டை	மாலையை [பட்ட		ஸ்வாமியே!
கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண்	விண்ணகா	திருவிண்ணகரென்னு
	(டுவந்து),		ம் திவ்யதேசத்தில்
பண்டை	ப்ராசீரமான	கேயவனே	பொருந்தியவாஸம்
நம்வினை	எங்கன் பாபங்களை		பண்ணுமவனே!
கெட	போக்கியருளவேணும்	உன்னை	உன்னை
என்று	என்று ப்ராத்தித்து	காண்பது	(நான்) ஸேவிக்கும்படி.
அடிமேல்	திருவடிகளின் மேலி	ஓர் அருள்	நிர்ஜேதுகமான க்ரு
	ட்டு		பையை
பணிய	ஆஸ்ரயிக்க, (அவர்க	எனக்கு	என் விஷயத்தில்
	ளுக்காக)	அருளுதியே	செய்வாயாசில் (செய்
நின்று	(மஹாபலியிடம்) இ	ல	தருளவேணும்),
	ரப்பாளனாயிருந்து	மனைவாழ்க்	(இனி) ஸம்ஸாரத்திலி
அங்கு	அந்த யஜ்ஞவாதத்தி	கையை	ருப்பை
	ல் நின்றே [கூட	வேண்டேன்	(நான்) விரும்பேன்.
அண்டமோடு	மேலுலகங்களோடு	வாழ்க்கை-ஸுகம்.	(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வாண்டுணும்) செவ்விப்பூமாலையைக்கொண்டு. (பண்டையித்யாதி) “முன்பு ராமபண்ணிவைத்த பாபங்களை யடையப்போக்கவேணும்” என்று திருவடிகளின்மேலே, (க) “ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ - ஸங்கைஸ்ஸாரணம்” என்கிறபடியே, தேவர்களும், மற்றும் திருவடிகளுக்கு நல்லராயிருப்பாரும் ஆஸ்ரயிக்க. (நின்று) அர்த்தித்துநின்று. பெற்ற அவிடநதன்னிலே நின்றே அண்டங்களோடேகூட பூமிப்பரப்பை யளந்துகொண்டவனே!

(ஆண்டாய்) நான் இதாவிஷயங்களிலே பாவனாறும் உண்பக்கலிலே வைமுக்கியம் பண்ணிப்போரா நிற்கச்செய்தே, இவ்வளவும்வா என் ஸத்தையழியாமல் நோக்கிக்கொண்டு போந்தவனே! (உன்னையித்

(க) மாங்களியஸ்தவம்.

௧௦௩௨ பெரியதிருமொழி, சு-பு, ௧௩தி, ௨-பா, அண்ணல்.

யாதி) நீ அநாதிகால ஸக்தையை நோக்கிக் கொடுபோந்ததிற்ப(4)லம்
நீயே பெறவேண்டியிருந்தாயாகில், என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்
ணியருளவேணும். (வேண்டேனியாதி) “இன்னமுமிவனுக்கு ஸம்
ஸாரவாஸநை சுழிந்ததில்லை” என்று இருக்கவேண்டா, எனக்குலோக
பாத்தரையில் ருசியில்லாமையைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும். (௧)

அரு — முதற்பாட்டு (வண்டித்யாதி). இந்தரன் கார்யம்செய்ய
வந்தபடியாலே, “సంస్కృతాణామపి భూతలస్థానా మనుజైర్గతా సేవభేదైః
స్తుక్తమాన్యః ప్రచకార సర్వదా మమాఽస్తు మాన్యే వివృద్ధయే హరిః-ஸங்கைஸ்
ஸూరాణామపి பூகலஸ்ததைஸ்ததா మறுஷ்டయர்க்கకదేశకేశకరైః! త్తదృశః
కీరమాన్యః ప్రకకార సర్వతా మమాస్తు మాన్యే వివృద్ధయే హరిః” என்
கிறபடியே முந்துற அமரரைச் சொல்லுகை உசிதமாகையால், “அமா
ரும், தொண்டரும்” என்று அவ்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸங்கை ரிக்
யாதி).

“அருளுதியேல்”- அருளவேண்டுமென்று கூட்டி அர்த்த மருளிக்கெய்
கிறார் (நீ அநாதிகால மித்யாதி). (௧)

மூ.— [உவனே
அண்ணல்செய்தலைகடல் கடைந்த, நனுள்கண்ணுதல் மருகண்ணக்கண்
விண்ணவமுதலான வழுதில்வருத் பெண்ணமுதுண்ட வெப்பெருமா
ஆண்டா புன்னைக் காண்பொருளினக்கருளுதியேல் [வே
வேண்டேன்பனைவார்க்கையை விண்ணகரமேயவனே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்ணல்செய்து	(தேவர்கள்பக்கல்) ஓளதார்யததைப் பண்ணி	கண்டவனே	பாத்த(ஸங்கல்பித்த) ருளினவனே!
அலைகடல்	அலைமோதாதின்ற ஸமுத்ததை	விண்ணவர்	தேவர்கள் சிந்த,
கடைந்து	மதநம்பண்ணி,	அமுதுஉண	அம்ருதபாநம் பண்டை
அதனுள்	(அக்காலத்தில்) அந்த ஸமுத்தத்தில் நின்றும் புறப்பட்ட	அமுதில்	(அந்த)அம்ருதத்தில் நின்றும்
நஞ்சு	விஷத்தை	வரும்	(ஸாரபூதையாய்க்கொண்டு) வாராதின்ற
றுதல்கண்	நெற்றிக்கண்ணினுள்	அமுது	(பாக்கியபூதையான
உணர்வு	ருத்ரன் விழுகும்படி	பெண்	பெரியபிராட்டியாரை
		உண்ட	(லபித்து) அருபவியா
		என்பெருமா	நின்றவனாய்
		ருள	எங்களுக்கு உபகாரக னுனவனே! (௩)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௧-பா, மானமுடைத்து. ௧௮௩௩.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உங்கள்	“உங்களுடைய	நந்தன்	(தமப்பனான) ஸ்ரீநந்தனாரும்
ஆயர்குலம்	இடைக்குலமானது	பணித்திலன்	(ஒன்று) அருளிச்செய்யப் பெற்றிலர்;
மானமுடை	மாநத்தையுடைய	நங்கைகரள்	ப (௨) வ்யரான பிள்ளைகளைப்பெற்று வளர்க்கும் பூர்த்தியையுடைய பெண்கள்!
த்து அதனால்	தாயகமால்		
பிறர்	அயலாருடைய		
மக்கள் தம்மை	பெண்கள் பக்கவிலே		
ஊனமுடையன	இழிதொழில்களை		
செய்யப்பெற	செய்யாதொழியவே		
ய் என்று	ஊன்” என்று		
இரப்பன்	(காலைப்பிடித்து) ப்ராந்திப்பேன்;		
	(அத்தனைபோக்கி)		
உரப்ப	பொடிந்துவாரத்தை		
	சொல்ல		
கில்லேன்	சக்தையாகிறிலேன்;		
நானும்	(தாயான) நானும்		
உரைத்திலே	(ஒன்று) சொல்லப்		
ன்	பெற்றிலேன்;		
		நான்என்செய் நான்செய்யக்கடவகேன் தென்?;	
		(இக்கண்ணபிரானுவன்,)	
		தானும் தானும்	
		ஒர்கன்னியும் ஒருகன்னியுமாய்க் கொண்டு	
		கேழுகத்து கீழண்டைவீட்டில்	
		தயிர தயிரை	
		கடைகின்றான் கடைந்து கொண்டிரா	
		போலும் நின்றான் போலும்.	

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மானமித்யாதி) எங்கேனுமோரிடத்திலே “சுருசுரு” என்னக்கேட்டால் பின்னைக்கொண்டு ஜீவியார்கள் மாநத்தாலே; ஆகையால் பிறருடையபெண்களை ஸம்போகசிந்திங்களை விளைத்துவிடப்பெறயென்று இங்ஙனே இரப்பன். (உரப்ப கில்லேன்) பொடியில் தீம்பிலே இரட்டிக்குமே; காலைப்பிடித்துஇரப்பன்; பொடிக்கிறிலேன்; நான் சொல்லிற்றைச்செய்தல், தமப்பனார் சொல்லிற்றைச்செய்தல் செய்யாதபருவமிதே உன்பருவம். நானும்

“உங்களாயர் குலம் - மானமுடைத்தாகையாலே - பிறர்மக்கள் தம்மை ஊன முடையன செய்யப்பெறய்” என்றவயம் திருவுள்ளம் பற்றித்தாத் பர்யமருளுகிறார். (எங்கேனுமித்யாதி). (சுருசுரு) ஏகாந்தமாகஅபவாதம் சொல்லுகை. உரப்புதல் இரட்டிக்கைக்கு ஹேதுவாமோ வென்ன; அவன் பருவம் அப்படிப்பட்டதென்று மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (நானித்யாதி),

க.அ.ந.சு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௨-பா, காலையெழுந்து.

சொல்லிற்றிலேன்; தமப்பனாரும் அருளிச்செய்திலர்; (நங்கைகள்) நீங்களுமெல்லாம் பிள்ளைபெறுவளர்க்கிறிகோளே, நான் இனிச் செய்வதென்? (தானுமித்யாதி) ஸ-உசகமாத்ரமேயன்றிக்கே காரக முமுண்டாயிருந்தது. (௧)

மு;—

காலையெழுந்துகடைந்தவிம்மொர்விற்கப் போகின்றேன்கண்டேபோ மாலைநுங்குஞ்சி நந்தன்மகனல்லால் மறுவளந்தாருமில்லை [னேன் மேலையசுத்துநங்காய் வந்துகாண்மின்சுள் வெண்ணெயெயன்றிருந்த பாலும்பதின்சூடும் கண்டிலேன் பாவியெனென்செய்கேனென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காலையெழுந்து	ப்ராதுகாலத்திலெழு	வந்தாரும்இல்	(என் அகத்தில்)
கடைந்த	கடைந்த	லை	வந்ததில்லை;
இம்மொர்	இந்தமொரை	மேலையசுத்து	மேலண்டையகத்தி
விற்க	விற்பதற்காக	லுள்ள	
போகின்றேன்	(தெருவேறப்) போகா	நங்காய்	யசோதைப்பிராட்டி!
	நின்றநான்,	வந்து	(என் அகமேற) வந்து
	(எனக்கெதிராகவந்	காண்மின்கள்	(கண்ணன்செய்ததை
	த கண்ணபிராணை)		ப்பார்க்கக்கடவை;
கண்டே	பார்த்தே	வெண்ணெயே	(கடைந்துவைத்த)
போனேன்	(இனி எவ்வளவாய்	ஆன்று	வெண்ணெயையே
	விளையுமோ வென்		யன்றிக்கே
	தஞ்சிப்)போனேன்;	பதின்சூடும்	பத்துக்குடங்களிலே
மலை	பூமாலையாலே	இருந்த	(கடைக்கக்காக) செ
நறு	பரிமளியாநின்றதுள்ள		மித்துவைத்திருந்த
குஞ்சி	மயிர்முடியையுடைய	பாலும்	பாலையும்
	னாய்	கண்டிலேன்	காண்கிறிலேன்;
நந்தன்	நீநந்தகோபருடைய	பாவியென்	மஹா பாபத்தைப்பண்
மகன்அல்லால்	குமாரனான கண்ண		னின் நான்
	னொருவனெழிய	என்செய்கேன்	என்ன செய்யக் கட
மந்து	மந்தொருவரும்	என்செய்கேன்.	[வேன்?

சுருகருகேட்டி நீ “இங்ஙனே என் செய்கேன்” என்கிறபதன்னென்ன வரு ளாகிருர் (ஸ்சகேத்யாதி). (காரகம்)காரணம். பெண்ணும் பிள்ளையுமாயிருந்து தயர்கடைந்தபடி கண்டால், இனி ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஸம்ஸய முண்டோ வென்று கருத்து. ... (௧)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௩-பா, தெள்ளியவாய். ௧௮௩௫

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (காலையெழுந்து) ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து ஹிதசிந்தைபண்ணுவாரைப்போலே. (கடைந்த) இவையடையப் பாழிலே போக்கவொண்ணாதே, போகாநிற்கச்செய்தே நடுவழியிலேகண்டு “இது எவ்வளவாய் விளையக்கூடவதோ?” என்று அஞ்சிப்போனேன்; (மாலையித்யாதி) ரக்ஷதத்வத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவனை யொழிய; செய்ததுக்கு நிவாரகரில்லாதவனையொழிய இதுசெய்யக்கூடவாரில்லை; (மேலேயகத்துநங்காய்) வந்தார்க்கு அறிவிக்குமது தவிர்த்து அழைத்துக்காட்ட வேண்டுமளவாய்வந்து விழுந்தது, கடைந்து சேமித்துவைத்த வெண்ணையெய்ந்துக்கே கடைகைக்கு யோக்யமான பாலுங்கூடக் கண்டிலேன். (பாவிதேயனியாதி) கோத(௧௭)நராகையாலே உபஜீவ்யம் கவ்யமாயிருக்குமிதே. அத்தை இழந்தால் பின்னைப்பொறுக்க மாட்டார்களிதே. (உ)

மூ:—

தெள்ளியவாசியாய் நங்கைகாளுநிமேலத்தடாநிறைந்த வெள்ளிமலையிருந்தாலொத்த வெண்ணையவாரிவிழுங்கியிட்ட கள்ளனுறங்குகின்றான் வந்துகாண்மின்கள் கையெல்லாம்நெய்வயிறு பிள்ளைபரமன்றிவ்வேழமூலகும் கொள்ளும்பெதைமேனென்செய்கேளு

அந்:—இரண்டாம்பாட்டு. (காலையித்யாதி) ஆனைச்சாத்தன் எழுந்திருக்கும்காலத்திலேவாசுநனுக்குழலாய்ச்சியொருத்தி-தயிர்கடைய, அவுளோடே தயிர்கடைந்து புறப்பட்டபழையைக்கண்டு, தாயானவள் அந்தரக்கையான ஒருத்தியோடே சொல்லி விசாரப்பட்டிக் கொண்டிருக்க, அந்தரம் கடைந்த மோரை விற்கவேணுமென்று கீழையகத்து குடும்பிநியானவள் புறப்பட்டுப் போய் வந்து வெண்ணையும் பாலுமிழந்த க்லேசாதிசயத்தாலே மேலேயகத்து நங்கையானயசோதையோடே முறைப்பட, அந்த தசையையுடையராய்த்தாமதுபவிக்கிறதென்று ஸங்கதி.

(ஒண்ணாதே) என்றவந்தரம் “என்று” என்று சேஷம். “அழைத்துக் காட்ட” என்றதுக்கு-மேலேயகத்து நங்கையான யசோதையைத்தானே அழைக்குமளவாய்; அத்தனை க்லேசமென்று கருத்து. “பதின் குடமிருந்தபாலம்” என்றவ்யம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் (கடைந்தவித்யாதி). (உ)

அந்:—மூன்றாம்பாட்டு. (தெள்ளியவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே கீழையகத்துநங்கையசோதையோடே முறைப்பட்டிருக்க, அங்கே பெருங்கூட்டமாக

கஅகக பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௩-பா, தெள்ளியவாய்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்கைகள் !—;		உறங்குகின்ற	உறங்காநின்றான்;
தெள்ளிய (அமுதவீழலினாலே)		ன்	
தெளிந்திரா நின்ற		வந்து காண்மின்கள்;—	
ள்ள		(செய்த களவைய	
வாய் திருப்பவளத்தை யு		றைக்கவொண்ணை	
டையனா		படி)	
சிறியான் இச்சிறுப் பிள்ளையான		கை எல்லாம் கைத்தலங்களடங்கலும்	
வன்,		நெய் நெய்யாயிராநின்றன ;	
உறிமேல உறியின்மேல் வைக்கப்		வயிறு (இவனுடைய) வயிறு	
தடா மிடாவிலே [பட்ட		னது	
நிறைந்த நிறைக்கப்பட்டும்		பிள்ளைபரம்அ பிள்ளைப் பருவத்துக்கு	
வெள்ளிமலை வெள்ளிமலையானது		ன்று நிய திறமுடைத்தா	
இருந்தாலொ இருந்தாற்போலிரா நி		யிருந்ததில்லை;	
த்த ன்றுள்ளதுமான		இவ்வேழுமுகும் இந்த ஸப்த லோகங்க	
வெண்ணெயை வெண்ணெயை		ளையும் [ளும்;	
யை		கொள்ளும் உள்ளேயடங்கக்கொள்	
வாரி (தன் தடங்கையா)வாரி		பேதையேன் அறிவிலியான நான்	
விழுங்கிவிட்டு விழுங்கிவிட்டு		என்செய்கேன் என்ன செய்யக் கட	
கள்வன் கள்ளத்தனத்தைக் கா		வேன். (௩)	
ட்டா நின்றவனும்			

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளியவாய்ச் சிறியான்) கண்ணுக்கு இருக்கிறபடியும் செயலிருக்கிறபடியும்காண். (நங்கைகளித்யாதி) மேலே தடாத்தன்னிலே வெள்ளிமலைபோலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வாரி அமுதுசெய்து “இவளைஎங்கனே இதுமேல் லும்படி” என்னும்படியாகத்தான் அறியாதாரைப்போலே கிடந்து உறங்காநின்றான். நீங்கெல்லாம் இத்தை வந்துபாருங்கோள். இவன் மறைக்கப்பார்த்தாலும் ப்ரியோஜனமில்லை, கையெல்லாம் நெய்யாயிருக்க; (பிள்ளைபரமன்று) இவன் பருவத்தளவல்ல வயிற் றின்பெருமை. வெண்ணெயையன்றிக்கே இவ்வேழுமுகும் கொள் ளீரூப்பாரை யெல்லாரையும் பார்த்து யசோதைதான் அவன் செய்தவதுக்கு முறைப்பட்டபடி யைத்தா மதுபவிக்கிறதென்று ஸங்கதி.

“தெள்ளியவாயில் அமுதவீழல் தெளிவுறுவனைய சிறியான்” என்று சுபதார்த்தமாய், “வந்து காண்மின்கள்” என்னுமளவுக்கும் கருத்தருளுகிறார் (கண்ணுக்கித்யாதி). கேட்ட பெருங்கூட்டத்திலே நீயும் எங்களைப்போலே

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௪-பா, மைநம்புவேல்கண். ௧௮௩௭

ளும். “இத்தயிரும்பாலும் பாழ்போகாமே ஒருபிள்ளைவேனுமென்
றன்றோ நீபெற்றது. அவன் இப்போது அமுதுசெய்தானாகில் நீ
இப்படிபடுகிறதென்” என்ன; (பேதையேனென் செய்கேனே) “அவ
னுக்கு இது ஸாத்மியா தொழியில் செய்வதென்” என்றன்றோ
அஞ்சுகிறது நான். (௩)

மூ;—

மைநம்புவேல்கண் நல்லாள் முன்னம்பெற்றவனாவண்ணநன் மா
தன்நம்பிநம்பியுமிங்கு வளர்ந்த தவனிலைசெய்தறியான் [மேனி
பொய்ச்சம்பிபுள்ளுவன் கள்வம்பொதியறைப் போகின்றவாதவழந்திட்டு
இந்நம்பிநம்பியா ஆய்ச்சியர்க் குய்வில்லை யென்செய்கேனென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மை நம்பு	அஞ்ஜனமணிந்த	இவை	இவ்வாறான தீம்புகளை
வேல்	வேல்போன்ற	செய்தறியான்	செய்ததில்லை;
கண்	கண்களையுடையளாய்,	பொய் நம்பி	பொய்யால் குறைவற்ற
நல்லாள்	ஆத்ம குணங்களை யு டையளான தேவ கிப் பிராட்டி.	புள்ளுவன்	வஞ்சகரில் தலைவனாய்
பெற்ற	பெற்ற	கள்வம்	களத்தனத்துக்கு
வளைவண்ணம்	சங்க (சங்க) த்தின் நிற் த்தை யுடைத்தாய்	பொதியறை	ஒரு கொள்கலமாயிருந் துள்ள இக்கண்ணபி ரான்,
நல்	விலக்ஷணமாய்		(தான் களவு செய் யாதவன் போலே)
யா	மாண்மையை யுடைத் தான்	தவழந்திட்டு	தவழந்து
மேனி	திருமேனியை யுடைய	போகின்ற ஆ	போகிறபடிஎன்தான்!;
தன்நம்பி நம்பி	நம்பி முத்தபிரானும்	இந்நம்பி	நிரபேக்ஷண இவன்
யும்		நம்பியா	(இப்படி தீம்பால்) பூர் ணனும் போதைக்கு
முன்னம்	முற்காலத்திலே	ஆய்ச்சியர்க்கு	(ஆபல்களான) இடை ச்சிகளுக்கு
இங்கு	இவ்வாய்ப்பாடியில்	உய்வு இல்லை	உஜ்ஜீவிக் கவழியில்லை;
வளர்ந்தது	வளர்ந்த துண்டு;	என்செய்கேன்	என்செய்கேனே. (௪)
அவன்	அவன்		

வெண்ணெய்க்காக முறையிடப்போமோ? என்ன; “அதுவன்று என்கருத்
து” என்று சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம் “பேதையேனித்யாதிக்கு” என்
றருளுகிறார் (இத்தயிருமித்யாதி). (௩)

கஅகஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, ௫-பா, தந்தைபுகுந்திலன்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மைநம்பித்யாதி) மைபற்றின - அஜ்ஜநம் பற்றின வேல்போலேயாயிற்றுக் கண்ணில் † கருமையும் புகருமிருக்கிறபடி. அவ்வளவல்லாத ஆத்மகுணத்தையுடையவன்பெற்ற. (வளைவண்ண நன்மாமேனி) சங்கவர்ணனாயிதே நம்பிமூற்ற பிரானிருப்பது. தன்தமையன் தீம்பால் குறையற்றானொருவனாதே. அவன் முற்காலத்திலே இங்கு விளையாடித்திரியும்போது நாங்கள் இப்பாடு பட்டறியோம்.

(பொய்கம்பி) பொய்யால் குறைவற்றிருக்கிறவன். (புள்ளுவன்) கண்ணி வைப்பாரைப்போலே கடைகிறபோதேதுடங்கி “இவர்கள் எங்கேவைப்பார்களோ?” என்று அடியொற்றிக்கொண்டு திரியாநிற்குமாயிற்று. (கள்வம்பொதியுடா) களவிட்டு வைகைக்கொரு கொள்கலம். (போகின்றவாதவழந்து) இக்களவைச்செய்து தான்ல்லாதாரைப்போலே தவழாநிற்கும். (இந்கம்பி நம்பியாலாய்ச்சிபார்க்குய்வில்லை) நிரபேகஷ்ண இவன் இவனாக, இவ்வூரில் இடைச்சிகளுக்கு உஜ்ஜீவிக்கவிராகில்லை. (என்செய்கேனியாதி) இவாகன்கீழே எங்கனே நான் இவ்வூரில் குடிசிடக்கும்படி. (ச)

மூ;—

தந்தைபுகுந்திலன் நானிங்கிருந்திலேன் தோழிமாநாமுமில்லை
சந்தமலர்க்குமுலான் தனியேவ்ளையாடு மிடங்குறுகிப்

பந்துபறித்துத் துகில் பற்றிக்கீறிப் படிநன்படி அசெய்யும்
நந்தன்மலைக்கிங்கென் கடலோம் நங்காயென் செய்கெனன் செய்கேனோ?

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (மையித்யாதி) சீழில்பாட்டில் மயசோதைப் பிராட்டி சீழையகத்துநங்கைக்கு உத்தரமாம்படி எல்லாரையும் பார்த்துந தானும் இழந்தபடி சொல்லிவிட்டாள்; அதைக் கேட்டுக் கழையகத்து நங்கை மறுமாற்றம் காணாமையால், வாய்வந்தபடி பழித்துக்கொண்டு நயம்மூத்த பிராணைக்கொண்டாடி, “இனி ஒருததருகுகும் இங்கேயிருந்து பழையகவரவில்லை” என்று கொண்டு, வெறுத்துக்கொள்ளுகிற படியைத் தாமதுபயிக்குறென்று வைகத்.

“நல்லான்” என்றதுக்கு - தாத்பர்யம் (அவ்வளவிய்யாதி).

(கண்ணிவைப்பார்) வலைவைப்பா. (இவாகா) ராமக்ருஷ்ணர்கள். (ச)

† (பா) பெருமையும் கூர்மையும்.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௫௮பா, தந்தைபுகுந்திலன். ௧௮௩௯

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	பூர்ணையான யசோதா	இடம்	ப்ரதேசத்திலே
	ய்!	குறுகி	சென்றகிட்டி, (அவள்
தந்தை	(இப்பெண்பிள்ளையின்)		அடித்துக் கொண்
	தம்ப்பனார் [லர்;	பந்து	பந்தை [டிருந்த)
புகுந்திலன்	வீட்டில் ப்ரவேசித்தி	பறித்து	பறித்தும்
நான்	(தாயான) நானும்	துகில்	பரியட்டத்தை
இங்கு	இந்த வீட்டில்	பற்றிக்கீறி	பிடித்துக் கிழித்தும்
இருந்திலேன்	இருந்தேனில்லை;		(ஆகஇப்படிப்பட்ட)
தோழியார்	தோழியார்களில்	படிநூ	தீம்புகளை
ஆரும்	ஒருத்தியும்	செய்யும்	செய்யாநின்ற
இல்லை	(அருகில்) இருந்திலன்;	படிநன்	தூ(ஸ்)ர்த்தனய்
சந்தம்	பரியமாம்பரிக்க	நந்தனமதலைக்	நந்தகோபர் குமாரனா
மலர்	பூக்களணிந்த	கு	ன கண்ணனிட
குழலாள்	மயிர்முடியை யுடைய		யாட்டத்திலே
	என் பெண்பிள்ளை	இங்கு	இவ்விடத்தில்
தனியே	அத்விதீயையாய்	என்கடவோம்	என்செய்யக்கடவோம்;
விளையாடும்	விளையாடாநின்ற	என்செய்கேன்!	என்செய்கேனோ?(டு)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) சொன்னபடியே தலைக்கட்டிற்று. இவர்கள் தம்ப்பனார் புகுந்திலர்; நானும் இங்கிருந்தேன்; (தோழிமாநாருமில்லை) கூட்டிக்கொடுக்கைக்குத் தோழி மாநுமில்லை. இவள்தான் பெண்பிறந்தார் தனியே விளையாடுமிடம்

அந்;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கீழையகத்து நங்கைமுறையிட்டுக் கொண்டிருக்கச்செய்தே ஏதேனும் சொல்லி, அசலகத் தார் ஏதேனும்பேசக்கேட்க மாட்டாத வந்தயசோதைப்பிராட்டியோடே மற் றும் அசலகததொருத்தி பெண்ணைக்களவு சுண்டபடியைச்சொல்லி முறைப் பட அத்தசையையு மதுபவிக்கிரூரென்று ஸங்கதி.

பாட்டில் ப்ரமேயத்தையெல்லாம் கடாவித்து, கீழ்ப்பாட்டில் “ஆய்ச்சி யார்க்கு உய்வில்லை” என்றனையும் திருவுள்ளத்திலோடி வ்யாக்யாதாவின் கூடு பாடாகத் தாத்தர்யம் (பொன்னவித்யாதி). “இங்கென்கடவோம்” என்று பஹுவசநமாயிருக்கையாலே தன் பெண்ணைப் படுத்தினபடி எல்லார்க்கு மொக்கு மென்கிரூளாகையாலே அருளுகிரூர் (இவர்களென்று); - பெண்க ளென்றபடி. (டு)

கஅச௦ பெரியதிருமொழி, க௦-ப; ஏ-தி, சு-பா, மண்மகள்கேள்வன்.

பார்த்துக்கொடுத்திரியும். அவர்களோடே சென்றுகிட்டிப் பந்தைப் பறித்தும், பரியட்டங்களைக்கிழித்தும். (படிமன்) பின்பு சொல்ல வொண்ணாதபடி களவுசெய்யும். (நந்தன்மதலைக்கு) ப்ரபுக்கள் கீழ் குடியிருக்க வொண்ணாதே ஸாதுக்களுக்கு. (ரு)

மூ;—

மண்மகள்கேள்வன் மலர்மங்கைநாயகன் நந்தன்பெற்றமதலை அண்ணலிலைக்குமுலாதி நம்சேரிக்கே † யல்லிஸ்தான் வந்தபின்னைக் கண்மலர்சோர்ந்து முலைவந்துவிம்மிக் கமலச் செவ்வாய்வெருப்ப என்மகள்வண்ணமிருக்கின்றவா நங்கா யென்செய்கே நென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	பூர்ணையான யசோதா	வந்தபின்னை	வந்தபிறகு,
மண்மகள்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு[ய்]	கண்மலர்	நயநகமலமானது
கேள்வன்	வல்லபனாய்,	சோர்ந்து	மிகவும் வதங்கி
மலர்மங்கை	தாமரைமலரில் திருவ	முலை	முலைகளானவை
	வதரித்தருளின ஸ்ரீ	வந்து விம்மி	நெறித்துக்கிளர்ந்து
நாயகன்	நாயகனாய், [தேவிக்கு	கமலம்	தாமரைபோலே
நந்தன்	ஸ்ரீநந்தகோபர்	செம்	சிவந்திருந்துள்ள
பெற்ற	பெற்ற	வாய்	அதரமானது
மதலை	சிறுப்பிள்ளையாய்,	வெருப்ப	(ஆத்தஸாரமாய்ப் போ
அண்ணல் தா	ஸர்வசேஷியான கண்		கையாலே) வெரு
ன்	ண்பிராளுனவன்,		மையைக் காட்ட
இலை	இலையாலான	என் மகள்	என்னுடைய பெண்பி
குழல்	முரளியை	வண்ணம்	நிறமானது [ள்ளையின்
ஊதி	ஊதிக்கொண்டு	இருக்கின்றஆ	(வைவர்ணயப்பட்டு)
அல்லில்	இரவில் [ற		இருந்தபடி பாராய்;
நம்சேரிக்கே	நம்முடைய சேரியே	என் செய்கேன்!	என்செய்கேனே.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மண்மகளித்யாதி) தாய்மாரும் தாய்

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (மண்மகளித்யாதி) கீழை அசலகத்தாள் பூசவிட்டாள்; அப்போதே அசல்சேரியில் நங்கை தன்மகளிருக்கின்றவற்றைச் சொல்லிக்கூப்பிட, அந்தத் தசையையடைந்து அநுபவிக்கிறாரென்றுஸங்கதி.

அசல்சேரியானவளுக்கு ஸ்ரீபூவல்லபனென்னுமது தெரிந்தபடியென்னை; அதுக்கு இரண்டுவகையாக வருளுகிறார் (தாய்மாரித்யாதி). தாலா

† (பா) அல்லுற்றான்.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, சாதலும், கடுச்சு

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (காதலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-ஸகலயஜ்ஞா
“ராத்யனா நீயே எனக்கருளவேணுமென்றார்; இதில் - ஆழ்வார்! ஸகல
யாகங்களைப் பண்ணி அந்தணர் ஸவர்க்காதி பலங்களைப் பராபிக்க, நீரொ
ருவரும் “வேண்டேன்” என்கிறது என் கொண்டென்ன வருளிச்செய்
கிறுரென்று ஸங்கதி.

விவரணம் (ஸ்தீரீகரித்யாதி). கீழ்- வாக்யார்த்த மருளிச்செய்து தாத்
பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அந்த ஸம்ஸலேஷந்தா நித்யாதி). . . . (அ)

மூ.— [தேன்
சாதலும்பிறத்தலு மென்றிவற்றைக் காதல்செய்யாதுனகமுலடைந்
ஒதல்செய் நான்மறையாகி யும்பராதல்செய் மூவுருவானவனே
ஆண்டாயுண்ணைக்காண்பதோ ருருளைக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒதல்செய்	அத்யயநம் பண்ணப் படாநின்ற	சாதலும்	மரணமும்
நால்மறையாகி	நாலு வேதங்களுக்கு ம் நிர்வாககனாய்	பிறத்தலும்	ஜநமும்
உம்பராதல்	தேவர்களில் ப்ரதாந ராக	என்று	என்று சொல்லப்படு கிற துக்க பரம்ப ரையை ஆராய்ந்து
செய்	பண்ணப்பட்ட	இவற்றை	இந்த ஜகநாதிகளை
மூவுருஆனவ	ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்	காதல்செய்	விரு ம் பாதவனாய்க்
னே	களைச் சரீரமாக உடையவனே!	யாது	கொண்டு
		உனகமல்	தேவரீர் திருவடிகளை
		அடைந்தேன்	ஆஸ்ரயித்தேன். (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சாதல்) மரணஸமயத்திலே படும்
வ்யஸநம், பின்பு நரகாதுபவம் பண்ணிப்படும் வ்யஸநம், பஞ்சாக்கி
வித்யையில் சொல்லுகிறபடியே கர்ப்பரூபத்தாலே படக்கடவ வ்யஸ
நம், இவற்றை அதுஸந்தித்து ஜந்மாதிகளில் ஆசைபண்ணாதே,
இவற்றைத் தவிர்த்தருளும் தேவர் திருவடிகளை வந்துகிட்டினேன்.
இவற்றை ஆநரிப்பாருண்டோ வென்னில்; “அநிஷ்டாவஹமான ஜந்
மாதிகளைக் கழித்துக்கொள்வான் பகவத்ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணி”
என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லாநிற்க, அது செய்யாதபோதே, இத்தை
ஆதரித்தார்களா மித்தனையிதே. (ஒதல்) என்று மொக்க இத்யே போர
க்கடலுதாகையாலே, நிர்ந்தோஷமாயிருந்துள்ள வேதங்களை விபூதி
யாக வுடையையாய், தேவர்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநராய், அதிகாரி

புருஷர்களா யிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளைச் சரீரதயா சேஷமாக உடையவனே!

(ஆண்டாய்) எனக்கு இங்ஙனே யிருப்பதோரு அதிகாரத்தைத் தந்து, காற்கட்டாமது எனக்கு வேண்டா. (வேண்டேன்) அவர்கள்தி காரங்களில் எனக்கு ருசியில்லை. (சு)

அரு—ஒன்பராம்பாட்டு (சாதவிர்பாதி) நாட்டிலே இளையவர் கல வியே புருஷார் துடனனு ஊரவச் ஸாலோக்யத்துக்கு யத்நம்பண்ண நிற்சு, நீர் அதுக்கு வெருவுகைக்கு மூலமேதென்ன வருளிச்செய்கிறாரென் னு ஸங்கதி.

“உம்பராதல்” உம்பராக - மேலாக, ப்ரதாநராக, செய்யப்பட்ட மூவுருவையும் சரீரமாக வுடையவனே யென்றருளிச் செய்திறர் (தேவர்க ளுக்கெல்லா மித்யாதி) (சு)

மூ.—பூமரு பொழிலணி விண்ணகர்மேல்

காமரு சீர்க்கலிகன்றி சொன்ன

பாமரு தமிழிவை பாடவல்லார்

வாமந னாடினை மருவுவோ.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ மரு	பூக்கள் பொருந்தின (எப்போதும்புவா ரின்ற)	பாமரு	அழகிய பாசுரங்கள் நிறைந்த
பொழிச்	சோலைகளை யு	தமிழ் இவை	த்ராவிடருபமான இ ந்தப் பத்துப்பாட்
அணி	அலங்காரமாக வுடை		டையும் [கள்,
விண்ணகர்	திரு விண்ணகரென்	பாடவல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
மேல்	னும் திவ்யதேச வி	வாமநன்	வாமநாவதாரம் பண்
	ஷயமாக,		ணின் ஸர்வேஸ்வ
காமரு	ஆசைப்படத்தக்க		ரஹுடைய
சீர்	தூய்மைவழியையு	இணை அடி	ஒன் றோ டொன்று
கலிகன்றி	ஆழ்வா யுடைய		சேர்ந்திருக்கிற தி
சொன்ன	அருளிச்செய்த		ருவழிகளை
		மருவுவர்	கிட்டப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்ரதாம்பாட்டு. (பூமருவித்யாதி) பூமாருத பொழிலா லே அலங்கருதமாயிருந்துள்ள திருவிண்ணகர்மேலே சொல்லிற்று.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, பொறுத்தேன்பரவேசம். ௧௦௪௩.

நித்யவஸந்தமான திருவிண்ணகர்மேலே, (காமரு) காமரப்படுவதாய் - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹம் பண்ணவேண்டும்படியான வைஷ்ணவஸ்ரீ யையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, நல்ல ச(ர்)ந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான இவற்றை அப்பவிக் கவல்லவர்கள். (வாமநனடி) இவர் “வேண்டேன்” என்றத்தைத் தவிர்த்து, “அருளுதியேல்” என்றபேற் றைப்பெறுவர்.... ... (௧)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பூவிய்யாதி) தாத்தாப் ப மருளிச்செய்திருர் (சித்யேத்யாதி). (இவர்) ஆழ்வார். (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ர ம ப த் து இ ர ண் ட ா ந் தி ரு மொழி

பொறுத்தேன்பரவேசம்.

வ்யா.—ஸம்ஸாரத்தில் தமக்குண்டான அருசியை விண்ணப் பம்செய்தார்; விண்ணப்பம் செய்யச்செய்தேயும் கடுகவந்து அதைத் தவிர்த்துத் தன்னைக்கொடுத்துக்கொடு நிற்றக்கண்டிலர்; காணாமையா லே, “முன்பு அநாதிகாலம் அவற்றைவிரும்பிக் தன்னைநெகிழ்ந்து போந்தோம், இப்போதும் அவ்வாஸநையைக்கொண்டு அவற்றை விரு ம்பித்தனை நெகிழ்த்திருந்தோம்” என்று நினைத்திருந்தானாக வே ணும்; பூர்வவ்ருத்தத்தை ஸ்மரிப்பித்து, அதில் எனக்கு ருசியில்லை யென்னுமிடத்தை ஸர்வஜ்ஞன் திருவுள்ளத்திலே படுத்திக் கடுகக் கிட்டலாவதொரு ஸாதநத்தைப் பரிசுஷித்துக் கொடுநிற்கவேணுமெ ன்று பார்த்து; அதுக்குறுப்பாக, அநாதிகாலம் தாம் ஸம்ஸாரத்துப் போந்தபடியையும், அதுதன்னில் ஜந்ம பரம்பரைகளிலே கைகழிந் தபடியையும், அர்த்தகாமங்களை விரும்பிப் போந்தபடியையும், இந்த

கௌச பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி; சு-பர், பொறுத்தேன்.

ரிய வஸ்யனும்ப் போந்தபடியையும், இப்போது மேல் வரக்கடவ தான நரகாதுபவத்தை நினைத்து அஞ்சுகிறபடியையும் விண்ணப் பம்செய்து, “இவை என்னால் கழித்துக்கொள்ளலாவதன்றிக்கே யிரு ந்தது, என்னுடைய இக்குற்றங்களொன்றையும் பாராதே தேவரோ மெண்டான நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையே பார்த்துப் பிராட்டி புருஷகா ரமாக என்னை ஸ்லீகரித்தருளவேணும்” என்று திருவடிகளிலே விழு ந்து சரணம் புகுகிறார். *

அரு.—பொறுத்தேன் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் ஒருகால் சொ ன்ணப்போலே ஒன்பதின்கால் “மனைவாழ்க்கையை-வேண்டேன்” என்ற இவர், இத்திருமொழியில் பூர்வ வருத்தத்தைச் சொல்லி சரணம் புகுரு வானென்? என்னும் சங்கையிலே, அநாதிகாலம் மனைவாழ்க்கையிலே வா ஸனைபண்ணி இப்போதாக “வேண்டேன்” என்றால் இது ஸஹ்ருத்யோக்தி யாமோ என்னும் நினைவாலே வைத்தானாக வேணுமென்று அவற்றையெல் லாம் தாமெசொல்லிச் சரணம்புகுகிறார் என்னும் ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஸாரத்தி லித்யாதி). *

மூ.—பொறுத்தேன் புன்சொல்லெஞ்சில் பொருளின்பமென விரண்டு மிறுத்தேனைம்புலன்கட்கடனாயின வாயிலொட்டி யறுத்தேனாவச்செற்ற மவைதன்னை மனத்ததற்றி வெறுத்தேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புன்சொல்	(பிறர்சொல்லும்) ஓரீ நோக்கிகளை.	அவைதன்னை	ஆகிய அவற்றை
நெஞ்சில்	மனஸ்விலே	வாயிலொட்டி	ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி
பொறுத்தேன்	ஸஹிததிருந்தேன்,	அறுத்தேன்	அதுஷ்ட்டாநபர்யந்த
ஐம்புலன்கள்	பஞ்சேந்திரியங்களுக் கும்,	மாக நிறைவேற்றி	னேன்;
கடனாயின	கடன்போலே வைத் (ஐடி) மாய் ப்ரா	மனத்து	(அந்த ப்ரேமத்வேஷ ங்களை)மனஸ்விலே
பொருள்	அத்தம் [ப்தமான	அகற்றி	அகலப்பண்ணி (விஸ் தரிக்கச்செய்து)
இன்பம்	காமம்	வெறுத்தேன்	(பின்பு) ஜுகுப்ஸித் தேன்,
என இரண்டு	என்று சொல்லப்படு ம்	திருவிண்ண	திருவிண்ணக ரென் னும் திவ்யதேசத்தில்
இறுத்தேன்	கொடுத்தேன்;	கர்	பொருந்தியிருக்கும்
ஆர்வம்	(அதுகூலரிடத்தில்) ப்ரீதி	மேயவனே	ஸர்வேஸ்வரனே !
செறறம்	(ப்ரதிசூலரிடத்தில்) தவேஷம்	நின் அடைந் தேன்	உன்னைச் சரணமாக வடைந்தேன். (க)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, சு-பா, பொறுத்தேன். ௧௦௪௫

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொறுத்தேன்) ஸம்ஸாரிகளை “பந்துக் கள்” என்று நினைத்திருந்தால், அவர்கள் தாங்கள் சத்ருக்களாயிருக்கச் செய்தேயும், அண்ணியாரைப்போலே வர்த்தித்து, இவன்பண்ணின் உபகாரங்களைக் கொண்டு, உபகரியாதானாக வார்த்தை சொன்னால், “இவர்கள் வேறுசிலரை இவ்வார்த்தை சொல்லாநின்றார்களோ, நம்மை இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று நம்மோடுண்டான உறவில் ஊற்ற மன்றோ” என்று, அவர்கள் சொல்லும் புல்லியசொற்களை ஸஹித்துப் போந்தேனென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகனாய், புண்டரீகாக்ஷனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்துதிக்கக்கடவ பாகுரங்களைக்கொண்டு, (௧) “பாரிலோர்பற்றையை” என்கிறபடியே த்ருண ஸமனாயிருக்கிற க்ஷுத்ராளை, (௨) “பனியிருங்குழல்கள்” என்றும் (௩) “சுந்தரத்தோள்” என்றும் சொல்லிக்கவிபாடும்படி, புல்லியசொற்களை நெஞ்சிலே தரித்துப் போந்தேனென்னுதல். சொல்லுக்குப்புன்மை, விஷயத்தைப்பற்ற வருமதிதே.

(பொருளியாதி)சிலரை பந்துக்களாக நினைத்திருந்தால், அவர்களுக்கு உபகரிக்கும்போது அர்த்தம்வேணுமே; பிறரைக்கவிபாடுவது அர்த்தத்துக்காகவிதே; ஆகையாலே, ஸ்ரோத்ராதிகளுக்குப் பராப்தமாயிருக்கிற அர்த்த காமங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டையும், கடமை இறுப்பாரைப்போலே அவற்றாலேபரி பூ(ஷு)தனய்க் கொடுத்துப்போந்தேன்; இப்படி அர்த்தகாமமணம் பண்ணப்படுகால், அதுக்கு ஸஹகரித்தவர்களுக்கு ஸ்நேஹித்து வாழ்விக்கக்கடவென்றும், அதுக்கு விரோதத்தைப்பண்ணினாரச் செற்று முடிக்கக்கடவென்றும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அந்தஸங்கல்பத்தை அதுஷ்ட்டாரபர்யந்தமாக்கித் தலைக்கட்டிப்போந்தேன்; பொருளின்பமென விரண்டு மிறுத்தேன்.

(அவைதன்னைமனத்தகற்றி) இப்படி நெடுநான் வாஸநைபண்ணிப் போந்த இவற்றைக் கழித்துக்கொள்ளப்பார்த்து, அது என்னால் செய்து தலைக்கட்டப்போகாதாகையாலே, வெறுத்துவந்து உன் திருவடிகளைப் பற்றினேனென்னுதல்; அன்றிக்கே இவைதன்னை ஸங்கல்பிக்குமித்தனைபோக்கி இவனால் அதுஷ்ட்டித்துத் தலைக்கட்டப் போகாதே; வாஸநையாலே அவைதான் நெஞ்சிலேபட்டுக்கிடக்குமே;

(௧) தி-வாய்-ந-க-எ. (௨) தி-வாய்-க-க-ந. (௩) ந-தி-க-க.

௧௨௪௯ பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, க-பா, பொறுத்தேன்.

அவற்றை ஹ்ருதயத்திலே விரிய விட்டுக்கூட்டுபூரித்து. “அவைதன்னை” என்று-சாக த்யேஷங்களை. (பொறுத்தேன்) அதுதான் பின்னை சோக மோஹங்களுடோ தலைக்கட்டுமிறே; அத்தாலே வந்து தேவர்திருவடி களிலே சரணம்புகுந்தேன். (திருவிண்ணகர்) இவன் இப்போது செய்கிற இவை விபாகத்தில் அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டக்கடவது; அப்போதாக “சுக்கிடத்திட்டிண்டோ” என்பாரைப்போலே, நமக்குத்தஞ்சமாவாரா? என்று ஆராயக்கடவன், அவ்வளவில் நாம் தூரஸ்த்தாக வொண்ணாது என்று, நான் விபரீதத்திலே கைவளருகிறநாளே தொடங்கி எண்ணித் திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்திஷிதனாகையாலே திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன் என்னுமளவுமாய்த்திறே இங்குவந்து நின்றது. (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பொறுத்தேனீயாதி) “புன்சொல் - நெஞ்சில்-பொறுத்தேன்” என்று அந்வயித்து, “நெஞ்சில்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேது பூர்வகம் தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாசிகளை யித்யாதி). லோகோக்கியன்றியே “சொல்” என்றது - கவிகளாய், அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

இவ்வர்த்தத்யத்துக்கும் சேரத் தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சிவரை யித்யாதி). “ஐம்புலன்கட் கடனாயின - பொருளின் ப மென விரண்டும் இறுத்தேன்” என்று அந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி). இத்தால் - பந்துக்களுக்காக இறுத்தேனென்று முந்தின வர்த்தத்துக்குத் தாற்பர்யமும், ஐம்புலன்கட்காக இறுத்தேனென்று இரண்டா மர்த்தத்துக்கு அதுகுணமாகத் தாற்பர்யமும் கண்டுகொள்வது. “ஆர்வச்செற்றத்தை - வாயிலொட்டி யறுத்தேன்” என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி).

“அவைதன்னை” என்றது - “பொருளின்பம்” என்றவற்றை யாதல், ஆர்வச்செற்றங்களைச் சொல்லுதல்; ஆக, இரண்டியோஜனையருளிச்செய்கிறார் (இப்படி நெடுநாளித்யாதி). “மனத்தகற்றி” என்றதுக்கு - பொருளின்பங்களை மனத்திலின்றும் அகலும்படி பண்ணியென்றதால், ஆர்வச்செற்றங்களை மனத்திலே, அகல - விஸ்த்ருதமாகப் பண்ணி யென்றதால் சொல்லலாமென்று கருத்து (சுக்கிடத்திட்டிண்டோ) என்றது - ஒருசெட்டி அக்கரைக்குப் போகாநிற்க, ஒ-க்காரன் காசுசெட்டி, “நான் என்காலாலே நடந்து போகாநிற்கச் செய்தே உனக்குக் காசு ஏது” என்று போனான், திரும்பிவரும்போது நடடாற்றிலே வருகிறவளவிலே மார்மட்டுக் கழுத்துமட்டாக, அப்போது பயப்பட்டு “சுக்கிடத்தேன், திட்டிண்டோ - திடருண்டோ” என்றானும்; அந்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - இச்சே

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, உ-பா, மறந்தேன். ௧௦௪௩

தரணும் ஏற்கவே விசாரியாமல் ஆபத்து வந்தவேளையிலே தேடுவன், அப்
போ தாகவொண்ணாது என்று திருவிண்ணகரில் ஏற்கவேவந்து சின்னான்
என்றதாய்த்து. (க)

மூ.—மறந்தேனுண்ணை முன்னம் மறந்த மதியின் மனத்தால்

இறந்தே நெத்தனையு மதனாவிடும்பைக் குழியில்

பிறந்தே யெய்த்தொழிந்தேன் பெருமான் திருமார்பா

சிறந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உண்ணை	எப்போதும்நினைக்கத் தக்க உண்ணை	பிறந்தே	இடைவிடாத ஜந(ம ரண)ங்களை யுடை
முன்னம்	அநாதிகாலமாக [ன்,	யய்த்து	யனுய்க்கொண்டு
மறந்தேன்	நினையாதொழிந்தே (அதுக்குமேலே)	ஒழிந்தேன்	இளைத்து (சக்தியற்ற வனாய்க் கொண்டு)
மறந்த	நினையாதொழிந்தே னென்கிற	பெருமான்	ஸ்வபதாதத்தில் நின்று ம் கிவருத்தனானே
மதியில்	ஜ்ஞாந (அதுதாப)மு யில்லாத [கையால்	திருமார்பா	ஸ்வாமியே! [ன், புருஷகார பூதையா
மனத்தால்	மறஸ்ஸை யுடையேனா		ன பிராட்டியைத்
எத்தனையும்	மிகவும் (அசித்ததைக்கா ட்டிலும்)		திருமார்பிலே யு டையவனே! (இப் போது)
இறந்தேன்	கைகழியப் போந்தே ன்; (கிக்குஷ்டனா	நின் அடிக்கே	உன் திருவடிகளுக்கே (ஆட்பட)
அதனால்	ஆகையாலே[னேன்)	சிறந்தேன்	தகுந்தவனானேன்;
இடம்பை	துக்கருபமான	திருவிண்ணகர்	மேயவனே! (உ)
குழியில்	கர்ப்பத்தில்		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. இத்தனையோ செய்தகுற்றமென்ன,
(மறந்தேனுண்ணை முன்னம்) அந்தப்பொருளின் பங்களோபாதி உண்ணை
யும் ஒருமூலையிலே ஆதரித்துக்கொடுப்போரப் பெற்றிலேன். அது செ
ய்து போந்தாராகில் அப்போதைக்கிப்போது அவற்றுக்குப் பரிஹா
ரம் பண்ணினாலாவரே. (மறந்தேன்) யாதொரு விஷயம்விடாதே நினை
க்கவாக்கும். அதுதொன்றையும் மறந்துபோந்தேன். மதுரையிலே நிர்
வஹியாநிற்கச்செய்தே, ஒப்பிலாதபெருமாள் (க) “*देवैः सारथ्येन*
सुखा - त्र्येययो नारायणस्सदा” என்கிறவிஷயத்தையாகாதே மற
ந்துபோந்தது” என்றார். அல்லாதவை செய்தபடிசெய்ய, உண்ணை முன்

கௌசு பெரியதிருமொழி கூ-ப, உ-தி, உ-பா, மறந்தேன்.

துறமுன்னம் மறந்துகொடுகின்றேனென்னுதல்; அன்றிக்கே, அநாதிகாலம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல். இம்மறப்புப்போருகிறது நெடுநாளுண்டாகில், உன்னை முன்னம் மறந்திலேன் என்றன்றோ சொல்லவடுப்பது என்னில்; அதுவேண்டாவாய்த்து, “உன்னை” என்கிறவிடத்திலே ஸம்பந்தத்தை ஸ்மரித்தவராகையாலே; ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமேயாகையாலே, முன்பு நெடுநாள் மறந்துபோரச்செய்தேயும் சிலநாள் ஸ்மரித்து மறந்தாப்போலே யிருக்கத் தோற்றிற்று.

* கலங்காப் பெருநகரத்தன்னிலே யிருந்து மறக்கிறதன்றிறே, ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து மறக்கை குற்றமோவென்ன; அவ்வளவையென்று, நான் சேதநனாகப்பெற்றிலே நென்கிறார். சேதநனாகில் “மறந்தோம்” என்னும் அதுதாபம் பிறக்கவேணுமிதே மறந்தால்; “மறந்தோம்” என்கைக்கு யோக்யதையிலையிதே அசித்துக்கு; சித்துக்கு ஜ்ஞாந்ருத்வ மாகிறது - ஜ்ஞாநகுணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாகையிதே; அக்குணங்கள் தன்பக்கல் காணாமையாலே அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமுண்டாகப்பெற்றதில்லை. மறந்தோமென்கிற மதியில்லாத நெஞ்சையுடையெனென்கையாலே - அதுதாபருபஜ்ஞாநமும் பிறக்கைக்கு த்வாரம் மநஸ்வரிதே; அதில்லாமையாலே (இறந்தேனெத்தனையும்) அசித்துக்கும் அவ்வருகேயானேன். முதலிலே நினைக்கைக்கும் யோக்யதையிலையிதே அசித்துக்கு; சித்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், நினையாமையாலே அசித்துக்கும் அவ்வருகே கை கழியப்போனேன். (க) “எஸஸ்ஸீ - அஸந்நேவ” என்று ப்ரமாணங்களும் சொல்லலாம்படியானேன். உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், “இல்லை” என்று வ்யவஹரிக்கலாம்படி நசித்தேன்.

(அதுதல்) (உ) “எஸஸ்ஸீ - அஸந்நேவ” என்று ப்ரமாணங்களும் சொல்லலாம்படியானேன். உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், “இல்லை” என்று வ்யவஹரிக்கலாம்படி நசித்தேன்.

(க) தை-ஆ-க-க.

(உ) வி-பு-க-எ-கக.

ஜம்மத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமாக வற்றுவது; அப்படி புருஷகாரங்காட்டி-
மீண்டதில்லை. (எய்த்தொழிந்தேன்) இன்னும் பிறக்கக்கடியான
கர்மவாஸரை யுண்டேயாகிலும், பிறக்கைக்கு தர்வ்யமில்லாதபடி யா-
னேன்; - கர்மவாஸரை கிடந்து பிறக்கவேண்டினாலும் பிறக்கைக்கு
கூடாமனல்லேன். ‡ (ஒழிந்தேன்-நானே-எய்த்தேன்) இனி, உடைய
வர்களுக்கு எடுத்துக்கொள்ள நல்லகாலமென்றார்.

உடையவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்கிறது நீர்தாம் எது
நினைத்தென்ன; (பெருமான்). உம்மை நினைத்துக் கைகழிந்தீராகில்
செய்யலாவதுண்டோ வென்ன; (பெருமான்) எனக்கு நானேயோ
உளேன்? நீயல்லையோ? சேஷிதவ்ப்ராப்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறீரா-
கில், சேஷிகளாவார்க்கு ஸ்வாதந்தர்ய முண்டாயிருக்குமே; ஸ்வதந்த்
ரரான நம்மைச் சொல்லுகிறதென் நீரென்ன; (திருமார்வா) உன்னு-
டைய ஸ்வாதந்தர்யத்தை அழித்து ஸ்லீகரிப்பிக்கும் பிராட்டியன்றோ
அருகேயிருக்கிறார். (க) “*संक्षुण्णं संपादयति - नक्षत्रसिन्धोऽपरा-
धं*” என்பாரன்றோ அருகே. (சிறந்தேன்) அவள் ஏதேனும் தப்புச்
சொல்லிலும் விடேனென்னும் நீயும், உன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை யழித்து
உன்னையிட்டு ஸ்லீகரிப்பிக்குமவளும், இருவரும் இவ்கே ஸந்நிதிபண்-
ணுகையாலே, தேவர் திருவடிகளுக்குத் தகுதியானேன். (திருவிண்-
ணகர்) *கலங்காப் பெருநகரம் இருப்பாயிருக்க, அவ்விடத்தை விட்-
டுப் பிராட்டியோடே கூட, எய்த்தாரை எடுக்கக்கூகத் திருவிண்ணக-
ரிலே ஸந்நிதிதனாய். நான் எய்த்துக் கொடுகின்றேன்; எய்த்தார்க்-
கும், எய்த்தாரை எடுக்கவந்து நிற்கிறவர்களுக்கும் ஒரு சேர்த்தியில்-
லையோ?... .. (உ.)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மறந்தேனியாதி) (உ) “*संक्षुण्णं संपादयति - नक्षत्रसिन्धोऽपरा-
धं*” தரமார்த்ரோபி ராசு: பாபஸ்ய கர்மண: ! கேசவம் வைத்யமாஸாத்ய
துர்வ்யாதிநிவ நஸ்யதி” என்றிருக்க, நீரிங்கித்தனை அஞ்சவேணுமோ
என்னும் சங்காழுநகே ஸங்கதி ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (இத்தனையோவிய்யா-
தி). இந்த பதத்துக்கு இப்படி அர்த்தம் சொன்னபேருண்டோ வெ-
ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (மதுரையிலே யித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (கலங்காவித்யாதி). சேதநனுல் அதுதாபம்
வேணும் என்கைக்கு ஜ்ஞாபக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதந

(க) ரா-யு-ககக-௪௪. (உ) விஷ்ணுதர்மம்-௭௮. ‡ (பா) நான்.

இது வித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே); அசித்வயாவ்ருத்த னாகையாலே அதுதாபத்துக்கு யோக்யதை உண்டென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை (அதுதாபேத்யாதி). “மறந்த மதியுன்மனம்” என்கையாலே - அதுதாப மில்லை யென்றாய், அசித்ஸாம்யம் சொல்லிற்று; சித்துக்கு ஸாம்யம் எவ்வா காரத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சித்துக் கித்யாதி). “எத்தனை யும் - இறந்தேன்” என்றது- மிகவும் இறந்தேனென்றாய் அசித்தைப்பற்ற ஆகியஞ் சொல்லுகிறது.

“பிறந்தே” என்கிற அவதாரணத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இ ப்படி யித்யாதி). (காட்டி)புருஷகார முண்டேயென்று. “எய்த்தொழிந் தேன்” என்று முழுச்சொல்லாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இன்னுமித்யாதி). விவரணம் (கர்மேத்யாதி) இரண்டுசொல்லாக்கி அந்வயித்து “ஒழிந் தேன்” என்றதுக்கு ஸ்வயத்நத்தை விட்டேன் என்றாக்கி, அத்தாலே “எய் த்தேன்-தரைப்பட்டேன், போக்கற்றேன்” என்றாக்கி, இரண்டாலும் பவி தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி). இத்தால் - ஆகிஞ்சந்யாநந்ய கதித்வங்களுடைய னாகையாலே உனக்கு நல்ல ஸமயமென்று கருத்து.

இரண்டுபதமாக்கின பக்ஷத்துக்கு அதுகுணமாக ஓரவதாரிகையரு ளிச்செய்து, முழுச்சொல்லான பக்ஷத்துக்குச் சேர “பெருமான்” என்ற துக்கு அவதாரிகை (உம்மையித்யாதி) (உ)

பூ.—பாணேய் நோக்கியார்தம் வயிற்றுக்குழியி லுழைக்கும்

ஊனேராக்கை தன்னை யுதவாமை யுணர்ந்துணர்ந்து

வானேமாநிலமே வந்துவந்தென் மனத்திருந்த

தேனே நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேபவனே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானே	நித்யவிபுதி நிர்வாண	நோக்கியார்தம்	கண்ணழகை யுடைய
மா	பெரிய [கனே!		ரான ஸ்தரீகருந
நிலமே	பூ மி டே யாடு கூடின		டைய
	வீலாவிபுதிக்கு நிர்	வயிற்றுக்குழி	கர்ப்பத்திலிருந்து
	வாணகனாவனே!	யில்	
வந்து	பரமபதத்தில் நின்ற	உழைக்கும்	க்லைசப்படுமதாய்,
உலர்ந்து	உகப்புடனே ம்வந்து	ஊன்	மாம்ஸமயமாய்,
என்மனத்து	என் டிருந்தயத்தில்	ஏர்	புருஷார்த்தஸாதகமா
இருந்த	நித்யவாஸம் பண்ணு		கையாகிற அழகை
	நின்ற		யுடையதான
தேனே	போக்யபூதனே!	ஆக்கைதன்	கேவல சரீரத்தையும்
மான்மய	மாணோடொத்த	னே	

உதவாமை	(அது என்னுடைய பு	உணர்ந்து உ	நன்றாக அறிந்து
	ருஷார்த்தத்துக்கு)	ணர்ந்து	
ஸாதநமாகாமை		நின் அடைர்	உன்னையே ஸாதநமா
யையும்		தேன்	கப் பற்றினேன்.
		திருவிண்ணகர் மேயவனே! (ந)	

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு, (மானேய்) மானேய்ந்த நோக்கையுடையாரியிருக்கிற ஸ்திரீகளுடைய. (வயிற்றுக்குழியி லுழைக்கும்) ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய் யானுடைய தண்டலிலே உழைக்குமது கிடக்கச்செய்தே, கர்ப்பத்திலே புக்குப்படும் க்லேஸுத்துக்கு அவதியில்லையாய்த் திருப்பது. நங்களுடைய பருவமும் மெளக்த்யமும் கிடக்கச்செய்தே, “ஒருப் பரஜை யுண்டாகவேணும்” என்று நோன்பு நோற்பர்களாய்த் து; இவனுடைய விநாசத்துக்காய்த்து யத்நிப்பது. (ஊனையாக்கை) என்னவுமாம், (ஊனோநாக்கை) என்னவுமாம். மாம் ஸப்ரகரமான சரீரமென்றபடி; உள்ளும் புறம்பு மொக்க த்யாஜ்யமாயிருக்கை. இதுக்கு இரண்டாகா முண்டு; தன்னை விருப்பினரைத் தானும் விரும்பி, தன்னை வேண்டா நானாத் தானும் வேண்டாதது; ஆகையாலே, புருஷார்த்த ஸாதநமான ஆநாம் கிடக்கச்செய்தே பந்தகமான ஆகாரமே யாய்த்து விதிப்பது. (உதவாமை யறிந்தறிந்து) காண்கிற தேஹத்திலே விருப்பத்தைப் பண்ணி, இது தன்னையே ஆதாரமாக அபியாசித்து; ஆதாரவையும், அதுக்கு சேஷியான எஸ்வரனை யும் நெகிழ்ந்துபோந்தால், பின்னை பந்தகமேயாய்த்துத் தலைக்கட்டுவது. நல்வழி போகைக்கு உடலாமது கிடக்க, அர்த்தத்தை வினைக்குமதாய் த்யாஜ்யமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை விசதமாக வறிந்து.

(வானேமானிலமே) உபயவியூதி யோசந்தால் வந்த உயர்த்தியும் கிடக்கச்செய்தே, என்னைப் பெறுகை தனக்குப் பெறுபபெறு என்னுமிடம் தோற்ற இராதின்றான். (வானே) என்கிறது - உபயவியூதியை; (மானிலமே) என்கிறது - லீலாவியூதியை; ஆக, உபயவியூதி யுத்தனென்றபடி. வியூதித்வயத்தையும் தனக்குப் பரகாரமாக உடையனாயிருந்துவைத்து என்னைப் பெறுகை தனக்குத் தோட்டமாக வந்தானுப்த்து. (வந்து வந்து) முன்பு அநாதிகாலம் இவரைப் பெறுகைக் குறப்பாக வந்து, இவர்பக்கல் முகம் பெறுமையாலே போனமை யடையத் தோற்றி யிருக்கிறது. *எதிர்குழல் புக்கிறே அவன் திரிந்தது. அன்றிக்கே, (வந்து உவந்து) என்னவுமாம்; அநாகிறது - *கலங்காப் பெரு

நகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையவன், தனக்கென்ன ஒரு குடியிருப்
பில்லாதாரைப் போலேயிருக்க வந்து, த்ருப்தனானய்த்து. (க)
*அவாஸஸ்த்வமிச்சாமி ப்ரதிஷ்ட மிஹகாநநே போலேயாய்த்து. (௨) [ஸீகநாஃபுரஹுஸ்த
ஸுநீகநாஃ மிச்சுதி - லோகநாதஃ புராபூத்வா ஸுகீவம் நாதமிச்சதி]
ஸுகீவ மஹாராஜரை நாதராகப் பெறுகைக்கு யோக்யதை ஸம்பா
தித்தபடி யாய்த்து லோகநாதரானது. [நாதமிச்சதி] இச்சைக்கு விநே
யத்வமில்லை. பெறுவார், பெறுதொழிவார், முந்தற இச்சியானின்றார்.
(௩) “ஸ ராஸா வானீரீஸ்து ப்ரஸாத ஸுபிக்ஷு தே- ஸ ராமோ வானரோந்த்ர
ஸ்ய ப்ரஸாத மபிகாங்குதே”. (என்மனத்திருந்த) இன்னும் வரத்
தும் போக்குமுண்டு என்று தோற்றாதபடி ஸத்தாவர ப்ரதிஷ்ட்டை
யாக இருந்தானய்த்து. (தேனே) தம்மைப் பெறுகைக்கு அவன் வரு
வது போவதாய்த்திரிந்த படியை அதுஸந்தித்தவாரே தமக்கினிதா யி
ருக்கிறபடி; (ச) “ஸீகநாஃ-நிவேசிதாத்மா” (௩) “ஸீகநாஃ ஸீகநாஃ
ஸீகநாஃ- விஷ்ணுஃ பதே பரமே மத்வ உத்ஸ” என்கிறபடியே. (நின்
னித்யாதி) அதுகாதப்பயணத்தகுக்குப் பொதிசோறு கொண்டு போம்
விஷயம் இங்கே ஸநநிதிதமாய்த்து. (க)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு (மானிதயாதி) “எய்த்தொழிந்தேன்” என்று
நீர் க்லேசிப்பானென், (க) சீவராயஸீகநாஃ ஸர்வராய சிவேதி
தும் அன்றே உம்மை ஸ்ருஷ்டித்ததென்ன, அங்கனாதவாது என்கிறாரெ
ன்று ஸங்கதி.

நரகக்குழியிலும் ஏற்றமோ இது, “வயிற்றுக்குழியினுழைக்கும்”
என்று இத்தகப் போரப்பொலியச்சொல்லி க்லேசிக்கைக் கென்ன வரு
ளிச்செய்கிறா (ஒருவித்யாதி) “மானேய் நோக்கியர்தம்” என்று விசேஷித்
ததுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறா (சங்களுடைய வித்யாதி). முந்தின பாட
த்துக் கர்த்த மருளிச்செய்கிறா (மாம்ஸேதயாதி). இத்தால் பலிதம் (உள்
ளமித்யாதி) இரண்டாம்பாடசதில், “ஏர்” என்று - அழகாய், இப்படி
விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). “ஆக்கை
தன்னை” என்றதேதபுந் கூட்டி. “தன்னை” என்றத்தாலே மற்றொன்று
உணராமை பலிக்கையால், உதவாமை உண்டாய்த்து என்று தாத்யர்ய
மருளிச்செய்கிறா (காண்டிறவித்யாதி) (பந்தகமே) என்றது- பந்தகமான

செவியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, ச-பா, பிறந்தேன். க௦௩௩.

ஆகாரமே யென்றபடி. (தலைக்கட்டுவது) என்ற வந்ததாம், ஆகையாலே என்று சேஷம்.

மேல்பத்தைக் கடாக்கித்துத் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). ஸாமாந்திரகரணயத்தாலே நித்தேசித்ததின் கருத்தை அதுவதித் துக்கொண்டு, மேலுக் கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (விபூதித்வயத்தையு மித்யாதி). “உவந்து” என்றத்தை விவரிக்கிறது (அதாகி தித்யாதி). இப் படி இடம் தேடிவந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவா ஸமித்யாதி). உபயவிபூதி யுத்தன் இவனைப் பெறுகை பெறுப்பேறு யிரு ந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (லோகேத்யாதி). லோக நாத்தரானவர் இவரை நாதராக இச்சிக்கவேணுமே வென்ன வருளிச்செ ய்கிறார் (ஸுக்ரீவேத்யாதி). (விதேயத்வமில்ல) என்றது - கார்யமாகாது என்கிற நியமமில்ல என்றபடி. பெருமானுடைய இச்சையை கீற்றிந்தபடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸராம இத்யாதி). அபிகம்ய காங் கிதே என்று கருதுது. ப்ரமாணத்தரமாகவுமாம். ... (ங)

மூ.—பிறந்தேன் பெற்றமக்கள் பெண்டி ரென்றிவர் பின்னுதவா

தறிந்தேன் நீபணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி

எறிந்தே னைம்புலன்களிடர்தீர வெறிந்துவந்து

செறிந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணாகர் மேயவனே, (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்ற	ஒளரஸரான	அருள்என்னு	பகவதறுக்ருஷத்தை
மக்கள்	பிள்ளைகள்	ம்	யே ஸாதநமாக ப்
பெண்டிர்	மனைவிகள் [ட		ரதிபாதிக்கிற சர
என்று	என்று சொல்லப்பட்ட		மஸ்ஸோகமாகிற
இவர்	இந்த பந்துக்கள் [ரு	ஒன்	அமுதிய
பின்	அந்த (ந்)காலத்துக்	வாள்	கத்தியை [முற்றி,
உதவரது	துணை யாகாமையை	உருவி	உறையில் கின்றும் க
அறிந்தேன்	தெரிந்து கொண்டே	ஐம்புலன்கள்	சப்தாதி விஷயங்களா
	ன், (பின்பு)		லும் அவற்றுக்கு
பிறந்தேன்	(அவர்களை) விட்டு வி		ஸாதநங்களானு மு
	டேன்,		ண்டான
நீ	ஆபத்தைகளுந் நீ	இடர்தீர	துயரம் நீக்கும்படி.
பணித்த	(அர்ஜுனனுக்கு) அரு	எறிந்தேன்	வீசினேன்,
	ளிச்செய்த	எறிந்து	(இப்படி அவற்றை)
			கிரவித்து

கடுஞ்சு பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, ச-பா, பிறந்தேன்.

வந்த உன்னிடத்தில் வந்து செறிந்தேன் இடையறப் பொருந்
 தின் அழக்கே உன் திருவழகனிலே தினேன்
 திருவிண்ணகர் மேயவனே! (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பிறந்தேன்) ஸம்ஸாரத்திலே சிலரை பந்துக்களாக நீளைத்துத் தானுபகரித்துப் போருகிறது - தனக்குத் தானுதவாதவன்று இவன் செவியிலே திருநாமத்தைச் சொல்லுதல், இவனுக்கு நல்வழி போகைக்கு விரகூபார்த்தல் செய்கைக்காகவிதே; அதில் அவர்கள் செய்வது - (க) “சோர்வினால் பொருள்வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லு” என்னொழிப்பார்க ளாய்த்து, இவன்றான், தனக்கு உணர்த்தி யுண்டானவன்றே தன்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் இவர்களிட வழக்காக்கியாய்த்து வைப்பது. நீ மறந்து ஏதேனும் வைத்ததுண்டாகில் அத்தைச் சொல்லு என்னொழிப்பார்களாய்த்து; இவன் மனக்கும் அவர்களோபாதி புன்மை போருங்காணும். இவன் தன்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அவர்களுக்கு ஆக்காநிற்கச் செய்தேயும், சிறிது இவன் பக்கலிலே உண்டென்று தோற்றவாய்த்து வர்த்திப்பது. [சுற்றுமிருந்து] யமபடர் ஒருதிரனும், இவர்களொரு திரனாயாய்த்திருப்பது. இவர்கள் அலையாநின்றால் அவன் செய்வ தென்னென்னில்; [ஆர்வினவிலும்,] தன்னுடைமையை அடைய எழுதிக் கொடுத்து ஸ்லீகரித்த இளையானைக் கொடுவந்து முன்னேறினுத்திலும்; வாய்திறவானாய்த்து.

(பெற்றவித்யாதி). வபிற்மிலேபிறந்த புத்ரன், பார்யை, இவர்களிறே அண்ணிய உறவாய்ப் போருவார்; அவர்களும், இவன்பக்கல் முன்பு உபகாரம் கொள்ளும்நாள் கொண்டு, பின்பு இவனுக்கு உதவ வேண்டுமளவான வாதே போகாநிற்பர்கள். ஸ்வப்நத்தில் பதார்த்த தர்சனம் உணர்ந்தால் இன்றியே யிருக்குமாயோலே யாய்த்து இவர்களோட்டை ஸப்பந்தமும், (அறிந்தேன் - பிறிந்தேன்) ஜ்ஞானம் பிறக்கைக்கு ஒருகாலமும், த்யஜிக்கைக்கு ஒருகாலமும் வேண்டுகிறதில்லை.

இவ்வருகுண்டான பந்துக்கள் நமக்கு உபகாரகரல்ல்கள். இனி †இவ்வளவுக்குத் தஞ்சையாவாரர்? என்று நெருகிலேபட்டவாதே, “என்னையே தஞ்சையாக நீளைத்திரு” என்று அருளிச்செய்த தொரு வார்த்தை யுண்டிதே; அது இப்போது வாரா உதவிற்று. (நீபணித்த) அ

(க) பெரி-திரு-ச-உ-ந.

† (பா) அவ்வருகுக்கு.

வன் (க) “மூலேக் - மாமேகம்” என்றவார்த்தை யாய்த்து. (அருள்) என்கிறதென்னென்றால்; என்னுடைய ப்ரஸாதத்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவர ஹேதுவாக அத்தயவவி என்றாணிதே. (ஒள்வான்) ஸம்சயங்களை யடையத் துணித்துப்பொகட்டு, (உ-) “நீஹீஹி ருஷ் ஹீஹி: கரீஷீ: - ஸ்த்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே” என்னப்பண்ண வற்றாயிருக்கை. (ங) “மருவலர்தமுடல் துணிய” என்றது - உபாய விஷயமாக உண்டாயிருக்கிறது. (ஐம்புலன்) ப்ராப்ப்யாபாஸங்களாயும் ப்ராபகாபாஸங்களாயும் வருமவையடைய நினைக்கிறது - அஹங்கார மமகார கர்ப்பமான கரியாகலாபங்கள் கிட்டாதபடி யாகவும், தன் பக்கலிலே உத்தேஸ்பதா புத்தியைப் பிறப்பிக்கக் கடவதான விஷயங்கள் கிட்டாதபடி யாகவும். (செறிந்தேன்) இனி அவன்றானே “நானல்லேன்” என்னிலும் அன்னத்தின் மூக்காலும் பிரிங்க வொண்ணாதபடி செறிந்தேன். (நின்னியாதி) இவர்க்கு இப்புத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணுவித்தது திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸநந்திபண்ணியாய்த்து. அர்ஜுநனுடைய தேர்ததட்டுப்போலே யாய்த்துத் திருவிண்ணகர். அர்ஜுநனுக் கருளிச்செய்த வார்த்தை அவனோடொத்த ஸம்பந்தமுடையாரெல்லார்க்கு மாமிதே. (ச)

அரு — நாலாம்பாட்டு (பிறந்தேனியாதி) உமக்கு தாமஸாதநமான தேஹம் உதவாமே போனால் உதவுகைக்கு பந்துவர்க்கமுண்டே, அவர்களாலே உஜ்ஜீவரம் வித்திக்கலாமே யென்ன, அது வித்தியாதாகையாலே விட்டேன் என்கிறா என்று ஸங்கதி.

பந்துக்குத்யமாவது-ஆபத்திலே உதவுமது, அது இல்லாமையாலே விட்டே னென்கைக்காக, பந்துக்குத்யந்தன்னை யருளிச்செய்தோர் (ஸம்ஸாரத்திலே யித்யாதி) இக்கால் - ஆத்மஹிதம் பண்ணுமவசீன பந்து வென்ற படி எல்லாம் இவாகளிட்ட வழக்காக்குனால் இவனைக் கேட்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்றனைக்கு மித்யாதி).

நீ பணித்தவார்த்தை என்னுமல், “அருள்” என்கிற தென்னென்று சங்காபிப்ராயம். அருளுக்கு ஒண்ணை ஏதென்ன வருளிச்செய்தோர் (ஸம்சயமித்யாதி). ஸம்சயமாவது-நீயோ புத்ராநிகளோ ரக்ஷகா என்கிற ஸம்சயம். அருளை “வான்” என்று சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மருவலர்தமித்யாதி). சத்ருக்களைத் தம்முடைய வாளாலே துணிக்கு

கௌசு பெரியதிருமொழி ௬-ப, ௨-தி, ௫-பா, பாண்டேன்.

மாபேசுலே உபாய ஸம்சயங்களையும் அவனருளாகிற வாளைக்கொண்டு துணிப்பரென்றபடி. “ஒன்வாளுருவி - ஐம்புலன்கள் இடர்தீர-எறிந்தேன்” என்று அந்வயம். “எறிந்துவந்து” என்றது - அதுவாதம். “ஐம்புலன்கள்” என்று - ப்ராப்யபாஸங்களைச் சொல்லுகையாலே, ப்ராபகாபாஸங்களும் அர்த்தாத் வந்தது. (அன்னத்தின் மூக்காலும்) என்றது-பிரிக்கப்போகாத பாலையும் நீரையும் பிரிக்கும் அன்னத்தின் மூக்காலுமென்கை. இத்தால்-அன்னம்போன்ற பிராட்டியாலும் சிதகுரைத்துப் பிரிக்கப்போகாத தென்கை ஸஞ்சிதமாய்த்து. அன்று சொன்னவார்த்தை இவர்க்கு இன்னுகிற படி எங்கனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக் கித்யாகி). (ச)

மூ.—பாண்டேன் வண்டறையும் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப ஆண்டார் வையமெல்லா மரசாகி முன்னாண்டவரோ மாண்டாரென்று வந்தாரந்தோ மனைவாழ்க்கை தன்னை வேண்டேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாண்	பாடாநின்றனவாய்க் கொண்டு	முன் ஆண்ட வரே	(இப்படி) முன்பு ஆண்டுவந்த அவர்கள்
தேன்	மதுபாநம் பண்ணாநின்றன	மாண்டார் என்று	மாண்டுபோனார்கள், என்ற சொல்லுக்கு விஷயராய்க்கொண்டு (இப்படி)
வண்டு	வண்டுகள்	வந்தார்	(அநாகிகாலமாக) வருகிறார்கள், (ஒருவர்க்குமிலையிலை),
அறையும்	சப்தியாநின்ற	அந்தோ	ஐயோ! ஐஸ்வர்யம் அஸத்திரம், (ஆகையால்)
குழலார்கள்	மயிர்முடியை யுடைய ஸ்திரீகள்	மனைவாழ்க்கைதன்னை	ஸம்ஸாரஸுகத்தை [கொண்டு]
பல்லாண்டு இசைப்ப	உத்தரோத்தரம் மங்களங்களை ப்ரார்த்திக்க, (இவ்வுலகத்தார்) [ண்டு]	வேண்டேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!	விரும் பாதவனுய்க் (௫)
அரசாகி	ராஜாக்களாய்க் கொ		
வையம் எல்லாம்	ஸகல லோகங்களையும் [கள்]		
ஆண்டார்	பரிபாலம் செய்தார்		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாண்டேன்) ஆனை, ருதிரை, தேர், காலாள் கூட்டி, அவை கொண்டு ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்து, அவ்வழியாலே ஐஸ்வர்யத்தையும் தன்னதாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமதன்றிக்கே லித்தமான ஐஸ்வர்யத்துக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணு

வார் தேட்டமாயிருக்கை.—இன்றாக ஒரு ஐஸ்வர்யம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாதே, முன்பே உண்டானதுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவார்தேட்டமாயிருக்கை. பாட்டையும் தேனையும் உடைத்தான வண்டு கள் மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு த்வரியாநின்றுள்ள குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள், மங்களாசாஸனம்பண்ணை. (மாண்டார்) ஒரு ப்ரதே சத்துக்குக் கடவளுகையன்றிக்கே, (க) “ஒரு நாயநாயம்” என்கிறபடியே ஒரு மூத்தின் குடையேயாப்படி பூமிப்பரப்பை யடங்கலும் நிர்வஹித்துப் போந்தவர்கள். முன்பு இப்படி ஈடத்திப் போந்தவர் கள் நாகங்களே. (மாண்டாரென்று வந்தார்) முடிசூடினான் என்று ஒரு ஓலையிலே யிட்டால் “துஞ்சினான்” என்று வேறொரு ஓலையிட்டு வரக்காட்டுகைக்கு அவஸாமில்லாநபடி முடிந்து நிற்கையாலே, அவ் வோலையில் மறுபுறத்திலே துஞ்சினான் என்று இடவருமாய்த்து. ஆண்டவன் ஆண்டேவநானென்று சொல்லப்படுவதில் லையாய்த்து. (என்றுவந்தார்) இப்படியாய்த்து முடியச்சொல்லிப்பொருவது. “ஆண்டார், மாண்டார்” என்கிற சொல்லும் இடையெத்திருக்குமாய்த்து. (உ) [ஸ்ரீ ஸ்ரீ த்ரேதா தேஷாநா ப்ராபதி] உட்பத்தி விகா சங்களாகிறன ஆத்யாவுக்கு அவஸ்தாந்நாபத்திநே. (ஆண்ட வரே மாண்டார்) இப்படியாடங்கலும் தனக்கு நினைத்திருமென்று அவன் விசாரிபாநிற்கச் செய்தே, ஆயுஸ்ஸ—அடியாறு சிந்தாமாய்த்து.

இவனுடைய பாநிபடையும் அதனுடைய கலைக்கல்லாமையையும் அதுஸநதித்து, தையாண்ணிப பொறுக்காட்டாமையாலே, (அந்தோ!) என்கிற (ங) [ஸ்ரீ ஸ்ரீ த்ரேதா தேஷாநா ப்ராபதி] இத்தயாதி] அஸ்தமித்தவாநீந, மோடோபகாணங்களைக் கொண்டு அபிமதவஷயங் களைப் பிறர் காணுநபடி புலிகைபுட்க் காலம்வந்ததென்று உகவாநிற் பர்கள்; உதிநகவாநீந, அதுக்கு தாயார்ஜகாலம் வந்ததென்று ஸ்ரீ நுஷ்டாகா நிற்பர்கள். சாஸிலெநித, நீப்போலெ நங்கன் ஆயுஸ்ஸு கழிகிறபடியை யநித, நடுவுப்பட்டகாலில் அவ்வருகில் எளிவாவு வாராதபடி பரிஹரித்துக்கொள்ளவேறு மென்றிருப்பார் ஒருவரு மில்லை. (மனைவாழ்க்கை) ஆன ஆசைப்படிவிற மாளவென்னவது; ஐஸ்வர்யம் பரத்யகூதம், நீராசைப் படுகிறதும் ஆநீநந்திய மென்ன வெண்ணுபடி திருவிண்ணகரிலே வந்து சிந்தித்து; கைங்கர்ய ஸாம்

கூடு அ பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, ரு-பா, பாண்டேன்.

ராஜ்யத்தைத் தருகைக்கன்றோ இந்நிலைதான். நீயே சரண்யனாய் வந்து நிற்கப் பெற்ற எனக்கு அவர்களைக் கொண்டு கார்யமென்? என்கிறார். (ஆண்டார், மாண்டார்) என்கிற இவை இரண்டும் இரண்டு வ்யக்தியிலேயாகப்பெற்றதில்லை. பெருக்காறு அடிசுட்டாப்போலே பட்ட தம்மஹாநியைக் கண்டு ஐயோ என்கிறார். (மனோவாழ்க்கை தன்னை வேண்டேன்) ஆள ஆசைப்படிவிறே மாளாமையை ஆசைப்படுவது; இது ஸ்த்திரமாகிலும் வேண்டேன். (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு (பாண்டேனியாதி) பந்துக்களுதவார் என்றனின் தீர், குறைவற்ற ஐஸ்வர்யமுண்டானால் பந்துக்களெல்லாரும் வந்து உதவுவாகளே பெயின்ன; அது ஸ்த்திரமாகிலன்றோ இதுண்டாவது என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

“அரசாதி, பாண்டேனியாதி, வையமெல்லாம், ஆண்டார்” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி “ஆதி” என்ற அபூத தத்பாவனுக்குக் கருத்தருளிச்செய்தோர் (ஆனையித்யாதி) (தேட்டமாயிருக்கை) என்றதுக்கு - (க) “வாழாட்டி நின்றிருள்ளீரேல்” என்ற பாசுரத்திலே நோக்கு. விவரணம் (இன்றாக வித்யாதி). சப்தார்த்தம் (பாட்டையுமித்யாதி). கீழ் “ஆண்டார்” என்றபதம் அமைந்திருக்க, “முன்னாண்டவரே” என்று அதுவதிக் கைக்கு ப்ரயோஜன பென்னென்ன வருளிச்செய்தோர் (முடிருடின வித்யாதி). “ஸ்ரீஸங்கீர்த்தனம் - ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே, “என்றேவந்தார்” என்று விவசுஷித்து, ஆளுகைக்கு மாளுகை யுண்டாடப்போலே மாளுகைக்கு மாளுகை யில்லாமையாலே “மாண்டார்” என்கிற சொல் காலதத்வமுள்ளதனையும் நிற்குமென்று தாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). அன்றிக்கே, “வந்தார்” என்கிற பஹுவசந்தாலே - ஸர்வ ப்ரதேசத்திலும் இதுவே வார்த்தையாய்த்து என்கிறாக்கவுமாம். இப்போது “முடிய” என்றது - தேசமென்ற மென்றபடி. நித்யமான ஆத்மாவுக்கு மாளுகையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ததேத்யாதி).

இவனரப்போலே “அந்தோ!” என்று துக்கித்த பேருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நந்தந்தித்யாதி). ஆண்டவரே மாண்டார் என்று ஆயு ஸ்வினுடைய அஸ்த்திரத்வத்தை யருளிச்செய்தாராய்கீழ், ஐஸ்வர்யத்தை “மாண்டார்” என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆண்டார் மாண்டா ரித்யாதி) அஸ்த்திரமான ஐஸ்வர்யத்தை உமக்கு ஸ்த்திரமாக்குணவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). (ரு)

மூ.—கல்லா வைம்புலன்களவை கண்டவாறு செய்யகில்லேன்
மல்லா மல்லமருள் மல்லர் மாள மல்லடர்த்த
மல்லா மல்லலஞ்சீர் மதின் நீரிலங்கை யழித்த
வில்லா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (சு)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்லா	கல்வியில்லாத (சாஸ் த்ரமார்க்கத்திலே நடவாத)	அடர்த்த மல்லா	நெருக்கி அழித்த அல்ப வ்யாபாரத்தை புடையவனே!
அவை	அதிக்குரமான [ம்	மல்லல்	ஸம்ருத்தமாய்
ஐம்ஸன்கள்	பஞ்சேந்திரியங்களு	அம்	அடிவதான
கண்ட	சப்தாதிகளை அதுபவி ப்பிக்கப்பார்த்த	சீர்	ஸம்பத்தையும்
ஆறு	ப்ரகாசத்தை	மதின்	ப்ராகாரங்களையும்
செய்யகில்லே	செய்கைக்கு யோக்ய	சீர்	(சுற்றும் துர்க்கமாக நின்ற) ஸமுத்ரத்
ன்	இறிலேன்,		தையு முடைய
மல்லா	பலிஷ்ட்டனே!	இலங்கை	லங்காரகரத்தை
மல்லமருள்	மல்ல யுத்தத்தில்	அழித்த	நாசம்செய்த [னே!
மல்லர்	சாணூராதிகள்	வில்லா	தவஸஸை புடையவ
மாள	முடியும்படி		நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர்
மல்	(அவாகள்) பலத்தை		மேயவனே! (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லா) நீர்போய் கார்ஹஸ்த்தயத்துக்கு
கு எடுத்துப்போன இந்திரியங்களின் வழியே போய், அவை உகந்த
விஷயங்களை உகந்து திரியமாட்டிரோ, இங்ஙனே என்செய்ய க்வே
சப்படுகிறீர்கள்; அவை உன்னைக் காணவேண்டுமென்றும் கேட்க
வேண்டுமென்றும் உடன்பட்டவன்றிறே எனக்குடலாபத் தினவாவ
து, அவை இங்ஙனன்றிக்கே எல்லாம் கல்லா வைம்புலன்களாய்த் தே.
ராவண்ணோடொக்கு மாய்த்து. மூலையடிபே போக்கி முடிக்கப்பார்க்கு
மித்தனை யல்லது நல்வழி போகவொட்டாதாய்த்து, அவை பார்
த்து வைத்த வழிபோக கூதமனுகிறிலேன். அதாகிறது - சப்தாதி
விஷயங்களை அதுபவிக்கையிறே; அதுக்கு நான் கூதமனுகிறிலேன்,
மேல்வரும் அநாததந்தை அருஸநதித்தவாரே.

இந்திரியங்களானவை சிலால் திரிய விடுவிக்கவொண்ணாதபடி
மூலையடியே நடப்பன சிலஉண்டாகில் ரம்மால் செய்யலாவதுண்
டோவென்ன (மல்லா) இந்திரியவஸ்பதையைத் தவிர்த்துக் கிடான

சக்தி உனக்கில்லையோ? இந்திரியங்களை நியமிக்கப்போகாதாகில் என் பக்கலிலே நெஞ்சை வை யென்றாயே. நம்சக்தி எங்கே வ்யாபரிக்கக் கண்டு நீர் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறதென்ன (மல்லமரித்யாதி) மல்ல யுத்தத்திலே மல்லர் முடியும்படி அவர்கள மிடுக்கையழித்த மல்தொழில் வல்லவனே!

(மல்லரித்யாதி) முன்கை மிடுக்காலே அழியச்செய்யவும் வல்லன்; செவ்வைப்பூசலிலே அழியச்செய்யவும் வல்லன். ஜநநி என்று வாசியறியாத ராவணனை அழியச்செய்த அருமையுண்டோ என்னுடைய இந்திரிய வஸ்பந்தையைத் தவிர்க்கைக்கு நிவர்த்திக ஸம்பத்தை யுடைத்தான ஊரானையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் கண்டு, திருவடி, (க) [அஸ்ஸூர்ய மஸூர்ய மஸூர்ய மஸூர்யமூர்த்தி: அஸ்ரூக்ஸூரூக்ஸூர்ய ஸூரூக்ஸூரூ - அஹோலீர்ய மஹோதைர்ய மஹோஸத்வ மஹோதயுதி: அஹோராகுஸ ராஜஸ்ப ஸர்வலக்ஷணயுத்ததா] (உ) [ஸூரூக்ஸூரூக்ஸூர்ய மஸூர்யமூர்த்தி: ராகவ தர்மபத்நி ராவணன் தானும் ஸ்திரீ களுமாயிருக்கிற ஒருபைககண்டு, இவ்விருப்பைப் பெருமானும் பிராட்டியும் சேரவிருக்க ஸர்வதித்தானாகில் இவ்வைஸ்வர்யப் புகழை யாதபடி யிருக்கலாய்ந்துக் கிடர். மதினையும் அந்நாகப் போரும்படியான கடலையு முடைய ஸ்பந்தை அழியச்செய்த வில்வலையையுடையவனே!

(கீன்னித்யாதி) அரசு வில்லொன்றி வ்யாபரிக்க அங்கேவந்து முகங்காட்டப் பெற்ற தில்லென்ன; அரசு மதிபகைத்தை யழியச் செய்து அங்கனே உபானுபா போரகுமகாட்டி இங்கேயன்றே வந்து புகுந்தது. (சு)

அநு.—ஆறம்பாட்டு (கல்லாவியாதி, 5) “மான வெண்குடைக்கீழ்” என்றும், (சு) “பார்மிசை அரசரார்” என்றும், (சு) “குடைநிழல் பொலிவர்” என்றும் திருமொழி கற்றார்க்கு முட்பட பகவத்பாகவத கைக்கர்யத துக்கு அடுத்த ஐஸ்வர்யத்தை அஸ்ரீரமாகிலும் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லியிருந்தீர். இப்போது அதின் அஸ்திரத்தத்தைச் சொல்லி “வேண்டேன்” என்பா னென்னென்ன, (சு) *ஸூரூக்ஸூர்ய ஸூரூக்ஸூர்ய நிவேதிதுமான இந்திரியங்களைத் தங்களைப் பராப்ரவியைத்திலே யாங்குக் கொண்டு (சு) “ஸூரூக்ஸூர்ய - பதிவிஸ்வஸ்ய” எனநிற விஷயத்தில் கா

க) 5-ஸூ-சுசு-கௌ.

(உ) ரா-ஸூ-க-எ.உ.

(க) 5-ந-க0-

(ச) 5-க-க0-

(இ) விஷ்ணுதத்வம்.

(ஈ) தை-நாரா-கக.

1 (பா) அகனைஸ்வர்யம்.

ஹஸ்த்தயதர்மம் நடத்திக்கொண்டு வேண்டினபடி விசியோகம் கொள்ளு
கிறார் என்றிருக்கமாட்டீரோ என்னும் ஈஸ்வராபிப்ராயத்தைக் கூட்டிக்
கொண்டு ஸங்கதியை எப்பிரிப்பிக்கிறார் (நீர்ப்பாயித்யாதி). அன்றிற்கே,
ராஜபாகத்தை வேண்டிராமில் ஸாமாந்ய தர்மமான கார்ஹஸ்த்த்ய
(கார்ஹஸ்த்த்ய) தர்மநர்ணை அபாஷ்டித்க்மாட்டீரோ, அது நரகாவஸ்தமன்றே
என்னு மபிப்ராயத்தைக் கூட்டி ஸங்கதி ஸூழ்ப்பிக்கிறார் என்னவுமாம்.
(எடுத்துப்போன) படை எடுத்துப்போன அபாவது - துதர்சமான
வெண்கை. (கல்லா வைம்புலன்களாய்த்) எ ாறது - கல்விவின்னிகே-
சாஸ்த்ர மார்க்கததிலே நடக்கையின்றிக்ே யிருக்கிற இந்திரியங்க ளெ
ன்றபடி.

மேலுக்கவகாரிகை (இந்திரியங்க ளித்யாதி). நாம் இந்திரிய வஸ்ய
தை தவித்துத் தருகிறோமென்று சொன்னது ஸீடா நம்மை நீர் வளைக்
கைக்கொன வருளிச்செய்திறர் (இந்திரியங்கடா யித்யாதி) அர்ஜுந
னோடு சொன்ன லிலையே என்று கருதுது காரடார்த்தம். ஒருவார்த்தை
சொன்னமட்டிலே அகஸ்க்கொட்கி வளைக்கீர் ரா “நம்சக்தி” என்று
கூட்டிக்கொள்வது. (மல்வதாரிர் அப்ப வ்பாபாரம்.

ஸமயிவ்யாஹார காத்பாபம் (முன்னக யித்யாதி) உட்கருத்து (ஐநி
யித்யாதி). “மல்லல்” என்று - மம்ரு தியார், உட்ய தீர்என்று விச
வித்ததுக்கு பாவப் திரவதி திக்யாதி) உட்கருத்தம் (ராவணணித்
யாதி). (௬)

மூ.—வேறு யானிடம் கொண்டு வந்தொன்றொன்றாய்

ஆறு வெந்தகடற் றடிபேயை பிடங்கருதிம்

நாறு வைவர் வந்து துறாக்கம் குடி விட்டவரைத்

தேறு துன்னடைந்தேன் திருவிண்ணைச் செய்வனே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யான்	இந்தான் விழுதனாகப் பொந்த நான்	ஆறு	ஓய்வில்லாத
வேறு	தரு(து)ப்தனைக்காட் முலும்வயாவ்ருத்த னாய்க்கொண்டு	வெம்	அதிகஞரமான
இரந்தேன்	(உண்ண)யார் தீதேன்.	நரகத்து	ஸம்ஸார மாநிற நரக
எந்தாய்	என்ஸவாமயே!	அழிப்பனை	என்னை [த்திலே
வெருளாது	கொடியாமல்	இட	பொகட்டுவைக்கும்
மனக்கான்	(அத்தைத்) நிருவுள்ள ம்பற்றவேணும்;	கருதி	எண்ணி, [படி
ஐவர்	(அதாவது) பஞ்சேசர் த்திரியங்களும்,	நாறு	(என்னைத் தங்களுக் கு) பாக(து)மா கக் கொண்டு
		வந்து	என்னைக்கிட்டி.
		குமைக்க	பாதி (ஹாதி)யாதித்க,

குடிவிட்டவ	(நீ என்னை நல்வழிப்ப	தேரது	நம்பாமல்
ரை	டுத்துகைக்காகஎன்	உன்	உன்னை
	னிடத்தில்) வயக்	அடைந்தேன்	திருவிண்ணகர் மே
	கப்பண்ணின அந்	யவனே!	(எ)
	த இம்மரிகங்களை		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறாயானிரந்தேன்) இரந்த கார்யம் க்ரமத்தாலே செய்யலாம்படியா யிருப்பனவும் சில இரப்புக்களுண்டு, அப்போதே செய்து தலைக்கட்ட வேண்டும்படியா யிருப்பனவும் சில இரப்புக்களுண்டு; க்ரமத்தாலே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டு மளவும் இவன் பொறுக்கும் என்று தோற்றி யிருந்தவிடத்திலே அந்த க்ரம மும் பொறுக்குமிதே; அப்போதே செய்யாவிடில் இவனைக் கிடையா தென்று தோற்றினவிடத்தில் அப்போதே செய்து தலைக்கட்ட வே ண்டும்படியா யிருக்குமிதே; அதில்செய்தே அறவேண்டும்படி அர்த் தித்வத்தை யுடையேனாய்க்கொண்டு இரந்தேன் வேறாக என்றபடி. (யானிரந்தேன்) அத்தலை இத்தலையான்படியைத் திருவுள்ளம் பற்ற வேணும். நீ *எதிர்குழல் புக்கு இரந்துதிரிய, நானத்தை மறுத்து வைமுக்கயம்பண்ணித் திரிந்தகாலத்தின் நீட்சியும் திருவுள்ளம் பற் றுகையுண்டே. நீ இரக்க மறுத்துத்திரிந்த நானன்றோ இப்போது இரக்கிறேன்.

(வேகுளாது) என்னுடைய பாசரம் கேட்டால் தேவர் திருவுள் ளத்துக்கு சிலில் என்னவேண்டும்படி யாயிருக்கும்; இன்று அநய கதியாய் வந்து நிற்கிறவன், முன்பு “நாம் அநாதிகாலம் பிடிக்க மறுத் துப்போந்தவ னன்றோ” என்று, என்னுடைய பூர்வ வருத்தத்தைப் பார்த்தால் தேவர் சேறவேண்டும்படியா யிருக்கும். நான் ஸர்வதோஷ யுக்தனாயிருந்தேன், நீ ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தாய், ஆனபின்பு, “நம்மையும் தன்னையும் பாராதே இவன் நீர்தோஷரைப்போலே நம்காலைப் பிடிப் பதே!” என்று சீறாதே. (மனக்கொள்) கார்யம் செய்யவேண்டுமளவிலே ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருக்க வொண்ணாது; இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும். சீறமைபோராது, இத் தைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டருளவேணும். உட்மை ஸதோஷரா கச் சொல்லிவைத்து, ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற என்னை “சீறாதே திரு வுள்ளம் பற்றவேணும்” என்று நீர் சொல்லுகிறது என்னவேறுது கொண்டென்ன (எந்தாய்)என்னு லழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத ப்ரா

அரு — ஏழாம்பாட்டு (வேளுவிய்யாதி). கல்வா வைப்புலன்கள் உம்
மை நலிற்படி. தென்னென்ன, அவற்றின கொடுமையை யருளிச்செய்கி
ஞா எனது ஸுகதி

(வேளுக) வ்யாவ்ருத்தமாக, அசாவது-ரு(யு)த்தன எழிக்கே ஆ
ததனய் என்று சங்கராத்தம் விவரணித்துச் சாரபாய மருளிச்செய்து
(இரந்த காயயித்யாதி) “பான்” எனறதுக்குத் தாத்தாயம் (அத்தலையித்
யாதி). விவரணம் (கீழித்யாதி)

“வெளுளுகை” சேதுதலாய், இதுகு ிருக ருணடு; அதாவது -
அவன தேழுவர வைமுக்க்யம் பண்ணினது, ஸுவதோஷம் பாராமல் இட்
மினதும், முந்தினத்தையருளிச்செய்து (எனதுடைய வித்யாதி) இர
ண்டாவது (நான் ஸாவதோஷ யுக்தனித்யாதி) (ஜீனக்குப்பு) சீதுராகம்.

(அகஞ்சரிப்படுகை) குன்றுகை. (கோமுறவா) மணியகாரா. (படுக்
கைப்பறறு) அந்தப்பரத்துக்கு விட்ட சீமை.

ஈஸ்வரனே ல் (தூதமாக கீ குடிவிட்டவர்கள் என்னப்போமோ
வென்ன வருளிச்செய்து (அதுக்தித்யாதி). (இத்ததை) கரணங்களை (எ)

மூ — தீவாய் வல்வினயாநட நின்று துர்ப்புர்ப்போல்

மேவா வெருகித் திதந்நு விவராதவா டுர்

மூவா வானவர்மம் பிதல்வா பதிமேவா விநிதா

மேதவா கன்னனா பிதவிநிதா பிதவனோ. (அ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
தீவாய்	தீவையாய் உணறு ிருக உறறு (என்றே) இட்டுவைக		
	முடிதா ிதா அந்		சுகழி ிமுயன்று
	கீருர பட்டர்து மக விறைந்து		அது வகிதடன்
	மோய வசாரா		(பலபரதாத்திரா) முக
வல	அந்ர ர களான		ரகளாக) வந்தன,
	சுருது ம்பாக்கப மூவா		மூம் முதலிய விகார
விவையா	பாபங்கள ரிசான		கலாந
தெந்தவாபோ	புடன பாதுகனி வானவாதம்		சிவயஸூரிகளுநரு
ல	புட்பால	முதலவா	பிவா நகடன்
உடன்கனறு	(என) னுடி பிசியா படு		சந்திரலுடைய
	லகரது பிவறு, மீகரன்		சுதயமீராகத்தை
மேவா	ஆத மலவரு பத்துக்கு விடுத		பேரக் ன
	ச பசராத	பிவா	தேவனே!
வெம்	அதிபுர மான	பிவனனடம் தன் திருவிண்ணகா	
நரகத்து	நரகத்தில	மேமயவனே!	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (தீவாய்) அநலாஸ்யராய்த்து. நெருப்பை உமிழாநின்றாள் வாயையுடைய. (வல்) ப்ராயஸ்சித்தத்தால் பரிஹரிக்கப் படுமவையல்ல; (க) “அஸ்ய ஸுஸூக்ஷ்ம-அவஸ்ய மதுபோக்தவ்யம்” என்கிறபடியே-அதுபவித்தாலல்லது போக்கி நசியாதவையாய்த்து. (உடனின்றி) நிருபாதிக பந்துக்களைப்போலே விடாதே நின்று கலந்து; (உ) “கலந்து நலியும் கடுந்துயர்” என்னக்கடவதிதே. (சிறந்தவர்போல்) ஒருகாலும் விடாத ப்ராதாக்கள், மற்றையாரைப் போலே.

(மேவாவெந்நகத்து) (ங) “அஸ்ய ஸுஸூக்ஷ்ம-ஆநந்தமய” என்கிற வஸ்துவை அதுபவிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்துவுக்குப் பொருந்தாத படியிருக்கிற நரகத்திலே தள்ளுவதாக வந்தன. இவ்வுள்ள தூக்கங்களை அதுபவித்தால், பின்னைப்போ யதுபவிக்கும் நரகமிதே அது; இப்போது “நரகம்” என்கிறது - இந்நரகநதன்னையே. (வினைத்துவந்தார்) இத்தால்- இக்காலத்திலொரு ஸுக்ருதம் துழைகைக்கு அவகாசமின்றிக்கே போந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கர்மத்துக்குப் ப்ராயஸ்சு நாதித்வ முண்டிதே.

இது நீர்பண்ணின கர்மத்தினுடைய பலமன்றோ? தாந்தாம் பண்ணின கர்மபலம் தந்தாமுக்கே அதுபவிக்கவேண்டாவோ? இப்போதாகச் செய்யலாவதுண்டோ வென்ன, (மூவாவானவர்) அகர்மவஸ்யராய் உன்னை அதுபவிக்கும்படி பண்ணிவைத்தாயே. ஒரு விபூதியாக எப்போது மொக்க பஞ்சவிம்சதி வார்ஷிகராயிருப்பார்கள், புஜிபாநிற்கச் செய்தே, “இது நமக்குக் குலைகிறதோ?” என்றிருக்க வேண்டாவாய்த்து. (முதல்வர்) அவர்களை அகர்மவஸ்யராக்கி, அவர்களுக்கு அதுபவிக்கைக்கு உன்னைக் கொடுத்து, அவ்வழியாலே அவர்கள் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போராடுகிறாயே. (ச) “விண்ணுளாள் பெருமானேயோ” என்றுபோலே யாய்த்து. - ப்ராதாக்களிலே ஒருவன் முடிசூடி வாழாநிற்க ஒருவன் சிறைப்பட்டிக் கிடந்தாப்போலே தோற்றுகின்றதாய்த்து. (ரு) [ஸ் ராஸ் ஸ்லக்ஷ்ண-ஹா ராம ஹாலக்ஷணம்] இப்படிப்பட்ட அவர்க்கும் “இது மாயாநுகம் கிடர்” என்று உணர்த்தி நோக்கும் இளைபெருமானோ! என்னும். [ஸ்ஸுமித் - ஹா

(க) (உ) பெரி-திருவ-சூரு. (ங) தை-ஆ-தி-உ.
(ச) தி-வாய்-எ-க-தி. (ரு) ரா-ஸ-உ-அ-அ.

ஸுமித்ரே] அவர் தமக்கும், (க) ‘‘ஸுபூத்யம் கஸவாஸாய-ஸ்ருதம் மூ-
‘‘ஃ - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய - ப்ரமாதம் மாகாரீஷீ’’ என்ற
ஸுமித்ரையாரைச் சொல்லும்.

அப்பரிமாற்ற முள்ளது அவ்விபூதியிலே காணும், இங்கிலீஸ்
என்று அவனுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி (மதினோள் விடுத்த
தேவா) ஸ்வரூபலாபம் பெறவேணு மென்றிருப்பார்க்கு அத்தைப்
பண்ணிக்கொடுப்பது, இஸ்ஸரீரத்தில் வைகல்யம் போகவேணு மென்
றிருப்பார்க்கு அத்தைப் பண்ணிக்கொடுப்பது. (தேவா) ஆருடம்பில்
கூடியந்தான் தீர்ந்ததாயிருக்கிறது. (நின்னிய்யாதி) என்னுடைய கூடிய
த்தைப் போக்குகைக்காக நீவந்து ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, நான் பிறர்க்
குக் குடிமைசெய்து திரியவோ? (அ)

அரு — எட்டாம்பாட்டு. (தீவாயித்த்யாதி) நம்காலில் குனிந்து வாழு
வகக்கு நாமே குடிவிட்டவர் என்றறிந்திராகில், அவை மற்றப்படியாய்
நரசத்திலே இடக்கருதுகைக்குக் காரண மென்னென்னும் சங்கையிலே,
வல்வினையார்கிடீர் அவறறுக்கு மூலபல மென்கிறார் என்று ஸங்கதி.

பூர்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவத்தை ‘‘விரைந்து’’ என்
றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அநலாஸ்யராய்த்து) என்று. சோ
ம்பலில்லாமல் நெருப்பைச் சொரிந்துகொண்டு பிடிக்கவந்தாங்களுண்டு
கருத்து. (நிருபாதிப பத்துக்கன்) பெருமானும் பிராட்டியும். சிறந்தவர்-
தகுதியானவரென்றும், அருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலு மித்த்யாதி).

‘‘வெம்’’ என்றதுக்குத் தாற்பர்யம் (இங்குள்ள வித்த்யாதி). (அது)
யமதண்டரம். (இந்நரசம்) ஸம்ஸாரம். ‘‘விரைந்து’’ என்று - வேகம்
சொன்னால் ஸத்தாயியானதுக் கொடிய வேகம் சொல்லவொண்ணாதே
யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்துக்கித்த்யாதி); ஜலகண ஸமுதாயத்தில்
வேகம்போலே பாபஸமுதாயத்தில் நைரந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று
கருத்து.

மூவாமை - ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், கர்மக்ருத
மான விகாரயில்லாமையைச் சொல்லிற்கும், இப்படி விசேஷித்தது -
தம்மையும் அப்படி பண்ணவேணுமென்னும் கருத்தாலே என்று விவக்ஷி
த்து அருளிச்செய்கிறார் (அகாமேத்த்யாதி) அன்றிக்கே, மூவாமை - முற்
ருமையாய், அது பகவதபுவத்தில் முற்றினமையாய், அத்தால் பலித்த
தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (புஜியாபிந்த வித்த்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன தாத்
பர்ய த்வயத்துக் கருதுணமாகக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களையித்

யாதி). தாத்தர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (விண்ணுளாரித்யாதி). விவரணம் (ப்ராதாக்களிலே யித்யாதி). இத்தால் - வெறுப்புத் தோற்றச் சொன்னாரென்று கருத்து. மூன்றாம் தாத்தர்யம் விவக்ஷித்து த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (ஹாராமேத்யாதி). ஸம்பந்தமுடையார் பேரைச்சொல்லி விஷாதப் பட்டாப்போலே விஷாதப் படுகிறாரென்று தாத்தர்யம்.

மேலுக்கவதாரிகை (அப்பரிமாற்ற மித்யாதி). மதி-சந்த்ரனுடைய, கோள் - ஸூயத்தை, போக்கினாய் என்று சப்தார்த்தமாய், இத்தை இப்போது சொல்லுகிறவர்க்கு, மதியினுடைய - ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தினுடைய, ஸூயத்தை விடுத்தமையும் ஸூசிதமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வரூபலாப மித்யாதி). (கொடுப்பது) என்ற வசந்தரம், இரண்டும் உனக்குத் துலயம் என்று சேஷம். (அ)

மூ.—போதார் தாமரையாள் புலவிக்குல வானவர்தம்

கோதா கோதில் செங்கோல் குடைமன்னரிடை நடந்த

தூதா தூமொழியாய் சுடர்போலென் மனத்திருந்த

வேதா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போதுஆர்	காலத்திலே யலர்ந்த (செவ்வியழியாத)	மன்னர்	தூர்யேதநாதிகளான ராஜாக்களு டைய
தாமரைபாள்	தாமரைப்பூவை வா ஸஸ்த்தாநமாக உ டைய பெரியபிரா ட்டியாருடையவும்	இடை	ஸபாமத்யத்திலே நடந்ததூதா தூமொழியா
புலவி	பூமிப்பிராட்டி யுடைய யவும் [யுடைய	ய்	பரிசுத்தமான (பாண் டவ பக்ஷபாதிபா ன) சொற்களை யு டையவனே!
குலம்	தொண்டக் குலத்தை	சுடர்போல	விளக்குப்போலே உ ஜ்ஜ்வலனாய்க்கொ ண்டு
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுடைய வும்	என்மனது	என் லுருதயத்தில் வாஸம்பண்ணு நின் வனே!
கோதா	ஸந்தோஷத்துக்கு வி ஷயமானவனே!	இருந்த	வேதா
கோதுஇல்	ப்ரதிஹதியாகிற தோ ஷமில்லாத [ராய்	வேதா	வேதப்ரதிபாத்யனே!
செங்கோல்	ஆஜ்ஞையை யுடைய	நின்னடைந்தேன்	திருவிண்ணகா மேயவனே! (க)
குடை	முத்துக்குடையை யு டையரான		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பிராட்டி.மாறும் நித்யஸூரிகளும்
புருஷகாமாகச் சரணம் புகுகிறார்.

சூ-அ பெரியதிருமொழி, சு-ப, உ-தி, சு-பா, பேர்தார்.

(போதார் தாமரையாள்) காலத்திலே யலர்ந்த செவ்விப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, செவ்விப்பூவை யுடைத்தான தாமரையை வாஸஸ்த்தாநமாக உடையவளென்னுதல். போதுஎன்று - காலமாதல், புஷ்பத்தைச் சொல்லிற்றுதல். (புலவி) என்று - ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்குத் திருநாமமாகவுமாம்; அன்றிக்கே, போதார் தாமரையாள் புலவி யிடத்தில் குலவானவர்தம் கோதா என்றாகவுமாம்; அப்போது, ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸம்ஸ் லேஷ்வர்த்தகமான விஸ்வலேஷங்களுண்டானால், அப்போது(க) “ரக்ஷ தீர - ரக்ஷ தர்மேண” என்கிறபடியே - இனையபெருமான் ஆஸ்வ விப்பிக்குமாபோலே, அவ்வூடலைத் தீர்த்து ஆஸ்வவிப்பிக்கிற நித்ய ஸவிரிகளுடைய கௌதுஹலத்துக்கு விஷயபூதனாவனே!.

(குலவானவர்) பகவததுபவ வ்யபிசாரமில்லாதவர்கள். (உ) “வடி வுடைவானோர்” என்னுமாபோலே † (யாய்த்து). பெரியபிராட்டியாரோ டுண்டான ஊடல் இடையாட்டத்தில் அத்தைப் பரிஹரித்து ஆஸ்வ விப்பிக்கிற நித்யஸவிரிகளுடைய கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயபூத னாவனே! “கோது குலம்” என்கிறவிடத்திலே “கோதா” என்கிறது. அங்ஙனன் றிக்கே, (புலவிக்குலவானவர்) என்று - நித்யஸவிரிக ளுக்கு விசேஷணமாய், அந்தப் பகவதத்தில், † பிராட்டியுடைய பின்பு கூடாதபடி பிரிததபிரிவை யாய்த்துப் புலவியென்கிறது. அத்தாலே- நித்யவாஸம் பண்ணுகிறத்ச் செய்தேயும், இதுக்கு முன்பு ஒருகால மும் அதுபவித்ததையாதாரைப் போலே உண்டாகிற அத்ருபதியைப் பற்ற அவர்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்படி ஸர்வாதிகுண ஸர் வேஸ்வரனையிருந்து வைத்து, அஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னை யழியயாறித் தா ியானபடியைச் சொல்லுகிறது.

(கோதில் செவ்ஓக் குடைமன்னர்) என்று - தூர்யோதநாதிக ளைச் சொல்லுகிறதென்றும், பாண்டவர்களைச் சொல்லுகிறதென்றும் அருளிச்செய்வார். பாண்டவர்களுடைய சத்ரசாமராதிக ளுடையப் பறிததுக்கொண்டு, ஒருவரால் ப்ரதிஹதி பண்ணவொண்ணாத ஆஜ் னையை யுடையராய்க் கொண்டு, முத்திக்குடை நிழல்கீழே யிருந்து பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தாங்களே ராஜாக்களாய் நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிற தூர்யோதநாதிகள் நடுவே, கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டிக்

(க) ரா-கிஷ-க-கஉஅ. (உ) தி-வாய்-எ-உ-க௦ † குண்டஸ்தமக்வாஸிதகம்.

† இந்தவாய்க் அகர்விதம்.

கொடு தூதுபோனவனே! அன்றிக்கே, க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ரா யத்தாலே, (கோதில் செங்கோல் குடைமன்னர்) என்று - பாண்டவர் களையே சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

(தூமொழியாய்) பாண்டவர்களும் நீங்களும் செய்யப்பார்த்தது என்? என்று கேட்க; “அவர்களுக்கு தர்மமும் தர்மபலமான ஸ்வர்க்கமு முண்டு; அவர்கள் ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்; ஆகையாலே பூமிப் பரப்படைய எங்களுக்கே இடம்போரு மித்தனை, நாங்கள் ஒரு ஸூச் யக்ரமும் கொடுப்பதில்லை” என்று அவன் வார்த்தைசொல்ல; “உன் னபிப்ராயம் இதுவானபின்பு, உண்பன உண்டு உடுப்பன உடுத்துப் பூசுவன பூசி எல்லாவழியாலும் ஆஸ்வவித்து ஒருப்பட்டிருக்கிற ராஜா வானவன் ஐயத்திலே த்வரியாநின்றான்” என்று ஆஸ்ரித விஷயத்திலு ண்டான ஓரம் தோற்றச் சொன்னவாந்தை யாகையாலே, மறுக்கவொ ண்ணாதபடி உஜ்ஜ்வலிப்பக் கொண்டு என் ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசித் தவனே! (வேதா) இப்படி ப்ரகாசிக்கிறவன்றான் ஆரொன்னில்; வேதைக ஸமதிகம்யன்.

(நின்னித்யாதி) ஒலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போகை யன்றிக்கே, கண்ணிலே காணலாம்படி திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸநிதி பண் ணின உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தே நென்கிறார். ... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (போதாரித்யாதி) எத்தனைசொன்னாலும் அவன் இவர் கினைவின்படி செய்யாதே ஈஸ்வரத்தவப் பிடாரடித்திருக்கை யாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறார் என்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கி றார் (பிராட்டிமாரு மித்யாதி).

(புலவியிடத்தில்) புலவியிலே. ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான பிரிவிலே என்னை. (சூதனுவனே) என்ற வந்தரம், என்றபடி என்று சேஷம்.

குலவானவர் - தொண்டக்குலத்திலே வானவர் என்றாய், அருளிச் செய்கிறார் (பகவதித்யாதி). “குலவானவர் கோதா” என்று இவர் இவர் களை கடக(ஃடக்)ராகச் சொன்னாப்போலே கடைதுண்டோ வெண்ண வருளிச்செய்கிறார் (வடிவுடை யித்யாதி). *கங்குலம் பகலில் கடகராக வெண்ணி, “வடிவுடைவானோர் தலைவனே” என்றாரிதே என்று கருத்து. இப்பாகரத்தில் விவக்ஷிதமான ப்ரமேயத்தை இவ்விடத்துக்கு அது குணமாகக் காட்டிக்கொடுக்கிறார் (பெரியவித்யாதி). இத்தால் - பிராட்டி தையை ப்ராப்தரான ஆழ்வார், தம்மிடத்திலே ஈஸ்வரனுக்குண்டான ண்டலைத்தீர்த்துச் சேர்க்கவேணும் என்னும் கருத்தாலே இப்படி ஸம்போ

இத்தார் என்றதாய்த்து. போதார் தாமரையாளென்ன, புலவியென்ன, குலவானவரென்ன, இவர்களுடைய கௌதுஹலத்துக்கு விஷயபூதனே! என்றும், தாமரையாளுடைய புலவியிலேயும் சேர்க்கும் குலவானவரென்றும், இரண்டியோஜனை அருளிச்செய்தாராய், தாமரையாளுடைய புலவி போலையான புலவியுடைய குலவானவரென்று மூன்றும்யோஜனை யருளிச்செய்திருர் (அங்ஙனன்றிக்கே டித்யாதி).

“கோதில்” என்றதினார் நாமம் (ஒருவராலித்யாதி). (ராஜா) தர்புத்தரன். (ஜயத்திலே) ஜய ஹேதுவான யுத்தத்திலே. (கூ)

மூ.—தேனார் பூம்புறவில் திருவிண்ணகர் மேயவனை

வானுரும மதிள்குழ வயல் மங்கையர்கோன் மருவார்

ஊனார் வேற்கலிய னெலிசெய் தமிழ்மலை வல்லார்

கோனாய் வானவர்தம் கொடி மாநகர் கூடுவரே.

(க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன்ஆ	தேன்மிக்க	ஊன்ஆ	சரீரங்களிலே புகக்க
பூ	பூக்களையுடைய		டவதான [யரான
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க ளை யுடைத்தான	வேல	வேலாயுதத்தையுடை
	திருவிண்ணகரென் னும் திவ்யதேசத் திலே	கலியன்	ஆழ்வார்
திருவிண்ணகர்	திருவிண்ணகரென் னும் திவ்யதேசத் திலே	ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
	திருவிண்ணகரென் னும் திவ்யதேசத் திலே	தமிழ்மலை	தீரவிடரூபமான இ
மேயவனை	பொருந்தி வரத்திக் கிற ஸாவேஸ்வர ன் விஷயமாக,	ப்பத்துப்பாசுரங்க ளையும் [கள்	
வான்ஆரும்	ஆகாசத்தை யளாவி யிருக்கிற	வல்லார்	அப்யவிக்க வல்லவா
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலும்	கோனாய்	ஸ்வாமியாய்(ஸ்வதந்த
வயல்	கழனிகளாலும்	வானவாதம்	ரராய்)க்கொண்டு,
குழ்	குழப்பபட்ட ளாக் கு	வானவாதம்	நித்யவாஹிகள் வாஸ
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்	கொடி	ம்பண்ணுகிற
கோன்	ஸ்வாமியாய்,	மா	கொழுகளாலே அல
மருவார்	சத்ருக்களுடைய	நகர்	ங்கரிக்கப்பட்ட
		கூடுவா	பலாக்க்யமான
			ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை
			சேரப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனாரித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பூக்களையுடைய பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருவிண்ணகரிலே நித்ய

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௩-தி, துறப்பேன் பாவேசம். ௧௦௭௧

வாஸம்பண்ணுகிறவனை, தேன் என்று - வண்டைச் சொல்லிற்றாகவு
மாம். (வானாரும் மதிள்கூழ் வயல்மங்கையர் கோன்) ஆகாசாவகாச
மிடமடையும்படியான ஒக்கத்தை யுடைய மதினாலே சூழப்பட்டி-
ருப்பதாய், வயலையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்
வார். (மருவாரித்யாதி) திருமங்கையாழ்வார் கையில் வேலுக்கு இரை
சத்ருசரீராகளாய்த்து, சத்ரு சரீரங்கனிலே குளித்த வேலையுடைய
பான ஆழ்வாரருளிசெய்த இப்பத்தும் வல்லார். (கோனயித்யாதி)
அங்கேபோய் சிலர்க்குப் பரதந்த்ரரா யிருக்கை யன்றிக்கே, (க) “ஆ
ண்மின்கள்வானகம்” என்கிறபடியே தாங்கள் அங்குத்தைக்கு நிர்வா
ஹகராய்க்கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைப் பராகிப்ப பெறுவர். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

அரு — பத்தாம்பாட்டு. (கோனயித்யாதி) (ஹாககுப் பரதந்த்ரராயிருக்
கை யன்றிக்கே) என்றது - இந்ரரன் முதலானா இங்குசின்றும் போன
ரைத் தமக்குப் பரதந்த்ரரென்றிருக்குமாபோலே, அங்கும் நித்யஸூரி
கள் அவ்வன் நினைத்திரார்கள் என்றபடி. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஆரூம்பத்தில் இரண்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரூம்பத்து முன்றந்திருமொழி

துறப்பேன் பாவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.—(உ) *வண்டுணுக நூலரிலே - “வேண்டேன் மனைவாழ்க்
கையை விண்ணகர் மோயவனே” என்று தாம் பலகாலும் விண்ணப்
பம் செய்தவார்த்தை ஸஹருதய மென்று அப்பன் திருவுள்ளத்திலே
படும்படியாக, (௩) * பொறுத்தேனிலே - அம்மனைவாழ்க்கையிலே

கௌ. பெரியதிருமொழி, கூ-ப ௩-தி, துறப்பேன்ப்ரவேசம்.

அர்வயித்து அவற்றால் தாம் மறுபாடுருவ க்வேசப்பட்ட படிக்கையும்தத்தேதுக்களையும் விண்ணப்பம் செய்து, இவ்வநிஷ்டமான வாழ்க்கையைத் தவிர்த்து எனக்கு இஷ்டமான உன் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சியை நான் பெறும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணு மென்று திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறேன் என்றார்.

ஸ்ரவேஸ்வரனுக்கு ஒரு ஸ்வபாவமுண்டு; - அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்தா மெருவன் ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி பிறந்து, இவை வேண்டேன் என்று இதில் தோஷங்களைச் சொல்லிக் காட்டுவது, இதைத் தவிர்த்துத் தரவேணு மென்று சரணம் புகுவதானாலும், திரியவும் பூர்வ வாஸரைகளாலே அவற்றிலே சில பாசம் கிடக்க வடுக்கு மென்று, அவற்றில் தன்னை லாராயுமளவும் ஆராய்ந்து, தனக்கேற அவற்றில் கடையற ப்பாசங்கள் விட்டார்க்குன்றிக் கார்யம் செய்யான்; ஆகையாலே “பொறுத்தேன்” என்று தொடங்கிக்கீழிவாசொன்னவார்த்தைகளைத் தனித்தனியே ஆராய்ந்து, இவற்றில் அறவிடாதே “எத்தை இன்னமும் அதுஸந்திக்கப் பார்த்தீர்” என்றாப்போலே கேட்க; அவற்றில் தமக்கு அவிருத்தமாய் விடாதே யொழிய நினைத்தவற்றையும், விருத்தமாய் விட நினைத்தவற்றையும் விண்ணப்பம் செய்து, (க) “குலவானவர்தம் கோதா” என்று கீழ்ச்சொன்ன தேசவிசேஷ ப்ராபதியில் தமக்குள்ள தவனாயையும் அறிவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். *பொறுத் தேனில் முதற்பாட்டில் “பொருளின்பம்” என்றவற்றில் ப்ரதானமான இன்பத்தில் நீர் நின்ற எல்லை யென்னென்ன; சொல்லுகிறார். *

அநு -- துறப்பேன் ப்ரவேசம். சரணம்புகுந்தால் கார்யம் செய்யா திருப்பா என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரவேஸ்வரனுக் கித்யாதி). ஸ்வபாவமாவது- கோவிந்தஸ்வாமிக்குக் கருத்தறிந்த விஷயாறுபதைத்திலே மூட்டிவிட்டாப்போலே இவரையும் உகந்தருளின நிலங்களில் வாஸரையாலே யுண்டான ருசியறிந்துவைத்து அதிலே மூட்டிவிடுகை. இத்தை விவரிக்கிறா (அநாதித்யாதி) (தனக்கேற) என்றது- விஷயாந்தரங்களில் பாசம் ஸவாஸநமாகப் போகைக்கு அடையாளந்தன்னையும், இவ்விபூதியிலே அதுபவிக்கக் கொடுத்தாலும் விஷயிஸ்ரபோஜந மென்றாப்போலே விடும்படியான பாகம் பிறந்தமை தன் திருவுள்ளத்தினி படுகை. (உ) “மருளொழி நீ மடநெருசெ” என்றாரிறே ஆழ்வாரா என்று கருத்து. (அறவிடாதே) என்றது - மிகவும் விடாதே என்கை. இத்தால் - திருப்பேர் நகரிலும்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, க-பா, துறப்பே னல்லேன். கௌந்.

திருநந்திபுரத்திலும் மண்டியிருக்குமனா, “மனைவாழ்க்கையை - வேண்டேன்” என்று அத்தனைசொல்லிச் சரணமடைந்து தேசவிசேஷத்திலே போகவேண்டுமென்றாலும், உகந்தருளின நிலங்களில் ஆரை பின்னாட்டு மென்று கருதி, கீழ்த்திருமொழியில் சொன்ன விபூதியில் பிறக்கும் இன்ப மெல்லாம் வேண்டாவோ? என்று ப்ரஸ்ஸம் பண்ண, அதில் உன்னை மறவாதிருக்கை யாகிற இன்பத்தை மறந்தே னல்லேன் என்று கொண்டு, இதிலுடைய அநியததக்காக அவ்விபூதியில் த்வரை எனக்குப் பிறந்த தென்கிருரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து. (*)

மூ.—துறப்பே னல்லே னின்பம் துறவாது நின்னுருவம்
மறப்பே னல்லே னென்றும் மறவாது யானுலகில்
பிறப்பேனாக வெண்ணேன் பிறவாமைப் பெற்றதுநின்
திறத்தே னு தன்மையால் திருவிண்ணகரானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவிண்ணக	திருவிண்ணகரென்	மறவாது	மறவாமையாலே,
ரானே	னும் திவ்யதேசத்	யான்	நான்
	தில் ஸந்திஷி ர னு	உலகில்	ஸம்ஸாரத்தில்
	னவனே!	பிறப்பேனாக (இனி)	பிறப்பேனெ
இன்பம்	உன்னுடைய அதுபவ	எண்ணேன்	ன்று கிணக்கமாட்
	த்தின லுண்டான		டேன்,
	ஸுகத்தை	பிறவாமை	(அந்த) ஜன்மக்கழிச்ச
துறப்பே னல் விநிநிலேன்,			மையையும்,
லேன்	டாமையாவது	நின்	உன்னுடைய
துறவாது	(அந்த ஸுகத்தை) வி	நிறத்தேன் ஆ பகஷத்திலே	(உனக்கு
நின்உருவம்	உன்வடிவழகை	தன்மை	சேஷபுகழை) ஆ
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	யால்	நபடியால்
மறப்பேனல்	மறக்கமாட்டேன் (எ	பெற்றது	உபேகப்பெற்றேன்.
லேன்	னறபடி).		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துறப்பேனல்லேனின்பம்) விஷயாது பவ ஸுகத்தைத் துறக்கு மித்தனை யொழிய, நின் திறத்தேனாயிருக்கிற ப்ரதாநஸுகத்தை விடுவேனல்லேன். சப்நாதிவிஷயங்களை விட்டுரேயானால் இன்பத்தை இங்குத் துறவாதொழியும் விடுகென்னென்ன, (துறவாதிப்பாதி) ஸுகத்தைத் துறவாமையாவது - உன்னுடைய வடிவை மறவாதிருக்கை. (க) “மறத்தேனுன்னை முன்னம்”

(க) கூ-உ-உ.

காச பௌரியதிருமொழி, சு-ப, க-தி, க-பா, துறப்பேனல்லேன்.

என்று கீழுள்ளகாலம் மறந்தேனையாகிலும், இனி மேலுள்ள காலம் மறவாதே யொழியப்பார்த்தேன்.

இத்தால் பலித்த தென்னென்ன; மறந்தே னுன்னை முன்னம், அது ஹேதுவாகப் பிறந்தே யெய்த்தொழிந்தேன் என்றேன்; இனி, உன்னை மறவாதே நினைக்கப்பார்த்தால், பிறவாமையன்றோ இதுக்குப் பலம் (என்று மித்யாதி) அம்மறவாமையால் பெற்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பிறப்பேன் என்னும் மனோரதமும் தவிர்ந்தேன்.

அழகிது, தைலதாராவதவிச்சிந்ரஸ்ம்ருதி உமக்குண்டாகையாலே நமக்கு இனி ஜந்மம் வாராது என்று நினைத்திருக்கிறீரன்றோ வென்ன, (பிறவாமை யித்யாதி) அந்தப் பிறவாமையை நான் லபித்தது, உன் அபிமானத்துக்குள்ளே யடங்கி “நீயே நிர்வாஹகன்” என்றிருக்கையாலே இத்தனையல்லது, நானதுஷ்டித்த தொன்றாலல்ல. (திருவிண்ணாகரானே) உன் திறத்தேனாகப் பெற்றதானும் நீ இங்கே ஸந்நிஹிதனாகை.

(துறப்பேனல்லே னின்பம்) ஸுகத்தை ஸந்யஸிப்பேனல்லேன். (துறவாது நின்னுருவம் மறப்பேனல்லேன்) ஸுகத்தைத் துறவாமையாவது-உன்னுடைய வடிவை மறவாதே யிருக்கை. (என்றும் மறவாது யானுலகில் பிறப்பேனாக வெண்ணேன்) மறவாமையால்பெற்றது பிறவாமை. (நிந்திறத்தே னுதன்மையால் - பிறவாமைப் பெற்றது - திருவிண்ணாகரானே) உன் திறத்தேனாகப் பெற்றது நீ ஸந்நிஹிதனாகை, (க)

அரு — முதற்பாடெ. (துறப்பேனியாதி) (க) “பொருளின்பமென விரண்டு மிறுத்தேன்” என்று க்லேஷித்தவர், இங்கே “துறப்பேனல்லேன் இன்பம்” என்னக்கூடெமாவென்ன வருளிச்செய்கிறா (விஷயையாதி). மேலுக்கவதாரிகை (சப்தாதித்யாதி). (இன்பத்தை) ப்ரதாரஸுகத்தை. ப்ரவீபுதியில் பகவததுபவஸுகம் விஷயாந்தரதுபவத்தோடே கலசியிருக்குமே என்று கருத்தது. நாதானே “மறந்தேன்” என்றீரே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறந்தேனியாதி).

அநாதிகாலம் மறந்தவர் இனி மறவாதிருக்கப்பார்த்தால் என்ன பலம், மீளவும் மறக்கவுண்டெமே இவ்விபூதியில் பிறவியாலே என்னும் ப்ரஸங்கத்துக்கு ப்ரதிவசந்யபேண மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலியாதி).

மறவாமையால் பிறவாமை என்றுவைத்து, “நின்றித்தேனாதன் மையால்” என்றால் இது சேரும்படி யென்னென்ன; பால்சூடிக்க நோய் திருமாபோலே விஷய ஸ்வபாவத்தால் போச்சு தித்தனையொழிய மறவா மையை உபாயமாக நினைக்கவில்லை என்னும் கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (அந்தப்பிறவாமையை யித்யாதி). “நின்றித்தேன்” என்றதுதான் உம்மால் வந்ததோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்றித்தே னித்யாதி).

கீழ்ப்பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்தப்ரிய மருளிச்செய்து, புத்திஸ்த்தமாகைக்காக பதாருடமாகக் காட்டுகிறார் (துறப்பேனித்யாதி). இன்பம் - துறப்பேனல்லேன், துறவாமையாலே, நின்னுருவம் மறப்பேனல்லேன், என்றும் மறவாமையால் யானுலகில் பிறப்பேனாக வெண்ணென், பிறவாமை-நின்றித்தே னாதன்மையால், நின்றித்தேனாது திருவிண்ணகராணுகையால் என்றவயம்... .. (க)

மூ—துறந்தே னாவச் செற்றச்சுற்றம் துறந்தமையால்

சிறந்தேன் நின்னடிக்கே யடிமை திருமாலே

அறந்தானாய்க் திரிவாயுன்னை யென்மனத்தகத்தே

திறம்பாமல் கொண்டேன் திருவிண்ணகரானே, (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!		துறந்தமை	விட்டபடியால்,
திருமாலே ஸ்ரியுபதியே!		யால்	
அறந்தானாய் ஸாக்ஷாத் தர்மமாய்க்		நின் அடிக்கே	உன் திருவடிகளிலே
கொண்டு		அடிமை	கைங்காயம் செய்
திரிவாய் (பலம்கொடுக்க ஸம			கைக்கு
யம் பார்த்துத்) தி		சிறந்தேன்	யோக்யனானேன்;
ரியுமவனே!		உன்னை	இப்படியான உன்
சுற்றம் (ஸம்ஸாரிகளுடன்)			னை [குள்ளே
உறவையும்		என்மனத்த	என் ஸ்ருதயத்துக்
ஆர்வம் ப்ரீதியையும்		கத்தே	[யில்லாமல்)
செற்றம் த்வேஷத்தையும்		திறம்பாமல்	தவறாமல் (விச்சேத
துறந்தேன் விட்டேன்;		கொண்டேன்	வைத்துக் கொண்டேன். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (துறந்தேனித்யாதி) “உனக்குப் புறப்பேசில பற்றுண்டு” என்று தேவர்க்குப் பழியிட்டு விடவொண்ணாதபடி யானேன்; (க) “ஸித்தி” முயல்கு—பரித்யக்தா மயாலங்கா” என்னுமாபோலே, அநாதிகால வாஸநையாலே விஷயங்களிலே

க௦௪௬ பெரியதிருமொழி, சு-ப, நட-தி, உ-பா, துறந்தேன்.

ஸம்ருதி பிறந்து அதடியாக ஸ்நேஹம்பிறந்து, பின்பு அவ்விஷயத்
தைப் பெறில் ஜீனித்தல் இல்லையாகில் முடியுமளவாய், அது கிடையா
தொழிந்தவாறே, “இவனிறே இதுக்கு நிரோதகன்” என்று கண்டார்
மேலெல்லாம் கொப்பம்பிறந்து, யுக்தாயுக்த நிருபணக்ஷமனன்றிக்கே,
தோற்றினபடி நடந்து திரியக்கடவனாய்; இவைதான் இத்தனைக்கும்
அடி - புறப்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்கையிறே; அது தவிர்
ந்தேன். பண்ணின ஸங்கம் தவிரவே, அதடியாக வரும் த்வேஷம்
போயிறே. இவை இரண்டும் போயிறே புறப்பே சிலரை உறவுமுறை
என்றிருக்குமது தவிரவே.

(துறந்தமை யித்யாதி) புறப்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்
கையிறே - இதுவு வருகைக்கடி, அது தவிர்தால், இப்போதாக உறவு
ஸம்பாதிக்க வேண்டுவதில்லை யிறே. இவன்பக்கல் ஸம்பந்தம் ஸ்வா
பாவிகமே, பாஹ்யவிஷயங்களை விட்டபோதே தொடங்கி திருவிடை
யாட்டமிறே, ராவணபவந்தை விட்டு ஆகாசஸ்த்தனானபோதே ஸ்ரீ
மானானிறே. அப்பாப்த விஷயங்களை விட்ட வந்ததரம் ப்ராப்த
விஷயத்தினுடைய சாமாவதியிலே நின்றேன்; ப்ராப்தி பலமான
கைங்கர்யத்துக்கு பொய்யானேன்.

நாம ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தோப, நீர் அநாதிகாலம் புறம்பே சிலரை
உறவுமுறை என்று இருந்தவாயிருந்தீர், இப்படி யிருக்க, இப்போது
சிறந்தபடி எவ்வளவு பெண்ணிள், (திருமொழி) ஸ்ரியபதி யாகையி
னாலே. இவன்றான் அகலசின்னு பண்ணின குற்றத்தைக் கணக்கிட்
டுக் கைவிடு மத்தனையோ? உம்மோடுண்டான குடல் துடக்கைப் பார்
த்துக்கொள்ளு மத்தனையன்றோ? என்று ஆறவிடுவார் அருகே யுண்டா
கையாலே, இவனுக்கு கார்ப பாரதா த்ரயம் ஒளபாதிகமாய், ஈஸ்வர
பாரதந்த்ரயம் ஸ்வாபாலிகமா யிருக்குமிறே (க) “எனக்கிவ்வாழ்வி-
நகஸ்சிந்தாபராத்தயதி” என்பார் அருகே யுண்டானால், கிட்டிகைக்கு
ஒரு குறையுண்டோ. பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தமும் ஒரு தலை
துலுக்குராதாமாய், அவன்றான் ப்ராஜைகள் பக்கலிருக்கு மிருப்பைச்
சொல்லுகிறது. (உ) “என்னடியாரது செய்யார்” என்று அவனோடு
மன்றிநிர் ஏற்றமுண்டிறே அவனுக்கு. பொறுக்கைக்கு ஒரு ஸாம
கரி மத்தாமாய், பொறுப்பிப்பார் வேறே சிலரை யிருக்கையன்றிக்கே,

பொறைதானா யிருக்கை. இதனால் - இதர தர்ம வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. சேவல தர்மமாகிறது தான், அசேதநமுடைய, செய்கு போதே நசித்துவிடுமிறே; ஆகையால், இவன்செய்த தநியாதே, பலம் பெறுகைக்கு வேறே ஒருவனைக் காற்கட்ட வேண்டுமபடியா யிருக்குமிறே. அவன்நன்னையே பற்றிப் பெறுவிடந்து இவற்றைவிட்டே பெறவேண்டி யிருக்குமிறே; ஆகையாலிறே ஸாதந னைப்பேக்யம் சொல்லுகிறது. கூறுசெய்வான் ஒன்று கொடுக்கும்போது ராஜா துஜ்ஞை வேணும்; ராஜா ஒன்று கொடுக்கும்போது கூறுசெய்வான் வேண்டாவிறே.

(அறம்தானாய்) (க) 'सुखं धर्मं सुखं - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்' (உ) 'सुखं धर्मं - லோகநாம தவம்' (ங) 'सुखं धर्मं - ராமோ விக்ரஹவா' (ச) 'सुखं धर्मं - ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வருத்தே' (திருமாலே அறம்தானாய்த் திரிவாய்) (ரு) "நிறங்கரியன் செய்ய நெடுமலரான் பார்வன் அறம்பெரியன்" என்னுமாபோலே. [ஆரதறிவார்] அவன்படி இத்வாயிருக்க, உடம்பை ஒறுத்துக் கார்யம் பாராநிற்பர்கள். (திரிவாய்) பலம் கொடுக்கைக்கு அவஸரம் பார்த்துத்திரியும் தர்மபாய்த்து.

(உன்னை யென்மனத்தகத்தே திறபபாமல் கொண்டேன்) உன்னுடைய தடுமாற்றத்தைத் தவிர்த்தேன், 'லக்ஷ்மீபதியாயிருந்த உன்னை, பிராட்டி புருஷகாரமாகவும், என்னுடைய அநநயகதித்வத்தையும் முன்னிட்டு, என்னுடைய ஹருகயத்திலே இனி நீ கால்வாங்கில் காதக (ஸ்ரீ) ரோபாதி யாம்படியாக வைத்துக்கொண்டேன். நீயே வந்து புருருகிறவிடத்தில் நான் விஸ்கிற்றிலேன் என்றபடி. அநநய கதியைவிடில் நிற்க்கரு(ஸ்ரீ)னானும்; பிராட்டிக்கு அநநிமதம் செய்யில் ப்ரணயியன்றிக்கே யொழியும். ஆக, ஸ்வரூபமும், ப்ரணயிக்வமும், இரண்டும் இழுவாம். நீர் கொள்ளவல்லீரானபடி என்னென்ன (திருவிண்ணகரானே) நீ ஸுலபனுகையாலே, நீ திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானபடியாலே. (உ)

அரு — இரண்டாம் பாட்டு. (துறந்தேனியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விஷய ந்தரத்தில் இன்பத்தைவிட்ட மாத்ரமொழிய ப்ராப்தமான இன்பத்தை

(க) பா-ஆர-அ-அ-உ-சு.

(உ)

(ங) ரா-ஆர-நவ-கந.

(ச) ரா-அ-யோ-உ-உ-க.

(ரு) உ-திருவ-கஉ

“துறப்பேனல்லேன்” என்றீர்; இது இன்பமாகத் தோற்றம்போது புறம்பு பற்றற வேணுங்காணும், அதில் “ஆர்வச்செற்றமவைதன்னை வெறுத்தேன்” என்றது சிந்தைமோ? என்றுகேட்க அருளிச்செய்கிறு ரென்றுணங்கதி.

ஆர்வமென்ன-ராகமென்ன, செற்றமென்ன-த்வேஷமென்ன, இவற்றுக்கு டலான சுற்றத்தைத் துறந்தேன் என்று சப்தார்த்தமாய், ப்ரஸக்தியூர் வக்தாதாபர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உனக்கித்யாதி). பந்துக்களடியாக ராகத்வேஷ முண்டா மென்னுமத்தை (க) “सङ्गोऽस्त्वङ्गोऽयं त्वं कामः - ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காமஃ” என்கிற ஸ்ரீலாகத்தை உட்கொண்ட ருளிச்செய்கிறார் (அநாதீத்யாதி). தவிர்ந்த க்ரமமெப்படி யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பண்ணினவிய்யாதி).

“அடியேன்” என்றத்தாலே பாகவத பர்யந்தமாக விவக்ஷித் தருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்கேச்யாதி)

(இப்போது) என்றவாந்தரம், “துறந்து” என்று கூட்டுவது. கர்மமடியான குற்றத்தைப் பாராமல் ஸம்பந்தமடியாக ரக்ஷிக்கைக்கு, கர்மத்தைப் பற்ற ஸம்பந்தத்துக்கீகற்ற மேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கித்யாதி). “திரு” என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, “மால்” என்றதுக்கு - ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்தனென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). (தலைதலுக்கு) தலையசைக்கை. ஸம்மதியாருமென்கை ஏற்ற மெங்கனெயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பொறுக்கைக்கித்யாதி) (ஸாமக்ரி) ஸஹகாரி. பிராட்டி ஸஹகாரிமாத்ரமென்றபடி. (பொறைதானாயிருக்கை) பொறுப்பானாயிருக்கை. பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாதநாத்ர வ்யாவ்ருத்தியும் பலித்தென்று விவக்ஷித்து, பரக்க உபபாதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

அறமாய் என்னுதே, “அறங்கானாய்” என்றத்தாலே - ஸநாதநத்வாதி கள் விவக்ஷிதமென்று ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணமித்யாதி). “सङ्गोऽस्त्वङ्गोऽयं त्वं कामः - ஸங்காத் ராமாத் விராவ்ருத்தோ தாமஸ்சாபி ஸ்ரியாஸஹ” என்றதுக்கு - பிராட்டியோடே கூட ஸங்காத் த்ரமமான ஸுவித்தோபாயம் பெருமானாலே நிறைவேற்றப் பட்டதென்று; அத்தாலே அவரே ஸங்காத் த்ரமமானுரென்று கருத்து.

நீர்தான் அவற்றைக் கண்டிரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீயேயித்யாதி) வசில் பொகடோம் என்றிருந்தீராகில் நாம் அகன்றுபோகிறோம் என்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநந்யகதியை யித்யாதி). யத்வா, தானே வந்துபுகுரவேண்டுவா என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி). விலக்காமைதான் உமக்குப் பிறந்தது “நீர்கொள்ள வல்லீரானபடி” என்று கூட்டிக்கொள்வது. (உ.)

மூ.—மாணேய் நோக்கு நல்லார் மதிபோல் முகத்துலவும்
 ஊனேய் கண்வாளிக் குடைந்தோட்டந தன்னடைந்தேன்
 கோனே குறுங்குடியுள் குழகா திரு நறையூர், ௧
 தேனே வருபுனல் சூழ் திருவிண்ணகரானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோனே	ஸ்வாமியே!	நல்லார்	விலகாண (ஸ்ரீநதி)
குறுங்குடியுள்	திருக்குறுங்குடியிலே		களான ஸ்திரீகளு
குழகா	ஸந்திவிதனுனவனே!		டைய
திருநறையூர்	திருநறையூரிலே எழு	மதிபோல்	சந்த்ரனோடொத்த
	ந்தருளி யிருக்கிற	முகத்து	முகத்தில
தேனே	போக்யபூதனே!	உலவும்	உலாவாநின்ற
வரு	பெருகிவாராநின்ற	ஊண்ஏய்	மாம்ஸ ப்ரசுரமான
புனல்	ஜலத்தினால்	கண்	கண்களாடிற
சூழ்	வ்யாப்தமான	வாளிக்கு	பாணததுக்கு
	திருவிண்ணகரானே!	உடைந்து	தளர்ந்து
		ஒட்டந்து	ஒடிவந்து
மான்ஏய்	மாணோடொத்த ராய்	உன் அடைர்	உண்ணச்சரணமடை
நோக்கு	பார்வையை யுடைய	தேனா	ந்தேன் (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மானிதபாதி) தப்பவொண்ணாதத
 தைத் தப்பித் திருவடிகளிலே வரது சரணம்புகுந்தேன், என்பக்கல்
 தயையையப்பண்ணி யருளவேனுமென்கிறார். (மாணேய்நோக்கு நல்
 லார்) மாணோடொத்த நோக்கையுடையராய், மற்ற வடிவழகுக் குறுப்
 பான நன்மைகளையுடைய ஸ்திரீகளுடைய, தர்சனீயமாய் தங்கள் பக்க
 விலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குப் பரிசுமான முகத்திலே ஸஞ்சரியா
 நின்றுள்ள மாம்ஸபரசுரமான கண்ணாடிற அம்புக்கு ஈடுபட்டு ஓடி
 வந்து உன் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்தேன் கண்களாலே, கார்
 யப்பாடில்லாதாரைப் போலே நோக்கி இவனைத் தபபாமல் அகப்ப
 டுத்தி, இவன் ஆழங்கால்பட்ட வநநதம். கங்களைக்கொண்டு பேர
 நின்று இவனை நோவுபடுத்தாநிற்பர்களிறே; அததைத்தப்பித் திரு
 வடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன்.

(கோனே) அத்தைததப்பித் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின
 விடம், தாய்நிழலிலே ஒதுங்குவாரைப்போலே ப்ராப்தவிஷயமாயி
 ருந்தது. (குறுங்குடியுள் குழகா) பரமபதம் கலவிருக்கையா யிரு
 க்க, இவரோடே கலந்து சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காகத் திருக்குறுங்

குடியிலே வந்து ஸநநிவிதனுனன். (திருநறையூர்த்தேனே) ப்ரஜையினுடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகைக்காக மாதாபிதாக்கள் சேரவிருக்குமாபோலே, தமக்காகத் திருநறையூரிலே வந்துநிற்கிற நிலையை அது ஸந்தித்தவாறே இனிதாகா நின்றது. பட்டர் “திருநறையூர்ப் பெருக்குக்குச் சினையாய் படுகிறது கிடாய்!” என்றருளிச் செய்வர். (வரு புனலித்யாதி) காட்சியிலே ஸகல தாபங்களும் ஆறும்படியான ஜல ஸம்ருத்தியையுடைய திருவிண்ணகரிலே நீ வந்து ஸநநிவிதனாகையாலே, அந்நோக்குக்குத் தப்பித் திருவடிகளிலேவந்து கிட்டப்பெற்றேன். (ஈ)

அரு — மூன்றும்பாட்டு. (மானேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ராகத்வேஷ ஷேதுவான சுறமம் துறந்தேன என்றீர், (க) “வெழுந் ஸுலக்ஷி-வித்வாட்ஸமி காஷதி” என்றும்படியான கண்ணழகுகண்டு நிலைப்பினைவன்றோ சுற்றம் துறந்தீராவீர் என்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பூர்வாத்தத்துக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவ மருளிச்செய்கிறார் (தப்ப வித்யாதி). உடைந்ததுக்கு ஷேதுவைக் காட்டிக்கொண்டு விவரிக்கிறார் (கண்களாலே யித்யாதி).

“குமுகா” என்றதினர்த்தம் (இவரோடே யித்யாதி) - ... (ஈ)

மூ.—சாரதேநது மென்முலையார் தடநதோள் புணரின்பவெள்ளத் தாழ்ந்தே னருநரகத் தழுநதுமாயன்படைத்தேன்
போரதேன் புண்ணியனே உன்னையெய்தி யென்தீவினைகள்
தோரதேன் நன்னடைநதேன் திருவிண்ணகரானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
திருவிண்ணகரானே!	ஸுக	வெள்ளத்து	ஸமுதரத்தில்
புண்ணியனே (என்னுடைய	ஸுக	ஆழந்தேன்	(இந்நாள்வரையில்)
ருந்மானவனே!		மூழ்கினேன்,	
சாந்து	குருகுமகளை	அரு	க்ரூரமான [த்தில்
எந்துத்	தரியாநின்ற	நரகத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரக
மெல்	ய்ருது - ன	அழுநதும்	நித்யமாக அழுந்திக்
முலையார்	முலைகளையுடையரான	பயன்	இடக்கிற
	ஸதீகளுடைய	படைத்தேன்	ப்ரயோஜனத்தை
தடம்	விசாலமான		பெற்றேன், (இப்படி
தோள்	புஜங்களைஒண்டான	போந்தேன்	யிருக்க)
புணர்	ஸம்ஸர்வேஷத்தில பிற		(அகாரணமாக உன்
இன்பம்	ஸுகபாயத்		திருவடிகளை) உ
			பாயமாகக் கிட்டி
			னேன்,

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௩-தி, ச-பா, சாந்தேந்தும் ௧௦௮௧

உண்ணையது உண்ணைக்கிடழ்	தீர்த்தேன்	தீர்ப்பெற்றேன், (பின்
என்	என்னுடைய	நின் அடைந் உண்ணப்ராபித் [ப]
தீவினைகள்	கொடியபாபங்கள்	தேன் தேன். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சாந்தேந்துமித்யாதி) (க) “தடமுலைச் செய்யசாந்து” என்னக்கடவதிதே. குங்குமத்தைச் சொன்னபடி. “விஷயங்களெவிட்டு இவ்வருகே போந்த இவர், வீதராகாக்கும் ஸ்ப்ருஹம் பிறக்கும்படி சொல்லுவானென்” என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பம்செய்ய; ‘முரிக்குக் கிழக்கு என்னும்போதும் இவ்வனல்லது இராது காண் திருமங்கையாழ்வார் நாவீறு” என்று அருளிச்செய்தார். கிடாம்பியம்மாள், சிறியாண்டான் பெருமார் பணித்தானாகப் பலகாலும் சொல்லும; “நான்சொல்லுகிற வாச்ய வாசகங்களே யன்றோ பட்டரும் வ்யவஹரிக்கிறது என்றிருக்கவொண்ணது, அங்குத்தைக்கு ஏற்றமுண்டு; - முன்னேநின்ற தூணை நான் ‘தூண்’ என்றவாறே சிராயாய்த்தோற்றும்; அவர்சொன்னவாறே தவிரும் முந்யுடாய்த்தோற்றும்” என்று.

(மென்முலையார்) விசுஹம்பொருத முலையையுடைய ஸ்திரீகளுடைய. (தடநதோளித்யாதி) முலையாகிற மூலகோடே, தோளாகிற பாசங்களாலே நெருக்கிக்கட்டி, கடலில் புத்தளஞ்ஞவாணைப் போலே அவர்களுடைய தொள்களோடே அணைகையாலுண்டான ஆரந்த ஸாசரத்திலே தரைகாணை அண்ணாதுபடி அவகாஷித்தேன்; உன்னுடைய க்ருபைக்கும் அவிஷயமானேன். (உ) “அநந்தமயஃ - ஆரந்தமயஃ” என்கிற விஷயத்தை உள்ளபடி கண்ட இவர், இப்போது இங்கே இன்பவெள்ளம் என்கிறது - இவ்வளவும் வரகாத்கட்டிண்படியைக்கொண்டு. (௩) * அநந்தல்லோ பா(ஃ)ஜமகாந் இத்தை “இன்பவெள்ளம்” என்கிறது - நெடுநாள் துவக்கிப்படியைக் கண்டிதே.

இத்தாலும் பவித்தது ஒரு பலமுண்டு (அருநாகத்தித்யாதி) காலமெல்லாம் இடைவிடாதே அவனுடைய கல்யாண குணங்களை அதுபவிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்த நான், காலமெல்லாம் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போகையாகிற பாயோஜநத்தைப் பெற்றேன். “விஷயப்ரா வண்யம் ஸமஸாரிஜம்” என்றிருக்கிறார்.

(க) தி-ச-உ.

(உ) தை-ஆ-தி-உ.

(உ) ஜி-ஸ்தோ-க-உ.

௧௦௮௨ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ஈ-தி, இ-பா, ம-ரேஞர்.

(போந்தேன்) ஒரு கர்மத்தை அதுஷ்டித்து அத்தாலே ஸ்ரீண பாபனாய், அருந்தரம் ஜ்ஞாநம்பிறந்து அத்தாலே “இது தீது, இது நன்று” என்கிற இனிமையாலே கிட்டுகையன்றிக்கே, நினைவின்றிக்கே யிருக்க ஸ்ரீமதுரையிலே உறங்குகிறவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழித்தாப்போலே திருவடிகளிலே வந்து கிட்டிக் கொடு நிற்கக்கண்டேன். இந்நாள்வரை போந்தவிடத்து ஒரு ஸுக்ருதமும் பண்ணிற்றிலோகில் இப்போது நம்மைவந்து கிட்டினபடி எவ்வளவு யென்னில், (புண்ணியனே) எனக்கு உன்னைக் கிட்டுகைக்கு மூலஸுக்ருதமும் நீயே என்கிறார். (உன்னை யெய்தி) ஸர்வாதிகளுள் உன்னைக் கிட்டி, என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான பாபங்களை யடையப் போக்கினேன்.

நம்மைக்கிட்டின விரகுதானென்னென்னில் (திருவிண்ணகரானே) ராவணனாலே நெருக்குண்டு புகலிடமற்ற ஸ்ரீ விபீஷணழ்வானுக்குப் புகலாகக் கடவதாகக் கடற்கரை வெளியிலே எடுத்துவிட்டு நின்றாப்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே விஷயங்களாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகிற எனக்குப் புகலாகத் திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸர்நிஹிதனாகையாலே, அத்தைத் தப்பித் திருவடிகளிலே வந்துபுகுந்தேன். (சு)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சாந்தியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கண்வலைக்குத் தப்பி ஓடிவந்தேன் என்றார், அது ஸுகப்ரா(ஹ்)ந்தி ஜகமாயிருக்க, ஓடிவருனக்கு மூலஸுக்ருதம் ஒன்றுண்டாக வேணுமே, அதாவதென்? என்று கேட்க, அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நாவீறுடையார வாத்தைதான் வீதராகாக்கும் ஸ்ப்ருதஹ பண்ணும் படியா யிருக்குமென்னு மிடத்துக்கு ஸர்வாதமாக ஓரைதிறைய காட்டு கிறார் (கிடாம்பியம்மாஸ்தியாதி).

ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழிக்கையாவது- காலயவநன், ஜராஸந்தன், ஸ்ரீ மதுரையை அடைமதிள் படுத்த, அப்போது விஸ்வகர்மாவை அழைப்பித்து ஸ்ரீமத் த்வாரகையை யுண்டாக்கி மதுரையிலுள்ளாரை நிறை யோடே ராத்ரியோடே கொடுபோய் வைக்கை என்கை. ... (சு)

மூ.—மறேஞர் தெய்வ மெண்ணை னுன்னை யென்மனத்து வைத்துப் பெற்றேன் பெற்றதுவும் நிறவாமை யெம்பெருமான் வற்ற நீள் கடல் சூழிலங்கை யிராவணனைச் செற்றய் கொற்றவனே திருவிண்ணகரானே. (ரு)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ந-தி, இ-பா, மற்றோர். ககஅந்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வற்று	மாறாத	எண்ணென்	ஆப்ரயணியமாக நி
நீர்	ஜலத்தையுடைய		னைக்கமாட்டேன்,
கடல்	ஸமுத்ரத்தினால்	எம்பெருமா	ஸ்வாமியே!
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	ன்	[னை
இலங்கை	லங்கைக்கு அரசனான	உன்னை	ஸ்வாதிகனான உன்
இராவணனை	ராவணஸூரனை	என்மனத்து	என்மனஸ்வரில்
செற்றாய்	அழியச்செய்தவனே!	வைத்து	இருத்தி [த்தேன்,
கொற்றவனே	ராஜனே!	பெற்றேன்	(ஓரலப்பத்தை) லபி
	திருவிண்ணகரானே!	பெற்றதுவும்	லபித்ததுதானேதெ
மற்று ஓர்தெ	வேறொரு தேவதை		ன்னிவ்,
ய்வம்	யை	பிறவாமை	(ஸம்ஸாரத்தில்) ஜந்ம
			மில்லாமையாம்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மற்றோரித்யாதி) மனோரத ஸமயத் திலும் வேறோராப்ரயணிய வஸ்து உண்டாக நினைவேன். (உன்னை என்மனத்து வைத்து) ஸ்வாதிகனாயிருக்கிற உன்னை, விலக்காமை மாத்ரத்தாலே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வைத்து, ஓரலப்ப லாபம் பெற்றேன். அப்பேறுதா நேதென்னில், (பெற்றதுவும் பிற வாமை யெம்பெருமான்) இதர தேவதைகளை ஆபரயிக்கைக்கு யோக் யமான ஜந்மமும்கூடக் கழியப்பெற்றேன். அதுக்கு யோக்யதையே துடங்கி யின்றிக்கே யிருந்தபடி.

(வற்றுவித்யாதி) ஒருவராலழிக்க வொண்ணாத அரணை முறித்து ப்புக்கு, “நான் இவ்வூருக்கு நிர்வாஹக னல்லேனோ” என்று அபி மாநித்திருக்கிற ராவணனைக் கிழங்கெடுத்தவனே! அரியன செய்யு மிடத்தில் வருத்தமறச்செய்ய வல்லவனன்றோ நீ. (கொற்றவனே) பெருமிடுக்கனான ராவணனை அழியச்செய்த வருத்தமுண்டோ என் னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிச் சேரவிட்டுக்கொள்ளுநகைக்கு? நாம் லங்கையை யழியச்செய்தது கடற்கரை வெளியிலே எடுத்து விட்டுநின்று, உம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிற்று எங்கே வந்து நின்று என்ன, (திருவிண்ணகரானே) எனக்காகவந்து நிற்கிற இடம் திருவிண்ணகர் என்கிறார். (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மற்றித்யாதி) விஷயாந்தர வைராக்யமே யன்றிக்கே தேவதாந்தர வைராக்யமு மெனக்குண்டாக்ஷன யென்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

“எம்பெருமான்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி).

லங்கையை இப்படி விசேஷித்ததுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறார் (அரியன வித்யாதி). “கொற்றவனே” என்று ராஜாவே என்று ஸம்போதிக்கையாலே ஒருவழியாலும் (க) “செவ்வையம் - நமமேயம்” என்ற ராவண்ணவாத்ஸல்யத்தாலே கொல்லமாட்டாதே யிருந்து; திராமையால் . கொல்லவேண்டி அப்போலே இங்கே செய்யவேண்டுமோ? நானிசைந்தேனே என்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (பெருவித்யாதி). ... (இ)

மூ.—மை யொண்கருங்கடலும் நிலனு மணிவரையும்

செய்யகட றிரண்டு மிவையாய நின்னை நெஞ்சில்

உய்யும் வகையுணர்ந்தே னுண்மையா லினி யாதும் மற்றோர்

தெய்வம் பிறிதறியேன் திருவிண்ணகரானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	திருவிண்ணகரானே!	இவை	ஆகிய இவற்றை [என
மை	அஞ்சுமப்போல்	ஆய	சேஷமாக உடையன
ஒள்	அழகியதாய்	நின்னை	உன்னை [யாக],
கரு	கருநிறமுடையதான	உண்மையால்	யதார்த்தமாக (சேஷி
கடலும்	ஸமுத்ரமும்	உய்யும்வகை	(நான்) உஜ்ஜீவிக்கும்
நிலனும்	பூமியும்	நெஞ்சில்	மனஸ்ஸினால் [படி.
அணி	பெருமைபொருந்திய	உணர்ந்தேன்	அறிந்தேன்;
வரையும்	பர்வதங்களும்	இனி	இப்படியானபின்பு,
செய்ய	ப்ரகாசமாகிற அழகை	மற்று	இதுக்குமேலே
	யுடைய	பிறிது ஓர்	உன்னைக் காட்டிலும்
இரண்டு கட	இரண்டு தேஜஸ்தார்	யாதும்	வேறுனதொரு
ரும்	ந்தங்களான சந்தர்		எவ்விதமான வஸ்து
	ஸூர்யர்களும்	தெய்வம்	வையும் [யாக
		அறியேன்	ஆஸ்ரயணிய தேவதை
			நினைக்கமாட்டேன்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மையித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமேனிக்குப் போலியாய் அஞ்ஜரம்போலே தர்ஸீயபாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரமும், அது வேலியாக உள்ளோகிடக்கிற பூமியும், அந்தப்பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இப்படிப்பட்ட இதுக்கு இரண்டு விளக்கேற்றினுப்போலே யிருக்கிற சந்தர்ஸூர்யர்களும். (இவையாய) இப்படி ஜகதாகாஸூ யிருக்கிற உன்னை.

(நெஞ்சிலித்யாதி) நெஞ்சாலே (க) “உன ஸீவ-அஸந்நேவ” என் கிறபடியே அஸத்கல்பனும் உருமாய்ந்துபோன நான் இப்போது உஜ்ஜீவிக்கும்படி சேவரை அதுவர்த்தித்தேன், “இவ்வாத்மாவுக்கு நீயே சேஷி, உன்னைக் குறித்து இவ்வாத்மாவஸ்து அத்யந்த சேஷம்” என் கிறமுறையாலே.

(இனி யாதும் மற்றோரித்யாதி) தத்வமிருந்தபடி யல்லது ப்ராதி பத்தி பண்ணக்கடவதல்லாத படியான பின்பு, வேறு சிலரை ஆஸ்ரயணியராக நினைத்திரேன். (திருவிண்ணகரானே) இப்படி திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனை உன்னையொழிய பரதத்வமுமறியேன்.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மையித்யாதி) தேவதாந்தரங்களை நீரெண்ணைமைக்கு மூலமென்னென்ன; உனக்கு சரீரதயா சேஷமாயிருக்க அதறியாதே (உ) “உன ஸீவ-அஸந்நேவ” என்கிற ப்ரா(து)ந்தரை எண்ண விரகுண்டோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உண்மையால்” என்றதுக் கர்த்தம் (இவ்வாத்மாவுக் கித்யாதி). *இனிக்கு அர்த்தம் (தத்வமித்யாதி)... .. (சு)

மூ.—வேறே கூறுவதுண்டடியேன் விரித்துரைக்கு
மாறே நீபணியா தடை நின் திருமனத்து
கூறேன் நெஞ்சுதன்னால் குணங்கொண்டு மற்றோர்தெய்வம்
தேறே னுன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	திருவிண்ணகரானே!	உன்னையல்	உன்னையொழிய
அடியேன்	சேஷபூதனை நான்	லால்	
வேறே	வ்யாவருத்தமாக	மற்றுரை தெ	வேறொரு தேவதை
கூறுவதுஉண்	சொல்லுவதொருவார்	ய்வம்	யை [ன்,
டு	த்தையுண்டு,	கூறேன்	வாயிட்டுச்சொல்லே
விரித்து	விஸ்தாரமாக	குணம்கொ	(அவர்களிடத்தில்) கு
உரைக்குமா	(நான்) சொல்லும்படி	ண்டு	ணவிசேஷத்தைக்
யு			கண்டாகிலும்
நீ	நீ	நெஞ்சுதன்னால்	மநஸ்வினால் (அவர்க
பணியாது	அருளிச் செய்யாமல்	ல்	ளை)
நின் திருமன	உன் திருவுள்ளத்தில்	தேறேன்	(ஆஸ்ரயணியராக) வி
த்து			ஸ்வவியேன், (எ)
அடை	(அடியேன் விண்ணப்		
	பத்தைக்) கொண்		
	டருளவேணும்,		

கௌன் பெரியதிருமொழி, சு-ப, ஈ-தி; எ-பா, வேறே.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறேயித்யாதி) இது ஒரோலக்க வார்த்தையாக வன்றிக்கே, ப(ஈ)லத்தோடே வ்யாப்தமாகவேண்டும்படி திருவுள்ளத்திலே பட விண்ணப்பம்செய்கிறேன்; (க) “உதேஃஸு க்ரு” ஸுநுஸுந் ஸு க்ருவா”-விஸேஷணது ஸுகூரீவோ ஹநாமத்யர்த்தமுத்த்வாந்”என்னுமாபோலே-முதலிகளெல்லாரையும் எல்லாத்திக்குளும் விடாநிற்கச் செய்தே பஹாராஜர் திருவடியைப்பார்த்து அடையாளமும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்து விசேஷித்துவிட்டாப்போலே. (அடியேன் - கூறுவதுண்டு) சேஷபூதன் சேஷிசெய்தபடி செய்யக் கண்டிருக்கையிறே முறை; அப்படி ஆறியிருக்கவொண்ணாதே, என்னுடைய ஆற்றாமையாலே ஒருவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்கிறேன்.

(விரித்துரைக்கு மித்யாதி) என்னுடைய வார்த்தை அர்ஜுனனுடைய ப்ரஸங்கம்போலே யாகவொண்ணாது; (உ) “ஃX ஸுஸா”- பகவாநுவாச” என்று தலைக்கட்டவேணும். (ஈ) “க்ருந்ரு வாக்ரு”- கர்மன்யே வாநதிகாரஸ்தே”என்று சிலவற்றைப்பரக்கச்சொல்ல வொண்ணாது, (ச) “ஸிஷீ”- ஸ்திதிதோஸமி”என்னுமிடம் ப(ஈ)லிக்கச்சொல்லவேணும். நான் பரக்கச சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்பம் செய்யும் ப்ரகார மருளிச்செய்யாதபடி திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

(கூறேனித்யாதி) நான் ஓரநயகதி என்கிறார் - இதர தேவதைகளை வாயால்பேசேன்; அவ்வளவேயன்றிக்கே, நெஞ்சால் அவற்றுக்கு ஓராதிக்யமுண்டாக நினைவேன்; ஆபாத ப்ரதீதியில் அவற்றுக்கு ஒருத்கர்ஷ முண்டாய்த்தோற்றிற்றாகிலும், அத்தை விஸ்வலிபேன். (உண்ணையல்லால் திருவிண்ணகரானே) ஸாவாதிகளுகிருக்கிற நீ திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்த்ஹிதனாய், நீயே ஆஸ்யணியென்று அறிவித்தபின்பு, இனி உனக்கு விபூதிபூநானாய் பக்கல் பாத்வ ப்ரதிபத்தி பண்ணேன் (வி)

அநு — ஏழாம்பாட்டு. (வேறேயித்யாதி) தேவதார்த்தத்தை யறியாதவராயும் விஷயார்த்தங்களில் ஸங்கமந்தவராயும் பந்துக்களைவிட்டும் இவ்விபூதியிலிருந்து அதுபவிக்கும்படியான திருவிண்ணகரிலே இருக்கும்படி கண்டும் இருந்தீராகில், அதுபவித்துக்கொண்டு ஸுகமே இருமென்ன;

(க) ரா-கிஷ்-சச-க.

(உ) கீ-கஅ-உ.

(ஈ) கீ-உ-சஎ.

(ச) கீ-கஅ-எந.

பெரியதிருமொழி சு-ப, ந-தி, அ-பா, முளிந்தியந்த. ௧௦௮௭

அது அஹ்னையாகிலும் இன்ன மொரு வார்த்தையுண்டென்று திருவுள் ளம் பற்றும்படி யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“வேறே” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இதோரித்யாதி). விசேஷித்துச் சொல்லுவாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விசே ஷேணேத்யாதி). இத்தை விவரிக்கிறார் (முதலிகளித்யாதி). (பார்த்து) என்ற வநந்தரம், “விசேஷித்து வார்த்தை சொல்ல, பெருமான்” என்று கூட்டுவது. “அடியேன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (சேஷபூத னித் யாதி).

விரித்துரைக்குமாறு - நான் விஸ்த்ருதமாகச் சொல்லும்படியாக, நீ பணியாது - தேவரீரருளிச்செய்யாதே, நின் திருமனத்து அடை - திருவுள் ளத்திலே வைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால் ஸங்க்ரஹமாக மறுமாற்றம் சொல்லவேணு மென்றதாய், பரக்கச்சொன்ன துண்டோ இப்படி நீர் சொல்லுகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்னு டைய வித்யாதி). “பகவாஹ்வாச” என்றால், மீளவும் “ஓஸ்ஸஸ்வ - அர் ஜூநஹ்வாச” என்னுமது வாராதபடி சரமஸ்ஸோகம் சொன்னால் “ஸ்த்நி தோஸமி” என்றப்போலே அருளிச்செய்யவேணு மென்றதாய்த்து. விவர ணம் (கர்மண்யேவேத்யாதி). வாக்யார்த்தம் (நானித்யாதி).

(க) “சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்தம்” என்ற அர்ஜுநனுக்கு விஸ்வரூபத்தைக்காட்டி, நாம் சரமஸ்ஸோகார்த்தம் சொ ன்னபின்பும், ஆபாத ப்ரதிதியாலே தேவதாந்தரங்களில் மிஸுக்கங்களைக் கண்டு மீண்டுபோனானிறே, உமக்கு எத்தனையானாலும் அந்தரங்கமான உத்தரம் சொல்லப்போமோ? என்னும் ப்ரஸுந்திலே, முக்காலைக்கும் எனக்கு தேவதாந்தர விஷயத்தில் ஸங்க லேசமில்லை யென்கிறாரென்று ஸங் கதி திருவுள்ளம்பற்றி, வாக்யார்த்தங்களை அருளிச்செய்கிறார் (இதரேத் யாதி). (எ)

மூ.—முளிந்தியந்த வெங்கடத்து மூரிப்பெருங்கனிற்றால்
விளிந்தியந்த மாமரம்போல் வீழ்ந்தாரை நினையாதே
அளிந்தோர்ந்த சிந்தை நின் பாலடியேற்கு வானுலகம்
தெளிந்தேயென்றெய்துவது திருவிண்ணகரானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
முளிந்தி	(தானே) உலர்ந்து எ	கடத்து	காட்டிலே யுள்ளதாய்,
ய்ந்து	நிந்துபோன (மர	மூரி	பலிஷ்ட்டமான
	ங்களை யுடைய)	பெரும்	பெரிய
வெம்	அதிக்ரமான	களிற்றால்	யானையினால்

௯௦௮௮ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ந-தி, அ-பா, முனிந்தீய்ந்த.

வினிந்தீய்ந்த	தன்னப்பட்டதான	ஓர்ந்த	அநவரத பாவவையை
மா	பெரிய		யுடைய
மரம்போல்	மரத்தைப்போல	சுந்தை	மனஸ்சையுடையனான
வீழ்ந்தாரை	நசித்துப்போனவரை	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
நினையாதே	மனோரதியாமல்	வானுலகம்	பரமபதத்தை
சுன்பால்	உன் விஷயத்தில்	என்று	எப்போது [ரூய்.
தெளிந்து	தருடாத் தவ ஸாயத்	எய்துவது	கொடுக்கப் பார்க்கி
	தை யுடையனாய்		
அளிந்து	ஸ்நேஹத்தை யுடைய	திருவிண்ணகரானே!	(அ)
	னாய்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.(முனிந்தீய்ந்தவித்யாதி) நிலத்துக்கடைத்த வாகை, வெண்டு என்கிறபபோலே சொல்லுகிற சிறு மரங்களானவை, நிலவெம்மையாலே உலர்ந்து தீய்ந்துபோகிற பாலேநிலத்தில், (முரிப் பெருங்களிறுல்) அதன் நிலத்திலுள்ள தொன்றாகையாலே வளர்ந்து அப்ரதிஹதமாக ஸஞ்சரியாநின்றதுள்ள ஆனையாலே தள்ளுண்டு விழுந்த பெருமரம்போலே.

(வீழ்ந்தாரை நினையாதே) சில பதார்த்தங்கள் தோற்றி முடியும்; சிலர் நெடுநாளிருந்து கர்மகூடியத்தாலே முடிவர்கள். கூடாத்தபதார்த்தங்களுக்கு உத்பத்தியோடே விநாசமாயிருக்கும்; இந்த்ராதிகள்† (ப்ரஹ்மாதிகள்) நெடுநாள் ஜீவித்துப் பின்னை முடிவர்கள்; இதாய்த்து ஸம்ஸாரஸ்வபாவம். ஆக, இங்கேயிருந்து, “இன்னார் இன்னதனை நாள் ஜீவித்து முடிந்தார்கள், இன்னவை தோற்றா நசித்தன” என்று இத்தை மனோரதியாதே.

(அளிந்தோர்ந்த வித்யாதி) உன்பக்கவிலே, தெளிவையுடையேனாய், ஸ்நேஹத்தை யுடையேனாய், அநவரதமுண்டான அவதாரத்தை யுடைத்தான மனோரதத்தை யுடைய அநநயகதியான எனக்கு, அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோகூத்தை என்று தருவது? (திருவிண்ணகரானே) அவ்வருகு படுத்துகைக்காக வந்திருக்கிற உனக்கு, தருமநாள் இந்நாளென்று தெரியுமிறே.

வெட்டிதான நிலத்தில வலியதொரு பதார்த்தத்தாலே தள்ளுண்டு விழுந்துபோகிற மாமரம்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே இருந்து ஜீவித்து முடிந்துபோவாரை மனோரதியாதே, தேவர்பக்கவிலே ஸ்நேஹித்து அவதாரத்தைப் பண்ணி அநவரதம் மனோரதிக்கும்படியான

† குணடஸ்தம் க்வாஸித்கம்.

பெரியதிருமொழி கூ-ப, ந-தி, கூ-பா, சொல்லாய். ௧௦௮௬

தெளியையுடைய எனக்கு, புராவருத்தியில்லாத மோகந்ததைத் தரப் பார்த்தது என்று? அத்தைத் தருகைக்காக வந்துநிற்கிறீர். (அ)

அரு — எட்டாம்பாட்டு. (முளிந்தியந்தவியாகி) நீர் தேவதாந்தரங்க னில் குணங்கொண்டு தேறுமைக்கு ஹேதுவேதென்று, நீர் தாம் கூறுவ தென்னென்றும் கேட்க, அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“முளிந்தியந்த” என்றது—இடைக்குறைத்தலா யிருக்கிறதென்று விவ சித்தித்து, தானே உலர்ந்து தீய்ந்துபோன, வெம்- வெவ்வியதான, கடத்து - காட்டிட்டுத் து என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் நிலத்துக் கித்யாதி. (வெண்டு) குழல்மூங்கில். மூரி - மிடுக்காய், அதினர்த்தம் (அப்ரதிஹதமாக) என் றது.

(மனோரதியாதே) என்றது - பாலிலித்திலே விழு மரங்களும் பெரிய மரங்களும் தீய்ந்தும் முறிந்தும் போமாபோலே, ஸம்ஸாரத்தில் கர்மதார தம்யத்தாலே உடனே நவீனத்துபோகிற மனிசரைப்பற்ற நெடுநாளி லீவித்து முடிக்கிற தேவர்களுடைய ஆயுஸ்ஸு நல்லதென்று, அதக்கடியான ஸுக்ரு தம்பண்ணி நாமும் ஸுதிக்கவேணுமென்று நிஷ்டையா ித என்கை இத் தால் - அந்த தேவதைகளிடத்தில் பெறத்தக்கது தமக்கு வேண்டுவதிலே என்றதாய், அத்தாலே அவர்களை எண்ணென் என்றகாய்த்து.

புத்தி ஸௌகர்யார்த்தமாக பாட்டடியிய பிடித்து அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (வெட்டிதான வித்யாகி) (கிற்றெகீ) என்ற உருந்தரம், அரு ளிச்செய்யவேணும் என்று சேஷம். முளிந்தியந்த வித்யாகி, தினையாதே- தெளிந்தே - அளிந்தோரார் தை தின்பாலுடைய அடியேறகு, வாணுல கம் - எய்தவது - என்று என்றவ்யம். (அ)

மூ.—சொல்லாய்திருமார்பா உனக்காநித் தொண்டுபட்ட

நல்லேனை வினைநன் நலியாமை மட்பு நமசி

மல்லார் குடம்பாடி மதுகுமனே யுலகில்

செல்லா நல்லிசையாய் திருவிண்ணகரானே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லார்	மிகப் பலிஷ்டப்பட்டாய்	செல்லா	நலையாடாத (அபூர வமான)
குடம்பாடி	குடக்கல் தாராடினவ னாய்	நல்லிசையா	விலகிணமானகர்த்தி யையுடையவனே!
மதுகுமனே	மதுவென்பவனை நிர லித்தவனே!	நப்பீ	பூர்ணனே!
உலகில்	லோகத்தில்		திருவிண்ணகரானே!

† (பா) கடைக்குறைத்தலாய்.

கௌகௌ பெரியதிருமொழி, சு-ப, நட-தி, சு-பா, சொல்லாய்.

திருமார்பா	பெரிய பிராட்டியை	தொண்டிபட் அடிமைபுண்ட	
	வசுதஸ்தலத்திலு	ட	[னை
	டையவனே!	நல்லேனை	விலகுகணனான என்
சொல்லாய்	எனக்குப் பதிலுரை	வனைகள்	பாபங்கள் [கு
	க்கவேணும்.	நலியாமை	உபத்ரவியாமற் படிக்க
உனக்காகி	உன்விஷயத்தில்	நம்பு	விஸ்வலித்து அங்கீக
			ரித்தருளவேணும்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி) தேவர் இதுக் கொரு போக்கடி சொல்லவேணும். லக்ஷ்மீபதியாயிருக்கிற நீ எனக் கொன்று சொல்லாதொழிய வொண்ணாது. “இவன்தான் பண்ணின பாபபலந்தான் அதுபவிக்கிறான்” என்று நீ ஆறியிருக்கைக்கு நானொரு ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமாயினையோ பற்றிற்று? (உனக்காகி யித்யாதி) ஸ்ரீரயிபதியான உன் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யத்திலே அர்வ யிக்கும்படியான வைலகுகுணயத்தையுடைய என்னை. எனக்கு அதி தூரத்திலே வர்த்திக்கிற சர்மங்கள் என்னை நெருக்காதபடி நீ அங்கீ கரித்தருள வேணும். (நம்பு) லக்ஷ்மீஸமபத்தமும மிகையாம்படி யன்றோ தேவருடைய பூர்த்தி. (க) “தாமரையாளாகிலும் சிதரு லாக்குமே லென்னடியா ரதசெய்பார்” என்று அவனோடு மன்றா டும்படியான கல்யாண குணங்களால் பூர்ணனன்றோ நீ.

(மல்லார்குடமாடி) மிக்கால்மிக்கு, பன்றிலே குடக்கூத் தாடி, உன்வடிவநகை ஸர்வஸ்வதாரம பண்ணினவனே! ஸ்வைர ஸௌசாரம் பண்ணினன்றால் ஒருவரால் திரியுவிடுகை அரிதாயிரு க்கை. அன்றிகேச, (மல்லார்குடமாடி) என்று பாடமாகில், செருக் கனே! செருக்குக்குப் போக்குண்டுக் குடக்கூத்தாடினவனே! என் முகிறது (மதுசூதனை) அஸூரவர்க்கதைப் பக்கவேரோடே வாங் கினவனே! (ம வகிச்செல்லா ல்லிசையாய்) லோகத்தில் பரிமாருத புகழையுடையவனே! (திருவிண்ணகரானே) பராவஸ்ததையில் குணம் பரிச்சிந்தம்போல. எபஸாரிகளைவிட்டு நித்யவலிரிகளுக்கு முகம்கொடுத்ததுக் கொண்டிருக்கிறவனாகையாலே அங்கு குணம் பரிச் சிந்தனாயாய்தது ஒருபாபது; திருவிண்ணசாரி லவந்து ஸம்ஸாரிகளு க்ருபுதங்கொடுத்தினபாப்தது குணம் அபரிசிந்தனாய்த்தது. (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி). உகந்தருளின நிலங் களிலே பேராசையாலே “தற்ப்பேனல்லே னின்பம்” என்றார், “வா ளுலகம்-என்றெய்துவது” என்றும் பதறுகிறார், இவர்க்கு ஒன்றும்சொல்லி முடியாது என்றப்போலே பெரியபிராட்டியாரும் தாஹமாய் எய்தித் தம் பண்ணியிருக்க; இதறியாமல் இன்னும் கைவிட நினைத்தானே என்னும் அதிசங்கையாலே அசசேர்த்தியிலே “எனக்கோரவதி சொல்லித் தீரவே னும்” என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நம்பு” என்றதுக்கு லக்ஷணையா அதத மருளிச்செய்கிறார் (அங்கீக ரித்தருளவேணும்) என்று.

“ஆர்” என்றதினர்த்தம் (யிக்கு) என்றது. “மல்” என்று - ஐஸ்வர் யமாய், அத்தால் - செருக்கு பலிக்கும் என்றருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). உலகில் - பரமபதத்தில், செல்லாத - நடையாடாத, நல்லிசை யாய் - நல்ல யஸஸ்ஸை-ஸௌஸ்ப்யாதிகளால் வந்த யஸஸ்ஸை உடையையாய் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (லோகத்தி லித்யாதி) .. (சு)

மூ.—தாரார் மலர்க்கமலத் தடம்சூழ்ந்த தண்புறவில்

சீரார் நெடு மறுகில் திருவிண்ணகாரினைக்

காரார் புயல் தடக்கைக் கலியனொலிமாவே

ஆராரிவை வல்லா ரவர்க் கல்லல நில்லாவே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார் ஆர்	இதழ்களையுடைய	ஆர்	ஜலததினால் சிறைந்த
மலர்	பூக்களை யுடைத்தான	புயல்	மேகம்போன்ற ஓள
கமலம்	தாமரைகளையுடைய		தார்யத்தை யுடை
தடம்	தடாகங்களினாலே		யகாய்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட	தடம்	பரந்திருக்கிற
தண்	குளிர்ந்த	கை	ஹஸ்தங்கையுடைய
புறவில்	பார்வந்த ப்ரதேசங்க	கலியன்	ஆழ்வார்
	ளையுடையதாய்	ஒலி	அருளிச்செய்த
சோ ஆர்	செல்வம்மிக்க	மாவே	பாசுரரூபமான
நெடு	நீண்ட	இவை	இவற்றை
மறுகில்	வீதிகளையுடையதான	ஆரார்	யவரேயாகினும் [ல்
திருவிண்ணக	திரு விண்ணகரிடே	வல்லார்	அப்பயலித்தார்களாகி
ாரினை	எழுந்தருளியிருக்	அவர்க்கு	அவர்களுக்கு
	கிற அப்பன் விஷ	அல்லல்	பாபமானது
	யமாக,	சில்லா	நில்லாது (நசித்துவி
கார்	மழைகாலத் தில்		டும்.

(௧௦)

[illegible]

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, உ-பா, கொங்குண். ௧௦௬௫

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்ணும்குழந்தியாதி) யௌவநம் என்றொரு கைம்முதல்கொண்டு நாலுரார் மூலையடியே தோற்றின படி நடக்குமதுவும் போய், ஒன்றைப்பார்க்கப் புகனால் விலகிக் கை யாதபடி மாம்ஸப்ரசாரமான கண்குழன் று, ஆற்றுப்பெருக்கில் ஞ்ஜீ ஷாம்சம் ஓரிடத்திலே திரளுமாபோலே பீனேசேர்ந்து, அதுக்கு மேலே ஈனே கைகொண்டு, பின்னை சொல்லப்பெற வார்த்தை முடிய த்தலைக்கட்ட மாட்டாதபடி இளைத்தால்; பண்ணிலினிய பேசசை யுடையவர்கள் “மெள்ள நடக்கலாகாதோ!” என்று ஸ்தரீசர் அநாத ரிப்பதற்கு முன்பே.

(விண்ணுமித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகதிலும் முற்பட உண்டான ஆகாசமும, பிறபட உண்டான பருதிவிகாரியமான பர்வத மும். ஆகாசத்தைச் சொன்னவிடம், தீராய் பரார்த்தவசனாகும் உபலக்ஷணமாகச் சொல்லிற் ற; பருதிவிகாரியமான பர்வதத்தைச் சொன்னவிடம், காரயவாதததததததத உபலக்ஷணம்; ஆக, விரண் டாலும் - ஜகதாக்காரணத்திற்கு மிருப்பாயிச் சொல்லுகிறது. (வேத மும்) இப்படி ஜகதாக்காரண வேதபாதி பாதா னுவம் (க) “ஸ்ரீ ஷ்ரீஸ்ரீ” - ஸர்வம் கல்விதம் பரபர” என்ற சொல்லுகிறது. (வேள்வியும்) அநத வேதகாரண ஸர்வம் ஸர்வாதயானுவன், ஸபஸாரிகளுடைய பசுணகதுபது உபப்பாசக கிடடி வந்ததிக்கிற திருநறையூரை நாமாஸ்ரீயிப்போம். உபப்பாதி என்று திருவுள்ளத் தோடே கூட்டுகிறார் (க)

அந —முதற்பாட்டு (கண்ணிதயாம்) உ) * “ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ” - ஸர்வேந்தரியானும் ப்ரதாகமான கண்குழன் லெளகீகம் விடக்கித்து, சில விஷயங்களில் தருஷ்டிபதக (மு) “ஸ்ரீஸ்ரீ” - அதுக்குடனாகா தபடியாம் என்று தாதபாய லெளகீகசய நெரு லெளகீகசய” (ருஜீ ஷாம்சம்) அஸாராம்சம் ஈனே - விரப “ஸ்ரீ” என்றதினாததம் (ஒருப்படி) என்றது. (க)

மு.—கொங்குண் குழலார் நடப்பிடுவ சிசுக்கள் இங்கென்னிருமி யெய்யால் வராதேனம் கழாதமுன திவகனெரிசில் செய்தட சயவன செகனை. நங்கன் நறையூர் மீடெய்யது மெய்யுடெய்யமே. (உ)

(க) சந்தோ-க-ச-க. (உ) * காரணபதார்த்தங்களைக் கெல்லம்.

கூகூ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, உ-பா, கொங்குண்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்குண்	பரிமளப்ரசுரமான	திங்கள்	சந்திரனையும்
குழலார்	கேசங்கையுடைய ஸ்ரீ	எரி	அக்தியையும்
	தீர்கள் [ருந்து	கால்	காற்றையும்
கூடியிருந்து	கூட்டமாகக் கூடிய	செம்	சிவந்த
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,	சுடர்	ஸூர்யனையும்
நீர்	“நீர்	ஆயவன்	ப்ரகாரமாக வுடைய
இருமி	இருமிக்கொண்டு		வன் வர்த்திக்கிற
இங்கு	இவ்விடத்தில்		தாய்
எம்பால்வர்	எங்களிடத்தில்வந்தது	தேசஉடை	உஜ்ஜிவலமானதாய்
து		நங்கள்	நமக்குப் ப்ராப்யமான
என்	எதுக்காக”	நறையூர் நாம் தொழுது	மெழு
என்று	என்று [ன்னே,	நஞ்சமே!	(உ)
இகழாதமுன்	அநாதரிப்பதற்கு மு		

வ்யா.—இரண்டாபபாட்டு (கொங்குண் குழலார்) கொங்கு - மதுவென்றுமாம்; அன்றிக்கே, பரிமளமாகவுமாம். மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான குழலையுடைய ஸ்ரீகள். முன்பு இவன்பக்கல் அர்த்த மும் யௌவனமு முண்டானபோது ஸ்ரீவர்களுவர சீ உபாஸித்து சேராதிருந்தவர்கள், அவை போனவாறே இவர்களைக் கூட்டிக்கைக் குறு ப்பாகத் திரளவிருந்த சிரித்தா. (நீரிக்கென்) உம்மை யறியோ, எங் களை யறியோ, நீர் உட்கு ன செய்வதாக வாந்தது நீர் வருமிடமோ இவ்விடம்? என்று சொல்லுகிற அநாதரித்திகள் செவிப்படுவதற்கு முன்னே. (திக்கார்தயாதி) ஜகத்குடகு உபகாரமான பதார்த்தங் களை யுண்டாக்கின ரகூரனான ஸ்ரீமேஸ்வரான பரிசுரஸித்த தேசமாய் கையாலே உஜ்ஜிவலமாக நன் பான (உங்கள் நறையூர் நாம்தொ ழுது பெழு நஞ்சம்) அவன் ப்ராபாக வரதுநிறகு தேசத்திலே நாமுப புக்கு ஆஸ்ரயப்பெய்ய (உ)

அரு.—இரண்டாபபாட்டு (கொங்குண் குழலார்) குழலார் “பைய நடமின்” என்றவது கு “உபாஸாதி” என்றப்பாடலை போக்ய (புரீ) மாவிராசா மென்ன வருஷிசம்சாதிருவென்று வக்கதி.

கொங்குபதத்தாக, அநாதரிவதத்தையு மருளிச்செய்து (கொங் கித்தாதி) “கூடி” என்றதுத் தத் தாத்தாயம் (முண்டிதயாதி). “நீர், என்” என்றதக்கு அநாதம் உம்மை யறியாதி “என் - வந்தது” என்று கூட்டி

பெரியதிருமொழி, ஈ-ப, ச-தி; ஈ-பா, கொங்கார், ௧௦௭௭

யருளிச்செய்குரர் (நீரிங்கென்னித்யாதி). இங்குக்கு அர்த்தம் (நீர்வரு
மித்யாதி). (௨)

மூ.—கொங்கார் குழலார் கூடிபிருந்து சிரித்தெம்மை
எங்கோலமையா என்னினிக்காண்ப தென்னுதமுன்
செங்கோல் வலவன் தான்பணிந்தேத்தித் திரமுமூர்
நங்கோன் நறையூர் நாமதொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்குஞர்	பரிமளப்ரசுரமான	வலவன் தான்	நடத்த வல்லவனாய் து
குழலார்	மயிர்முடிபையுடைய		ர பி மா சி யா ன
	ரான ஸ்தரீகள்		சோழன் (அவ்வபி
கூடி இருந்து	திரளவிருந்து		மாநம் கழிந்து)
சிரித்து	பரிமாஸ்பண்ணி,	பணிந்து	(எம்பெருமானை) ஆஸ்
ஐயா	“கிழவரே! [ன்பு		ரயித்து
இனி	இப்படி நீர் மூத்தபி	ஏதது	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
எம்மை	எங்கோயும்		(அபீஷ்டம்பெற்றது)
எங்கோலம்	எங்களுந்நடைய அலங்கா	திகழும்	விளக்காகின்ற
	ரத்தையும் (அழ	ஊர்	தவ்ய தேசமாய்,
	கையும்) ‘நீர்’	நமக்கான்	நம்முடைய ஸ்வாமியா
என்காண்பது	ஏதக்காகப் பார்க்கி		னவனெழுந்தருளி
என்னுதமுன்	என்று சொல்வதற்கு		யிருக்கே
	முன்னை,	நதையூர்	நாமத்தொழுது மெழு
செங்கோல்	ஆஜ்ஞையை	நெஞ்சமே!	(௩)

வ்யா.—மூன்றாமபாட்டு, (கொங்காரித்யாதி) பரிமளத்தால்
மிக்க குழலையுடையான ஸ்தரீகளானவாடோ திரளவிருந்து சிரித்து,
(எங்கோலமித்யாதி) உடமுடையபாடி(வீடு)மொன்றையுடைய புத்திபண்
னுதிரிவினோ, எங்களுடைய லுபயனையை நீட்டினி எதக்காண்பது?
என்று இங்ஙனே பண்ணுநிற செஷ்போதிதிகள் செவி படுவதற்கு
முன்பே. (செஷ்போதித்யாதி) தாமிரமாயான கூடிநிடனாவன்
பக்கா (தீர்)மொடியாப்பத திருவடிநாலில் விழுது ஸ்தோத்ரா
திகளைப் பண்ணி ஆஸ்ரயித்து தந்திட்டத்தில் காக்கு வேண்டியவற்
றைப பெற்று உஜ்ஜிவலனெற நார் (உடைய) நறையூர் தளர்த்தார்
தாவனபாய்த்து, எல்லார் நம காமமுடைய நெபகிதகங்கள் பெற்
றுப்போகலாமெடி அகவர் வந்து உதயவலையணுகிற தெசத்தை
நாய்போய் ஆஸ்ரயிப்போம். (௩)

கௌஅ பெரியதிருமொழி சு-ப, ச-தி, ச-பா, கொம்பு.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (கொங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே இதழ்ந்தாராகச் சொன்னாலும் (க) ஸ்ரீஸூக்யே ஸ்ரீஸூக்யே ஸ்ரீஸூக்யே தருணயதே' என்கிறபடியே கண்ணைத்திறந்த பார்த்தாகிலும் போவோமென்று ஒருப் படுமே, அப்போது அவர்கள் சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எம்மையும் எம் காலத்தையும், இனி என்காண்பது - கண்டு ப்ர யோஜநமென்னென்றாய், அருளிச்செய்கிறா (உம்முடைய வித்யாதி). (பாகம்) என்றது - “ஐயா”! என்னும்படியான - துமுறுதல். தாவனம் - ராஜகன் (ங)

மூ.—கொம்பு மாவும் வல்லியும் வென்ற நண்ணேரிடை

வாம்புண் குழலார் வாசலடைத் திகழாநமுன்

செம்பொன் கழுகினந்தான் கனியும் செழும் சோலைசூழ்

நம்பன் நறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொம்பும்	வஞ்சிக்கொம்பையும்	இகழாதமுன்	அவமானம் செய்வதற்
அரவும்	ஸாப்பத்தையும்		கு முன்னே
வல்லியும்	கொடியையும்	கமுகுஇனந்	திரள்திரளாக இருக்
வென்ற	ஜயித்ததாய் (அவற்றி	தான்	கிற பா க்குமரங்
	னும் மிக்க ஓசுவை		கள் [ந
	யும்] உடையதாய்	செம்பொன்	சிவந்த பொன்போன்
நுண்	ஸூட்ச்மமையை(யும்)	கனியும்	பழங்களை யுண்டாக்கு
ஏர்	அழகியதான		மதாய் [தான
இடை	மதயப்ரதேசத்தை யு	செழும்	வளமையை யுடைய
	டையராய்	சோலைசூழ்	சோலைகளாலே சூழப்
வம்பு உண்	பரிமள ப்ரகரமான		பட்டதாய்
குழலார்	மயோமுடியை யுடைய	நம்பன்	விஸ்வஸீயனான ஸர்
	ரான பெண்கள்		வேஸ்வரன் நித்ய
வாசல் அடை	(இவனை வெளியிலே		வாஸம்பண்ணுகிற
த்து	தள்ளி) வாசற்கத	நறையூர் நாம்	தொழுது மெழு
	வைச்சாத்தி	நெஞ்சமே!	(ச)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (கொம்புமித்யாதி) வஞ்சிக்கொம்பை யும் அரவையும் வல்லிக்கொடியையும் மற்றுள்ள வற்றையும் துதோற் பிக்கவற்றான இடையையுடையராய், பரிமளிதமான குழலையுடைய

(க) † மூப்பு. ‡ (பா) தோற்பித்தஅறநேரிய.

ஸ்தரீகளானவர்கள். (வாசலித்யாதி) முற்காலம் இவனைவிரும்பி, பின்பு வெறுவியுணவாறே புறம்பே தள்ளிக் கதவடைப்பர்கள்; இவன்றான் பின்னையும் சாபலத்தாலே போகாதே புறம்பே நிற்கும்; லஜ்ஜித்து இவன் அங்குநின்றும் கால்வாங்கிப் போகைக்காக, இவனுக்கு போக (ஹீன)யோக்யதை யில்லாமையைச் சொல்லிப் பரிபவிப்பர்கள்; இப்படிப்பட்டவர்கள் பரிபவே"ர்தி செவிப்படுவதற்கு முன்னே. (செம்பொனித்யாதி) அங்குள்ளவை யுடைய எப்போதும் பக்வபலமா யிருக்குமாய்த்து, கமுகுகளானவை செம்பொன் போலே யிருக்கிற, கனிகளையுண்டாக்குகிற பொழிலாடீல சூழப்பட்டிருக்கும், முக்தப்ராப்ய பூமி யென்னுமிடம் தோற்றியிருக்கும். (நம்பன்) ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் பற்றலாம்படி விஸ்வஸநீயனுனவன் வர்த்திக்கிற திருநறையூற நாமாஸ்யரிப்போம். (ச)

அரு —நாலாம்பாட்டு (சொம்புமித்யாதி)“என்கோலம் என்காண்பது” என்னச்செய்தேயும், இடையிலே துவக்குண்டு, போகவும்மாட்டாதே து (ரு)ருத்திகளாலே டிட்டவும்மாட்டாதே இடையிலே டிடக்க, கதவடைக்கும்படி சொல்லிவிடுவர்களென்றிருரென்று ஸங்கதி.

மூன்று திருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லியும் போராதே “நுண்” என்ற துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (மறறுள்ளவற்றையும்) என்று. சகார தாத்பர்யமாகவுமாம். (வெறுவியன்) தரிதரன் வாசலடைத்தபின் இகழப் பரஸக்தி என்னென்ன; குழலில் பரிமளத்தை நச்சிப்போகானே, அத்தாலே என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (இடன்னுனித்யாதி) கமுகினந்தான்-கரமுக ஸமுதாயந்தான். “செம்பொன் - கனியும்” என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (கமுகித்யாதி). “செமும்” என்றதின் தாத்பர்யம் (முக்தப்ராப்யேத்யாதி). (ச)

மூ.—விலங்கும் கயலும் வேலு மொண் கானியும் வென்றகண் சலங்கொண்ட சொல்லார் தாங்கள் சிரித்திகழாதமுன் மலங்கும் வராலும் வானையும் பாய் வயல் சூழ்தரு நலங்கொள் நறையூர்நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கும்	(முகத்த(ரு)மான)மா	வேலும்	(சூர்மையான)வேலை
	னையும்		யும்
கயலும்	(துள்ளாரின்ற) கயல்	ஒன்	அழகிய (சிவந்த)யும்
	மதஸ்யத்தையும்	காவியும்	செங்கழுநீர்ப் பூவை

கக௦௦ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, சு-பா, மின்னேரிடையார்.

வென்ற	ஜயித்த	வராலும்	வராவென்ற மீனும்
கண்	கண்களை யுடையராய்	வானையும்	வானையென்ற மீனும்
சலங்கொண்	(முன்பு ஆசரித்துப்		(கனித்து)
ட சொல்லா	போந்து) இப்போ	பாய்	துள்ளாகின்ற
ர் தாய்	தாகக் கபடோக்தி	வயல்	கழனிகளாலே
கள்	களை யுடையரான	குத்தரு	குழப்பட்டதாய்
	பெண்கள்	நலங்கொள்	அயீஷ்ட ப்ரதத்வமா
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி		இற நன்மையையு
இகழாதுமுன்	அ நா தரிப்பதற்கு		டையதான
	முன்னே, [மும்	நறையூர் நாம்தொழுது	மெழு
மலங்கும்	மலங்கென்னும் மதஸ்ய	நெஞ்சமே!	(நு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விலங்குமித்யாதி) கண்ணினுடைய மொளகத்தயத்துக்கு மானுர், துள்ளுதலுக்குக் கயலும், கூர்மைக்கு வேலும், சிவப்புக்குக் காவியும் போலேயாய், பின்னையும் இவற்றைத் தோற்றித்த கண்ணையுடையராய், ஒருகாலும் அதுகூலவாதம் பண்ணாகடவரன்றிக்கே ச(யு)லோக்திகளைப் பண்ணக்கடவரான ஸ்தீரிகள் அபஹ்வித்த அநாசரிப்பதற்கு முன்னே. (மலங்குமித்யாதி) அங்குண்டான திரியங்குக்கு மகப்பட “இன்னது பெற்றிலோம்” என்னும் சோமியன்றிக்கே அபிமதலாபத்தாலே கனித்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. ஆக, இன்னது பெற்றிலோம் என்னும் சோகமின்றிக்கே உத்தேசப்பத்தைப் பெற்றுக் கனித்து வர்த்திக்கலான நன்மையையுடைய தேசத்தை நாயாஸ்யரிப்போம். ... (நு)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (விலங்குமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வாசலடைத்திருந்து பரிபவிக்கச் செய்தேயும் கண்ணினழகைச் சொல்லித் தம் தோல்வியெல்லி அவர்களைக் கொண்டாடாசிற்துமே, அப்படி கொண்டாடினும் நெஞ்சு நெகிழாதவர யிருப்பர்களென்று சொல்லுகிறரென்று ஸங்கதி.

தன்னிடத்தில் முன்புண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிற னுகையாலே “காவி” என்று - செங்கழுநீருக்குப் பேராய் பலத்த வர்த்த மருளிச்செய்து (சிவப்புக்கித்யாதி). மலங்கு-மதஸ்யவிசேஷம்,... (நு)

மூ.—மின்னேரிடையார் வேட்கையை மாற்றியிருந்து

என்னீரிருமி யெம்பால் வந்ததென் நிகழாதமுன்

தொன்னீரிலயகை மலங்க விலங்கெரியூட்டி னான்

நன்னீர்நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே.

(சு)

‡ (பா) பருஷோக்திகளை.

பெரியதிருமொழி, சு-பு, ச-தி, சு-பா, மின்னேரிடையார், ககசு

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
மின்ஏர்	மின்னோடொத்த (அ தி ஸூக்ஷ்மமான)	இகழாதமுன் பழிப்பதற்குமுன்னே, தொல்நீர் பழையதான ஸமுத்ர	
இடையார்	இடையையுடைய ஸ் தீகள்	த் தினால் சூழப்ப ட்ட	
வேட்கையை	(முன்பு தன்னிடத்தி லுண்டான) பீர்சி யை [கொண்டு,	இலங்கை லங்கையை [யாக மலங்க வ்யாகுலப் படும்படி விலங்கு திரு வடிவையக் கொ ண்டு [டைய தாய்	
மாற்றியிருந்து	தவிர்ந்தவாகளாய்க் நீர் “மூப்பரான நீர்	எரியூட்டினான் தீமூட்டி விட்டவனு நல்நீர் நன்றான (தாபதமரமா ன) ஜலஸம்ருத்தி	
இருமி	இருமிக்கொண்டு	யை யுடையதான	
என்பால்வர்	என்னிடத்திற்கு வந்த தது து [துக்காக”	நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (சு)	
என்	எந்தப் பரயோஜநத்		
என்று	என்றுசொல்லி		

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (மின்னேரித்யாதி) மின்னோடொத்த இடையையுடையரான ஸ்தீரிகளானவர்கள், இவன்பக்கல் அபிரிவி ஷ்டைகளா யிருக்கு மிருப்பைத்தவிர்த்து, நீ எங்கள்பக்கல் வருகை க்குக் கொடுவந்த பரிசிலோ? இது, இருமிக்கொண்டு எங்கள்பக்கல் என் மிய வந்தீர் என்று இவ்வளவு அநாதரோக்திகளைப் பண்ணுவதற்கு முன்னே. (தொன்னீரித்யாதி) கடலை அகழாக வுடைத்தான லங்கை ஒருவர்கூறா எழுவருக்கும்படி விலங்காலே எரியூட்டினா னென் னவுமாம். அன்றிக்கே, இலங்கெரி யூட்டினான் என்னவுமாம். வில ங்கு என்றபோது திருவடியாலே என்கிறது; இலங்கு என்றபோது, முன்பு சோறுவேவப்பண்ணுகைக்கு வேண்டுமளவு புக்கு வெளுத் திருந்தது, பெருமான் தோனே அண்டைகொண்டு அத்தாலே வயிறு நிறைய புஜித்துத் தன்னிறம்பெற்று உஜ்ஜவலமான படியைச்சொ ல்லுகிறது. (நன்னீரித்யாதி) லகலதாபமு மாறும்படியான ஜலஸம் ருத்தியை யுடைத்தான திருநறையூரை நாம் புக்கு ஆஸ்ரயிப்போம். பொருந்தாத ராவணனை அழியச்செய்து விபீஷணனுக்குப் புகலாய் நின்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே, நம்முடைய விரோதியை வாஸநையோடே போக்குகைக் கீடான பெருமிடுக்கணவன் வந்து வர்த்திக்கிற திருநறையூரிலே போய்ப் புகுவோம். (சு)

அரு — ஆறும்பாட்டு. (மின்னேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே — “சலங் கொண்டசொல்லார்” என்று சொல்லப்போமோ, ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகி

கக௨ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, ஏ-பா, வில்லேந்துதலார்.

ஹம் ஸங்கம்பிரவாஸிகா? என்று பறத்தி ன்ணையிலே இக் கும் ஹன்பத்தை
பாறதயில பிசிவசானத நினை
சு, அதி அபிசிவசம் மாற்றிப் பரிபவிப்பர்களுள்
ஐரு ரென்று ஸங்கதி.

(பரிசிஸ்) உ பஹாரம். (இது) இருமல். (சு)

மூ.—வில்லேந்துதலார் வேட்கையை மாற்றிச் சிரித்திவன்
பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரை கேட்பதன்முன்
சொல்லார் மறைநானகோதி யுலகில் நிலாயவர்
நல்லார் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (ஏ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
வில்லார்	த (ஃ) துஸ்ஸோடொத்த	கேட்பதன்மு	செவிப்படுவதற்கு மு
	(தஃ) துராகாரமா	ன்	ன்னே,
	க வளைந்திருக்கிற	சொல்வார்	சொறசெவ்வியை யு
துதலார்	நெறியையுடையபெ		டைத்தான (பதக்ர
	ண்கள்		மாதிரியதமான)
வேட்கையை	(முன்பு தன்னிடத்தி	நான்குமறை	நாலு வேதங்களையும்
	லுண்டான) அபிதி	ஓதி	அத்யயந் பண்ணி (அ
	வேசத்தை		வற்றை)
மாற்றி	தவிர்த்து	உலகில்	லோகத்தில்
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,	நிலாயவர்	வ்யாபிக்கச்செய்யுமவ
இவன்	“இந்தக்கிழவன் லன்		ராம் (ஸ்த்தாபிக்கு
பொல்லான்	துஷ்டன் (ஸ்கீலோ		மவராய்)
திரைந்தான்	ஒடிந்த (கிதிலமான)	நல்லார்	விலகண்ணமான ஆ
	சரீரத்தை யுடைய		சாரத்தை யுடைய
	வன்”		ரானப்ராஹ்மணர்
என்னும்	என்றுசொல னுகிற		வலிக்கிற
புறன்உரை	ஆதரமற்றசொல்	நறையூர் நாம்தொழுது மெழு	நெஞ்சமே! (ஏ)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) வில்லோடொத்த
துதலையுடைய ஸ்தீர்களானவர்கள், இவனைப் பெருவிடில் பிழையா
தாரைப்போலே ஆசைப்பட்டார்களா யிருக்கு மிருப்பைத் தவிர்ந்து,
அது தவிர்ந்தாலும், அது தன்னை மறைத்திருக்கை யன்றிக்கே சிரித்
து. (பொல்லானித்யாதி) முன்பு இவனுடைய வடிவழகையும் அந்
னுடைய ஏகரூபதையையும் சொல்லிக்கொண்டாடிப் போந்தவர்கள்,
“இவன்பொல்லான், திரைந்தான்” என்று அவர்களுடைய புல்லிய

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ச-தி, அ-பா, வாரொண்கண். ௧௧௦௩

சொல்லு செவிப்படுவதற்குமுன்னே. (சொல்லாரித்யாதி) பதத்தில் வர்ணகாமரியதத்வம்போலே யாய்த்து வாக்யத்தில் பதக்ரம ரியதத்வ மிருக்கும்படி. (ஒதி) பூர்வ பூர்வோச்சாரண க்ரமத்வதப் பற்ற உத்தரோத்தரோச் சார்யமாணத்வமாகிற க்ரமத்திலே அப்பயவி த்து; இதுதான் காதாசித்தகபா யிருக்கையன்றிக்கே, (உலகில் நிலாயவர்) வேதத்துக்கு ஸ்த்தாபகராய்ப் போருமிதுவே ஸ்வபாவமாகவுடைய ராயிருக்கை. வேதத்தில் வாஸநைபோய் ஆசாரத்தில் ஏதேனும் வை கல்யமுண்டாயிருக்கை யன்றிக்கே, ஆசாரப்பிரதானவர்கள் வர்த்தி க்கிற தேசத்தை நாமும்போய் ஆஸ்ரயிப்போம். (ஏ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - புறத்தின் னையில கிடக்க, வருவார்க்கு விரோதியாக இருக்கவொண்ணது என்று, போனானே என்று வாசல்திறந்து எட்டிப்பாக்க, தன்மேல் அபிபிவேசத் தாலே பார்த்தார்களாக க்கொண்டு நுதலிலழிகிலே ஈடுபட, அத்தைக்கண் டு, தங்கள் நைராயமெல்லாம் தோற்றப் பொல்லாங்கெயெல்லாம் வர் ணித்துப் புறம்பாக்கி வார்த்தை சொல்லுங்களென்று சொல்லுகிறாரெ ன்று ஸங்கதி.

“நிலாயவர்” என்றநினர்த்தம் (ஸ்த்தாபகராய்) என்றது. ... (ஏ)

மூ.—வாரொண்கண் நல்லார்தாங்கள் மதனென்றார் தம்மைக்

கேண்மின்களையோடேங்கு கிழவனென்றதமுன்

வேள்வும் விழவும் வீதியிலென்று மருத ஆர்

நாளுநறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாள்	வாளாயுதம்போல் அ	ஈளையோடு	“கோழையோடு கூட
	திதிக்கணமாய்	ஏங்கு	தளராரின்ற [(இருமி)
ஒள்	அழகியதான	கிழவன்	(இந்தக்) கிழவனை
கண்	கண்களையுடையராய்	கேண்மின்க	(எங்கே வந்தானென்
நல்லார்	ஸூந்தரிகளான ஸ்த	ள்	று) கேளுங்கள்”
	ரீகள்	என்னதமுன்	என்று (தம்மருகிற்
தாங்கள்	(இப்போது இகழ்கி		பெண்களைப்பார்த்
	ற) தாங்களே		துச்) சொல்வதற்கு
மதனன்	(இவன்) மந்தன்		முன்னே,
என்றார்தம்	எனது (முன்பு) சொ	வேள்வும்	யாகாதியான ஆராத
மை	ன்ன புருஷர்களுடைய		நமும்
	(பார்த்து),	விழவும்	உத்ஸவமும்

கக௦ச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, கனிசேர்ந்து.

வீதியில்	வீதிகளில்	நாளும்	ப்ரதிநிதமும்
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	நாம்தொழுது	மெழு நெஞ்ச
அழுதஊர்	மாறாதஊரான	மே!	(அ)

நறையூர்,

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (வாஸொண்கணித்யாதி) ஓராளு மொரு நோக்கும் நேராய் மற்றும் கண்ணமுருக்கு வேண்டும் நன்மை களையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், தாங்கள் முன்பு இவன்பக்கல் யெளவனமும் த்ரவ்யமுமுண்டான வன்று “இவன் காமன்” என்று கொண்டாடிப் போதவர்கள், அருகிருந்தாரைப் பார்த்து “கேண்மின் கள், ஈனையோடேங்கு கிழவன்” என்பதற்கு முன்னே யென்னுதல்; (ஈனையோடேங்கு கிழவன் - உங்கள் - கேள்) முன்பு, “என்னுடைய வன்” என்று ஆதரித்தவர்கள், இப்போது ஒருவர்க்கொருவர் “உங்க ளுடைய கேள், உங்களுடைய கேள்” என்னுநிற்பார்கள். (வேளவும் விழவுமித்யாதி) நித்யோத்ஸவமும் வைதிக ஸமாராதனமும் என்றும் மாறாத ஊர். (நாளுமித்யாதி) பரமபதத்திலே போய் நித்யாதுபவம் பண்ணுமளவும் செல்ல, இப்ப்ரக்ருதியோடே, அத்தோடு போலி யான திருநறையூரிலே புக்கதுபவிப்போம். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாஸித்யாதி) “இவன் பொல்லான்” என்ற வாறே, அவர்களைக்குறித்து, நீங்கள்தானே என்னைக் கண்ணுலே அகப் படுத்தி என்னை மம்மதனாகக் கொண்டாடியிருக்க இப்போது இங்கனே சொல்லுவீர்களோ? என்று அந்யாயப்பட, இவன் முகம் பாராதே அருகி ருந்த தன் பருவத்தோடொத்த பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்து இவனுக்குத் தங்களிடத்தில் நைராஸ்யம் பிறக்கும்படி இவன் செவிப்படச் சொல்லு கிறார்களென்கிறாரென்று ஸங்கதி. (அ)

மூ.—கனிசேர்ந்திலங்கு நல்வாயவர் காதன்மை விட்டிட
குனிசேர்ந்துடலம் கோலில் தளர்நதினாயாதமுன்
பனிசேர்விசும்பில் பான்மதினோள் விடுத்தானிடம்
நனிசேர் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனிசேர்ந்து	கோவைப்பழத்தோ	வாயவர்	அதரத்தையுடையரா
	டொத்து		ன பெண்கள்
இலங்கு	விளங்கா கின்ற	காதன்மை	(உன்னிடத்தில்) ஆசை
நல்	அழகிய		யை

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, கனிசேர்ந்து. கக஠ு

விட்டிட	தவிர்த்திருக்க, (அது	பனிசேர்	குளிர்த்தகிரணங்களை
	க்குமேலே)		யுடையனாய்
குனிசேர்ந்து	கூணையுடனத்தான	பால்மதி	பால்போல் விளங்கா
உடலம்	சரிமரானது		நின்ற சந்த்ரனு
தளர்ந்து	சிடிலமாய்,		டைய
கோலில்	(தனக்குத் துணையாக	கோள்	கூடியரோகத்தை
	ப் பற்றின) கோலி	விடுத்தான்	போக்கின ஸர்வேஸ்
	லே (கோலைப்பிடி		வரனுடைய
	க்கவும் திறமையற்	இடம்	ஸத்தாநமாய்
	றவனாய்) [ன்னே,	நனிசேர்	பெருமைபொருந்திய
இனையாதமுன்	தனருவதற்கு மு	நறையூர்	நாம்தொழுது மெழு
விசம்பில்	ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரி	நெஞ்சமே!	(கூ)
	யாநின்றவனாய்		

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (நனியித்யாதி) கோவைப்பழம் போலேயாய் விளங்காநின்றதுள்ள அதரத்தையுடைய ஸந்தீகர், இவன் பக்கல் தாங்கள் பண்ணிவைக்கும் ஸ்நேஹத்தைத் தவிர்த்து. (குனிசேர்ந்தித்யாதி) முன்பு இயுமாநதிதேயிருப்பது; இப்போது வளைவு தானே ஸ்வபாவமாய், நிரிர்ந்து வ்யாபரிக்க வொண்ணாதபடியாய் யிருக்குமாய்த்து. அநந்தரம், ஒருகோலை அபாஸ்ரயமாகப் பற்றும்; அத் தைத் தரிக்கப் பிடிக்கமாட்டாமையாலே அது தனக்கு அபாஸ்ரயமாகமாட்டாது, தானதுக்கு அபாஸ்ரயமாக மாட்டாதே இப்படி இளைப்பதற்கு முன்னே. (பனிசேரித்யாதி) ஆகாசப்பரப்புக்கடைய தானே ப்ரகாசனாயிருக்கிற சந்த்ரனுக்கு வந்தகூடிபத்தைப் போக்கின வன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். (நனியித்யாதி) பிராட்டிக்காகப் பரிசுரஹித்தான் என்கிற பெருமையையுடைய திருநறையூரை, அவன் பரிகரபூதரான நாம்போய் ஆஸ்ரயிப்போம். நனி-பெருமை... (கூ)

அரு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் இவன்முகம் பாராதே பரஸ்பரம் சொல்லிப் பரிஹலிக்க, வாயில் பழுப்புக்குத் தோற்றுக் கிட்டப்போவதாக ஒருப்பட்டு எழுந்திருக்க, அதிலே கால்நடை தாராமையாலே கோலைக் கைப்பற்றி நாலாசிற்கு மததனைபோக்கி அடியிட்டுக் கிட்டவும்மாட்டாதே, அத்தோடே இவனும் சரமகாலம் என்று அஞ்சம்படியாய் விடுமித்தனை யாகையாலே, லோகஸ்த்திதி இதுவான் பின்பு, அத்தையெல்லா மெண்ணி, நறையூரிலேபோய் ஸுகமேயிருப்போ மென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

† (பா) ஸங்கத்தை.

க்கரசு பெரியதிருமொழி, சு-பி, சு-தி, சு-பா, பிறைசேர்.

“விசம்பில்-பனிசேர்-பான்மதி” என்றநவயமாய், “விசம்பு” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). ... (சு)

மு.—பிறைசேர்துதலார் பேணுதல் நம்மை யிலாதமுன்

நறைசேர் பொழில் சூழ நறையூர் தொழுகெஞ்சமே யென்ற

கறையார் நெடுவேல் மங்கையர்கோன் கலிகன்றிசொல்

மறவாதுரைப்பவர் வானவர்க் கின்னரசாவரே.

(கௌ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை	பதம்	உரை.
பிறைசேர்	(சந்த்ரனுடைய)பிறை	கறைஆர்	கறையிக்கதாய்
	யோடொத்த	நெடுவேல்	நீண்டிருந்துள்ள வே
துதலார்	நெற்றியை யுடையரா		லையுடையராய்,
	னபெண்கள்	மங்கையா	திருமங்கையி லுள்ளா
நம்மை	நம்விஷயத்தில்	கோன்	ஸ்வாமியான [ர்க்கு
பேணுதல் இ	ஆதரத்தைத்தவிரந்து	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
லாதமுன்	(இகழ்வதற்கு) மு	சொல்	ஸ்ரீஸூக்தியான இப்
	ன்னே, [கின்ற		ப த் து ப் பாசரத்
நறைசோ	தேன்வெள்ள மிடா		தையும் [கொண்டு
பொழில்கூழ்	சோலைகளாலேசூழப்	மறவாது	பராக்கில்லாதவராய்க்
	பட்ட	உரைப்பவர்	அப்பப்ப(ஐ)லிக்கு ம
நறையூர்	திருநறையூரென்னும்		வர்கள்
	திவ்யதேசத்தை	வானவர்க்கு	நித்யஸூரிகள வலிக்
நெஞ்சமே	ஓ! மநஸ்ஸே!		கும் தேசத்துக்கு
தொழு	ஆஸ்ரயிக்கப்பாராய்	இன் அரசு	அழகிய (அப்ரதிஹத
என்ற	என்றருளிச் செய்தவ		ரான) ராஜாவாக
	ராய்,	ஆவர்	ஆகப்பெறுவர்கள்.

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (பிறைசேரித்யாதி) பிறையொத்த துதலையுடையரான ஸ்திரீகளானவர்கள், நமபக்கல் பேணுதல் தவிருவ தற்கு முன்னே (நறைசேர்)மதுமிக்க பொழிலாலே சூழப்பட்ட திரு நறையூரிலே புக்கு ஆஸ்ரயிப்போமென்று தம திருவுள்ளத்தோடே கூடி, (கறையாரித்யாதி) பரதிபகூத்தையழியச்செய்து கறை கழற்ற அவஸரமில்லாதபடி யிருக்கிற நெடுவேலைக் கையிலையுடையராய் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருருளிச்செய்த.(மற வாது) ஸ்திரீகளும் கண்ணுக்கிலக்காய் யெளவநமுமுண்டான போ

பெரியதிருமொழி, சு-ப, இ-தி; கலங்கமுந்நீர் ப்ரவேசம், ககௌ

தாக இத்தைமறவாதே அப்பயவிக் கவல்லவர்கள், என்றுமொக்க பஞ்ச விம்சதி வார்ஷிகரான நியஸ-விரிகளுடைய தேசத்துக்கு நியாமக ராகப் பெறுவர். என்று மொக்க ஏகாநுபராயிருக்குமவர்களிறே அவர் கள், அவன் ஸாம்யாபத்தி கொடுத்துவைக்கையாலே. ... (கௌ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு —பத்தாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) மறக்கப்ரஸக்தி ஏதென்ன வநுளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீகளுமித்யாதி). இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத் துக்குச் சேர விசேஷிக்கிறார் (என்றுமொக்க வித்யாதி). ... (கௌ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

கலங்கமுந்நீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸ்த்ரீகளுடைய பரிபவத்துக்குப் பரிஹாரமாகத் திரு நறையூரிலே புக்கு ஒதுங்குகையன்றிக்கே, அங்கேபோய்ப் புகவே, அம்ருதமதநம் துடக்கமான அபதாநங்களைப் பண்ணி தேவஜாதிக் கு உபகாரகனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவும் ஸ்வபாவனாய், உதவுமிடத்துப் பிரா ட்டிமாரோடு ஆஸ்ரிதரோடு வாசிப்பத உதவும் ஸ்வபாவனாவன் வந்து நிற்கையாலே, அவ்வருகே யுள்ளவையெல்லாம் அவன்றானே தலைக் கட்டித் தரும், அவன்வந்து நிதாபவாஸம் பண்ணுபிற தேசமாகையாலே முக்தப்ராப்யமான பூமியோடு போலியான தேசமென்று அத் தேசத்தைப் பேசி அதுபவிக்கிறார். ... *

அநு. — கலங்கமுந்நீர் ப்ரவேசம் —கீழ்த்திருமொழியில் - திருவுள் ளத்தைக்குறித்து விஷயாதுபவத்துக் குறுப்பாகாத கோழைத்தனத்தா னேவந்த பரிபவங்களையெல்லாம் சொல்லித் திருநறையூரைத் தொழுவோ

கக௦-அ பெரியதிருமொழி சு-ப, ௫-தி, சு-பா, கலங்கமுந்நீர்.

மென்னவே, திருவுள்ளமானது, இவ்விழுவியிலே நாமிருந்து திருநறை
பூரைப்பற்றி யிருந்தோமாகில் சரீரம் பரிணமி த்ரவ்யமாகையாலே நா
மிந்தபகவத்விஷயத்துக்கும் ஆனாகாதே போய்விடுவோமே, ஆகையா
லே, என்றும் பஞ்சவிம்சதிவார்ஷிகரானுநீராமு ஒரு கோவையாயிருந்தன்
றே அதுபவிக்க ஆசைப்படுவதென்று, சரீராவஸாதத்தளவும் ஆயிரிருக்கப்
போமோர் என்று த்வரிக்க; நாம் ஸ்தரீகளுடைய பரிபவ பரிஹாரார்த்த
மாக வன்றிக்கே கேவலம் ஸ்வரூபாநுருணமாக ஆஸ்ரயிக்கவே ஆஸ்ர
யண விரோதி துடங்கிப் போய் சித்யகைங்கர்யாந்தமான அவ்வருகுள்ள
வை யெல்லாம் தானே தலைக்கட்டும், பதறாதேகொள்ளன்று, அதுக்கிடாக
ஈஸ்வரன் குணவிசேஷங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு திருநறைபூரை
அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்தரீகளுடைய
வியாதி)... .. *

மூ.—கலங்க முந்நீர் கடைந்தமுதம் கொண்டிமையோர்

துளங்கல் தீர நல்கு சோதிச் சுடராய்

வலங்கையாழி யிடங்கைசசங்க முடையானார்

நலங்கொள் வாய்மை யந்தணர்வாமும் நறையூரே,

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முந்நீர்	ஸமுதரத்தை [ம்படி	சங்கம்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்
கலங்க	சூஷாப (ஃ)முண்டா	உடையான்	உடையவனுமான ஸர்
கடைந்து	மத(ஃ)நம்பண்ணி,		வேஸ்வரனுடைய
அமுதம்கொ	(அதில்) ஈனும்) அம்	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
ண்டு	நாசத்தையெடுத்து,	நலம்கொள்	ஸத்யமாகிற நன்மை
இமையோர்	சேவர்களுடைய		யையுடைய
துளங்கல்	கலக்கமா (ஆபத்தா)	வாய்மை	வாகிர்தரிய வ்யாபா
தீர	போம்படியாக [னது		ரமான சொற்களை
நல்கு	(அவர்களுக்குக்)கொ		யுடையரான
	டாசின்றவனாய்	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர் [கிற
சோதி சுடர்	(அத்காலே) அதுயஜ்	வாமும்	சித்யவாஸம் பண்ணு
ஆய	ஜ்வலனாய்,	நறையூர்	திருநறை யூரென்றும்
வலங்கை	வலதுகையில்		திவ்யதேசமாயிரு
ஆழி	ஸுதர்சனத்தையும்		க்கும். (க)
இடங்கை	இடதுகையில்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கலங்கவியாதி) ஜலராசியானது கீழ்மண்
கொண்டு மேல்மண்ணெறியுப்படி கடைந்து, அம்ருதத்தைவாங்கி,
அஸுரவர்க்கத்தாலே நோவுபடுகிற தேவஜாதிக்குக் கொடுத்து, இப்ப

டிசெய்தது அந்தப்புரத்துக்காதல், அந்தப்புர பரிகரத்துக் காதலன்மிக்
கே, இது பெற்றவநந்தரம் (க) உ-பா, முனையார். “என்றி
ருக்கும் தேவர்களுக்காக வாய்த்து விவற்றின் நேர்த்தியடையத் தன்
னதாய், அம்ருதபாரம் பண்ணுகையிலே அவர்களுக்கு அந்வயமாம்
படி கொடுத்து, அவர்கள் புனிக்கப்பெற்றது தன் பேறென்னுமிடம்
வடிவில் புகரிலே தோற்றவிருக்கிறவன். (வலங்கையித்யாதி) அம்ருத
த்தை புனிக்கிற இவர்களுடைய விரோதியைப் போக்குகைக்குக் கை
யிலே திவ்யபுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற
தேசம். (நலங்கொளியித்யாதி) யதாபூதவாதியான வேதம் கைப்பட்டி.
ருக்கிறவர்களென்னுதல்; யதாபூதவாதிகளான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்
கிற ஊரென்னுதல். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) “அமுதங்கொண்டு - நங்கு”
என்றபோதே “இமையோர்க்கு” என்கை ஸித்தமாயிருக்க, “இமை
யோர்” என்கையாலே-அஹங்காரிகளுக்கும் அரியனசெய்து கார்யம்செய்
தவன் பரதந்த்ரரான நமக்குச்செய்யானோ? என்னுமிடம் தோற்றுமென்று
உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). வாய்மை - வாக்வ்யா
பாரமாய், வேதமாதல், கேவல வசநமாதல், ஆக இரண்டியோஜனை யரு
ளிச்செய்கிறார் (யதாபூதேத்யாதி). (க)

மூ.—முனையார் சீயமாகி யவுணன் முரண் மார்வம்
புனை வாளுகிரால் போழ்பட வீர்ந்த புனிதனார்
கிணையார் தேமாம் செந்தளிர் கோதிக் குயில்கூவும்
நனையார் சோலைகுழந்தழகாய நறையூரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனை	யுத்தத்திலே	போழ்பட	இருகூறும்படி.
ஆர்	பொருத்தமுடைய	ஈர்ந்த	பிளந்த
சீயமாகி	நரலிர் ஹமாய்க் கொ ண்டு [டைய	புனிதன்	பரிசுத்தனுடைய
அவுணன்	ஹிரண்யா ஸுரனு	ஊர்,	
முரண்	பலிஷ்ட்டமான	குயில்	குயில்களானவை
மார்வம்	மார்பை,	கிணையார்	கருவடைந்த (தழைத் திருந்துள்ள)
புனை	சேர்ந்திருக்கிற	தேமாம்	தேமாமரங்களுடைய
வாள்	ஒளியையுடைய	செந்தளிர்	சிவந்த தளிர்களை
உகிரால்	நகர்க்கிரை	கோதி	கொந்தி

ககக பெரியதிருமொழி, சு-பு, ரூ-தி, நட-பா, ஆனைப்புரனி.

கூவும்	கூவாநின்றதாய்,	குழந்து	குழப்பட்டு	நீள்
நனைஆர்	அப்போதலாந்த பூக்	அழகாய்	தர்ஸநீயமாயிருந்துள்	
	கள் சிறைந்ததான	நறைபூர		(உ)
சோலை	பொழிலகனாலே			

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனையாரித்யாதி) பூசிலென்னப் பணைக்கும் நாவலிஹுமாய், முனையில் அநபிபவநீயனான ஹிரண்யனுடைய வரபலத்தாலே பூண்கட்டின திண்ணியமார்வை, அழகுக்குச் சேர்ந்தாபோலே, ஒளியையுடைத்தாய் தர்ஸநீயமாயிருக்கிற திருவுகிராலே இரண்டு கூறும்படி கிண்டு பொகட்டு, ஆஸ்ரிகனுக்கு பாதிக்ஞாஸமகாலத்திலே உதவினானென்கிற சுத்தியையுடையவன் வர்த்திக் கிறதேசம். ஆளிட்டநதி தொழுகையன்றிக்கே தானே ஸகதொட்டுப் போக்கினசுத்தியை யுடையவன். - (சினையாரித்யாதி) தழைத்திருந்துள்ள தேமாக்களிலே மதுபாநத்தைப்பண்ணின குயில்களானவை, ரஸாந்தரத்தை யிட்டு அத்தை மாற்றுகைக்காக அதினுடைய தளிர்களைக்கோதி, முக்தர்ஸாமகாநம் பண்ணுபாபோலேயிருந்து கூவாநிற்கும், (நனையாரித்யாதி) செவ்வப்பூமாறாதே என்றும் நிய்வஸந்தமான பொழிலாலே குழப்பட்டு தாஸநீயமான திருநறைபூர். நனை - பூரொட்டு. (உ)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு (முனையாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- காதா சித்தமாக அஹங்கரிக்கும் தேவப்ரக்ருதிகளானவர்களுக்கு உதவினமையருளிச்செய்து, அதிலுங் காட்டில்கொண்டாடும்படி கேவலம் ஆஸூரப்ரக்ருதி வயிற்றிலே பிறந்தவன்தன் பேர் சொன்னமாக்கரத்திலே ஸமயத்திலே இரண்டுபடியாலே வந்து உதவினான் என்கிற குணத்தை யருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி

“முனையா” என்றத்தை * அவணபதத்திலும் அதுஷங்கித் தருளிச் செய்கிறார் (பூசலித்யாதி) புனை - தொடையாய், சேர்ந்திருக்கிற, வான் - காந்தியாதல், அழகாதல் சப்தாத்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்கித்யாதி). அழகுக்கு என்றது - உபலக்ஷணமாய், ஒளிக்கும் அழகுக்கும் என்றபடி. ஒளி- காந்தி. தாஸநீயம் - அழகாயிருக்கை “புனிதன்” என்றதுக்கு இரண்டு தாற்பாய மருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிகனுக்கித்யாதி). (உ)

மூ.—ஆனைப் புரனித் தேரொடு காலாளன்கொண்ட

சேனைத் தொகையைச் சாடி யிலங்கை செற்றாணார்

மீனைத்தழுவி வீழ்ந்தெழும் டள்ளர்க் கலமர்நது

நானப்புதலி லாமை யொளிக்கும் நறைபூரே

(ந.)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, டு-தி, டு-பா, ஆணைப்புனி. கக்கக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆணை	யாணைகளும்	வீழ்ந்து	(பின்பு அதினால் தன்
புரவி	குதிரைகளும்		ஞண்டவாக ளாய்
தேரொடு	ரதங்களோடுகூட		க்) கீழேவிழுந்து
காலாள்	காலாள்களுமாக	எழும்	(பின்னும் அதைப்பி
அணிகொண்ட	விரியாஸ விசேஷத்		டிக்க வாஸையின
சேனைத்தொ	தைபுடைத்தான		ல்) எழ்ந்திராநின்ற
கையை	ஸௌநாஸமூஹத்தை	மள்ளர்க்கு	உழவர்களுக்கு
சாடி	துகைத்து (அழித்து)	அலமார்து	பயந்து
இலங்கை	லங்காநகரத்தை	நானம்	மஞ்சளினுடைய
செற்றான்	அழித்தவனுடைய	புதலில்	தூற்றில்
மீனை	மதஸ்யத்தை	ஆமை	ஆமையானது
தழுவி	(பிடிப்பதற்காக இர	ஒளிக்கும்	மறையாநின்ற
	ண்டு கைகளாலு	நறையூர்.	(ங)
	ம்) அணைத்து,		

வ்யா — மூன்றும்பாட்டு. (ஆணையித்யாதி) ராவணனுடைய படையெழுச்சியை அந்தக்ரமத்திலே பேசுகிறார். மலைகள் நடந்தாப் போலே யாணைகளைப் புறப்படவிட்டு, அரந்தரம் குதிரைகளைவிட்டு, அரந்தரம் தோர்களாலே ஆலங்கரித்து, இவை இத்தனைக்கும் காலாகக் காலாளைப் புறப்படவிட்டு. இப்படிப்பட்ட ஸௌநாஸமூஹத்தைத் துகைத்துக் கழித்து லங்கையை அழியச்செய்த தசரதாத்தமஜன் வர்த்திக்கிறவூர். (மீனையித்யாதி) நிலப்பண்பாலே சில மலைகள் போலே யாய்த்து மதஸ்யங்கள் வளர்ந்திருக்கும்படி; அத்தைப்பிடிக்கிறவர்கள், இரண்டுகையாலுமாகத் தழுவுவார்கள்; அவை பின்னையும் இவனைத்தள்ளா உதறிப்போம்; அதிலேவிழுந்த இவன் திரியவும் சாபலத்தாலே பிடிக்கக் கணிசிக்கும்; இத்தைக்கண்ட ஆமையானது தானஞ்சி வரம் பிலேநின்ற மஞ்சள் பற்றையிலே புக்கு மறையும். நானம்-மஞ்சள். அன்றியே கருமுகையும் பிச்சியுமாய் நின்ற செடியிலேபுக்கு மறையும். மள்ளர் என்று - உழவர். (ங)

அரு — மூன்றும்பாட்டு. (ஆணையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஸ்ரிதனுக்கு உதவினமை யருளிச்செய்தா; இப்பாட்டில் - உதவினதும் பிராட்டிக்கு உதவினப்போலே கிடீர் என்கைக்காக, பிராட்டிக் குதவினபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"சேனை" என்றபோதே, ஆணைமுதலானவை இராதோ, விசேஷிப்

கககஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ரு-தி, ச-பா, உறியார்.

பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராவணனிட்யாதி). க்ரமந்தன்னைக் காட்டுகிறார் (மலைகளிட்யாதி). “சாடி” என்றதினர்த்தம் (துகைத்து) என்றது. “அலமாந்து” என்றதினர்த்தம் (அஞ்சி) என்றது. “புதலில்” என்றதினர்த்தம் (பறையிலே) என்றது; துற்றிலேஎன்கை. ... (ங)

மூ.—உறியார் வெண்ணொப்புண் றுரலோடும் கட்டுண்டு

வெறியார் கூந்தல் பின்னை பொருட்டான் வென்றானார்

பொறியார் மஞ்ஞை பூமபொழில் தோறும் நடமாட

நறுநாண்மலர்மேல் வண்டிசைபாடும நறையூரே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உறி	உறிகளிலே [த்த	பொறியார்	புள்ளிகளை யுடைத்தா
ஆர்	நிறைய சேமித்துவை		ன (நாநாவர்ண
வெண்ணெய்	நவந்தரதை		மான)
உண்டு	அமுதுசெய்தும்,	மஞ்ஞை	மயில்க ளானவை
உரலோடு	உரலோடுசேர்த்து	பூபொழில்	பூக்களை யுடைத்தான
கட்டுண்டும்	(யசோதையினால்) கட்	தோறும்	சோலைகளெங்கும்
	டப்பட்டும்;	நடமாட	கூத்தாடா நிற்பதாய்,
வெறியார்	பரிமள ப்ரசுரமான	வண்டு	வண்டுகளானவை
கூந்தல்	குழற்கந்தையை யு	நறு	பரிமள ப்ரசுரமாய்
	டைய	நாள்	அப்போதலர்ந்த
பின்னைபொ	நப்பின்னைப் பிராட்டி	மலர்மேல்	தாமரைப்பூக்களிலே
ருட்டு	க்காக	இசைபாடும	(அவற்றினுடைய நர்த்
ஆன்	(ஏழு) ருஷபங்களை		தந்ததுக்குடித்தா
வென்றான்	ஜயித்து அழித்தவனு		ன) காரத்தைப்பா
ஊர்,	[டைய	நறையூர்.	டாகிற்கும்

(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உறியாரிட்யாதி). உறியிலே கள்ளக் கயிறு உருவிச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை “தெய்வம் கொண்ட தோ?” என்னும்படியாய்த்து அமுதுசெய்தது; “இது இவனை யொழி யப்போகாது” என்று உரலோடே சேர்த்துக்கட்டுவர்கள்; அதுகூல ஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச்செல்லாமையாலே கட்டுண்டிருக் கும்; இரண்டுக்கும் ஈவாசியற்றிருக்கிறபடி. (வெறியாரிட்யாதி) பரி மளம் மிகுள்ள திருக்குழலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷபங்களேழையும் அழியசெய்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பொறி யாரிட்யாதி) பரப்பு டாறப்பூத்ந பொழில்களின்மேலே நாநாவர்ண மான மயில்களானவை ஆலியாரிற்கும். (நறுநாணிட்யாதி) செவ்வித்

† “அத்தோடு இவனோடு” என்று சிலகோசங்கள்.

பெரியதிருமுழுதி, சு-ப, ரு-தி, ரு-பா, விடையேழ். கககந.

தாமரைப்பூவிலே மதுபாநார்த்தமாக இழிந்த வண்டுகளானவை, அவற்றினுடைய காலுக்கு இசையப் பாடாநிற்கும். ... (சு)

அரு.—நாலாம்பாட்டு (உறியித்யாதி) கீழ் மூன்றுபாட்டிலும் - இஷ்ட... ப்ராவண்யமும் அசிஷ்ட கித்ருத்தியும் அருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டில், அதுக்கதுகுணமான ஆஸ்நிதகரஸ்பர்ஸ மல்லாமல் செல்லாதபடியான னெளசெய்ததை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

உறியானது, ஆர் - பூர்ணமாக, முன்புப்பா விருக்கும்படியாக என்னுக்கி யருளிச்செய்கிறார் (உறியிலே யித்யாதி). “உண்டு” என்று இரண்டிடத்தில் போக்ய(ஓக்ஸ)தையைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (அது கூலேத்யாதி). (வாசியற்றிருக்கிறபடி) என்றது-வெண்ணையுண்கையோடு கட்டுண்கையோடு வாசியில்லை என்கை. (ஆலியாநிற்கும்) கூத்தாடாநிற்கும்.

மூ.—விடையேழ் வென்று மென்றோளாய்ச்சிக் கன்பனாய்
நடையால் நின்ற மருதம் சாய்த்த நாதனார்
பெடையோடன்னம் பெய்வனையார் தம் பின்சென்று
நடையோடியலி நாணி யொளிக்கும் நறையூரே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழ்விடை	ஏழுநுஷ்பங்களை யும்	பெடையோடு (தன்) பேடையோடு	
வென்று	ஸம்ஹரித்து,	பெய்	செறிந்த [கூடி
மென்றோள்	மருதுவான புஜங்களை	வனையார்தம்	வனையோணின்த பெ
	யுடைய [திருத்தில்		ண்களுடைய
ஆய்ச்சிக்கு	நப்பின்னைப் பிராட்டி	பின்சென்று	பின்னேபோய்
அன்பனாய்	அன்பையுடையனு	நடையோடு	(அவர்கள்) நடையை
நின்ற	வழியிலேநின்ற[மாய்,		அநுஸரித்து
மருதம்	மருதமரத்தை [லே	இயலி	ஸஞ்சரித்து, (அப்படி
நடையால்	தவழ்கிற நடையினு		நடக்கப் போகா
சாய்த்த	விழுத் தள்ளினவனு		மையாலே)
நாதன்	ரகசிகலுடைய [மான	நாணி	லஜ்ஜித்து
ஊர்,		ஒளிக்கும்	மறைபாசின்ற
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	நறையூர்.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விடையித்யாதி) ம்ருதுஸ்வபாவமான தோளழகையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷ்பங்களுழையு மழியச்செய்தானாய்த்து அவளுடைய பங்கல் ப்ரேமத்தாலே. (நடையித்யாதி) தவழுகிற நடையாலே அஸுராவேசத்தாலே பேரா தேநின்ற மருதுகளை வேரோடே பறிந்துவிழுமபடி சாய்த்த ஊர்வ

கக்கசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, ஈ-தி, சு-பூ, பருவாய்.

ரகசுகன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பெடையித்யாதி) ஆன்னமான்து
பேடையோடேகூட, அங்குத்தை ஸ்த்ரீகளுடைய நடை யழகைக்
கண்டு, தானும்படியே நடக்கைக்காகப் பின் செல்லும்; அந்நடை
யழகு தனக்கு வாராமையாலே லஜ்ஜித்து அருகே ஒதுங்காநிற்
கும். (ஈ)

அநீ — அஞ்சாம்பாட்டு (விடையித்யாதி). நப்பின்னைக்காக ஆன்
வென்றதுக்கு ஷேதுகதநமுகேந, உரலோடு கட்டுண்டபின்பு மருதகளை
முறித்தானுகையாலே, ஆஸ்திரர் கயிற்றூலே கட்டுண்டிருக்கச்செய்தேயும்
விரோதி நிரஸநம் செய்தானென்கைக்காக அத்நை யதஸந்திக்கிருரென்
று ஸங்கதி.

“பெய்வனியார்தம் - நடையோடியலி - பின்சென்று - நாணி”
என்று அந்வய மாய், “இயலி” என்றது - இசலி என்றாய், தாத்பர்ய மரு
ளிச்செய்கிருர் (அன்ன மித்யாதி). (ஈ)

மூ—பருவாய் வன்பேர் கொங்கை சுவைத்தாரு யிருண்டு

பருவாய் நின்ற போதகம் வீழப் பொருகாணார்

நெருவாய் நெய்தல் பூமது மார்திக் கபலத்தின்

நருவாய் மலர்மேலன்ன முறங்கும் நறையுரே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பருவாய்	பெரியவாயை யுடை பளாய்	வீழ	நசித்துவிழும்படி
வன்	கஞ்சு ஓடா தயர்ச்சி யுடைய ளான	பொருதான்	யுத்தம்பண்ணினவனு மானவனுடைய
பேய்	பேயான பூசனையு	ஊர்,	[ய
கொங்கை	ஸ்தநத்தை [டைய	நெருவாய்	அலர்ந்தவாயையுடை
சுவைத்து	உண்டு	நெய்தல்பூ	கரு நெய்தல் பூக்க
ஆர் உயிர்	அருமையான (அவ ளுடைய) ப்ராண	மது	தேனை [ளிலே
உண்டு	கரலித்யும், [னை	மாந்தி	பாரம்பண்ணி,
பருவாய்	(உள்ளே) ப்ரவேசிக கத்தக்க வழியிலே	நருவாய்	வி கலி யாகின்ற வா யையுடைய
நின்ற	இருந்த	கமலத்தின்	தாமரையினுடைய
போதகம்	குவலயாபீடமானது	மலர்மேல்	பூக்களிலே
		அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
		உறங்கும்	கண்வளராகின்ற
		நறையுரே.	(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பருவாயித்யாதி) வடிவில் பெருமைக்
குத் தகுதியான பெரியவாயையுடையளாய், இவன் கிட்டிவரச்செய்

தேயு மிரங்காதபடியான நெஞ்சில் வன்மையை யுடையனா யிருக்கிற பூதனையினுடைய முலையையுண்டு, அவ்வழியாலே அவருடைய பராணைமுடித்து. (புகுவாயித்யாதி) புகுகிறவழியிலே நிறுத்தி னுணர்த்து குவலயாபீடத்தை; - ப்ரபாதத்தாலே விளைந்ததாய், தான் மனதுலனாய்க் கண்ணாரீரை விழவிட்டு தூக்கங்கொண்டாடுவானாக, மலை முறிந்து விழுந்தாப்போலே அது விழும்படி பொருந ஆண் பிள்ளை வர்த்திக்கிறதேசம். (நெருவாயித்யாதி) கட்டவிழுந்த நெய் தற்பூவிலே மதுபாநத்தைப் பண்ணிக் கழியவலர்ந்த தாமரைப்பூ வைப் படுக்கையாகக் கொண்டு அதிலேபோப்ச் சாயுமாய்த்து. (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (புகுவாயித்யாதி) கீழ் மரங்களை முறித்தவள வன்றிக்கே திருவாய்ப்பாடியிலும் நிரு மதுரையிலும் முந்துறச்செய்த அதி மாதுஷ சேஷ்டிதங்களை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இத்தால், சைசவதசையோடு கௌமாரதசையோடு வாயிலில்லை இவ னுடைய விரோதி சிரஸநிலைதை யென்கை. பகு-ப(ய)ஹு, அதாவது-பெரு மையாய், இவன் ஸ்வாபாவிகாகாரத்தைப் பற்றவென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (வடிவிலித்யாதி) நகுதை - ரெிக்கைபாய், அலருகை யாய், அருளிச்செய்கிறார் (கட்ட விழுந்தவித்யாதி). “மாந்தி” என்றதி னர்த்தம் (பாநத்தைப் பண்ணி) என்றது (கூ)

மு.—முந்துநூலும் முப்புரிநூலும் முன்னீ 'க

அந்தணுள்ள பிள்ளையை யநநான்றனிந்தாணார்

பொந்தில்வாழும் பிள்ளைக்காரி புள்ளோடி

நந்துவாரும் பைம்புனல் வாவி நறையுறே.

(வ)

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
முந்து	பழையதான (அபெள	வார்,	
	ருஷேயமான)	புள்	பகலிசுளானவை
நூலும்	வேதசாஸ்த்ரத்தை	பொந்தில்	மரத்தின் பொந்தை
	யும் [யு]	வாழும்	வவியூரின் றுளில்
முப்புரிநூலும்	யஜுரோப வீதத்தை	பிள்ளைக்காடு	குடமுகளின் ஆதாரத் துக்காக
முன் ஈந்த	முன்னேகொடுத்து	ஒடி	நெடுந்தூரம்சென்று
அந்தணுள்ள	ஸாந்திபரியினுடைய	நந்து	நத்தைகளை
பிள்ளையை	புத்தனை [லத்தில்	வாரும்	திரட்டாக்கி - நதாய்
அந்நான்று	கடல்கொண்ட அக்கா	பை புனல்	தெளிந்தநீரையுடைய
அளித்தான்	மீட்டுக்கொடுத்தவனு	வாவி	தடாகங்களை யுடைய தான
	டைய	நறையார்.	(எ)

கக்கக பெரியதிருமொழி சு-ப, ரு-தி, அ-பா, வெள்ளை.

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (முத்துநூலித்யாதி) முன்பே பழக அபெளருஷேயமாய்ப் போருகிற வேதாக்ஷரராசியையும் வேதாத்ய யந்தத்துக்கு அதிகாரத்தை யுண்டாக்கிக்கொடுக்கிற உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரத்தையும் பண்ணிக்கொடுத்த, அந்தணானுண்டு - ஸாந்தீபரி, †(அவனுடைய) புத்ரனைக் கடல்கொள்ள, அவனை மீட்டுக்கொடுத்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம். இழந்தாரிழவுகள் நீர்க்குமவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பொந்தில்வாழ்மித்யாதி) மரத்தின் பொதும்பிலே வர்த்திக்கிற பிள்ளைக்கு ப(டி)க்ஷபம்சேடிப் புள்ளானது கழியப்போய்ச் சங்குக்களை வாருபாய்த்து அதுக் களவானவற்றைத் தேடிக்கொடுக்கிறோமென்று. நந்துவன்று - நத்தைக்குப்போர். (ஏ)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (முந்தியாதி) திருமதுரையில் புகுந்து ஆணையென்ற வனவேயோ? செத்தவனை உடம்போடே கொடுத்த அகழிநகட(ஃ) ஈஸமர்த்தன் என்று ஸர்வசக்திவத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஸாந்தீபரி) என்ற வரந்தரம், அவன் என்று கூட்டுவது. அந்நான்று - அக்காலத்திலே என்றாய், பலித மருளிச்செய்கிறார் (கடலித்யாதி).

மூ.—வெள்ளைப் புரவித் தேர்விசயற்காய் விறல் விபூகம்
விள்ளச் சிறதுக் கோன்விழ வூர்ந்த விமலனூர்
கொள்ளைக் கொழு மீனுண் குருகோடிப் பெடையோடும்
நள்ளக் கமலத் தேறலுக்கும் நறையூரே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளைபுரவி	வெள்ளைக்குதிரைகள்	கொள்ளை	ஸம்ருத்தமாய்
	பூட்டின	கொழு	வளர்த்தியையுடைய
தேர்	தேரையுடைய	மீன்	மதஸ்யங்களை
விசயற்காய்	அர்ஜுநனுக்காக,	உண்	புஜியாரின்ற
விறல்	பலிஷ்டமான	குருகு	நாரையானது
விபூகம்	ஸௌநாஸமூஹமானது	ஒடி	சென்று
விள்ள	சுந்தரிந்நமாம்படி யாகவும்	பெடையோ	(தன்) பேடையோடு
சிற்துக்கோன்	வலிந்து தேசாதிபதி	டும்	கூட [டைய]
	யான ஜயத்ரதன்	நள்ளம்	செறிந்த (இதழையு
விழ	நடிக்கும்படியாகவும்	கமலம்	தாமரைப்பூவில்
ஊர்ந்த	(தேரை) நடத்தின	தேறல்	தேனை
விமலன்	பரிசுத்தனுடைய	உருக்கும்	பாடும்பண்ணுநின்ற
ஊர்,		நறையூர்.	(அ)

† குண்டலிதபதம் அரும்பதத்துக்குச் சேராது.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, டி-தி, கூ-பா, பாரையூரும் கககள

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (வெள்ளைப்புரவி யித்யாதி) வெள்ளைக் குதிரையுண்ட தேரையுடைய, விசயனுக்காய் - அர்ஜுனனுக்காக, பெரிய மிடுக்கையுடைத்தான கையு மணியுமாக வகுத்துக் கொடுவருகிற ஸௌநாமுஹமானது முடிந்து போம்படியாகவும், ஜயத்தன் தலை அறுப்புண்ணும்படியாகவும், ஆஸ்ரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத்திலேவந்து உதவின ஓரத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (கொள்ளைக்கொழுமினித்யாதி) அதுதான் ஸம்ருத்தாய்ப் பெரிய வளர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற மத்ஸ்யத்தை புஜித்த குருகு பேடையோடேகூடச் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுப்போய், செறிந்த இழையுடைத்தாயிருக்கிற தாமரைப்பூவிலே நிறைந்திருக்கிற தேனை உகுக்குமாய்த்து. (அ)

அரு —எட்டாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) கீழ் - ஸர்வசக்தித்வத்தை அருளிச்செய்து, இப்படி சக்தனானவன் ஆஸ்ரிதனுக்குக் கையாளான ஸௌலப்யத்தை அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“விபூகம்” வ்யூஹமாய், அருளிச்செய்திருர் (கையு வித்யாதி). “விள்ள” என்றதினர்த்தம் (முடிந்து) என்றது “சிந்து” - லிந்து தேசத்துக்கு, “கோன்” ராஜா என்றாய், அதினர்த்தம் (ஜயத்தன்) என்றது. (அதுதான்) அந்தக் குருகுதான். (அ)

மூ.—பாரையூரும் பாரந்திரப் பார்த்தன்மன்
தேரையூரும் தேவதேவன் சேருமார்
தாரையூரும் தண்டளிர் வேலி புடைசூழ
நாரையூரும் நல்வயல்குழந்த நறையூரே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாரை	பூமியிலே	தண் தளிர்	குளிர்த தளிரகளையு
ஊரும்	நடமாடாதின்ற		டையதுமான
பாரம்	பா(ஹ்)ரமானது	வேலி	(அரணைஇட்ட) வே
தீர	கழியும்படியாக		லியாலே [தாய்,
பார்த்தன்தன்	அர்ஜுனனுடைய [ர	புடைசூழ	சுற்றும் சூழப்பட்ட
தேரை ஊரும்	ரதத்தைநடத்தாரின்	நாரை ஊரும்	நாரைகள் ஸஞ்சரியா
தேவதேவன்	தேவாதிதேவன்		நின்ற [வே
சேரும்	சேர்ந்து நித்யவாஸம்		நல்வயல் அழகிய கழனிகளா
	பண்ணாதின்ற	சூழந்த	சூழப்பட்டதுமான
ஊர்,		நறையூர்.	
தாரை ஊரும்	(தேனின்)தா(ஹ்)ரை		(கூ)
	வழியாதின்றதாய்,		

கக்கடி பெரியதிருமொழி, சு-ப, ரு-தி, சு-பா, தாமத்துளபம்,

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாரையூரு மித்யாதி) பொறுக்க மாட்டாதபடியா யிருக்கிற பூமியினுடைய பா(ஹ்)ரமானது போம் படியாக, அர்ஜுனனுடைய தேரை நடத்தி, (க) “சுலக்ஷணம் ஸ்ரீமத் ஸுலக்ஷணம் - தம்ஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்” என்கிற தன் மேன்மை கிடக்கச்செய்தே, ஆஸ்ரிகனுக்காகத் தாழ்வின்று ஸாரத்யம் பண்ணினவன் வரது வாக்கிகுகிறதேசம் (தாரையூரு மித்யாதி) பூவைத் தோற்றிகுராபடியான தளிரையுடைத்தான வேலியாலே சூழப்பட்டென்னுகல்; தாரை யென்று கிணைக்கிறது-தா(ஹ்)ரையாய், அத்தாலே - தேனொழுகாநின்றுள்ள வேலி என்னவுமாம் (நாரையூருமித்யாதி) நாரைகளினுடைய ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தாய் அழகிய வயலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர் (க)

அரு. — ஒன்பதாம்பாட்டு (பாரையித்யாதி) கீழ்ப்பாடில் - ஜயத்தரத்வம் சொன்னாராய், அகந்தரத்தில நடத்தாய் க்ருஷ்ணவதாரத்துக்குப் ப்ரதாந ப்ரயோஜநமான பூபா(ஹ்)ர சிரஸந்தை யருளிச்செய்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

பாரை - பாரிலே, ஊராநித்திர, பாரம் - ஸவாமித்திரோஹிகளான பாரம் தீர என்றும், தாத்தாய மருளிச்செய்கிறார் (பொறுக்கவித்யாதி). தாரை-பூவை, ஊரும் - தள்ளும் என்று, தாரை-தா(ஹ்)ரை, ஊரும்-ஒழுகு மென்றும் இரண்டாத்த மருளிச்செய்கிறா (பூவையித்யாதி). (க)

மு — தாமத்துளப நீணமுடி மாயன தானநின்ற

நாமத்திரள் மாமாளிகை சூழுக நறையூர் பேல்

காமக்கதிர்வேல வலலான் கலிய னொலிபாலே

சேமததுணையாம செப்புமவர்க்குத் திருமாலே.

(க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளபம்	திருத்துழாயினாலே கூடப்பட்ட	நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு மதாய்,
தாமம்	மாலையினு லலங்கரிக் கப்பட்டும்	நாமம்	ப்ரஸித்தகமாய்
நீள்	நீண்டுமிருக்கிற	திரள்	நொஹுகியிருக்கிற
முடி	கிரீடததையுடைய	மாமாளிகை	பெரிய க்ருஷங்க ளீ னாலே
மாயன்	ஆஸ்சர்யபூதனை ஸா வேஸ்வரன்	சூழ்ந்த	வ்யாப்தமான ருமாக, நறையூர்மேல் திருநறையூர் விஷய

(க) ஸ்வேதாஸ்வ-சு.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, இ-தி; கஃ-பா, தாமத்துளபம். கககக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காமம் கதிர்	மிக்க ஒளியையுடைய	செப்புமவாக்	அப்பயலிக்கு மவர்க்
வேல்	வேலாயுதத்தை	கு	ளுக்கு
வல்லான்	பிடிக்கவல்லரான்	திருமால்	ஸ்ரியப்பதியானவன்
கலியன்	ஆழ்வார்	சேமம்	எப்போதும் ரக்ஷக
ஒலி	அருளிச்செய்த		னான
மாலே	சப்த ஸந்தர்ப்பமான	துணை ஆம்	ஸதாயபூதனாக ஆவா
	இப்பத்துப் பாசு		ன். (கஃ)
	ரங்களையும்		

வ்யா .— பத்தாம்பாட்டு. (தாமத்துளபமித்யாதி) திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதமாய், ஆதிராஜ்ய ஸஞ்சகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையரூப், அஸ்சர்யமான குணசேஷத்தங்களை யுடைய னானவன் வந்து வர்த்திகுகிறதேசம். (நாமத்திரளித்யாதி) “இன்ன மாளிகை” “இன்ன மாளிகை” என்கிற பாவித்தியையுடைத்தான நெருங்கின ஓக்கத்தை யுடைத்தான மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரிலே அருளிச்செய்தது (காமக்கதிரித்யாதி) அழகிய புகரையுடைத்தான. காமம் என்று ப்ரகாமமாய், அத்தால் நினைக்கிறது - மிகுதியாய், மிக்க புகரையுடைய வேலைக ளாலே யுடைய திருமங்கையாழ்வார் ஒலியுடைத்தாகச சோன்னமாலே செப்பவல்லார்க்கு, (திருமால் - சேமத்துணையாம்) இவனை அடைகொடு பாழ் போக்குகையன்றிகே, இவனுடைய ரக்ஷணத்தை முடியத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்படியான துணையாம். (கஃ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு (தாமமித்யாதி) துணையாம் என்ன வமைந்திருக்க, “சேமம்” என்று விசேஷிப்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனை யித்யாதி) அதாவது - பாணஸுராதிகள் கையிலே உபஹாரங்களைக்கொண்டு, “துணையாகிறேன்” என்று சொல்லி, முதுகு காட்டி விட்டோடி, கரம் கழியவிட்ட கபாலியைப்போலன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதனை நமுவ விடாதவ நென்கை. (கஃ)

—o—o—o—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஆரூம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

—o—o—o—

ககஉ௦ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, அம்பரம்ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ர ம் ப த்து ஆ ர ந் தி ரு மொழி
அ ம் ப ர ம் ப் ர வே ச ம் .

வ்யா. — ஆஸ்ரித விநோதி நிரஸஸீலஞனவன் வந்து நிற்றிற
தேசம் திருநறையூரென்று அநுஸந்தித்தார்; நமக்கு அந்தஸநேஹமு
மின்றிக்கே, தாந்த (பு) ஸ்ருமன்றிக்கே யிருக்கிற நாம் ஆஸ்ரயிக்கும்படி
எங்ஙனே! என்கிற, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, தான் துர்மநியுமாய்
ஸநேஹமு மின்றிக்கே யிருக்கிற ராஜாதான், ஸ்ரீ மார்க்கண்டேய பக
வானைப்போலே தேவதானதர பஜநம்பண்ணி அங்கு தன்னுடைய
அபிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளப் பெறுமையாலே இங்கேவந்து பக்
நா (நீ) பிமாநயத் திருவடிகளிலே விழுந்தாஸ்ரயித்து ஐஹிகா
முஷ்மிகங்களிரண்டையும் பெற்றுப்போனான்; ஆனபின்பு திருநறை
யூரை ஆஸ்ரயிஎன்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்து பரோப
தேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார், நம்பி ஒரு வான்கொடுத்தருள, அத்தைக்கொ
ண்டு பூமியையடையத் தன் காலின்கீழே இட்டுக்கொண்டா னென்
றொரு ப்ரவிததி யுண்டாய்தது. ... *
.....

அரு.—அட்பரத்தின்ப்ரவேசம்.—கீழ் திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்
செய்தவா இப்போது கேவல பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு ஸங்கதி
காணுமையாலே, பரோபதேச முகத்தாலே திருவுள்ளத்துக் கருளிச்செய்
கிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்துரை (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). .. *

மூ.—அம்பரமும் பெருநிலனும் திசைகளெட்டும்
அலைகடலும குலவரையு முண்டகண்டன்
கொம்பமரும் வடமரத்தி னிலைமேல் பள்ளி
கூடினான் திருவடியே கூடகிற்பீர்
வம்பவிடும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு
மணிவண்டு வகுளத்தின் மலர்மேல்வைகு
செம்பியன்கோச் செங்கணன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்பரமும்	ஆகாசத்தையும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
பெரு	பார்த	வம்பு	பரிமளத்தை
நிலனும்	பூமியையும்	அவிழும்	புறப்பட விடாரின்ற
எட்டுத்திசை	எட்டுத் திக்குக்களை	செண்பகத்	செண்பகப்பூவி லுண்
களும்	[யும்]	தின்	டான
அலை	அலைமோதாரின்ற	வாசம்	பரிமளத்தை
கடலும்	ஸமுத்ரத்தையும்	உண்டு	அதுபவித்து(பின்பு)
குலவரையும்	குலபர்வதங்களையும்	வகுளத்தின்	மகிழும்பூவின்மேலே
உண்ட	அமுதுசெய்த	மலர்மேல்	
கண்டன்	கண்ட(ஓ)த்தை யு	வைகு	தங்காரிற்பதாய்,
	டையனும்,	செம்கணன்	சிவந்தகண்களையுடைய
அமரும்	ஸம்ருத்தமான		யனும்
கொம்பு	கிளைகளையுடைய	செம்பியன்	செம்பியனென்ற பெ
வடமரத்தின்	ஆலைமரத்தினுடைய		யரை யுடையனான்
இலைமேல்	தளிரின்மேலே(ப்ரள	கோ	(சோழ)ராஜா
	யகாலத்தில்)	சேர்ந்த	வாஸம்பண்ணுமதாய்,
பள்ளி கூடின	கண்வளர்ந்தருளின	மணி	ரத்தங்கனிழைத்த
ன்	வனான ஸர்வேஸ்	மாடம்	க்ருஹங்களை யுடைய
	வரனுடைய		தான
திருவடி	ஸ்ரீபாதங்களை	திருநறைபூர்	திருநறை பூரென்னும்
கூடகிற்பீர்	பெறவேணு மென்றி	கோயில்	திவ்யதேசத்தை
	ருப்பவர்களே!	சேர்மின்கள்	அடைந்து நித்யவாஸ
மணி	அழகிய		ம் பண்ணுங்கள்.

வ்யர்.—முதற்பாட்டு. (அம்பரமுமிய்யாதி). ஆகாசத்தையும், பரப்பையுடைத்தான பூமியையும், திக்குக்களெட்டும், கேஷாபத்தை யுடைத்தான கடலையும், பூமிக்காணி யடித்தாப்போலே யிருக்கிற குல பர்வதங்களையும் அமுதுசெய்த கண்ட(ஓ)த்தையுடையவன். (கொம் பமரு மித்யாதி) தழைத்த கொம்பையுடைத்தான ஆலமரத்தி னிலே யிலே கண்வளர்ந்தருளின அக(ஓ)டித கடநா ஸாமர்த்த்யத்தை யுடை யவன் திருவடிகளைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்! (வம்பவிழு மித்யாதி) பரிமளத்தைப் புறப்படவிடுகிற செண்பகத்தி லுண்டான பரிமளத் தை புஜித்து, அத்தாலே நரைதிரைமாரி, அச்செண்பகத்தி லுண் டான வெக்கையை மாற்றுமாய்த்து மகிழும்பூவிலே படிந்து. செம் பியன்கோச் செங்கணனென்று - அவன்றனக்குப் பேர். இத்தால்

கூட-உ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, உ-பா, கொழுங்கயலாய்.

சொல்லிற்றாய்த்தென் னென்னில்; அவனுடைய அகடித கட(ஃ)கா ஸாமர்த்தயத்தோடு இந்த வண்டுகள் மகிழும்பூனிலே படிந்த இத் தோடு வாசியற உத்தேஸ்பமா யிருக்கிறதாய்த்திவர்க்கு அவ்வூரி லுள்ளதாயாலே. (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (அம்பரமித்யாதி) “மணி” என்று - அழகாய், அதினர்த்தம் (நரைநிறைமாரி) என்றது; இழத்தனம் தீர்த்தென்றபடி. செம்பியன்கோ - சோழராஜா. செங்கணை - சிவந்த கண்ணையுடைய. செண்பகத்தில் போன வண்டு மரித்துப் போயித்தனை போக்கி நரைநிறை மாரி வரக்கூடுமோ என்னும் சங்கையிலே, வண்டுகளாவார் - அவ்வூரி லவர்களாய், அவர்கள் வர்ஜீஜீயமான ப்ராக்ருத போக(ஃ)காங்களை புஜித் தும் ஸ்வரூபநாசம் பிறவாதே பகவத் போகத்தாலே அத்தால் வந்த வெக் கையை யாற்றி யிருப்பார்களென்னும் ஸ்வாபதேசத்திலே கருத்தாக்கி, ஆ னால் அது இவர்க்கு உத்தேஸ்பமோஎன்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (இந்த வண்டுகள்) செண்பகத்தில் படிந்த வண்டுகள். (இத்தால்) திவ்யதேசவாஸத்தாலே, நம்பெருமான் (க) “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்றிருக்கு மவராகையாலே, அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநா சம் வாராமையால் இவர்க்கு உத்தேஸ்யராகத் தட்டில்லை என்கை. (க)

மூ.—கொழுங்கயலாய் நெடுவெள்ளங் கொண்ட காலம்

குலவரையின் மீதோடி யண்டத்தப்பால்

எழுந்தினிது விளையாடு மீசனெநதை

இணையடிக்கீழினிதிருப்பி ரினவண்டாலும்

உழும்செறுவில் மணிகொணர்ந்து கரைமேல் கிந்தி

உலகெல்லாம சநதநமு மகிலும் கொள்ள

செழும்பொன்னி வளம் கொடுக்கும் சோழன் சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடு	பெருகிவாராசின்ற	குலவரையின்	குலபர்வதங்களுடைய
வெள்ளம்	ப்ரளயாணவ மான	மீது ஓடி	மேலேபோய் ஸஞ்ச
	து [(முழ்த்தின)		ரித்து,
கொண்ட	(பூமியை) ஆக்ரமித்த	அப்பால்	அதுக்குமேலே
காலம்	காலத்தில்	அண்டத்து	அண்டபித்தியளவும்
கொழு	பருத்த (ப(ய)லிஷ்ட	எழுந்து	கிளம்பி (துள்ளி)
	டமான)கொண்டு	இனிது	ஸுகமாக
கயலாய்	மதஸ்ய ரூபியாய்க்		

(க) பெரி-திரு-ச-கூ-உ.

பெரியதிருமொழி, சு-ப; சு-தி, உ-பா, கொழுங்கயலாய். ககஉங

வினையாடும்	ஸ்வைரஸஞ்சாரம் ப	உழும்	உழாரின்ற
	ண்ணின்று	செறுவில்	கழனிக்குடைய
சுசன்	ஸ்வதந்த்ரனாய் [டைய	கரைமேல்	வரம்புகளின்மேலே
எந்தை	எம் ஸ்வாமியானவனு	மணி	ரத்தங்களை [து
இணை	ஒன்றோடொன்று ஸ	கொணர்ந்து	திரட்டிக்கொண்டுவர்
	த்ருசமான	சிந்தி	சிதறத்தள்ளியும்,
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின்கீழே	உலகெல்லாம்	ஸகல ஜநங்களும்
இனிது	ஸுகமாக	சந்தனமும்	சந்தநமரங்களையும்
இருப்பீர்	இருக்க விருப்பமுள்	அகிலும்	அகில் கட்டைகளை
	ளவர்களை!		யும் [படியாக
இனம்	கூட்டமாகத் திரண்ட	கொள்ள	எடுத்துக்கொள்ளும்
வண்டு	வண்டுகளானவை	வளம்	ஸம்ருத்தியை
ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணிற் ப	கொடுக்கும்	தருமதுமாய்,
செழு	அழகிய [தாய்,	சோழன்	சோழநாட்டரசன்
பொன்னி	திருக்காவேரியானது,	சேர்ந்தகோயில்	திருநறையூர். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொழுங்கயலித்யாதி) மிக்க ஜலமானது பூமியையடையக்கொண்ட காலம்; கொழுவதான - த்ருடமான கயலாய், குலவரைக்குமேலே போய் அண்டமித்தி யளவும் செல்லத் துள்ளி ஸ்வைரமாக லீலாஸ மதுபவிக்கும் ஸ்வதந்த்ரன். (எந்தையித்யாதி) வகுத்த ஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்து ஆரந்த நிர்ப்பரராயிருக்க வேண்டியிருப்பீர்! இனவண்டு - திரண்ட வண்டுகளானவை, ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணி நிற்பதாய், உழுகிற செய்களில் வரம்பிலே மணிகளைக்கொடுவந்து சிதறநிற்பதாய், லோகமடங்கலும் அகிலையும் சந்தநத்தையும் கொள்ளை கொள்ளும்படியாக, தர்ஸனீயமான பொன்னியானது ஸம்ருத்திகளைக் கொடுவந்து கொடுக்கிற திருநறையூரென்று ஊருக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, சோழன்றனக்கு விசேஷணமாதல். அவனுடைய விலாஸ சேஷ்டி, தத்தோடு, காவிரியினுடைய ஸ்வைர ஸஞ்சாரத்தோடு வாசிபற இவர்க்கு உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறது காணும் அங்குள்ள தாகையாலே.

அரு —இரண்டாம்பாட்டு (கொழுங்கயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரளயத்திலே வடதளத்திலே கண்வளர்த்ததை அறுஸந்தித்தாராய், இதில்- அந்த ப்ரளய ஜலத்திலே துள்ளி வினையாடும் மத்ஸ்யாவதரத்தை அறுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நகல் பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, நு-பா, பவ்வநீர்.

(சோழன்றனக்கு) என்றது - சோழமண்டலத்தை யுடைய ராஜா வுக்கென்றபடி. (அவனுடைய) மதஸ்யாவதாரத்தினுடைய. ... (உ)

மு.—பவ்வநீருடையாடை யாகச் சுற்றிப்

பார கலம் திருவடியாப் பவனம் மெய்யா

செவ்வி மாதிரமெட்டும் தோளா வண்டம்

திருமுடியா நின்றான்பால் செல்கிற்பீர்

கவ்வமா களிறுந்தி விண்ணியேற்றக்

சுழல் மன்னர் மணிமுடிமேல் காகமேறத்

தெய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுற்றி	(பூமியைச்) சூழ்ந்திருக்கிற	செல்லகிற்பீர்	கிட்டவேண்டியிருப்பவர்களே! [தாய்]
பவ்வம்	ஸமுத்ரத்தினுடைய	கவ்வை	ஆரவாரத்தையுடைய
நீர்	ஜலமானது [க்க	மா	பெரிதான
உடை	உடுத்திக்கொள்ளத்த	களிறு	யானைகளை [து]
ஆடையாக	திருப்பீதாம்பரமாகவும்,	உந்தி	தள்ளி (அழியச்செய்யுத்தத்திலே
பார் அகலம்	பூமிப் பரப்பெல்லாம்	விண்ணி	எதிர்த்துவந்த [ரான
திருவடியா	திருவடியாகவும், [து	ஏற்ற	வீரக்கழலை யுடைய
பவனம்	வாயு (ஸமுத)மான	கழல்	ராஜாக்களுடைய
மெய்யா	திருமேனியாகவும்,	மன்னர்	மணிமய இரீடங்கள்
செவ்வி	அழகிய	மணி	ணிந்த
எட்டுமாதிர	எட்டுத்திக்குக்களும்	முடிமேல்	தலைகளின்மேலே
மும்		காகம்	சாக்கைகளானவை
தோளா	புஜங்களாகவும்	ஏற	ஏறி(மாம்ஸத்தை புஜிக்கும்படியாக)
அண்டம்	அண்டபித்தியானது	தெய்வம்	ஸ்லாக்க்யமான
திருமுடியா	திருவபிஷேகமாகவும் (ஆகும்படி ஜகத்ரூபியாய்) [ரண	வாள்	வாளாயுத்ததை
நின்றான்பால்	இருக்கிற ஸர்வேஸ்வ	வலம்	வலது (கையில்)
		கொண்ட	பிடித்தவனுன
		சோழன்சேர்ந்த	திருநறையூர். (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பவ்வநீர்த்யாதி) கடலில் நீரானது திருப்பீதாம்பரமாய், பூமிப்பரப்படைய திருவடிகளாய், வாயுஸ்கந்த (ஸு-ஷ்ட)மானது திருமேனியாகவும், அழகிய திக்குக்களெட்டும் திருத்

தோள்களாகவும், அண்ட பித்தியானது திரு வபிஷேகமாகவும், இப் படி ஜகதாசாரனா யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டவே ண்டியிருப்பீர். (கவ்வையித்யாதி) பெரியமிடுக்கை யுடைத்தாய்க் கத றிக்கொடுவருகிற ஆணையைத் தள்ளி. (விண்ணியித்யாதி) விண்ணி என்று - யுத்தத்துக்கும், படை வீட்டுக்கும் பேர். யுத்தத்தில் வந் தெதிர்ப்பாராய் வீரக்கழலை யுடையரா யிருக்கிற ராஜாக்கள் முடிக ளிலே காகமானது படியும்படியாக, ஆயுதத்தைக்கொண்டு வ்யாபரித் தானுய்த்து. அவன் ஜகதாசாரனாய் நிற்கிற நிலையோடு, இவன் யுத் தத்தில் பராக்ரமித்தத்தோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேஸ்ஸமாய் யிருக் கிறது காணும் அவ்வூரை ஆஸ்ரயித்து வந்த ஸம்பத்தாகையாலே.

அரு — மூன்றும்பாட்டு. (பவ்வயித்யாதி) ஒரு பெரியமீனாகத் துள்ளி விளையாடின வளவன்றிக்கே, பெருப் பெருத்தவை யெல்லாம் திருமேனி யாம்படி யிருப்பானொருவ னென்றதுஸந்திக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

(ஸகந்தம்) ஸமூஹம். கவ்வை - ஆரவாரமாய், கதறுகையைச் செஈல் லுகிறது.... ... (ங)

மு.—பைங்கணுளரியுருவாய் வெருவ நோக்கிப்

பருவரத்தோ ளிரணியனைப் பற்றி வாங்கி

அங்கை வாளுகிர் துதியாலவனதாகம்

அங்குருதி பொங்குவித்தா னடிக்கீழ் நிற்பீர்

வெங்கண் மா களிறுந்தி விண்ணியேற்ற

விறல்மன்னர் திறலழிய வெம்மாவுய்த்த

செங்கணன் கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	பசுமையான	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
கண்	திருக்கண்களையுடைய	பற்றி	பிடித்து
ஆளரி உரு	நரலிம்ஹ ரூபியாய்க்	வாங்கி	இழுத்து [ஓள்ள
வாய்	கொண்டு,	அங்கை	அழகிய திருக்கையி
வெருவ	(சத்ருக்கள்) பயப்படு	வாள்	ஒளியையுடைய [னால்
	ம்படியாக	உகிர்துதியால்	நகங்களின் துணியி
நோக்கி	பார்த்து,	அவனது	அந்த ஹிரண்யனுடை
வர	வர(பல)த்தாலே	ஆகம்	சரீரத்தில் நின்றும் [ய்
பரு	பெருத்த	அம் குருதி	அழகிய ரத்தத்தை
தோள்	புஜங்குளையுடைய	பொங்குவித்	வெள்ளமிடச் செய்த
		தான்	வலுடைய

கீதையை பெரியதிருமொழி, சுப்பசூத்திரம், திருப்பா, அன்றாடங்கே

அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே	விறல்	மிடுக்கரான
நிற்பீர்	இருக்க ஆசையுற்றவ	மன்னர்	அரசர்களுடைய
	ர்களே! [ய	திறல்	பலமானது
வெம்கண்	சுவந்தகண்களையுடை	அழிய	அழியும்படி யாக
மா களிறு	பெரிய யானைகளை	வெம்	கடுநடையுடைய
உந்தி	தள்ளி (கிரவரித்து)	மா	குதிரைகளை
விண்ணி	யுத்தத்திலே	உய்த்த	நடத்தாநின்ற
ஏற்ற	எதிர்த்துவந்த	செங்கணல்கோச் சோழன்	சேர்ந்த
		கோயில் திருநறையூர்.	(ச)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) ஜாத்யுசிதமான கண்ணில் பசுமையை யுடைத்தாயிருக்கிற நரலிம்ஹமாய், பார்த்த பார்வையிலே அஞ்சும்படியாக நோக்கி, வரபலத்தாலே திண்ணிதான தோளையுடைய ஹிரண்யன் பக்கவிலே பிற்காலியாதே சென்று கிட்டி மடியைப் பிடித்திழுத்து. (அங்கையித்யாதி) வெறும் புறத்திலே அழகியதாய், ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவுகிரில் ஏகதேசத் தாலே ஹிரண்யன் சரீரமானது ருதிரவெள்ளம் கொழிக்கும்படியாகப் பண்ணினவன் திருவடிகளைப் பெறவேண்டி யிருப்பீர்! (வெங்கணித்யாதி) வெவ்விய கண்ணை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையைத்தள்ளி, யுத்தத்திலே வந்தெதிர்ந்த ராஜாக்களுடைய திறலழியும்படியாக, வெம்மாவயுய்த்த - குதிரையை நடத்தினவன் வர்த்திக்கிறதேசம். அவன் ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்கினதேதோடு இவன் யுத்தத்தில் வ்யாபரித்தத்தோடு வாசியந உத்தேஸ்யமா யிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) கீழ் - ஜகதாசாரதையை யதுஸந்தித்தார்; அதுக்கு உபயுக்தமாக எங்கும் வ்யாபித்தபடிக்கு ஜ்ஞா பகமான நரலிம்ஹாவதாரத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஏற்ற” என்றதினர்த்தம் (எதிர்த்த) என்றது. (ச)

மூ.—அன்றாலக மூன்றிணையு மளந்து வேறே

ரரியுருவா யிரணியனதாகம் கீண்டு

வேன்றவனை விண்ணுலகில் செலவுய்த்தாற்கு

கிருந்தாவீர் மேலெழுந்து விலங்கல் பாய்ந்து

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, இ-பா, அன்றுலகம். கக௨௭

பொன்சிதறி மணிகொணர்ந்து கரைமேல் சிந்திப்

புலம்பரந்து நிலம்பரக்கும் பொன்னிநாடன்

தென் தமிழன் வடபுலக்கோன் சோழன் சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(நீ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	வாமநாவதார காலத்	பொன்	ஸுவர்ண ங்களை
	தில்	சிதறி	(சுற்றும்) இறைத்து
உலக மூன்றி	(தரிவிக்காமனாய்) மூ		(அதுக்குமேலே)
னையும்	ன்று லோகங்களை	மணிகொணர்	ரத்நங்களைத் திரட்டி
அளந்து	ஆக்ரமித்தும், [யும்	ந்து	க்கொண்டுவந்து
வேறு	விலக்ஷணமாய்	கரைமேல்	கரைகளிலே
ஓர்	(பராக்ரமத்தில்) அத்	சிந்தி	சிதறிக்கொண்டு [ரும்
	விதியமான	புலம்	வெளி நிலங்களிலெங்
அரி உருவாய் நரலிம்ஹ ரூபியாய்க்		பரந்து	வ்யாபித்து (இப்படி)
	கொண்டு	நிலம்	பூமியெங்கும்
இரணியனது ஹிரண்யனுடைய		பரக்கும்	பரவாநின்ற
ஆகம்	சரீரத்தை	பொன்னி	திருக்காவேரிப் பவஹி
கிண்டு	இருகூறுகப் பிளந்து		யா நின்ற
வென்று	ஜயித்து	நாடன்	நாட்டை யுடையனாய்
அவனை	அந்த ஹிரண்யனை	தென்தமிழ்	தென்திக்கிலுள்ள தமிழ்
விண்ணுலகில் வீரஸ்வர்க்கத்தில்		ன்	நாட்டுக்கரசர்
செல உய்த்தா செல்ல நடத்தினவ		வடபுலம்	வடநாட்டுக்கும் [ராய்
ற்கு	னுமான ஸர்வேஸ்	கோன்	ராஜாவாய்
விருந்தாவீர்	அதிதிகளாக வேண்டு	சோழன்	(மத்ய தேசமான)
	மவர்களே! [தாய்		சோழநாட்டுக்கும்
மேல் எழுந்து கிளர்த்தியை யுடைத்			அதிபதியானவன்
விலங்கல்	மலைகளை	சேர்ந்த திருநறையூர்.	(நீ)
பாய்ந்து	உடைத்துக்கொண்டு		
	தாண்டிவந்து		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்றுலகமித்யாதி) த்ரைலோக்யத் தையும் தன் காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டு, நாட்டில் நடையாடாத தொரு நரலிம்ஹமாய், ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைக் கிழித்து வென்று. (விண்ணுலகித்யாதி) “ஸ்வஹஸ்த வத(ந்)த்தாலே வீரஸ்வர்க்கம் பெற்றான்” என்னக் கடவதிதே. (விருந்தாவீர்) அவனுக்கு அதிதி

கக்உஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, தன்னாலே.

வர்க்கமாய்ப் புக்கு அர்வயிப்பீர்! (மேலெழுந்தியாதி) கிளர்ந்து
கொண்டு, நடுவே தகைந்துகொண்டு கிடக்கிற மலைகளே முறித்து,
அந்த மலைகளிலும் ஸம்மயத்திலு முண்டான பொன்களையும் மணிக
ளையும் கரையிலே கொடுவந்து சிந்துமாய்த்து. (புலமியாதி) வெளி
நிலமுள்ள இடமெங்கும் பரந்து, பூமிப்பாப்படங்கலும் தானே கைக்
கொள்ளுமாய்த்து. பொன்னிநாடன் பொன்னி நாட்டை யுடையவன்.
(தென்தமிழனித்யாதி)† ஆக, மூன்று ராஜ்யத்தையும் தானே ஆண்டா
னாய்த்து. அவன் பூமியை யடைய அளந்து கொண்டத்தோடு இவன்
பூமியை யடையத்தானே நெருக்கி ஆண்டத்தோடு வாசியற உத்தேஸ்
யமாயிருக்கிறதகாணுமிவர்க்கு அவனை ஆஸ்ரயித்துவந்த ஸம்பத்
தாகையாலே. (௫)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) கீழ் வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபி
ஜ்ஞாபகமாக த்ரிவிக்ரமாபதாநமாகையாலே இத்தையங் கூட்டிக்கொண்டு
நரவம்ஹாவதாரம் பின்னுட்டி அதுபவிக்கிருரென்று ஸங்கதி.

(அதிதிவர்க்கமாய்) என்றத்தாலே - ப்ரியராவீர் என்கை. (மூன்று
ராஜ்யம்) என்றது-பாண்டியதேசம் - சோழமண்டலம் ‡என்கை.... (௫)

மூ.—தன்னாலே தன்னுருவம் பயந்த தானாய்த்
தயங்கொளிகேர் மூவுலகும் தானாய் வானாய்
தன்னாலே தன்னுருவில் மூர்த்திமூன்றாய்
தானாய் னாயினான் சரணென்றுய்வீர்
மின்னாடு வேலேந்து விளைந்த வேளை
விண்ணேறத் தனிவேலுய்த் துலகமாண்ட
தென்னாடன் குடகொங்கன் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம்.சேர்மின்களே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தன்னாலே	ஸ்வேவச்சையாலே	பயந்த	ஸ்ருஷ்டித்த
தன்உருவம்	தன் திவ்ய விக்ரஹத்	தானாய்	திவ்யாத்ம் ஸ்வரூபத்
	தை		தை யுடையனாய்,

† “தென்தமிழன் - தென்மண்டலத்தில் ராஜா; வடபுலக்கோன் - வட
தேசத்தில் ராஜா; புலம் - பூமியாய், தேசபரம். சோழன் - சோழமண்ட
லத்தில் ராஜா. ஆக, மூன்றுதேசம்” என்று அரும்பதாந்தரம்.

‡ இங்கு ஒரு தேசவாசகபதம் லேகக ப்ரமாதத்தினால் விட்டுப்போச்சது.

தயங்கு ஒளி	மிக்க ஒளியை யுடை	உய்வீர்	உஜ்ஜீவிப்பவர்களே!
சீசர்	த்தான [யும்	மின்ஆடு	ஒளிரடையாடாரின்ற
மூவுலகும்	மூன்று லோகங்களை	வேல் ஏந்து	வேலைத்தரித்த
தானய்	தனக்கு நிர்வாஹ்ய	விளைந்தவே	விளைந்த வேனென்ப
	மாக வுடையனாய்,	ளை	வளை
வானாய்	பரமபத்துக்கு நிர்	விண் ஏற	வீரஸ்வர்க்கத்தை ய
	வாஹகனாய்,		டையும்படியாக
தன்னுலே	தன் ஸங்கல்பத்தாலே	தனி	ஒருகால்
தன்உருவில்	தன் ஸ்வரூபத்தில் நி	வேல்	வேலாயுதத்தை
	ன்றும்	உய்த்து	ப்ரயோகித்து
மூன்றுமூர்த்	ப்ரஹ்மவிஷ்ணு நத்ர	உலகம்ஆண்	லோகங்களைப் பரிபா
தியாய்	ரூபியானதரிமூர்த்	ட	லநம் செய்தவ
	திகளை யுண்டாக்கி		னாய், [ஜாவாய்,
	னவனாய், [யனாய்)	தென் நாடன்	தென்தேசத்துக்கு ரா
தான்	தானே (அகர்மவஸ்	குடகொங்க	மேற்குதேசத்தி லுள்
ஆயனாயினன்	க்ருஷ்ணனு மானவ	ன்	ள கொங்கு நாட்டு
	[னை		க்கு அரசனான

சரண் என்று உபாயமாக எண்ணி சோழன்சேர்ந்த திருநறையூர். (சு)
 வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (தன்னுலே தன்னுருவமித்யாதி) (க)
 “अनन्तदृष्टिः” என்கிறபடியே தன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளை ஸ்வா
 தீரமாக வுடையனாகையாலே இதர விஸஜாதியனாய் யுள்ளவன். தன்
 னுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்தியாதிகள் தானிட்ட வழக்காம்படி யிருக்கு
 மவனாபத்து ஈஸ்வரனாவன். (தயங்கொளியித்யாதி) க்ருதகம் அக்
 ருதகம் க்ருதகாக்ருதகம் என்று மூன்றுவகையாகச் சொல்லப்படுகிற
 லீலாவிபூதி யடையத்தானிட்ட வழக்காக வுடையனாய்; தன்னதென்
 னு மத்தாலே, மிக்க ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு அசைந்து வரு
 கிற-பளபளத்து வருகிற, மூவுலகு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, தயங்
 கொளியே மூர்த்தியென்று - வடிவுக்கு விசேஷணமாதல். (தன்
 னுலே யித்யாதி) அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு
 அதுரூபமான மூன்று வடிவையுடையனாய். ஸ்வேந ரூபேண
 நின்று பாலகத்தைப் பண்ணியும், ப்ரஹ்ம நத்ராதிகளுக்கு அந்தராத்
 மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை நடத்தியும், இப்படி மூன்று
 கார்யத்துக்கு மீடான மூன்று வடிவையு முடையனாய். (தானாய்
 நித்யாதி) இப்படிப்பட்ட தான், லீலாவிபூதியிலே தன்னுடைய
 விபூதி பூதரிலே சிலர் “இவனெனக்கு மகன்” என்றபிமானிக்கும்

கூட 0 பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, எ-பா, முலைத்தடத்த.

படி க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தவன் நமக்குப் புகலென்று உஜ்ஜீவிக்க வேண்டி யிருப்பீர்! (க) “ஸு-மீ-கீ-மா-மேகம்” என்றவன் திருவடிகளையே பற்றி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்ப்பீர்! (மின்னொழியாதாதி) ஒளிவர்த்தி யானின்னுள்ள வேலைக் கையிலேயுடைய விளைந்த வேளாகிற குறும் பனை வீரஸ்வர்க்கத்தேறப் போமபடி ஏகப்ரயோகத்திலே வேலை நடத்தி, ஜகத்தை யடையத் தானிட்ட வழக்காம்படி நிர்வஹித்த ராஜா வானவன் கிட்டி ஆஸ்ரயித்த திருநறையூர். (தென்னாட னித்யாதி) பாண்டியநாட்டையும் மேல்கொற்கையும் கொண்ட சோழன் சேர்ந்த. ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஜகதாசாரதையோடு இவன் மூன்று ராஜ்யத்தையும் நிர்வஹித்தத்தோடு வாசியற உத்தேஸ்வமா யிருக்கிறதாய்த்து அவ் ஹாரை ஆஸ்ரயித்து வந்ததாகையாலே. (க)

அநு — ஆறம்பாட்டு. (தன்னாலே யித்யாதி) கீழ் - மூன்று லோகத் தையும் காந்தீழிட்டுக்கொண்டபடி சொல்லி, அத்தாலே மூன்று லோக மும் தானானான் என்னும்படி வ்யாப்தி புதுக்கணித்தமை அதுஸந்தித்திருக் கக்கோலி, உபய விபுதி நிர்வாஹகன் க்ருஷ்ணன் என்னா நின்றுகொண்டு அவனை யதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கிதி.

விவரணம் (தன்னுடைய வித்யாதி). (உடையனாய்) என்ற வநந்தரம், “வானாய - நித்ய விபுதியை யுடையனாய்” என்று சேஷம். தாத்பர்ய மரு னிச்செய்து, சப்தாத்ரத்தம் (தன்னதென்னு மித்யாதி). “குடக்கு” என்றது- குடதிசையாய், அதினர்த்தம் (மேல்) என்றது. (க)

மூ.—முலைத்தடத்த நஞ்சுண்டு துஞ்சப் பேய்ச்சி

முதுதுவரைக் குலபதியாக் காலிப்பின்னே

இலைத்தடத்த குமுலாதி யாயர்மாதர்

இனவளை கொண்டானடிக்கீழெய்த கிற்பீர்

மலைத்தடத்த மணிகொணர்ந்து வையமுய்ய

வளங்கொடுக்கும் வருபுனலம் பொன்னிராடன்

கிலைத்தடக்கைக் குலச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
பேய்ச்சி	பூதனையானவன்	தடம்	பெருத்த
துஞ்ச	முடியும்படியாக	முலை	(அவன்) முலையிலுள்
		நஞ்சு	விஷத்தை [எ]

(க) கீதை-கஅ-கூ. ககஉஅ - வதுபக்கத்தில் அரும்பதத்தில் “வ்யா ப்திக்கு ப்ரத்யயிஜ்ஞாபகமாக” இத்யாதிபங்கிதி; “வ்யாப்திக்கு ப்ரத்ய யிஜ்ஞாபகம் த்ரிவிக்ரமாவதாரமுமாகையாலே” என்றிருக்கவேண்டும்.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, எ-பா, முலைத்தடத்த. ககநக

உண்டு	அமுது செய்தவனாய்,	மலைத்தடத்த	மலைகளின் தாழ்வரை
முது	ப்ராசுமான்		களிலே யுண்டான
துவரை	த்வாரகைக்கு	மணிகொணர்	மணிகளைத் திரட்டிக்
சூலபதியாய்	நிர்வாஹகனாய்,	ந்து	கொண்டுவந்து
காலிப்பின்	பசுக்களின் பின்னே	வையம் உய்ய	லோகமெல்லா முஜ்ஜீ
னே			விக்கும்படி.
தடம்	பெரிய	வளம் கொடு	ஸம்ருத்தியைக் கொ
இலைக்குழல்	இலையாலே செய்யப்	க்கும்	டாகின்றனள்ள தா
	பட்ட குழலை		ய்,
ஊதி	ஊதிக்கொண்டு போ	வரு	பெருகி வாராகின்ற
	னவனாய், [டைய	புனல்	ஜலத்தை யுடையதாய்
ஆயர் மாதர்	இடைப்பெண்களு	அம்	ஸுந்தரமான [டைய
வளைஇனம்	வளைமுதலிய ஆபரண	பொன்னி	திருக்காவேரியை யு
	ங்களை	நாடர்	நாட்டுக்கு அதிபதி
கொண்டான்	(லீலாரத்தமாக) அப	சிலை	வில்லை [யாய்,
	ஹரித்தவனுடைய	தடம் கை	பரந்த கையிலே ஏந்
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே		தினவனாய்,
எய்த கிற்பீர்	கிட்டி ஆஸ்ரயிக்க வி	குலம்	கூத்தரிய வம்சிய
	ரும்புமவர்களே!		னான
		சோமுன்சேர்ந்த	கோயில். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (முலைத்தடத்த வித்யாதி) பூதனை முடி யும்படி அவருடைய வடிவுக்குத் தக்க பெரியமுலையை யுண்டு (முது துவரை யித்யாதி) ஸ்ரீமத் த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனாய், பசுக்க ளின் பின்னே பெருந்த இலைக்குழலை ஊதிக்கொடுப்போய் அவற்றை மேய்த்து, மீண்டு திருவாய்ப்பாடியிலே புகுந்து, இடைப்பெண்க ளுடைய வளைதுடக்கமானவற்றைக் கொண்டவன் திருவடிகளை ஆஸ்ர யித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி பிறுப்பீர்! (மலைத்தடத்த மணியித்யாதி) மலைத் தாழ்வரைகளி லுண்டான ரத்நங்களைக் கொடுவதது பூமியடைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸம்ருத்தியைத் தள்ளாகின்றனள்ள, ஜலஸமருத்தி யையுடைத்தாய் தர்ஸூரீயமான பொன்னிநாட்டை யுடையவன்.(சிலைத் தடக்கை யித்யாதி) பெரிய ஆண்பிள்ளையானவன் அவ்வாண்பிள்ளைத் தனத்தை நிர்வஹித்துக் கொடுக்கக்காக ஆஸ்ரயிக்கிற தேசம். ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (முலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆயன் ப்ரஸ் துத னாகையாலே, அவனுடைய சேஷித்யங்களை அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கககஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, அ-பா, முருக்கிலங்கு.

“பேய்ச்சி - தஞ்ச - தடம் - முலைத்ததான நஞ்சையுண்டு” என்று
அந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (பூதனை யித்யாதி). முதுமை- பழமையாய்,
ப்ரதித்வாரகையை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கி
றார் (ஸ்ரீமதித்யாதி). (எ)

மூ.—முருக்கிலங்கு கனித்துவார்வாய் பின்னை கேள்வன்

மன்னெல்லாம் முன்னவியச் சென்று வென்றிச்

செருக்களத்துத் திருலழியச் செற்றவேந்தன்

சிரந்துணித்தான் திருவடி தும் சென்னி வைப்பீர்

இருக்கிலங்கு திருமொழி வாயெண்டோ ளீசற்கு

எழில்மாட மெழுபது செய்துலக மாண்ட

திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முருக்கு	முருக்கம்பூப்போலே	தும்சென்னி	உங்கள் தலைகளிலே
இலங்கு	விளங்காநிற்பதாய்	வைப்பீர்	வைத்துக்கொள்ள ஆ
கனி	கோவைப்பழம்		சையுற்றவர்களே!
	போலே	இருக்கு	ருக்குக்களாலே
துவர்	சிவந்திருப்பதான	இலங்கு	விளங்காநின்ற
வாய்	அதரத்தையுடைய	திருமொழி	சிறந்த சொல்லான பு
பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்		ருஷஸூகித்தத்தை
கேள்வன்	வல்லபனாய், [டிக்கு	வாய்	வாயிலே யுடையனாய்
முன்	முற் (பரசுராமாவதா		(ஸதா(ஊ) ஜபியா
	ர) காலத்தில்		நின்ற) [யனான
மன்னெல்லாம்	ராஜாக்களெல்லாரும்	எண்தோள்	எட்டு புஜங்களை யுடை
அவிய	நசிக்கும்படியாக	ஈசற்கு	ருத்ரனுக்கு
வென்றி	ஜயப் பரதமான	எழில்	அழகுபூண்ட
செருக்களத்து	யுத்தரங்கத்தில்	எழுபதுமாட	எழுபது ஆலயங்களை
சென்று	போய்	ம்	[னி
செற்ற	சத்ருவான [னுடைய	செய்து	ப்ரதிஷ்ட்டை பண்
வேந்தன்	கார்த்த வீர்யார்ஜுந	உலகம் ஆண்	லோகத்தைப் பரிபா
திறல்	பலத்தை	ட	லநம் பண்ணினவ
அழிய	அழியச்செய்து		னாய், [ந்தவனாய்,
சிரம்	(அவன்) தலை	திருக்குலத்து	உயர்ந்தகுலத்தில்பிர
துணித்தான்	வெட்டினவனுமான	வளம்	ஸம்ருத்தியை யுடைய
	வனுடைய		னான
திருவடி	ஸ்ரீபாதங்களை	சோழன் சேர்ந்த கோயில்.	(அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (முருக்கிலங்கியாதி) முருக்கம் பூப்போலேயும் விளங்காநின்றள்ள கனிபோலேயு மிருக்கிற அதரத் தையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபன். (மன்னெல்லா மியாதி) ராஜலோகமடங்க வழிபோக்கிலே முடியுப்படி யுத்தபூமி யிலே சென்று கிட்டி. (செற்றவேந்தன் சிரம்துணித்தான்) இந்த ப்ராதி கூல்யத்துக்கு ஹேதுபூதனான ஸஹஸ்ர பாஹ்வர்ஜநனுடைய மிடுக் கெல்லாம் போய் அவன் முடிந்துபோம்படிக்கீடாகத் தலைகளைத் துணித்த ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை உங்கள் தலைமேலே வைக்க வேண்டி யிருப்பீர்! (இருக்கிலங்கியாதி) வேதத்தில் ஸ்ரீபுருஷ ஸூக் தாதிகளை உச்சரியா நின்றுள்ள வாயையுடையராய் எட்டுத் தோள்க ளையு முடையராயிருக்கிற தேவர்க்கு; தர்சனமான மாடங்களை எழு பதும் சமைத்துப், பின்னையும் தன்னுடைய அபிமதம் கிடையாமை யாலே அவ்வபிமத விர்த்தயார்த்தமாக அவன் வந்தாஸ்ரயிக்கிற தேசம். ரத்நாதிகளைக் கொழித்துக்கொடுவருகிற ஆற்றுவரவோடு, க்ருஷ்ணன் இடைப்பெண்களுடைய துகில்களையும் வளைகளையும் வாரிக்கொடு வருகிற வரவோடு வாசியற உத்தேசம்மா யிருக்கிறபடி சொல்லிற்று- கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாயி ருக்கிற இருப்போடு, ஆஸ்ரீத விரோதிகளை அழியச்செய்த செய லோடு வாசியற உத்தேசம்மா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. (அ)

அநு. — எட்டாம்பாட்டு. (முருக்கியாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் ஸங்க தியை மேலே இப்பாட்டிலே தாமே யருளிச்செய்கிறார்.

“மன்னெல்லாம்” என்ற பதத்தாலே - ஜாதியாகப் பகை தோற்றுகை யாலே, க்ருஷ்ணவதார விஷயமன்றென்று ஸ்ரீ பரசுராமாவதாராபதார மாக வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேத்யாதி). செற்ற - த்வேஷியான, வேந்த னுடைய திறலழிய என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (இந்த வித் யாதி). தலைகள் - ராஜாக்களுடையவும் தலைகள். (தேவர்க்கு) என்றது- ருத்ரனுக்கு என்றபடி. ராஜாவினுடைய அப்பொழுதையில் பூஜையதா புத்தி ஸ்ப்புரிக்கைக்காக பஹுவசந ப்ரயோகமென்று கருத்து. திருக் குலத்து - ஸூத்ரியகுல மாகையால் வந்த ஆபிஜாத்ய முடையனானவன். ஸம்பந்நனான சோழனென்றபடி. (அ)

மூ.—தாராளன் தண்ணரங்க வாளன் பூமேல்

தனியாளன் முனியாள ரேத்தநின்ற

பேராளனாயிரம் பேருடைய வாளன்

பின்னைக்கு மணவாளன் பெருமை கேட்பீர்

கூகூசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, தாராளன்.

பாராளவ ரிவரென்றமுந்தை யேற்றப்

படைமன்ன ருடல்துணியப் பரிமாவய்த்த

தேராளன் கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(கி)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார் ஆளன்	திருமாலையினால் அல	பின்னைக்கு	நப்பின்னைப் பிராட்
	ங்க்ருதனாய்		டிக்கு
தண்	ஸ்ரமஹ்ரமான	மணவாளன்	நாயகனானவ னுடைய
அரங்கவாளன்	திருவரங்கத்தில் சித்த	பெருமை	அதிகசயத்தை [ளே!
	வாஸம் செய்யுமவ	கேட்பீர்	கேட்க விரும்புமவர்க
	னாய்,	அவர் இவர்	இன்னாரின் னொருன்று
பூமேல்	தாமரைப்பூமேல் வா	என்று	ப்ரஸித்தராய்
	ஸம் செய்யாகின்ற	பார் ஆளர்	பூமிக்கு கிர்வாஹகரா
தனியாளன்	(ஸ்தரீத்வத்தில்) அத்	அமுந்தை	ன ராஜாக்கள்
	விதீயையானபிரா		திருவழுந்தூரிலே (வ
	ட்டிக்கு வ ல் ல ப		ந்து)
	னாய், [கள்	ஏறற	எதிர்க்க,
முனியாளர்	ருவிகளான ஸநகாதி	படை	(அந்த) யுத்தத்திலே
ஏத்தகின்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	மன்னர்	(அந்த) ராஜாக்களு
	ம்படியாக வெழுந்	உடல்	சரீரமானது [டைய
	தருளி யிருக்கிற	துணிய	துண்டு துண்டாம்படி
பேராளன்	பெருமையை யுடைய	பரிமா	குதிரைகள்
	னாய்	உய்த்த	கட்டப்பட்ட [னாய்
ஆயிரம்பேர்	ஆயிரம் திருநாமத்தை	தேராளன்	தேரை நடத்தினவ
உடையவா	யுடையனாய்,	கோ	ராஜாவான
ளன்		சோழன்	சேர்ந்த கோயில்.

(கூ)

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாராளனியாதி) உபயவிபூதியி னுடைய ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலே யிட்டிருக்கிறவன் (தண்ண ரங்கவாளன்) ஜகத்ரக்ஷணத்துக் குறுப்பாகக் கோயிலே வாஸஸ்த்தாந மாகக்கொண்டிருக்கிறவன். (பூமேலியாதி) தாமரைப்பூவை யிருப் பிடமாக வுடையளாய், அத்விதீயமான ஸ்தரீத்வத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபன். (முனியாளரியாதி) கேவலம் ப்ரஹ்ம பாவ (ஔ)நையே யாயிருக்கிற ஸநகாதிகள் ஏத்துகையால்வந்த பெ ருமையை யுடையவன். (ஆயிரமியாதி) அதுபவிப்பார்க்கு இழிந்த விடமெங்கும் அறையாம்படி யாக ஆயிரம் திருநாமங்களை யுடைய

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, செம்மொழிவாய். ௧௧௩௫

வன். (பின்னைக் கித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனுனவனுடைய பெருமையைக் கேட்கவேண்டி யிருப்பீர்! (பாராள ரித்யாதி) பூமிப்பரப்புக்கடைய நிர்வாஹகராய், இன்னார் இன்னார் என்று ப்ரவித்தரா யிருக்கிற ராஜாக்கள் ஸபரிகரராய்க் கொண்டு திரு வழந் தூரிலே வந்து எதிரிட, அவர்களுடைய உடல் துணியுமபடி க் கேடாக. (பரிமாவுய்த்த தேராளன்) குதிரைபூண்ட தேரை யுடையவன். (க)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு (தாராள னித்யாதி) கீழே சில விபவங்களை அதுஸந்தித்தவர், ப்ரீத்யதிசயத்தாலே பரதவாதி பஞ்சாவஸ்த்தைகளையும் ஸாதாரண ஸூசகங்களாலே அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி யாதல்; அன்றிக்கே, “முரிக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய் பின்னை கேளவன்” என்ற க்ருஷ்ணவதாரத்தையே ஸ்வாபாவிகாகாரத்தாலே கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி யாதல்.

பஞ்சாவஸ்த்தையில் என்ற பகூகதிலே, “முனியாளா” இத்த்யாதி யாலே வ்யூஹம் ஸூசிதம், ஸங்காதிகளுக்கிறே முகம்கொடுப்பது, “ஆயிரம்பேர்” இத்த்யாதியாலே ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தாலே ஸூசிதம் அந்தாயாமிதவம் என்று கண்டுகொள்வது (க)

மூ.—செம்மொழிவாய் நால்வேத வாணர் வாழும்

திருநறையூர் மணிமாடச் செங்கணமாலைப்
பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்

புலமங்கைக் குலவேந்தன் புலமையார்ந்த
அம்மொழிவாய்க் கலிகன்றி யின்பப்பாடல்

பாடுவார் வியனுலகில் நமனூர்பாடி

வெம்மொழி கேட்டஞ்சாதே மெய்ம்மை சொல்லில்

விண்ணவர்க்கு விருந்தாகும் பெரும் தக்கோரே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்மொழி	யாதார்த்த மாகிற செம்மையைபுடை	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
வாய்	சொற்களையுடைய [ய	மணிமாடம்	மணிமயமான மாடங்
	ராய்		களை யுடையதான
நால்வேத வா	நானுவேதங்களையும்	திருநறையூர்	திருநறை பூரென்னும்
ணா	வல்லரான ப்ரா		திவ்யதேசத்தில்
	ஹமணர்		

செங்கண்மா	சிவந்தகண்களையுடை	இன்பம்	அதுபவ ஜகதிப்ரீதியி
லை	ய ஸர்வேஸ்வரன் வி		ஞானுண்டான [ளை
	ஷயமாக,	பாடல்	(இந்தப்) பாசுரங்க
பொய்ம்மொழி	அஸ்திய வசநமானது	வியன்	பெருமைபொருந்
ஒன்றுஇல்லா	சிறிதும் கலசாத	உலகில்	லோகத்தில் [திய
த		பாடுவார்	அப்பயலிக்கு மவர்க
மெய்ம்மைய	ஸத்ய வசநத்தை யு	நமனார்	யமனுடைய [ன்,
ளன்	டையராய்,	பாடி	துதர்சொல்லுகிற
புலம்	தர்சநீயமான	வெம்மொழி	க்ஞரமானசொற்களை
மங்கைக்கு	திருமங்கையி லுள்ள	கேட்டு	கேட்டு [க்கொண்டு
லம்	வர்களுக்கு	அஞ்சாதே	பயப்படாதவர்களாய்
வேந்தன்	ராஜாவாய்,	மெய்ம்மை	(மேல்வரப்போகிற ப
புலமைஆர்ந்த	ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யு		லத்தின்) உண்மை
	டையதாய்		யை [லம்,)
அம்மொழி	அப்படிப்பட்ட சொ	சொல்லில்	சொன்னால் (அந்த ப
	ற்களையுடைய	விண்ணவர்க்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வாய்	திருமுகத்தை யுடை	கு	
	யரான	விருந்துஆகும்	ஆதரணீயரான
கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய	பெரும் தக்	பெரிய ஜ்ஞாநாதிக
		கோர்	ராவர்கள். (கடு)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செம்மொழியித்யாதி) யதாபூதவாதிகளாய் வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம்செலுத்த வல்லராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற, தர்சநீயமான மாடங்களையுடைய திருநறையூரிலே வர்த்திக்கிற புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாடிற்று. (பொய்ம்மொழி யித்யாதி) அவ்வேதசப்தம்போலே யிருக்கிற சப்தத்தை யுடையவர். (புலமங்கையித்யாதி) தர்சநீயமான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான திருமங்கையாழ்வார், அறிவு நிறைவெல்லாம் பேச்சிலே தோற்றும்படியான, அப்படிப்பட்ட பேச்சையுடைய ஆழ்வாருடைய, இன்பப்பாடலுண்டு - அதுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டுச் சொன்ன பாசுரம், அத்தை (வியனுலகில் பாடுவார்) புறம்பே உண்டுடுத்துப் போதுபோக்குகிற ஸம்ஸார விபூதியிலே வ்யாவ்ருத்தராய்க் கொண்டு அதிகரிப்பார், யமபடருடைய க்ஞரமான சப்தம் கேட்டஞ்சாதே. (மெய்ம்மைசொல்லில்) மேல் பெறும்பேறிருந்தபடி சொல்லில், பரமபதத்திலேபோய், (க) “பதியினில் பாங்கினில்” என்கிற

படியே . நித்யஸூரிகள் எதிரேவந்து தந்தாமிருப்பிடங்களிலே கொண்டு புக்கு உயரவைத்துத் தாங்கள் தாழ்விருந்து ஸ்ரீபாதம் விளக்கிக் கொண்டாடும்படியான பெருமையை யுடையராவர்கள். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு (செம்மொழியித்யாதி) “மெய்ம்மை” என்றது ஸத்யவசநமா யிருக்கவும், “பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத” என்கையால் பவித (புலி) மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வேதசப்த மித்யாதி); பொய்யும் கலந்த மெய்யன்றென்கை. புலப்படும் மங்கை என்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (தர்சனீயமான) என்று. “விருந்தாகும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பதியினித்யாதி). (௧௦)

ஜீயந் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளும்பத்தில் ஆளுந்திருமொழி முடிந்தது

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ளு ம் ப த் து ஏ ழா ந் தி ரு மொ ழி

ஆ ளு ம் ப் ர வே ச ம் .

வமா.—ராஜ்யலாபத்துக்காக ஆஸ்ரயிக்கையன்றிகே ஸ்வரூபாநு ரூபமான வ்ருத்தியைக் கொண்டானென்னை, ஆனபின்பு, ஆபந்ந ராணர்க்கெல்லாம் புசல் அவனல்லதில்லை, இப்படி இருந்தபின்பு, எல்லாரும் அத்தேசத்திலே போய்ப்புக்கு அவனை அதுபவிக்கப்பாருங்கோ னென்கிறார். புந்ஸ, நான்சொன்ன ஹிதத்தில் நாட்டார்க்கு அபேகைபில்லையேயாகிலும், எனக்கு ஸ்வரூபாநு ரூபமான கைங்கர்யத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்து அதுக்கு விரோதியையும் போக்கின அவனல்லது ஆபந்நராணர்க்குப் புகலில்லை, ஆனபின்பு அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமே ஆஸ்ரயணியஸ்த்தலமென்கிறார். *

அரு — ஆளும்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே - திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிற வ்யாஜேந பரோபதேச ப்ரவ்ருத்த ரானபடியாலே, அவர்கள் இவ்வாழ்வாரைக் குறித்து “தேவரீர் சோழன் பணித்ததை

கச்சு அ பெரியதிருமொழி, சு-ப, ஏ-தி, சு-பா, ஆனும்.

யே பலகாலு மருளிச்செய்தோ, அவன் த்ருஷ்டார்த்தியன்றோ, ஸம்ஸார பய பீதர்க்கு ஆஸ்ரயித்து அதுபவிக்கக்கூடுமோ?" என்னும் கருத்தாலே, கேவல பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறாரென்றும்; தம் திருவுள்ள மானது நான் கேட்டதுக்கு நம்மைக்குறித்தருளிச் செய்யாதே ஸாமான்ய மாக பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு அவாகள்வந்து புகுகிறார்களோ? என்ன; மீளவும் தம் திருவுள்ளத்துக்கே அருளிச்செய்கிறாரென்றும் இரண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யேத்யாதி). இப்பாட்டுக்களிலே உபயஸங்கதிக்கு மதுகுணமாக, “ஆஸ்ரயணீயன்” என்று கீரியையை அத் யாடூரிப்பது என்று திருவுள்ளம்.

மூ.—

ஆனும்பணியு மடியேனைக் கொண்டான் விண்ட நிசாசரரைத்
தோளுந்தலையும் துணிவெய்த சுடுவெஞ்சிலைவாய்ச் சரர்துரந்தான்
வேளும் செயு டணையாரும் வேற்சனாரும் பயில் வீதி
நாளும் விழவி னொலியோவா நறையூர்நின்ற நம்பியே. (க)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்ட	ப்ரதிகூலரான	பயில்	வாஸம் பண்ணுகின்ற
நிசாசரரை	ராக்ஷஸர்களை	வீதி	தெருக்களில்
தோளும்	புஜங்களும்	நாளும்	நித்யோத்ஸவமும்
தலையும்	தலைகளும்	விழவின்	நைமித்தி கோத்ஸவங்களூடைய
துணிவு எய்த	துண்டு துண்டாம்படி யாகச் செய்து, (பி ன்னும்)	ஒலி	ஆரவாரமும்
சுடு	கொளுத்தாரின்ற	ஒவா	மாருமலிருக்கிற
வெம்	அதிஞ்ஞரமான	நறையூர்	திருநறையூரில்
சிலைவாய்	ததுஸ்ஸல்கின்றும்	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
சரம்	பாணங்களை	நம்பி	பூர்ணான ஸர்வேஸ்வரன், [என்னை
துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனாய்,	அடியேனை	ஸ்வதஃ தாஸபூதனை
வேளும்	மம்மதனையும் [ம்	ஆனும்	தாஸபூதனென்கிற புத்தியை யுடைய
செயும்	குமாரஸ்வாரியோடு		னும்படி பண்ணி
அணையாரும்	ஸத்ருசரான அழகிய புருஷர்களும்	பணியும்	கைங்கர்யத்தையும்
வேல்	வேல்போன்ற	கொண்டான்	ஸ்வீகரித்தான் (ஆகையால்)
கனாரும்	கண்களையுடைய ஸத்ரீகளும்		அவனே ஆஸ்ரயணீயன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆனும்பியாதி) தன் திருவடிகளுக்கு அர்ச்சுமபான வஸ்து தனக்குறித்தென்றிராதபடி ஆளாக ஸ்வீகரித்து

† (பா) தனக்கரித்தென்றிராதபடி.

அந்த ஆளானதினுடைய பல(ஸ்வ)ரூபமான கைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். - (அடியேனை ஆளும்பணியும் கொண்டான்) முதல் தன்னிலே யோக்யமான வஸ்துவையும்; அயோக்யதையையாய், தன்னைச் சுவதந்த்ரனாக புத்திபண்ணி வைக்கையன்றிக்கே, பாசேஷமென்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்தா னென்கையும், அந்த சேஷத்வத்தினுடைய பல (ஸ்வ)மான தாஸ்யத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்தானென்கையும், (விண்டவித்யாதி) இவ்வடிமையில் பொருந்தாதபடியான ஜநமத்தை யுடைய துஷ்ப்ரக்ருதிகளை அழியச்செய்யும்படி சொல்லுகிறது. இவர்களுக்கு இன்னும் இதிலே ருசி பிறக்கக்கூடுமோ? என்று ஆந்தனையும் அவஸரம்பார்த்து நின்று (சு) “ஹீனா ஷ்ரேயஸ் மஃ” என்று அவர்கள் பொருந்தாமையிலே நிலைநின்றால், பின்னைக் கண்பாராதே அழியச்செய்யும். தோளைக் சுழிப்பது, தாளேழுறிப்பது, தலையை அறுப்பதாய்க்கொண்டு சிறிதுபோது காலயாபரம் பண்ணி, பின்னை அம்பிலே அழிக்கைக்காக, காணவே எதிரிகள் குடல் குழம்பும்படியான வில்லிலின்றும், (உ) “நீ ஸ்ரீமதே” - நீப்தபாவக ஸங்காசை” என்கிறபடியே-தொடுத்துவிடுகிறபோது அம்பாய், சத்ருசரீரங்களிலே அக்ஷியாய் பாவேசிக்கும் அம்புகளை நடத்தினான்.

(வேளும் சேயுமித்பாதி) அத்தேசத்திலே வர்த்திப்பாரெல்லாம் போ(ஸ்)க்தாக்களும் போக்யை(ஸ்)தூசுநாமான ஸ்த்ரீகளுமே யாய்தது. வடிவழகுக்குக் காமவேளையும் ஸுப்பாஹம்மன்யனையும் போலேயிருக்கும் புருஷர்களும், அவர்கள் தங்களையும் ஒரு நோக்காலே அநந்யார்ஹராம்படி பண்ணாவல்ல ஸ்த்ரீகளும் வர்த்தியானின்றள்ள. (நானும் விழவினெலியோவா) (௩) “திங்களும் நாளும் விழாவாறுத” என்கிறபடியே-நாள் திருநாளும் திங்கள் திருநாளும் மாறாதேயிருக்கிற திருநறையூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற நம்பி-ஆளும் பணியுமடியேனைக் கொண்டான். (க)

அந். — முதற்பாட்டு. (ஆளுமிய்யாதி) கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (முதலிய்யாதி). இத்தால் - ஆட்கொள்ளுகைக்கும் பணிகொள்ளுகைக்கும் பேதம் சொல்லிற்றாய்த்து; தாத்தபர்யாந்தரமாகவுமாம். ஆளாக

(க) ரா-யு-நுசு-கக.

(உ) ரா-யு-ககூ-?உ

(நு) தி-வா-எ-ந்-ந்.

ககச௦ பெரியதிருமொழி சு-ப, ஏ-தி, உ-பா, முனியாய்.

அபிமாசித்துப் பணியைக்கொண்ட தன்றிக்கே ஜ்ஞாநவிசேஷங்களை யுண்
டாக்கினுனென்று கருத்து (க)

மூ.—

முனியாய்வந்து மூவெழுகால் முடிசேர் மன்னருடல்துணியத்
தனிவாய் மழுவின் படையாண்ட தாரார் தோளான் வார்புறவில்
பனிசேர்முல்லை பல்லருமபபான லொருபால் கண்காட்ட
நனிசேர் கமல முகங்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (உ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
முனியாய்	பரசுராமாழ்வானாய்	முல்லை	முல்லைப்பூவானது
வந்து	வந்தவதரித்து,	பல்	(அவ்வூரில் ஸ்தரீகளு டைய) பற்களைப் போல்
மூவெழுகால்	இருபத்தொரு கால்	அரும்ப	மொட்டுவிடாநிற்க,
முடிசேர்	கிரீடங்களை யுடையரா	பானல்	பானவென்னும்பூ
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய [ன	ஒருபால்	ஒருவகை
உடல்	சரீரமானது	கண்காட்ட	(அவர்கள்) கண்களை க்காண்பியாநிற்க,
துணிய	துணியும்படியாக	நனிசேர்	பெருமையை யுடைய
தனி	அஸ்தருசமான	கமலம்	தாமரைப்பூவானது
வாய்	முகத்தை (துணியை) யுடைய	முகம்காட்டும்	முகத்தைக் காட்டா நிறபதான
மழு	மழுவென்கிற	நறையூர்	நிறையூரின் திருநறையூரில் நித்ய வாஸம் பண்ணு கிறவனான [யன்).
படை	ஆயுதத்தை [வனம்.	நம்பியே	நம்பியே (ஆஸ்ரயணீ முல்லை முதலியவை ஸ்தரீகளு டைய பற்கள் முதலியவற்றைப்போ ல விளங்குகின்றன வென்றபடி. (உ)
ஆண்ட	நிர்வஹித்த (உடைய)		
தார ஆர்	மாலையினால் அலங் கருதமான [ய்,		
தோளான்	புஜங்களை யுடையனா		
வார்பு	நீண்ட (விசாலமான)		
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க ளில் [யிருக்கிற		
பனிசேர்	குளிரந்து அழகியதா		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனியாயித்யாதி) ஆந்ருசம்ஸ்ய
வ்ரதபரதாநனாந ருஷியாய்வந்து. அவ்வாந்ருசம்ஸ்ய வ்ரதார்க்கும்
வைதஹிம்ஸையில் கைகூட வொண்ணாதிதே. (மூவெழுகாலித்யாதி)
இருபத்தொருபடிகால் ஸூத்தரிய வம்சத்தை அறுத்துத் தூவும்படி
அத்விதீயமான வாயை யுடைத்தான மழுவை ஆயுதமாக நிர்வஹித்த.
(தாரார்தோளான்) ஜகதரஹ்ணததுக்குத் தனிமலை யிட்டுக்கொண்டி
ருக்கிறவன். (வார்புறவி லித்யாதி) நீண்ட புறவில் - பர்யந்த பர்யந்

தத்தில், தர்சநீயமான முல்லையானது, அங்குத்தை ஸ்த்ரீகளுடைய தந்தபங்க்தியைக் காட்ட, நெய்தலில் அவாந்தர ஜாதியான பானலானது, கண்களைக்காட்ட. (நனிசேர் வயலுள் முத்தலைக்கும்) கடல் போலே பரந்த வயலிலே முத்தானது அலைபாநின்றுள்ள, அன்றிக் கே, நீதிபேதம் பிறவாமைக்காக, (கமலம்) என்றதாகில், அவ்விரண்டுக்கும் ஆஸ்ரயமான முகத்தை, பெருந்த தாமரையானது காட்டும்.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனியாயித்யாதி) நிசாசரரை வென்றவன வன்றிக்கே, ராஜாக்கள் சிறிதும் அதிமாத்ரமாகக் கைவிஞ்சினால் கொல்ல வல்லென்று ஸ்ரீ பரசுராமனை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆந்ருசம்ஸ்யத்துக்கு ஹிம்ஸை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாந்ருசம்ஸ்யேத்யாதி). “நனிசேர் கமலமுகங் காட்டும்” என்று பாடாந்தரமென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (உ)

மூ.—

தெள்ளார் கடல்வாய் விடவாய்ச் சின வாளரவில் துயிலமர்ந்து துள்ளாவருமான் வீழ வாளி துரந்தானிந்தான் மாவலிமண் புள்ளார் புறவில் பூங்காவி புலன்கொள் மாதர் கண்காட்ட நள்ளார் கமலமுகங்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (நூ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
தெள் ஆர்	தெளிவை யுடைத்தா ன (ஸ்வச்சுமரண)	துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனும்,
கடல்வாய்	திருப்பாற் கடலில்	மாவலி	மஹாபலியிடத்தில்
விடவாய்	விஷத்தை யுமிழாநின் ற வாயையுடைய னும்,	மண்	பூமியை
சினம்	(ப்ரதிபக்ஷத்தின்மே ல்) கோபத்தையு டையனும்,	இரந்தான்	யாசித்தவனும்,
வான்	ஒளியையுடையனான	புள்ஆர்	பகவிகள் நிறைந்த
அரவில்	திருவந்தாழ்வான் மேலே	புறவில்	பர்யந்தங்களில்
துயில் அமர்ந் து	கண்வளர்ந்தருளி,(அ நந்தரம்)	பூ காவி	அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூவானது
துள்ளாவரு	துள்ளிக்கொண்டு வா ராகின்ற	புலன்கொள்	தர்சநீயமான ஆபர ணங்களணிந்த
மான்வீழ்	மாயா ம்ருகம் நசிக்கு ம் படியாக	மாதர்	ஸ்த்ரீகளுடைய
வாளி	பாணத்தை	கண்	நேத்தரங்களை
		காட்ட	காட்டாநிப்பதாய்,
		நள்ஆர்	(இதழ்) செறிவை யு டைய
		கமலம்	தாமரையானது
			முகம்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (நூ)

ககசஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஏ-தி, ச-பா, ஒளியாவெண்ணெய்.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளாரித்யாதி) தெண்மையார்ந்து திரைகொழித் தெறட்டாநின்ற கடலிலே; செந்தென்குக்கு முன்கட்டி னுப்போலே வந்துவின் நீர்மைக்குத் தக்கபடி ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே விஷத்தை உமிழாநின்ற உள்ள வாயையுடையனாய், அவர் கள்மேலே மிக்க சினத்தை யுடையனுமாய், கிரந்தர பகவததுபவத் தால் வந்த ஒளியையுடையனுமா யிருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வாணப் படுக்கையாகக் கொண்டு, அவன்மேலே சாய்ந்து, ராவணாதி கண்டகர் வந்து தோற்றினவாறே அப்படுக்கையை விட்டுப் போந்து அவதரித் து, அங்கே இங்கே துள்ளிவருகிற மாயம்ருகமானது இலக்குப் பட்டு விழும்படி அம்பை நடத்தினவன். (இரந்தானித்யாதி) அவ்வ ம்பு கையிலே யிருக்கச்செய்தே, ஓர் இயற்றி ரில்லாதாரைப்போலே, மலமாபலி பக்கலிலே சென்று மண்ணை இரந்தான். ஸாமத்துக்குச் செல்லாத விடத்திலே யாய்த்து பேதத்தி லிழிவது. (புள்ளாரித் யாதி) அன்னம் துடக்கமான பக்ஷிகளாலே நெருங்கி யிருந்துள்ள பர்யந்தத்திலே, தர்சனீயமான செங்கழுநீரானது, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளா யிருந்துள்ள ஸ்த்ரீகள் கண்ணைக்காட்ட, செறிந்த இதழையுடைய தாமரைப் பூவானது அக்கண்களுக்கு ஆஸ்ரயமான முகத்தைக் காட்டாநின்ற உள்ள திருநறையூர். (நு)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீ பரசு ராமாழ்வாண அதுபவித்தவர், இரண்டிடத்திலு முண்டான ராமாவதாரத்திலும் ஸ்ரீ வாமநாவதாரத்திலும் திருவுள்ளமோடி, இவற்றுக்கெல் லாம் நாற்றங்காலான க்ஷீராப்தி நாதனை அதுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(தெண்மை) தெளிவு கடல் பதவாஸஸை (திரையித்யாதி) (செந் தெங்கு) செவ்விளநீர் மரம். (நீர்மைக்கு) *‘ரிபூனாபிவத்ஸலா’ என்னும் படியான வாத்ஸல்யத்துக்கு. (இயற்றி) அதிசயம். புலன் என்று - இந்த ரியமாய், அத்தால் - அதுக்கு விஷயங்களான ஆபரணங்களைச் சொல்லு கிறது. (க)

மூ.—

ஒளியா வெண்ணெயுண்டா நென்னுரலோ டாய்ச்சியொண் கயிற்றால் விளியா வார்க்க வாப்புண்டு விம்மியழுதான் மென்மலர்மேல் களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் கீர்மர்தென்ற லலர்தூற்ற நளிர்வாய் முல்லை முறுவலிக்கும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (சு)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, ச-பா, ஒளியாவெண்ணெய், ௧௧௪௩

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒளியா	ஒளித்துரின்று	கள்	தேனை (நிஷித்த த்ர வ்யச்-தை)
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	உண்ண	பாம்பண்ணை,
உண்டான் எ	விழுங்கினுனென்று	காமர்	அழகிய
ன்று		தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	அலர் தூற்ற	புஷ்பங்களை இறையா
விளியா	கோபித்து		நிற்க (அவ்வண்டு
ஒள்	அழகிய		களுக்குப் பழிசொ
கயிற்றால்	தாம்பினால்		ல்லாநிற்க),
உரலோடு	உரலோடுசேர்த்து	நளிர்	பெருமை பொருந்திய
ஆர்க்க	கட்ட [கொண்டு]	வாய்	முகத்தையுடைய
ஆப்புண்டு	கட்டுண்டவனுய்க்	முல்லை	முல்லைப்பூவானது
விம்மி	ஏங்கி	முறுவலிக்கும்	அலராநிற்பதான (ம
அழுதான்	அழுதவனுப்		ந்தஸ்மிதம் பண்
மெல்	மருதுவான		ணுகின்றதான)
மலர்மேல்	பூக்களிலே		நறைமூர் கின்ற நம்பியே. (ச)
வண்டு	வண்டுகளானவை		
களியா	உகப்புடனே		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஒளியாவெண்ணெயித்யாதி) மறைய
நின்று சேமித்து வைத்த வெண்ணெயை “தைவங்கொண்டது” என்
னும்படியாக அழுதுசெய்து. அன்றிக்கே, மறைக்க வரிதான வெண்
னெயை அழுதுசெய்தான் என்று யசோதைப் பிராட்டியானவள்
சீறி உரலோடே சேர்த்துத் திருமேனியிலே அழுந்தும்படியாகக் கயி
ற்றாலே நெருக்கிக்கட்ட. அன்றிக்கே, திருமேனியை ஸ்பர்சிக்கப்
பெற்றது என்று “ஒண்கயிறு” என்றாகவுமாம். (ஆப்புண்டு) அது
கூல ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமையாலே அப்படி
கட்டுண்டு, நாகபாசாதினை யிட்டுக் கட்டிலிறே அறுத்துக் கொடு
போக வல்லனாவது; அன்றிக்கே தூர்யோதநாதிகள் கட்டிலாதல்;
அதுகூலர் கட்டினால் போகமாட்டான்; (க) “यद्विषं विष - யதிசக்
நோஷி” என்றொளிறே. வங்கிபுரத்து நம்பி, பலகாலும் “திருவாரா
தநக்ரம மருளிச்செய்யவேணும்” என்று போருமாய், அவஸரஹாநி
யாலே அருளிச்செய்யாதே போந்தாராய், திருமலையிலே எழுந்தருளி
யிருக்கச்செய்தே, ஆழ்வானுக்கும் நம்பி ஸ்ரீஹ நாமத்தாஸர்க்கும் அது
தன்னை அருளிச்செய்தாராய்ச், சமைகிறவளவிலே நம்பிதோற்ற,

(க) வி-பு-ரு-சு-கரு.

கசசச பெரியதிருபொழி, கூ-ப, எ-தி, ச-பா, ஒளியாவெண்ணெய்.

திருவுள்ளம் துணுக்கென்றஞ்சி, அப்போ தருளிச்செய்தவார்த்தை;-
“என்றுமுள்ள இஸ்ஸம்சயநதீரப் பெற்றோமாகிறது - நியாமகண்
நியாமயங்களிலே சிலர்க்கஞ்சிக் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுது நின்றான்
என்றால் இது கூடுமோ என்றிருநதோம், இரண்டு இழவுக்கும் நம்மு
டைய ஹருதயம் அஞ்சி நொந்தபடியால் அதுவும் கூடும” என்று
(விம்மியழுதான்) அகவாஸி லோட்டததுக்கு ஒரெல்லையில்லை யிறே.
அதெல்லாம் தோற்றும்படி அதுக்குப் போக்குவிட்டு அழுதபடி
வாய்விட்டழ வொண்ணாதபடி “வாய், வாய்” என்னுமே.

(மென்மலரி ந்யாதி) கண்டவிடமெங்கும் பரப்புமாறப் பூத்துக்
கிடக்குமிதே; அதிலே மதுபாநார்த்தபாகக் கிட்டின வண்டிகள், அத்
தைக் கிட்டப்பெற்ற ஹர்ஷததாலே களித்து, நிஷித்த ஸேவை பண்
னுவாரைப்போலே மதுபாநத்தைப் பண்ணிற்றின. அததைக்
கண்ட ஸ்ப்ருஹணீயமான தென்றல், நாட்டிலே பழியைத் தூற்றிற்
து; அததைக்கண்ட முல்லை, புகுந்த பரமாதத்தை அதுஸந்தித்து,
அது தானப்படி செய்கிறது, இதுதானப்படி செய்யக்கடவதோ?என்
று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமை ஸ்மிதம பண்ணிற்று. ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு (ஒளியாவிந்யாதி) கீழே-கூரார்ணவ சாயித்
வத்தை அதுஸந்தித்தாராய், (க) “*வெணாயை நீயுமீ*” கீரார்ண
வநா; *நா ஸ்ருஜு- முஷ்யஜஸ்துஷீ* மஹா மூரீ - ஏஷநாராயண
ஸ்ஸ்ரீமார் கூரார்ணவநிகேதநா; *நாகபாயங்க முத்ஸ்ருஜ்யஹயாகதோ*
மதுராம் பரீம்” என்கிறபடியே - க்ருஷ்ணனாய்ப் பிறந்து நியாமயனான
குணத்தில் தாம் ஆப்புண்டபடியை யருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

“விளியா” என்றதினர்த்தம் (சீரி) என்றது அமுந்தும்படி நேரிதா
யிருக்கை - ஒண்மை என்று கீழருளிச்செய்து, அர்த்தார்த்த மருளிச்செய்
கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). நியாமகன் நியாமயாக்கஞ்சினமைக்கு ஒரு
ஸம்வாத மருளிச்செய்கிறார் (வங்கிபுரத் தித்யாதி). (திருமலையிலே) என்
கிறதற்கு முன்னே, எம்பெருமானார் என்று கூட்டுவது; (உ) “*ஸுரீரூ*
முந கீரணீ” - குரோர்நாம ந கீர்த்தயேத்” என்கிற கூச்சத்தாலே அரு
ளிச்செய்யாதொழிந்தது. (இரண்டிழவுக்கும்) என்றது - அவரபேகஸித்
தபோது சொல்லக் கூடாமையாலும், இப்போது தானு மிவர்களோடே
கூடச் சொல்லக்கூடாமையாலு முண்டான இழவுக்கு மென்கை. (அது
வும்) க்ருஷ்ணனஞ்சினதுவும். இத்தால் - நியாமகரான எம்பெருமானார்,
நியாமயரான வங்கிபுரத்த நம்பியைக்கண்டு, துணுக்கென்றபோதே

யசோதைப் பிராட்டிக்கும் க்ருஷ்ணன் துணுக்கென்னக் கூடுமென்றபடி.

“களியா” என்ற கினர்த்தம் (களித்து) என்றது. வண்டு மதுபாரம் பண்ணுகிறத்தையும் தென்றல் வீசுகிறத்தையும் முல்லை அலருகிறத்தையும் கூடாகவித்து அருளிச்செய்யுமிடத்தில், “கன்” என்றது - தேனையாகிலும், “அலர்தூற்ற” என்றதுக்கு-பூக்களை இறைக்கை சப்தார்த்தமாகிலும், முறுவலிக்கைக்கு விகாஸமே சப்தார்த்தமானாலும் இவற்றுக்குப் ப்ரஸித்தியால் தோற்றும் த்வந்யர்த்தங்களை யருளிச்செய்குறா (கண்டவிடமெங்கு மித்யாதி). (அதுதான்) அந்த வண்டோன், (இதுதான்) இந்தக் காற்றுதான்.

மூ.—

வில்லார்விழுவில் வடமதுரை விரும்பி விரும்பா மல்லடர்த்துக் கல்லார் திரடோள் கஞ்சனைக்காய்ந்தான் பாய்ந்தான் காளியன்மேல் சொல்லார் சுருதி முறையோதிச் சோடுச்செய்யும் தொழிலினோர் நல்லார் மறையோர் பலர்வாழும் நறையூர்நின்ற நம்பியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
வடமதுரை	வடதிக்கிலுள்ள ஸ்ரீ மதுரையில்	சொல்ஆர்	(கிர்த்துஷ்டமான) சொற்களை யுடை
வில்ஆர்	வில்லை யுடைத்தான	சுருதி	வேதங்களை [யதான
விழுவில்	ததூர்யாகத்திலே	முறை	க்ரமத்திலே
விரும்பி	(போக) ஆசைப்பட்டு (அங்கே)	ஓதி	அத்யயநம்பண்ணி,
விரும்பா	(தன்னை) உகவாத	சோமு	ஸோமயாகம் முதலி யவற்றை
மல்	சாணூராதி மல்லர்க ளை [பு]	செய்யும்	அதுஷ்டடியாகின்ற
அடர்த்து	பொடியாக்கி, (பின்	தொழிலினோ	கர்மட (உ)ராய்
கல் ஆர்	கல்லோடொத்த (தருடமான) தாய்	நல்லார்	விலகணரான (அநநய ப்ரயோஜநரா
திரள்	திரண்டிருக்கிற [ன		ன) [ர்கள்
தோள்	புஜங்களை யுடையன	பலர் மறை	அநேகம் ப்ராஹ்மண
கஞ்சனை	கம்ஸனை	யோர்	[நின்ற
காய்ந்தான்	சிறிக்கொன்றவனாய்,	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ண
காளியன்மேல்	காளியன் தலைமேலே	நறையூர்	நின்ற நம்பியே. (ரு)
பாய்ந்தான்	குதித்தவனாய்,		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லாரித்தயாதி) கம்ஸன் மாதலனாய், “வில்விழவு” என்றொரு வ்யாஜத்தைப்பிட்டு அழைப்பித்து, வாசலிலே ஆணையெடுத்து, அது கொன்றதென்று கண்ணாரீர் விழவிட்டு

துக்கங்கொண்டாடி யிருப்பானாகக் கோல; அத்தை அறியாதான யிருக்கை யன்றிக்கே, அடியேதுடங்கி அவன் பண்ணிப்போருகிற ப்ராதிசுல்யத்தை அறியச்செய்தேயும், அத்தை மதியாதே, “வில் விழவுக்கு” என்று அவ்விடத்தை உகந்து புதூந்தானாய்த்து. (விரும் பாமல் லடர்த்து) உகவாத மல்லவர்க்கத்தை அழியச்செய்து. (கல்லா ரித்யாதி) துண்ணிய தோளுடைய கம்ஸன் கோலின கோலுதலை அவன் நன்னோடேபோம்படி பண்ணி அவனைமுடித்தது. (காளியன் மேல் பாய்ந்தான்) கம்ஸன் முதுகில் பாய்ந்தாப்போலே, காளியன் தலையில் பாய்ந்தபடி.

(சொல்லாரித்யாதி) புருஷ புத்தயதீந மல்லாமையாலே நிர்த் தோஷமாயிருக்கிற ஸ்ருதிகளைப் பதநியமங்களோடே அதிகரித்து; கேவலாத்யயநம் பண்ணுகையன்றிக்கே அதினுடைய அதுஷ்டா நத்தளவும் போருமவர்கள்; அதுதான் காதாசிக்கமாயிருக்கை யன்றி க்கே அதுதானே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள்; அது தன்னை ஒரு பல (ஃ)த்துக்காக அதுஷ்டடிக்கையன்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநாய் அதுஷ்டடிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்கள். ... (௫)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஸ்ரித பவ்யனா யிருந்தபடியை அதுஸந்தித்தாராய், ஆஸ்ரித விரோதிகள்மேல் தானேபோய் வெல்லவல்லென்று க்ருஷ்ணவாரத்திலேதானே ஆழங் கால் படுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“முறை” என்றதினர்த்தம் (பதநியமேத்யாதி). (சோமு) ஸோமயா கமாய், அதுதான் உபலக்ஷணமென் நருளிச்செய்கிறார் (கேவலேத்யாதி). “செய்யும்” என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் (அதுதானித்யாதி). “தொழிலி னோள்” என்று நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கி றார் (அதுதன்னை யித்யாதி) (௫)

மூ.—

வள்ளி கொழு நன் முதலாய மக்களோடு முக்கணன் [தான்] வெங்கியோட விறல்வாணன் வியன் தோள் வனத்தைத் துணித்துகந் பள்ளி கமலத்திடைப்பட்ட பருவாயலவன் முகம் நோக்கி நள்ளி யூடும் வயல் சூழ்ந்த நறையூர் நின்ற நம்பியே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வள்ளி	வள்ளியென்றசண்டா	கொழுனன்	வல்லபனுணஸூப்ரஹ்
	ஸஸ்தீர்க்கு		மண்யனை

முதலாய	ப்ரதானக வுடைய	கமலத்து இ	தாமரைப்பூவின் நடு
மக்களோடு	புத்ரர்களோடு கூட	டை	வே [ய்]
முக்கணன்	தநிணைத்ரண ருத்	பள்ளி	படுக்கைக்குப் போ
	ரன் (தோற்று)	பட்ட	(அங்கே) அகப்பட்டுக்
வெள்ளி	வெட்கப்பட்டு		கிடந்த [தான
ஓட	ஓடிப்போக,	பருவாய்	பெரியவரைய யுடைய
விறல்	மிடுக்கணை	அலவன்	ஆண் நண்டினுடைய
			(புஷ்பதூளி படி
வாணன்	பாணஸூரனுடைய	முகம்	முகத்தை [ந்த]
வியன்	பெருத்திருந்துள்ள	நோக்கி	பார்த்து
தோள் வரம்	புஜங்களாகிடு பெரும்	நள்ளி	பெண் நண்டானது
	காட்டை	ஊடும்	ப்ரணபகலஹம் பண்
			ணரின்ற
துணித்து	சே (சீ)தித்து	வயல்	கழனிகளாலே
உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனாய்;	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
நறையூரின்ற நம்பியே. (க)			

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வள்ளிகொழுந னித்யாதி) “வள்ளி” என்று— ஒரு சண்டாள ஸ்திரீக்குப்போர்; அவளுடைய கொழுனனுய்த் து - ஸுப்ரஹ்மண்யன்; அவன் துடக்கமான புத்ராதிகளோடே கூட, (க) “அநித்யுத்யரஃ - அவிநீதப்ருத்யவர்க்க” என்னுமித்தனை யிறே இங்கு. (உ) [முண்டன் நீறன் இத்யாதி] தலையைச்சிறைத்து சாம்பலைப்பூசி யிருப்பானொருவனும், அவனுடைய புத்ரர்களும், ஜ்வரங்களும், பிடாரியும், அக்ஷியும், இவையுடைய முதுகுகாட்டி ஓட; அந் தைக்கண்டு, † “ஸ்திரீப்ரதான ரானவர்களோடே யாசாதே ராம்பொர விழிந்தது” என்று லஜ்ஜித்து. [வாணனுக் கிரங்கினான்] “ஆஸ்ரய ணீய ரல்லாதாரை ஆஸ்ரயித்துவந்தானத்தனை” என்று அவனுடைய தசையை யதுஸந்தித்து க்ருபை பண்ணினானுய்த்து. (முக்கணன் வெள்கியோட) ருத்ரன்தான் நோக்குவதாக ஏறிட்டுக்கொடுவந்து வாணனைக் காட்டிக்கொடுத்து, பரிகரத்தோடே லஜ்ஜித்தோட, பெரு மிடுக்கணை வாணனுடைய பாஹு-வரத்தை சேதித்து ஹருஷ்டன னான். தேவதாந்தர பஜநத்துக்குப் பரிகரமான தோள்களைத் துணி த்தான். ஒருகையாலே அஞ்ஜலிபண்ணினால் கையைக் தெறிப்ப தாகச் சொல்லாநின்றதிறே.

(பள்ளி கமலமித்யாதி) “பட்ட ருளிச்செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்பதொரு பாட்டு” என்றருளிச்செய்வார்;—“பருவாயலவன் கமலத்திடைப் பள்ளிபட்டது, ஈள்ளியானது கப்பதாரணத்தாலே (பே. ௧. ௧) அதிருக்க, ‘அதுக்கு இனியது இடவேணும்’ என்று, மது வுக்காகப் போந்த அலவனுனது தாமரைப்பூவிலே வந்திழியக் கொள்ள, போது அஸ்தமிக்கையாலே, உடம்பைக்கொண்டு அங்கே யிங்கே புரண்டு ராத்ரி அதிலே தங்கி, அதில் தாதும் சுண்ணமும் உடம்பிலே நிழலிட்டுத் தோற்ற, போது விடிந்தவாறே வந்தது; இது போன போதே துடங்கி, கதவைத்திறந்து வரவு பார்த்துக்கொடுநின்ற நள்ளி யானது, இத்தைக்கண்டு, ராதரி தங்கினபடியாலும் உடம்பில் சுவடி ருந்தபடியாலும் ‘இது வெறுமனல்ல’ என்று முகம்மாறிக் கதவை யடைத்து உள்ளேபோய்ப் புக்கது.” இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்த வநந்தாம், பின்னே திருநறையூரையர் “ஆராய்ந்து குற்றம் நிரம்பினால் பின்னே யன்றோ தண்டிப்பது” என்ன; “என்செய்வோம்! கேள்வியில்லாதபடி பெண்ணரசு நாடாய்த்து” என்றருளிச்செய்வார். (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (வள்ளியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஸூரப்ரக்ருதிகளான கம்ஸ காளியங்களை வென்றபடி சொல்லி, அவ்வளவன்றிக் கே, தேவஜாதியனை நுத்ரனையும் எதிர்த்தால் முதுகுகாட்டும்படி. பண்ணினான் என்று அதி மாதுஷ சேஷ்டிதங்களை யுதுபவிக்கிரூரென்று ஸங்கதி.

“மக்களோடு” என்ற த்ருதியை - ப்ராதார்ப்யத்திலேயாய், மக்களை ப்ரதாரநாகக் சொன்னதுக்குத் தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவிநீதேத்யாதி). எடுத்த ஸம்வாதத்துக்கு அராத மருளிச்செய்கிறார் (தலையை யித்யாதி). “மோடி” என்றத்தைப்பற்ற (ஸத்ரீ ப்ரதாரநானவர்களோடே) என்றது இரங்கக்காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரயணியித்யாதி) தேவதாந்தர பஜநம் பண்ணினால் கையைத் தெறிக்கவேணுமோ வென்ன; பகவத்விஷயத்திலும் ஏக ஓஸ்தத்தாலே அஞ்ஜலிபண்ணினால் தெறிக்கவேணுமென்று சொல்லாநிற்க இதர விஷயத்தில் அஞ்ஜலிபண்ணினால் கேட்கவேணுமோ? என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கையாலே யித்யாதி).

குறிப்பாகக் கேட்டிருந்தபடி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பருவாயித்யாதி). பரு - விஸ்நுதமான, வாயையுடைய, அலவன்-புருஷ நண்டு. நள்ளி - பெண்ணண்டு. போது - ஸ-வியன். பரஸ்பரம் ப்ரியத்தையே நடத்த மிவற்றுக்குப் பிரிவுவர னேது வேறின்றியிலே யிருக்கையாலே அதுக்கு உசிதமான னேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (கர்ப்பேத்யாதி).

நீலோத்பலத்திலிருந்த நன்னின்று கருதி, போது விழந்து அதுவந்தால் இது முகுளிதமாய் (அத்தாலே கதவையடைத்து) என்றது. (பெண்ணரசு நாடாய்த்தே!) என்றது -நாய்ச்சியார் கோயில் பற்றுகையாலே, நன்னிக்கு செலிகை விஞ்சியிருக்குமே யென்கை. ∴ (சு)

மு.—மிடையா வந்த வேல்மன்னர் வீய விசயன தேர் கடவித்
குடையா வரை யொன்றெடுத்தாயர் கோவாய்நின்றான் கூராழிப்
படையான் வேத நான்கைந்து வேள்வி யங்க மாறிசை யேழ்
நடையாவல்ல வந்தணர் வாழ் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (ஏ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
மிடையா	நெருங்கி (கூட்டமா கக்கூடி)	நின்றான்	ஆனவனும், [தியை
வந்த	(புத்தத்துக்கு) வந்த	கூர் ஆழி	கூர்மைமிக்க திருவா
வேல்	வேலாயுதத்தை யு	படையான்	ஆயுதமாக வுடையவ
மன்னா	ராஜாக்கள் [டைய		னும்,
வீய	நசிக்கும்படி	நான்குவேதம் நா	லுவேதங்களையும்
விசயன்	அர்ஜுநனுடைய	ஐந்து வேள்வி பருசமஹா	யஜ்ஞங்க
தேர்	தேரை		ளையும்[கங்களையும்
கடவி	நடத்தினவனும்,	ஆறு அநகம்	சீகைமுதலிய ஆறங்
ஒன்றுவரை	கைப்பட்ட தொரும	ஏழ்இசை	ஸப்தஸ்வரங்களையும்
	லையை	நடையாவல்ல	எப்போதும் நடத்த
குடையாஎடுத்	குடையாகத் தூகடி		வல்லரான
து	(கோகுலத்தை ர	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணா [நின்ற
	கஷித்து)	வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ண
ஆயர் கோவா	(அத்தாலே) இடைய		நறையூரின்ற நம்பியே. (ஏ)
ய்	ங்கு ஸ்வாமியாக		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மிடையாவித்யாதி) தூர்வர்க்கமடைய அப்பகூதத்தைத் திரண்டுவந்தாய்த்து. பூமிப்பரப்படங்கலும் நெளியும்படி நெருங்கி ஸாயுதராய் வந்த ராஜாக்கள் முடிய, கையில் ஆயுதங்கொண்டு வ்யாபரிக்க ஓரவகாசமறும்படி அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தி, இந்த்ரனுடைய கல்வர்ஷத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக கைக் கெட்டிற்றொருமலையை வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமான குடையாக எடுத்து. ஒருமலையை யெடுத்தான யிருக்கையன்க்கே அநாயாஸமாயிருந்தபடி. (ஆயர்கோ)அந்த இந்தான் தானேவந்து கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணும்படி இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் நின்றான். (கூராழிப் படையான்) கையிலே திருவாழியு மிருக்கச்

செய்தேயாய்த்து டட்டைபெயெடுத்தது. “பசியிலே நலிந்தோயாகில் தானே தவிருகிறான், அவ்வளவும் நாம் நம்பரிகரத்தை நோக்குவோம்” என்று பார்த்தான்.

(வேதநான்கித்யாதி) இவையே யாத்ரையாம்படி கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்துக்கிற தங்களை நோக்குகைக்காகத் தங்களுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களாலே அவன் தன்னையும் நோக்க வல்லவர்க ளாய்த்து.

அரு—எழாம்பாட்டு. (மிடையாவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - படை யெடுத்துப்போய் வாணன் தோள்துணித்து முக்கண்ணனை முதுகு காட்டின செயலைச் சொல்லிற்றாய், அவ்வளவன்றிக்கே, தூர்வர்க்கமடைய எதி ரிட்டவளவிலும் கையி லாயுதமின்றிக்கே வென்ற சதிரையும் மலையையெ ட்த்து இந்த்ரனைவென்ற படியையு மதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தாத்தார்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூமியித் யாதி). “ஒன்று” என்ற விசேஷணத்தாலே தோற்றின லகு(லக்ஷ)தையை விவக்ஷித்துத் தாத்தார்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). “(க) *கரு துமிடம் பொருதுவருகிற திருவாழியாழ்வான் அழகுக்குடலா யிருக்கப் போமோ? மலை சுமக்கப்பண்ணி” என்னும் ப்ரஸங்கத்திலே உத்தரமாகத் தாத்தார்ய மருளிச்செய்கிறார் (பசியிலே யித்யாதி). (நலிந்தோம்) அவ னாலே நலிவுபட்டோம். (பரிகரம்) திருவாழி. (நோக்குகை) இந்த்ரன் மேல் போகாமல் பிடிக்கை. (உ) “வாழாள்பட்டு” என்கிறவிடத்திற்போ லேயான வாழ்ச்சி என்று விவக்ஷித்து, “வாழ்” என்றதுக்குத் தாத்தார்ய மருளிச்செய்கிறார் (தங்களை யித்யாதி) (தங்களை நோக்குகை) தங்கள் சேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை நோக்குகை. (அவன்றன்னையும் நோக்குகை) மங்களாசாஸனத்தால் நோக்குகை. (எ)

மூ.—பந்தார்விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல்முடிக்கப் பாரதத்துக் கந்தார்களிற்றுக் கழல்மன்னர் கலங்கச் சங்கம் வாய்வைத்தான் செந்தாமரைமே லயனோடு சிவனுமனைய பெருமையோர் நந்தா வண்கை மறையோர்வாழ் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்து ஆர்	பந்தை (வீலார்) த்தமா	பாஞ்சாலி	த்ரௌபதியானவள்
	க) உடைய	கூந்தல்	(தன்) தலைமயிரை
விரலாள்	கை விரல்களை யுட	முடிக்க	முடித்துக் கொள்ளு
	யளான		கைக்காக,

பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	செந்தாமரை	வெந்த (திருநாபி)கம
கந்து ஆர்	(மதஜலத்தின்) கந்த	மேல்	லத்தின்மேலே யுண்
	(Xந்)த்தாலே பூர்		டான
	ணமான	அயனோடு	ப்ரஹ்மாவோடும்
களிறு	யானைகளின் மேலே	சிவனும் அனை	ருத்ரனோடும் மாதத
	ஏறி வாராசின்ற	ய	
கழல்	வீரக்கழலே யுடைய	பெருமை	ஸாமர்த்த்யத்தை யு
	ரான	யேசர்	டையராய்
மன்னர்	(தூயோதநாதிகளா	நந்தா	அழியாத [ய
	ன) ராஜாக்கள்	வண்	ஒளதார்யத்தையுடை
கலங்க	மதிமயங்கும்படி	கை	கைகளை யுடையரான
சங்கம்	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை	மறையோர்	ப்ரஹ்மணர்
வாய்வைத்தா	திருப் பவளத்திலே		வாழ்நறையூர்சின்ற நம்பியே.
ன்	வைத்து ஊதின வ		
	னாய்,		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) பந்துகொண்டு லீலா விநோதம் பண்ணுமதொழிய, பரிபவத்துக்கு யோக்கையல்லாதத்ரௌபதி பரிபூ(ஸ்)தையாய்க் குழலேவிரித்து, “இது, என்னுடைய சத்ருக்களை யழியச்செய்து அவர்கள் தலைமேலே யிருந்தல்லது முடிப்பதில்லை” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ண; (பாரதத்தித்யாதி) ராஜாக்கள் தூசியேறின யுத்தத்திலே, கம்பத்தை முறித்துக்கொண்டு திரிகிற மத்த கஜங்களை மேற்கொள்ளவல்லரான வீரக்கழலே யுடைய ராஜாக்கள் முழுக்காயாக அவிடும்படி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வாயிலேவைவத்தூதினனாய்த்து.

(செந்தாமரை யித்யாதி) தனித்தனியே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரத்துக்குக் கூடமராய், ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களிற்காட்டில் ஏற்றமான ஒளதார்யத்தை யுடையரான ப்ரஹ்மணர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன பாரத ஸமரத்துக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்துகொண்டு, யுத்தாரம்ப ஸம்ப்ரமத்தை அதுஸந்திக்கிறுமென்று ஸங்கதி.

கந்து - கந்தமாய், மதகந்த (Xந்)த்தாலே பூர்ணமான களிமென்றாய், அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கம்பத்தை யித்யாதி).

நந்தாத - நசியாமலிருக்கிற என்றாய், அருளிச்செய்கிறார். (ஏற்றமான) என்று. (அ)

ககருஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஏ-தி, கூ-பா, ஆறும்பிறையும்.

மூ.—ஆறும்பிறையு மரவமு மடம்பும் சடைமே லணிந்துடலம்
நீறும் பூசி யேறுருமிறையோன் சென்று குறை யிரப்ப
மாறென்றில்லா வாசநீர் வரை பார்வகலத் தளித்துகந்தான்
நாறும் பொழில் சூழ்ந் தழகாய நறையூர் நின்ற நம்பியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆறும்	கங்கையையும்	இரப்ப	(போக்கும்படி) யாசி
பிறையும்	சந்த்ரகலையையும்		க்க, (அப்போது)
அரவமும்	ஸர்ப்பத்தையும்	வரை	மலைபோன்ற
அடம்பும்	அடப்பம்பூவையும்	அகலம்	பரந்த
சடைமேல்	ஜடையின்மேலே	மார்வத்து	(தன்) திருமார்பிலு
அணிந்து	தரித்து,		ண்டரன்
உடலம்	சரீரத்தில்	ஒன்று மாறு	ஒரு ப்ரதியில்லாத
நீறு	சாம்பலையும்	இல்லா	(அஸத்ருசமான)
பூசியும்	பூசிக்கொண்டு	வாசநீர்	பரிமளம்மிக்கஸ்வேத
ஏறு னாரும்	ருஷபத்தை நடத்தா	அளித்து	கொடுத்து [ஜலத்தை
	நின்ற [ருத்ரன்	உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனாய்,
இறையோன்	ஸ்ரீவராபிமாநியான்	நாறும்	பரிமள ப்ரசரமான
சென்று	கிட்டி	பொழில்	சோலைகளாலே
குறை	(தன்னுடையப் ப்ரஹ்ம	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
	ஹத்தைய யாகிற)	அழகாய	தர்சனீயமாயிருக்கிற
	குறையை		நறையூர்நின்ற நம்பியே. (க)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆறும்பிறையு மித்யாதி) “என்
னுடைய ரக்ஷணம் நானே பண்ணிக்கொள்ள வல்லேன்” என்று துர்
மாந்ததைப் பண்ணி, அதுக்கிடான †அடையாளங்களை யுடையனா
யிருக்கிற தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே கங்கையைத்தரித்து, போக
(X) ப்ரதானனென்று தோற்ற சந்த்ரனைத்தரித்து, ஸர்ப்பத்தையும்
†அடப்பம்பூவையும் ஜடையிலே அணிந்து, உடம்பிலே பஸ்மத்தையு
மணிந்து, ருஷபத்தை நிர்வஹியாநின்றுள்ள, இறையோனுண்டு -
ஸ்ரீவராபிமாநியானவன், லோககுருவுமாய் தனக்குப்பிதாவுமாயிருக்
கிற ப்ரஹ்மவினுடைய தலையைச்சேதித்து அத்தாலே பாதகியாய்க்
கொண்டு ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே தன்குறையை அறிவிக்க.
(மாறித்யாதி) (க) “ஸ்ரீஸ்ட் - ஸர்வகந்தி” என்கிற திருமேனியில்

(க) சாந்தோ-ந-கச-ச.

† (பா) அதுதோற்றும்படி. † “அடம்பப்பூ” என்றும் காண்கிறது.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, எ-தி, சு-பா, நன்மையுடைய, ககருந்

ஸ்வதஜலத்தைக் கொடுத்து, “மதிப்பனய்த் திரிகிற இவனுடைய குறைதீரப் பெற்றோம்” என்று அத்தாலே தானாகநானாய்த்து.

(நாறுப்பொழில்) (க) “ஸ்ரீஸு-ஸர்வகநந” என்கிற வஸ்துவையும்துவக்கவற்றான பரிமளத்தையுடையதான பொழிலாலே சூழப்பட்டு தர்சனமாரிசூக்கிற திருநறையூர். (க)

அநு—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆறுமித்தாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “கோவிந்தா” என்றவன் குழல்முடிக்க மஹாபாரதத்தை நடத்தினுனென்றதிலும் ஏறறமாம்படி, துரயி(2)மாயியாப் தமஃ ப்ரசுரனான காபாலிக்கும் உதவினுனென்று குணதிக்பத்தை அதுஸந்திக்கிறென்று ஸங்கதி.

(அடப்பம்பு) என்றது - கடம்பமரத்தில் விசேஷமான மரத்திற் பூவென்றபடி. (க)

மூ.—நன்மையுடைய மறையோர் வாழ் நறையூர் நின்றநம்பியைக் கன்னிமதின்கூழ் வயல்மங்கை கலியனெனியசெய் தமிழ்மாலே பன்னி யுலகில் பாடுவார் பாடுசாரா பழவினைகள் மன்னி யுலக மாண்டு போய் வாடோர்வணங்க வாழ்வாரே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிதளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
நன்மைஉடைய	அந்நயப் ப்ரியாஜநதை யாசிற நன்மையை யுடைய	தமிழ்மாலே	தமிழ்த்தொடையான இப்பத்துப் பாசு
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்	பன்னி	பரிசீலித்து [ரங்களை
வாழ்	வந்ததியாநின்ற	உலகில்	(இந்த) லோகத்தில்
நறையூர்நின்ற	திருநறையூரி லெழுந் தருளியிருக்கிற	பாடுவார்பாடு	பாடுவர்களுடைய ஸ மீபத்திலும்
நம்பியை	நம்பிவிஷயமாக,	பழ வினை	ப்ராஹ்ம கர்மங்கள்
கன்னி	அழிவில்லாத	கள்	[துக்குமேலே)
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலும்	சாரா	அணையமாட்டா; (அ
வயல்	கழனிகளாலும்	மன்னி	(அவர்கள்) நெடுநாளி டுந்து
சூழ்	சூழப்பட்டிருக்கிற	உலகம்	இந்த லோகத்தை
மங்கை	திருமங் கைக்கு கிர்வா	ஆண்டு	பரிபாலகம் பண்ணி
கலியன்	ஆழ்வார் புகரான	போய்	(அநந்தரம் பரமபதத் துக்குப்) போய்
ஒளிசெய்	அருளிச்செய்த		

(க) சாந்தோ-ந-கச-ச.

ககருசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.

வானோர்	(அங்கு) நித்யஸூரி	வாழ்வார்	பகவதபவம் பண்
	கள்		ணப்பெறுவர்கள்.
வணங்க	ஆதரிக்கும்படியாக		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜந ராண ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநறையூரிலேவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கல்பாணகுண பூர்ணானுவணை, (கன்னியித்யாதி) அர னாகப்போரும்படியான மதினாலே சூழப்பட்ட திருமங்கைக்கு ராஜா வானஆழ்வார் ஒலியுடைந்நாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொட லைப லோகத்திலே ஆராய்ந்து சொல்லுமவர்களுடைய அருகு பாப ங்களானவை கிட்டாது. பாபங்கள்வரப் போக்கவேண்டுமென்று அர்த்திக்கும்படி யிருக்கையன்றிக்கே, “இவ்விடம் நமக்கு இருப்பிட மன்று” என்று பராக்நாமான பாபங்கள் தானே விட்டுப்போம். (மன் னியிலகமாண்டு) ஸம்ஸாரத்திலே நெடுநாளிருந்து ஐவிகபோக(ஃX) ங்களையும் புலிதது, பின்னை பரமபதத்தேபோய் நித்யஸூரிகள் ஆத ரிக்க நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) கன்னி - அழிவில்லாமை யாய், அத்தால் பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்யாதி). “வினைகள் சாரா” என்று அவற்றின்மேலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஆரோபித்தச் சொ ன்னதுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (பாபங்களித்யாதி). ... (க0)

—o—o—o—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஆரூம்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ரூ ம் ப த் து எ ட் ட ர ந் தி ரு மொழி
மா ன் கொ ண் ட ப்ர வே ச ம்.

—o—o—o—

வ்யா.—இந்த்ராதிதேவதைகள் தன்னைக்கொண்டு ஒருகார்யமின் றிக்கே ப்ரயோஜநாத்ரங்களை அபேக்ஷிக்க, அவர்களுக்காகத் தன்னைப் பேணுதே இரப்பாளனுக்கியும், கடல் கடைந்தும், இப்படி அபேக்ஷித

பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, மான்கொண்ட. ககருடு

ஸம்விதநம்பண்ணுமவனை நான் உத்தேஸ்பனாகப்பற்றி, அவன் வந்து நப்பவாஸம் பண்ணுகிற திருநறையூரிலே நான் சென்றுகாணப் பெற்றேன், அத்தேசமே உத்தேஸ்ப மென்கிறார். ... *
...

அநு. — மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.—கீழெல்லாம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதேசிக்க, அத்தால் பிறந்த அநுபவப்ரகர்ஷததாலே, ஸந்தி ஹிதமாகைக்காக அவன் இங்கே நித்யவாஸம்பண்ண, அவனைத்திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேமெனன்று களிக்கிறாரென்னும் எங்ககிபை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இந்த்ராதித்யாதி). .. *
...

மூ.—மான்கொண்டதோல் மார்வில் மாணியாய் மாவலிமண் தான்கொண்டு தாளாலளந்த பெருமானைத் தேன்கொண்ட சாரல் திருவேங்கடத்தானை நான் சென்றுநாடி நறையூரில் கண்டேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மான்கொண்ட	மானுடையதான	அளந்த	ஆக்ரமித்த
ட	[த்தை]	பெருமானை	ஸர்வ சேஷியாய்,
தோல்	தோலை (க்ருஷ்ணாஹிந்)	தேன்கொண்ட	தேனையுடைத்தான
மார்வில்	மார்விலே ச(து)ரித்த	ட	[ய
மாணியாய்	(வாமந) ப்ரஹ்மசாரி	சாரல்	தாழ்வரைகளை யுடை
	யாய்க் கொண்டு	திருவேங்கட	திருவேங்கட மலையி
மாவலி	மஹாபலியிடத்தில்	த்தானை	லே எழுந்தருளியி
	நின்றும்		ருக்கிறவனை
மண்	பூமியை [னதான்	நான்	இந்நாள் விமுகளுகப்
தான்	(அதுக்கு) ஸ்வாமியா		போந்த நான் [ய்
கொண்டு	(தானம் வாங்கித்) தன்	நாடிச்சென்று	தேடிக்கொண்டு போ
	ன தா க் கிக்கொ	நறையூரில்	திருநறையூரில்
	ண்டு [லே	கண்டேன்	காணப்பெற்றேன்.
தாளால்	(பின்பு) திருவடிகளா		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மான்கொண்ட வித்யாதி) மானுடைத் தானதோலை மார்விலையுடைய மாணியாய், தன்னுடைய விநீதவேஷ ததைக் காட்டி அவன் நெஞ்சை நெகிழுகது, பின்னையாய் சது பூமியை வாங்கிற்று. (மாணியாய்) “பூர்வஜநமமும் இரந்தேயோ லீவித்தது” என்று தோற்றவிருக்கை. “மொண்டல்லது போகேன்” என்று இரப் பிலே தகணேறினபடி. (மாவலிமண்ணித்யாதி) கிடந்தானைகண்டே றின மஹாபலியதான பூமியைத் தான் அவன்பக்கலிலே இரந்து பெற்றானாயிருக்கை. அவனதல்லாதத்தை அவனதாக்கி, உடைய தான்

கருகூ பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, உ-பா, முநீரை.

தன்னதல்லாதது ஒன்று அவன் பக்கலிலே பெற்றானாயிருக்கை. “நம
க்கேதேனுமாகப் பெறுமித்தனையே யன்றோ வேண்டுவது” என்றிருந்
தான். (தாளாலித்யாதி) கையிலே நீர் விழுந்த அநந்தரம் அவன் மறு
மரஸ்ஸு படுவதுக்குமுன்னே, எல்லையென்று கொண்டானாய்த்து.
பிராட்டி திருமுலைத்தடத்திலும் கண்ணிலும் வைத்துக்கொள்ளுகை
க்கு அர்த்திக்கும்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலேயாய்த்து காடு
மேடையு மளந்து கொண்டது. (பெருபாணை) ஸர்வசேஷியாய்
ஸர்வாதிகளாயிருக்கிறவன் இப்படி தன்னைத் தாமுவிட்ட விடத்தி
லும் தாழ்த்தது தோற்றமையிறே தாமுவிடவல்லனாய்த்து.

(தேன்கொண்ட வித்யாதி) தேன்மிக்க பர்யந்தத்தை யுடைத்
தான திருமலையிலே வந்துநிற்கிறவனை. தாளாலந்தபோது தப்பி
னார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி திருமலையிலேவந்து நின்றனாய்த்து.
(நான் சென்றுநாடி) அவன் நாடித்திரிகிறபோது வைமக்கம்யம்பண்
ணி இறையத்துத்திரிந்த நான், தேடிச் சென்று. (நறையூரில்) அறுகாத
ப்பயணம்போய் பரமபதத்திலே காண்கையன்றிக்கே, விடாய்த்த
விடத்திலே தண்ணீர் குடிக்கப் பெறுவாரைப்போலே திருநறையூரி
லே காணப்பெற்றேன். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (மானித்யாதி) (மானுடைய தான) மாணுடைய
தான. விசேஷணப(2)வத்தாலே ப்ரஜம்சர்யம் வந்ததிருக்கவும், “மா
ணி” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பூர்வஜம்மியித்யாதி). “தான்
கொண்டு” என்றதுக்குத் தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கிடந்தானை யித்
யாதி). விவரணம் (அவனதல்லாதத்தை யித்யாதி) “கொண்டு” என்
றது - இரந்துகொண்டு என்றும், இரக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (நமக்கித்யாதி). “தாளால்” என்று விம்சஷித்தது ஈடுபாட்
டிலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). (க)

மூ.—முநீரை முன்னாள் கடைந்தானை மூழ்த்தநான்

அநீரை மீனாயமைத்த பெருபாணைத்

தென்னாவிமேய திருபாலையெம்பாணை

நன்னீர்வயல்கூழ் நறையூரில் கண்டேனே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முந்நீரை	ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர்	பெருமானை	ஸ்வாமியாய்
	வர்ஷஜலமென்று	தென்ஆலி	தர்சனீயமான திருவா
	மூன்றுவகைப்பட்		வியிலே [தின்
	டநீரையுடைத்தா	மேய	நித்யவாஸம் பண்ணு
	ன ஸமுத்ரத்தை	திருமலை	பெரிய பிராட்டியா
முன்னாள்	முற்காலத்தில் [னாய்		ரோடு கூடின ஸர்
கடைந்தானை	மதகம் பண்ணினவ		வாதிகனாய்
மூழ்த்தநான்	(அந்நீர் அடங்கி)	பெருமானை	எனக்கு மீதுவியுமா
	புரளையகாலத்தி	நல்நீர்	ஸம்ஸுத் பராகிற நன்
	லே [கொண்டு		மையையுடைய ஜ
மீனாய்	மதன்ய ரூபியாய்க்		லத்தை யுடைத்
அந்நீரை	அந்த ஸமுத்ரத்தை		தான [பட்ட
அமைத்த	(தன் கீழ்வயிறில்)	வயல்கூழ்	கழனிகளாலே சூழப்
	அடக்கிக்கொண்ட		நறையுறில் கண்டேனே. (உ)

வ்யா — இரண்டாம்பாட்டு. (முந்நீரித்யாதி) மூன்று வகைப் பட்ட நீர்திரண்ட கடலைக் கருகுகத்திலே கடைந்தவனை. தேவர்கள் அஸுரர்கள் கையிலேயகப்பட்டுக் கிடக்கப் புக்கவாதே, அவர்களை ஜீவிப்பிக்கைக்காகக் கடலை நெருக்கிக் கடைந்தானாய்த்து. (மூழ்த்த நான்) லோகத்தைப் ப்ரளயப்பொண்டகாலத்து. (அந்நீரை) அந்நீர் தானே, பாடி 9 அப்பாரே காலு சா நாராபோலே ஜகத்தையடையக் கோக்க, ஒரு மதஸ்பாமாய் அத்தைத் தன்னுடைய செலுவில் ஏக தேசத்திலே அடக்கினுறுத்து. கடல் கடைகைக்கு தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் கூட்டித் தாருன மேன்மைகுறையாதே நிற்க வேண்டிற்று; ஜகத்துக்காக வந்தபாஸயத்தைப் பரிஹரிக்கிற விடத்தில் அங்குநெரு ஸஹாயமுமினறிக்கே தானுந்தனைக் குறையவிட்டு நிற்பெவனவிலே யாநித்து; மூன்று செய்யுடிகளில் அநேகம்பேரைக் கூட்டிக் கொண்டு செய்வயுட வல்லனும், தவியேயும் செய்யவல்லன யிருக்கிற பெருமானை. ஸர்வாதிசூழ்மைய செயலிறே.

தேவர்களுக்குக் கடல்கடைந்தாப் போலேயும், ஜகத்துக்குப் ப்ரளயத்தைப் பரிஹரித்தாப் போலேயும், என்னுடைய ஸம்ஸாரப்ரளயத் தைப் பரிஹரிக்கைக்காகப் பிராட்டி யோடுங்கூடத் திருவாலியிலே நிற்கிற ஸர்வோஸ்வரனை. அன்றிகே, தேவர்களோடு லௌதிகரோடு என்னோடு வாசியற அபேக்ஷிதம் செய்யும்படியான ஸர்வோஸ்வரனை; ப்ரபுத்தியுடையவனை. (நன்னீரித்யாதி) கெட்ட நீர்நறிக்கே மிகுதி

கக்ருஅ பெரியதிருமொழி சு-ப, அ-தி, ஈ-பா, தூவாய.

சூறைவற்று வேண்டுமளவான நீரையுடைத்தான வயலாலே சூழப்
பட்ட திருநதையூர். (உ)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (முந்நீரித்யாதி) இந்த்ரனுக்காக இரந்து
கார்யம்செய்த அபதாந்தத்தை யதுஸந்தித்தார்; இதில், அந்த இந்த்ராதிக
ளுக்காக அமுதமளிக்கவேண்டி உடம்புகோவக் கடல் கடைந்தபடியும்
அதிலும் ஆஸ்சர்யாவஹமாக, மீனாய் ப்ரளயாபத்ரக்ஷிகனுபடியும் அது
ஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(அந்நீர்தானே) பூமிக்கு அரணுகவைத்த ஸமுத்ரந்தானே; இதுக்கு
“கோக்க” என்றத்தோடு அந்வயம். அமைக்கையாவது - ஜலத்தையெல்
லாம் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி லோகத்தை முதுகிலேவைத்து ரக்ஷிக்கை
பென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). (செலுவில்) கீழ்
வயிற்றுப் பார்ஸ்வத்தில். பெருமையாவ தென்னென்ன; அத்தைக் கீழே
கடாக்கித்துத் தாற்பாய மருளிச்செய்கிறார் (கடலித்யாதி வாக்யத்யயத்
தாடு.

“எம்மானை - திருமலை - தென்னாலிமேயானை” என்று அந்வயம் திரு
வுள்ளம்பற்றித் தாற்பாய மருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களுக்கித்யாதி). “எம்
மானை” என்றது - ஸர்வேஸ்வரனென்றாய், அதுக்குத் தாற்பார்யந்தர
மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). பலிதம் (ப்ரபீதியித்யாதி). (உ)

மூ.—தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்து துறை வேழம்

மூவாமை நல்கி முதலை துணித்தானைத்

தேவாதிதேவனைச் செங்கமலக் கண்ணனை

நாவாயுளானை நறையூரில் கண்டேனே.

(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூ ஆய	நிரத்துஷ்டமான	தேவாதி தே	நித்யஸ-விரிகளுக்குத்
புள்	பெரிய திருவடியை	வனை	தலைவனாய்,
ஊர்ந்து	நடத்திக்கொண்டு	செங்கமலம்	செந்தாமரைப் பூப்
துறை	(மடுவின்) கரையிலே		போன்ற [யனாய்,
வந்து	சென்று [ன்		
வேழம்	ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வா	கண்ணனை	திருக்கண்களை யுடை
மூவாமை	நலிவுபடாசபடி [ளி,	நாவாய்	திருநாவா யென்னும்
நல்கி	க்ருபைபண்ணி யரு		திவ்யதேசத்தில்
முதலை	(அவனுக்கு சத்ருவா	உளானை	எழுந்தருளி யிருக்கு
	ன) முதலையை		மவனை
துணித்தானை	இருதுண்டமாக்கின		
	வனாய்,		நறையூரில் கண்டேனே. (ஈ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (துவாய வித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரன் திருவடியை மேற்கொண்டு தன்திருவடிகளாலேதாக்கி நடத்தப்படுக்கால், அந்த ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே திமிர்ந்து, “எங்குள்மே நாயனருடைய ஸ்பர்ஸ ஸுகமிருந்தபடி யென்!” என்று ஏத்தும் வாயையுடையவாதல்; அன்றிக்கே, நிர்ந்தோஷமான சப்தத்தை வடிவாகவுடைய வென்னுதல்; (க) “சீவாஸு-வேதாத்மா” என்னக்கடவதிதே. (புன்ருர்ந்து வந்து துறை) அவனுடைய ஸ்வாபாவிகவேக(X)ம் போரமை நடத்திக்கொண்டு, அவனிடர்பட்ட பொய்கைக் கரையிலேவந்து. (வேழம் மூவாமைநல்கி) அது முடியாதபடி அதின்பக்கலிலே ஓரத்தைப்பண்ணினுனய்த்து. அதாவது-பூவில் செவ்விமாறுவதற்கு முன்னே திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொண்டாளுப்து. (முதலேயித்யாதி) தானும் மூவாமை பெற்றானய்த்து; அவன் ஆபநநனைபின்பு அரைகூணம் தாழ்த்தானாகில் தன்குணங்களை இழந்து போனானமிதே; இடர்பட்ட பொய்கையிலேபோய்ப்புக்குப்பெரிய அவதா(து)ந்ததோடே இரண்டையும் கடக்கரையிலே கொடுபோய்வைத்து, ஆனைக்கு இடரின் மிக்கே முதலேக்கே இடரம்படி பண்ணினுனய்த்து. “ராஜபுத்ரர்களைப் பிணைத்தால் கைக்கட்டனுக்கும் பாலும் சோறும் இடக்கடவது காண்” என்றருளிச் செய்தார்பட்டர் (துணித்தானே) பிஷ்மா திகள்மேலே கிளருமாபோலே, எதிரிகள் பக்கல் சீறுமாபோலே, நீர்ப்புழு என்று பாராதே சிறினுனய்த்து ஆஸ்ரிதகிரோதி என்னு மாகாரத்தாலே கனத்துத் தோற்றுகையாலே.

ஆனை இடர்பட்ட மடுவின்கரையிலே பெரிய சிற்றத்தோடே தன்னைப்பேணுதே வந்து விழுந்தவன்றானென்னில்; (தேவாதி தேவனை) *அயர்வறுமமரர் களதிபதியாய்த்து. (செங்கமலக்கண்ணனை) புண்டரீகாகூணு ஸர்வேஸ்வரனை. (நாவாயுளானை) பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க, என்னுடைய ரகூணத்துக்காகத் திருநாவாயிலே வந்து நிய்வாஸம் பண்ணுகிறவனை. அந்தத்திருநாவாய தான் பரமபதத்தோபாதியாம்படி அடுத்தணித்தாகத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். (கூ)

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (துவாயவித்யாதி) ப்ரயோஜநாத்ர பரர்க்கும், மேல்வரும் நோயறியாதே லோகத்துக்கும் உபகரித்தபடியை யருளிச் செய்தார் கீழ்; அநய்ப்ரயோஜநாய்ப் பூவிடப்பெறாத இழவுகிரப்பெரிய

கககூo பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, ச-பா, ஓடாவரியாய்.

திருவடிமேற் கொண்டுவந்து நோக்கினபடியை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஏறிவந்து என்னுதே “ஊர்ந்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுடைய வித்யாதி). (ஓரத்தை) பக்ஷபாசத்தை. முதலே துணித்தபின் தேவாகி தேவனுனான் என்று விவரித்து, அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்குரை (தானுமித்யாதி). மூவாமை - குணமிழக்கை யென்று விவரிக்கிறார் (அவனித்யாதி). †(கையிலான்) அரக்தனென்றபடி. முதலையை விடுவிக்கவொண்ணுதோ, துணிப்பா நென்னென்ன; அதுக்கு இஷ்டமான சாபவிமோசனத்துக்கு உடலரகையாலே செய்தானென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ராஜபுத்ரர்களை யித்யாதி). முடித்தானே என்னுதே, பாரிப்புத்தோற்ற “துணித்தானே” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்குரை (பீஷமெத்யாதி). அதுக்கு கியாமகம் (ஆஸ்ரிதித்யாதி).

மேலுக் கவதாரிகை (ஆஸ்ரித்யாதி). (ங)
மூ.—ஓடாவரியா யிரணியலை யூலிடந்த

சேடார்பொழில் சூழ் திருநீர்மலையானே

வாடாமலர்த்துழாய் மாலை முடியானே

நாடோறும் நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓடா	(சத்ருமன்பே) பிற் காலியாத [ண்டு	வாடா	செவ்வியழியாத
அரியாய்	நரவிம்ஹமாய்க் கொ	மலர்	டூஷ்பந்தையுடைய
இரணியன்	ஹிரண்யனுடைய	துழாய்	திருத்துழாயினில்கட்
ஊனை	சரீரத்தை [வனாய்,	மாலை	மாலையை [டப்பட்ட
இடந்த	இழித்துப் பொகட்ட	முடியானே	திரு வபிஷேகத்தில
சேடோர்	இளமைமிக்க		ணிந்தவனானவனை
பொழில்	சோலைகளாலே		
சூழ்	வ்யாப்தமான	நாள்தோறும்	ப்ரதிதிநமும்
திருநீர் மலை	திருநீர்மலையிலே எழு	நாடி	தேடித்திரிந்து
யானே	ந்தருளி யிருக்கும்		நறையூரில் கண்டேனே. (ச)
	வனாய்,		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைக்கண்டால் பிற்காலியாத நரவிம்ஹமாயென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாட்டில்நடையாடாத நரவிம்ஹமாய், வரப(வ)லத்தாலே பூண்கட்டின ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைப்பிளந்து, “இன்னும் இங்ஙனே யிருந்துள்ள விரோதிகள் ஆஸ்ரிதர்க்கு அடர்ந்துவரில் செய்வதென்!” என்று, அவற்றைப் போக்குகைக்காக, இளமை மிக்க பொழில் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருநீர் மலையிலே ஸந்திவிதனாவனை.

† “கையிலான்” என்னும் பதம் வ்யாகக்க்யாநத்தில் காணவில்லை.

இதற்குக் கூட ஊத்துக்கு முடிதவித்து மாலைபிட்டுக் கொண்டிருக்கிறவனை, நாட்டாறும் நித்யஸ்வூரிகளுடைய ஆவசையே யாத்நரையாக உடையனாய்க் கொண்டு இங்கே காணப்பெற்றேன். (சு)

௧௩ —நாலாம்பாட்டு. (ஓடாவிட்பாதி) ஆனைக்கு உதவப்புள்ளார்ந்து
 புந்த பழையை அருளிச்செய்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அங்ஙனே தேசார்த்தரத்
 தில் வரவேண்டாதே சினைத்தவிடர் தன்னில் ஸந்திஹிதனும் ஆஸ்ரிதனு
 க்கு உதவினமை நய அருவந்திக்குறென்று ஸங்கதி.

“சேது” என்ற துணர்த்தம் (இளமை) என்றது. ... (சு)

மூ.—கல்லார்ப்புதிள் சூழ் கடியிலங்கைக் காரர்கள்

வல்லாகம் கிள வரி வெஞ்சரம் துரந்த

வில்லாணைச் செல்வ விபீடனாற்கு வேறுத

சல்லாளை நாடி நன்றியூரில் கண்டேனே.

(15)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கல்லினால் கட்டப் பட்ட	வரி	அழகியதாய்
மகிள்	ப்ராகாரங்களாலே	வெம்	அக்கிகல்பமான
சூழ்	சூழப்பட்டும்	சரம்	பாணத்தை
கூடி	(அகழ்முதலிய) கட்டு	தூரந்த	ப்ரபோகித்த [ய்,
	டையதுமான	வில்லாணை	தறுஸ்ஸை யுடையது
இலங்கை	லங்கைக்கரசனாய்	செல்வம்	ஸ்ரீமானுன [டத்தில்
கார்	தண்ணிபுணை	விபீடணற்கு	ஸ்ரீ வீபீஷணழ்வானி
அரக்கன்	ராவணஸுரனுடைய	வேறுக	விலக்கணமாக
வல்ஆகம்	பலிஷ்ட்டமான சரீர	நல்லாணை	ஸ்நேஹத்தையுடைய
	மானது		ணைவனை
கீள	பிளக்கும்படியாக	நாடி நறையூரில்	கண்டேனே. (இ)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) கல்லார் மதின்குழ்ந்து ஆரண்மிக்கிருந்துள்ள லங்கையில் சுறுத்த நிறத்தையுடையனான ராவணனென்னுதல்; அன்றிக்கே தண்ணியனென்னுதல். சுறுப்பு - தண்மைக்கும், நிறத்துக்கும் ஐரண்திக்கும் பேரினே. (வல்லாகம்) ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளுக்கு|| இனையாதபடி வரப(ய)லத்நாலே திண்ணிதான உடல் கிழியுமபடிக்கோத, தர்சநீபமாய் (க) ஸ்ரீபுஷ்பக ஸக்ய-ஸூ-தீபதபாவக ஸங்காஸ்ய?" என்கிறபடியே கொடுத்துவிடுப்போது

(க) ரா-யு-கா-உஉ.

595

கககஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, உம்பருல்லே.

அம்பாய், சத்ருக்கள் சரீரங்களிலே அக்நியாய் ப்ரவேசிக்கும் அபூமே.
நடத்தின வில்வலியை யுடையவனை.

(செல்வவிபீடணற்கு) ராவணப(ர்)வந்ததை விட்டு ஆகாசன்,
ஞனபோதே (க) “உஸ்ஸுக்ஷிணம்” - அந்தரிஷ்ட கதஸ்ஸரீமாந்” எ
கிறபடியே ராமஸம்பந்தத்தால் வந்த ஐஸ்வர்யம் குடி கொண்டதாய்,
து. (வேறுக நல்லாணை) “வருகிற விபிஷணன் புருரக்கடவனல்லன்”
என்று மஹாராஜ ருள்ளிட்டார் நிரோதிக்க; “அவனைக் கைக்கொள்
கை தவிரோம்” என்று பெருமானும் நிர்ப்பந்திக்க; “ஆகில் கிஷ்கிந்தை
யில் பரிகரமிங்ஙனே விடைகொள்ளுகிறது” என்ன; “வேணுமாகில்
அது செய்கிறது, இது ஒருபடியாலும் தவிரோம்” என்று அவன்
பக்கலிலே விசேஷித்து ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனை, (நாடி நறை
யூரில் கண்டேன்) நான் அவனைத்தேடித் திருநறையூரிலே காணப்
பெற்றேன். (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) தம்பப்பன் பகையாகப்
பிள்ளைக்கு உதவினபடி சொல்லிற்று - கீழ்; தமயன் பகையாக உதவின
படியை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கடி - கட்டாய், துர்க்க (புர)ச்சவரணையைச் சொல்லுகிறதென்று
விவக்ஷித்து, “கல்” இத்த்யாதி யாலே விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்
செய்கிறார் (கல்லித்த்யாதி). லக்ஷணயா தண்மை சொல்லுமென்கிறார் (கறுப்
பித்த்யாதி).

“வேறுக” என்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வருகிற வித்
யாதி). (உ) “ஸத்ஸீயம் கதஞ்சந” - நத்யஜேயம் கதஞ்சந” என்றத்தை
உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஆகிவித்த்யாதி). (ரு)

மூ.—உம்பருலகோடுயிரெல்லா முந்தியில்

வம்பு மலர்மேல் படைத்தானை மாயோனை

அம்பன்ன கண்ணாளசோதைதன் சிங்கத்தை

நம்பனைநாடி நறையூரில் கண்டேனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர் உல	தேவலோகத்தோடு	உந்தியில்	(தன்) திருநாபியிலு
கோடு	கூட		ள்ள
உயிரெல்லாம்	ஸகல ப்ராணிகளையும்	வம்பு	பரிமள ப்ரசுரமான

(க) ரா-யு-கக-கக.

(உ) ரா-யு-கஅ-உ.

யானால்	கமலப் பூவின்மேலே	அசோதை	யசோதையுடைய
தந்தானை	ஸருஷ்டித்த [ஐய]	தன்	[ள்ளையாய்
நேயானை	ஆஸ்சர்ய சக்தியுத்த	சிங்கத்தை	வலிமூம்போன்ற பி
மபன்ன	அம்போடொத்த [ன	நம்பனை	விஸ்வஸநீயனு மான
ண்ணுள்	கண்களை யுடையளா		வனை

நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (சு)

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (உம்பருலகித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்போடே கூட மற்றுமுள்ள மதுஷ்யாதிகளையு மடையத் தன் திருவுந்தியிலே செவ்விப்பூவின்மேலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத் தாலே யுண்டாக்கின ஆஸ்சர்யபூதனுன ஸர்வேஸ்வரனை.

தன் ஸங்கல்பத்தாலே எல்லாவற்றையு முண்டாக்குமவன்றான் மெய்யே வந்தவதரித்தானாய்த்து. (அம்பன்ன கண்ணுளியாதி) பிள்ளையுநங்கா வில்லிதாஸர் “பிள்ளைக்குத் தாய்வழியாகாதே கண்” என்றருளிச்செய்வர். (நம்பனை) தன்னை யணுகினவர்க்குத் தன் கையிலே ஸமர்ப்பிக்கலாம்படி. விஸ்வஸநீயனுனவனை. (நாடி நறையூரில்) ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே அவனை விஸ்வவலித்து பற்றப்பெற்றேன். (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழிற்பாட்டுக்களில் - பிள்ளைக்கும் தம்பிக்கும் தாமே உதவினவனவு சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றியே, சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவுக்கு உத்பாதகனாயிருந்தவன் தன்மேன்மை பாராதே ஓரிடைச்சிக்கு மகனாயிருந்தபடியால் வந்து உதவின ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யம் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

சதுர்முகனை மலர்மேல் படைத்தத்தாலே “ஸ்ருஜ்யங்களெல்லாம் மலர்மேல் படைத்தான்” என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளியாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (தன்னித்யாதி) (க) ேஹ்நீ மூத்ர மூஷஸூத்ர-தந்யோ மாத்ரு முகஸ்ஸுதஃ” என்றத்தை யுட்கொண்டு அசோதையின் கண்ணழகை அருளிச்செய்ததுக்கு உட்கருத்தை ஸம்வாதமுடிகே வருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). (சு)

மூ.—கட்டேறு நீள் சோலைக் காண்டவத்தைத் தீமூட்டி

விட்டானை மெய்யமமர்ந்த பெருமானை

மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்டுவரை

நட்டானை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(எ)

கண்ணா பெரியதிருமொழி சு-ப, அ-தி, எ-பா, கட்டேறு.

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை
கட்டு ஏறு	காவல்மிக்கிருந்ததாய்	பெருமானை	ஸ்ரீவா திகனாய்,
நீள்சோலை	பார்த்தபொழிலையுடை	மட்டு ஏறு	தேன் மிக்கிருந்துள
	யதான	கற்பகத்தை	கல்பக வருகைத்தை;
காண்டவத்	காண்டவவந்ததை	மாதர்க்காய்	ஸத்யபாமைமக்காக
தை	[க]	வண்துவரை	அழகிய த்வாரகாபுர,
தி	அக்டிக்கு (ஆஹாரமா		யில் (ஸத்யபாமை
மூட்டிவிட்டா	அனாமதபாண்ணி ஏவி		யகத்தில்)
னை	விட்டவனாய்	நட்டானை	ஸத்தாபித்தவனு மர
மெய்யம்	திருமெய்யத்தில் [ற		னவனை
அமர்ந்த	பொருந்தி வர்த்திக்கு	நாடி நறையூரில்	கண்டேனே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கட்டேறு நீள்சோலை) இந்த்ரனுடைய காவற்காடென்கிற மதிப்பாலே மிக்க அரணை யுடைத்தாடிக்ருக்கிற. (காண்டவத்தைத் தீமூட்டி விட்டானை) அர்ஜுனனும் தானுமாய் யமுநாதீரத்திலே பூம்பந்து இறட்டு விளையாடாநிற்க, அக்கி ஒரு ப்ரா ஹ்மணவேஷத்தைக்கொண்டுவந்து நிற்க, “நீ இந்த்ரனுடைய காவற் காட்டை புஜி” என்று விட்டான். (மூட்டி விட்டானை) துஷ்ட ம்ருகங் களின்மேலே விட்டானாய், தான் கிட்டிகைக்கு பஞ்சப்படுமாபோ லே, ப்ரவேசிப்பிக்கையிலுண்டான அருமை சொன்னபடி. (மெய் யமடர்ந்த பெருமானை) “இன்னும் ஆரேனும் அர்த்தித்து வரில் செய் வதென!” என்று திருமெய்யத்திலே வந்து ஸரகிஷிதனுவனை.

(மட்டேறித்யாதி) பரிமளம் மிக்குவாரா நின்னுள்ள கல்பகவ்ரு கைத்தை. (மாதர்க்காய்) ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப் பிராட்டிபக்கல் தாதர்த் த்யரூபத்தை முடிய நடத்தினபடி. (வண்துவரை நட்டானை) இந்த்ர னுக்கு நாகாஸுரஸூரே விரோதம் விளைய, அவனுக்காக எடுத்து விட்டு, அவனை யழித்து மீண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்தைக் குடியேற்றுகிற வளவிலே, இந்த்ரானியானவள், கல்பகவ்ருகைத்தின் பூவர, “உங்க ளுக்கிது பொறுதிதே, உடர்பு வேர்க்குமிதே, தரையில்லது கால்பா வாதே” என்று இங்ஙனே தன்னுடைய தேவதவத்தையும் இவளு டைய மதுஷ்யத்வத்தையும் சொல்லி கேட்பித்துச் சூடினாள்; அவ ளும், க்ருஷ்ணன் தோலைப்பற்றி “இத்தை என் புழைக்கடையிலே நடவேணும்” என்ன; அத்தைப் பிடுங்கிக் கொடுபோந்து ஸ்ரீமத்த்வா ரகையிலே நட்டு, பிண்ணையாய்த்து திருமஞ்ஜம் பண்ணிற்று. ‘தான் சொப்பனக் குடியேறுவதற்கு முன்னே தன்னைக் குடியிருத்தின

பெப்திருமொழி, சு-ப, அ-தி, அ-பா, மண்ணின் மீபாரம். ௧௧௬௫

யான; தன் புழைக்கடையிலே ஒரு குப்பைமேனியைப் பிடுங்கினு
தேன்று வஜ்ரத்தைக்கொண்டு துடருவதே, என்று பிள்ளை யமுத
பணிக்கும்படி. என்னுடைய அபேக்ஷிதம் செப்கைக்காகத் திரு
நயூரிலே வந்து நின்றவனைக் காணப்பெற்றான். ... (௮)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (கட்டேறிதயாதி, கீழ்ப்பாடும் - யசோதை
என்மையை ப்ரஸ்தாவித்தாராய், அவனுடைய அநிமாநுஷ சேஷ்டிதங்க
ளையும் அவதார ப்ரதா(தூ)நப்ரயோஜநத்தையும் இரண்பொட்டாலு மரு
ளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

அகந்தானே மூளமாட்டானே, மூட்டிவி - வேண்டுவா னென்னென்ன
வருளிச்செய்கிறா (துஷ்டேத்யாதி). (தான்) என்றது - அகந்தானே மற
படி.

(சொப்பன) நன்றாக. ... (௯)

மூ.—மண்ணின் மீபாரங் கெடுப்பான் மறமன்னர்

பண்ணின்மேல் வந்த படையெல்லாம் பாரதத்து

விண்ணின் மீதேற விசயன் தேரூர்ந்தானே

நண்ணி நான் நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணின்மீ	பூமியின்மேலே (அ	வந்த	எதிர்த்துவந்த
	ஸூர வர்க்கத்தினு	படை எல்லாம்	எல்லாச்சேனையையு
	ல்) உண்டான	விண்ணின்மீ	வீரஸ்வாக்கத்தில்
பாரம்	பா(தூ)ரத்தை	து	[யாக
கெடுப்பான்	அழிக்கக்காக,	ஏற	போய்ச் சேரும்படி
மறம்	கோபத்தையுடைய	பாரதத்து	பாரதயுத்தத்தில்
	ரான	விரயன்	அர்ஜுனனுடைய
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய	தேர்னூர்ந்தா	தேரைநடத்தினவனை
பண்ணின்	ஸௌகவியாஸத்தோ	னை	
மேல்	டு கூடி	நண்ணி	ஆசைப்பட்டு
		நான்நாடி	நறையூரில் கண்டேனே.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மண்ணின் மீபாரமித்யாதி) எல்லா
வற்றையும் பொறுக்கக்கூடவ பூமி, “பொறுக்கப்போகிறதில்லை” என்
ன; அதினுடைய பா(தூ)ரத்தைப் போக்குகைக்காக, மறத்தையுடைய
கர்ண தூர்யோதநாதிகள் கையு மணியும் வகுத்து மேலிட்டுவந்த பரி
தரமடைய மீளவும் அவ்நூரில் போகாதே வீரஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்
கும்படி, அர்ஜுனனுடைய தேரை நடத்தினவனை. (நண்ணி நான்

கககக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, பொங்கேறு.

நாடி) ஆசையுடையேனாய்க் கிட்டி; அவ்வாசைக்கு அதுருபட திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன்.

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (மண்ணித்யாதி) (க) † ஸ்ரீராமாயணம் நதிஞ்சித் பர்வதாபாரம் நாபாரம் ஸப்தஸாகரம் | ஸ்வாமித்ரோஹ மித பாரம் பாரம் விஸ்வாஸபாதகம்” என்றிறத்தை உட்கொண்டருளிச்செய றீரார் (எல்லாவற்றையு மித்யாதி). மண்ணின்மேலே யுத்தப்பண்போடே என்று சப்தார்த்தமா யருளிச் செய்திருார் (கையுமணியும் வகுத்து) என்று.

மு — பொங்கேறு நீள் சோதிப் பொன்னாழி தன்னோடும்

சங்கேறு கோலத்தடக்கைப் பெருமானைக்

கொங்கேறு சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தானை

நங்கோனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொங்குவது	மேன்மேலும் ஸம்ருத்	தடம் கை	பரந்திருந்துள்ள திரு
	தி அதிசயித்து		க்கைகளையுடைய
	வாராநின்ற	பெருமானை	ஸர்வேஸ்வரனாய்,
நீள் சோதி	அபரிச் சிந்தமான	கொங்கு ஏறு	தேன் மிகுத்திருக்கிற
	தே ஜ ஸ் னையு	சோலை	பொழில்குழந்த
பொன்	ஸந்தரமான [டைய	குடந்தை	திருக்குடந்தையில்
ஆழிதன்னோ	ஸுதர்சநாழிமேனோடு	கிடந்தானை	கணவனார்ந்தருளுமவ
டும்	கூட [து		னாய், [வனை
ஏறு	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமான	நங்கோனை	நமக்கு ஸ்வாமியான
	குடிக்கொண்டிருக்கிற	நாடி நறையூரில்	கண்டேனே. (கூ)
கோலம்	அழகியதாய்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.. (பொங்கேறு நீள் சோதியித்யாதி) மிகைத்து ஆற்றுப் பெருக்குபோலே ஏறிவாராநின்றுள்ள நிர்வதிக தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற திருவாழியோடே கூட, ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்கும் குடியிருப்பான அழகிய திருத்தோள் களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். ஆழ்வார்களை யொழியவே வெறுப்புறத் திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியாய்த்து திருத்தோள்களழகிரு க்கும்படி. ஆபரணத்துக்கும் ஆபரணம்போலே.

(கொங்கேறு சோலையித்யாதி) பரிமளமாதல், தேனாதல், பரம பதத்திலிருப்பு நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்குமாபோலே நமக்குஸ்வாமி

(க)

† இந்நூலோகத்தைப் பரந்தந்தரங்களைக்கொண்டு கத்தமாக்கிக்கொள்ளவேணும்.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, மன்னுமதுரை, கக௯௭

யானவனை, நபக்காகவந்து நிற்கிற திருநரையூரிலே காணப்பெற்
றேன். (க)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) (க) “கொடாதென்கோவ
லன்” என்கிறபடியே - ஆழ்வார்க்கு க்ருஷ்ணாவதாரமாக அநுஸந்திக்க
லாம்படி யிருந்தபடியாலே, கீழ் ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநு
ஸந்தித்தவுடனே ஆராவமுதமூர அதுபவிக்கொரென்று ஸங்கதி.

“நங்கோனை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பரமபதத்தி வித்யாதி). (க)

மூ.—மன்னுமதுரை வசுதேவர் வாழ்முதலை

நன்னறையூர் நின்றநம்பியை வம்பவிழ் தார்க்

கன்னவிலும் தோளான் கலியனொலி வல்லார்

பொன்னுலகில் வானவர்க்குப் புத்தேளிராகுவரே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	பகவதஸ் ம்பந்தம் மா ருதே பொருந்தியி ருக்கிற	கல்நவிலும்	கல்லென்றுசொல்லப் படுகிற (த்ருடமா ன)
மதுரை	ஸ்ரீ மதுரையில்	தோளான்	புஜங்க ளை யு டை ய
வசுதேவர்	வஸுதேவருடைய	கலியன்	ஆழ்வார் [ரான
வாழ்	ஜீவநமாகிற வாழ்ச் சிக்கு	ஒலி	அருளிச்செய்த இப் பத்துப் பாசுரங் களை [கள்
முதலை	காரணபூதனாய்,	வல்லார்	அப்பயலிக்க வல்லவர்
நல் நறையூர்	விலகண்ணமான திரு நறையூரிலே	பொன் உல கில்	அழகியதான பரமப தத்தில் (போய்)
நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற	வானவர்க்கு	(அங்குள்ள) நித்யஸ- ரிகளுக்கு [ராக)
நம்பியை	கல்யாணகுணபூர்ண னானவன் விஷய மாக,	புத்தேளிர்	தேவர்களாக (பூஜ்ய
வம்புஅவிழ் தார்	பரிமள மலராரின்று மாலை யை யுடையராய்	ஆகுவர்	ஆகப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மன்னுமதுரை யித்யாதி) வித்தாஸ்ரம
மாய் ஸ்ரீவாமநாரிந்ந்து தபஸ்ஸுபண்ணி, ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் வன்
னியமறுத்துப் படைவீடுசெய்து, ஸர்வேஸ்வரன் தானாகந்து வந்தவத

ககக அ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, பெடையடர்த்தப்பவேசம்.

ரித்து, ஆனைபடும் அடவிபோலே பசவத்ஸம்பந்தம் மாறாதேசம்.
(வசுதேவரித்யாதி) ஸ்ரீவஸுதேவருடைய ஸத்தைக்கு நிமித்த பூதன
யுள்ளவனை, இவனைக்கண்டு அத்தாலே உளராயய்த்துத் திரிவது.
(நன்னையபூரித்யாதி) ஸ்ரீ மதுரையிற்காட்டிலும் மிக்க நன்மையை
யுடைத்தான திருநறையூரிலே நிற்கிற கல்யாணகுண பூர்ணனை.

(வம்பவிழ்தாரித்யாதி) செவ்விமாலையையும் அதுக்காஸ்ரயமாய்
கல்லென்றுசொல்லப்படும் திண்ணிய தோளையுமுடையரான திருமங்
கையாழ்வார் ஒலியுடைத்தாமபடி யருளிச்செய்த தமிழ்க்தொடை
வல்லவர்கள், பரமபதத்திலே அங்குள்ள நியஸூரிகளுக்குத் தை
வங்களாவர்கள். (க) “வைகுந்தன் தமரெமர்” என்றிறே அவர்கள்
சொல்லுவது; அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயனிய ராவர்கள். ... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு.—பத்தாம்பாட்டு (மன்னித்யாதி) மன்னுதல் - பொருந்துதலாய்,
பகவானால் பொருத்தமுடைமையை யருளிச்செய்திருர் (வித்தேத்யாதி).
(படுகை) உண்டாகை. வாழ்ச்சிக் குறுப்பானபிள்ளை யென்றாய்,
தாத்தாய் மருளிச்செய்திருர் (ஸ்ரீ வஸுதேவரிக்யாதி).

“புத்தேளிர்” என்றதினாத்தம் (தைவங்களாவாகள்) என்றது. (க௦)

—o—o—o—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஆறும்பத்தில் எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
பெடையடர்த்தப்பவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா.—“நான் சென்றுநாடி நறையூரில் கண்டேன்” என்று ஆஸ்
ரயனியவஸ்துவை ஒரு நேசவிசேஷத்தில் போய்க்காண்கையன்றிக்
கே ஸம்ஸாரபூமியிலே திருநறையூரிலே காணப்பெறுகையால் வந்த
அலப்ப(ஐ)லாபத்தாலே ஸ்ருஷ்டரானார்; “அவனைக்காணப்பெற்ற

(ச) தி-வாய்-க௦-கூ-கூ.

பெரியதிருமொழி, சு-ப், சு-தி, பெடையடர்த்தப்ரவேசம், கககக

பின்பு அவன் ஸ்வரூபத்துக்கும் நம் ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுரூபமான
வ்ருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணப்பார் கிடாய் நெஞ்சே!” என்று திரு
வுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார். திருநறையூரில் தீர்யக்குக்களு
மகப்படப் பெடைப்ரதாநமாயய்த்திருப்பது; ஆகையாலே அங்கு
நிற்கிறம்பிக்கும் பிராட்டிப் ப்ராதாந்யமுண்டாகக்கடவதே; ஆகை
யாலே ஆஸ்ரயணியதை குறைவற்ற தேசமாய்த்து. கூணந்தோறும்
ஸுகுமாரராயிருக்குமவர்கள் முகத்திலே நீர் ஏறிட்டுக்கொள்ளுமா
போலே ப்ராப்தியளவும் ப்ரபத்தி பண்ணிநிற்பராய்த்து. (க)*ஸக்ரு
தே(வீ)வவுக்கு “ஸஹஸைவ” என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிப்ப தொரு
பொருளுண்டிறே; “ஒரு ஜந்மமாக ப்ரபத்தி பண்ணுமது சாலவும்
அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ? பெறுகிற பேற்றைப் பார்த்தால்” என்றருளி
ச்செய்தார் எம்பார். பக(ஃ)வல்லாப மொழியப் புறம்பு த(ஃ)ரிக்க
வல்லரல்லர், இதொழிய வேறேயு மொரு உபாயமுண்டென்றிரு
க்கு மவரல்லர்; வேறேயு மொரு உபாயமுண்டென்றிருக்கும்படி.
யன்றிறே இதிலுண்டான நிலை. *

அநு. — பெடையடர்த்த ப்ரவேசம்.—(அநுரூபமான வ்ருத்தி விசே
ஷத்தை) என்றது- அந்யபோக்ய(ஃ)தவாது குணமான ப்ரபத்தியை
என்றபடி. “பெடையடர்த்த” இத்த்யாதியாலே ஸ்தீர் ப்ராதாந்யத்தையிட்டு
விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார்(திருநறையூரிலேயித்தயா
தி). (உ) *ஏழையேதலனிலே ப்ராப்திக்காக பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணினபி
ன்பு, எம்பெருமான் தம்முடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் இவருடைய உகந்
தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யத்தாலும் இங்கே இன்னும் வைத்துக்கொ
ண்டு அநுபவிக்கத்தேட, அப்படி யநுபவித்துக்கொண்டுவருகிற இவர்,
ப்ரபத்திக்குக் குறைவற்ற தேசமான மட்டிலே மீளவும் சரணமடைவா
னென்னென்ன; அந்த ப்ரபத்திதானும் பரமபோக்ய(ஃ)தவாகையா
லே விடமாட்டாமல் பண்ணுகிறாரென்று பரிஹார மருளிச்செய்கிறார் (கூ
ணந்தோறு மித்தயாதி). ஆர்த்தயதிக்யத்தாலே இவ்வாழ்வார் கீழே பலவி
டங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிறாய்த்து; இப்போது போக்யதையாலும்
விடமாட்டாதே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறாய்த்து. ஆனால் “ஸக்ரு
தேவ இத்த்யாதி வசநத்துக்கு விரோதியாதோ?” என்னும் ப்ரஸங்கத்திலே,
விளம்ப நிஷேதபரமாயித்தனையொழிய இவ்வழிகாரிக்கு ஆவ்ருத்தி நிஷே
தமன்றென்றும், ஆவ்ருத்தி நிஷேதபரமானாலும் பக்தி (ஃ)தீக்கு வேண்டி
னுப்போலே அநேகஜந்மாவ்ருத்தி வேண்டாமை யாகலாமென்றும் பரிஹ

(க) ரா-யு-கஅ-நக,

(உ) டி-அ.

கக௭௦ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, க-பா, பெடையடர்த்த.

ரித்த படைகளுண்டு என்று அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்ருதேவவுக்கித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). (அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ) ஸக்ருத தென்னலாயி ளுக்குமன்றோ ப்ரபத்தி என்றபடி. (க) “ஐஸ்வர் சம்ஸு-ஜம்மாந்தரஸஹ ஸ்ரேஷ்ட” இய்யாதி இதுக்கு வேண்டாவிறே. திருநறையூரில் கண்ட மட் டிலே அங்கே ரீனைத்தபடி. அதுபவிக்கக்கோலி, ததர்த்தமாக மீளவும் ப்ர பத்தியை யொழிய அறியாமையாலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறாரென்று யோஜ னார்த்தர மருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). ... *

மூ.—பெடையடர்த்த மடவன்னம் பிரியாது மலர்க்கமலம்

மடலெடுத்து மதுநுகரும் வயலுத்த திருநறையூர்

முடையடர்த்த கிரமேநதி மூவுலகும் பவிதிரிவோன்

இடர்கெடுத்த திருவாளானினை யடியே யடைநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெடை	பேடையினாலே	முடைஅடா	துர்க்கந்தம் மிக்க
அடர்த்த	ப்ரணய கலஹத்தில் நெருக்கப்பட்டதா	த்த	
	ய் (அத்தாலே)	கிரம்	ப்ரஹ்ம கபாலத்தை
மடம்	(அப்பேடைக்கு) பங்	ஏந்தி	கையில் கொண்டு
	யப்பட்டதான	மூவுலகும்	மூன்று லோகங்களி
அன்னம்	ஹம்ஸ பக்ஷியானது	லும்	
பிரியாது	(அப்பேடையோடு)	பலி	பி(ஜி)ஷ்கார்த்தமாக
	விஸ்வேஷியாமல்	திரிவோன்	ஸஞ்சரியாநின்றருத்ர
	(எப்போதும் கூடி	இடர்	சாபத்தை [ஐனடய
	யிருந்து),	கெடுத்த	பொக்கின [டைய
கமலமலா	தாமரைப்பூவில்	திருவாளன்	ஸரியப்பதி யானவனு
மடல்எடுத்து	இசைக்கலைக்கழறிப்	இளை	ஒன்றோடொன்று ஸ
மது	தேனை [பொகட்டு		
அகரும்	பாசம்பண்ணுநின்ற		
வயல்	கழனிகளாலே		த்ருசமான
உடுத்த	சூழப்பட்ட	அடி	திருவடிகளை
திருநறையூர்	திருநறையூரி லெழுந்	நெஞ்சே	ஓமநஸ்ஸே!
	தருனி யிருப்பவ	அடை	ஆஸ்ரயிக்கப்பார்.
	னும்,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பெடையடர்த்த மடவன்னம்) பூவிலே ஸஞ்சரிக்கையாலே பேடைக்குச் சேவலின்பக்கலிலே எப்போது மொக்க அதிசங்கை வர்த்தியாநிற்குபாய்த்து, பெடையாலே அடர்க்க ப்பட்ட மடவன்னமானது. மடவன்னம்போய், அத்தலையித்தலை யானபடி; - பல் காட்டுவது, காலப்பிடிப்பது, இரப்பதாக்காநிற்கும்.

(க) லக்ஷணம்ருதி-

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, உ-பா, கழியாரும்.

குகளூ

(பிரியாது) ஒருகூணம் இத்தைவிட்டுப் புறம்புபோகாதே. “இதுக்கு இனியது சொடுவந்து திடவேணும்” என்று மதுபாரார்த்தமாகவும் போகாதே. (மலர்க்கமலம் மடலெடுத்து) வேறொருபூவிற்போயன்றி க்கே அந்தப்பூத் தன்னிலேயிருந்து, மது நிரம்பின பூவில்லின்றும், மடலை வாங்கித்தான் ஸேவிப்பது, பேடையை ஸேவிப்பிப்பதாகா நிற்கும்.

இதுவாய்ந்து இவ்வூரில் வயலிருக்கும்படி, உள்ளூர்திறுவன் எத்தனையேனும் அபிமானிகளுக்கும் புகலாம்படி யிருக்குமவன். (முடையித்யாதி) லோககுருஷமாய் தனக்குப் பிதாவுமாயிருந்தவனுடைய தலையையறுத்து அத்தாலே பாதகியாய், முடைமிக்கிருதுள்ள - தூர்க்கந்தம் மிக்கிருதுள்ள, பரஹ்மசிரஸ்ஸைத் தரித்து, கூறுசெய்த ஊரிலே கையும் கைத்தலையுமாய்த் திரியும் கூறுசெய்வாளைப்போலே, ஈஸ்வராபிமானியாய் நான் செலுத்திப்போந்த பூமிப் பரப்பெங்கும் பிணைப்புக்குத் திரிந்தானாய்த்து. (ஆட்கெடுத்த திருவாளன்) “அருமந்தானொரு மதிப்பன் இப்படி எவ்வாறு படுவதே!” என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு, அவனுடைய சரபத்தைப் போக்கினாய்த்து. அதுக்கடியென்னென்னில், (திருவாளன்) (க) “*वैष्णोः सारथिः*” - தந்தா நகராயண ஸ்ரீஸீமான்” என்கிறபடியே ஸ்ரீயிழப்பதியாகையாலே. அவனுடைய (இணையடியே யடைநெஞ்சே) அபிமானிகளும் ஆபந்தரானவன்று பற்றும் திருவடிகளை நீ பற்றற்பார். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பெடையித்யாதி) ஸ்த்ரீதாமமன்றோ மடப்ப
மென்ன வருளிச்செய்கிறா (பேடையித்யாதி). (மடவன்னம் போய்)
என்றது - மடவன்னமாயிருக்கையோய் என்றபடி. இப்படிபவ்யமான
சேவல் பிரிய ப்ரஸக்தி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி).
பிரியாதேனாகும் என்கையாலே போக்த்ரு (ஈக்ஷு) ஸாஷித்யத்தை விவ
க்ஷித்தத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறா (வேறொரு வித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (இதுவாய்த்தியாதி). இத்தால் - புருஷவர்ய
தையும் ஸ்வயமேவ வத்ஸஸனயிருக்குமென்றும் சொல்லிற்குய்த்து. (ஆய்
த்து) என்றவநந்தரம், ருத்ரன் என்று சேஷம். (க)

மூ.—கழியாரும் கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேதி

வழியார முத்தீன்று வளங்கொடுக்கும் திருநறையூர்

பழியாரும் விறலாக்கன் பருமுடிசு ளவை சிதற

அழலாரும் சரந்துரந்தா னடியிணையேயடைநெஞ்சே. (2)

(5)

கக௭௨ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, கழியாரும். .

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கழி	உவர்க்கழிகள்	வளங்கொடுக் (இப்படி) ஸம்ருத்தி	
ஆரும்	நிறையும்படியாக	கும்	யைக்கொடாநின்ற
கணம்	பெருமைபொருந்திய		திருநறைநூர்,
சங்கம்	சங்குகளானவை	பழிஆரும்	மிக்க அபவாதத்தையு
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்		டையனாய்
கலந்து	வந்துசேர்ந்து	விறல்	மிடுக்களுன
நிறைந்து	வரிசை வரிசையாக	அரக்கன்	ராவணனுரனுடைய
	விருந்து	பரு	பெருந்த
ஏறி	(பின்பு அக்கழிகளில்	அவைமுடி	அந்த (பத்துத்) தலை
	நின்றும்) மேலே	கள்	களும் [யாக
	வந்து	சிதற	அறுந்து விழும்படி
வழிஆர	வீதிகள் நிறையும்படி	அழல் ஆரும்	நெருப்புப்போன்ற
முத்து	முத்துக்களை	சரம்	பாணங்களை [ய
ஈன்று	சுரந்து	துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனுடை
		அடிஇணையே அடைநெஞ்சே! (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கழியாருமிய்யாதி) ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் சங்குகளானவை கழிநிறையும்படியாக வந்து புகுருமாய்த்து உப்புநீரில் நின்றும் ரவித்த ஜலத்துக்காக. (கணசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி) கர்ப்ப கேத(कैट)த்தாலே ஐப்பசித் திருநாளுக்குப் பராணிகள் ஸர்வதோ தி(दि)க்கமாக வந்து புகுருமாபோலே, எங்கு மொக்கக் கலந்து ஒழுகுமாறாதேவந்து புகுந்து. (வழியார முத்தீன்று) ஊரேற்றின தார்மிசர் அவகாச முண்டாமபடி குறுந்தெருவும் நெடுந்தெருவு முண்டாக்கினார்கள்; இவை ஸஞ்சாரயோக்யதை யில்லாதபடி. வழிகளிலே முத்தை மலையாகச் சுரவாநிற்கு மாய்த்து.

(பழியாரும்) ஜநகி என்று வாசிபார்க்க மாட்டாமையாலே மிக்க பழியைத் தரித்திருப்பானாய், முன்கை மிடுக்காலே தோன்றினபடி நடந்து திரிகிற ராவணனுடைய தலைகள் சிதறும்படியாக, எதிரிகளை அம்பாய் நலிகையன்றிக்கே நெருப்பாகச் சுடுகிற அம்புகளை நடத்தினவனுடைய. (உ)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு (கழியாரு மிய்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - தலை யறுத்துத் திரிந்தபாதனியையும் அருள்செய்தபடி சொல்லிற்று; அப்படிப்பட்ட குணதி(दि)கனுங்கூட ஸர்வதா (दुः) (க) “நமமேயம்” என்றால் தலையறுத்து விடுமாகையாலே “நமமேயம்” என்னப்பாராதே, அடைநெஞ்சே

(க) ரா-யு-நக-கக.

என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நிறைந்து” என்றதின்ர்த்தம் (ஒழுகுமாறாதே) என்றது. ... (உ)

மூ.—சுளிகொண்ட பலங்கனிகள் தேன்பாயக் கதலிகளின்
திளிகொண்ட பழம் கெழுமி திகழ் சோலைத் திருநறையூர்
வளிகொண்ட வண்ணத்தன் பின்தோன்றல் மூவுலகோடு
அனாவெண்ணையுண்டான் றனடியினையே படைநெஞ்சே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுளிகொண்ட	சுளிகளையுடைத்தா	வண்ணத்தன்	வாணத்தையுடைய.
ட	[ன]		பலராமனுக்கு
பலங்கனிகள்	பலாப்பழங்களில் நி	பின்தோன்	பின்பு (தம்பியாக)
	ன்றும்	றல்	அவதரித்தவனாய்,
தேன்பாய	தேன் வெள்ளமி	மூவுலகோடு	மூன்று லோகங்க
	டாநிற்பதாய்,		ளோடுகூட
கதலிகளின்	வாழைமரங்களில்	அனா	கடையப்பட்ட தயி
திளிகொண்ட	பருத்திருந்துள்ள		ரையும்
பழம்	பழங்க ளானவை	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
கெழுமி	நெருங்கி [ன]	உண்டான்	அமுது செய்தவனு
திகழ்	விளங்காநின்றதா	தன்	டைய
சோலை	சோலைகளையுடைய		அடியினையே அடைநெஞ்சே!
	திருநறையூர், [ன்ற]		
வளிகொண்ட	சங்கு வர்ணம்போ		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (சுளிகொண்ட வித்யாதி) சுளமிக்
கிருந்துள்ள பலாப்பழமானது தேனொழுக, வாழைகளில் பருத்த
பழங்களானவை நெருங்கி விளங்காநின்றதுள்ள சோலையாலே சூழப்
பட்ட திருநறையூர்.

(வளிகொண்ட வண்ணத்தன்) நம்பி மூத்தபிரானுக்குப் பின்
பிறந்தவன். (மூவுலகித்யாதி) பூமிப்பரப்போடே கூட, தயிரையும்
வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்தவனுடைய திருவடிகளை அடை.

அநு —மூன்றும்பாட்டு. (சுளியித்யாதி) ஸர்வாத்மரா “நாமேயம்”
என்பாரைத் தலையறுப்பானயிருந்தவ னென்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அது
கூடர் விஷயத்திலே கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமல்லது செல்லாதானயிருப்
பானாகையாலே அவனை அடையென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“தினா” என்றதின் பவிதார்த்தம் (பருத்த) என்றது.

“அனா” என்றது - அனாயப்பட்டது என்றும், அதினர்த்தம் (தயிரை
யும்) என்றது. (ஈ)

ககஎசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, ச-பா, துன்றோளி.

ஏ.—துன்றோளிக் துகில்படலம் துன்னி யெங்கும் மாளிகைமேல்
நின்றா வான் முடும் நீள்செல்லத் திருநறையூர்
மன்றூரக் குடாடி வரையெடுத்து மழை தடுத்த
குன்றாரும் திரடோளன் குரைகழலே யடைநெஞ்சே. (சு)

பதம்	உரை	பதம்.	உரை.
துன்று	நெருங்கி டிருக்கும்	திருநறையூர்,	
	படி [பட்ட	மன்று ஆர வெளி சிலமெங்கும்	
ஓளி	வரிசையாகக் கட்டப்	குடம்ஆடி குடக்கூத்தாடியும்	
துகில்படலம்	வஸ்திரங்களினால் செ	வரை எடுத்து கோவர்த்தந மலை	
	ய்த கொடிகளின்	யை யெடுத்து	
	ஸமூஹமானவை	மழை தடுத்த மழையைப் பரிஹ	
மாளிகைமே	க்ருஹங்களின் மே	ரித்த]ய்	
ல்	லே	குன்று ஆரும் மலையோடொத்ததா	
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	திரள் திரண்டிருந் துள்ள	
துன்னி	சிபிடமாய்	தோளன் புஜங்களை யுடையவ	
ஆரசின்று	பரம்பியிருந்து	னுமானவனுடைய	
வான்	ஆகாசத்தை	குரை சப்தியாசின்ற வீரக்	
முடும்	மறையாசின்றதாய்	கழலையுடைய	
நீள்	அபரிச்சிந்நமான	கழல திருவடிகளை	
செல்வம்	ஸம்பத்தை யுடைய	அடைநெஞ்சே!	(சு)

சூன

வ்யா.—நாலாமபாட்டு. (துன்றோளி) நெருங்கி ஒழுங்காயிருந்
துள்ள துகில்களாலே சமைந்த கொடிகளானவை, மாளிகைகளெங்கு
மாகப் பாம்பி நெருங்கி, ஆகாசம் தோற்றாதபடி மறைக்கிற நிரவதிக
ஸம்பத்தையுடைய திருநறையூர்.

(மன்றூரவியாதி) மன்றில் பரப்படையப் பாழ்த்திரும்படி
குடக்கூத்தாடி. (வரையெடுத்து) இநதான் வர்ஷிப்பிக்க மலையை
யெடுத்து வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்த. (குன்றாரும் திரடோளன்) மலை
யாலே மலையை யெடுத்தாப்போலே திரண்ட தோளையுடையவன். *

அரு. — நாலாமபாட்டு. (துன்றியாதி) ஆஸ்ரித கரஸ்பர்சமுள்ள
த்ரவ்யமல்லது செல்லாதவனென்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வாஸ்ரிதரிஷே
விரோதமுண்டானால் தான் மலையெடுத்தாகிலும் விரோதத்தைப் பரிஹரித்
தவன்விடாய், அடை, என்ஈறரென்று ஸங்கதி.

“ஓளி” என்றவினர்த்தம் (ஒழுங்கு) என்றது. துகில்களுடைய, பட
லத்தாலே - ஸமூஹத்தாலே என்று உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, மு-பா, அகில்குறடும் ககடு (அகில்களாலே) என்று.

ஆர்தல் - பொருந்துசலாய், குன்றோடொத்த என்று விவகித்துத் தாப்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மலையாலே யிதயாதி) (ச)

மூ.—அகில்குறடும் சந்தனமும் பொன்னுமணி முதலும் மிகக்கொணர்ந்து திரையுந்தும் வியன் பொன்னித்திருநறையூர் பகல் கரந்த சுடராழிப் படையா னிவ்வுலகேழும் புகக் கரந்த திருவயிற்றன் பொன்னடியே யடைநெஞ்சே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
அகில்குறடும்	தேவதாருக்கட்டைக லையும் [யும்	கரந்த	மறைத்த
சந்தனமும்	சந்தநக் கட்டைகளை	சுடா	உஜ்ஜ்வலமான
அம்பொன் னும்	அழகிய ஸுவாணந களையும் [யும்	ஆழி	சக்ரத்தை [ய்,
அணிமுத்தும்	அழகிய முத்துக்களை	படையான்	ஆயுதமாக வுடையன
மிக கொணர்ந்து	அதிகமாகத் திரட்டிக் கொண்டுவந்து	இவ்வுலகு ஏ	இந்த ஸப்தலோகங்க
திரை	அலைகளானவை	மும்	ளையும்
உந்தும்	தள்ளுகின்ற	புக	உள்ளே ப்ரவேசித்
வியன்	ஆச்சர்யகரமான	கச் செய்து	
பொன்னி	திருக்காவேரியை	கரந்த	(ஒருவரு மறியாத
டைய		டி) ஒளித்த	
திருநறையூர்,		திருவயிற்றன்	திருவதாரத்தை யுடை
பகல்	(பாரதயுத்தத்தில்)	யவனு மானவனு	
ஸஞ்சயனை		டைய	
		பொன்	ஸுந்தரமான
		அடியே	அடைநெஞ்சே! (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அகிலித்யாதி) அகில்குறடும், சந்தனமும், அம்பொன்னும், அழகிய முக்தையுமீ, போ(து)க்காக்க ளாவல்லாதபடி கணக்கக் கொடுவந்து தள்ளாநின்றள்ள ஆச்சர்யமான பொன்னியை யுடைய திருநறையூர்.

(பகற்கரந்த சுடராழிப் படையான்) நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே தேஜ பதார்த்தத்தை மறைத்தானாய்த்து. ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸா கண்ணாலே முகக்கலாம்; திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸா கண்ணொடு முகக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே இருண்டு காட்டிற்றாய்த்து. (இவ்வுலகேழும்) லோகங்களையையும் வயிற்றிலே வைத்து, ப்ரளயம் தேடிவந்தால் “இங்குண்டோ” என்று பண்டையிலு மிளைத்துக்காட்டும் திருவயிற்றை யுடையவன். (பொன்னடியே

ககஎசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, பொன்முத்தும்.

யடை) தன்னைப்பற்றினுரை உள்ளேயிட்டுத் தன்னை ப்ரளயத்துக்கு இலக்காக்கி நோக்குமவன் திருவடிகளிலே அடையப்பார். ... (இ)

அரு— அஞ்சாம்பாட்டு. (அகிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - ஒரு ஊருக்காக வந்த வர்ஷப்ரளயத்தைப் போக்கினபடி சொல்லிற்றாய், இதில் - லோகத்துக்காகவந்த ப்ரளயத்துக்கு உட்படாதபடி வயிற்றிலே வைத்திருந்தவனென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“வியன்” என்றதினர்த்தம் (ஆப்சர்யமான) என்றது.

“பகல்” என்றதினர்த்தம் (ஆதித்யன்) என்றது. தேஜு பதார்த்தத்தைக்கொண்டு மறைக்கும்பாது இருள்வருவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யனுடைய வித்யாதி). பொன் - ஸ்ப்ருஷணீயதையாய், அதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). ... (இ)

மூ.—பொன்முத்து மரியுகிரும் புழைக்கைம் மா கரிக்கோடும்
மின்னத்தண்டிரை யுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநறையூர்
மின்னொத்த துண்மருங்குல் மெல்லியலைத் திருமார்பில்
மின்னத்தான் வைத்துகந்தான் மலரடியே யடைநெஞ்சே. (சு)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்	பொன்னையும்	மிஷ்டத்த	மின்னோடுஸதருசமாய்
முத்தும்	முத்துகளையும்	துண்	அதிஸூக்ஷ்மமான [ய்
அரி	வியம்ஷத்தினுடைய	மருங்குல்	இடையையுடையனா
உகிரும்	நகவகளையும்	மெல் இயலை	ஸௌகுமாயத்தை ஸ்
புழை	த்வாரத்தையுடைய		வபாவமாக வுடை
கை	துதிக்கையையுடைய		யளான பெரியபி
மா	பெரிய [தான்		ராட்டியை
கரி	ஆனையினுடைய	திருமார்பில்	அழகிய மார்பிலே
கோடும்	கொம்புகளையும்,	மன்ன	பொருந்தும்படியாக
மின்ன	(மேற்கே) மின்னல்	தான்	தானே [டி
	கண்டவனவிலே	வைத்து	ஸ்த்தாபித்துக்கொண்
தண்	குளிர்ந்த ஜலத்தினு	உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனு
	டைய		டைய
திரை	அலைகளானவை	மலர்	புஷ்பம்போல் ஸுகு
உந்தும்	(திரட்டிக்கொண்டு		மாரமான
	ந்து) ஒதுக்காவின்ற	அடியே	அடைநெஞ்சே! (சு)
	வியன்பொன்னித் திருநறையூர்,		

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, எ-பா, சீர்தழைத்த. ககஎஎ

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பொன்முத்தும்) விம்ஹங்கள் ஆணைகளோடேகூடப் பொருது அதின் மஸ்தகத்தைக் கிழித்து அது உதிர்ந்த முத்துக்களையும், மலைகளிலுண்டான பொன்னையும், விம்ஹங்களுடைய உகிரையும், ஆணைக்கொம்புகளையும், ஆற்றத்தலையிலே மேற்கே மின்ன, தண் திரைகளானது - நீர்வாவானது, கொடுபோந்து தள்ளா கிற்றுமாப்த்து.

(மின்னொத்தவிய்யாதி) மின்போலே துண்ணிய இடையையுடையளாய், ஸௌகுமார்யத்துக்குத் தானும் ஒப்பாகாதபடியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரை, திருமார்வில். (மன்ன)நாம் சென்று திருவடிகளைக் கிட்டினால் அவன் நம்முடைய தோஷங்களைக் கணக்கிடுவானால் (க) “ஸௌகுமாரம் உபநிஷதம் - நகஸ்நிந்தா உபநிஷதம்” என்று அதைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டியை உகந்து எப்போதும் திருமார்விலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுடைய ஸௌகுமாரமான திருவடிகளை அடை. மதுப்பில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ... (சு)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (பொன்னிய்யாதி) கெடவில்லாம் ஆபத்தைவாதிகளைச் சொல்லும் புடையாலே நாராயண சப்தார்த்தத்தை அனுஸந்தித தாராய், இதில் ஸ்ரீமத்பதார்த்தாநுஸந்தாநம் செய்தருளுகிறாரென அனுகதி.

முத்துக்களுக்குப் ப்ரஸக்தி யருளிச்செய்கிறா (விம்ஹங்க ளித்த்யாதி). “புதை” என்று - துளையாய், அப்படிப்பட்ட கையையுடைத்தாய், மா - மஹத்தான, கரிஎன்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ஆணையித்த்யாதி). (சு)

மு.—சீர்தழைத்த கதிர்ச்செந்நெல் செங்கமலத் திடையிடையின் பார்தழைத்துத் கருமபோங்கிப் பயன்விளைக்கும் திருநறையூர், கார்தழைத்த திருவுருவன் கண்ணபிரான் விண்ணவர்கோன் தார்தழைத்த துழாய்முடியன் தளிர்மடியே யடைநெஞ்சே (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தழைத்த	எம்ருத்தமான	செங்க மலம்	செந்தாமரைமலையுடைய
சீர்	அழகையுடைய	இடைஇடை	நடுநடுவே
கதிர்	கதிர்களை யுடையதா	யில்	யாவும்
செந்நெல்	செந்நெல் பயிரிலு	பார்	க்ரமமாக
	டையவும் (அதினி	தழைத்த	வளரவின்ற
	டையில் முளைத்த)	கரும்பு	கரும்பானது

(க) ரா-யு-ககசு-சச.

ககளஅ பெரியதிருமொழி, கா-ப, கா-தி, ஏ-பா, சீர்தழைத்த.

ஒங்கி	உயரவெழுந்து	விண்ணவர்	தேவர்களுக்கு
பயன்	பலங்களை	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
விளைக்கும்	கொடாடின்ற	தழைத்த	ஸம்ருத்தமான
	திருகறைழர்,	தார்	பூந்தாரையுடைய
தழைத்த	(ஆகாசமெங்கும்)படி	துழாய்	திருத்துழாய் சூழின
	ந்திருக்கிற	முடியன்	திருவபிஷேகத்தை யு
கார்	மேகம்போன்ற		டையவனுமான
திருஉருவன்	அழகிய ரூபத்தை யு	கண்ணன்	க்ருஷ்ணனுடைய
	டையனாய்,	தளிர்	தளிர்போன்ற
பிரான்	உபகாரகனாய்,		அடியே அடைநெஞ்சே! (ஏ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சீர்தழைத்த கதிர்) அழகுமிக்க கதிரை யுடைய செந்நெல் - வைத்த கண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண் டும்படி தர்சனியமான கதிரையுடைய செந்நெல், அப்படியிருக்கிற தாமரை. (பார்தழைத்துக் கரும்போங்கி) முதல் தன்னிலே கரும் பிடு நிலத்திலே யாய்த்து செந்நெலை நடுவது; அதுக்குக் களையாக இடையிலே தாமரையெழும்; முன்பு வெட்டிப்பொகட்ட கருப்பங் கட்டை பழைய வாஸரை கொண்டெழும்; அது பலிக்க வேணுமெ ன்று அபிஸந்திபண்ணி க்ருஷிபண்ணின செந்நெலுக்கு முன்னே பல(ஃல)த்தைக் கொடுக்கும்.

(கார்தழைத்த வித்யாதி) கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பரு கி, ஆகாசாவகாசம் இடமடையும்படியான வடிவை யுடைத்தாய் துளித்துக்கொடுவந்து தோற்றுகிற மேகம்போன்ற வடிவழகையுடை யவன். (கண்ணபிரான்) உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணன். (விண்ணவர் கோன்) *அயர்வறு மமர்களதிபதி. (தார்தழைத்த துழாய் முடி யன்) உபயவிபூதி நாயக னென்னுமிடந் தோற்ற வைத்த வளயத்தை யுடையவன். (ஏ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (சீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஸ்ரீமத் பதார் தத்தை அனுஸந்தித்தாராய், *ச(ஃ)ரண சபத்தாலே உபலக்ஷிதமான விக்ரஹ வைலக்ஷணயத்தை யனுஸந்தித்து, அப்படியாலே, நித்யரோடு அடியாரோடு வாசுதேவ உஜ்ஜீவித்து, அத்தால் க்ருதார்த்ததனயத் தனிமாவே யிட்டிருக்கு மவனாடியை அடையென்கிருரென்று ஸங்கதி.

“சீர்தழைத்த” என்றது - *செந்நெல் பதத்துக்கும் *கமஸப்பதத்துக் கும் விசேஷணமேன்றருளிச்செய்திருர் (அப்படி வித்யாதி). ... (ஏ)

இபரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, அ-பா, குலையார்ந்த. ககஎசு

மூ.—குலையார்ந்த பழக்காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும்
தலையார்ந்த விளங்கமுகின் தடஞ்சோலைத் திருநறையூர்
மலையார்ந்த கோலம்சேர் மணிமாடம் மிகமன்னி
நிலையார நின்றான் நன் நீள்கழலே யடைநெஞ்சே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குலையார்ந்த	குலைகளிலே நிறைந்து	சோலை	சோலைகளை யுடைய
பழக்காயும்	பழுத்திருந்துள்ள கா ய்களும்	திருநறையூர்,	[தான்
பசங்காயும்	பழுக்கப்போகிற கா ய்களும் [டான	மலையார்ந்த	மலைபோன்றதாய்,
பாளை	பாளைகளிலே யுண்	கோலம்சேர்	அழகியதாய் [வினே
முத்தும்	முத்துக்களும்	மணிமாடம்	மணிமயமான கோயி
தலை	(இளம்) குலைகளும்(ஆ கிய இவைகளினால்)	மிக மன்னி	மிகவும் மனப்பொருத் தமுடையவனாய்
ஆர்ந்த	நிறைந்திருக்கிற	நிலையூர்	நிலையையுடையனாக (ஸ்த்திரமாக)
இளம் கமுகி	இளம்பருவமான பா	நின்றான்	எழுந்தருளி யிருக்கு
ன்	க்கு மரங்களை யு டையதாய்	நீள்	மவனுடைய [க்க
தடம்	விசாலமான	கழல்	போக்ய(ஸ்ரீ)தையி திருவடிகளை அடைநெஞ்சே! (அ

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குலையார்ந்த வித்யாதி). குலைமிக்கி
ருந்துள்ள பழக்காயும், (பசங்காயும் பாளைமுத்தும்) ப்ரதமாவஸ்த்
தையும் சரமாவஸ்த்தையும் ஒருகாலே கண்டு அதுபவிக்கலாம்படி
யிருக்குமாய்த்து. (தலையார்ந்த விளங்கமுகு) தலைநிறைந்திருந்
துள்ள.

(மலையார்ந்த கோலம்) மலைபோலே தர்சநீயமான திருமணிமா
டக் கோயிலினுள்ளே, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்யாதே
நிலையார நின்றானாய்த்து. நிற்கிறபோதை அழகைக்கண்டு, “இவனி
ருத்தல் சாய்ந்தருளுதல் செய்து இவ்வழகை இழக்கவரில் செய்வ
தென்” என்று துணுக்குத் துணுக்கென்ன வேண்டும்படியா யிருக்
கும். மலையொத்த ஓக்கத்தை யுடைத்தாய், அழகையுடைய மணி
மாடங்கள் மிகவுடைய திருநறையூரிலே மன்னி நிலையாரநின்றான்.

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (குலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - (க) மூலம்
கலாநிதி - மாம் சரணம்வரஜ்” என்று நின்றநிலையை அதுஸந்தித்தாராய்

(க) கீ-கஅ-சுசு.

ககஅ0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, மறையாரும்.

அதிலும் வ்யாவ்ருத்தமான நிலையென்று சரணத்தவத்துக்கு உடலானபடியை அதுஸந்திக்கிறென்று ஸங்கதி.

பசுங்காயும் பழுக்காயும் என்னவேண்டி யிருக்க, “பழுக்காயும் பசுங்காயும்” என்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதமேத்யாதி). (தலை) கீழ்ச்சொன்ன குலைகள்.

கீழே தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (மலையொத்த வித்யாதி). (அ)

மூ.—

மறையாரும் பெருவேள்வி, கொழும்புகைபோய் வளர்ந்தெங்கும் நிறையார வான்மூடும் நீள்செல்வத் திருநறையார் பிறையாரும் சடையானும் பிரமணு முன் தொழுதேத்த இறையாகி நின்றான் நன்னிணையடியே யடைநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறையாரும்	வேதப் ப்ரதிபாத் யமான	திருநறையார்,	[த்தான
பெருவேள்வி	மஹாயஜ்ஞங்களிலு ண்டான	பிறையாரும்	சந்த்ரகலையை யுடை
கொழும்புகை	ஸம்ருத்தமான புகை யானது	சடையானும்	ஜடையையுடைய ருத் தானும்
வளர்ந்துபோய்	மேலே கிளம்பிப் போய்	பிரமணும்	ப்ரஹ்மாவும்
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	முன்	முன்னேநின்று
நிறையார்	நிறைந்திருந்து	தொழுது	ஆஸ்ரயித்து
வான்	ஆகாசத்தை	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம்பண்ண
மூடும்	மறையாநின்றதாய்	இறையாகி	ஸர்வாதிகளையுக்கொ ண்டு
நீள் செல்வம்	நிரவதிக ஸம்பத்தை யுடையதான	நின்றான்தன்	நின்றவனுடைய
		இணையடியே	அடைநெஞ்சே! (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மறையாரு மித்யாதி) வேதோக்த மான மஹாயஜ்ஞங்களை அநபி(டி) ஸம்ஹிதப(டி)லமாக அதுஷ்ட்டி யாநின்றுள்ள ப்ராஹ்மணருடைய ஷேராமத்திலுண்டான கொழுவிய புகையானது பாப்புள்ள விடமெங்கும்போய், ஆகாசாவகாசத்தை மறைக்கையாலே ஆகாசம் தோற்றதபடியிருக்கிற நிரவதிக ஸம்பத் தையுடைத்தான.

(பிறையாருப்) ஸாதகவேஷம் தோற்றுப்படி ஜடையையும் பேசு (ஃX)ப்ராதாந்யம் தோற்ற சந்த்ரணையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, திண்களாகம். ௧௧௮௧

ருத்ரனும், அவனுக்கு ஜநகனை சதுர்முகனும், ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணி ஆஸ்ரயிக்க. (இறையாகி நின்றான்) லோகத்துக்கு ஆஸ்ரயணியாக யிருப்பார்க்கும் ஆஸ்ரயணியை யிருக்கையாலே ஸர்வாதிகன்; அவன் திருவடிகளையே ஆஸ்ரயிக்கப்பார். (௧௯)

அரு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (மறையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் — “நிலையாரினானுன்” என்று அதுஸந்தித்தார், அந்நிலையிலே வந்து, ஆஸ்ரயணியரென்று ப்ரமிக்கத்தக்க ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுள் வந்தாஸ்ரயியாகின்றாக னாகையாலே, வேறு ஆஸ்ரயணியரிடிலே யென்று நெஞ்சுக்கு அறுதியிடுகிறுரென்று ஸங்கதி.

எங்கும் நின்றந்து, ஆர - பொருந்த என்று சப்தார்த்தமாய், பவிதார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (பரப்பித்யாதி). (௨௦)

மூ. — திண்களாகமதின் புடைசூழ் திருநறையூர் நின்றானை வண்களாக நிலவெறிக்கும் வயல்மங்கை நகராளன் பண்களாகம் பயின்ற சீர்ப்பாட லிவைபத்தும் வல்லார் விண்களாகத் திமையவராய் வீற்றிருந்து வாழ்வாரே. (௨௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்களாகம்	த்ருடமாய் சந்தரப்பூச்சை யுடைத்தான	ஆளன்	ஸ்வாமியான ஆழ்வார்
மதின்	ப்ராகாரங்களினால்	பண்கள்	காநங்களில்
புடை	சுற்றும	அகம்	உள்ளேயிருக்கிற (ஸாரமான) காநத்தி
சூழ்	சூழப்பட்ட	பயின்ற	அருளிச்செய்த [லே
திருநறையூர்	திருநறையூரில்	சீர்	அழகிய
நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்கும்	இவைபத்துப்	இப்பத்துப் பாசுரங்க
	ஸ்வஸ்வரன் வி	பாடலும்	னையும்
வண்	அழகிய [ஷயமாக	வல்லார்	அப்யஸிக்குமவர்கள்
களாகம்	ஹம்ஸங்களாகிற	விண்கள்	ஸ்வர்க்காகி மேலுலகங்களில்
நிலவு	நிலாவினால்	அகத்து	ஸ்ரேஷ்டமான பரமபதத்தில் (போய்)
எறிக்கும்	ப்ரகாசியாரின்ற [ன		
வயல்	கழனிகளையுடைத்தா		
மங்கைநகர்	திருமங்கையென்னும்	இமையவராய்	நித்யஸூரிகளுடன்
	நகரத்துக்கு		கலந்தவர்களாய்

ககஅஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, கஉ-பா, திண்களகம்.

வீற்றிருந்த வேறுபாடுதோற்ற வாழ்வார் பகவதனுபவம் பண்
விருந்து ணிஸுதிப்பர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திண்களக மதிப்புடை) திண்ணிய
தாய், சாந்திட்ட மதிள்களாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருநறை
யூரிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனே. வஸ்துவின் சீர்மைக்குத்தக்க அரண்
போரு மாய்த்து. அழகியதான அன்னங்களினுடைய ஸஞ்சாரத்தை
யாதல், அன்றிக்கே, செந்நெற்கதிர்களினுடைய ஒளியாதல். களக
மென்று - அன்னத்துக்குப் பேராய், அவையாகிற நிலவையுடைத்
தான வயலாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹக
ரான திருமங்கையாழ்வார். (பண்களகம்) பண்களினுடைய அக
மான பண்ணிலே சொன்ன இப்பாடல் பத்தும் வல்லார். (விண்
களகத்திமையவராய்) போக (ஓ^{க்}X) பூமிகளில் ப்ரதாநமான பரம
பதத்திலேபோய் நியதஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய், அவனை
நித்யானுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள். (கஉ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திண்ணித்யாதி) “களகம்” என்றதினர்த்தம்
(சாந்து) என்றது. “அகம்” என்று - உள்ளுக்குப்பேராய், பண்களில்
நஸமான பண்ணுடைய என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பண்களினித்யாதி).
விண்களில்- ஸ்வாக்ராதிகளில், அகம்- ஸாரமாய், அத்தால் ப்ரதாநவிடத்து
என்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (போகேத்யாதி)... .. (கஉ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஆரூம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௧௦-தி, கிடந்தநம்பிப் ப்ரவேசம். ௧௧௮௩

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ ர ம் ப த் து ப த் தா ந் தி ரு மொழி

கிடந்தநம்பிப் ப்ரவேசம்.

வ்யா. — திருவுள்ளத்தைக்குறித்து “திருவடிகளிலே சரணம் புகு” என்றார்; சரணம்புகுகைக் கீடாக இங்கெல்லாம் சரணயதை குறைவற்றதோவென்ன; “அவனுடைய திருநாமம் கேட்டறிவதில்லையோ?” என்கிறார். ஆஸ்த ஸுலபனாய், அதிமாதுஷ்சேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், விரோதி நிரஸநசிலனாய், உபயவிபூதி யுக்தனாயிருக்கிற இருப்புக்கு வாசகமான †திருநாமத்தோடே, ஸ்ரியப்பதிவத்தையும் சேர்த்து அதுபவிக்கிறார். ... *

அநு. — கிடந்தநம்பியின் ப்ரவேசம் — கீழ்த்திருமொழிக்கும் இதுக்கும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (திருவுள்ளத்தை யித்யாதி). அஜ்ஞரைப்போலேயும் அசக்தரைப்போலேயு மிருக்கும் இந்தத் திருநறையூரம் பியிடத்தில் சரணயதை குறைவறச்சொல்லாநின்றீர், இதுக்குப் ப்ரமாணமென்னென்னும் ப்ரஸந்திலே, ப்ரதமத்திலே (க) “நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணவென்னும் நாமம்” என்ற திருநாமத்தை மறந்தாயோ என்று அத்தை ஸமரிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப் பிடித்தருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). ஒன்பதாம்பாட்டைக் கடாசுஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). ...

மூ—கிடந்தநம்பி குடந்தைமேவிக் கேழலாயுலகை

கிடந்தநம்பி யெங்கள் நம்பி யெறிஞரணழியக்

கடந்தநம்பி கடியாரிலங்கை யுலகை யீரடியால்

நடந்தநம்பி நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. ... (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	உலகை	லோகங்களை
மேவி	பொருந்தி [கிற]	இடந்த	(அண்டபித்தியில்
கிடந்த	பள்ளிகொண்டிருக்		கின்றும்) குத்தியெ
நம்பி	(அழகினால்) பூர்ண		டுத்த
	னாய்,		(ஸாமர்த்த்யத்தினால்)
கேழலாய்	வர ஹ ரூபியாய்க்	நம்பி	பூர்ணனாய்,
	கொண்டு		

† (பா) திருமந்தரத்தோடே.

(க) க-க-க-

ககஅச பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௧௦-தி, க-பா, கிடந்தநம்பி.

எங்கள்	ஸம்ஸாரிகளான எங்	நம்பி	(வீர்யத்தினால்) பூர்ண
	களுக்கூ	உலகை	லோகங்களை [ஐய,
நம்பி	(குறையைத் தீர்க்க	சுரடியால்	இரண்டடியாலே
	வல்ல) பூர்ணனாய்,	நடந்த	அளந்துகொண்ட
எறிஞர்	சக்ருக்களுடைய	நம்பி	(அத்புகர்மத்தால்)
அரண்	கோட்டையானது		பூர்ணனான ஸர்
அழிய	அழியும்படியாக		வேர்வரனுடைய
கடியார்	க்ரூரமான ராக்ஷஸர்	நாமம்	திருநாமத்தை
	களுடைய	சொல்லில்	சொல்லட்புகில் (அது)
இலங்கை	லங்கையை	நமோநாராய	நமோ நாராயண மெ
கடந்த	ஆக்ரமித்த (அழியச்	ணமே	ன்றிருக்கும். (க)
	செய்த)		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கிடந்தநம்பி யித்யாதி) பரமபதத்திற் காட்டிலும் திருப்பாற்கடலிற் காட்டிலும் திருக்குடந்தையிலே பொருந்திச் சாய்ந்தருளினபோதை அழகை, “நிற்றல் இருத்தல்செய்து இழக்கவரில் செய்யுதென்?” என்று அஞ்சவேண்டாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை அழகாலே பூர்ணனானவன்; அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை இடநடுத்திக் கொண்டேறி, அதுக்கடியான ஸாமர்த்தயத்தால் குறைவற்றவன். (எங்கள்நம்பி) ஸம்ஸாரிகளாய்க் குறைவே நிரூபகமாம்படி யிருக்கிற நம்முடைய குறைவு தீர்க்கைக் கடியான பெளஷ்கல்யத்தை யுடையவன்.

(எறிஞரித்யாதி) சக்ருக்களிட்ட அரணழியும்படி க்ரூரரான ராக்ஷஸர் திரண்ட லங்கையை யழியச்செய்து, அத்தால்வரக வீரஸ்ரீயால் குறைவற்றவன். பரப்புடைத்தான பூமியையுடைய இரண்டடியாலே அளந்த அத்புகர்மத்தால் குறைவற்றவன்; அவனுடைய பேர்சொல்லில், நமோநாராயணமே. (க)

அநு — முதற்பாட்டு (கிடந்தவித்யாதி) “குடந்தமேவி - கிடந்தநம்பி” என்றநவயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதி). (பெளஷ்கல்யத்தை) குணபெளஷ்கல்யசுதை.

“எறிஞரரணழிய - கடியாரிலங்கை - கடந்தநம்பி” என்றநவயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சக்ருக்க ளித்யாதி). (க)

மூ.—விடந்தானுடைய வரவம் வெருவச் செருவில் முனரார் முன் தடந்தாமரைநீர்ப் பொய்கைபுக்கு மிக்க தாடாளன்
இடந்தான் வையம் கேழலாகி யுலகை யீரடியால்
கடந்தானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (உ)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, உ-பா, விடந்தானுடைய. ககஅரு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விடம்உடைய	விஷத்தையுடைய	தாளாளன்	திருவடிகளை யுடைய
அரவம்	காளியனென்னும்ஸர்		ஓப், [சொன்னு
	பமானது	கேழலாவி	மஹா வராஹமாய்க்
வெருவ	பயப்படுப்படி,	வைவம்	லோகத்தை
முனநான்	முற் (கருஷ்ணவதார)	இடந்தான்	(பாதாளத்தில் பின்று
	காலத்தில்		ம்) குத்திடுமெத்த
செருவில்	யுத்தத்திலே ஸ்னே,		வனாய்
முன்	இடைப்பிள்ளைகள் மு	உலகை	(வாமராவதாரத்தில்)
தடம்	பரத்திருந் துள்ள		லோகங்களை
தாமரை	தாமரைப் பூக்களையும்	ஈரடியால்	இரண்டடியினாலே
நீர்	ஜலத்தையு முடைத்தா	நடந்தானு	அளந்து காண்டவனு
	ன	டைய	மானவனு டைய
பொய்கை	மடுவிலே துறத்தி)		நாமம்சொல்லில் நமோநாராய
புக்கு	ப்ரவேசித்து (அவனைத்		ணமே. (உ)
மிக்க	மேன்மைபெற்ற		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு (விடந்தானுடைய விட்பாதி) கீழ்ச் சொன்னவை திரியட்டும் பின்னாட்டினபடி, விஷத்தையுடைய காளியன் அஞ்சம்படியாக, யுத்தத்திலே முன்பொருநாளிலே, (சு)* தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுக்குமுன்னே, பரப்புயாறப்பூத்த தாபகைகளையும்,நீனைத்த வகைகளெல்லாம் விடயோகப்பெள்ளலாம்படியான ஜலஸம்ருத்தியையுமுடைய பொய்கைமிலே பொய்ப்புக்கு அவனைத்துறத்தின ஏற்றத்தையுடையவன். (தாளாளன்) திருவடிகளையுடையவன்.

நீருக்கும் சேற்றக்குமிருபாத வடிவைக்கொண்டு ப்ரளயங்கதை (Xஉ) யானபூமியை எடுத்துக்கொண்டேறினான். லோகத்தை இரண்டடியாலே அளந்துகொண்டவனுடைய நாமம். ... (உ)

அநு —இரண்டாம்பாட்டு. (விடந்தானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிற்கொன்னவிரோதி சிரஸஸேவையை முகார்த்திரேண உபபாதித்துக்கொண்டு, கீழ்ச் சொன்ன ஸாமர்த்த்யத்தையும் அப்புத கர்மத்தையும் மீள வறுஸந்திக்கிறார் ஈடுபாட்டாலே என்னும் ஸங்கதி தாமே தர்சிப்பிக்கொர் (கீழித்யாதி). “முனநான்” என்றத்கேரடு “முன்” என்றது புநருத்தமாகாமை, புரஃப்ர தேசமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தன்னேரித்யாதி). ... (உ)

(க) பெரி-திரு-ங-க-க.

ககஅசு பெரியதிருமொழி, சு-ப, க௦-தி, ஈ-பா, பூணுதனலும்.

மூ.—பூணுதனலும் தறுகண்வேழம் மறுக வளைமருப்பைப்
பேணன்வாங்கி யமுதம்மொண்ட பெருமான் திருமார்வன்
பாணுவண்டு முரலும் கூந்தலாய்ச்சி தயிர்வெண்ணெய்
நாணுதுண்டான் நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூணுது	(கட்டுத்தறியிலேசேர் க்கிலும்) சேராத தாய்க்கொண்டு	கொண்ட	(கூர்ப்பதியில் நின்று ம்)கடைந்தெடுத்த வனுமான
அனலும்	நெருப்பையுமிழாதி ன்ற(பெருமூச்சை யுடையதாய்),	பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனாய், திருமார்வன்
தறு	வட்டமான [ன	பாணு	பாட்டையுடைத்தான
கண்	கண்களை யுடையதா	வண்டு	வண்டுகளானவை
வேழம்	குவலயாபீடமென்னு ம் யானையானது	முரலும்	சப்தியாநின்ற
மறுக	வ்யாகுலப் படும்படி யாக	கூந்தல்	மயிர்முழையையுடைய
பேணன்	(அதை) மதியாதே	ஆய்ச்சி	யசோதை(சேமித்து வைத்த)
வளை	(அதினுடைய) வளைந் திராக்கிற	தயிர்	தயிரையும்
மருப்பை	கொம்பை	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
வாங்கி	பறித்தும்,	நாணுது	(அவ்வீ) மதியாமல்
அமுதம்	அம்ருதத்தை	உண்டான்	அமுது செய்தவனுமா னவனுடைய நாமம்சொல்லில் நமோநாராயண மே. (ங)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பூணுதனலும் தறுகண்) தறியோடே
சேரக்கடவதன்றிக்கே, சேர்க்க நினைத்தார் பக்கவிலே நெருப்பை
யுமிழும்படியாய், ஜாதிப்பயுத்தமான வட்டணித்த கண்ணையுடைத்தா
யிருக்கிற குவலயாபீடமானது கலங்கும்படி, அதினுடைய வளைந்த
குவடுகளை, பெரிய ப(ல)லத்தையுடையதொரு பதார்த்தமென்று பா
ராதே அநாதரித்து, வைத்தது வாங்குவாரைப்போலே பறித்தான்;
அதுக்குமேலே, கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கி, அது புஜித்
தார்க்கு வரக்கடவ ப்ரீதி தனக்குண்டாம்படி யிருந்தான். அதுக்கடி
பெண்ணென்னில்; ஸர்வேஸ்வரனாகையாலே. (திருமார்வன்) (க)“ஷ்ஷ

பெரியதிருமொழி, சு-ப; க-தி, ச-பா, கல்லார்மதிள். ககஅஎ

“ஓர் ஸ்ரீமான் பரம்பதாம் ஸர்வதேவநாம்” என்கிறபடியே - பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடையனாயிருக்கிறவன்.

(பாணவண்டித்தயாதி) சிஷ்யாப(ய)லத்தாலே மதுபாநமத்தமாய், பாடும்போது பண்ணிலே ஆளத்திவையாநின்றான் வண்டுகளையுடத்தான மயிர்முடியையுடைய. (ஆய்ச்சிதயிர்) யசோதைப்பிராட்டியைவத்ததயிரையும் வெண்ணெயையும் களவுகண்டு அமுதுசெய்யப்புக்கால், அவள் கண்டுபிடித்துக் கட்டுவது அடிப்பதாக நிற்குமிதே; அப்போது “வெண்ணெயைக் களவுகண்டோமென்றால் வருவதோ ரெளிவரவுண்டோ?” என்றிருக்குமாய்த்து. (ங)

அரு. — மூன்றும்பாட்டு. (பூனித்தயாதி) முதற்பாட்டில் விவக்ஷிதமான விரோதி நிரஸநிலையையும் அப்புத சாரித்தரத்தையும் ஆஸ்ரித ஸூல பத்வத்தையும் ப்ரகாராரந்தரேண அதுஸந்திக்கிறுரென்று எவகதி.

அனலுகை-ஜ்வலிக்கையாய், அருளிச்செய்கிறார் (சேர்க்க வித்தயாதி). பேணன் - பேணதே - மதியாதே என்றும், அருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்தயாதி). ஈந்த என்னுதே, “கொண்ட” என்றதுக்குத் தாத்தாய் மருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கித்தயாதி). பெண்ணமக முந் - குத் ஒரு அச்சு சாரித்தரமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (பரம்பகாயித்தயாதி). .. (ங,

மு.—கல்லார்மதிள்குழ் கச்சிநகருள் நச்சிப் பாடகத்துள் எல்லாவுலகும் வணங்கவிறுந்த வம்மானிலங்கைக்கோன் வல்லாளாகம் வில்லால் முனிந்தவெந்தை விபீடணற்கு நல்லானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கல்லாலே கட்டப்பட்ட	அம்மான்	ஸர்வேஸ்வரனாய்,
மதிள்	ப்ரகாரங்கள் [ட	இலங்கை	லங்கைக்கு ராஜாவா
குழ்	குழந்த [ஸத்தை)	கோண்	ன ராவணனு
கச்சிநகருள்	காஞ்சீநகரத்தில் (வா		டைய
நச்சி	ஆசைப்பட்டு	வல்ஆள்	அதி பலிஷ்டமான
எல்லாஉலகு	ஸகல ப்ரானிகளும்	ஆகம்	சரீரத்தை
ம்		வில்லால்	ததுஸ்வரினாலே
வணங்க	ஆஸ்ரயிக்கும்படி	முனிந்த	கோபித்து அழித்த
பாடகத்துள்	(அங்கே) திருப்பாட	எந்தை	என் ஸ்வாமியாய்,
	கமென்னும் திவ்ய	விபீடணற்கு	ஸ்ரீ விபீஷணமுவான்
	தேசத்தில்		விஷயத்தில்
இருந்த	எழுந்தருளியிருக்கிற		

ககஅஅ பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, ரு-பா, குடையாவரை.

நல்லாணுடை பீதியாகிற நன்மை	நாமம்சொல்லில் நமோநாராயண
ய	மே. (ச)
யையுடையானவ	
னுடைய	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு (கல்லார் மதினித்யாதி) அரணுகப்போ
ரும்படியான மதினையுடைத்தான திருக்கச்சியை ஆசைப்பட்டுத்
திருப்பாடகத்திலே ஸர்வலோகமும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படி யிருக்
கிற ஸர்வேஸ்வரன்.

(இலங்கையித்யாதி) “இவ்வூர்க்கு நான் நியாமகனல்லேனே”
என்று துர்மானத்தையுடைய ராவணனுடைய வல்லாண்மையுடைய
சரீரத்தை வில்லாலே வேண்டோமென்ற என்னுபன். (விபீடணற்கு
நல்லான்) தமையன் பக்கல் தீவறம் மிக்கிருக்குமாபோலேயாய்த்து
இவன் பக்கல் காது மிக்கிருக்குப்படி முதலிகளெல்லாற்பக்கல் பண்
னும் பரிவை இவனொருவன் பக்கலிலும் பண்ணினவனுடையநாமம்
சொல்லில். (நமோநாராயணமே) வாசஸல்யத்துக்கும் வாசகமிதே.

அரு. — நாலாம்பாட்டு (கல்லாரித்யாதி) முதற்பாட்டில் சொன்ன
ஆஸ்ரீத ஸௌலப்பததை பங்க்யன்ச ரேண (पङ्कयन्स रेण) அருளிச்செய்து
கொண்டு, அங்குச்சொன்ன வித்ராதி நிரைநததை விசேஷித்தருளிச்செய்
கிறாரென்று ஸங்கதி.

ராகம் மிகநெருக்கும் ப்ரகாரமெக்கனெ யென்ன; (க) “ब्रह्मज्ञान-
மித்ரபாவே” என்ற ப்ரஸாதத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (மு
தலிகளித்யாதி). (க) “ब्रह्मज्ञान-மீத்ரபாவே” — தோஷோபதயபி தஸ்ய
ஸ்யாத” என்றது நிருநாமத்தில் தோற்றிலிதே அவனுடைய ராம மென்ன
லாவது; அதெங்கனெ யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்துக்கு
மித்யாதி). (ச)

மூ.—குடையாவரையால் நிரைமுன்காத்த பெருமான் மருவாத
விடைதானேமூம் வென்றான் தோவல்நின்றான் தென்னிலங்கை
அடையாவர்க்கர் வீயப்பொருது மேவி வெங்குற்றம்
நடையாவுண்ணக் கண்டான் நாமம் நமோநாராயணமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	முற்காலத்தில் [ட	நிரை	பசுக்கூட்டங்களை
குடையா	குடையாகக்கொண்	காத்த	ரசுவித்த
வரையால்	கோவர்த்தக மலையி	பெருமான்	ஸ்வாமியாய், [சேராத
	னல்	மருவாத	(ஒன்றோடொன்று)

(க) ரா-யு-கஅ-ந.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, ௫-பா, குடையாவரை. ௧௧௮௯

ஏழ்விடையும் ஏழு ருஷபங்களையும்	பொருது	(அவர்களோடு) யுத்த
வென்றான் (கொன்று) ஜயித்தவ		ம்பண்ணி,
னாய்,	வெம்சூற்றம்	க்ருரஸூபாவன
கோவல் (இப்போது) திருக்		ம்ருத்யுவானவன்
கோவலூரில்	மேவி	(பயப்படாமல்) பொ
நின்றான் எழுந்தருளி யிருக்கு		ருந்தியிருந்து
மவனாய்,	நடையா	இதுவேயாத்ரையாக
தென்னிலங் தெற்கேயுள்ளலங்கை	உண்ணக்க	(அவ்வரக்கரை) புஜிக்
கை யில்வலிப்பவராய்	ண்டான்	கும்படி ஸங்கல்பி
அடையா தன்னை ஆராயியாத		த்தவனுமானவனு
வர்களான		டைய
அரக்கர் ராக்ஷஸர்கள்		நாமம் நமோநாராயணமே. (௫)
வீய நசிக்கும்படி		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (குடையாவரை யித்யாதி) வரையைக் கொண்டு நிரையைக் காக்கிறான். மலையெடுத்தானாய் சுமையாயிருக்கையன்றிக்கே, வுர்ஷத்துக்கு ஒரு குடையெடுப்பாரோ பாதியாய்த்து. (பெருமான்) பசுக்களையும் இடையரையும்நோக்கி அவர்களுக்கு நிர்வாஹசனாய் நின்றநிலை. (மருவாத) அஸூராவேசத்தாலே ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத ம்ருத்யுஸத்ருசமான ருஷபங்களேழையு மழியச்செய்தான். (கோவலித்யாதி) அநொரு காலவிசேஷத்திலேயாய், பிற்பட்டோம்! என்னவேண்டாதபடி திருக்கோவலூரிலே வந்து ஸந்நிவிதிதனான்.

(தென்னிலங்கை) லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர் “ஒருவழியாலும் உன்னோடு பொருந்தோம்” என்ன; பின்னை, அவர்களை முடியும்படி பொருதானாய்த்து. (மேவிவெங்சூற்றம்) பண்டு ம்ருத்யு, ராக்ஷஸரைக் கிட்ட அஞ்சியாய்த்திருப்பது; இப்போது, பெருமான்தோளை அண்டைகொண்டு அத்தாலே பொருந்தி புஜியாநிற்ருமாய்த்து. (நடையா) இதுவே ஸ்வபரவ்யாம்படி பண்ணினவனுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (குடையித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஸாமர்த்த்யத்தையும் ஸௌலப்ப்யத்தையும் வேறொருபடியாலே அதுஸந்தியாநின்று கொண்டு, விரோதி நிரஸநத்தையே விடாமல் அதுஸந்திக்குரென்று ஸங்கதி.

கககக பெரியதிருமொழி, சு-ப, க0-தி, கூ-பா, கானவெண்கும்.

விடையென்னுதே “தான்” என்றதக்குத் தாற்பர்யம் (மருத்யுவித் யாதி).

அடையாதே யிருக்கிற அரக்கரென்றதக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வித்யாதி)... .. (இ)

மு.—கானவெண்கும் குரங்கும் முசுவும் படையாவடலரக்கர்
மானமழித்துநின்ற வென்றியம்மா நெனக்கென்றும்
தேனும் பாலு மமுதுமாய திருமால் திருநாமம்
நானும் சொன்னேன் நமருமுரையின் நமோநாராயணமே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலே வவியா நின்ற	எனக்கு	எனக்கு
எண்கும்	கரடிகளையும்	என்றும்	ஸர்வகாலமும்
குரங்கும்	குரங்குகளையும்	தேனும்	தேன்போலவும்
முசுவும்	கோ(ஸ்)லாங்கூல மெ ன்னும் குரங்கு களையும் [டு]	பாலும்	பால்போலவும்
படையா	ஸேனையாகக்கொண்	அமுதம்	அம்ருதம்போலவும்
அடல்	பலிஷ்ட்டரான	ஆய	போக்யபூதனுவனு மான
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய	திருமால்	ஸ்ரியஃபதியுடைய
மானம்	கர்வத்தை	திருநாமம்	திருநாமமான
அழித்துநின் ற	அழியச்செய்த	நமோநாரா யணம்	நமோநாராயண மென் பதை [நானும்
வென்றி	ஜயசீலனான	நானும்	விஷயாந்தர ஸக்தனான சொன்னேன் சொன்னேன்;
அம்மான்	ஸ்வாமியாய்,	நமரும்	நம்முடையவர்களும்
		உரையின்	சொல்லுங்கோள். (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கானவெண்கு மித்யாதி) இந்த்ராதி
தேவதைகள் முதுகிட்டுப் போமதொழிய எதிர்நிற்கமாட்டாதபடி.
பண்ணும் மிடுக்கையுடையனான ராவணனுடைய துர்மாதத்தைப்
போக்குமிடத்தில், இடக்கை வலக்கை வாசியறியாதே என்றும் காட்
டிலே வர்த்திக்குமதொழியப் பூசல்கண்டறியாத, எண்கும் = கறடி
யும், குரங்கையும், முசுவையும் ஸேனையாகக்கொண்டு, திக்பாலாதி
களை அழியச்செய்த மிடுக்கையுடைய ராவணனுடைய துர்மாதத்
தைப் போக்கின ஸர்வாதிகள்.

(எனக்கென்று மித்யாதி) எனக்கு ஸர்வவித போக்ய(ஃ)மு
மான ஸ்ரியஃபதியுடைய திருநாமத்தை. மிது(ஃ)நமான வேஷமே

பெரியதிருமொழி, சு+ப, சு-தி, சு-பா, கானவெண்கும். கககக

கன்னும் இவர்க்கு ரவிப்பது; (க) “ரமமாண வநே தாயி” என்னுமாபோலே. (நானும் சொன்னேன்) இதர விஷயங்களினுடைய பேரையே சொல்லிப்போந்த நானுமன்றோ சொன்னேன். +இனி நினு கண்டால் எல்லார்க்கும் சொல்லத் தட்டில்லையிறே; என்னோடு ஸம்பந்தமுடையாரெல்லாரும் இத்தையே சொல்லிப்போருங்கோள். (நமோநாராயணமே) நமக்கு வகுத்தக்கைச் சொல்லிப்போருங்கோள். ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் இந்நொழிய வேறொரு திருநாமமுண்டாக நினைத்திருப்பாரில்லை; உண்டாகில், ஆயிரம் என்று திரளச் சொல்லுமித்தனை; (உ) “பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடையன்” (நு) “கேசீசும ஸுபுசுநீ - தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்”, பல பசவுடையன் என்னுமாபோலே. ஸ்ருதி வேறொரு திருநாமமுண்டாகச் சொல்லுமன்றாய்த் து இவர்கள் வேறொரு திருநாமமுண்டாகச் சொல்லுவது. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தோடு காரணவாக்யங்களோடு வாசியற இத்தையிறே சொல்லுவது. இந்நொழிந்தவை ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளைப்போலே. இது ஜ்ஞாநாநந்தா(ஸ்) மலத்வாதிகளபோலே ஸ்வரூப நிருபகமாயிருக்கும். (சு)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. (கானயித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன விரோதி நிரஸந்தை ஸப்ரகாரமாக அதுஸந்திக்குரென்று ஸங்கதி.

“கானம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ராதித்யாதி).

யிதுநமான வேஷத்தை ரவித்தாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரமமாண இத்யாதி). இருவரும் அந்யோந்யம்கண்டு ஆநந்தித்தாப்போலே, இருவர் சேர்த்தியையும் கண்டு ஆநந்தித்தாரென்று கருத்து. இப்படி வருளிச்செய்ததுக்கு பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யாதி). “நமரும்” என்ற சு(ஸ்)காரம்- அறுத்த ஸமுச்சயமாக்கி, (எல்லாரும்) என்றது. “நாராயணமே” என்று இத்தை அவதா(ஸ்)ரணமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்யுறார் (ஆழ்வார்களித்யாதி). “மாதவன்” இத்யாதிகளைச் சொன்னதுண்டாயிருக்க, இல்லையென்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உண்டாகி லித்யாதி). அவற்றையும் பல விடங்களி லருளிச்செய்தாலும் அதெல்லா மொருதட்டும், இந்நொருதட்டும் சொன்னார்களென்று கருத்து. அப்படியிருக்கச் செய்தவிடமென்

+ (பா) இனி அதுகண்டால் எல்லார்க்கும் இடக்கவதிறே.

(க) ரா-பா- சு-நக.

(உ) தி-வாய்-சு-ந-க.

(நு) பா-ஸபா-நி-அ-கக.

ககககஉ பெரியதிருமொழி, சு-ப, கஉ-தி, எ-பா, நின்றவரையும்.

கே பென்ன (பேரித்யாதி); “பேராயிரம்” என்று சொல்லியிருக்கவும் உடனே “நாராயணன்” என்று விரும்பினிரிதே என்று கருத்து. *பேராயிரத்தாலே *பீடுடையருகைக்கு ப்ரமாணம் (தேவோநாமேத்யாதி). *நாமஸூத்ரவானுகையாலே தேவனென்றுகருத்து. அகிசய ஹேதுவானபடி எவ்வனெயென்ன (பலவித்யாதி). ஆழ்வார்களிப்படி விரும்புகைக்குக் காரணமென்னென்ன (ஸ்ருதியித்யாதி). ஸ்ருதிதானப்படி விரும்பிற்றே வென்ன (அந்தாயாமி யித்யாதி) ஸ்ருதியும் ஆழ்வார்களும் விரும்புகைக்கு இதுக்கு ஏற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதொழிந்தவையித்யாதி). (ஸ்)

பூ.—நின்ற வரையும் கிடந்த கடலும் திசையும் மிருகிலனும் ஒன்றுமொழியா வண்ணமெண்ணி நின்றவம்மாநார் குன்று குடையாவெடுத்த வடிகளுடைய திருநாமம் நன்றுகாண்மின் நொண்டிர்சொன்னேன் நமோநாராயணமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்ற	ஸ்தீதிரமாகநின்ற	அம்மாநார்	ஸர்வாதிகளும்,
வரையும்	பர்வதங்களும் [ந]	குன்று	மலையை
கிடந்த	ஒரேஇடத்தில் கிடக்கி	குடையா	குடையாக
கடலும்	ஸமுத்ரமும்	எடுத்த	உத்த (ஹி) த்துடைய
திசையும்	திக்குக்களும்	அடிகளுடைய	ஸ்வாமியுமானவனு
இரு நிலனும்	பரந்தபூமியும் (ஆரிய	திருநாமம்	நமோநாராயணம்,
ஒன்றும்	சிறிதேனும் [இவை]	தொண்டிர்	ஓ! பக்தஜநங்களே!
ஒழியாவண்	பாழாகாதபடி	நன்று	இனிதாக (உங்களுக்கு
ணம்	[மேலும்]		கு)
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து (மேன்	சொன்னேன்	உரைத்தேன்கிடிகு
நின்ற	(ஸ்ருஷ்டித்துக்கொண்ட) இருக்கிற	காண்மின்	கோள். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (நின்றவரை யித்யாதி) பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே பேராத்தேறிக்கிற குலபர்வதங்களையும், ஈஸ்வரஸங்கல்பத்தளவும் செல்ல கரையை அதுகர்மியாகே கிடந்தவிடத்திலே கிடக்கிறகடலும், பராபரவிபாகம் பண்ணுகைக் கிடாயிருக்கிற திக்குக்களும், பராணிகளுக்கு ஸஞ்சார யோக்யதை யுடைத்தாம்படி பாப்புடைத்தான பூமியும், இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் குறையவொண்ணாதென்று தன்ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை உண்டாக்கிக் கொடுக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்.

(குன்றுகுடையா வித்யாதி) வர்ஷத்தாலே நோவுபடுகிற பசுக்க

ளுக்கும் இடையர்க்கும் ஒரு நோவு வாராதபடி மலையைக் குடையா
கக்கொண்டு நோக்கின ஸ்வாமியுடைய திருநாமம். (நன்று காண்
மின்) காரணபூதனுவன் பேர் சொல்லுகை ப்ராப்தமிறே. ப்ராப்தம்
செய்யப் பார்த்திலிகோளாகில் இனியதுதான் வேணுமே, (தொண்
டர் சொன்னேன்) பகவத்விஷயத்தில் கைக்கர்ய ருசியுடையாரெல்
லார்க்கும் சொன்னேன். இது செய்யாதார் கேளாதாராமித்தனை.
(நமோநாராயணமே) ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலா மந்த்ரமபிருக்கிறது
மல்ல. (எ)

அரு. — ஏழாம்பாட்டு. (இன்ற வித்யாதி) முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துத
மான ஆபத்ரக்ஷண ஸாமர்த்த்யத்தைப் பின்னாட்டி யதுஸந்திக்குறி இவர்,
இதுக்கு ஹேதுத்வேக காரணத்வத்தையு மதுஸந்திக்குறென்று ஸங்கதி.

(பராபரவிபாகம் பண்ணுகை) என்றது - மேற்கே நிற்கிறவன் பர
னென்றும், கிழக்கே நிற்கிறவன் அபரனென்றும் பிரிக்கை யென்கை.

“நன்று” என்றது-இனியதென்றாய், அதுக்கு உபபத்தியுடனே கருத்
தருளிச்செய்கிறார் (காரணேத்யாதி) “தொண்டர்” என்று விசேஷிப்
பானென், எல்லார்க்கும் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்
கிறார் (இதித்யாதி). கைக்கர்ய ருசியில்லாவிடில் திருநாமத்தைத் தாம்
சொன்னாலும் கேளார்கள் என்று விசேஷித்தார் என்று கருத்து. (எ)

மூ.—கடுங்கால் மாரி கல்லேபொழிய அல்லேயெமக்கென்று
படுங்கால் நீயே சுரணென்றாயாஞ்ச வஞ்சாமுன்
நெடுங்கால்குன்றம் குடையொன்றேந்தி நிரையைச் சிரமத்தால்
நடுங்காவண்ணம் காத்தான் நாமம் நமோநாராயணமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடு	க்ரூரமான	சுரண்	(எங்களுக்கு) ரக்ஷ
கால்	காற்றோடுகூடிய	கன்	கன்
மாரி	மேகமானது	என்று	என்று சொல்லி
கல்	கல்லே	அஞ்ச	(அம்மறைக்கு) பயப்
பொழிய	வர்ஷிக்க,	பட,	பட,
எமக்கு	“நமக்கு (இது)	அஞ்சாமுன்	அந்த பயம்கார்யகர
அல்லே	காளராத்ரியே யாயி	மாவதற்கு முன்	மாவதற்கு முன்
	ருந்தது”	னமே	னமே
என்று	என்று [தில்]	நெடுங்கால்	பெரியனவாய் சுற்று
படுங்கால்	நெஞ்சில்பட்ட காலத்	முள்ள மலையோ	முள்ள மலையோ
ஆயர்	இடையர் (அப்பொ	டு கூடிய	டு கூடிய
	முது) [யே]		
நீயே	“ஸ்வரக்ஷகனான நீ	குன்றம்	கோவர்த்தக மலையை
	கரு		

கககசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க௦-தி, கூ-பா, பொங்கு,

ஒன்றுகுடை ஒரு (அபூர்வமான)	நடுங்காவண் நோவுபடாதபடி
குடையாக	ணம்
எந்தி தரித்து	காத்தான் ரக்ஷித்தவனுடைய
நிரையை பசுக்கூட்டங்களை	நாமம் நமோநாராயணமே. (அ)
சிரமத்தால் ஸ்ரமத்தினால்	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கடுங்கால் மாரியித்யாதி) வெட்டிய காற்றையுடைத்தான மாரியானது கல்லே வர்ஷிக்க. (அல்லே எமக்கு) “நமக்கு இது ப்ரளயத்தில் செல்லுகிற ராத்திரியானதே!” என்று அவர்கள் நெஞ்சிலே பட்டவளவிலே, “நாங்கள் எங்கள் கார்யத்துக்குக் கடவோமல்லோம், நீ எங்களுக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்” என்று இடையரஞ்சு; அந்த அச்சத்தினுடைய கார்யம் பலிப்பதுக்கு முன்னே, நெடியகாலையுடைத்தான மலையைத்தரித்து-பர்யந்தபர்வதங்களை யுடைத்தான மலையைத்தரித்து, பண்ணின் உபகாரமறியாத பசுக்களை ஸ்ரமத்தாலே நோவுபடாதபடியாக ரக்ஷித்தான். தான் அறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமிதே வேண்டுவது ரக்ஷிக்கைக்கு; ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தில் கண்ணழிவில்லையே. (அ)

அரு —எட்டாம்பாட்டு. (கடுங்காலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆபதர்ஷணமே பின்னாட்டிற் றென்று ஸங்கதி.

“படுங்கால்” என்றதுக்கு, நெஞ்சிலே என்று கூட்டி யருளிச்செய்கிறார் (நமக்கித்யாதி). கால்என்றது - காலத்திலென்றபடி. (க) “नमः शिवाय” - பாதாஃ ப்ரத்யந்தபர்வதாஃ” என்றத்தை உட்கொண்டு “கால்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (பர்யந்தேத்யாதி). அவர்களைச் சிரமத்தால் காத்தானென்ன வேண்டியிருக்க, “நிரையை” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). இத்தால் - அவர்கள் “சரண்” என்றத்தோடு, பசுக்கள் வெறுமனே யிருந்தத்தோடு வாசியற ரக்ஷித்தானென்கைக்காக இப்படி யருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து. இதுக்கு ஹேது வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபாவிதேத்யாதி). (அ)

மூ.—பொங்கு புணரிக்கடல் சூழாடை நிலமாமகள் மலர்மா மங்கை பிரமன் சிவனிந்திரன் வானவர் நாயகராய எங்களடிகளினையோர் தலைவருடைய திருநாமம் நங்கள்வினைகள் தவிர வுரைமின் நமோநாராயணமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொங்கு	கிளர்த்தியை யுடைய	கடல் சூழ்	ஸமுத்தரத்தினால் சூழ்ப்
புணரி	அலைகளை யுடைத்தான		பட்டவளாய்

(க) அமரகோ-உ-சஅ.

ஆடை	(அதையே) அரைதூ	நாயகராய	நிர்வாஹகனாய்,
	ல் மாலையாக உ	எங்கள்	எங்களுக்கு
	டையளான	அடிகள்	ஸ்வாமியாய்,
நிலமாமகள்	பூமிப்பிராட்டிக்கும்	இமையோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
மலர்	கமலப்பூமேல் வலிக்	தலைவருடை	ப்ரதாநனவனுமான
	கிற	ய	வனுடைய
மாமங்கை	பெரிய பிராட்டிக்கும்	திருநாமம்	நமோநாராயணம்,
பிரமன்	ப்ரஹ்மாவக்கும்	நங்கள்	நம்முடைய
சிவன்	ருத்ரனுக்கும்	வினைகள்	பாபங்கள்
இந்திரன்	இந்த்ரனுக்கும்	தவிர	தீரும்படியாக
வானவர்	(மற்றுமுள்ள) தேவர்	உரையின்	சொல்லுங்கோள். (க)
	களுக்கும்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்குபுணரி யித்யாதி) பலகா லும் இத்தை ஆதரியாநின்றிர், இதுக்கு அர்த்தமென்னென்ன; இன்ன தென்கிறார். கிளர்ந்ததிரையை யுடைத்தாயிருக்கிற கடலாலே சூழப் பட்ட மேகலையை யுடையளாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (மலர் மா மங்கை) தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டி யார். (பிரமனித்யாதி)ப்ரஹ்மா ருத்ரன் இந்த்ரன் துடக்கமான தேவர் களுக்கெல்லாம் நியாமகனாயுள்ளான்.

(எங்களுடையவடிகள்) (க) “அஸ்திஸ்யஸி - அஸ்மத்ஸ்வாமிந்” என்னுமாபோலே, (இமையோரித்யாதி). கீழே - ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிநிற்கையாலே, இமையோர் என்கிறவிடம் நித்யஸூரிகளாய், * அயர்வறுமமார்களதிபதியுடைய திருநாமம். ஆக, உபயவிபூதி யுத்தனென்றபடி. உபயவிபூதியோகத்தைச் சொல்லுகையிறே இதுக் கர்த்தம். ஆக, குறைவற்றரோடு குறைவற்றராக ப்ரமித்திருக்கிற ரோடு, குறைவாளரோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க நிர்வாஹகனா யிருக்கை. (நங்கள் வினைகள்) நீங்கள் அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணினபாபம் தீரும்படி சொல்லப் பாருங்கோள். எண்ணியிரத் துத் திருவாய்க்குலத்தாழ்வான், நஞ்ஜீயரை, “ப்ரபத்தியாகிந்து, புத்திபூர்வம் பண்ணினபாபத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்றோ? ப்ரா மாதிகத்துக்கேயோ?” என்ன; “அதினுடைய ப்ரபாவத்தைப்பார் த்தால் புத்திபூர்வத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்று, ஜ்ஞாநம் நடை யாடினவிடத்தில் அநுநாபமின்றிக்கேயிராதிதே, ஆகையாலே இவன்

கககக் பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, வாவித்தடம்.

பக்கல் ப்ராமாதிகமல்லது கூடாது, பூர்வாக(ஃ)த்தைப் போக்குகிற இது புத்திபூர்வத்துக்குப் பரிஹாரமாகாது என்னவொண்ணாதே அதில் புத்தி பூர்வமொழிய இல்லாமையாலே.” (நமோநாராயணமே) வினையைப் பண்ணுவதானாலும் சொல்லவடுப்பது இது. ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) “வினைகள்” என்று ஸாமான்யமாயிருக்க, அநாதிபுத்தி பூர்வகங்களென்று ஒதுக்குவா னென்னென்ன; ஸம்வாதமுகேந, முன்பெல்லாம் புத்தி பூர்வகங்களும் பின்பெல்லாம் ப்ராமாதிகங்களொழியக் கிடையாதே யென்றருளிச்செய்கிறார்(எண்ணியிரத் தித்யாதி); ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கு புத்தி பூர்வத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லை, ப்ரஸக்தமானாலும் அர்த்தாத் பூர்வ ப்ரபதநஸ்மரணம் வாராதிராது, வந்தால் அது தீயின்று ப்ராமாதிகமாயே விடும்; ஆகையாலே, ப்ராமாதிகங்கள் அஸ்ஸிஷ்டங்களாய்ப் போகையாலே, “வினைகள் தவிர” என்னும்போது - அநாதி புத்தி பூர்வகங்களைச் சொல்லுமென்றதாய்த்து. இப்போதும் புத்தி பூர்வகத்தைப் போக்குமென்றதக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிவித்யாதி). (அதில்) பூர்வாக(ஃ)த்தில். (கூ)

மு.—வாவித்தடம் சூழ் மணிமுத்தாற்று நறையூர் நெடுமாலே
நாவில்பாவி நெஞ்சில்கொண்டு நம்பிநாமத்தைக்
காவித்தடங்கண் மடவார்கேள்வன் கலியனொலிமாலே
மேவிச்சொல்ல வல்லார்பாவம் நில்லா வியுமே. (கூ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாவி	குளங்களினாலும்	கண்	நெத்தங்களை யுடைய
தடம்	பொய்கைகளினாலும்	ரான	
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுக்கு [நுந்த
மணி	ரத்தங்களை யும்	கேள்வன்	(முன்பு) நாயகராய்
முந்து	முத்துக்களையுமுடைய	கலியன்	ஆழ்வார், [னுடைய
ஆற்று	திருக்காவேரியை யு	நம்பி,	திருநறையூர் நம்பியி
	டையதான	நாமத்தை	திருநாமத்தை
நறையூர்	திருநறையூரி லெழுந்	நாவில்	நாவிலுல்
	தருளியிருக்கிற	பரவி	ஸ்துதித்தும்
நெடுமாலே	ஸ்ரீவாதிகள் விஷய	நெஞ்சில்	மநஸ்ஸினால்
	மரக,	கொண்டு	அருஸந்தித்தும்
காவி	கருநெய்தல்பேரன்	ஒளி	அருளிச்செய்த
தடம்	விசாலமான	மாலே	தமிழ்த் தொடையா
			ன இப்பத்துப் பா
			சுரங்களை யும்

பெரியதிருமொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, வாவித்தடம். சுகுகள

மேவி	(இதிலே) பொருந்தி	பாவம்	பாபமானது
	யிருந்து (அபிநி	நில்லா	நிலைநில்லாது;
	வேசத்துடன்)	வீயும்	உருமாய்ந்துவிடும்.
சொல்லவல்	சொல்ல வல்லவர்க		
லார்	ளுடைய		(க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வாவித்தடம் சூழியாதி) பொய்கைகளையும் அளவுபட்ட நீர்நிலங்களையு முடைத்தாயிருந்துள்ள திருநறையூரிலே வந்துநிற்கிற ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஸ்வரனை. நம்பியுடைய திருநாமத்தை நாவாலேபரவி நெஞ்சாலேஅதுஸந்தித்து. (காவியித்யாதி) முன்பு எனக்கு ஏற்றமாக நினைத்திருப்பது இது; இப்போது எனக்குப்பிறந்த செவ்வியும் கண்டிகோளே. இப்போது மனோவாக்மாயங்கள் மூன்றுக்கும் இதுவே விஷயமானபடி கண்டிகோளே. (மேவிச் சொல்ல வல்லார்) இதிலே பொருந்தி இத்தைச்சொல்ல வல்லவர்களுடைய பாபம் இவர்கள் பக்கல் நில்லா. இவர்களைவிட்டுப் போய், பின்னையும்தான் நிற்கையன்றிக்கே நசிக்கும். (க)“ஹிஸ்து: ஸுஃ ஸுஃ” - த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” என்கைக்கு முதலில்லை. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு. — பத்தாம்பாட்டு. (வாவித்த்யாதி) (எனக்கேற்றம்) அவர்களுக்கு நாயகனென்கை. (செவ்வி) பகவததுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை. கண்டிகோளே என்கையாலே - காயிகம். (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஆறும்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆறும்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம் பத்து முதல் திருமொழி
கறவாப்ரவேசம்.

வ்யா.—(கறவாவித்யாதி). கீழே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம்பிறக்கையாலே
கைங்கர்யலாபததுக்குக் கூப்பிட்டார்; நீரிங்கனேகிடந்து படுகிற
தென், உமக்கு எல்லாம் பெறுகைக்கு உறுப்பாகவன்றோ நாமிவ்வோ
விடங்களிலே நிற்கிறதென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையைக்
காட்ட, இவரும் எல்லாம் பெற்றாராய், க்ருதார்த்தராகிரார்.

அரு —கறவாமட நாகுனப்ரவேசம்.—(கீழே) எனறது- (க)*பெடையடாததவிலும் - *(உ) கிடந்தமப்பியிலும், என்றபடி. (கூப்பிட்டார்) என்றது - இத்திருமொழியில் முதலிரண்டு பாட்டால் கூப்பிட்டாரென்கை. (உகந்தருளின நிலங்களிலே) என்றதுக்கு முன்னே, மூன்றும்பாட்டிலே என்று கூட்டுவது ஆகக் கீழிரண்டு திருமொழிகளிலும், திருமந்த்ரத்தை யதுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே சரணம் புகருகையாலே, கைங்கர்ய ப்ராரத்தரை தலையெடுத்து, கூப்பிட்ட கூப்பீடுக்கு ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமா ஹிதராகிரூரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து.

மூ.—கறவாமடநாகு தன் கன்றுள்ளினுபபோல்
மறவாதடியேனுன்னையே யழைக்கின்றேன்
நறவார்பொழில்கூழ் நறையூர்நின்றறம்பி
பிறவாமையெனைபபணி யெநதைபிரானே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறவா	பால்கறக்கப்பெருத	நறவுஆர்	தேனமிக்கிருந்துள்ள
மடம்	ப(ஞ்)வ்யமான	பொழில்கூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்த
நாகு	பசுவை [னது	நறையூர்	திருநறையூரில்
தன்கன்று	தன்னுடைய கன்று	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
உள்ளினுப	நினைக்குமாபோலே	நம்பி	கல்யாணகுண பூர்
போல்	[நரன்		ணனே!
அடியேன்	உனக்கு சேஷபூதன	எந்தை	எனக்குப் பிதாவாய்
மறவாது	விஸ்மயநிதியில்லாமல்	பிரானே	உபகாரகனுவனே!
உன்னையே	ஸ்வாமியான உன்னையே எப்போதும்	எனை	என்னை
	(சொல்லி)	பிறவாமை	(இனிஸம்ஸாரத்தில்)
அழைக்கின்றேன்	கூப்பிட்டாநின்றேன்;	பணி	பிறவாதபடி
			செய்தருளவேணும்.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, க-தி, சு-பா, கறவாமடநாகு, கககக

அவ.—அதுபல விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைக் கழித்
தருள வேணுமென்கிறார். ... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கறவாவித்யாதி) கறக்கப்பெறாத நாகினு
டைய கன்று தன்தாயை நினைக்குமாபோலே, கறவாமடநாகானது,
தன்கன்றையுள்ளினுப்போலே, என்று சொல்லநினைத்து, அர்த்தத்து
க்குச் சேராமையாலே மிடிபட்டார் பிள்ளையமுதனார்; அதுதான் -
அபகூதர்மமாமிறே; ஆகையாலே, பட்டாருளிச்செய்யும்படி - கற
வாமடநாகை, தன்கன்றுள்ளினுப்போலே என்று, கறக்கப்பெறுமை
யாலே, முலைக்கடுப்பால் வந்த நோவுண்டிறே அதுக்கு; அத்தாலே,
அவனுடைய ஆற்றாமையெல்லாம் தோற்றுமிறே. (தன்கன்றுள்ளி
னாற்போல்) என்கையாலே, முலையுண்ணப் பெறுமையால் வந்த நாக்
கொட்டுதல் தோற்றுமிறே; அத்தாலே, இத்தலையிலாற்றாமையெல்
லாம் தோற்றுமிறே. கறக்கப்பெறாத நாகினுடைய கன்று, தன்தாயை
நினைக்குமாபோலே. (மறவாது) மறக்கைக்கு ஸம்பாவநையுள்ள ஸம்
ஸாரத்தே யிருந்தே மறவாதே அநர்யார்ஹுனான நான், ஸ்வாமியான
உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றேன்.

(நறவாரித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்
பட்ட நறையூரிலே வந்துநிற்கிற கல்யாணகுண பூர்ணனானவனே!
(பிறவாமை) பிறக்கை மறப்போடே வ்யாப்தாமாயத் திருப்பது.
அந்த மறப்பு வருகைக்கிடான பிறப்பு பிறவாமையை நான் பெறும்
படி பண்ணி யருளவேணும். (எந்தைபிரானே) கடவ நீயே என்னு
டைய விரோதியைப் போக்காவிட்டால், வேறுசிலர் கடவாருண்டோ?

நீயே நினைத்துக் கார்யம் செய்யில் உளேனாய், இல்லையாகில் இல்லை
யாம்படி அநர்ய கதியாயிருக்கிற நான், ஸ்வாமியான உன்னையே
நினைத்துக் கூப்பிடாநின்றேன். என்னுடைய விரோதியை நீயே
போக்காவிட்டால், வேறுசிலர் போக்குவாருண்டோ? ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (அதுபவேத்
யாதி).

சப்தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (கறக்கவித்யாதி). (தாயை) என்
றது - அர்த்தவித்தார்த்தம். யதாஸ்ருதத்தில் விரோதத்தைக் காட்டிக்
கொண்டு, உத்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கறவா வித்யாதி வா
க்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (அபகூதர்மம்) என்றது - ஆழ்வாருக்கு மெம்

கஉ௦௦ பெரியதிருமொழி, எ-ப, க-தி, உ-பா, வற்ற முதுநீர்.

பெருமானுக்கும் தாயாகையும் சன்றாகையும் கூடாதென்கை. இரண்டு தலைக்கும் ஆற்றமை வேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறுப்பாக, “கறவா” என்றும், “தன்” என்றும் விசேஷித்தா ரென்றருளிச்செய்கிறார் (கறக்க வித்யாதி வாச்ய சதுஷ்டயத்தாலே). “மறவாது” என்றதுக்கு நினைத்துக் கொண்டே என்று சப்தார்த்தம் ஸ்ப்புரிக்கும்படி, கீழ்ச்சொன்ன சப்தார்த்தத்தன்னை மீளவு மருளிச்செய்து அந்வயிக்கிறார் (கறக்கப் பெறுதவித்யாதி). நினைத்துக்கொண்டே என்று சொல்லவொண்ணாதோ? “மறவாது” என்றதுக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறக்கைக்கித்யாதி).

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நீயே வித்யாதி). (உ)

மூ.—வற்ற முது நீரொடு மால்வரையேமும்
துற்றுக முன் துற்றிய தொல்புகழோனே
அற்றே னடியேனுன்னையே யழைக்கின்றேன்
பெற்றே னருள் தந்திடு மெந்தை பிரானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வற்ற	வடியாத	அற்றேன்	உனக்கே அந்நயார்
முதுநீரொடு	ஸமுத்ரத்தோடுகூட		ஹனுய்த் தீர்ந்த,
மால்	பெரிய [னையும்]	அடிபேன்	உன்னையே அழைக்கின்
வரைமும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க		றேன்,
முன்	முன்னே	பெற்றேன்	இப்பெரும்பேற்றை
துற்றுக	ஒருபடியாக		லபித்தேன்,
துற்றிய	(வாரி) விழுங்கின	அருள்	(தேவரீருடைய) க்ரு
தொல்	அநாதியான [னே]		பையை
புகழோனே	கீர்த்தியை யுடையவ	தந்திடும்	(என்விஷயத்தில்) ப
	எந்தைபிரானே!		ண்ணியருள வே
			ணும். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வற்றமுது நீரித்யாதி) இதுதான் மிகையன்றோ, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை நீ எடுத்தது ஆர்குப்பிட. நீ யறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமன்றோ வேண்டிவது உனக்கு ரக்ஷி கைக்கு. ப்ரளயங்கொண்ட பூமி ஆழ்ந்த வித்தனையல்லது, “என்னை எடுக்கவேணும்” என்றதோ? (வற்றமுதுநீர்)வற்றுக ஜலத்தையுடைத் தான ஸமுத்ரஜலத்தோடே கூட குலபர்வதங்களேழையும், அதுக்கா ஸ்ராயமான பூமியையும், ஓவதாந (அவதாந)மாக அமுதுசெய்து, இப்

படி பழையதாக நீ ஆர்ஜித்தருணங்களை, நான் கூப்பிட்டு அரைக்கணம் தாழ்த்து இழக்கவிடே புகுகறாய்.

ப்ரளயத்தி லகப்பட்ட பூமியிற் சாட்டில், லிவர்க்குண்டான வாசி - அவன் பக்கலிலே வ்யவஸிதனாகையும், வ்யவஸிதையுள்ள கையும், அநர்யகதிகளாகக் கூப்பிடுகையும். (பெற்றேன்) ஆபந்நனான போதாக என்னுடைய சக்ஷணத்தாக்கு, நான் நாலடி யிட்டதென்றோடு உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடுகையாகிற இப்பேறுபெற்றேன். (அருந்தந்திடும்) இனி உன்னுடைய அருளுக்குத் தண்ணீர் த்துரும்பில் லேயிடுறே. நாம் எல்லாம் செய்வோமாக விருக்கச்செய்தே, நீ ஒட்டு கிறிலே யென்னவேண்டாவே. நான் கைவாய்கினைன். அருந்தந்திடு எனக்கு என் குலநாதனே! (உ)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு (வற்றுவிய்யாதி) ஸங்கதியைக்காட்டி யருளுரை (இதுதானிய்யாதி) வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே. (இதுதான்) கீழில் பாட்டில் கூப்பிடுகைதான். “அரு” என்ற ச(ரு)காரார்த்தம் (பூமியையும்) என்றது. “தந்து” என்றதினர்த்தம்- (அவதாரம்), (அவதாரமாக)- ஒருபடியாக வென்றபடி.

இப்படி அவனுக்குத் தம்முடைய கூப்பீடு மிகையென்றிருந்தாராடில், மீளவும் “உன்னையே யழைக்கின்றேன்” என்கிற தென்னென்ன; அநளிச் செய்கிற (ப்ரளயத்திலிய்யாதி) வாசிதானென்னென்ன (அவஸித்யாதி). “அறேன்” என்றதினர்த்தம் (வ்யவஸிதனாகையும்) என்றது. ததேகோ பாயத்வாத்யவஸாயத்தை யுடையனாகையு மென்றபடி அத்தப்பாற்றாத மான இப்படித்துக்குத் தீர்த்தபர்ய மருளிச்செய்கிறா (ஆபந்நனான வித்யாதி). “பெற்றேன்” என்றத்தை - ஸாதக மாகக் கொள்ளக் கூடுமோவென்ன; அருளுரை (இனியிய்யாதி). விவரணம் நாமிய்யாதி. (உ)

பு — தாரேன் பிறர்க்குன் னருளொன்னிடை வைத்தாய்

ஆரேனதுவே பருகிக் களிப்பினதேன்

காரேய் கடலே மலையே திருக்கொட்டி

ஊரே உகந்தாயை உகாடுகையேயேனே.

(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உன் அருள்	உன்னுடைய க்ருபையைய	அடியேன்	அடியேனிடத்திலுள்ளே
என்னிடை	என் விஷயத்தில்	உகந்து	பீர்திபண்ணி (அகிண)
வைத்தாய்	பண்ணியருளினாய்,	கார்வய்	மேகங்கள் படித்திருக்கிற
பிறாக்கு	அயலார்க்கு	கடலே	திருப்பாற்கடலையும்
தாரேன்	(அவ்வருளைக்) கொடுக்கமாட்டேன்,	மலையே	திருமலையையும்

திருக்கோட்	திருக்கோட்டி யூரை	பருகி	அதுபவித்து
யூயூரே	யுமே	ஆரேன்	தருப்தி யடையாதவ
உகந்தாய்	(வாஸார் த்தமாக) பீர்		னய்க்கொண்டு,
	கிபண்ணி யருளி	களிக்கின்றே	(அவ்வருளையேபருகி)
	னய்;	ன்	ஸந்தோஷியாநின்
அதையே	அந்த அருளையே		றேன். (ங)

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (தாரேன் பிறர்க்கித்யாதி) வே
றொருவர்க்குக் கொடேன். தேவருடைய ப்ரஸாதத்தை வேறொரு
வர்க்கு விட்டுக்கொடேன். இவர்கொடாதே யொழிகையாவது என்
னென்றால்,† விஷயஸ-ஸகமான உக்தியிருக்கிறபடி. உன்னுடைய
கண்ணழிவற்ற க்ருபையை என்பக்கலிலே வைத்தாய். (ஆரேனது
வே பருகி) உன்னுடைய க்ருபையை புஜித்து பர்யாப்தனா யிருக்கை
யன்றிக்கே,மேன்மேலென அபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு உன்னுடைய
க்ருபையை புஜித்து அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே ஸ்ருக்கி யமாத்ரி
கள் தலையிலே அடியிட்டுத் திரியும்படி யானேன்.

(காரேயித்யாதி) என்னை உகந்துவந்த உன்னை, நானுகந்து. மே
கங்களாலே நெருங்கியிருந்துள்ள. (கடலே மலையே திருக்கோட்டி.
யூரே யுகந்தாயை) ஸௌபரி, பலவடிவுகொண்டாப்போலே அநேகம்
வடிவுகொண்டு, அவ்வோஷிடங்கள்தோறும் இனி இதுக்கு அவ்வரு
கில்லே என்னும்படி வர்த்தியாநின்றான்.... ... (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தாரேனித்யாதி) “அருள் தந்திடும்” என்ன
வே திருப்பாற்கடலுள் கிடந்ததும், திருமலையில் நின்றதும், திருக்கோட்டி.
யூரில் வந்ததும் உமத்தாக வன்றோவென்ன; அத்தால்வந்தஹர்ஷத்தாலே
களித்து, இனி எமக்கொழிய பிழர்க்கிந்தவருளைக் கொடேனென்று ஹரு
ஷ்டராகிதூர் என்று ஸங்கதி.

ப்ரயோஜநாத்ரபரமும் வந்து வணங்கும்படியான ஸர்வ ஸௌஹார்
தத்தாலே எங்குமிருக்க, இவர் கொடாதொழிகை யாவதென் என்னும்
ப்ரஸ்ஸந்தை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிதூர் (இவரித்யாதி). (விஷயஸ-ஸ-
சகமான) என்றது - நானே விஷயமுன்னருளுக்கு; வேறு விஷயம் கிடை
யாதென்னு மர்த்தத்தைச் சொன்னவென்கை. “அதுவே பருகி ஆரேன்”
என்றும், “அதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன்” என்றும் உபயத்ர அர்வயித்
தருளிச்செய்கிதூர் (உன்னுடையவித்யாதி).

“உகந்து, உகந்தாயை” என்று, அடியேனுக்கு உகந்து வர்த்திக்கிரு

† (பா) ஹர்ஷஸ-ஸகமான.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, க-தி, ச-பா, புள்வாய்பிளந்த. ௧௦௨௩.

யென்று அந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னை யித்யாதி). “கடலே” “மலையே” “ஊரே” என்ற அவதா(டா)ரணங்களுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரி இத்யாதி). (௧)

மூ — புள்வாய்பிளந்த புனிதா வென்றழைக்க
உள்ளே நின்றென்னுள்ளம் குளிருமொருவா
கள்வா கடல்மல்லேக் கிடந்த கரும்பே
வள்ளாலுன்னை யெங்ஙனம் நான் மறக்கேனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள் வாய்	பகடியாகிப் ப(2)கா ஸூரனுடைய வா யை	கள்வா	அறியவொண்ணாத (ஸ் வபாவத்தைபுடை ய)வடுவே!
பிளந்த	கிழித்துப்பொகட்ட	கடல்மல்லே	திருக்கடல் மல்லையில
புனிதா	பரிசுத்தனே!	கிடந்த	பள்ளிகொண்டிருக் கிற
என்று அழை க்க	என்று (நான்) கூப்பி டாநிற்க,	கரும்பே	போக்யபூதனே!
உள்ளேயின்	என் ஹ்ருதயத்திலே	வள்ளால்	உதாரான
று	யிருந்து	உன்னை	உன்னை
என்உள்ளம்	என்மனஸ்ஸு	நான்	நான்
குளிரும்	குளிரும்(தாபமாலும்) படியா யிருக்கிற	எங்ஙனம்	எந்த உபாயத்தினால்
ஒருவா	அத்விதீயனே!	மறக்கேனே	மறக்க சக்தனாகிறே ன்? (ஒருநாளும் மறவேன்). (சு)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (புள்வாய்பிளந்த) பகாஸூரனுடைய
வாயைக் கிழித்து, ஆஸ்ரிதவிரோதியை, ஆளிட்டி அந்திதொழாதே,
தானே கைதொட்டுப் போக்கினுனென்னும் சுத்தியை யுடையனாயி
ருக்கிறபடி. (புள்வாய்பிளந்த புனிதா) என்றய்த்து இவர் கூப்பிட்ட
து. பிள்ளை அவன் செய்ததென்னென்னில்; (உள்ளேயின்று) புறப்
பட்டுவந்து தோற்ற இவர்க்குப் பற்றுகென்று பார்த்து, ஹ்ருதயத்
திலேயின்று, கமர் பிளந்திடமெங்கும் வவ்வலிம்படி பண்ணினு
னாய்த்து.

(கள்வா) ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் இவன் செய்யுமவை பரிச்சேதிக்
கப் போகாதாய்த்து. (கடல்மல்லேக்கிடந்த கரும்பே) திருக்கடல்
மல்லையிலே வந்து சாய்ந்தருளின பரமரவிகளே! “கரும்பே” என்
கிறது = கைதொட்டு நெருக்குதலால் வரும் செவ்வியழிகை யின்றிக்

கே யிருக்கை. (வள்ளால்) (க) “சேயுழை அஞ் விகுணதே சனாஹ்நீ -
தஸ்யாஷ ஆத்பா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்கிறபடியே, தன்
னுடைய வடிவழகை முற்றாட்டாக ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினபடி.
(உன்னை எவ்வளம் நான்மறக்கேனே) மஹோபகாரகனாயிருக்கிற உன்
னை, உன்னாலே உபகாரம் கொண்டிருக்கிற நான், எத்தைசசொல்லி
மறப்பது. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு (பள்ளியாயாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-உகப்புதலை மண்
டையிட்டபடி சொல்லிற்று; அது செகுட்டி மறக்கத்தேட, மறவாத
படி உள்ளே புதுந்து வயிக்கையாலே மறக்க விரகிலலை என்றோர் என்று
ஸங்கதி.

மேது ச்சுவதாரிகை (புன்வாயித்யாதி) (பறப்பட்டு) புறம்பே யிருந்து
என்றபடி.

(ரஷிகன்) என்றது - ரஸி அஸ்யாஸ் தீதி என்கிற மதுப்பின்
மேலே க(சு)ப்ரத்யயமாய் ரஸவானென்றபடி. பாலே என்னுதே, “கரும்
பே” என்றுக்குடி சாடபர்ய மருளிசெய்யினா (கரும்பித்யாதி). கைபட்
டால் திரிபுகேபோமே பாலாசென்று காத்து.... .. (ச)

மூ.—வில்லேர், பதம் வெல் நெடுமகண்ணியும் நீயும்

கல்லார் கடுங்காளம் திரிந்த கவிநே

நல்லாய் நரநாரணனே யெங்களநம்பி

சொல்லாயுன்னை யான்வணங்கித் தொழுமாதே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கடிகள் நிறைந்ததாய்	திரிந்த	ஸஞ்சரித்த
கடும்	(துஷ்ட ம்ருகங்களி னல்) அதிகஞ்ஞரமா யிருக்கிற	களிறே	மத்தகஜமே!
கானம்	காட்டிலே,	நல்லாய்	ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமா கிற நன்மையுடை யவனே!
வில்லர்	தனுஸீஸாடொத்த	நரநாரணனே	(ப்ரஜைகளுக்காக)
துதல்	நெற்றியையும்		நரநாராயணவதா ரம் பண்ணினவ னே!
வேல்	வேல்பான்றதாய்		
நெடு	நீண்டிருக்கிற		
கண்ணியும்	கண் களை யுழுடைய ளானபிராட்டியும்	எங்கள்	எங்களுடைய குறை (திருப்படியான)
நீயும்	அவளுக்கு வல்லபனா ன நீயுமாக	நம்பி	பூர்ணனே! [ன்னை உன்னை
		உன்னை	ஸாவஸ்யாமியான உ

யான்	சேஷபூதனான் நான்	தொழும்புறு ஆய்ரயிக்கும் ப்ரகா
வணங்கி	திருவடிகளிலே விழுந்து	ரத்தை சொல்லாய் அருளிச்செய்ய வேணும். (ரு)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லேர்துதலித்யாதி) வில்லோடொத்த துதலையும், வேலோடொத்த சண்களையுடையளுமாய், உனக்குங்கூட ஆகர்ஷகமான ஸௌகுமார்யத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியாரும், அவன்தானும் கூடத் துணுக்குத் துணுக்கென்னும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடைய நீயும், துஷ்டஸத்வ ப்ரகரமாய், ஸஞ்சாரயோக்யதையில்லாத காட்டிலே, ஒருகனித்த ஆனை, பிடியோடேகூட ஸ்வைரமாக ஸஞ்சரிக்குப்போலே, (க) * ஆள்பார்த்துழிதருவானாய்க்கொண்டு திரிந்தவன்.

(கல்லாய்) ப்ரஜைகள் விஷயத்தில், அவர்கள் தங்களில் காட்டிலும் வத்ஸலனாயிருக்கும்வனே! (ந்ரநாணனே) ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்காகக் குடிநீர் குடிக்கும் தாயைப்போலே, இவர்களுக்காகத் தபஸ்ஸுபண்ணுமவனே! (எங்கள் நம்பி) குறையாளரான எங்கள் குறையை நிர்வாபுகைக்கிடான பௌஷ்கல்யத்தை யுடையவனே! (சொல்லாய்) “உன்னுடைய கைக்கர்யத்துக்கு விரோதிகளை நானே போக்கித்தருகிறேன், அஞ்சாதே கொள்,” என்று (உ) “ஸூக்சு- மாசுசு” என்றுப்போலே ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும். (ரு) “ஸூக்சு-தீர்த்து- ஸூக்சு-தீர்த்து-ஸூக்சு-தீர்த்து” அபயம் ததாமி” என்றுப்போலே யிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் மறக்கவிரசில்லாத படி அதுபவித்தபடி யருளிச்செய்தார்; அவ்வதுபவ ஜகிதப்ரீதியால் கைக்கர்யம் பண்ணும் விரகை எக்கனருளிச் செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிற ரிக்கென்று ஸங்கதி.

“கடும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (துஷ்ட ஸத்வப்ரகரமாய்) என்றது. “கல்லாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸஞ்சாரேத்யாதி).

(அவர்கள் தங்களில் காட்டில்) ப்ரஜைகளுடைய மாதாபிதாக்களைக் காட்டில் என்றபடி. (தபஸ்ஸாவது) சிஷ்யாசார்யக்ரம மதுஷ்ட்டிக்கை.

மூ.—பனியேய் பரங்குன்றின் பவளத்திரளே

முனியே திருமுழிக்களத்து விளக்கே

(க) ச-திரு-சு௦. (உ) கீ-கஅ-சுசு. (ரு) ரா-பு-கஅ-ருங்.

† (பா) போக்குகைக்கிடான.

இனியாய தொண்டரோம் பருகின்னமுதாய

கனியே உன்னைக்கண்டு கொண்டியந்தொழிந்தேனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பனியேய்	பனியினால் ப்ரகரமாய்	விளக்கே	ஸ்வயம்ப்ரகாசனே!
பரம்	ஸ்ரேஷ்ட்டமாயிருந்	இனியாய	போக்யபூதனே!
	துள்ள	தொண்ட	அடிமைபூண்ட நாங்
குன்றின்	ஹிமவத் பர்வதத்திலு	ரோம்	கள்
	ள்ள திருப்பிரிதியி	பருகு	பாநம் பண்ணுகைக்கு
	லெழுந்தருளியி		யோக்யமாய்
	ருக்கிற	இன் அமுதா	மதரமான அம்ருதம்
பவளம் திர	பவளக்கொடியின் தி	ய	போன்றவனே!
ளே	ரள்போல் ஸூந்த	கனியே	பழுத்த பழம்போன்
	ரனுவனே!		றவனே, [னே
முனியே	(ஆஸ்ரிதருடைய ஹி	உன்னை	இப்படிப்பட்ட உன்
	தத்தைச்) சிந்திக்கு	கண்டுகொண்	ஸாக்ஷாத்தகரித்து
	மவனே!	டு	
திருமூழிக்கள திருமூழிக்கள மென்	ஹம் திவ்யதேசத்	உய்ந்துஒழிந்	உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றே
த்து	தி லெழுந்தருளியி	தேன்	ன். (சு)
	ருக்கிற		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பனியேய்பரங்குன்றித்யாதி) பனி மிக் கிருந்துள்ள ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலே, ஸர்வைஸ்ஸப்ருஹணீய னாயக்கொண்டு ஸந்நிஹிதனுவனே! (முனியே) இச்சேதநர் அநி யாதிருக்கச் செய்தே எப்போதுமொக்க இவர்களுக்கு ஹிதத்தை அநு ஸந்திக்குமவனே; (திருமூழிக்களத்து விளக்கே) திருமூழிக்களத்தி லே வந்து உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு நீயே ப்ரகாசக னாயக்கொண்டு நிற்கிறவனே!

(இனியாய்) இனிமைக்கு ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுகையன்றிக்கே, இனிமை தானாயிருக்கை. (தொண்டரோம்பருகு) என்று, தேவர்கள் பருகும் அம்ருதம்போலன்றிக்கே, கைங்கர்ய ருசியுடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பருகும் அம்ருதமாய், அப்போதே எடுத்து துகர லாம்படி கனிபோலே யிருக்கிறவனே! (உன்னைக் கண்டுகொண்டு) காணப்பெறாமையாலே (க) “அஸந்நேவ” அஸந்நேவ” என்கிறபடியே உருமாய்ந்த நான் கண்டு உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேன். (சு)

அந்.—ஆறும்பாட்டு. (பனியித்யாதி) “சொல்லாய்” என்னுந்நீர், வடதிசைக்கு † அளவான திருப்பிரிதி துடக்கமாகவந்து நிற்க, (க) “ஸ்ரீரக்ஷ” ஐஸ்ஸிஸி - ஸ்ரீரங்காக்ர இதஸ்ஸிதி” என்னுமாபோலே பலவிடங்களி லிருப்பது அடிமைகொள்ளவே யன்றோவென்ன; அப்படியா மென்று சொல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்று ஸங்கதி.

† பனியென்று சொல்லும்படியாய், ஸ்ரேஷ்ட்டமான பர்வதமென்றந ளிச்செய்கிறார் (பனியித்யாதி). (சேதநர்) என்மவநந்தரம் “ஹிதத்தை” என்று சேஷம். (ஈ)

மூ.—கதியேலில்லை நின்னருளல்ல தெனக்கு

நிதியே திருநீர்மலை நித்திலத்தொத்தே

பதியே பரவித்தொழும் தொண்டர் தமக்குக்

கதியே உன்னைக்கண்டு கொண்டியந்தொழிந்தேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்அருள்	அ உன்னுடைய க்ருபை	தொத்தே	மலைபோன்றவனே!
ல்லது	யொழிய	பதியே	(ஆஸ்ரிதர்க்கு) இருப்
எனக்கு	எனக்கு		பிடமானவனே!
கதியேல்	(வேறு) உபாயமோ	பரவி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
	வென்றால்	தொழும்	ஆஸ்ரயியாகின்ற
இல்லை	கிடையாது;	தொண்டர் த	அடியார்க்கு
நிதியே	நிதிபோல் அதுபாவ்	மக்கு	
	ய னுனவனே!	கதியே	ப்ராப்யனுனவனே!
திருநீர்மலை	திருநீர்மலையிலே	உன்னைக் கண்டுகொண்டு உய்ந்தொ	
நித்திலம்	முத்தினுடைய	ழிந்தேன்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கதியேலில்லை) கதியாகிலும் உன்னு டைய ப்ராஸாதமொழிய எனக்கு வேறென்றில்லை. (கதி) என்றது - புகலென்றபடி. ப்ராப்யமாகிலும் உன் திருவடிகளை யொழிய வே ரென்றில்லை. நான் அநந்யகதி. (நிதியே) வைப்பானதநமே! (திரு நீர்மலை) திருநீர்மலையிலே வந்து, முத்துமாலையை உடம்பிலே அள் ளி ஏறட்டுக்கொள்ளுமாபோலே குளிர உடம்பிலே ஏறட்டு அணைத் துக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனே!

(பதியே) ஆஸ்ரிதர்க்கு வாஸஸ்த்தாநமாயுள்ளவனே! (பரவித்தொ ழும்) அடைவுகெட ஏத்தித்தொழும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்ய னுயுள்ளவனே! அன்றிக்கே, (பதியே பரவித்தொழும் தொண்டர்)

(க) † அளவான-எல்லையான.

† இவ்வரும்பதத்துக்கு “பனியே” என்று பாடமிருக்கலாம்.

என்று, என்னோடு ஸகோதரிகளாய், (க) “நானுகந்த ஐரெல்லாம்” என்கிறபடியே, உகந்தருளின நிலமெல்லாம் புக்கு அதுபவிக்குடவர் களுக்குப் பாரப்பனாயுள்ளவனே! (உன்னைக்கண்டுகொண்டு) நீ உகந்தரு ளின நிலங்களிலே வந்து ஸந்திவித்தனாகையாலே, உன்னைக்கண்டு கொ ண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன். (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கதியித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் பிறந்த போக்ய (ஃ) தாதுஸந்தாந்தாலே யுண்டான உகப்பின்பிருதியாலே, நீயே எனக்குப் பாரப்பமும் ப்ராபகமுமாகப் பெற்றேன் என்று க்ருதார்த்ததாது ஸந்தாரம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“கதி” பதத்துக்குப் ப்ராபகத்வ விவக்ஷயா கீழருளிச்செய்து, ப்ராப் யத்வ விவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி). “நித்திலம்” என் றது - பணிஸ்த்தலமென்றாய், அதினர்த்தம் (முத்து) என்றது. “தொத் து” என்றதினர்த்தம் (மாலை) என்றது.

பதியே-திருப்பதிகளையே, பரவித்தொழும் தொண்டரென்று, யோஜ ராந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (எ)

மு.—அத்தாவரியே பென்றுன்னை யழைக்கப் பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை முத்தே மணி மாணிக்கமே முளைக்கின்ற வித்தே உன்னை பெய்நனம் நான் விடுகேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அத்தா	ஸ்வாமியே! [னே]	மணி	ஸ்வரக்கயமான
அரியே	விரோதி நிரஸநசீல	மாணிக்கமே	மாணிக்கம்போல் ஸு
என்று	என்றுசொல்லி		லபனே!
உன்னை	உன்னை	முளைக்கின்ற	(பஞ்)ல பர்யந்தமாம்
அழைக்க	(நான்) கூப்பிட,		படி) முளை யா, நி
பிறர்	அயலார்		ன்ற
என்னை	இப்படி கூப்பிடுகிற	வித்தே	விதைபோன்றவனே!
	வென்னை	உன்னை	ஏவம்விதனான உன்
பித்தா என்று பித்தனே (ப்ரா[ஃ])			னை [நான்
	ந்தனே!] என்று	நான்	உன் ஸ்வபாவமறிந்த
பேசுகின்றார் சொல்லுகிறார்கள்;		எங்நனம்	எவ்விதமாக
முத்தே	முத்துப்போல் குளிர்ந்	விடுகேன்	விட சத்தனாவேன்?
	தவனே!		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அத்தாவரியே யித்யாதி) என்ஸ்வா மியே! என்னுடைய விரோதியைப் போக்கினவனே! என்று உன்னை

நான் சொல்லிக்கூப்பிட. (பித்தாவென்று) அத்தாவென்று அஸங்கத பாஷணம் பண்ணிக் கூப்பிடாரின்றான்; இவன் பித்தனாயிராரின்றான், என்னுள்ளிருக்கள், “இவர்கள் அஸங்கதபாஷணம் பண்ணுகின்றார்கள், பிச்சராயிராரின்றார்கள்” என்று நான் நினைத்திருக்கு மவர்கள் என்னை.

பிறரென்னைப் பேசுகின்றார்களென்று கைவிடலாம்படி யிருக்கிறபல்லேயே நீ. (முத்தே) முத்துப்போலே ஸ்ராமத்தைப் போக்கு மவனே! பெருவிலையான மாணிக்கம்போலே யிருக்கிறவனே! ப (ஃ)லத்தோடு வ்யபிசரி யாதவனே! உன்னை எத்தைச்சொல்லி நான் விடுவது. (அ)

அநு — எட்டாம்பாட்டு. (அத்தாவித்யாதி) ஒருகால் சொன்னத்தையே 'ஒன்பதின் கால் சொல்லிக்கொண்டு நீ தேன்குடிக்கும் நரிபோலே கண்டு களித்திராகில் உம்மை இந்தநாளிலேயே † ஓரேதத்தைச் சொல்லி * ஆதரத்தைக்கட்ட ‡ மட்டிலே விட்டோடவேண்டி வரும்; இதுக்கு இத் திணைகளிக்கவேணுமோ வென்ன; பேசுகின்றார்களாலும் விடும்படியாயோ உன்படி என்சிறுரென்று ஸங்கதி.

“மாத்திராதிகளிருக்க ஈஸ்வரனே ரக்ஷகனென்கிறாரிறே, பித்தர்” என்ப ரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அஸங்கதேத்யாதி). எம்பெருமானே ரக்ஷகன், மாத்திராதிகள் ரக்ஷகரல்ல ரென்கிற தமக்கு ப்ராதிகோடித்வ விவக்ஷயா “பிறர்” என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). “என்னை” என்றதுக்கு “என்னுள்ளிருக்கள்” என்றத்தோடர்வயம்.

மேலுக்கவதாரிகை (பிறித்யாதி). மணி-அழகாய், அழகான மாணிக்க மென்கிறார் (பெருவிலையனிட்யாதி). முனையாதவித்து நிஷ்ப்பலமாகையாலே, முனைக்கின்ற வித்து ஸபலமாமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பலத்தோடித்யாதி). (அ)

மூ.— தூயாய் சுடர் மாமதிபோலுயிர்க் கெல்லாம்

தூயாய் விரிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணு

ஆயா விலேநீருலகேழு முன்னுண்ட

வாயா உன்னை எங்கனம் நான் மறக்கேனே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூயாய்	பரிசுத்தனே!	தூயாய்	மாதாவாய்வின்று இற
சுடர்	(குளிர்ந்த) கிரணங்க	அளிக்கின்ற	க்ருபைபண்ணியருளு
	ளையுடைய	தன்	குளிர்ந்த
மா மதிபோல்	பூர்ணசந்த்ரன்போல்	தாமரைக்க	செந்தாமரை போன்
உயிர்க்கெல்	ஸகலப்ராணிகளுக்	ண்ணு	ற திருக்கண்களை
லாம்	கும		யுடையவனே!

† ஏதம்-தோஷம்.

* ஆதரத்தைக் கட்டுதல்-துவக்கப்பண்ணுதல்.

‡ மட்டிலே-அவ்வளவிலே.

ஆயா	க்ருஷ்ணாக அவதரித்தவனே!	உண்டவாயா விழுங்கியவாயை யுடையவனே!
அலை	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	உன்னை இப்படி ஆபத்ஸகனான உன்னை
நீர்	ஸமுத்ரத்தினால் குழப்பட்ட	நான் உபகாரமறிந்த நான் எங்ஙனம் எவ்விதமாக
உலகுஏழும் முன்	ஸப்தலோகங்களையும் ப்ரளயகாலத்தில்	மறக்கேன் மறக்கக்ஷமனாகிறேன் (க)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூயாயித்யாதி) (க) ுஷ்ணாக அவதரித்தவனே! ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்” என்கிறபடியே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தாய் ஆதுகூல்யம் பண்ணினாரோடு, ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினாரோடு வாசியற எல்லார்க்கு மொக்க நன்மையைப் பண்ணுகையால் வந்த பாவ(ஃ) சுத்தியையுடையவனே! ஸகலதாபங்களுமாறும்படி சீதமான கிரணங்களையுடைய பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே, ஸர்வப்ராணிகளையும் தாயாய்க்கொண்டளிக்கின்ற குளிரந்த திருக்கண்களையுடையவனே! என்று திருக்கண்களுக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, கடர்மாமதிபோல் உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அறிப்பாயுமாய், அவ்வாத்ஸல்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்னுதல்.

(ஆயா) இப்படி யிருந்துவைத்து, உன்னுடைய விபூதிபூதரிலே, சிலர் “இவன் என்புத்தரன்” என்று அபி(ஃ)மாநிக்கலாம்படி க்ருஷ்ணாய் வந்தவதரித்தவனே! (அலைநீருலகேழும்) ஆபத்து கரைபுரண்டால் வரையாதே எல்லாரையு மொக்க ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாவனே! திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல் சூழ்ந்தபூமியை அமுதுசெய்த திருப்பவளத்தை யுடையவனே! இப்படி ஆபத்ஸகனான உன்னை எங்ஙனே மறக்கும்படி. (க)

அரு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூயாயித்யாதி) ப்ரத்யக்ஷமாக மாதாபிதராதிகள் ரக்ஷகரென்று கண்டார் பலர்கூடி ஏசத்துடங்கில்; ஸாஸ்த்ரகம்ய (Xயு)னான என்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை மறக்கவேண்டிவரும் கிடர்; ஆகையாலே விடவேண்டிவரும், ஆக உம்முடைய களிப்பு ப்ரயோஜகவத்தன்றே யென்ன; நீ ஸர்வப்ரகாரத்தானும் ஸர்வவிதோபகாரகனாய், சிலபாக்யாதி(ஃ)கர்க்குக் கண்ணுக்கும் விஷயமாக நிற்கிறாய், மாத்ராதி

களைக்காட்டில் அணித்தாய் உதவுகிறாய், ஆகையால் உன்னை ஒருகாலும் விட வேண்டா வென்கிறார் என்று ஸங்கதி.

“உயிர்க்கெல்லாம்” என்ற பதத்திலே நோக்காகத் தூய்மையை யருளிச்செய்கிறார் (ஸுஹ்ருத மித்யாதி).

தாத்தார்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திரையித் யாதி). (க)

மூ. —வண்டார் பொழில்சூழ் நறையூர் நம்பிக்கென்றும்

தொண்டாய்க் கலியனொலிசெய் தமிழ்மலை

தொண்டிரிவை பாடுமின்பாடி நின்றாட

உண்டே விசும்பு உந்தமக்கில்லை துயரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டார்	பக்தஜநங்களே!	இவை	இப்பத்துப் பாட்டை யும்
வண்டுஆர்	வண்டுகள்நிறைந்த	பாடுமின்	பாடுங்கோள்; [ணி
பொழில்சூழ்	சோலைகள்கூழ்ந்த	பாடிநின்று	(அப்படி) காரம்பண்
நறையூர் நம்	திருநறையூர் நம்பியி	ஆட	நர்த்தநம்பண்ணவே
பிக்கு	டத்தில்	உந்தமக்கு	உங்களுக்கு
என்றும்	எப்போதும்	துயர்	துக்கம்
தொண்டாய்	அடிமைபூண்ட	இல்லை	நசித்துவிடும்;
கலியன்	ஆழ்வார்	விசும்பு	பரமபதமானது
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த	உண்டு	இடைக்கும். (௧௦)
தமிழ்மலை	தமிழ்த்தொடையான		

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) மதுவெள்ளத்தா லே,வண்டுகளானவை பரிமளம்போலே படிக்கிற பொழில்களையுடைத் தான திருநறையூரிலே நிற்கிற கல்யாணகுண பரிபூர்ணனைக் கவிபாடி ற்று. (தொண்டாரித்யாதி) அவன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத் திலே அதிகரித்த திருமங்கையாழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச் செய்த தமிழ்த்தொடை. என்னைப்போலே நீங்களுமிய்விஷயத்திலே ருசியையுடையிகோளாய் பாடுவதாடுவதாகவே, பரமபதம் தன்ன டையே ஷித்திக்கும்படியாம். அதுக்குவிரோதியான பாபம் தன் னடையே போம். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு — பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) உந்தமக்கு - விசும்புண்டு -
துயரில்லை என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (எண்ணைப்
போலே யித்யாதி). (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

புள்ளாய்ப்ரவேசம்.

வ்யா. — (புள்ளாய்) கீழ் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் வினைந்தபடி சொல்
லிற்று; பின்பு தாம் நினைத்த பரிமாற்றம் பெறுமையாலே, (௧) “பிற
வாமை எனைப்பணி” என்று அபேக்ஷித்தார்; “நீரிப்பாடுபடுவதென் ?
உமக்காகவன்றோ நாம் உகந்தருளின இடங்களிலே வந்து நிற்கிறது”
என்ன; எல்லாம் பெற்றாராய் ஸமாஹிதரானார். “இதுவே பேறுமிழவு
மாகைக்கு நம்தலையால் ஏதேனுமுண்டோ?” என்று ஆராய்ந்து பார்த்
தார், இத்தலையிலொன்றுமின்றிக்கே, அவன்* எதிர்குழல் புக்குப் பண்
ணிந் குருதி இப்படி பலித்த பலமாயிருந்தது, (௨) “ஊனேராக்கை
தன்னை யுழந்தோம்பி வைத்தமையால் நானே பெய்தப்பெற்றேன்”
இத்தயாஜ்யமான சரீரத்தைக்கொண்டே பேற்றுக்குடலாம்படி
பண்ணியருளினான் என்கிறார். *

அநு. — (புள்ளாய்ப்ரவேசம்) “கீழ்” என்றது - (௩) “கிடந்த நம்பி”
என்கிற திருமொழியிலே என்றபடி. (இதுவே பேறுமிழவும்) என்றது -
பகவதபவமே பேறும், இதில்லாமையே இழவும் என்றபடி. (இப்படி
பலித்தபலமாயிருந்தது) என்றதுக்கு, இத்திருமொழியில் உயிர்ப்பாட்
டைக்காட்டி அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஊனேரித்யாதி).

மூ. — புள்ளாயேனமுமாய் புகுந்தென்னை யுள்ளங்கொண்ட

கள்வா வென்றனு மென்கண்கள்நீர்கள் சோர்தருமால்

உள்ளே நின்றுருகி நெஞ்சமுன்னை யுள்ளியக்கால்
நள்ளேனுன்னையல்லால் நறைழர் நின்ற நம்பியோ,

(க)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
நறைழர்	திருநறைழ்வேனும் திவ்யதேசத்தில்	நீர்கள்	ஆந்தபா(ஹ)ஷ்பத் தை
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	சொர்தரும்	பெருக்காநின்றன;
நம்பி	பூர்ணனே!	ஆல்	ஆப்சர்யம்!
புகுந்து	(என்னுள் அந்தர்யா மியாய்) ப்ரவேசி த்து	நெஞ்சம்	(என்) மநஸ்ஸானது
புள்ளாய்	(ஹம்ஸ) பகதியாயும்	உன்னை	என்னுடைய உஜ்ஜீவ நத்தில் வ்யாபரித் த உன்னை
ஏனமுமாய்	வராஹமாயும் (அவத ரித்த செயல்களை க்காட்டி)	உள்ளியக்கா ல்	அதுஸர்திக்கப் புக்கா ல்
என்	விஷயார்தர ப்ரவண னா என்னுடைய	உள்ளேநின் று	(என்) ஹ்ருதயத்திலே யிருந்து
உள்ளத்தை	மநஸ்ஸை	உருகி	நீராகக் கருகி(ப்போ காபின்றது),
கொண்ட	தனக்கு வசமாச்சிக் கொண்ட	உன்னையல் லால்	(இனி)உன்னைத்தவிர வேறொரு விஷய ங்களை)
கள்வா	வஞ்சகனே! [தும்	நள்ளேன்	ஆசைப்பேடன்.
என்றலும்	என்றுசொல்லும்போ	“ஓ” என்பது - ப்ரீத்யதிசய த்யோ தகமான அவ்யயம்.	(க)
என் கண்கள்	என்னுடைய நேத்ரங் களானவை		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (புள்ளாயித்யாதி) என்னுடைய துக்க
நிவ்ருத்திக்கு நான் பட்டது பட அமையாதோ? நானும் பிறவாத
பிறவிகளையன்றோ நீ வந்து பிறந்தது. அன்னமாயும் வராஹமாயு
மான செயலைக் காட்டி, என்னுருதயத்தைக் கொண்டாளுய்த்து. (க)
“मनुष्यं मनुष्येण कुरुते” - மநவ மதுஷ்யாணம்
காரணம் பந்தமோக்ஷயோ? என்று பந்தஹேதுவானது தன்னையே
மோக்ஷஹேதுவாம்படி பண்ணியருளினான். (கள்வாபித்யாதி)இவர்,
“நெஞ்சிலே புகுரானின்றனென்றறியில், ஓட்டார்” என்று தெரியாத
படியாகப் புகுந்தபடி. இவ்வுபகாரத்தை அதுஸர்தித்துப் பேசப்
புக்கவாறே, கண்ணானது நீர் பாயாநின்றது. (என்கண்கள்) ஸ்த்ரீ

களைநினைத்து அழுதுபோந்த என்னுடைய கண்கள்.

உன்னை அதுஸந்திக்கப் புக்கவாரே, நெஞ்சானது உள்ளேநின் றுருகி உடைகுலைப்படாநின்றது. (நள்ளேன்) இனி வேறே தூற யிரம் இதரவிஷயங்கள் முகங்காட்டினாலும், அவற்றோடு செறியேன். (நறையூர்) நான் நோவு படுகிற ஸம்ஸாரத்திலே, நீயே முற்பாடனாய் வந்து நின்ற பின்பு அவற்றோடு பொருந்துமோ? ப்ரீத்யதிகசயத் தாலே “ஓ” என்கிறார். (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) (நான்பட்டது படவமையாதோ) என்றது - நான் மதுஷ்யனாய்ப்பிறந்து பட்டாப்போலே, நாட்டில் பிறந்து மாயங்கள் செய்து படாதன பட்டது போராதோ வென்றபடி. (நானும் பிறவாத) ஹேயனான நானும் பிறக்க விரும்பாத, ஜுகுப்லிதமான வெண் கை, “உள்ளங்கொண்டகள்வா” என்று ஸம்போதிக்கைக் கடியான மாந ஸாதுஸந்தாந விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அன்னமாயு மித்யாதி லாக்யத்வயத்தாலே). (அருளினான்) என்றவநந்தரம், என்றதுஸந்திப்பது என்று கூட்டுவது. யுள்ளாய் ஏனமுமாயுள்ள செயலைக் காட்டி உள்ளங் கொண்டானாகில், “கள்வா” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி) (புகுந்தபடி) என்றதுக்கு, (க) “यस्य” “न” “सैव” - யமாத் மாந வேத” என்று அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்ததைக் களவாகச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து.

அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்து-புள்ளாய் ஏனமுமாய் - என்னுள்ளங்கொண்ட கள்வா என்று சப்தார்த்தம்.

(உள்ளேநின்று உருகி நெஞ்சமுன்னை யுள்ளியக்கால்) [நெஞ்சம்-உள்ளே நின்றுருகி, அத்தால் உன்ணையல்லால், மற்றொன்றை நள்ளின்] என்றவயம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உண்ணயித்யாதி). நான் உள்ளே புகுநில் இரும்புபோல் வலியதான நெஞ்சு பதம்செய்து, அவ்வபதாநங்களைக் காட்டி ஆநந்தாஸ்ருக்களைப் ப்ரவஹிப்பித்து, நெஞ்சை எத்தனை உருக்கினாலும், பள்ளமடையான விஷயங்கள் ப்ரபலங்களாகையாலே தன்னடையே, செறியப்பண்ணுவோ வென்னும் பகவதபிப்ராயத்தாலே (நறையூர்நின்றமப்பி) என்கிறாரென்னுமிடம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாதி). (க)

மூ.—ஓடாவாவாரியினுருவாய் மருவி யென்றன்

மாடே வந்தடிபேன் மனங்கொள்ள வல்ல மைந்தா

பாடேன் தொண்டர் தம்மைக்கவிதைப் பனுவல் கொண்டு

நாடேனுன்னை யல்லால் நறையூர் நின்றமப்பியோ.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறையூர்நின்ற நம்பி! [டாத		மைந்தா	ஸமர்த்தனே!
ஓடா (நாட்டில்) நடையா		பனுவல்	சாஸ்த்ர வித்தமான
ஆள் அரியின் ந ர வி ம் ஹ த்தினு			(லக்ஷணங்களை யு
	டைய		டைய)
உருவாய்	வடிவையுடையனாய்க்	கவிதைகொ	கவிகளாலே
	கொண்டு	ண்டு	
என்றன்மா	என்னிடத்தில்	தொண்டர்	விஷயாந்தர ப்ரவண
டே		தம்மை	ரான நீசரை
வந்து	ஸந்திஹிதனாய் [ந்து	பாடேன்	(இனி) ஸ்தோத்தரம்ப
மருவி	(என்னோடு) கலந்திரு		ண்ணமாட்டேன்,
அடியேன்	சேஷபூதனான என்	உன்னையல்	உன்னைத்தவிர (வே
மனம்	மநஸ்சைய [ஹுடைய	லால்	ஹ்ருவரை)க்கவி
கொள்ளவல்	ஸ்வாதீநமாக்கிக் கொ		பாட)
ல	ள்ளத்தகுந்த	நாடேன்	(மநஸ்சையில்) விசாரிக்
			கவும் மாட்டேன்.

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) “புள்ளாயேன முமாய்ப்புகுந்து” என்றார் கிழே, தாழ்ந்த ஜந்மத்திலே வேணுமாகில் பிறக்கிரும்; நாட்டார் பிறக்கும் பிறவிகளைப் பிறக்கலாகாதோ?

நாட்டில் நடையாடாதபடியான நரவீம்ஹ்ருபத்தையுடைய யாய். (மருவி) நரவீம்ஹ்வேஷபரிஹம் பண்ணின்வன்று துடங்கி, இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேகாணும் கிட்டுவது. (என்றன்மாதே வந்து) நீ பராவஸ்த்தனாயாகில், என்பாடு வந்து கிட்டலாமோ? (அடியேன்மனம் கொள்ளவல்லமைந்தா) ஸ்ரீ ப்ரஹ்மலாதாழ்வான் நெஞ்சை உனக்காக்கிக் கொண்டாயென்கிறவிது - உனக்கொரு மிகக் கோ? என்னை உனக்காக்கிக்கொண்ட உனக்கு.

அதுசெய்தோமிதே, மேலே நீர் செய்யப்பார்த்ததென்னென்ன, (பாடேனித்யாதி) சாஸ்த்ரோக்தங்களான லக்ஷணங்களிலே குறைவற்றிருக்கிற கவிகளைக்கொண்டு நீசரைப் பாடுவது தவிரந்தேன். “கவிதைப்பனுவல்” என்றது - பனுவல் கவிதை என்றபடியாய், “பனுவல்” என்று - நூலாய், சாஸ்த்ரமென்றபடியாய், ஸாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷணங்களில் குறையற்ற கவியென்றபடி. (நாடேனுன்னையல்லால்) இவனைப் பாடுவோமோ என்று விசாரிக்குமதுவும் தவிரந்தேன். (நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீ என்னுடைய ஸர்வேந்த்

கஉசௌ பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, ஈ-பா, எம்மானும்.

ரியங்களுக்கும் உன்னை. அஷ்யமாக்கிவைக்க, நான்உன்னைவிட்டுப் புறம்பே கவிபாடுகைக்குப் பராப்தியுண்டோ? (உ)

அநு — இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதி யென்னென்ன; தாமே யருளிச்செய்கிறார் (புள்ளாயித்யாதி). “ஆகாதோ” என்றவந்தரம் (என்கிறார்) என்று சேஷம்.

(நாட்டில் நடையாடாத) என்றது - *நரங்கலந்த சிங்கமாய் இந்த நாட்டிலென்கை. “ஆனாரி” என்று ஆஸ்சர்யத்துக்கு ஹேதுவாகத் தோற்றுக்கையாலே தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நரலிம்ஹேத்யாதி). (கிட்டுவது) என்ற வந்தரம், கேட்டமாயிருப்பது என்று சேஷம். “உணக்கொருமிடுக்கோ” என்றவிடத்தில் “உணக்கு” என்றதின் விவரணம் (என்னையுனக்காக்கி வித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுசெய்தோமிநே யித்யாதி). (இவனை) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன நீசனை யென்றபடி. (உ)

மூ.—எம்மானுமெம்மனையு மென்னைப் பெற்றொழிந்ததற்பின் அம்மானுமம்மனையு மடியேனுக்காகி நின்ற நன்மான வொண் சுடரே நறையூர் நின்றநம்பி உன் மைம்மான வண்ணமல்லால் மகிழ்ந்தேத்தமாட்டேனே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறையூர்நின்ற நம்பி!		கின்ற	ஸந்திவிதனாய் நின்ற
எம்மானும்	என்தகப்பனும்		வனே!
எம்மனையும்	என்தாயும்	நல்	விலகாணமாய்
என்னைபெற்று	என்னைப் ப்ரஸவித்து	மானம்	பேரளவுடைத்தாய்
	(உண்டாக்கி) பின்	ஒள்	அழகியதான [னே!
	பு)	சுடரே	தேஜஸஸை யுடையவ
ஒழிந்ததற்பின் (போக (ஃX) வி		உன்	உன்னுடைய
ரோதி யென்று)		மை மானம்	மையளவான (அஞ்ச
பொகட்டுப்போ			நம்போன்ற)
ன வந்தரம்,		வண்ணமல்	திருமேனியை யல்ல
அடியேனுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான		லால்	து (மற்ற திருப்
	தாஸ்யத்தையுடை		பதிகளை)
	ய எனக்கு	மகிழ்ந்து	ப்ரீதிபண்ணி
அம்மானும்	தகப்பனும்	ஏத்தமாட்டே	ஸ்தோத்ரம்பண்ண
அம்மனையுமா	தாயுமாக	ன்	மாட்டேன். (ஈ)

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (எம்பாணும்த்யாதி) நாட்டாருபகரிக்குமளவிலே உபகரித்தாயாகிலன்றோ உன்னை மறக்கலாவது? தாபளவிலே உபகரித்தான், தமப்பனளவிலே உபகரித்தான் என்ன வொண்ணாதே, அவர்கள் சைவிட்டவளவிலே, முகங்காட்டின உன்னை

மாதாபிதாக்கள் ராகாநத(ॐ)ராய், பரஸைய உதபதிக்குப் பின்பு “யௌவவிரோதி” என்று காற்படைக்கொள்ளுமவர் ஐம்மந்தோறும் பழகிப்போந்த வாஸநையாலே, “அம்மே” என்றும், “அப்பா” என்றுமிதே இவன் சொல்லிப்போருவது; அதில் “அம்மே” என்றபோதாகப் பெண் குரலாலே “என்” என்னுப; “அப்பா” என்றபோதாக ஆண்குரலாலே “என்” என்றும்; இவனறிந்த வழியாலேயாய்த்து முகங்கொடுப்பது. (அடியேனுக்கு) அந்த மாதாபிதாக்களாவல்லாதபடி ஸ்வதஸ்ஸித்தமான முறையையுடையனக்கு அம்மானுபம்மனையுமாகி சின்று.

(நன்மான வொண்டுகடரே) விலகூதமாய் அளவிற்றத ஒள்ளிய சுடரையுடையவனே! அப்படியிருப்பது பரமபதத்திலே யன்றோ வென்ன; திருநறையூரிலேவருது ஸந்திவினான கலாபாணபுணபரிபூர்ணனே! (உன்மைம்மானவண்ணம்) அஞ்ஞம்போலே ஸ்ரமபுரமான வடிவையுடைய உன்னையல்லது புறம்பே சிலனை, எத்களை வேணுமென்று ப்ரேரித்தாலும் பரிதிபுரஸஸரமாக எததுபதிதலை. இப்போது புறம்பாக நினைக்கிறது, புறம்பற்றை திருப்பதனை. (மைம்மானவண்ணம்) மையளவான வண்ணம் மைபொத்தவண்ணம்.

அரு — மூன்றும்பாட்டு. (எம்பாணும்த்யாதி) “சொண்டர்தம்மை பாடேன்” என்றீர், அவர்கள் உமக்கு விசேஷமாக உபகாரங்களைப் பண்ணினால் அவர்களை அதுக்காக ஏதவேண்டிவாராதோவென்ன, உபகாரங்களில் தலையான உபகாரங்களைப் பண்ணும் தாய் தமப்பனளவன்றியே, மஹோபகாரகனான உன்னை விட்டு, இனி மற்றொரு எம்பெருமான்களைத்தான் மகிழ்ந்தெத்துவனென்கிறாரென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு அத்நை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (நாட்டாரித்யாதி வாக்க்யதவயத்தாலே). (உன்னை) என்றவந்தரம், என்கிறார் என்றுசேஷம்.

வாக்யதாத்தர்யமருளிச்செய்கிறா (மாதாபிதாக்களித்யாதி).

“மான” என்றதுக்கு, பேரளவுடைத்தான என்று சப்தார்த்தமாய், (அளவிற்றத) என்கிறது. † (“புலற்றேன்” என்னுதே “நாடேன்”) என்ற பதவாஸநை (ப்ரேரித்தாலும்) என்றது. தன்னையல்லது அறியாத இவரை அர்யவிஷயஸ்துதியிலே மூட்டுவனென வருளிச்செய்கிறார் (இப்போதித்யாதி.) (௩)

† குண்டலீதம் ஸ்ரீலோசனீயம். தந்தந்தாரத்தில் “எத்திதன்” என்னுதே “மாட்டேன்” என்றிருக்கலாம்.

கஉகஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, ச-பா, சிறியாய்.

மூ.—சிறியாயோர் பின்னையுமா யுலகுண்டோ ராலிலேமேல்
உறைவாயென்றெஞ்சினுள்ளே யுறைவாயுறைந்ததுதான்
அறியாதிருந்தறியே னடியேனணி வண்டு கிண்டும்
நறைவாரும் பொழில்சூழ் நறையூர் நின்றநம்பியோ. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அணி	அழகியதான	ஓர்	ஒரு இளமைமிக்க
வண்டு	வண்டுகளானவை	ஆலிலேமேல்	வடதளத்தின் மேலே
கிண்டு	அமைந்திருக்கும்படி	உறைவாய்	பொருந்தி யிருக்குமவ
நறை	தேனானது	னே!	னே!
வாரும்	ப்ரவஹியாநின்ற	என் நெஞ்சி	என் ஹ்ருதயத்
பொழில்	சோலைகளாலே	னுள்ளே	துக்குள்ளே
சூழ்	சூழப்பட்ட	உறைவாய்	பொருந்தியிருக்குமவ
	நறையூர் நின்றநம்பி!	னே!	னே!
சிறியாய்	இளம்பருவத்தையுடைய	உமைந்தது (இப்படி நீ)	பொருந்தி
	யனாய்	தான்	யிருப்பதை
ஓர்	அக்ஷிதியனாயிருக்கிற	அறியாது	தெரிந்துகொள்ளாமல்
பின்னையுமா	பாலனுமாய்க்கொண்	அடியேன்	நான்
ய்	டு	இருந்தறி	இருந்திலேன். (ச)
உலகு உண்டு	லோகங்களைவிழுங்கி	யேன்	

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (சிறியாயோர் பின்னையித்யாதி). (க)
“பாலனுயேழுலகுண்டு” என்கிறபடியே, யசோதாஸ்தநந்தயமும் நிரம்
பின பருவமென்னும்படியான பருவத்தையுடையையாய், அப்பருவ
த்திலே ஸகலலோகங்களுக்கும் வாயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனான
ஆலந்தனிரிலே கண்வளர்த்தருளின அகடிதகடநாஸாமர்த்தயத்தை
யுடையையாய்! அப்படி சேராச்சேர்த்தியாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்
திலே வந்து புகுந்து, அவ்வாலந்தனிரினளவன்றிக்கே, பரம்பதத்
திற்போலே இடம் பெறவிருந்து, என்னை உனக்காக்கிக்கொண்ட இம்
மஹோபகாரத்தை அறியாதே, நான் க்ருதக்க்ருதாயிருக்கிறேனல்
லேன். அவ்விடையாட்டமு மறிந்தேயிருக்கிறேன்.

உனக்கொரு உறைவிடமில்லாமையான செய்தாயோ நீ. தர்ஸ
நீயமான வண்டுகளானவை மேன்மேலெனப் படி கைக்கு மேற்பட
வேறென்றில் கால் வாங்காதபடி மிக்க தேனையுடைத்தான பொழி
லாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரை வாஸஸ்த்தாநமாக உடையவனே!

உனக்கு அஸங்குசிதமாக வர்த்திக்கைக்கு* ஒருஸ்த்தாநமில்லையோ
இத்தேசத்தையுடைய உனக்கு. (ச)

அரு —நாலாம்பாட்டு. (சுறியாயித்யாதி) தான் ப்ரேரித்தாலும் இனி
மற்றொரு திருப்பதியையும் ஏத்தமாட்டேனென்கைக்கு ஹேதுவென்
னென்ன; என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து உறைகையால் அத்தை மறவாமை
யாலே என்று ஸங்கதியாகவுமாம்; அன்றிக்கே, நான்ஏத்தனைஉபகார
சீலனானும் என்னப்ரயோஜநம், நாட்டில் ஒருவரும் அத்தைநினைப்பாரில்
லாதேயன்றோ இருக்கிறது; நீருமங்ஙனையானாலோவென்ன; நீஎன்னெஞ்
சிலிருக்க, எனக்கு மறந்து க்ருதக்கருகை விரகுண்டோஎன்கிறாரென்று
ஸங்கதியாகவுமாம்.

“பிள்ளை” என்ற பதத்தால்தானே சிறுமை தோற்றியிருக்க “சுறி
யாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பாலனாயித்யாதி).
“பிள்ளையும்” என்ற சகாரம் விரோதேயாய், உலகுண்கைக்கும் பிள்ளை
யாகைக்குமுண்டான சேராச்சேர்த்தியை, நெஞ்சினுள்ளே உறை
கைக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்னுமிடம் தோற்றவருளிச்செய்கிறார் (அப்படி
யித்யாதி). நெஞ்சிலென்னுதே, “உள்ளே” என்கையாலே பலித்தவர்த்த
மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாலந்தளிரித்யாதி).

“அணிவண்டு” இத்த்யாதிக்குத்தாத்பர்யம் (உனக்கொருஇத்யாதி). கின்
டுகை-கெழுமுகையாய், படியும்படி, வாரும்-ப்ரவஹிக்குமென்று சப்தார்த்
தமாய் பலிதார்த்தம் (மிக்கதேனை) என்றது. நறையுரை, “பெரிழில்கூழ்”
என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உனக்குத்த்யாதி).
“உனக்கு” என்றது-ஸங்குசிதமான என் நெஞ்சிலிருந்த உனக்கென்றபடி.

மூ. —நீண்டாயை வானவர்கள் நினைந்தேத்திக் காண்பரிதால்

ஆண்டாயெனறாதரிக்கப்படுவாய்க்கு நானடிமை [டேன்
பூண்டேனென் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகலொட்
நாண்டானுனக்கொழிந்தேன் நறையூர் நின்ற நபடியோ. (இ)

பதம்.

உரை.

நறையூர் நின்றநம்பீ!
நீண்டாயை அபரிச்சிந்நனாஉன்னை
வானவர்க் ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்
ள்
நினைந்து த்யாபித்து
ஏத்தி ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
காண்பது ஸாக்ஷாத்கரிப்பது
அரிது தூர்லபம்;

பதம்.

உரை.

ஆல் ஆஸ்ரயம்;
ஆண்டாய் (எவகள்) ஸ்வாமியே! எ
என்று ன்று
ஆதரிக்கப் (தேவதைகளால்) ப்ரீதிப
படுவாய் ண்ணப்படுமுன் விஷ
க்கு யத்தில்
நான் நான்
அடிமை ஆ செஷ்வருத்தியை வஹித்
ண்டேன் தேன்;

என் நெஞ்சி என் மகஸ்வரில்
ஹள்ளே
புகுந்தா ப்ரவேசித்த உன்னை
யை

போகலொ புறப்புபோகஸம்மதியே
ட்டேன் ன்.
நாண்தான் லஜைஜயத்தான்
உனக்கு உனக்காக
ஒழிந்தேன் விட்டுவிட்டேன். (ரு)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டாயை யித்யாதி) உன்னுடைய
ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சிலர் பேசுவென்று புக்கால், எல்
லாம் பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாகபடி. அபரிச்சேத்யனாயுள்ளஉன்
னை, ப்ரஹ்மாதிகள் நெஞ்சாலேகூட அதுஸநதித்து ஸ்தோத்ராதிக
களைப்பண்ணி கண்ணாலே காணவேனுமென்று ஆசைப்பட்டால்,
காணவரியையாய்! (ஆண்டாய்) என்னாயனே! என்று ஆதரிக்கப்படுகிற
உனக்கு. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பாசரிருக்கிறபடி.

இப்படியிருக்கிற உனக்கு, (க) “ಅಸಂ ಸರ್ವಂ ಕೀರ್ತಯಾಮಿ-அஹம்
ஸாவம் கரிஷ்யாமி” என்று உன் திருவழிகளிலே ஸகலசேஷவ்ருத்தி
களிலுமதிகரித்தேன். என்னையும் அடிமையிலே மூட்டுகைக்காக என்
னுடைய ஹருதயத்திலே புகுந்த உன்னைப்போகவொட்டுவேனோ?
“வந்தகார்யம் தலைக்கட்டினோமாகில் இனி வேறே ஒரிரூப்பிடம்
தேடிப்போக வமையாதோ” என்று போக நினைத்தான், நான்போக
வொட்டுவேனோ-“அடியேன்” “அடியேன்” என்னுநின்றீர்; சேஷபூத
ராவார் சேஷி செய்தபடி செய்யக்கண்டிருக்குமவர்களன்றோ? “ஒட்
டேன்” என்று நிர்ப்பந்திசை உம்முடைய ஸ்வரூபத்துக்குப் போரு
மோவென்ன; (நாண்டானுனக்கொழிந்தேன்) மடலெடுக்க நினைப்பார்,
“இதுஆம்” “இதுஆதா” என்று சார்யம்பார்த்தோசெய்வது? (நறை
யூர் நின்றபடியோ) நீயோசால நானுடையையாயிருக்கிறாய்? நீ முந்
துற மடலெடுத்துப் பின்னையன்றோ மடலெடுப்பித்தது. அவன்மட
லெடுக்கையாகிறது - முற்பாடனாய் வநிற்கையிறே. (தி)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டாயையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்
கர்ஜஜஞ்சாதுஸந்தாநத்தாலே அடிமையிலே ஒருப்பட்டவே, இவராசை
மையவர்க்க நாலடி போகப்புக்கவாதே வளைக்கிறுரென்றுஸங்கதி.

இன்னபடியால் நீண்டாயைஎன்னுமையால் அருளிச்செய்கிறார்(உன்னு
டையயித்யாதி)-வானவர்கள், நீண்டாயை-நீண்டிருக்கிறஉன்னை, நீண்டதே
த்திக் காண்பது அரிது என்கை. அரிது - துர்க்கடம். (ஆல்) ஆஸ்சார்யம்,
வானவர்கள் ஆண்டாய்என்று ஆதரிக்கப்படுகிற உனக்கு நானடிமை

பூண்டேனென்று சப்தாந்தமுட்கொண்டு தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதீத்யாதி). (காணவரியையாய்) என்றதுக்கு (இப்படியிருக்கிற) என்றவாக்யத்தோடு ஸம்பந்தம் “அடிமைபூண்டேன்” என்னவமைந்திருக்க, “நான்” என்று விசேஷித்தத்தாலே, வ்யதிரித்தராலே ஆதரிக்கப்படுகையன்றோ தோற்றுவித்தது, அதுக்கு கார்ப்பதம் எங்கேயென்ன; கீழ் “வானவர்கள்” என்றபதத்தை இங்கே அநுஷங்கித்துக்கொள்வது என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிசுனித்யாதி).

இவர், “போகவொட்டேன்” என்கைக்கு அவன் இவரை விட்டுப் போகப் ப்ரஸங்கித்தானன்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வந்தகாயமித்யாதி). (வந்த கார்யம்) - அடிமையில் மூட்டுகை. ஆக அடிமையிலாசை வளர்க்கவேணுமென்று நாலடி போக ஒருப்பட்டானென்று கருத்து. (ஒட்டுவேனோ) என்கிறவந்தரம், என்கிறார் என்று சேஷம். இரண்டாம்பாட்டு தொடங்கி முக்காலும் “அடியேன்” என்றத்தை யெல்லாமறுதிக்கிறாராய், “ஒட்டேன்” என்றதினமேலே ப்ரணயத்தாலுண்டான சிவட்டுத்தோற்ற, மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (அடியேனித்யாதி). ஆனால், நாணற்றோரோடு உம்மைக் கூட்டுவோமே என்னும் சங்கையிலே. (நறையூர்நின்றநம்பீ) என்கிறாரென்று விவகரித்துத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (நியோவித்யாதி). (௮)

மூ. — எந்தாதை தாதை யப்பாலெழுவர் பழையடிமை

வந்தாரென்றெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப் போகவொட்டேன்

அந்தோ வென்னுருயிரே யரசே யருளெனக்கு

நந்தாமைத் தந்த வெந்தாய் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என் ஆர் உ.	எனக்கு ஸத்தாகிரவாஹ	எழுவர்	ஸத்தபுருஷர்களும் (ஆகிய
யிரே	கருணப்ராணனே!		ய பத்துத்தலைமுறை
அரசே	என்னையாளுமவனே!		யாக)
எனக்கு	என்விஷயத்தில்	பழுவடி	பழைய (ஸ்வதஸ்ஸலித்தமா
அருள்	க்ருபையை	மை	ன) தாஸ்யத்தை
நந்தாமை	நசியாமல் (விச்சேதியா	வந்தார்	(செய்துகொண்டு வந்தா
	மல்)	என் நெஞ்	என்மநஸ்ஸலில் [ர்கள்]
தந்த	கொடுத்த (பண்ணின)	சினுள்	
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!	ளே	
	நறையூர் நின்றநம்பீ!	வந்தாயை	வந்துபுகுந்தஉன்னை
எந்தாதை	நானும் எந்தகப்பனும்	போக	போகஸம்மதியேன்
தாதை	அவன் தகப்பனும்	வொட்	
அப்பால்	அவனுக்குமுன்புண்டான	டேன்	
		அந்தோ ஐயேயா,	(௯)

௧௨௨௨ பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௨-தி, ௬-பா, எந்தாதை.

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (எந்தாதையித்யாதி). நான், என்னுடைய தமப்பன், அவனுடைய ஐநகன், இவர்களோடேகூட, அவ்வருகே எழுவர். (க) “ஶ்ரு ஶ்ருவ ஶ்ருவ-ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச” என்னக்கடவதிறே. ஒருவனுக்குண்டான நன்மை அசல் காக்குமிடத்தில் (உ) * ஏழ்படிசூல் செல்லுமிதே. இத்தால், குலமாக அநந்யார் ஹர்களுன்றபடி. நானபேகூபாதிருக்க, நீயே என்னுடைய ஹருதயத்திலே வந்து புகுந்த உன்னைப் போகவொட்டுவேனோ? கைப்பட்ட நிதியை உதறுவாருண்டோ?

(அந்தோவித்யாதி) இவர் “ஒட்டேன்” என்னச்செய்தே, பின்னையும் போவானாக நினைத்தான்; அய்யோ! இவ்வஸ்துவை இழந்தாய் கிடாய் என்கிறார். உன்னையொழிய லீலியாதபடி என் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவனே! (அரசே) என்னை வன்னிய மறுத்து ஆண்டவனே! (அருளெனக்கு நந்தாமைத்தந்தவெந்தாய்) “நீ போகாதேகொள்” என்று காலேக்கட்டி வளைக்கலாம்படி என்பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின என்னாயனே! திருநறையூரிலே வந்து நின்றாய்த்து இவர்க்கு அருளிற்று. (௬)

அரு — ஆறும்பாட்டு. (எந்தாதையித்யாதி) திருநறையூரில் வந்தது நாணில்லாமையாலே என்னுநின்றீர்; நீர் நாணில்லாதவராகா நின்றீர், நாணற்றாரிருவரும் ஸ்வதந்தராகில், நான் போகத்தட்டென்னென்ன; நீ என்குலநாதனை பின்பு, உன்னைப்போகவொட்டுவேனெனவென்று காலேக்கட்டுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(எந்தாதை) என்கையாலே, அர்த்தவித்தமாக (நான்) என்றுகூட்டுகிறார். (அவ்வருகே) என்றது-இவர்களுக்கவ்வருகான கொள்பாட்டினைச் சொல்லுகிறது. (எழுவர்) மூவர்க்கும்மேலெழுவர், ஆக. (ங) “தசபூர்வார்” என்ற பதின்மரையும் சொல்லிற்காய், இதுஉபலக்ஷணமாய் “தசபூர்வார்” என்ற பதின்மரையும் சொல்லுமென்று விவக்ஷித்து, இதுக்குத்ருஷ்டாந்ததயா, கந்யாதாநபல (ஸ்ல) தயா சொன்ன வசந்தத்தைக்காட்டுகிறார் (ஸப்தேத்யாதி). இவ்வர்த்தத்துக்கு நேரே பெரியாழ்வார் திவ்யஸூக்தியையும்ப்ரமாணமாகவருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனுக்கித்யாதி). இப்படி இவ்வாழ்வாரருளிச்செய்ததும், கேசவன்மகிற் படியே. ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுங்கூட நம்மளவு “தசபூர்வார் தசாவரார்” என்கிறபடியே உஜ்ஜீவித்தமை பஸ்தமென்னுமிடம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இத்தாவித்யாதி).

கிழிப்பாட்டிலும் “போகவொட்டேன்” என்று நிர்ப்பந்திக்கவே இவரைப் பாரதந்தர்யத்திலேதானே நிறுத்தவேண்டுமென்று இவ்வார்த்தையை, ஆணைக்குப்படுவாரைப்போலே அநாதரித்திருக்க, (அந்தோ) இத்யாதி யருளிச்செய்கிறாரென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி). (௬)

மூ — மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவில் துணித்த மைந்தா என்னெஞ்சத்துள்ளிருந் திங்கினிப்போய் பிறரொருவர் வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன் நன்னெஞ்சவன்ன மன்னும் நறையூர் நின்ற நம்மீயோ. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல் த (ஈ)யாபூர்ணமான		இருந்து அநவரத வாஸம்பண்ணி,	
நெஞ்சம் மகன்ஸையுடையளாய்		இனி இதுக்குமேலே	
அன்னம் ஹம்ஸம்போன்ற நடையழ		இங்கு இங்குசின்றும் புறம்பேசெ	
கையுடையளான பெரிய		போ ன்று	
பிராட்டியார்		ய்	
மன்னும் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற		பிறர்ஒரு அயலாரான ஒருத்தருடை	
நறையூர் நின்றநம்பீ!		வர் ய	
மன் ராஜாக்கள்		வல் (உன் விஸ்வேஷத்தில் இ	
அஞ்ச பயப்படுமபடி		ளகாத) வன்மையைபு	
ஆயிரம் (கார்த்த வீர்யார்ஜுநனு		டைய	
தோள் டைய) ஆயிரம் புஜங்க		நெஞ்சம் மகன்ஸை	
ளையும்		புக்குஇரு ப்ரவேசித்து அங்கேபொ	
மழுவில் பரசவினாலே		க்க ருந்தியிருக்கும்படி	
துணித்த வெட்டிப்பொகட்ட		ஒட்டேன் ஸம்மதியேன்,	
மைந்தா பவிஷ்ட்டனே!		வளைத்து (நீ போகாதபடி)தடையிட	
என் நெ (இதுவரையில்) என் மகன்		வைத் வைத்தேன். (௭)	
ஞ்சத் ஸுக்குள்ளே		தேன்	
துள்			

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (மன்னஞ்சவித்யாதி) இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த ஈஸ்வரன் போக்கைகினைத்தான், போகவொட்டேனென்றார், ஒட்டேனாவதென், நம்மோடே மலைந்து விலக்கப்போமோ உமக்கு, இருபத்தொருபடிசால் கூத்தரியவம்சத்தை அறுத்துப்பொகட்ட பெருமிடுக்கரல்லோமோ நாமென்ன; அதில் தட்டில்லை, ஆனாலும் அவ்வோப்ரக்குருதிகளுக்கு அதுருபமாகவன்றோ நீபரிமாறுவதென்கிறார்.

கஉஉச பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, அ-பா, எப்போதும்.

ராஜலோகமடைய அஞ்சும்படி அவர்களுக்கடிபான ஸஹஸ்ர பாஹ்வர்ஜுநனுடைய தோள்களாயிரத்தையும் மழுவாலே துணித்த மிடுக்கனே! நீ துடங்கின கார்யத்துக்கு ஒரு ப்ரதிஹதி யுண்டா மென்றவனுமல்லேன், உன்னுடைய மிடுக்கை இசையாதவனுமல் லேன், ஆனாலும் அவ்வோருடைய ஸ்வபாவங்களையறிந்தன்றோ பரி மாறுவது. (என்றெஞ்சத்துள்ளிருநது) உன்னையொழிய அறியாத படியிருக்கிற என்னுடைய நெஞ்சிலேவந்து புகுந்திருந்து, இனி இங்குநின்றும் போயிருக்கவுமாய், போகவுமாயிருப்பார் நெஞ்சில் போயிருக்கவொட்டேன்.

ஒட்டேனென்றாலும் நாம் தவிரோமென்றால், (வளைத்து வைத் தேன்) நீ போகில் நான் முடிவெனன்கிறார். இத்தலை இழக்கவரு மளவிலே, இட்டஅடி பேர்க்கமாட்டான். நீர் வளைக்கிறது என்ன மிடுக்குக்கொண்டென்ன; (நன் நெஞ்சவன்னமன்னும நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீர் குற்றங்கண்டு கைவிடப்பார்க்குமன்றும் (க) “*नक्षत्रानुसाराद्धृति - नक्षत्रिणापराधयति*” என்னுமவளன்றோ அருகே இருக்கிறார். (எ)

அரு — ஏழாம்பாட்டு (மன்னஞ்சுவிய்யாதி) ஸங்கதியருளிச்செய் கிறார் (இவருடையவிய்யாதி).

(சப்தார்த்தம்) (ராஜலோக மித்யாதி) உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சீயித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகைஎன்னவுமாம். (ஸ்வபாவம்) என்றது - அவனையொழியத் தரிக்க மாட்டாமை.

“அத்வேஷமே அமைந்திருக்க, நான் போகாதிருப்பேனோ” என்னும் பா(ஹ்)வததாலே மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செய்கிறார்(ஒட்டேனித்யாதி). (கல்நெஞ்சவன்னம்) நன்றான நெஞ்சையுடைய அன்னம்போன்ற நடையழகையுடையனான பிராட்டி. “மன்னும்” என்னுமதுக்கு சப்தார்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சீர்இத்யாதி). (ஏ)

மூ.—எப்போதும் பொன்மலரிட்டமையோர் தொழுது தங்கள் கைப்போது கொண்டிறைஞ்சிக் கழல்மேல் வணங்க நின்றாய் இப்போதென்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகவொட்டேன் நற்போது வண்டு கிண்டும் நறையூர்நின்ற நம்பியோர். (அ)

பெரியதிருமொழி, எ-ப; உ-தி, அ-பா, எப்போதும். கஉஉரு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	ஸூந்தரமான	கைபோது	புஷ்பம்போன்ற கை
போது	பூக்களிலே	கொண்டு	களாவே
வண்டு	வண்டுகளானவை	இறைஞ்சி	அஞ்சலித்து
கிண்டும்	படிந்திருக்கிற (போக் யமான)	கழல்மேல்	திருவடிகளில் (விழு ந்து)
நறையூர் நின்றநம்பீ!		வணங்க	ஆஸ்ரயிக்கும்படி
எப்போதும்	ஸ்வகாலமும்	நின்றாய்	எழுந்தருளியிருக்கும் வனே!
பொன்	அழகிய	இப்போது	நான் உன்னுடைய
மலர்	புஷ்பங்களை		போக்யதையை ய
இட்டு	ஸமர்ப்பித்து		றிந்த இப்போது;
இமையோர்	சித்யஸ-ூரிகள்	என் நெஞ்சினுள்ளே	புகுந்தாயைப்
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து,	போகவொட்டேன்.	(அ)
தங்கள்	தங்களுடைய		

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (எப்போதுமித்யாதி) நாம் முன்பு வந்து புகுந்தது? ஒருகுறையுண்டாயோ? இப்போது போக நினைக்கைக்கு? (க) “சுஸுஷ்ண-ஸதாபஸ்யந்தி” என்கிறபடியே எப்போது மொக்க ஸ்ம்ருஷணீயமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு நித்யஸ-ூரிகளான வர்கள் தொழுது, தங்கள் கைகளாகிற புஷ்பங்களைக்கொண்டு, அஞ்சலியைப் பண்ணிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து, ஆஸ்ரயிக்கும் படியிருந்தாய்.

(இப்போதென் நெஞ்சினுள்ளே) உன்னுடைய இவ்வாவுக்கு பூர்வக்ஷணத்தில் எனக்கொரு ஸ்ம்ருதிபில்லை. (புகுந்தாயை) என் பக்கல் ஓர்பேஷாமாத்ரமுங்கூட வின்றிக்கேயிருந்த, நீயே வந்து புகுந்து உன்னுடைய போக்ய(புஷ்ப)தைபை அறிவிந்தபின்பு, இனி உன்னைப்போகவொட்டுவேனோ? (நற்போதுவண்புகிண்டும்) விஸக்ஷணமான புஷ்பங்களிலே வண்புகளானவை (உ) “குடைந்துவண்டுண்ணம்” என்கிறபடியே, உள்ளேயுள்ளே அவகாஷிக்கு மத்தனைபோக்கி வேறென்றில் போகவொண்ணாபடி போக்யமான தேசத்தை வாஸஸ்த் தாநமாக உடையவனே! அவ்வூரிலவகாஷித்தார்க்கு வேறேயு போரிடம் தேடிப்போகலாம்படியோ - அவ்வூரில் போக்யதையிருப்பது.

அரு — எட்டாம்பாட்டு (எப்போதுமித்யாதி) நீர் பிராட்டி சலிக்கை கொண்டு வளைகைக்குக் காரணமென்? முற்கோலிவந்தோமென்றதல்,

(க) ஸாம-உத்தர-கடி-உ-ச.

(உ) தி-வாய்-க-ஏ-கக

142 உசு பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, கூ-பா, ஊனேராகை.

நமக்கொரு குறை தீர்ந்தோமென்றால் உண்டாகில் சொல்லிக்காணுமென்ன அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்திருநென்று ஸங்கதி.

இப்பாட்டுக்கெல்லாம் சொந்த பாவம் (நாயித்யாதி). “நாம்” என்றது - புத்தியோக்தியாய், உத்தராரே ஸ்ரீவரணைப்பார்த்துச் சொல்லும் வார்த்தை. நான் முன்பாக வந்திருக்க, பின்னரீ புருந்ததுண்டாயோ நீ போக நினைக்க? உன்கொரு குறையுண்டாய் என்னால் தீரப்பெற்றது உத்தரான் போகக் கொக்குறியாய் (நி)ரண்டுமில்லை, நீயே நான் நினையாதிருக்க வந்து புருந்து, உன் பொய்யதை நயமு மறிவிப்பித்தாய், நீயோ பரிபூர்ணன்; என்னுடையான் யம் (வெண்டுவெல்லு, நான் போக்யதையாலே போகவொட்டாமை, பிராட்டியை அண்டைகொண்டு வளைத்தேனத்தனை யென்று கருத்து. (நினைக்கைக்கு) என்றவந்தரம் “என்கிறார்” என்று சேஷம். சப்தாந்தம் (ஸ்திரச்யாதி).

நாயியுடைய போக்யதையாலே தாமதமாகாவித்ததுக்கு தருஷ்டாந்தமாக வண்டை உருளிச் செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றக் கருத்தருளிச்செய்தார் (அவ்வுரிச்யாதி) (அ)

உத. — ஊனேராகை தன்னை யுத்தோம்பி வைத்தமையால்

மாளுபென்றனக்காயடியென் பனம் புருந்த

தேனே தீன் னாருடிக் கொளியே என் சிந்தைதன்னால்

நானே பெய்தபெற்றேன் நறைபூர்நின்றமப்பியோ. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யானாய்	எனக்கு அநாராத்மாவாய்	நறைபூர் நின்றமப்பி!	
	வாய்	ஊன் ஏர்	மாஸ்பரசுரமான
என்றனக்காய்	எனக்கு விதேயனாய்	ஆக்கைதன்	சரீரத்தை
	க்கொண்டு	னை	
அடியென்	அடியேனுடைய	உழந்து	ஸ்ரமப்பட்டு
மனம்	மகஸ்வலிலே	ஓம்பிவைத்த	வளர்த்து வைத்தபடி.
புருந்த	ப்ரவேசித்த	மையால்	யாலே
தேனே	தேன்போல் போக்ய	என்	என்னுடைய
	பூதனே!	சிந்தைதன்னால்	மகஸ்வலினால்
தீன்	மதுரமான [டைய]	வ்	
கருப்பின்	கருப்பஞ் சாற்றினு	நானே	(வளர்த்த) நானே
தெளவே	ஸாரம்பெயல் இனிய	எய்தபெற்றே	(உன்னை) ப்ராபிக்கப்
	ஹவனே!	ன்	பெற்றேன். (கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊனேராகைகையித்யாதி) ஸ்ரீவரன் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி, ஸ்வயம் வரித்துக்கொடு வந்த ஸ்ரீ வாரத்தினுடைய பலம் பெற்றேனென்கிறார்.

பெரியதிருமொழி எ-ப, உ-தி, கூ பா, னன்னேராகநக. ௧௨௨

மாமஸபரசுரமான சரீரத்தை, வநி ஸலாவழிபெகவயார்ஜும பண்ணி, அதுகொண்டு இத்தகைய தேவரத பாபோஜும இன்று பெற்றேன. (யானா) “மாமஸபரசுரநிவராய விரோடே கலககுமிடத்தில் இவராண்பிட்டு விலகுவா, வலிபு, இவா என்கிற சொல்லுகளுளோ நமமை நட வச சலபமபா” என்று பார்த்து, நான்கிற சொல்லுகளுளோ என்ன உட்கவரி நிவந்து புகுந்தான (என்றனக்காப) ஸாவாதிபனா என்ன வையா கசுரகி.

(அடியேன) தன்னைதமககாநகிக சமமு தைய ஹருதய தகிலே வந்து புகுந்து கலந்தபடியை அபஸாதிப அபஸாதிப தமசகு வினிதாநாநின்றது (தேனே) எனக்கு ஸாவாதிபோகபமு பாயுளள வனே! (என்கிறதைபிதயாதி) வேலோபொரு சரீர நிர்வாபபனாநி அதுகொண்டு பெற்றிருக்கையன்றி போ, உட்கவரி என்ன உழந் தோமபி வைத்தநான, இந்த சரீர என்னோபெபொருட்டு பரிபீகப பெற்றேன அதுசெய்தபடியானோ வனே பொன்ன, (நைபூநின்ற) நீ வர நிறையாலே நானே இப்பெய பெற்றேன . (கூ)

அரு — ஒருபதாமபாட்டு (ஊன்னத்தமா) கற்பபாட்டில் ஜழவா, தன்னுடைய போகயதையிலே தயைபுராக, “வம தத்தே” என்கையாலே பரமபீதலை, ஸுனகதிரனாபிசக, அந்த ஓவ் ஒபரகாஷத்தாலே, இச்சரீரத்தோடே இப்பேறுபட நன்னா எனனும எங்கதியை, கிழட்டு பாட்டையும் கடாக்கித்துக்கொண்டிருக்கையன்றி (எவ்வாறு நிதயாதி)

“உழந்தோம்” என்றது ச - ப்ரியாபபட்டு வளர்த்து என்றாத் தமாய், “வைதமையால நான்கெய்தப்பத நரீபவத நரீப அவ யித்து அருளிச்செய்குறா (வநிநிதயாதி) + மபு, புரோதனை யுளளனகொண்ட கவா” என்ற அந்தாமதவ அமவதகுர ‘பா னாய’ என்று” என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கு (அரும) உட்கவரி விவ ரணம (இவரிதயாதி). “இவராய” என்றது - உட்கவரி என்றபடி வரு கைக்குக்காரண மென்னென்ன அருளிச்செய்குறா (இவ்வாறாட்ட யித யாதி) “புள்ளாயேனமுமாய” இவராகி உயலலா மறுவத்குரு ‘என்றனக்காய’ என்றததால்” என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்குறா (ஸா வாதிக்கினிதயாதி) (ஒக்க) ஆக

“வெஞ்சல புகுந்தபின்பு போகயமாய, ‘போகவாட்டேன’ என்னு க்கு மூலமான போகயதையெல்லாமருளிச்செய்குறா (அடியேனிதயாதி) என்றததாலே” என்று விவக்ஷித்தது தாதபாமருளிச்செய்குறா (என்ன யிதயாதி).

கஉஉஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப, உ-தி, சு-பா, நன்னீர்.

மூ. — நன்னீர் வயல் புடைசூழ் நறையூர் நின்ற நம்பியைக்
கன்னீர் மால்வரைத்தோள் கவிசுன்றி மங்கையர்கோன்
சொன்னீர் சொல்மலை சொல்லுவார்கள் சூழ் விசும்பில்
நன்னீர்மையால் மகிழ்ந்து நெடுங்காலம் வாழ்வாரே. (க௦)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்நீர்	அழகிய ஜலத்தை யு	சொல்	கொண்டாட்டச் சொ
வயல்	கழனிகளாலே [டைய		ல்லையே [தாய்
புடை	பர்யந்தங்களிலே	நீர்	ஸ்வபாவமாகஉடைய
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	சொல்மலை	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூப
நறையூர்	திருநறையூரென்னும்		மான இப்பத்துப்
	திவ்யதேசத்தில்		பாசரங்களை
நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற	சொல்லுவார்	அநுஸந்திக்கு மவர்க
நம்பியை	பூர்ணன்விஷயமாக,	கள்	ள்,
கல்	ஒலியாநின்ற	சூழ்	பரந்த (போக(ஸ்X)
நீர்	மலையருவிகளையுடைய		ப்ரசரமான)
மால்	பெரிய	விசும்பில்	பரமபதத்தில்,
வரை	மலையோடொத்த	நல்	ஸ்வரூபாநுரூபமான
தோள்	புஜங்களையுடையராய்	நீர்மையால்	ஸ்வபாவத்தாலே
கவி	சத்ருக்களை	மகிழ்ந்து	ஆநந்தித்து
கன்றி	கோபியாநின்றவராய்	நெடு	அபரிச்சிந்நமான
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்	காலம்	காலத்தனவும்
	ர்க்கு	வாழ்வார்	ஸுகிப்பர்கள். (க௮)
கோன்	ஸ்வாமியான ஆழ்வார்		
	அருளிச்செய்ததா		
	ய்,		

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (நன்னீரித்யாதி) அழகிய ஜலஸம்
ருத்தியை யுடைத்தான வயலானது பர்யந்தமெங்கும் சூழ்ந்திருக்
கின்ற திருநறையூரை வாஸஸ்த்தாநமாக உடைய கல்யாணகுண பரி
பூர்ணனையாய்த்துக் கவிபாடிற்று. (கன்னீர்மால்வரைத்தோள்) கல்
லென்று-த்வநிக்குப்பேர். மிக்க த்வநிகளையுடைத்தான அருவிகளை
யுடைத்தாயிருக்கிற பெரிய மலைபோன்ற தோள்மிடுக்கையுடையராய்,
ப்ரதிபக்ஷரிரஸநஸ்வபாவரான திருமங்கையி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹக
ரான ஆழ்வார் உவிபாடினவர். (சொன்னீர் சொன்மலை) இத்தை
அநுஸந்தித்தார்க்கு, “இதொரு சப்தமே!” என்று கொண்டாடுமிதுவே
ஸ்வபாவமாம்படியிருக்கிற சொல்தொடைபைச் சொல்லுமவர்கள்

பெரியதிருமொழி, ௩-ப, ௩-தி, ௧-பா, சினவில். ௧௨௨௬

இத்தைச் சொல்லுகையே போருமாய்த்துப்ரயோஜனம், அதுக்கு மேலே, போக(ஃX)பூமிகளில் மேலாயிருக்கிற பரமபதத்தேபோய், இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாதுரூபமான முறையாலே நிரதிசய ஸ்வரூபநந்திகளாய், பின்னை ஒருநாளும் புராவ்ருத்தியில்லாத பேற்றைப்பெறுவர்கள். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

அரு.— பத்தாம்பாட்டு. (நன்னீரித்யாதி) திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாககராகைக்கு ஹேதுவாகத் தோனை வர்ணிக்கிறதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக, மலைக்கு மிகவும் பெருமை சொல்லவேண்டி, அருவிகளின் மிகுதி சொல்லுகிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி). எல்லாராலும் சொல்லும்படியான நீர்மையையுடைய சொல்மாலையையென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (இதொருவித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

ஏழாம்பத்தில் இரண்டாந் முடிந்தது.

—●—●—●—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி

சினவில்ப்ரவேசம்.

~~~~~

வ்யா.—(சினவில்) (௧) “நானேயெய்தப்பெற்றேன்” என்றார் கீழ், அந்த பேறுதன்னையே பேசுகிறாநிதில்.

அரு.—சினவில்ப்ரவேசம். (பேறுதன்னை) என்றவநந்தரம் “ப்ரீத்யதி சயத்தாலே தம்மிலேதாமே” என்று சேஷம். ... .. *

மூ.—சினவிற்செங்கணரக்கருயிர்மாளச்

செற்றவிலியென்றுகற்றவர்தந்தம்

மனமுட்கொண்டென்றுமெப்போதும்

நின்றேத்தும் மாமுனியை டிரமேழெய்த மைந்தனை

கஉ௩௦ பெரியதிருமொழி, 61-ப, ௩-தி, ௧-பா, சினவில்.

நனவிற சென்றார்க்கும் நண்ணற் கரியாணை
நானடியேன் நறையூர் நின்ற நம்பியைத்
கனவிற கண்டேனின்னு கண்டமையாலென்
கண்ணினைகள் களிப்பக் களித்தேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சினம்	கோபத்துக்கு	எய்த	அடித்த
இல்	இருபட்டமாய்,	மைந்தனை	மிடுக்களைய்,
செங்கண்	சிவந்தகண்களையுடைய	நனவில்	தெளிவில்
	யரான	சென்றார்க்கு	நடக்குமவரான ஜ்ஞா
அரக்கர்	ராசுஷருடைய	ம்	நாதிகாக்கும்
உயிர்	ப்ராணன்கள்	நண்ணற்கு	கிட்டுகைக்கு (ஸாக்ஷா
மாள	முடியும்படி		த்கரிக்கைக்கு)
செற்ற	சேறின	அரியாணை	தூர்லபனாய்,
வில்லி என்று	தருஸ்ஸை யுடையவ	நறையூரின்	நிருநறையூரிலே எழு
	னே! என்று		ந்தருளி யிருக்கும்
கற்றவர்	அறிவுடையார்	நம்பியை	பூர்ணனை, [வனான
தந்தம்	தங்கள் தங்களுடைய	அடியேன்	செஷபூதனான
மனமுள்	மநஸ்ஸுக்குள்ளே	நான்	நான்,
கொண்டு	த்யாகித்துக்கொண்டு	கனவில்	பாநஸாதுபவத்தில்
என்றும்	ஸர்வகாலமும் [ம்	கண்டேன்	அதுபவித்தேன்,
எப்போதும்	ஸர்வாவஸ்த்தையிலு	இன்று	இப்பொழுது
நின்று	ஒருபடிப்பட்டிருந்து	கண்டமையா	பாடிய ஸாக்ஷாத்கார
எத்தம்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்	ல்	ம்பிறந்தபடியால்
	பட்டவனாய்,	என்கண் இ	என்னுடைய இரண்
மா	பெரிய	ணைகள்	டுகண்களும்
முனியை	ஆஸ்ரித விஷயத்தில்	களிப்ப	ஸந்தோஷிக (அதி
	ப்ரத்யுபகார சிந்		னல்)
	தையை யுடையன	களித்தேன்	(நானும்) ஸந்தோஷி
	ய், [ம்		ககப்பெற்றேன்.
எழும்பம்	பிராமரங்களைகூடிய		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சினவிலித்யாதி) மிக்க சினத்தையுடைய
ராய், சேதநர்விஷயமாக நிர்நிபந்தநமான த்வேஷத்தையுடையராய்,
அந்த த்வேஷப்ராசுர்யம் தோற்றும்படி யிருக்கிற கண்ணில் சிவப்பை
யுடையராயிருக்கிற ராசுஷருடையப்ராணன்கள் முடியும்படி பிடித்த

வில்வலியை யுடையவனே! மாதாவானவள் “ப்ரஹ்” என்று பாராதே, ஹிமலிக்குமாபோலே; (க) “ஃசாஹ் ஹ்ஃசாஹ் ஸ்ஃஹ்ஃ” தேவாரம் தாவாராள் ஸாபாந்யமதிதைவதம்” என்கிற பொதுவைப் பாராதே அழித்தவிட்டாளுப்து. இவர்களுக்குக் கில் ஐந்துபஸம் ஹாரமாமென்று, விபூதி குடி கிடக்கைக்காக அழித்தாளுப்து. (கற்றவரிப்பாதி) அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தம் ஹருதயத்திலே கொண்டு எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா அவஸ்தையிலும் ஒருபடிப்படநின்றேத்த, அவர்களுக்கு எல்லாம் செய்தும் பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானும், பெருந்தனிசபட்டாப்போலே “இவர்களுக்குச் செய்யலாவதென்?” என்று இவற்றை அதுஸந்திக்கு மவனே. (மரோழிகயாதி) இப்படிப்பட்ட தன்படி அறியாதார்க்கும் மழுவேந்தி விஸ்வலிபித்தாக் கார்யம் செய்தமிடுக்கனே.

(நனவிதபாதி) “கனவில்” என்றதுக்கு எதிராய், ஐசுருகாவஸ்தையைக் காட்டுகிறது. நனவு - தெளிவு எததனையேனுமதிசயித ஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் றோர்கொடு றேர் சென்று கிட்டிக் காண வரிய னாயிருக்கிறவனே. (ரானடியேன்) இவர்களைப்போல ஸ்வயந்தந்தாலன்றிகே, அவன் காட்டின வழியாலே காணப்பெற்ற அடியேனான நான், திருநறையூரிலே நித்பவாஸம்பண்ணுகிற கல்யாணகுண பூர்ணனை. மநஸ்ஸு ஸஹகரிகக, அந்நாலே கண்ணல் காணும் காட்சியன்றிம்தே, அந்ந நெஞ்சதானே முழுமிடறுசெய்து பூர்ணமாக நெறிபட அதுபவிக்கப் பெற்றேன். இவறிப்படி காணப்பெறுகையாலே (கண்ணிணைகள் கனிப்பக்கரித்தேனே) “நெஞ்சே அதுபவித்து, கண்கள் அதுபவிக்கப் பெற்றதில்லை” என்கிற குறை கிடவாமை, கண்கள் கண்டதுபவிக்க, அவற்றக்கு ஆஸ்ரயபூதனாயிருக்கிற நானும் (உ) “என் கண்கள் கனிபயம் கனிதாநிய சிந்தையனாய்க் கனிககின்றேன்” என்கிறபடியே, சனிககப்பெற்றேன். ... .. (க)

அரு — முதற்பாட்டு சினவிலித்தாதி) சினத்துக்கு இல் என்று பத பேசாமாய், பவிதம் (மிக்கசினத்தை) என்று. விவரணம் (சேதநரித்தாதி). ஸாவஸுஹ்நகாயிருப்பான், ஒருவறையிறை மாளப் பண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்தொர் (மாதாவித்தாதி). (புறம்ஸிக்குமாபோலே) பீடித்து சிஹிக்குமாபோலே ஆனால் இவர்களையும் சிஹிக்கவொண்ணதே, கொல்லவேணுமோவென்ன; (இவர்களித்தாதி). ஏத்தும்படியிருக்

கஉ.நஉ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௩-தி, உ-பா, தாயை.

கும் மாமுனியை என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச்செய்திருர் (அறிவுடையித்யாதி). (தனிசு) கடன். (இவற்றை) ஏத்தும்படிக்களை.

“நனவு” என்றதுக்கு முக்கியார்த்தத்தைச் சொல்லி, பலிதார்த்தம் (நனவு-தெளிவு) என்று. “கனவில்கண்டேன்” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்திருர் (மநஸ்வலித்யாதி). “என்சிறதைதன்னால் நானே யெய்தப்பெற்றேன்” என்றதைப் பேசுகிறதாகையாலே, அது நிரந்தர மாநஸாதுபவமாகையாலே, “கனவு” என்றபதம் ஸ்வப்நத்தைச் சொன்னதன்றிக்கே, லக்ஷணயா மாநஸாதுபவத்தையே சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். (நெறிபட) என்றது - சக்ஷூர்விஷயமாக என்றபடி. ... .. (க)

மூ.—தாயை நினைந்த கன்றேறையொக்க வென்னையும்
தன்னையே நினைக்கச்செய்து தானெனக்
காய் நினைந்தருள் செய்யுமப்பனை
அன்றிவ் வையகமுண்டு மிழந்திட்ட
வாயனை மகரக்குழைக்காதனை
மைந்தனை மதிட்கோவலிடைகழி
யாயினை அமரர்க்கரிபேற்றையென்
னன்பனையன்றிபாதரியேனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாயை	(தன்) தாயை	இவ்வையகம்	இந்தலோகத்தை
நினைந்த	ஸ்மரியாரின்ற	உண்டு	விழுங்கி, (பின்பு)
கன்றேறொக்க	கன்றுபோலே,	உமிழ்ந்திட்ட	வெளிப்புறப்படவிட்ட
என்னையும்	உபகாரம்பெற்ற என் னையும் [யே	வாயனை	திருப்பவளத்தை யு டையனாய்,
தன்னையே	உபகாரகளுதன்னையே	மகரக்குழை	மகர குண்டலங்களை
நினைக்கச்செய்	த்யாவிக்கும்படி பண் து	காதனை	திருச்செவிகளை யுடை யனாய்,
தான்	ஸ்வஜ்ஞான தானே	மைந்தனை	நித்யயுவாவாய், [ய
எனக்காய்	அஜ்ஞான எனக்காக (என்விதத்தை)	மதிள்	ப்ராகாரங்களை யுடை
நினைந்து	அதுவந்தித்து	கோவல்	திருக்கோவலூரில்
அருள்செய்யு ம்	கருபை பண்ணுகின்ற	இடைகழி	திருவிடைகழியில்
அப்பனை	நிருபாதிப பந்துவாய்,	ஆயினை	(முதலாழ்வார்கள் நடு வே) ஆன (நின்ற)
அன்று	அந்த ஆபத்தகாலத்தில்		வனாய்,

௧௨௩௪ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௩-தி, ௩-பா, வந்தநான்.

னானில் நானினி வேறென்றை ஆதரியேன்” என்று ஸமாஹிதராகிற்குச் என்று ஸங்கதி.

(உபகாரஸ்மருதி) என்றது - ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணுகை. உகந்தாச் - முதலாழ்வார்கள். அமரர்க்குநடுவே அரிபோலவும் ஏறுபோலவும் மேனாணித்திருக்கிறவனை பென்றாய், கீழ்ப்பதத்தைக்கடாகூழித்துத் தாத் பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உகப்பாரித்யாதி). ... .. (௨)

மூ.—வந்தநான் வந்தென்றெஞ்சிடம் கொண்டான்
மற்றோர் நெஞ்சறியானடியேனுடைச்
சின்தையாய் வந்து தென்புலர்க்கென்னைச்
சேர்கொடானிது சிக்கெனப்பெற்றேன்
கொந்துலாம் பொழில்சூழ்க் குடந்தைத்தலைக்
கோவினைக் குடமாமுடியகூத்தனை
எந்தையை பெந்தை தந்தைதம்மாளை
எம்பிரானை பெத்தால் மறக்கேனே.

(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வந்தநான்	என்னைமுதலிலே ஸ்	என்னை	தானேவந்து ஸ்வீகரி
	வீகரிக்கைக்காகத்		த்த என்னை
	தானே வந்தநாளி	சேர்கொடா	அகப்படும்படி பண்
வந்து	என்னைக்கிட்டி [லே	ன்	ணமாட்டான்,
என்றெஞ்ச	என்மனஸ்ஸை	இது	இத்தை
இடம்கொண்	இருப்பிடமாக அங்கி	சிக்கென	த்ருடமாக
டான்	கரித்தான்,	பெற்றேன்	லபித்தேன்; (ஆகை
மற்றுலர்நெஞ்	வேறெருத்தருடைய		யால்,)
	நெஞ்சையும்	கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
அறியான்	தனக்கிருப்பிடமாக	உலா	உலாவாநின்ற (நிறை
	அறிகிறிலன்,		ந்திருக்கிற)
அடியேனுடை	என்னுடைய	பொழில்	சோலைகளினாலே
சின்தையாய்வ	மனோரத்தத்தை யுடை	சூழ்	வ்யாப்தமான
ந்து	யனாய் (நான் ப்ரார்	குடந்தைத்த	திருக்குடந்தையிலே
	த்திக்க வேண்டிய	லை	பள்ளி கொண்டிரு
	நித்ய கைங்கர்யத்	கோவினை	ஸ்வாமியாய், [க்கிற
	தைத் தானே கொ	குடம் ஆடிய	குடக்கூத்தாடின
	டுக்கக்கருதி) வந்து	கூத்தனை	ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதம்
தென்புலர்க்கு	தென்திக்கிலுள்ள யம		களை யுடையனாய்,
	தூதர்கையில்	எந்தையை	எனக்குப்பிதாவாய்,

எந்த	என்பிதாவுக்கு	எம்பிரானை	எனக்கு உபகாரகனா
தந்தை	பிதாவானபாட்டனார்		னவனை
	முதலான என்குல	எத்தால்	எந்த காரணத்தைச்
	த்துக்கு		சொல்லி
தம்மாளை	ஸ்வாமியாய்,	மறக்கேன்	மறப்பேன்? (க)

வ்யா. — மூன்றும் பாட்டு. (வந்தநாளித்யாதி) ப்ரதமஸ்வீகாரத் துக்கு முன்பு தாமிட்டது ஒரு பச்சையுண்டாய், அதுக்கு உபகரித் தானாகிலிறே இந்நாளென்னலாவது, அங்ஙனொன்றில்லாமையாலே, ப்ரதமஸ்வீகாரத்தை “வந்தநாள்” என்னுமித்தனையாய்த்துச் சொல்ல லாவது. (என்றெஞ்சிடங் கொண்டான்) (க) “சமஸ்த் ஸ்மஸ்யஸி - ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி” என்கிறபடியே, என்னுடைய ஹ்ருதய த்தைத் தனக்கிடமாகக்கொண்டான். (மற்றோர் நெஞ்சறியான்) திரு வடிதிருவந்தாழ்வான்துடக்கமானார் பக்கலிலும்போவானாயிருக்கிற லன். (உ) “அநந்தன்பாலும் கருடன்பாலுமைதுநெய்தாக வைத்து” என்றும், (ங) “இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு” என்றும்; (ச) “கல்லும் கணைகடலும்வைகுந்தவானும் புல்லென்றெழுந்தனகொல்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இவருடைய திருவுள்ளமொழிய வேறோரிட முண்டாக நினைத்திருக்கிறலன். பின்னை அவ்வோவிடங்களில் இவ னில்லைபோவென்னில்; ஸௌபரி, பலவடிவுகொண்டு, அதுபவித்தாப் போலே, “இதுக்கவ்வுருகில்லை” என்னலாம்படி அவன் முகங்கொடுத் துக் கொண்டிருந்தபடி. (அடியேனுடைய யித்யாதி) (ரு) “வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டும்” என்கிற என்னுடைய மனோரதத்தைத் தானுடையருய்க்கொண்டு வந்து, யமபடர்கையில் என்னைக் காட்டிக் கொடுப்பானாயிருக்கிறலன். (இதுசிக்கெனப்பெற்றேன்) என்ஸங்கல்ப மடியாக வந்ததாகிலிறே, இதுக்கு ஒரு குலைத்தலுள்ளது, அவனடி யாக வருகையாலே ஒருநாளும் குலையாதபடி பெற்றேன்.

(கொந்துலாமித்யாதி) பூங்கொத்துக்களை யுடைத்தாய், நிக்ய வஸந்தமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருக்குடந்தை யிலே சாய்ந்தருளி, தன்னுடைய சேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனை (குடமாடிய) மன்றிலே குடக்கூத்தாடி வடிவழகை இடையர்க்கு முத்துட்டாக்கினவனை. (எந்தையை) எனக்கு ஜநகனவனை, என்

(க) ஈ-கூ-இ-கக. (உ) பெரி-திரு-ரு-ச-அ. (ங) பெரி-திரு-ரு-ச-கௌ. (ச) பெரியதிருவ-ச-அ. (ரு) தி-வாய்-ரு-க-க.

கஉ.கஉ பெரியதிருமொழி, எ-ப, னு-தி, ச-பா, உரங்களால்.

ஊடைய சூலநாதனைவனை. (எம்பிரானை) தன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபுத்திகளை என உபாசுப்படுத்த மஹாபகாரகனை, (எத்தால்மறக்கேனே) பண்ணினா உபசாரா அளவுபட்டு மறக்கவோ? நானிட்ட பச்சைபை நினைந்து அழியிரும்போ? எவ்வழியால் மறப்பது? (க)

அரு—மூல் ரூம்பா—டு (வந்தாளித்யாதி) எம்பெருமான் அநாதிபாக ஸ்ருஷ்டியவதாராதிகளைப்பண்ணி, தன்னைநினைக்கும்படி யத்தித்துக் கொண்டிருக்கச்செயதேயும், அவனைநினையாதே வேறென்றை ஆதரித்து, அத்தால் யமபடா நகரிலே அகப்பட்டது நிமிந்தகாலையே, “ஆதாரியேன்” என்று நிர்ணயிக்குர் விருந எங்கனை என்று விசாரித்து, தன்னைமறவாத படி தானேவந்த உபாசனை நிமிந்தக்கண்டபின்பு, நமக்கு நிர்ணயிக்கக் குறையென்னென்று ஸமாபதிதராகிறுரென்று ஸங்கதி.

“வந்து—நெஞ்சிடம் கொண்டான்” என்னவமைந்திருக்க, “வந்த நான்” என்றது உத்தாக்கப்ரியமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரதமேத்யாதி). கேவலம் “வந்து” எனருல், பச்சையிடவந்தான் என்றாலும் தோற்றமென்று விசேஷிக்கிறுரென்று கருத்து. “கொண்டான்” என்றதுக்கு வாஸநை (ஆவாஸமித்யாதி). “ஓர்” என்றுநெஞ்சை விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (திருவடியித்யாதி) ... .. (க)

மூ.—உரங்களாலிப்பற்ற மன்னர்மாளப்

பாரதததொரு தேரைவர்க்காய்ச்சென்று

இரங்கி யூர்நவர்க்கின்னருளசெய்யும்

எம்பிரானை வம்பார்புளல்காவிரி

அரங்கமாளி யென்னாளி லிண்ணாளி

ஆழிசூழிலங்கை மலங்கச்சென்று

சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்

கன்றி என்மனம்நாழ்ந்து நிலலாதே.

(ச)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
உரங்களாலே	மிடுக்கினாலே	இரங்கி	(அவர்கள்விஷயமாக)
இயன்ற	(ராஜ்யத்தின்) நடத்தா		மனம்தளர்ந்து
	நின்ற	ஒருதேர்	ஒருதேரை
மன்னா	தூர்யோதநாதி ராஜா	ஊர்ந்து	நடத்தி
	க்கள்	அவர்க்கு	அந்த பஞ்சபாண்ட
மான	நடுக்கும்படியாக		வர் விஷயத்தில்
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்தில்	இன்	இனிய (ஸ்வயம் ப்ர
ஐவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களு		யோஜனமான)
சென்று	போய், [க்காக அருள்		க்ருபையை

செய்யும்	பண்ணுகின்ற	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படி
எம்பிரானே	உபகாரகனாய்,	சென்று	கிடழி
வம்பு	புதிதான	சரங்கள்	பாணங்களை
புணல்	ஜலத்தினாலே	ஆண்ட	ப்ரயோகித்த
ஆர்	நிறைந்த [டைய	தண்	குளிர்ந்த
காவிரி	திருக்காவிரியைப் பு	தாமரை	தாமரைபோன்ற
அரங்கம்ஆளி	திருவரங்கத்தைப்பரி	கண்ணனுக்கு	கண்களையுடையவனை
	பாலநம்செய்யுமவ	அன்றி	விட்டு மற்றொருவர
	னாய்,		விஷயத்தில்
என்ஆளி	என்னை ஆளுமவனாய்.	என்மனம்	என்மனஸானது
விண்ஆளி	பரமபதத்துக்குசிரவா	தாழ்ந்து	நைச்யத்தை வஹித்து
	ஹகனாய், [ப்பட்ட		(உருக்கமுற்று)
ஆழிசூழ்	ஸமுத்தத்தினால் சுற்ற	நில்லாது	இருக்கமாட்டாது.
இலங்கை	லங்காபுரியானது		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உரங்களால்த்யாதி) தர்மப்ரதாநராய் நடத்துகையன்றிக்கே, அஸுராபேசத்தாலே வந்த முன்கைமிடுக்கையுடையராய், மிடுக்காலே நடத்திகொடுப்போடுகிற ராஜாக்களுண்டு—தூர்யோதநாதிகள், அவர்கள் முடியும்படிக்கிடாக பாரதஸமரகதிலே, வந்த ப்ரதிபக்ஷத்துக்கெல்லாம், ஒருநேரை எதிராகவிட்டு, தான் பாண்டவர்களுக்காகத் தன்னை அழிவுக்கிட்டுச் சென்று. (இரங்க) “அய்யோ! இவர்கள் பாலாத்திலே பித்ருஹீநானார்கள், அரக்கு மாளிகையிலே அகப்பட்டார்கள், நீரிலேகழுவினே அகப்பட்டார்கள்” என்று அவர்கள்பக்கல் க்ருபைபைப்பண்ணி அவர்களுக்காகத் தேரைநடத்தி, அவர்களபேக்ஷிதக அவர்களுக்கு ஒருகாரியம் செய்தானபிரக்கையன்றிக்கே, தன்பேறாக அருளைப்பண்ணின, ஆஸ்ரித விஷயத்தில்பண்ணுமோரத்துக்கு எல்லகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற மஹோபகாரகனை.

(வம்பாரித்த்யாதி) ப்ரவாஹம் மாறாமையாலே நித்யபூர்வமான ஜலஸம்ஸுத்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற காவிரியையுடைய கோயிலே நிர்வாஹ்யமாக உடையவனை. (என்னுளி) எனக்கு நிர்வாஹகனை. (விண்ணுளி) சித்யவிபுதியுத்தனை. (ஆழிசூழிலங்கைமலங்கச்சென்று) கடல்குழந்த அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கை ஒருவர்குறை எழு வருடுக்கும்படியாக எடுத்துவிட்டு அம்புகளை நடத்தின புண்டரீகாக்ஷண ஸர்வேஸ்வரனுக்கல்லது. (என்மனம்தாழ்ந்து நில்லாதே)

௧௨௩௮ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ந-தி, இ-பா, ஆங்கு.

ஆஸ்ரிதர்க்காக ஸாரத்யம்பண்ணியும், மார்கிலே அம்பேற்றும் உப
கரிக்குமவனுக்கல்லது, வேறுசிலர் விஷயமாக என்னுடைய ஹ்ரு
தயத்திலே தாழ்ச்சி பிறவாது. ... .. (ச)

அரு —நாலாம்பாட்டு. (உரங்களித்யாதி) நான் மறக்கிறேனென்ற
ஹும், என் நெஞ்சானது அவனுக்கே தாழ்ந்திருக்குமென்கிறாரென்று ஸங்
கதி.

“உரங்களால்” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கி
றார் (தர்மேத்யாதி), “ஒரு” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வந்தவித்யாதி). (நீரி
லே கழுவினையகப்பட்டார்கள் என்றுக்ருபைபப் பண்ணுகையாவது) -
தர்யோதனன் தானும் பாண்டவர்களுமாக ஜலக்ரீடைக்கு உத்யோகித்து,
அவ்வனவிலே ஜலத்திலே கூச்சக்களை நட்டுவைக்க, இவர்களியார்க
ளென்று, க்ருஷ்ணன் அந்தக் கழுக்களைத் தப்புவித்தருளுகை. அருளுக்கு
இனிமைதன்னை யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களித்யாதி). “செய்யும்” என்று
வர்த்தமாநுநித்தேசபலிதம் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி).

வம்பு - நூதனமான, புனல்ஆர்ந்த அரங்கமென்றருளிச் செய்கிறார்
(ப்ரவாஹித்யாதி). மலங்குதல் - “அராஜகமாய்த்து” என்று கலங்குத
லாய், அதினர்த்தம் (ஒருவரித்யாதி). ஒருவன் ஒருவன் கூறையைப்
பறிக்க, அவன்கையில்கின்றும் மற்றொருவன் பறிக்க, இப்படி அராஜக
மாய்ப்போதை யென்கை (எம்பிரானே) என்றவிடத்தில்காரம் சாரிகை
யாய், எல்லாப்பதங்களும் “தாமரைக் கண்ணனுக்கு” என்றதுக்கு விசே
ஷணமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதர்க்காக
வித்யாதி). ... .. (ச)

மூ.—ஆங்குவெந்நரகத்தழுந்தும் போதஞ்சே

லென்றடியேனை யங்கேவந்து

தாங்குதாமரையன்ன பொன்னாடி.

யெம்பிரானே யும்பர்க் கணியாய்நின்ற

வேங்கடத்தரியைப் பரிசீரியை

வெண்ணெயுண்டுரலினிடை யாப்புண்ட

திங்கடும்பினைத் தேனை நன்பாலினை

யன்றியென்மனம் சிந்தைசெய்யாதே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆங்கு	அந்த பாதாளாடிகளி	அழுந்தும்	மக்நனம் (நோவுபடு
	லேயுள்ள [ல்	போது	கிறகாலத்தில்), [து
வெந்நரகத்து ந்ருமான நரகங்களி		அங்கேவந்து	அந்தவிடங்களில் வந்

அஞ்செல்என் பயப்பட வேண்டா	வெண்ணெய் வெண்ணெயை (க்க
று மென்று	உண்டு ளவிலே) அமுதுசெ
அடியேனை உனக்கு சேஷபூதன	ய்து
ன என்னை	உரல் இடை உரலின்நடுவிலே (உர
தாங்கு ரக்ஷியாரின்றவனாய்	லொடு தன் இடுப்
தாமரையன் தாமரைப்பூவோடொ	பிலே)
ன தத்தாய்	ஆப்புண்ட கட்டுண்டவனாய்,
பொன் ஆர் ஸ்ப்ருஹணியகை மிக்	தீங்கரும்பினை இனிய சுருப்பஞ்சாற்
கிருந்துள்ள னான	ரோடொத்தவனாய்,
அடி திருவடிகளை யுடைய	தேனை தேன்போல் போக்ய
எம்பிரானை என்ஸ்வாமியாய்,	பூதனாய்,
உம்பர்க்கு நித்யஸூரிகளுக்கு	நல்பாலினை அமதரமான பால்போ
அணியாய்சின் அலங்காரபூதனாயிரு	ன்றி ன்றவனான புரு
ந க்குமவனாய்,	ஷோத்தமனைத்தவி
வேங்கடத்து திருவேங்கட மலையி	ர மற்றொருவரை
லெழுந்தருளி யிரு	என்மனம் என்னுடைய மநஸ்ஸா
அரியை வலிம்ஹமாய், [க்கிற	னது
பரி குதிரையாய்வந்த கே	சிறுதைசெய் நினைபாது. (டு)
சியை [ய்,	யாது
கீறியை வாயைக் கிழித்தவன	

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்குவெந்நரக மித்யாதி) பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே வந்துகிட்டி, அவற்றில்நின்றும் திரியவிடு விக்கையன்றிக்கே, அவை செய்தற்று, அத்ருஷ்டருபேண ப(ஞ்)லா நுபவம்பண்ணும் துக்காதுபவ பூமிகளிலே-கொடிதான நரகத்திலே நோவுபடுமளவிலே. (அஞ்சேலென்று) “இவன், தான் பண்ணின பாபத்துக்கு பலாதுபவம் தானே பண்ணுகிறானாகில், நமக்கென்?” என்றிருக்கையன்றிக்கே, “நாமுளோமாக நீ பாபங்களுக்குக் குடி மகனாகவேணுமோ? நீ அஞ்சாதேகொள்” என்று அங்கேசென்று. (தாங்கு) ரக்ஷிக்குமது, செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே ஸ்ப்ருஹ ணீயமான திருவடிகளைக் கொண்டாய்த்து. விகாஸம் செவ்வி குளிர்ச்சி னாற்றம் இவற்றுக்குத் தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாம் படியாய், அவ்வளவல்லாதபடி அதிஸுகுமாரமாய், ஸ்ப்ருஹணீய மான திருவடிகளையுடைய என்னையனை.

(உம்பர்க்கணியித்யாதி) திருமலையில் நிற்கிறநிலை, நித்யஸூரி களுக்கு ஆபரணம்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. (அரியை) உகப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்குமாபோலே, உகவாதார்க்கு அபரத்ருஷ்யன யிருக்குமாய்த்து. (பரிசீறியை) கேசியுடைய வாயைக்கிழித்தவனை.

(வெண்ணையித்யாதி) ஆஸ்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்
லாமை பிறந்து, அது நேர்கொடு நேர்கிடையாமை, களவுகண்டு
புணிக்கப்புகு, அதுதன்னை முடியச்செய்து தலைக்கட்டமாட்டாமை
வாயது கையதாக அசப்பட்டு, உரலோடே சேர்ந்துக்கட்டுண்டு,
அடியுண்டு, அடிக்கிறுய்த்து, உடம்புவெளுத்துப் பயர்த்துப், பேகணி
த்து, நின்றநிலையை அநுஸந்திக்க வதுவந்திக்க டிவர்க்கு டிவ்விரு
ப்புக்தானேபாய்த்துஸர்வவித போக்பமுமாயிருக்கிறது (+) “ஸ்ரீரஸ-
ஸ்ரீவரஸ” என்கிறபடி பே டினிதாசாநின்றது. (நன்பாலினை) டிப்படி
ஸ்ரீவநித போக்பமுமாயிருக்கிறவனையொழிய என்னுடைய நெஞ்சு
வேறுசிலரை அநவரதபாவனை பண்ணுது. ... .. (ரு)

அரு — அஞ்சாற்பாட்டு. (ஆநந்தித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஸாரதியின்
படியை அன்னகொண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே, மற்றும் சில அபசாரங்
களை அருளிச்செய்து, தன்னெஞ்சு கிரந்தராதுபவம் பண்ணும்படியை
அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உ) “ஸ்ரீரஸஸ்ரீவரஸ” ஸாவபாபேப்யா ரோக்யயிஷ்
யாமி” என்றவனுடைய திருவடிகளாகையாலே பாபநிவர்த்தகதவம்
அவற்றுக்கேயாக விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறாரென்று தாக்கபாயமருளிச்
செய்கிறார் (பாபநித்யாதி). (அத்நஷ்டரூபேண) பகவந்திச்சுரூபேண.
திருவடிகள் *திண் கழலாகையாலே, தன்னைப் பற்றினார்மேல் அதுச்சுரூ
பத்தை உண்டாக்குமென்று கருத்து ... .. (ரு)

மூ. — எட்டணைப் பொழுதாதி லுமென்று

மென்மனத்தகலா திருக்கும் புகழ்
தட்டலர்க்குப் பொன்னே யலர்கோங்கின்
தாழ்பொழில் திருமாலிருஞ்சொலையங்
கட்டியைக் கருப்பின்ற வின்சாற்றைக்
காதலால் மறைநான்கு முன்னேதிய
பட்டணைப் பரவைத்துயிலேற்றை யென்
பண்பண்பன்றிப் பாடச்செய்யேனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
என்றும்	ஸர்வகாலம்	என்மனத்து	என்மனத்தில் நின்ற
எட்டணைப்	ஒருநொடிப்பொழுது	அகலாது	பிரியாமல்
பொழுதாதி	ங்கூட	இருக்கும்	எழுந்தருளியிருக்கை
லும்			யாலுண்டான

புகழ்	கீர்த்தியை யுடையனா	கரும்பு	கருப்புதண்டமானது
தட்டு	மிகவும் [ய,	ஈன்ற	(காளை) பெருக்காதி
அலர்த்த	விகலிப்பிக்கப் பட்ட	இன்	இனிசான [ன்ற
	தாய்	சாற்றை	ரஸம்போன்றவனாய்
பொன்னேய்	பொன்னெ லை ாத்து	காசலால்	ஆசையுடன்
	ஸ்ப்ருஹணீயமான	மஹரான்கும்நாலு	வதங்களை யும்
அலர்	புஷ்பங்களை யுடைய	முன்	பூர்வம் க்ருஷ்ணாவதா
	தான [டைய		ரத்தில்
கோங்கின்	கோங்கு மரங்களினு	ஒதிய	அத்யயநம் பண்ணின
தாழ்	தழைத்திருக்கிற	பட்டளை	பண்டிசனாய்,
பொழில்	சோலைகளை யுடைத்	பரவை	கதிராப்சியில்
	தான	துயில்	கண்வளரானின்ற
திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை	ஏற்றை	ஸ்ரேஷ்ட்டனாய்,
சோலை	மலையி லெழுந்தரு	என்பான்பனை	எனக்கு ஸுலபனான
	ளியிருக்கிறவனாய்,	யன்றி	வனையொழிய வே
அம்	மதுரமான		ஞெருவனை
கட்டியை	கற்குநாடுபோல்பொ	பாடல்செய்	பாடமாட்டேன். (கூ)
	க்யபுதனாய்,	யேன்	

வ்யா.—ஆளும்பாட்டு. (எட்டளை யிதிராதி) வ்யதிநிக் கர்பக்கலி
லே அல்பமுதசர்ஷர்தகண்டு, நான் போலபுதனாய் நுபயட்டாலும் என்
னுடைய வாகிந்திரிப்பானது அதைக் குட்டபாது.

அக்யலபகாலபும் என்றமொருக வன்னுடைய கெஞ்சை அக
லாதிருக்கையால் வர்த புகழையுடையனாய்; 19௦௮௮ (க) “அகலகில்
லேனிறையுட” என்றசொல்லிநூலுற வெதப்பிறாட்டிலும் ஏற்ற
மாக நனைத்திராநின்றனாய்த்து என்று மொட்டளைப்பொழுது மகலா
திருக்குறென்பாது (தட்டலார்த்த) லுகழ் விநிபாக்ற்பதாய், பொன்
போலையிருக்கிற அலரையுடைத்தான கோகலனுடைய வென்னுதல்,
இதழ் மிகுமபய அலரபபண்ணாட்டு, பொன்போலே யிருக்கிற
அலரையுடைத்தான கோங்கினுடைய தழைக்க பொழிலையுடைய
திருமலையிலே அருபவயோகயமாய்க் கொண்டு நிற்கிறவனை.

கைகொட்டு கெருக்குகையால் வரும் செவ்விக் சேடின்றிக்கே,
அக்சுரும்பினுடைய ரஸாபசமாயுள்ளவனை (காசலாலித்யாதி) உதுக்கு
முன்பு ஓகூப்போதாவன் அபிநிவிஷ்டனாய் ஒதுமாபோலே, ஸாந்

(க) தி-வாய்-ஈ-க௭-க௦.

கருகூ

கஉசஉ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ந-தி, எ-பா, பண்ணின்.

தீபநியோடே ஸாதரமாக நாலுவேதத்தையும் அப்யவசித்த பண்டி
தனை, இவ்வவதாரத்துக்கு நாற்றங்காலாய்க்கொண்டு, திருப்பாற்கட
லிலே கண்வளர்ந்தருளின நீர்மையுடையவனை யல்லது பாடல் செய்
யேன். ... .. (சு)

அரு.— ஆறும்பாட்டு. (எட்டினையித்யாதி) “பண்பணையன்றிப்பாடல்
செய்யேனே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (வங்
கிரித்த ரித்யாதி).

(வாகிந்தரியமானது) என்றவநந்தரம், “நெஞ்சைப்போலே” என்று
சேஷம். (உட்படாது) என்றவநந்தரம், ஆகையாலே பாடல் செய்யே
னென்று சேஷம்.

“எட்டனைப்பொழுதாகிலும்” என்றது - எள்ளத்தினையு மென்றபடி
யாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (அத்யல்பகாலமுமித்யாதி). “எட்டனை,”
“என்றும்,” என்னும் த்விருத்தியாலே, ஆதராதிரசயம் தோற்றுமென்று,
தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). “என்றும்,” என்றது
ஸத்துலகாலமாகையாலே, ததந்தர்க்கதமான ஸ-ஓக்ஷமகாலம் பிற்படச்
சொல்லவேண்டி அந்வயம் காட்டுகிறார் (என்றுமித்யாதி). அலர்ந்த என்
கிறமெல்லொத்து “அலர்த்த” என்றுவல்லொத்தாய்க்கிடக்கிறதாய், அர்த்த
மருளிச்செய்து, “அலர்த்த” என்கிறபடி தானே, ஸ-ஓர்ய கிரணதிகளால்
விகலிப்பிக்கப்பட்ட என்னலாமென்றருளிச்செய்கிறார் (இதழ்மிகுமித்யா
தி). “தட்டு” என்கிறபதம் அலர்ப்பண்ணுகையில் சுர்த்தாவாக வேண்டுகை
யாலே சொல்லிற்று; “அலர்த்தப்பட்ட” என்னும்போது, அலருகை தள
விகாஸந்தானே யாகையாலே, “தட்டு” என்றபதம் மிகுதியைச் சொல்லு
மென்று திருவுள்ளம்.

கரும்பின்சாற்றை என்னுதே, “என்ற” என்றதுக்குபாவம் (கை
தொட்டித்யாதி). (ஓத்துப்போகாத) அத்யயநம் வாராத. ... .. (சு)

மூ.— பண்ணினின்மொழி யாழ்நரம்பில்பெற்ற

பாலையாகி யிங்கே புகுந்தென்

கண்ணும்நெஞ்சும் வாயுமிடங்கொண்டான்

கொண்டபின் மறையோர்மனந்தன்னுள்

விண்ணுளார்பெருமானை யெம்மானை

வீங்குநீர் மகரந்திளைக்கும் கடல்

வண்ணன்மாமணி வண்ணனெம்மண்ணல்

வண்ணமேயன்றி வாயுரையுதே.

(ஏ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணின்	காநங்களிலே	விண்ணுனார்	நித்யஸூட்சிகளுக்கு
இன்	ஸ்ராவ்யமான [ன	பெருமான்	ஸ்வாமியாய், [னய்]
மொழி	சொல்லே யுடைத்தா	எம்மான்	எனக்கு நிர்வாஹக
யாழ்	வீணையினுடைய	வீங்கு	வ்ருத்தியடையாநின்
நரம்பில்	தந்திகளில்		ற
பெற்ற	உண்டான	நீர்	ஜிலத்தை யுடையதாய்
பாலையாகி	பாலென்னும் ராகம்	மகரம்	மீன்களானவை [ற
	போல் மிகஇனிய	தினோக்கும்	துள்ளி விளையாடாநின்
	னயக்கொண்டு	கடல்	ஸமுதரம் போன்ற
இங்கே	இந்த என்னெஞ்சில்	வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடைய
புகுந்து	வந்து ப்ரவேசித்து		னய்,
என் கண்ணும்	என்கண்களையும்	மா	ஸ்ராவ்யமான
நெஞ்சம்	மநஸஸையும்	மணி	நீலமணியினுடைய
வாயும்	வாக்கையும்	வண்ணன்	வாண (ஸ்வபாவ) த்
இடம் கொண்	இருப்பிடமாக அங்கி		தையுடையனய்,
டான்	கரித்தான்;	எம் அண்ண	எனக்கு ஸ்வாமியான
கொண்டபின்	இப்படி அங்கிகரித்த	ல்	வலுடைய
	பின்பு,	வண்ணமே	வர்ணத்தையொழிய ']
மறையோர்	வைதிகப்ராஹ்மணரு	அன்றி	வேறென்றை
மனம்	மநஸஸை [டைய	வாய்	என்வாக்கானது
தன் உள்	தனக்கு வாஸஸ்த்தாக	உரையாதே	சொல்லாது. (எ)
	மாகவுடையனய்,		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (பண்ணினின் மொழியாழித்யாதி) என் னுடைய மனோவாக் காயங்கள் அவ்ணையல்லதறியா தென்கிறார்.

(பண்ணினித்யாதி) பண்வர்க்கத்திலே இனிய பேச்சையுடைய யாழ் நரம்பிலே யாழிலே பிறக்கப்பட்ட பாலையாகிறபண்ணய், அப்பண்போலே போக்யனாய்க்கொண்டு வரது புகுநது. (என்கண் னும் நெஞ்சம் வாயுமிடங்கொண்டான்) கண்ணுக்கு வேறென்றைக் காணவொண்ணாதபடி தானே விஷயமானான்; வாககுக்குவேறே சில ரைப் பேசுகைக்கு விஷயமல்லாதபடி தானே விஷயமானான்; நெஞ் ஈக்கு வேறே சிலரை நினைக்க அவகாசமில்லாதபடி தானே விஷயமா னான்; ஆக ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் தன்னையே விஷயமாக்கினான்.

(மறையோரித்யாதி) ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாகமாக வுடையனாய், *அயர் வறுமமரர்களபிபதி

கஉசச பெரியதிருமொழி, எ-ப, ந-தி, அ-பா, இனியெப்பாவம்.

யாயுள்ளவனை. (எம்மனை) எனக்கு ஸாமியாயுள்ளவனை. (வீங்கு
நீரிதயாதி) ஸாருததபாண ஆலத்தை யுடைத நாய், ஜவச (ச) ரஸத்வந்
சுள் தன்னில் நடி விளையாடாநிற்கிற கடலே போலேயிருக்கிற நிறத்தை
யுடையனாய், பெருநீர் உயனுன நீலமணிபோலே யிருக்கிற நிறத்தை
யுடையனாய்வினை உறந்திறத்தைச்சொட்டி, என்னை ஆநயார், உறனுக்கிக்
கொண்டவனுடைய நிறத்தைப்பொழிய என்னுடைய வாகுந்தரிய
யானது, பெருநீரைப்பேசாது. ... .. (சி)

அரு — ஏழாம்பாட்டு (பண்ணிசயாதி) ஸமுதாபீயந கரணதீரயத்
துக்கும் அவனை விஷயமானென்றிருநென்று ஸங்கதியருளிச்செய்தி
ரூர் (என்னுடைய வித்யாதி)

லோகத்தினை லோக வாகு காயங்கொண்டிரு ப்ரவீக்தியைப்பற்ற,
“கண்”பதம் காயலாகுகணிகமெனறுகருத்து. இத்தால்பலிசதவர்த்தத்தை
யருளிச்செய்திரு (ஆகவித்யாதி) (பேசாது) என்றவநந்தரம், “கண்ணு
னதுகாணுது, நெருசானதுவினயாது” என்று உடடுவது “கொண்டபின்”
என்று மூன்றுக்கும் தான விஷயமாக்குகையை ஹேதுவாக வருளிச்
செய்கையாலே இங்குநிறுத்தவடுப்பது. ... .. (ச)

மூ.—இனியெப்பாவம் வந்தெய்தும சொல்லீர்

எமக்கிப்பபையேருள பெற்றமைமாலும்

துனியைத்திரித்தின்பமே தருகின்றதோர்

தோற்றத்தொன்னெந்யை வையநதொழப்பமும்

முனியை வானவரால் வணங்கப்படும்

முத்தினைப பத்தர்தாம நுதர்கின்றதோர்

சுனியைக் காதல் செய்கென்னுளங்கொண்ட

சுள்வனை யீன்று கண்டுக்கொண்டேசே.

(அ)

பதம்.	உரை	பதம்	உரை.
இம்மையே	இந்த லோக (ஜம்ம) க் திலேயே	எப்பாவம்	(பூர்வோத்தராகங்க ளில்) எவ்விதமான
அருள்	(எம்பெருமானுடைய) க்ருபையை	பாவம்	பாவம்
பெற்றமை	ப்ராபித்தபடியாலே,	வந்து எய்தும் வந்து கிட்டப்பெறும்?	வந்து எய்தும் வந்து கிட்டப்பெறும்?
யால்		சொல்லீர்	சொல்லுகோள்;
இனி	இதக்குமேலே	அடும்	(ஆத்மாவை) உருமா
எமக்கு	எம்மை		யப் பண்ணுகின்ற தாய்

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ஈ-தி, அ-பா, இனியெப்பாவம். ௧௨௪௫

துணியை	ப்ராப்திப் ப்ரதிபந்தக	வணங்கப்படு	ஆஸ்ரயிக்கப்படுமவ
	மானகர்மங்களை	ம்	னாய்,
தீர்த்து	போக்கி	முத்திலே	(முத்துப்போல் குளிர்
இன்பம்	ஸூகத்தையே		ந்சுப்ரமஹிமமான)
தருகின்றது	கொடாகின்றவனாய்,		வடிவையுடையனாய்
ஓர்	அத்விதீயமாய்	பத்தர்தாம்	முழுக்கூக்களான உ
தோற்றம்	அழகியசாய்		பாஸகராலே
தொல்	பழையதான	துகரிகின்றது	புலிக்க (அதுபவிக்க)
நெறியை	உபாயமுதனாய்,		ப்படாவின்றன்ன
வையம்	லோகத்தாராலே	ஓர்	அத்விதீய மஹிமமான
தொழப்படும்	ஆஸ்ரயிக்கப்படாவின்ற	கனியை	பழம் போன்றவனாய்,
	வனாய்	காதல் செய்து	ஆசையுற்று
முனியை	(அவ்வவா கருக்ரு	என் உள்ளம்	என் மாஸ்ஸை
	அளிக்கவல்ல ப்ர	கொண்ட	அபஹிரித்த
	யோஜநத்தை) மா	கன்வனை	சோரணவனை
	நம்பண்ணுமவனாய்,	இன்று	இப்பொழுது
வானவரால்	நித்யஸூரிகளினால்	கண்டு கொ	ஸாக்ஷாத் கரித்தேன்.
		ண்டேன்	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இனியெப்பாவமித்யாதி) அவனுடைய நிக்ரஹபலமான பாபங்கள் என்னைக்கிட்டவற்றோ? (க) “அசுரீயஸு ஷ்ரீகீர்த்திஸ்-அவஸம்பமதுபோக்தவ்யம்” என்கிற வசந்ததைக்கொண்டு, அதுபவித்தாலல்லது நசியேனென்றுகொண்டு சிலவை நின்றல், ப்ரார ப்தங்காண் என்றுசிலவை நின்றல்செய்யவற்றோ? “இனி” என்கிறது எத்தைக்கொண்டென்ன; (இமமைபேயருள் பெற்றமையால்) இஹ லோகத்திலே பசுவத்ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றபடியாலே, இனியெப் பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர். (அநிததுணியை) (உ) “அசுரீயஸு ஷ்ரீகீர்த்திஸ்-அவஸம்பமதுபோக்தவ்யம்” என்று சொல்லப்படு கிற ஆத்மவஸ்துவை, (ஈ) “அசுரீயஸு-அஸாஸேவ” என்னலாம்படி முடிக்கிற துணி உண்டு - ப்ராப்திப் ப்ரதிபந்தகமான கர்மங்கள், அவ ற்றை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, (ச) “அசுரீயஸு ஷ்ரீகீர்த்திஸ்-அவஸம்பமதுபோக்தவ்யம்” என்கிறபடியே, நிரதிசயநந்தியாமபடி பண்ணுகிற, (தோற்றத்தொன்னெறியை) தோற்றம்-அழகு. தொன்மை-பெருமை. அழகிய மஹிமபதி(ஈ)ம் என்பர். இதரோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினு

(க)

(உ) கீ-உ-உச.

(ஈ) தை-ஆ-ஈ-ச.

(ச) தை-ஆ-எ-க.

கஉசசு பெரியதிருமொழி, எ-ப, ஈ-தி, கூ-பா, என்செய்கேன்.

ர்க்கும் தன்னையே பற்றவேண்டும்படியாய், தன்னைப் பற்றினார்க்கு வேறென்னைப்பற்றவேண்டாதபடி ப்ரதாநமாய், நிலைநின்ற உபாயமாயுள்ளவனை. (க) “அறஞ்சுவராகினின்ற” இப்போதாக எடுக்கவேண்டா, பண்டேஎடுத்து நிற்கிறதாய்த்து. (உ) “ஸஸ்-ஸஸ்- ஸநாதநம்” என்செய்கேனெயே. அத்தையிறே அவன் (ஈ) “ஸஸ்-மாம்” என்றது.

(வையம்மொழப்பமும்) பூமியிலுள்ளார், இருந்ததேகுடியாக ஆஸ்ரயிக்கப்படுமவனாய், சேதநருடைய ஸ்வரூபபேதத்தோபாதியும் போருமிறே ருசிபேதமும்; அவ்வோ ருசிக்குதுகுணமான பேறுகளைப் பண்ணுகைக்கு மநநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமவனை, ஒன்றிலோரபேகையில்லாத நித்யஸூரிகளாலே ஆஸ்ரயிக்கப்படுமவனாய், அவர்களுடைய ஸ்ரமத்தைப்போக்குமவனை. (பத்தர்தாம்) ஸம்ஸாரத்தில் முமுக்ஷுக்களுண்டு - தன்பக்கல் ருசியுடையராயிருப்பார், அவர்களுக்குக் கண்டபோதே அதுபவிக்கலாம்படி பக்வபல(ஃ) மாயுள்ளவனை. அவையொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற என்பக்கலிலே தான் ஆசையுடையனாய், என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினவனை. நான் அநாதிகாலம்பண்ணிப்போந்த ஆத்மாபஹாரத்தை அரைக்கணத்திலே பண்ணினவனை, இன்று நினைவின்றிக்கேயிருக்கக் காணப்பெற்றேன். ... .. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (இனியித்யாதி) ஆழ்வீர்! இங்கனே நீர் மிகவும்களியாநின்றீர், இந்தரிய ஸமுதாயாத்மகமான சரீரம், கர்மாநீரமாய் வந்ததன்றோ, கர்மாதுகுணமாக அவைபோய்விடாவோவென்ன; பாபமாவது-பகவநீக்ரஹரூபேண இருப்பதொன்றன்றோ? அதுக்ரஹம்பெற்றால், அவையுண்டோவென்று மடிபிடிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஸக்ஷயஸுஹ் க்ஷயஸ் - அவஸ்யமதுபோக்தவ்யம்), என்றது - ப்ரரப்தேதரபூர்வ பாபமானவற்றில் கழியுண்ணாதகொடுவினைகளை. லித்தோபாயத்துக்கு அழகு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி). தொன்மைக்கு ப்ரமாணங்களுளிச் செய்கிறார் (அறிமித்யாதி). ... (அ)

மூ.—என்செய்கேனெயேனுரையீரிதற்கென்று.

மென்மனத்தே யிருக்கும்புகழ்

தஞ்சையாளியைப் பொன்பெயரோன்

நெஞ்சமன்றிடந்தவனைத் தழலேபுரை

பெரியதிருமொழி, எ-ப, நு-தி, கூ-பா, என்செய்சேன். ௧௨௪௦

விஞ்சவாளரக்கன்நகர் பாழ்படச்

சூழ்கடல்சிறைவைத்திமையோர் தொழும்

பொன்செய்மால்வரையை மணிக்குன்றனை

யன்றியென்மனம்போற்றி யென்னாதே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடியேன்	பரதந்த்ரனானான்	வாள்	வாளாயுத்தையுடை
இதற்கு	அவன் பண்ணின	யான	யான
	இந்த உபகாரத்து	அரக்கன்	ராவணஸூரனுடைய
	க்கு	நகர்	பட்டணமானது
என் செய்கே	என்ன ப்ரத்யுபகாரம்	பாழ்பட	(ஆள்) பாழாகப்போம்
ன்	பண்ணுவேன்?	படி	படி
உரையீர்	சொல்லுங்கள்;	சூழ்	(அவ்வரை) சுற்றிக்கொ
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	ண்டிருக்கிற	ண்டிருக்கிற
என் மனத்	என் ஸ்ருதயத்திலே	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
தே	யே	சிறைவைத்து	அணைகட்டினவனாய்
இருக்கும்	வாஸம் பண்ணுகை	இமையோர்	தேவர்களால்
	யாலுண்டான	தொழும்	ஆஸ்ரயிக்கப்படுமவ
புகழ்	கீர்த்தியை யடைந்த	னாய்,	னாய்,
	வனாய்,	பொன் செய்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்
தஞ்சை ஆளி	தஞ்சைமாமணிக்கோ	மால்	பெரிதான [ய்,
யை	யிலுக்கு நிர்வாஹக	வரையை	பர்வதம் போன்றவனா
	னாய்,	மணி	நீலமணி மயமான
பொன் பெய	ஹிரண்யனுடைய	குன்றினை	மலைபோலே குளிர்ந்த
ரோன்		யன்றி	வடிவையுடையனான
நெஞ்சம்	மார்பை		வனையொழியவேறொ
அன்று	அக்காலத்திலே [னாய்,		ருவனை
இடந்தவனை	கிழித்துப்பொகட்டவ	என்மனம்	என் நெஞ்சானது [ம்
தழலே புரை	செருப்புபோல் கிட்ட	போற்றி என்	வாழ்க்கடவாய் என்று
	வொண்ணாதவனாய்,	னது	மங்க ளா சாஸநம்
விஞ்ச	அதிசயித பராக்ரமத்		பண்ணமாட்டாது.
	தையுடையனாய்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்செய்கேன்) உபகாரம் பண்ணும
 லிருக்கப் பெறுகிறதில்லை, உபகரிக்கலாவதொன்றும் காண்கிறிலேன்,
 எத்தைச்செய்வேன்? (அடியேன்) எனக்கென்ன ஒரு கைம்முதலில்
 லாதபடி ஸ்வரூபமே பிடித்து பரதந்த்ரனானான் எத்தைச்செய்
 வேன். (உரையீர்) மத்யஸ்த்தராய் க்ரைமேலே நிற்கிற நீங்கள் இதுக்

கஉசஅ பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, ஈ-தி, கூ-பா, என்செய்கேன்.

தொரு போக்கடி சொல்லவல்லிகோள். (என்றுப்) என்றுமொக்க
என்னுடையத்ருதயத்தை விடாதிருக்கையாலேவந்த புகழையுடைய
னாய். இங்கு புகுருகைக்குடலாகத் தஞ்சாவூரிலே நின்றவனை.
(பொன்பொரோனியாதி) எனக்குப் பண்டே உபகரித்து நின்ற
வனை. (தழுவையித்யாதி) சிலராய் வந்து கிட்டவொண்ணாதபடி.
நெருப்பை உமிழாநிற்பானாய், அநபிபவநீயனாய், அவைசரப்ரதீகூ
னாய், ஒளியை யுடைத்தாரிருப்பதொரு வாளை தேவதைபக்கலிலே
பெற்றுடையனாயிருக்கிற ராகூஸனுடைய நகரிபானது பாழ்படும்
படி வங்கைக்கு அசுழான கடலை அணைசெய்தவனை.

இமையோருண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள், எங்கள் குடியிருப்புப் பெற்
றோமென்று (க) “*यथा ह्यनुसूयते - ब्रह्माराधना*”
என்றுப்போலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அத் தாலே புரப்பெற்ற வடிவை
யுடையனாய் நின்றவனை. “*शिवர்கள்* கார்ப்பசெய்து தலைக்கட்டப்பெற்
றோமிதே” என்று, அத்தாலே குளிர்ந்த நிறத்தையுடையனாய் நின்ற
படி. இப்படிப்பட்ட இவனையல்லது “போற்றி” என்று என்னு
டைய த்ருதயமானது மங்களாசாஸநம் பண்ணுது. (உ)* பாழாளா
கப்படை பொருகாணுக்கல்லது என்னுடைய ஹிருகபமானது
பல்லாண்டு பாடாது. நித்யஸூரிசன் பெறுப்பேற்றைப்பெற்றேன்
ஸம்ஸாரியானநான், பரதந்த்ருதியிருக்கையாலே, ப்ரத்யுபகாரம் பண்
ணலாவது காண்கிறிலேன், எத்தைச்செய்வேன். சொல்லிகோளென்
கிறார். ... .. (க)

அரு.— ஒன்பதாம்பாட்டு (எனசெய்கேனியாதி) கீழ்ப்பாட்டில்,
அவனதுக்ரஹித்தாலுக்கையாலே, நிக்ரஹரூபமான பாபம் வந்தெய்தாது
என்னுளினதீர். உம்மை இப்படி அதுக்ரஹிக்கைக்கு. உம்மால் பெறப்புகு
கிற உபகாரமென்னென்ன, நான் அவன்பண்ணின உபகாரங்களை அது
ஸந்தித்து உபகாரஸ்நநதியாலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணத் தேடினாலும்
பண்ணவிரகுண்டோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அடியேன், இதற்கு - அவன்பண்ணின அதுக்ரஹ விசேஷத்துக்கு,
என்செய்கேன்” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்தார்யமருளிச்செய்கி
றா (உபகாரமித்யாதி). ப்ரஹ்மலாதனுக்கு உபகரித்ததே தம்மதாக வருளி
ச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி). சிறைவைக்கை - போகவொட்டாமல் தடுக்
கை; அத்தால் பலிதம் (அணைசெய்தவனை) என்றது.

பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, தோடுவிண்டு. ௧௨௪௯

“மணிக்குன்றினை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவர்களித்யாதி). பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (சித்வஸூரிகளித்யாதி).

மூ.—தோடுவிண்டலர் பூம்பொழில் மங்கையர்

தோன்றல் வாள்கலியன் திருவாலி

நாடன் நன்னறையூர்நின்ற நம்பிதன்

நல்ல மாமலர்ச்சேவடி சென்னிச்

சூடியும் தொழுதுமெழுந்தாடியும்

தொண்டர்கட்கவன்சொன்ன சொன்மாலே

பாடல்பத்திவை பாடுமின் தொண்டர்

பாட தும்மிடைப் பாவம் நில்லாவே.

(௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோடு	இதழ்களானவை	சே	அழகியதான (ஆப்ரி
விண்டு	ஸந்திபந்தங்கள் விட்டு		தாநாப்ரிதவி பா க
அலர்	விகலியா நின்ற		மற ஸர்வஸூலபமா
பூ	புஷ்பங்களை யுடைத்	அடி	திருவடிகளை (எ)
	தான	சென்னி	தம் திருமுடியில்
பொழில்	சேலைகள் சூழ்ந்த	சூடியும்	தரித்துக்கொண்டும்
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளர்	தொழுதும்	ஆப்ரியித்தம்
தோன்றல்	ப்ரதாநராய், [க்கு	எழுந்து	எழுந்திருந்து
வாள்	வானாலே	ஆடியும்	நர்த்தம்பண்ணியும்
கலியன்	சத்ருக்களை கிரவியிக்கு	தொண்டர்	ஆப்ரிதா உ ஜ்ஜீவி க்
	மவராய்,	கட்டு	கைக்காக
திருவாலிநாடு	திருவாலிநாட்டுக்கு நிர்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
ன்	வாழ்கரான	சொல்மலை	சப்தஸந்தர்ப்ப விசே
அவன்	அந்த ஆழ்வார்,		ஷமான
நல்	விலக்ஷணமான	இவை பத்து	இந் பத்துப்பாட்டுக்
நறையூர்	திருநறையூரிலே	பாடல்	களையம்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	தொண்டர்	பகவத்விஷயத்திலிரு
நம்பிதன்	ஸகல கல்பாணகுண		சியுடையவர்களே
	பூரணனுடைய	பாடுமின்	காநம்பண்ணுகோ
நல்ல	அழகியதாய்	பாட	காநம்பண்ணவே [ள்,
மா	பெரிதான	தும்மிடை	உங்களிடத்தில்
மலர்	புஷ்பம்போல் அஜிஸூ	பாவம்	பாபமானது
	குமாரமாய்	நில்லா	தங்காது. (௧௦)

௧௨௫௦ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ஈ-தி, ௧௦-பா, தோடுவிண்டு.

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (தோடுவிண்டலரித்யாதி) இத்தழ்விண்டலருகிற பூவையுடைத்தான பொழிவாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநராயுள்ள ஆழ்வார். (வாங்கலியன்) பகவத்ப்ரபத்திக்கு ப்ரபத்திபோலேயாய்த்து, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குக் கையில்தான். (திருவாலிராடன்) இதுவே போருமாய்த்து ஏற்றம். (நன்னறைபூர்) திருநறைபூரிலே வந்து நிற்கையாலே கல்யாணகுணங்களால் பரிபூர்ணானவன்.

நிரதிகையோக்யமாய், குணகுணநிநுபணம்பண்ணாத திருவடிகளைத் திருமுடிக்கு வலையமாக வைத்தும். (தொழுதும்) (௧) “நம: ஸுரநீ-நம: புரஸ்தாத” என்கிறபடியே தொழுதும், தொழப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே விச்சாரமிருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும். (தொண்டர்க்கு) தாமறிந்ததாக அதுபவீதது விடுகையன்றிக்கே, பின்புள்ளார்க்கும் அதுபவயோக்யமாய்ப்படி. (௨) “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் விருந்திட்டாராய்த்து. (பாடல்பதது) அதுதான் ஸபாதலக்ஷக்ரந்தமாய், புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதேயிருக்கையன்றிக்கே பாடல்பத்தும், பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையாரித்தைப் பாடப்பாருங்கோள். (பாடதும்மிடையித்யாதி) கரும்பு தின்னக் கூலியிறே, பாடுகைதானே ப்ரயோஜனமாகப் போந்திருக்க, அதுக்குமேலே ப்ரபத்திப்ரதிபந்தகமான பாபங்கள், “நமக்கு இவ்விடம் ஆஸ்ரயமல்ல” என்று, தன்னடையே விட்டுப்போம். ... .. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு — பத்தாம்பாட்டு. (தொழித்யாதி) “தோன்றல்” என்றதினர்த்தம் (ப்ரதாநராயுள்ள) என்றது.

“சேவடி” செவ்வையானவடி என்று அருளிச்செய்கிறார் (குணகுணேத்யாதி). (வலையமாகவைத்து) தரித்து என்றபடி. ... .. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் மூன்றந்திருமொழி முடிந்தது.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, கண்ணோரப் பரவேசம். கஉருக

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எழும்பத்து நாலாந்திருமொழி

கண்ணோரப் பரவேசம்,

வ்யா. —(கண்ணோரவெங்குருதி) இது திருமங்கையாழ்வாருடைய (க) நெடுமாற்கடிமை. பாகவத சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிற திருமொழியாய்த்து. பெரிபநம்பி, ஐந்ம வருத்தாதிகளால் குறைய நின்றொருவார் திருநாட்டுக்கு நடந்தாராய், அவரை அதுகமநம் பண்ணி, தீர்த்தமாடாதே வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, பெரியநம்பிபாடே வந்து, “மர்யாதை கிடக்கக் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ?” என்ன; (க) “பயிலும் சுடரொளி (உ) *நெடுமாற்கடிமை, கடலோசையோபாதினோ? நிதிது குறைய வாகிலும் ஆசரிக்கவேண்டாவோ?” என்றருளிச்செய்தார். பின்னே அழகியமணவாளரையர், கரையேபோகாநிற்க, “உள்ளேமாமதலைப் பிராணத்திருவடிதொழுதுபோனாலோ”என்ன; “ஆந்தான் + திருமங்கையாழ்வாருடைய பசைந்தவனாயத்திலே கால்வைக்கவல்லார்” என்றருளிச்செய்தார்.

திருநறையூரிலே புக்கு, நம்பியழகை அதுஸந்தித்து, அங்கு நின்றும் போந்து, திருச்சேறையிலே வந்து, மாமதலைப்பிராணுடைய மௌக்த்யத்தையதுஸந்தித்து, அம்மௌக்த்யத்துக்குப் போலியான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அதுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே அவதாரங்க ளெல்லாவற்றையு மதுஸந்தித்து, அவையெல்லாவற்றறுக்கு மடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அதுஸந்தித்து, இப்படி அவன் படிகளை அதுஸந்தித்து, (ங) “உருக்ஷணம்” குணீர்தாஸ்யமுபாகத” என்று தோற்று எழுதிக்கொடுத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நமக்கு உத்தேஸ்பொன்று இங்ஙனே பாகவத சேஷத்வத்தை அதுஸந்தித்துப் பேசியதுபவிக்கிறார். இத்தால், அநர்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்விற்கிறது. அதற்கிறது - ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாகையிறே. ஒன்றிரண்டுக்காயம்சென்றால் மீளா திறே.

(க) தி-வாய்-க-எ.

(உ) தி-வாய்-அ-க-0.

(ங) ரா-கி-ச-கஉ.

+ (பா) திருமங்கையாழ்வார்வசைந்த.

அந்.—கண்ணோர வெங்குருதிப் ப்ரவேசம்—தீழ் (க)*கண்ணுதவாளவு
ணரிலே பாகவதசேஷத்வத்தை அதுஸந்தித்தாரேயென்ன வருளிச்செய்கி
ரூர் (இது இத்தியாதி) ஆழ்வார் (உ) * பயிலும்சுடரொளி அருளிச்செய்தாப்
போலே, அங்கேயுமதுஸந்தித்தாரேயாகிலும், (ங) “நெடுமாற்கடிமை
யுடைய இங்கேயுமதுஸந்தித்தாரென்று கருத்து. ஆழ்வார்தாம் இருசால்
மட்டு அதுஸந்திப்பானென்? இவர்தாமவரைப்போலே இருசால்மட்டு
அது கதிப்பானென்? ப்ரமேயபேதம் வேண்டாவோவென்ன வருளிச்
செய்கிறா (ப)கவதேத்யாதி). * பயிலும்சுடரொளியில், பாகவதவிஷயத்
தில் சேஷித்வாதுஸந்தாரம்பண்ணி, *நெடுமாற்கடிமையில், போக்யத்வாது
ஸந்தாரம்பண்ணினவோபாதி, இவரும் கீழே * கண்ணுதவாளவுண
ரிலே போக்யத்வென அதுஸந்தித்தாராகையாலே இங்கே சேஷித்வாது
ஸந்தாரம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து, * நெடுமாற்கடிமையென்று, இரு
சால்மட்டு அருளிச்செய்தமாத்ரத்துக்கு த்ருஷ்டார்த்தம். பாகவத சேஷத்வ
முத்தேஸம் மெனனுமதுக்கு ஸம்வாதம் (பெரியநம்பி யித்தியாதி) (சிறிது
குறையவாகிலும்) என்றது-(ச) “அவரெங்கள் குலதெய்வமே” என்று குல
தெய்வத்தொடொக்க பூஜிக்கவேண்டியிருக்கும்; ஸ்பர்சமாத்ரமாகிலும்
வேண்டாவோவென்கை. இவாதாம் பாகவத சேஷத்வத்திலே உற்றிருப்
பெரன்னுமதுக்கி ஜ்ஞாபதமெதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பின்னையித்
யாதி)

தீழ்த்திருமொழிகளோடு இதுக்கு ஸங்கதிகதநமுகத்தாலே ப்ரமேய
த்தை வருளிச்செய்கிறார் (திருநறையூரிலித்தியாதி) பவிதார்த்தமருளிச்
செய்கிறார் (இத்தாலித்தியாதி). ஸ்வரூபப்ரகாசகமான ப்ரணவத்தில்
உகாநார்த்தம் சேர்ந்திருக்கிறதென்று கருத்து. . . . . *

மு.—

கண்ணோர வெங்குருதி வந்திழிய வெந்தழல்போல் கூந்தலானை
மண்ணோர முலையுண்ட மாமதலாய் வானவார்தம்கோவே பென்று
விண்ணோருமிளந்திங்குகளகுகிரிஞ்சு மணிமாடமல்கு செல்வத் [லாரோ.
தண்ணோர பெம்பெருமன் தாள்தொழுவார் காண்மனென்தலைமே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான பார்வை யையுடைய	குருதி	ரத்தமானது
		வந்து	வெள்ளமிட்டுக் கொ
கண்	கண்ணுணது		ண்டுவந்து
சோர	சுழலமிட்டுத் தளரும் படியாகவும்	இழிய	சரிரத்தில் நின்றுத் த
			ரையில் குதிக்கும்
வெம்	உஷ்ணமான		படியாகவும்

வெம்	வெப்பத்தை யுடைத்	அகடு	கீழ்வயிற்றை
தழல்போல்	நெருப்புப்போலே சிவ	உரிஞ்சு	பிளவாரின்ற
ந் திருக்கிற		மணிமாடம்	ரத்நமயமான க்ருதந்
கூந்தலாளை	மயிரையுடைய பூத	மல்கும்	கனாலே
மண்சேர	மயிரையுடைய பூத	செல்வம்	ஸம்ருத்தமான [ய்
முலைஉண்ட	மயிரையுடைய பூத	தண்	ஸம்பத்தையுடையதா
மா	(ப்ரேதமாய்) பூமியி	மான்	குளிர்ந்து ப்ரமதூர
மதலாய்	லே விழும்படி	சேறை	திருச்சேறையிலேமு
வானவர்தம்	ஸ்தரபாநம் பண்ணி	எம்பெருமா	ந் தருளியிருக்கிற
கோவே	அத்யந்தம் [ன	ன்	ஸ்வாமியினுடைய
என்று	இனம்பருவத்தை யு	தான்	திருவடிகளை
விண்ணேசரும்	டையனுவனே!	தொழுவார்	ஆப்ராய்க்குமவர்கள்
இனந்தின்கள்	நித்யஸூரிகளுக்கு	என்தலைமே	என்சிரஸ்ஸில் திருவ
	ஸ்வாமியே! [ண்ணி,	லார் காண்	டிகளை வைத்து உ
	என்று ஸ்தோத்ரம்ப	மின்	லாவுமவர் காணுங்
	ஆகாசத்தையடைந்தி		கோள். (க)
	ருக்கிற		
	இனந்தின்கள் பாலசந்த்ரனுடைய		

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (கண்ணோகிப்பாதி) பூதனையானவன், யசோதைப்பிராட்டி வடிவைக்கொடுவந்து விட்ட, அவனை முடித்தா னாய்த்து. க்ருரமாக நோக்கிக்கொடுவந்த கண்கள்சேர (வெங்குருதி) முலைப்பால்வழியே உதிரவெள்ளமானது கொழித்திழிய.(வெந்தழல்) ப்ராணன் போனவாறே, ஆக்கனான ஒப்பனையும் போமிறே. நெருப் புப்போலே சிவந்த மயிர்முடியையுடையளான பூதனை பிணமாய் பூமி யிலே விழச்செய்தேயும், பின்னையும் முலை யுண்ணும்படி யாய்த்து மெளக்த்யம். (வானவரித்யாதி) பூதனை, தாய்வடிவைக் கொண்டுவந்து முலை கொடுக்க; பேபென்று பாராதே முலையுண்டவன்றானென் னில்; நித்யஸூரிகள் பரிய விருக்கிறவனுய்த்து.

ஸ்வர்க்கத்திலே ஸுகப்ரதானாய் வர்த்திக்கிற சந்த்ரனுடைய கீழ் வயிற்றைப் போமும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாயிருக்கிற திருச் சேறையிலேயிருக்கிற ஸ்வாமி. (தான் தொழுவாரித்யாதி) “திருத் துழாய் போலேயும் கொளத்துபம் போலேயும் உம்முடைய ஸ்பர்சம் ஸமக்கினிநாயிராவின்றது, உம்முடைய தலையைக்கொடுவாரும் நம்மு

கஉ ரூச பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, உ-பா, அம்புருவ.

டைய காலவைக்க” என்ன; இங்கு உமக்கொழிபாது, வருத்தவர்கள்
காலுக்கு இடம் போருமித்தனை. ... .. (க)

அநு. —முதற்பாட்டு. (கண்ணோரவியாதி) வெந்தழல்போல் கூந்த
லானைப் பிள்ளைகண்டால் அஞ்ச மொழியமுலையுண்ணக்கூடுமோவென்ன
வருளிச்செய்கிறா (பூசனை யிதயாதி). மேலில்பதங்களில் “வெம்” என்ற
பதத்தை இங்கும் அனுஷங்கித்துத் தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (க்ருமித்
யாதி). (ஆக்கனா) ஆககப்பட்ட. “மதலை” எனு-பிள்ளையாய், மெளகத்
த்யம்தோற்ற, “மா” என்று அத்தைவிசேஷிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்ன
வருளிச்செய்கிறா (கெருப்பித்யாதி).

“உரிஞ்சு” என்ற தினர்த்தம் (போழும்படியான) என்றது. மறுபாடுரு
வும்படியென்கை. “காண்மின்” என்று நிஷ்டகர்ஷித்துச் சொல்லுகைகரு
உட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (திருத்துழாயித்யாதி). “இத்தனை” என்ற
வந்தாரம், “என்று சொல்லுவன்கிடிகோள்” என்றுசேஷம். ... .. (க)

மூ. —

அம்புருவ வரி நெடுங்கணலர்மகளை வரையகலத்தமர்ந்து மல்லல்
கொம்புருவவிளங்கனிமேலிளங்கன்றுகொண்டெறிந்தகூத்தர்போலாம்
வம்பலரும் தண்ணோலை வண்ணசேறை வாணுநது கோயில்மேய றுறே,
எம்பெருமான் தாள்தொழுவாரெப்பொழுதுமென் மனத்தே யிருக்கின்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்புருவ	அழகியபுருவத்தையும்	எறிந்த	வீசிப்பொகட்ட
வரி	ரேகைகளையுடையதா	கூத்தா	நடையழகை யுடைய
நெடு	நீண்டிருக்கிற [ய்	வம்பு	பரிமளமானது [னாய்,
கண்	கண்களையு முடைய	அலரும்	பரமபாசின்ற
	ளாய்,	தண்ணோலை	குளிர்ந்த சோலைகளை
அலர்மகளை	தாமரைப்பூவிலவதரி		யுடைய [யில்
	தவளான பிராட்	வண்ணசேறை	அழகிய திருச்சேறை
வரை	மலைபோன்ற முடைய	வாண்உந்து	ஆகாசத்தைத் தள்ளா
அகலத்து	திருமார்வில்	நின்ற	(உயர்த்தி
அமர்ந்து	பொருந்தச்செய்து,		யையுடைய)
மல்லல்	தழைத்திருக்கிற	கோயில்	திவ்யாலயத்தில்
கொம்பு	கிளைகளை	மேய	நித்யவாஸம்பண்ணுநி
உருவ	வடிவாகவுடைய		ன்றவனான
விளங்கனிமே	(அஸுராவிஷ்ட மா	எம்பெருமான் தாள் தொழுவார்,	
ல்	ன) விளாமரத்தின்	எப்பொழுது ஸாவகாஸமும்	
	பழத்தின்மேலே	ம்	[யே
இனம்கன்று	இனம்பருவமான வத்	என்மனத்தே	என் ஹருதயத்திலே
கொண்டு	ஸாஸுரனைக்குறந்	இருக்கின்றார்	வாஸம்செய்கிறார்கள்.
	தடியாகக்கொண்டு		

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, ஈ-பா, மீதோடி. ௧௨௫௫

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (அம்புருவவித்யாதி). அழகிய புருவத்தையுடையளாய், செவ்வரியையும், கருவரியைமுமுடைத்தாய், ஈஸ்வரனுக்குக் காலமெல்லாமதுபவியா நின்றாலும் உண்டறக்க வொண்ணாதபடியான பரந்த திருக்கண்களையுடையளாய், தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாகவுடையளாயிருக்கிற பிராட்டியை, மலைபோலே யிருக்கிற திருமார்விலைவைத்து. (மல்லல் கொம்புருவவித்யாதி) இப் படி பிராட்டிக்கு இருப்பிடமென்று பாராதே, தழைத்த கொம்பு களை யுடைத்தாயிருக்கிற விளவாகிற அஸுரனை, கன்றாய் வந்த அஸுரனைக்கொண்டு, இலக்கைக்குறித்து ஏறிகைக்காக இட்ட நாலடியும் நடைச்சக்கரவத்துப் பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருந்ததாய்த்து, மல்லல் - பெருமை.

(வம்பலருமித்யாதி) நித்யவஸந்தமாய், ஸ்ரமஹரமானபொழிலை யுடைத்தாயிருக்கிற திருச்சேறையிலே, ஸ்பர்த்தையாலே ஆகாசத் தைத் தள்ளுகிறப்போலேயிருக்கிற கோயிலிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைத் தொழுமார். (எப்பொழுதுமென் மனத்தேயிருக்கின்றாரே) (க) “निद्रास्थितिः - निद्रास्थितिः” என்கிற விஷயத்துக்கு இடங்காண்கிறிலேன். ... .. (உ)

அரு. — இரண்டாம்பாட்டு. (அம்புருவவித்யாதி) தலைமேலே அவர்க ளாகிலும், உம்முடையநெஞ்சு, பகவத்விஷயத்தையன்றிச்சிந்தியாதென்ன நின்றீரே, அங்கே அவனை புருந்தாலோவென்ன; அங்குமவனுக்கு இடம் காணென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அமர்ந்து” என்றதை அமர்த்திஎன்றாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அழகிய வித்யாதி). “எப்பொழுதும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நிதித்யாலிதவ்ய இத்யாதி). ... .. (உ)

மூ. —
மீதோடிவாளெயிறுமின்னிலக முன்விலகுமுருவினளைக்
காதோடு கொடி மூக்கன்றுடனறுத்த கைத்தலத்தா வென்று நின்று
தாதோடு வண்டலம்பும் தண்ணேறையெம்பெருமான் தாளையேத்திப்
போதோடு புனல்தூவுப்பண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிகின்றாரே.

(க) ப்ருதம-ச-ச-ரு.

கட்டுக பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, ந-பா, மீதோடி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மீதுஒடி	ஊர்த்வ முகமாகவளர்ந்து	கைத்தலத்தா	திருக்கைகளை யுடையவனே!
வாள்	ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கிற	என்று	என்று இவ்வண்ணமாக,
எயிறு	கோரைப்பல்லானது	கின்று	ஒருபடிப்பட்டிருந்து,
மின்னிலக	மின்னல்போலே ப்ரகாசியாசிற்கு,	தாதோடு	சூந்தாது க ளோ டே (கூடியிருக்கிற)
முன்	எதிரில்(சிறுக்கப்போகாமல் அங்கு)கின்றும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
விலகும்	ஒதுங்கிப் போகவேண்டும்படியான	அலம்பும்	சப்தியாகின்ற
உருவினளை	(பயங்கர) ரூபத்தை யுடைய ரூப்பணகையை	தண்சேறை	எம்பெருமான் தானே திருவடிகளை
காதோடு	செவியுடன்கூட	ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, போதோடு புன்பங்களுடேகூ
கொடிமூக்கு	கொடிபோன்ற நாலிகையை [ல்	புனல்	ஜலத்தை [
அன்று	அந்த ராமாவதாரத்தி	தூவும்	பரிமாருகின்ற
உடன்	அந்தக் கண்ணத்திலேயே	புண்ணியர்	பாக்யசாலிகள்
அறுத்த	சே(சு)தித்துவிட்ட	விண்ணவரில்	கித்யஸ-ஞரிகளிற்காட்டி ழும்
		பொலிகின்றார்	ஸம்ருத்தராகிருர்கள் (அகிசயத்திருக்கிறார்கள்). (க)

வ்யா. —மூன்றும்பாட்டு. (மீதோடியித்யாதி) மேலெங்கும் பரந்து, ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற எயிறுனது ஒளியிட. (மின்னிலக) மின்போலேவிளங்க. (முன்விலகும்) மின்னினெதிர் விழிக்க வொண்ணாதாப்போலே துணுக்கென்னவேண்டும்படியான வடிவை யுடையவளை, அன்றிக்கே, (மீதித்யாதி) மேலேபரந்து, ஒளியையுடைய எயிறுனது மின்போலே விளங்க. (முன்விலகும்) முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவளை என்றுமாம். (காதோடு கொடிமூக்கு) பிராட்டியோடு போலியாகப் பண்ணிக்கொடுவந்த அவயவங்களைப்போக்கின திருக்கைகளை யுடையவனே! (க) “ராமஸ்ய தக்ஷிணே பாஹு-” என்னக்கடவதிதே.

(தாதோடித்யாதி) தாதோடே வண்டுகளானவை மதுபாநம் பண்ணி அறைபாநின்றள்ள திருச்சேறையிலே எழுந்தருளியிருக்

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, ச-பா, தேராளும். ௧௨௫௭

கிறவன் திருவடிகளை ஏத்தி. (போதோடு புனல்தூவும்புண்ணியரே) புஷ்பங்களோடேகூட ஜலத்தைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கிற பாக்பாதி கரே. (க) * சூட்டுநன்மலைகள் தூயனவேந்தி ஆஸ்ரயிக்கிற நித்ய ஸூரிகளில் ஸம்ருத்தராகிறார்-அங்கேயிருந்து ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள், இங்கே யிருந்தபடியே ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களோடு ஒவ்வாரிறே. ... (௩)

௩௩ — மூன்றும்பாட்டு. (மீதோடியிதயாதி) ஆழ்வீர்! நீரிவ்விபூதிய லிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை உமக்கு சிரஸா வாழையராகவும், மஸா த்யேயராகவும் அருளிச்செய்யாதின்றீர்; ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலிருப்பார் அத்தனை ஸ்லாக்க்யரோ? அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்த(௧௩)ரானாரன்றே உத் தேய்யர் என்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“முன்விலகும்” என்றதுக்கு முன் நிற்கவொண்ணாதே விலகவேண்டும் படியான வழுவையுடையவளென்றும், முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வழுவை யுடையவளென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறா (மின்னித்யாதி). முற்பட்டயோஜனையில், விருபையாய்வருகையாலேபிற்காலிக்கவேண்டும் படியான வழுவுடையவளென்று அவருடைய ஸ்வாபாவிக வேஷத் தைச் சொன்னாராய், இரண்டாமயோஜனையில், காமரூபிணியாகையாலே அபிருபையாய் ஏறிட்டுக்கொண்ட வழுவையுடையவளென்றாராகையால் இத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). இஹையபெருமா ளன்றே மூக்கரிந்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராமஸ்ய இத்யாதி).

(அறையாதின்றுள்ள) சப்தியாதின்றுள்ள. ... .. (௩)

மூ.—

தேராளும் வாளரக்கன்நென்னிலங்கை வெஞ்சமத்துப்பொன்றிவீழப் போராளும்சிலையதனல்பொருகணைகள்போக்குவித்தாயென்றுநாளும் தாராளும் வரைமார்பன் தண்சேறை யெம்பெருமானும்பராளும் பேராளன்பேரோதும்பெரியோரை யொருகா லும்பிரிகிலேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேர் ஆளும்	தேர்களை நடத்தவல்ல	வெம் சமத்து	க்ருரமானபுத்தத்தில்
	னாய் [யனா	பொன்றிவீழ	சிலைமாய் அழிந்து
வாள்	வாளாயுத்தை யுடை		போம்படியாக,
அரக்கன்	ராவணஸூரனுடைய	பேர் ஆளும்	புத்தத்தை நடத்த
தென் இலங்	ஸ்லாக்க்யமான லங்		வல்ல
கை	கையானது	சிலையதனல்	தனுஸ்வினாலே

(க) தி-வி-உக.

௧௩௫௮

கஉருஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, ச-பா, தேராளும்.

பொரு	(தானே) சன்னட	உம்பர்ஆளும்	மேலுலகங்களைப்பரி
	செய்யாநின்ற		பாலமம் பண்ணுகிற
கண்கள்	பாணங்களை	பேராளன்	பெருமையுடைய (ஸர்
போக்கு	வித் ப்ரயோகித்தவனே!		வாதிக) னான
தாய்			தண்ணேசறை எம்பெருமான்
என்று	என்றுசொல்லி,	பேர்	திருநாமங்களை
காளும்	நிகந்தோறும்,	ஓதும்	கீர்த்தியாநின்ற
தார் ஆளும்	திருத்துழாய் மாலை		பெரியோரை மஹாத்மாக்களை
	யையுடைய	ஒருகாலும்	ஒருகூணமும்
வரைமார்வ	மலைபோன்றதிருமார்	பிரிகிலேன்	பிரியமாட்டேன். (ச)
ன்	வையுடையனாய்,		

வ்யா, —நாளாம்பாட்டு. (தேராளுமித்யாதி) ஆனை குதிரை காளாளுக்கு அவதியில்லாமையாலே, தேருக்கையய்த்து மெய்க் காட்டுப்பட்டோலை கொள்ளுவது. (வாளர்க்கன்) அவையும் மிகையாம் படி, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குக் கையில் வாளையமையும். (தென்னி லங்கை) தேவதைகளுக்கு ப்ரவேசிக்க வரிதான ஊரைப் பூசலிலே சிதிலமாய்ப்போம்படிபண்ணி.(பேராளுமித்யாதி)யுத்தத்தையநடத்தா நின்றதுள்ள வில்லாலே. (பொருகணைகள் போக்குவித்தாய்) (க) “நீ ஸ் ஸ்ரீ க்ஷ்ரீ - தீப்தபாவகஸங்காணஸ்” என்கிறபடியே, தொடுத்து விடுகிறபோது அம்பாய், எதிரிகள்மேலே நெருப்பை எரித்துக்கொடு போய் தைக்கிற அம்பை நடத்தினவனே! என்று.

(தாராளுமித்யாதி (உ) “தாமுமருவிபோல் தார்க்கிடப்பச்சூழும்” என்கிறபடி பே, ஐகத்ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிக்கொண்டிருக்கிறவன். (தண்ணேசறை) ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான கலவிருக்கையை யுடையவன். (உம்பரித்யாதி) உபநிதந லோகங்களை நடத்துகிற ஸர் வாதிகள். (பேரோதும்) வாயாலேதிருநாமம்சொல்லாவிடில் தரியாத ஸ்வபாவத்தை யுடையராய்க்கொண்டு ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுகிற பெரியோருண்டு - அவன்றனுமகப்பட (ங) “ஊஸ் - மஹாத்மா கஸ்” என்னும்படியிருக்கிற மஹாப்ரபாவர்கள். (ஒருகாலும் பிரிகி லேனே) க்ஷணகாலம் பிரிய, காலமெல்லாமிடைவிடாமலதுபவிக்கலா மென்னிலும் பிரிய க்ஷமனல்லேன். ... .. (ச)

அரு.— நாளாம்பாட்டு. (தேராளுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் (ச) “விண் னுளானிலும் சீரியர்” என்று அதுஸந்தித்தார்; அந்த ஏற்றத்தால் இவர்களி

(க) ரா-யு-க-உஉ. (உ) ஈ-திரு-ருக். (ங) கீ-க-கந. (ச) தி-வி-க-க.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, னி-பா, வந்திக்கும். கஉநீசு

டத்தில் தமக்குப் பிறந்த பரமபக்தியைப் பேசுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“தென்” என்றது-ஸ்ரீரஷ்ட்டயமாய் அருளிச்செய்கிறார் (தேவதை களுக்கிய்யாதி).

(தாமுமருவி) தாழ்ந்துவருமருவி. “ஓதும்” என்ற வர்த்தமாரார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாயாலேயித்யாதி). ... .. (ச)

மு. —

வந்திக்கும் மற்றவர்க்கும் மாசுடம்பில் வல்லமணர்தமக்குமல்லேன் முந்திச்சென்றரியுருவாயிரணியனை முரணழித்த முதல்வற்கல்லால் சந்தப்பூ மலர்ச்சோலைத் தண்ணேறையெம்பெருமான்தானே நானும் சிந்திப்பார்க்கென்னுள்ளாம் தேனூறி யெப்பொழுதும் தித்திக்குமே,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரிஉருவாய்	ந்ரவலிம்ஹமாய்க்கொ	மற்றவர்க்கும்	ஹைந வ்யதிரிகத்தரான
முந்தி	முன்னே [ண்டு		பெளத்தர்க்கும்
சென்று	போய்	அல்லேன்	கூட்டனல்லேன்;
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனு	சந்தப்பூ	சந்தரபுஷ்பங்களான
முரண்	பலத்தை [டைய	மலர்	விகவியாசின்ற [வை
அழித்த	அழியச்செய்த	சோலை	பொழில்கள்கூழ்ந்த
முதல்வற்கு	அஹத்காரணபூதனுக்		தண்ணேறையெம்பெருமான்தானே,
ல்லால்	கொழிய,	நானும்	திரந்தோறும்
வல்	வலிந்துவாதம் பண்	சிந்திப்பார்க்	த்யானம் பண்ணுமவர்
	ணநின்றவர்களாய்	கு	கள் விஷயத்தில்
உடம்பில்	சரீரத்தில் [னான	என் உள்ளம்	என்மனஸ்ஸானது
மாசு	அமூக்கையுடையவர்க	தேன்னூறி	தேனிலே நனைந்து
அமணர்தமக்	ஹைநர்க்கும்,		(தேன்வெள்ளமி
கும்			டாமின்றுகொண்
வந்திக்கும்	தங்கள் தேவதைகளை		டு)
	வந்தநம் பண்ணு	எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும் [து.
	கின்ற	தித்திக்கும்	மதுரமாயிராசின்ற

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு, (வந்திக்குமித்யாதி) பெளத்தர்களுக்கும், “வந்தே” என்றப்போலே சொல்லுவார்களபோலே காணும். (மாசுடம்பில்) அமுக்குக்கழற்றுதிருக்குமிதுதானே தர்மமென்றிருக்கிற அமணர்க்கும் கூட்டல்லேன். (முந்தியித்யாதி) சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே முன்னேசென்று, ஹிரண்யனுடைய மிகக் கைப்போக்கின ஐகத்காரணபூதனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கல்லது, பா ஹியகுத்ருஷ்டிகளுக்கும் கூட்டல்லேன்.

(சந்தவிய்யாதி) நீர்தாம் இதறிந்தபடி யெவ்வனையென்ன; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றவாறே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்துக்கு இனிதாயிரா நின்றதே; அப்படியிருக்கும்போது, நான் அவனுக்கு அநயார்ஹ னானைகவேண்டாவோ? பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் பக்கலிலே ருசியுடையராயிருப்பார்க்கு, பாகவதர்கள் பக்கலிலே ருசியுண்டாமோ? (சந்தப்பூவிய்யாதி) சந்தநப்பூமலரையுடைத்தான சோலையையுடைத்தாய், ஸ்ரமஹரமாயிருக்கிற திருச்சேறையில் நாயனாருடைய திருவடிகளை, நான்தோறும் போக (ஓ^{க்}X) ரூபமாக அதுஸந்திப்பார்க்கு, என்னுடைய ஹ்ருதயமானது தேனூறி எப்பொழுது மினிதாகாநின்றது; இது - வெறுமனையோ? ... .. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வந்திக்குமிய்யாதி) “ஒருகாலும் பிரிகிலேன்” என்று மிகவுமாதரியாநின்றீர்; பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளும் சிலஸித்தாந்தங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு, ஸ்வமதலிஷ்ட்டரைக் கொண்டாடிக்கொண்டு இராநின்றார்களே என்ன; நீங்கள் நரலிம்ஹத்தின் வாசியறிந்து விஸ்வலித்து, ததீயரே உத்தேஸ்யரென்கிற ப்ரதிபத்தியைப் பண்ணாதிருந்தி கோளாகில், நான் அங்ஙனிருப்பனல்லேனென்று - ஸ்வவ்யாவ்ருத்தியைப் பேசுகிறுரென்று ஸங்கதி.

அமணர்க்கு மற்றவர்-பெளத்தரென்று விவக்ஷித்து, அவர்கள் தங்கள் தேவதைகளை வந்திக்கிரூராகையாலே இப்படி விசேஷிக்கைக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (வந்தேயிய்யாதி). “தமக்கும்” என்ற சகாரம், அதுத்தஸமுச்சயமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (குத்ருஷ்டி) என்று.

நாங்களும் நரலிம்ஹாவதாராபதாந ஸ்ரவணம் பண்ணியிருந்தாலும், எங்களுக்கு அவனையல்லது அறியாமை பிறந்ததில்லை, நீ இவ்விசேஷமறிந்தது எவ்வுழியாலே என்னும் ப்ரஸ்நத்தை அதுவதித்துக்கொண்டு தாத் பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நீர்தாமிய்யாதி). .. ... (சு)

மூ.—

பண்டேனமாயுலகை யன்றிடந்த பண்பாளாவென்று நின்று [ன் தொண்டானேன்திருவடியேதுணையல்லால் துணையிலேன்சொல்லுகின்றே வண்டேந்து மலர்ப்புறவில வண்ணசேறை யெம்பெருமானடியார்தம்மைக் கண்டேனுக்கிதுகாணீரென்றெஞ்சும் கண்ணினையும் களிக்குமாதே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டு	பூர்வம் [கொண்டு,	உலகை	அண்டபித்தியிலொட்.
எனமாய்	மஹா வராஹமாய்க்		முக்கிடந்தஜகத்தை
அன்று	அப்போது	இடந்த	குத்தியெடுத்து

பண்பாளா	ஸுசிலனே!	ஏந்தும்	தரியாநின்ற
என்றுகின்ற	என்று ஸத்திரசித்த	மலா	பூக்களையுடைத்தான
	னாய்ச்சொல்லி	பறவில்	பாயந்த ப்ரதேசங்க
தொண்டு ஆ	(தேவரீர்க்கு) அடி		னையுடைய
னேன்	மைப்பட்டேன்,	வண்	அழியுதான
திருவடியே	(தேவரீர்) திருவடிக	சேறை	எம்பெருமான்
	ளே	அடியார்தம்	அடியார்களை
துணை	(எனக்கு) ரக்ஷகம்,	மை	
அல்லால்	அதையொழிய	கண்டேனுக்கு	பார்த்தனக்கு,
துணை இலே	வேறு ரக்ஷக வ ஸ் து	இது	இவ்விதமாக
ன்	வை யுடைய ன ல்	கண்இணையும்	இரண்டுகண்களும்
	லேன்;	என்நெஞ்சம்	என்மனஸும்
சொல்லுகின்	(இதை) உறுதியாகச்	கனிக்கும்ஆறு	ஸந்தோஷிக்கும் ப்ர
றேன்	சொல்லுகிறேன்,		காரத்தை
வண்டு	வண்டுகளை	காணீர்	பாருங்கள். (சு)

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (பண்டேனமாயித்யாதி) முன்பு வராஹ கல்பத்தினுடைய ஆதியிலே மஹாவராஹமாய், அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை எடுத்துக்கொண்டு ஏறின நீர்மையையுடையவனே! என்று மாறாதே சொல்லி, அந்நீர்மையிலே சேர்ந்து, தேவர் திருவடி களுக்கு அடிமையானேன். (திருவடியேதுணை) தேவர் திருவடிகளே எனக்குத்தஞ்சம்; வேறேரபாஸ்ரயத்தை யுடையேனல்லேன். (சொ ல்லுகின்றேன்) இது சபதம்பண்ணித்தரலாம்.

இப்படி நீர் அத்யவவித்துச்சொல்லுகிறது என்கொண்டென்ன; (வண்டேந்துமித்யாதி) வண்டுகள் மாறாத பசுமலரையுடைத்தான பர் யந்தத்தையுடைத்தான வண்சேறை யெம்பெருமானடியார்தம்மைக் கண்டமாத்ரத்திலே கண்டுகோளே என்னுடைய நெஞ்சம் கண்ணி னையும் களிக்கிறபடி; ஆனபின்பு, அத்யவவிக்കையில் ஒருகுறையுண் டோ? ... .. (சு)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்த மட்டிலே தேவர்திருவுள்ளம் எப்பொழுதும் தேனூறி தித்திக்கைக்கு மூலமென்னென்ன; எம்பெருமானுடைய ஆபத்ரக்ஷணதி சேஷ்டிதங்களி லகப்பட்டு, அவன் திருவடியே துணையென்றிருந்தபடியால் என்கிறாரெ ன்று ஸங்கதி.

“ஏனம்பண்டு” என்றநவயித்து, க்ரமேண அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). “சொல்லுகின்றேன்” என்றதாக்கு, இப்படி எம்பெருமா

கஉசு.உ பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, ச-தி, ஏ-பா, பைவிரியும்.

றோடே சொல்லுகின்றேனென்று அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரோதாக்களைக் குறித்தருளிச்செய்யும் பா(ஐ)வத்தை யருளிச்செய்கிறார்(இது வித்யாதி). “ஆம்” என்றவநந்தரம், “ஏ” என்று சேஷம். இவ்வளவால், சீழ்ப்பாட்டில் எப்பொழுதும் தேனூறுகைக்கு மூலம் சொல்லிற்குய்த்து.

மூ.—

பைவிரியும் வரியரவில் படுகடலுள் துயிலமர்ந்த பண்பாவென்றும் மைவிரியும்மணிவரைபோல்மாயவனே யென்றென்றும்வண்டாரீலம் செய்விரியும்தண்சேறை யெம்பெருமான் திருவடிவைச் சிந்தித்தேற்கென்ற பறிவுபுகொண்டா னுக்காளா னுர்க்காளா மென்னென்புதானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	படங்கள்	வண்டு	வண்டுகள்
விரியும்	விகலியாரின்ற	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
வரி	மச்சங்கையுடைய	நீலம்	கருநெய்தல்கள்
அரவில்	திருவநந்தாழ்வான்	செய்	கழனிசுரிலே
	மேலே, [ன்ற	விரியும்	மலராரின்ற முயை
படு	ரத்தங்களுண்டாகாதி	தண்சேறை	யெம்பெருமான்திருவ
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே	சிந்தித்தேற்கு	த்பாநம்பண்ணுகின்ற
துயில்அமர்ந்த	கண்வளராரின்ற	என்	என்னுடைய
பண்பா	ஸூலபனே!	ஐ அறியும்	பஞ்சேந்தரியங்களா
என்றும்	என்றுசொல்லியும்,		லுண்டான ஐந்து
மைவிரியும்	இருள்பரம்பாரின்ற		விதமான ஜ்ஞானங்
மணிவரை	இந்தரீலமணிமயமா		களையும்
போல்	ன பாவதம்போன்	கொண்டானு	தன்விஷயமாக்கிக்
	ற திருமேனியை யு	க்கு	கொண்டவனுக்கு
	டைய	ஆள்ஆனார்க்கு	அடிமைப்பட்ட பாக
மாயவனே	ஆஸ்சாயபூதனே!		வதர்விஷயத்திற்
என்றும்	என்றுசொல்லியும்,	என் அன்பு	என்னுடைய ப்ரீதியா
என்று	இப்படி பலகாலும்		னது
	சொல்லி,	ஆள்ஆகும்	அடிமைப்பட்டும். (எ)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (பைவிரியுமித்யாதி) “பை” என்று ப (ஃ) ணம். நிரந்தரபகவததுபவத்தாலே விகலிதமான பணங்களை யுடையனாய், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வைத்த கண் மாறுதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஸநீபமான வரிகளையுடையனாய், சைத்யவெள்ளரப்ப மார்த்தவங்களை பரக்குதியாகவுடையனாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே. (படுகடலுள்) படுகடலிலே-ரத்நாதிகள் படுகிறகடலிலே

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, அ-பா, உண்ணாது. ௧௨௬௩

யென்னுதல்; ஆழத்தையுடைத்தான கடலிலேயென்னுதல். (துயில மர்ந்தபண்பாவென்றும்) வீசிலில்லிட்டெழுப்பினுமெழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையை யுடையவனே! என்றும். (மைவிரியுயித்யாதி) மைபரம்பாநின்றள்ள அஞ்ஜநகிரிபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய ஆஸ்ரீசர்யபூதனே! யென்றும்.

(வண்டாரித்யாதி) வண்டுகள் மாறாத நீலமானது செய்களில், பரப்புமாற மலர்ந்து கிடக்குமாய்த்து. (தண்ணேறையெம்பெருமான்) ஸ்ரமஹரமான திருச்சேறையிலே நிற்கிற நாயனருடைய ஸ்லாக்கியமான வடிவழகை அதுஸந்தித்தேற்கு. (என்னையறிவுங்கொண்டானுக்கு) ஸ்ரோத்ராதிகளேந்தாலுமுண்டான வெளிச்சிறப்பைத் தன்பக்கலிலே ஆக்கிக்கொண்டான். அதுதனக்குத் தான் விஷயமானானென்றபடி. ஐயறிவுங்கொண்டானுக்காளான வளவிலே நிற்கிறதில்லை; அவனுக்காளானாலவிலே ஆளாகாநின்றது என்னன்பானது. (எ)

அரு.— ஏழாம்பாட்டு. (பைவிரியித்யாதி) பாகவதரைக் கண்டமாத்ரத்திலே களிக்கும்படியிருக்கையாலே அவனுக்குத் தாம் தொண்டானமையை அதுஸந்தித்தார் கீழிற்பாட்டில்; இதில், அவனுக்குத்தொண்டானத்தானுண்டான பீரீதி, பிடறி பிடித்துத்தள்ள, ஆளானுக்காளானமையை அதுஸந்திக்கிறென்று ஸங்கதி. அதாவது, தண்ணேறையெம்பெருமான் திருவடியைச் சிந்திக்கை - அவர்களுக்கு முகமலர்த்திக் குறுப்பாயிருக்கை. இங்ஙனன்றாகில், அவனையறிவுந் கொண்டிருக்க, வேறு ஆளாகை கூடாதிமே.

(வீசிலில்லிடுகை) ஊன்றித்தனியிடுகை. (அதுஸந்தித்தேற்கு) என்றவநந்தரம், “இழுக்கு என்?” என்று மூல வ்யாக்க்யாநங்களில் கூட்டிக் கொள்வது. ... .. (எ)

மூ.—

உண்ணாது வெவ் கூற்றமோவாத பாவங்கள் சேரா மேலை [னைப் விண்ணோரும் மண்ணோரும் வந்திறைஞ்சும் மென்தளிர் போலடியினு பண்ணுரவண்டியம்பும் பைம்பொழில்கூழ் தண்ணேறையம்மான் மண்ணைக் கண்ணுரக்கண்டுருகி கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்காலே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மேலை	ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு மேலேயுள்ள	மண்ணோரும்	பூமியோடு கூடிய லீ
விண்ணோரும்	பரமபதவாவிகளான நியஸூநிகளும்	வந்து	கிட்டி
		இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரீயிக்குட்படியா

கஉகச பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, அ-பா, உண்ணுது.

மெல்	ம்ருதுவான	தொழுவாரை ஆஸ்ரயிக்கும் பாகவ
தளிர் போல்	பல்லவம் போன்ற (ஸுகுமாரமான)	தர்களை
அடியினுனை	திருவடிகளை யுடைய	சுருதுங்கால் நினைக்குமளவில், (அ
	னாய்,	வர்களை),
பண்ணார	காநம்பொருந்தியிருக்	வெம்
	கும்படி	க்ருரமான செயலையு
வண்டு	வண்டுகளானவை	கூற்றம்
இயம்பும்	பாடாநின்ற	உண்ணுது
பைபொழில்	பரந்தசோலைகளாலே	புஜியாது (உபத்ரவித்
சூழ்	வயாப்தமான	து நசிப்பிக்கமாட்
	தண்ணேறைய அம்மான் தன்னை,	டாது);
கண்ணார	கண்களிறையும்படி	ஓவாத
கண்டு	ஸெலித்து	இடைவிடாமல் பாதி
உருகி	மனம்நெகிழ்ந்து	(ஊடி)க்கிற
கைகார	கைகள் நிறையும்படி	பாவங்கள்
	(கைகளின் குறை	சேரா
	தீரும்படி)	(தங்களுடைய ப(ஹ)
		லாதுபவம் செயலி
		க்கைக்காக) கிட்ட
		மாட்டா. (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (உண்ணுதுத்பாதி) பாகவதர்களை நெஞ்சாலேநினைக்க, ம்ருத்யுவால்வரும் பயம் போம், பாபங்களுடைய நலிவால்வரும் பயத்துக்கு மஞ்சவேண்டாவென்கிறது. (உண்ணுது வெங்கூற்றம்) க்ருரமான செயலையுடைய ம்ருத்யு, தன்னுடைய ஆஸ்யத்திலே விழுந்தாலும் கிழிழிச்ச பயப்படும். (ஓவாதபாவங்கள் சேரா) ஒருக்கூண்காலமும்இடைவிடாதே நெருங்கப்பண்ணின பாபங் கள், ப (ஹ) லாதுபவத்துக்காகவந்து கிட்டா. இவை இப்படிவந்து கிட்டாமைக்கடி யென்னென்னில்; உபயவிபூதியுத்தன ஸர்வேஸ் வரனைத் தங்கள் ஸர்வகரணங்களாலு மதுபவிக்குமவர்கள் பக்கவிலே யன்றோ இவர்கள் ப்ரவணராய்த்து; உபயவிபூதியி லுள்ளாரும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கிற ஸுகுமாரமான திருவடிகளையுடையவனை.

(பண்ணாவித்பாதி) பண் பேராதபடி, வண்டுகள் த்வநியாநின் றுள்ள பரந்த பொழிலையுடைய தண்ணேறையம்மான் தன்னை, கண்களி னுடைய விடாய் தீரக்கண்டு, அந்த ப்ரீதியாலே இறைஞ்சி. உருகி, என்றுபாடமாகவுமாம். கைகளின் விடாய் தீரும்படி தொழுவாரை நினைக்குங்கால், உண்ணுதுவெங்கூற்றம், ஓவாதபாவங்கள் சேரா. (அ)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, கூ-பா, கள்ளத்தேன். ௧௨௬௫

அநு. — எட்டாம்பாட்டு. (உண்ணுதித்யாதி) பாகவதமுகவிகாஸமே ப்ரயோஜனமாகளம்பெருமானே நினைத்திருக்கவொட்டுமோ? விரோதிகனத் திருக்கும் தேசமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் என்று எங்கதி திருவள்ளம்பற்றி தொகுத்துத் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (பாகவதர்களித்யாதி).

கிட்டாது என்னுதே, “உண்ணுது” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையலித்யாதி). “ஓவாத” என்றுவைத்து “சேரா” என்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருலித்யாதி). ஸ்ரேரத்ருசுந்காதுவாத பூர்வகமாக வ்யாகக்க்யாதா, தாமேபரிஹரிக்கிறவழியாலே தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவையலித்யாதி). வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (உபயலிபூதியிலுள்ளாருமித்யாதி).

“ஆர” என்றதின் தாத்தர்யம் (பேராத) என்றது; பொருந்தி யிருக்கிறபடி. ... .. (அ)

மூ.—

கள்ளத்தேன் பொய்யகத்தேதைதலால்போதொருகால்கவலையென்னும் வெள்ளத்தேற்கென்கொளோ விளையலுள் கருநீலங்களைஞர் தாளால் தள்ளத்தேன் மணநாறும் தண்ணேறையெம்பெருமான்தானே பாரு உள்ளத்தே வைப்பாருக்கிது காணீரென்னுள்ளமுருகுமாறே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விளை	பயிரையுடைத்தான	காணீர்	பாருங்கள்,
வயலுள்	கழனிகளில் (முளைத்திருக்கிற)	இது	இந்த மஹாப (ஷ) லமானது
கருநீலம்	கரிநெய்தலை	கள்ளத்தேன்	ஆத்மாபஹாரியாகிற
களைஞர்	களைபடுங்குகிற உழவர்		சோரஸ்யம்
தாளால்	(தங்கள்) கால்களால்	பொய்யகத்	வஞ்சகமான நெரு,
தள்ள	ஒதுக்கித்தள்ள, [லே	சேன்	ஆத சையடை உபயபா
தேன்	(அதில் நின்றுமொழு கின)தேனினுடைய	லரல்	னபடியால்
மணம்நாறும்	பரிமளம் வீசாநின்ற	போது ஒரு	ஒரு மொடிப் பாழுது
தண்ணேற	எம்பெருமான்தானே	கால்	ம் (இடைவிடாமல்)
நாளுந்	ப்ரதிநிதமும்	கவலைஎன்னு	துக்கம்மன்றி
உள்ளத்தே	மநஸ்சிலே	ம்	
வைப்பாருக்கு	இருத்தி த்யாரம் ப	வெள்ளத்தே	மஹா ஸமுக்ரத்தில
	ண்ணும் பாகவதர்	ற்கு	அழுந்திக்கிடக்கிற
	விஷயத்தில்	எனக்கு	
என் உள்ளம்	என் மநஸஸு	என்கொ	எவ்விதமாகக்கிடைத்
உருகுமாறு	(ஸ்நேஹித்து) சிதில	லோ	ததோ! அறிகிலென்
	மாகும்ப்ரகாரத்தை		

கருக

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, ச-தி, க-பா, பூமாண்சேர். ௧௨௬௭

அநாதிகாலம் இப்படியிருந்திரேயாகிலும், இப்போது இசைந்து கவி பாடினீரே யென்ன; “கள்ளத்தென் பொய்யகத்தென்” என்கிறவரன்று விவகரித்து, அந்தஅபஹாரத்தை மெய்பாக் கவிட்டென்னு அர்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னையித்யாதி) “கவலை” என்னதுக்கு, மறப் பென்று அர்த்தமருளிச்செய்து, அர்த்தாதரமருளிச்செய்கிறார் (துக்கேத்யாதி). ... .. (௯)

மூ.—

பூமாண்சேர்கருங்குழலார்போல்நடந்துவயல்சின்றபெடையொடன்ன தேமாவினின்றிழுவில் கண்மியிலும் தண்சேறையாடபான் தன்னை மய வாமானறேர்பரகாலன் கலிகன்றி யொலிமாலையொகாண்டு தொண்டர் தூயாண் சேர் பொன்னடிமேல் சூட்டுமின் துமதுணைக்கையால் தொழுது நின்றே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸமானது, [ன	தேர்	தேறையுடையராய்க்
பூ	புஷ்பங்களிலுண்டா		கொண்டு
மாண்	அழகோடு	பரகாலன்	சத்ருக்களை வெல்லு மவ
சேர்	கூடியிருக்கிற	கலிகன்றி	ஆழ்வார் [ரான
கருங்குழலா	இருண்டமயிர் முடி	ஒலி	அருளிச்செய்த
ர்போல்	யையுடைய ஸ்திரீக	மலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமா
	ளைப்போலே		ன இப்பத்துப்பாசர
வயல் சின்ற	கழுகளிலே ஸஞ்சரி		த்தையும்
	க்கிற	கொண்டு	ஸம்பாதித்து (அனுஸந்
பெடையோ	பேடையோடுடட		தித்து) க்கொண்டு
டும்		தொண்டர்	ஒபக்தஜநங்களே!
நடந்து	உலாவி (பின்பு)	தூ	பரிசுத்தமாய்
தேமாவின்	தேமாமரத்தினுடைய	மாண்சேர்	அழகுபொருந்தியதாய்
இன்சிழுவில்	(இனிய குளிர்த்த) நிழ	பொன்	ஸ்ப்ருஹணியமான
	லில்	அடிமேல்	(அவன்) திருவடிகள்
கண் துயிலு	உறங்காநின்ற		மேலே,
ம்		தும்	உங்களுடைய
தண்சேறை	குளிர்த்த (ஸ்ரமஹரமா	துணைகை	ஒன்றோடொன்று சேர்
அம்மாண்	ன திருச்சேறையி	யால்	த்த (அருஜலிபந்தமா
தன்னை	லெம்பெருமான் விஷ		ன) கைகளினால்
	உமாக,	தொழுது	ஆஸ்ரயித்துக் கொண்டு
வா	(ஓடி) வாராவின்ற	சின்று	இருந்து
மா	குதிரைகள் கட்டின	சூட்டுமின்	சூட்டுங்கள் (தரிபுட்கள்

கஉ சுஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ச-தி, கஉ-பா, பூமாண்சேர்.

வ்யா —பத்தாம்பாட்டு. (பூமாண்சேரித்யாதி) பூக்களையுடைத் தாகையால்வந்த அழகையுடைத்தாய், இருட்சியையுடைத்தானகுழலை யுடைய ஸ்திரீகள்போலே நடக்கவேணுமென்றுகணிசித்த அன்னங்க ளானவை, தனியேநடக்கில் வாயாதென்று பார்த்து, வயலில்லின்ற பெடையோடொக்க நடக்குமாய்த்து. அப்படி செய்தவிடத்திலும் வாயாமைமயாலே லஜ்ஜித்து, தேமாவினுடைய இனியநிழலிலே போய் உறங்குகிற்கும். (வாமான்றேரித்யாதி) தாவிவருகிற மாவையுடைய தேதை, புரளுநனுடைய தேரைநடத்திப் ப்ரதிபக்ஷத்தை யழிக்கும் க்ருஷ்ணாம்போலே, நடத்தி சத்ருக்களை அழியச்செய்கிற ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த தமிழ்த் தொடையைக்கொண் டு, பகவதவாஷியததில் ருசியுடையீர், ஹேயப்ரத்யநீகமாய், தர்சநீய மாயிருந்துள்ளதிருவடிகளிலே சூட்டுங்கோள். அதுசெய்யும்போது, அஞ்ஜலியைப் பண்ணுகின்ற கையையுடையராய்க்கொண்டு தொழுது இம்மாலையைச் சூட்டுங்கோள். ... .. (கஉ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அந் —பத்தாம்பாட்டு. (பூமாணித்யாதி) மாண்பு - அழகு. காயாம் பூவால்வந்த அழகும், அதுக்குப் பரபாக(ஊX)மான கருங்குழலுமாய்கே சவனுக்குத் தருகியான ஸ்திரீகளையிட்டுத் திருப்பதிக்குச் சிறப்புசொல்லு கை மாமதபபிராணன க்ருஷ்ணனுக்கு உகப்பாகையாலே அன்னங்களை லக்ஷ் (ஸ்ரீ) கரித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பூக்களையித்யாதி).

வாயாமைமயாலே) என்றது - பும்ஸ்த்வத்தாலமர்ந்த கமநமே பின்னுட் டுகையாலேஎன்கை “மா”என்று-குதிரையாய், “மாத்தேர்”என்கிறத்தை மெல்லொத்தாக்கி “மான்றேர்” என்றாய், குந்தமென்றத்தை “குன்றம்” என்கிறவோபாதி “மான்றோ” என்று கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தாவியித்யாதி). தேரால்பரகாலானமையை ஸத்தஞ்ஷ டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுனேத்யாதி). ... .. (கஉ)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மொழிப்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி
தந்தைகால்ப்ரவேசம்.

வ்யா. —கீழே பாகவதசேஷத்வத்தையதுஸந்தித்தார், அதுபகவத் விஷயத்துக்கு உத்தம்ப(யு)கமாயிருக்குமிதே, ஆகையாலே, அபேகைப்பிறந்தது; பிறந்த அபேகைத்தான், “வரிப்பொகடேன், கெடில் தேடேன்” என்று ஆறியிருக்குமளவன்றிக்கே, “இப்போதே பெற வேணும்” என்னுமளவாயிருந்தது; அப்போதேபெறாமையால்பிறந்த ஆற்றாமையொருபிராட்டிதசையைப்பிறப்பிக்க, அத்தாலேஅவனோடே காதாசிக்கமாக ஸம்ஸ்ஸலேஷத்தை யுடையளாயிருப்பாளொருத்தி, நம் மோடேநித்யஸம்ஸ்ஸலேஷத்தைப் பிறப்பிக்கக்கூகதிருவழுந்தூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானென்று நீ (அவள் பாகரத்தாலேஅங்குத்தைப்படிக்களை) அதுஸந்திக்கிறார். ... *

அரு. — தந்தை காலின்ப்ரவேசம். — கீழ்த்திருமொழியில் பாகவதசேஷத்வத்தில் எல்லையளவும் போகையாலே, அவர்களுக்கு உகப்பாக பகவத் விஷயத்தில் அறிவு மிழந்திருந்தபடி சொல்லிற்று, அத்தாலே மீளவும் பகவத்விஷயத்திலே போந்தாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (கீழேயித்யாதி). (பிராட்டிதசையைப் பிறப்பிக்க) என்றது-(க) “மாலைப் புகுந்து” (உ) “என்னைம் புலனும்” என்கிற பாட்டுக்களைப்பற்ற. ... *

மூ. — தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நல்லிருட்கண்வந்த எந்தை பெருமானார் மருவிரின்ற ஊர்போலும்
முந்தி வானம் மழைபொழியும் மூவாவருவில் மறையாளர்
அந்தி மூன்றுமனலோம்பும் அணியார் வீதி யழுந்தூரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
வானம்	மேகமானது	உருவில்	வடிவையுடையராய்
முந்தி	(யாகத்துக்கு) முன்ன மே (அதின் ப(யு) வமாக) [யாக	மறையாளர்	வேதங்களுக்கு கீர்வா ஹகரானப்ரஹ் மனோத்தமர்
மழைபொழியும்	மழைபெய்யும்படி யாக;	அந்தி மூன்று ம்	மூன்று ஸந்த்யாகால ங்களிலும்
மூவா	கிழத்தன யில்லாத வென வகப் பருவமு டைய	அனல் ஓம்பும்	அக்ஷியிலே [ற தோமம் பண்ணுகின்

நீ குண்டலிதம்ப்ராசேநகேசேசாஸதி.

(க) பெ-தி-ஏ-ரு-எ

(உ) பெ-தி-ஏ-தி-கூ.

அணி ஆர்	அழகு மிக்க [ன	நன்	நெருங்கியிருக்கிற
வீதி	வீதிகளையுடையதா	இருள் கண்	அந்தகாரத்திலே
அமுந்தார்	திருவமுந்தாரென்னு ம் திவ்யதேசமான து,	வந்த	கழிராப்தியில் நின்று ம்வந்துதிருவவதரி த் தருளினராய்
தந்தை	தகப்பனாரான வஸு தேவனுடைய	எந்தை	நான் எந்தகப்பன் என்குலத்துக்கு
காலில்	காலிலே	பெருமானார்	ஸ்வாமியானவர்
பெருவிலங்கு	நெடுகாளாகப் பூட்ட ப்பட்ட வில ங்கினுடைய	மருவி நின்ற	விருப்பத்துடன் நித்யவாஸம் பண்ணு நின்ற
தாள்	பூட்டானது	ஊர்போலும்	பரமபதம்போலே
அவிழ	தானேவிட்டுப்போம் படியாக,		நித்யாதரணியமா யிருந்தது. (க)

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (தந்தை காலித்யாதி) ஆபத்திலேவந்து உதவி, அவற்றைப்போக்கும் ஸ்வபாவனுய்த்து. ஸ்ரீவஸுதேவர் காலிலுண்டான பெருவிலங்குண்டு - எட்டுகர்ப்ப (X⁶) த்துக்கு அவ் வருகே இட்ட விலங்கு; அதுதன்னடையே விட்டுப்போம்படியாக, இவன் வந்தவதரித்த வந்தரம், திருவாய்ப்பாடியேறக்கொண்டுபோக வல்லாரானாரிதே. (நல்லிருட்கண்) கம்ஸன் காவலாகவைத்த துஷ்பர க்ருதிகள் கண்படாதபடி செறிந்த இருளிலேவந்து தோன்றின என் னுடைய குலநாதனுவர். (வந்த) ஸ்ரீவஸுதேவர்க்கன்றியே, தமக் கோதான் வந்து உதவிற்று. (மருவிநின்ற) அவ்வவதாரம்போலே தீர்த் தம் ப்ரஸாதிபாதே, அந்தவஸுதேவர் போல்வாரெல்லார்க்கும் உதவு கைக்காக வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்போலும். அவன்நி ன்றதேசமிதே உத்தேஸ்யமாவது. ப்ராப்யபூதனை அவன் வந்துநிற் கையாலே, நமக்கு ப்ராப்யபூமிதான் போலேயிருந்தது என்று ஆத ராதிசயம்தோற்றச்சொல்லுகிறது. இதுவே அல்லாதபாட்டுக்களிலவ ற்றுக்கும் பொருள்.

(முந்திவானமிய்யாதி) வானமானது முந்தி மழையைப்பொழியு மாய்த்து. இவர்களுடைய அபிஸந்தியொழியவேயும், அவார்தரபலங் கள் முற்பட்டிருக்குமாய்த்து. (ஶ்வாவருவில் மறையாளர்) அங்குள் ளரடங்கலும் தருணக்கீழோத்தரிசளாய்த்து இருப்பது. ஸாஸ்த் ரோக்தடான ச்ரமத்திலே உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரமேகூடங்கி, ட்ரு

பத்திரிகைகளிலே யாகாதிகளைப்பண்ணியிருப்பார் சிலராய்த் து. (அந்நி புத்தி மனலோம்பும்) ஒரு ப (ஃ) லாபிஸந்தியைப் பண்ணிச் செய்கிறார்களே; நித்யாதுஷ்ட்டாந்தத்துக்குக் கொள்ளுவதொருப(ஃ)லமில்லையே; ஆகையாலே இதுவே யாத்ரையாய், தர்ஸரிய மான வீதியையுடைத்தான தேசம். ... .. (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) விலங்குக்குப்பெருமை நாளினுடைய நெடுமையைப்பற்றி என்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவணாதேவரித்யாதி). பிறந்தபின்பும், விலங்கோடே யிருந்தாரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன் வந்தித்யாதி) அவனிருக்கிறணரைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ஆனால் “போலும்” என்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி).

அனலோம்புகைக்கு மழைபொழிவையோ ப (ஃ) லமென்னவருளிச் செய்கிறார் (இவர்களுடைய வித்யாதி). “முந்தி” என்று விசேஷித்தத்தாலே பலித்தவர்த்த மென்னவமாம். மூவாமை-பால்யமாய், அப்படிப்பட்ட பருவமுடையவரென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் அங்குள்ளாரித்யாதி). அந்திகளிலே ப்ராதர்மத்ய ஸாயம் ஸந்த்யைகளில் மூன்றிலும், ஒழும்-ஹோமம்பண்ணு நித்பர்களென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஒருப(ஃ)லாபிஸந்தியை யித்யாதி). “யாத்ரையாய்” என்றவந்தரம், “இருப்பாகன்” எனறுசேஷம். .. .. (க)

மூ. — பாரித்தெழுந்த படைமன்னா தம்மை மாளப் பாரதத்துத்

தேரில் பாகனையுந்த தேவதேவனுர்போலும்

நீரில் பணைத்த நெடு வானைக்கொசிப்போன குருகினங்கள்

ஆல் கவுளோடருகணையு மணியார் வயல்குழமுந்தாரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீரில்	ஜலத்தில்	ஆரல்	ஆரலென்னும் சிறு
பணைத்த	ஸந்தோஷாதி சயத்	மீனை	
	தினால் அபிவ்ருதத	கவுளோடு	கதுப்பிலேகொண்டு
	(அபிவ்ருத) மாகா	அருகு	(பின்னும்) அப்பெரி
	கின்ற (துள்ளி		ய மீனின் ஸமீபத்
	விளையாடாநின்ற)		திலே [ய்
நெடு	பெரிய	அணையும்	வந்து சேராநின்றதா
வானைக்கு	மத்யஸத்துக்கு	அணி ஆர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
அஞ்சி	பயந்து	வயல்குழம்	கழனிகளாலே குழம்
போன	ஒழிப்போன		பட்டதான
குருகினங்	குருகென்றும் பறவை		
கள்	கணங்கள்	அழுந்தார்,	

கஉ௦12 பெரியதிருமொழி, எ-ப, இ-தி, உ-பா, பாரித்தெழுந்த.

பாரித்து	(க்ருஷ்ணனை ஜயிக்க வேணுமென்று) மனோரதித்து	பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே
எழுந்த	உத்யோகித்து வந்த	தேரில்	(அர்ஜுநனுடைய) ரதத்திலே
படை	ஆயுதங்களை யுடைய ரான	பாகனாய்	ஸாரதியாய் நின்று
மன்னர்தம்	துர்யோதநாதி	ஊர்ந்த	தேரை நடத்தின
மை	ராஜாக்களை	தேவ தேவன்	நித்யஸூரிகளில் தலை
மாள்	நசிப்பிக்கைக்காக	வனுள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய	வரனுடைய
		ஊர்போலும்.	(உ)

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (பாரித்தியாதி) “இன்று ஸாரதியைப் பிடிக்கக்கடவோம்” என்று ஒருப்பட்டுவந்த, வெறுங்கையோடே க்ருஷ்ணத்திலே போய்ப்புக்கவாறே பொய்யாஸநமிட்டு வஞ்சிக்கத் தேடினார்களிறே. (படைமன்னர் தம்மைமாள்) ஸாயுதரான ராஜாக்கள் ஆயுதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு முடிந்து தேர்காலிலே துகையுண்டுவிடக்க. (தம்மைமாள்) அவர்கள் தாங்கள் கோலிவந்தத்தை, அவர்கள் தங்கனோடேபோக்கி (தேரில் பாகனாய்ந்த) தேரிலே ரதியாய்நின்று ஊர்ந்தானாகில், அத்தால்வரும் விஜயமும் தாமதலையிலே கிடக்குமிறே. ப்ரதிபக்ஷமழியவும் வேணும், அர்ஜுநன் தலையிலே விஜயம் கிடக்கவும்வேணுமென்று, அதுக்காக ஸாரதியாய்க்கொண்டு தேரைநடத்தினாய்தது. ஆழ்வானுக்கு மூலம்வாசித்துப் போந்தார் சிலரிலே, ஒருவருக்கு க்ரந்தம்பார்க்கவேண்டி, ஆழ்வானோடே திருமுடிக்குறையிலே யிருந்து பாராநிற்கச்செய்தே, அரயன்வந்தாய், அவ்வளவிலே, அவர்கையில் க்ரந்தத்தை, ஆழ்வான் தான் வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்தானாம். (தேவதேவனுர்போலும்) தன்னை யாராக நினைத்தான்; அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த (X⁹) ர்க்கும் அவ்வருகாயிருக்கிறதான், ஸமஸாரிகளிலே ஒருவனுக்குத் தாழ்வுசெய்வதே.

(நீரில்பணைத்த நெடுவானைக்கஞ்சிப்போன குருகிளங்கள்) குருகுளானவை, திரள் திரளாக மத்ஸ்ய(மத்ய) க்ரஹணத்துக்காக நீர்நிலங்களில்வந்து இழிந்து, தனக்கு வாய்க்கடங்குவது ஒன்றைக்ரஹித்து, தனக்குப்பிலே யிருக்கச்செய்தே, வேறேயொரு பெரிய மத்ஸ்யம்யாத்த்ருச்சிகமாகத் தன்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு, மேலே எழும்பாயும், அத்தால் வந்தஹர்ஷத்தாலே பணைத்துக்கொடுக்கும், உத்தைக்கண்ட இது தன்சாபலத்தாலே “ஆமிஷம்” என்று கணிசித்து வந்து

கிடும், இதின் வடிவில் பெருமையைக்கண்டு, “ஆது நீர்நிலையிலே கிடக்கிறதொன்று, பறக்கவுமடாட்டாதே யிருக்கிறதொன்று” என்ற நியமாட்டாதே வெருளியோடினது, பின்னையு மிதனருகே வந்து கிட டா நிற்கும். (அணியார் வயல்சூழமுந்தூரே) பாரத ஸமரத்தில் பிஷ் மாதிகள் “அதிரதர் மஹாரதர் என்றிங்வனே ஆண்பிள்ளைகளாகப் பேர்பெற்று ஜீவித்திருந்தோம், இப்போதாகப் பூசல் கோழைகளாக வொண்ணாது” என்று ஸாரதிபக்கலிலே வந்துகிட்வேது, “தேர்காலிலே உழக்குண்டுபோக வொண்ணாது” என்று அகலுவ நாயக்கொண்டு அவர்கள் படுவுறறைப் படாரின்றன வாய்த்துக்குருகினங்களும். (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாடி (பாரிதகியாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வந்தவதரி த்தமையை அதுஸந்தித்தார; அவ்வவசாரத் துக்குப் ப்ரகாந்ரயோஜமரான பூபா(பூபா)ராவதரணப்ரகாரத்தை அதுஸந்தித்திருரென்று ஸாகதி.

ரதியையொழிய, ஸாரதியையே எதிர்ப்பதென்ன வருளிச் செய்யி ருர் (வெறுங்கையிதயாதி). நாதுவந்திபோது அப்படி பாரித்துவர, பூசல் தலையில் சொல்லவேணுமோவென்று கருத்து. சன விஜயத்தைப் பிறர் தலையில் ஏறிட்டபடி கண்டவிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்திருா (ஆழ்வானிதயாதி). (மூலம் வாசித்து) படிப்பித்து என்றபடி.

ஆரல் - சிறுமீனாய், அத்தை கவுளோடேகதப்பிலே கொண்டு என்று சப்தாத்தமாய், தாற்பாயமருளிச்செய்குரர் (குருதிதயாதி). திருப்பதியை இப்படி வர்ணித்தது த்ருஷ்டாந்தகபா எனனுமிடம் தோறம் உட்கருத்தை யருளிச்செய்தோ (பாரதேதயாதி) (௨)

மூ. —

செம்பொன் மதிளசூழமென்னிலயகைககிறைவன்சிதவகளையிரண்டும் உம்பர் வாவிக்கிலக்காக வுதிர்ந்த வுரவோனார்போலும கொம்பிலாநத மாதவிமேல் கொதிமேய்நத வண்டினயகள அம்பராவும்கன மடவாமைமபாலணையு மழுந்தூரே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொம்பில்	கிளைகளிலே	அம்பராவும் பாணம்போலே	
ஆர்ந்த	நிறைந்திருக்கிற	(காமிகளை) பாடி	
மாதவிமேல்	குருக்கத்தி மரத்தின் மேலே [ளைக்கிற]	(நாடி) யாதின்	
கொதி	மூக்காலே (தளிரக	கண்	கண்களையுடையான
மேய்ந்த	இரைதேடாசின்ற	மடவா	ஸதீர்களுடைய
வண்டு இனம்	வண்டிக் கூட்டங்கள்,	ஐர்பால்	ஐந்து குணங்களை யு
கள்			டைய மயிர முடிக ளில்

கஉஎச பெரியதிருமொழி, எ-ப, ஸி-தி, ந-பா, செம்பொன்.

அணையும்	(சென்று)சேராவின்	ஐஇரண்டு	பத்துத் தலைகளையும்
அழுந்தார்,		சிரங்களை	
செம்பொன்	சிவந்த பொன்போ	யும்	
	லே அழகியதான	உம்பர்வாளி	ப் பரம மா ஸ்தரத்
மதிற்குழி	ப் பராகாரங்களாலே	க்கு	துக்கு
	குழப்பட்டு	இலக்காக	லக்தயமாகப்பண்ணி
தென்	தர்சந்யமாயிருக்கிற	உதிர்த்த	அறுத்து விழவிட்ட
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு	உரவோன்	பலிஷ்ட்டரான சக்தர்
இறைவன்	ஸ்வாமியான ராவண		வர்த்தித் திருமக
	னுடைய		னுடைய
		ஊர்போலும்.	(ங)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு (செம்பொனித்யாதி) “அரணையுடைத் தான ஊரிலேயன்றே விருக்கிறது, அவ்வுருக்குக் கடவோம் நாமன் றோ” என்று தூர்மாதம் பண்ணியிருக்கிற ராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும், ப் பரமமாஸ்தரத்துக்கிலக்காக்கி உதிர்த்துப் பொகட்ட உரவோனார்போலும். இந்தராதிகளுடைய ஹேரத்துக்கு அழியாத பையல்தலைகளை, மனிசுக்குக் பகார்தபான மிகெக்காலே அழித்தா றுய்த்து.

(கொம்பிலார்ந்த வித்யாதி) கொம்புகள் செறிந்திருந்துள்ள குருக் கத்தியின்மேலே. (கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள்) தன்செருக்காலே தளிரையும் பூக்களையும் கோதி, அவற்றில் நின்றும் மதுபாநம் பண் ணின வண்டினங்கள், “அதிற்காட்டில் போக்யதையும் இருட்சியுமா யிருப்பதொரு ப் பரதேசம் தேடிப்போய், இராத்தங்கவேணும்” என்று பார்த்து, (அம்பராவுமித்யாதி) அம்பை இளைப்பிடுக்கிற கண்ணை யுடையராய், ஆத்மகுணோபைதகளாயிருந்துள்ள ஸ்தர்களுடைய மயிர் முடியிலேபோய் சேராநிற்கும். “ஐர்பால்” என்று அஞ்ச வகையாக மயிர்முடியைச் சொல்லுகிறது. ... .. (ங)

அநு —முன்றும்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், மஹா பாரத வ்ருத்தார்த்தத்தை அறுஸந்தித்தாராய், அதிலும் ஸ்ரீரஷ்ட்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் வ்ருத்தார்த்தத்தை அறுஸந்திக்கிற இதில் என்று ஸங்கதி; அன்றிக்கே, ஸாரதியாய்வென்றபடி. சொன்னவளவிலே ரதியாய் வென்றபடியும் ஸ்ம்ருதமாய் அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதியாகவுமாம்.

† “உம்பர்வாளிக்கு” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். (இந்த்ராதித்யாதி). குண்டடிக்கமான என்றத்தைக்

† இரகு முன்றுபங்க்திகள் அந்நலிதங்கள் கோசாச்சரங்களைகவகொ ள்வு பரிஷ்கரிக்கவேணும்.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, -இ-தி, ச-பா, வெள்ளத்துள். கஉஎரு

கொண்டே என்றது தத்தின் கார்யமென்று கருத்து.

மேலுக்கவதாரிகை(அதிவித்யாதி).(ஐந்துவகை)என்றது-கந்த(௧௩)ம், மது, மார்தவம், ஸ்ரீக்த்தை, இருட்சி, ஆடுற ஐந்துவகையென்கை. (௩)

மூ—

வெள்ளத்துள்ளோராலிலேமேல் மேலி யடியேன் மனம் புருந்தென்
உள்ளத்துள்ளும் கண்ணுள்ளும் நின்றார் நின்ற ஊப்போலும்
புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரைதேடிப் போன காதற்பெடையோமே
அள்ளற்செயுவில் கயல் நாடுமணியார் வயல் குழபூந்துரே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காதல்,	ப்ரேமம் மிக்கிருந்து ள்ள	ஆலிலே மேல்	வடதளத்தின்மேலே
பெடையோ	பெடையோடு கூட (சு டும்	மேலி	பொருந்தியிருந்து, (பின்பு) [டைய
பிள்ளைக்கு	குட்டிக்காக	அடியேன்	தாஸபூதனான என்னு
இரைதேடி	ஆஊரத்தை ஆராய் ந்துகொண்டு	மனம்	மனஸ்யிலே
போன	போகாசின்ற	புருந்து	ப்ரவேசித்து
புள்ளு	பகிபானது,	என் உள்ளம்	என் ஹருதயத்திலும்
அள்ளல்	சேற்றையுடைத்தான	துள்ளும்	கண்ணுள்ளும் கண்களிலும் (விஷய
செறுவில்	விஷயிலுக்களிலே		மாய்க்கொண்டு)
கயல்	மீன்களை	கின்றா	(எப்போதும்) எழுந்
நாடும்	தேடாசின்ற		தருளியிருக்கும்
அணிஆர்வமல்குழ் அழுந்தார்,			வர் [சின்ற
வெள்ளத்துள் ப்ரளயார்ணவத்தில்		சின்ற	சித்யவாஸம் பண்ணு
ஓர்	ஒரு		ஊர்போலும்.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெள்ளத்துள்ளிப்பாதி) ப்ரளயத்
திலே ஒருபவனான ஆலந்தனிரிலே கண்வளர்ந்தருளி. (அடியேன்
மனம் புருந்து) “இவன் ப்ரளயத்திலே கண்வளர்ந்தருளா நின்றான்,
பரிகைக்கு ஒரு யசோநாதிகளுமின்றிக்கே இராகின்றது, என்வருகிற
தோ?” என்று ஆராய்ச்சி பிறக்கும்படி பண்ணி, அதுண்டானவாதே,
அதுவே ஹேதுவாக ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுருந்து, “யாநஸாதுபவ
மேயாய் கண்ணுக்கு விஷயமாகப் பெற்றிலோம்” என்கிற விஷாதம்
கிடவாதபடி கண்ணுக்கும் தானேவிஷயமாய், ஹ்ருதயமும் வேறொன்
றிலே போகாதபடி தானே விஷயமானவன். (சின்றஆர்போலும்)

௧௩௭௬ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௫-தி, ௫-பா, பகலுமிரவும்.

கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டு வந்துநிற்கிற தேசம்போலும்.

(புள்ளப்பிள்ளைக்கியாதி) குட்டிக்கு இரைதேடிப்போகிற புள்ளானது, தனியேபோகாதே காதலையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும் பெடையோடேபோய். (அள்ளல் செறுவில் சுயல்நாடும்) சேறென்றால் இறய்க்கக்கடவவவை, அங்குள்ள போக்யதையின் மிகுதியாலே அத்தை மதியாதே ஸஞ்சரிபாநிற்கும். இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்துப் ப்ரளயமென்றுபாராதே ஸூக்தாக்கூணத்துக்காக மஹாவராஹமானது இறங்குமாபோலே யிராநின்றதாய்த்து. ... .. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வெளைத்துள்ளியாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “உரவோன்” என்று மிடுக்கை அதுஸந்தித்தா; இது பருவம் கிரம்பி விஸ்வாமித்ராதிகளாலே ஸூசிக்ஷித வித்யாஸம்பந்தையு முடைத்தாயிருந்ததென்று திருவுள்ளம்பற்றி, முகத்த(ஈ) சிகவாய் ப்ரளயத்தில் இளைந்த எரிநிலிருந்த மிடுக்கைச்சிந்திக்க, அந்த பாவநா ப்ரகாஷத்தாலே, ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாயதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அள்ளல்-சேறுடைத்தான. செறுவில்-விநோதிலத்தில் என்று சப்தார்த்தமாய் தாற்பாயமருளிச் செய்கிறா (சேறென்றுவித்யாதி). (ச)

மூ.—பகலுமிரவுநதானையாப்பாரும் வின்னும் தானையாய் நிகரில் சுடராயிருளாகி நின்றா நின்ற ஊர்போலும் துகிலின் கொடியும் தேர்த்துகளும் துன்னி மாதர்கூந்தல்வாய் அகிலின் புகையால் முகிலேய்க்குமணியார் விதி யமுந்துரே(ஊ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துகிலின்	வஸ்தந்தங்களினால் கடடப்பட்டதாய்	முகிலெய்யக் கும்	மேகத்தோ டொத்திருக்கிற
துன்னி	நெருங்கி யிருந்துள்ள	அணியாவீதி அமுந்துர்,	
கொடியும்	தவஜங்களும்	பகலும்	பகலையும்
தேர	தேர்கடத்தும்போதுண்டான	இரவும்	ராத்ரியையும்
துகளும்	து (ஈ)னியும் (இவற்றோடுகூடிய)	தானையாய்	தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய்,
மாதர்	ஸ்த்ரீகளுடைய	பாரும்	பூமியையும்
கூந்தல்வாய்	மயிமுடிகளிலே (பரிமளத்துக்காக இடாநின்ற)	வின்னும்	ஆகாசத்தையும்
		தானையாய்	தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய்,
அகிலின் புகையால்	அகில்கடடையின் துபத்தினால்	நிகர் இல்	ஒப்பில்லாத

கடராய் தேஜஃபதார்த்தங்களை ஆகி விபூதியாக வுடைய
யும் னுய்க்கொண்டு

இருள் அந்தகாரத்தையும் மின்னா மின்ற ஊர்போலும். (௭)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (பகலுமிரவு மித்யாதி) “பகல்” என்
றும், “இரவு” என்றும் சொல்லப்படுகிற இவற்றைத்தனக்கு விபூதி
யாகவுடையனாய். (பாரும் விண்ணும் தானேயாய்) பூம்பந்தரிகூங்க
ளைத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய். (நிகரில் கடராயிருளாகி மின்
னார்) தமஃ ப்ரகாசங்களை விபூதியாகவுடையனாய், இப்படி ஜகதாசார
ணவன், அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைக் கண்டு அதுபவிக்கலாம்படி
வந்துநிற்கிற ஊர்போலும்.

(துகிலின் கொடியித்யாதி) நெருங்கும் கட்டின துகில்களாலுண்
டானகொடியும், தேர்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கிக்கிளப்பப்பட்ட
தூளியும், மிகுதியையுடைத்தாய், அவ்விடில் ஸ்தர்களுடைய குழ
லுக்கு வாசங்கொளுத்துகைக்காக அகிலைப்புகைப்பர்கள்; அதுமேகம்
போலேயாய், வர்ஷாவைக்காட்டாநின்றது. வர்ஷாவில் வந்தால், ஒரு
காற்றும் தூளியும் மேகமும் மூன்றும் கூடியிறேயிருப்பது; அதில்
கட்டின கொடிகளால் வந்த காற்றுண்டாயிருந்தது. தேர்காலே
கிளப்பப்பட்ட தூளியுண்டாயிருந்தது; அவர்கள் குழலுக்குப் புகைக்
கிற அகில் புகையானது மேகமாயிருந்தது; ஆக இம்மூன்றும் கூடி
நித்ய வர்ஷாவைக் காட்டாநின்றது; ருதுவிசேஷங்கள் தோறு முண்
டான பதார்த்தங்களை அதுபவிக்க வொட்டுகிறனவிலை. ... (௮)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (பகலுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வடதனசாயி
யின்படியை அதுஸந்திதது அஞ்சன இவரை “நீர் அஞ்சவேண்டாகா
ணும், எனக்கிதெல்லாம் விபூதிகாணும்” என்ன, அதுஸந்திக்கிருவென்று
ஸங்கதி.

“துன்னி” என்ற பதம் நெருங்கி என்றபடி. அதை, துகில், தேர்,
புகை இம்மூன்றுக்கும் விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (நெருங்கவித்
யாதி). “முகில்” என்ற பதம், வர்ஷாகாவர மென்றருளிச் செய்கிறார்
(வர்ஷாவில்) என்று. “ஏய்க்கை” ஸத்ருசமாகையாய், அதை உபயா
சிக்கிறார் (அகில் கட்டினவித்யாதி). (௯)

மூ. — ஏடி லவ்ஞ தாமரைபோல் செவ்வாய் முறுவல் செய்தருளி
மாடுவந்தென்மனம் புகுந்து நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
நீடி மாடத்தனிச்சுவம் போழ்கக் கொண்டல் துளிதாவ
ஆடலாஸத்தார்ப்போவா அணிபார் வீதி யமுத்துரே. (௧௦)

கஉ௮ பெரியதிருமொழி, எ-ப, நு-தி, கூ-பா, ஏடிலங்கு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீடு	உயர்ந்திருக்கிற	எடுஇலங்கு	இதழ்களினால் (நிறைந்து) விளங்கா
மாடம்	க்ருஷங்களி லுண்டா		நிறை
தனி	அத்விதீயமான	தாமரைபோல்	தாமரைபுஷ்பம்போ
குலம்	செகமானது	லே	இராகின்ற
போழ்க	(மேகத்தின வயிற்	செவ்வாய்	செவந்த திருப்பவனத்
	றை)கிண்டுபிளக்க		தினால்
கொண்டல்	(அதினால்) மேகமான	முறுவல்செய்	(முதலிலே) மந்தஸ்டி
	து	தருளி	தம் பண்ணி
துளி தூவ	(மழை)த்தளிகளை இ	மாடுவந்து	(அந்தரம் என்)ஸப்
	றையாழிப்பதாய்,		பத்திலே வந்து
ஆடல்	ஆடகின்ற ஸ்த்ரீகளு	என்மனம்	(பின்பு) என்னுந்நய
	டைய [டான		த்தில்
அரவத்து	ஆரவாரத்தினுண்	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
ஆரப்பு	பேரொலியானது	நின்றார்	அங்கே ஸ்த்தாவரமா
ஓவா	இடைவிடாமலிருக்		யெழுந்தருளியிரு
	கிற		க்கிடவா
	அணியார்விதி அமுந்தார்		கின்றனர்போலும். (க)

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (ஏடிலங்கியாதி) இதள் விளங்கா நின் றுள்ள தாமரைபோலே ஸ்மிதம்பண்ணியருளி. என்னைப் பெறுகை யில் வந்த அலப்பலாபம தன்னதென்னுமிடம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண் ணி, அத்தாலே தான் செய்தது விலக்காதபடியான தசையை எனக் குப் பிறப்பித்து, என்னருகேவந்து நின்று, அதுஸாத்தமித்தவாறே ஸ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து, “இனி இவர்க்கொரு போக்கில்லை” என்று தோற்ற நிற்கிறவர், கண்ணுக்கிலக்காம்படி வந்து நிற்கிறதேசம் போலும்.

(நீடுமாடமியாதி) ஓங்கின மாடங்களிலுண்டான தனிச்சூல மானது, மேகங்களினுடைய கீழ்வயிற்றைப்போழ, அவைவார்ஷத்தை யுண்டாக்கும். இத்தால் மாடங்களினுடைய ஓக்கம் சொன்னபடி. (ஆடலரவத்தார்ப்போவா) ஸ்த்ரீகள் ஆடுகிறபோதை ஆரவாரத்தா லுண்டானகோஷம் மாறாதே செல்லுகிற. (அணியார்விதி) அது மாறாமையால் வந்த அழகையுடைய வீதியென்றபடி. ... (க)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (ஏடிலங்கியாதி). கீழ்ப்பாட்டில், இவர் அச் சம் திரும்படி ஜகதாராயதையைக்காட்டி, அத்தாலிப்போது ஸத்தைபெற்

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௫-தி, எ-பா, பாலைப்புகுந்து. ௧௨௭௯

ருப்போலே இருந்த இவரைப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே, தான் ஹர்ஷம்
தோற்றத்திட்டவந்து நின்றபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தனிச்சூலமானது) அத்விதீயமான மருடமானது. (௬)

மு. —

மாலைப்புகுந்து மலரணைமேல் வைகியடியேன் மனம்புகுந்தென்
நிலக்கண்கள் பனிமல்க நின்றார் நின்ற ஹர்போலும்
வேலைக்கடல்போல் நெடுவீதி விண்டோய் சதை வெண்மணிமாடத்து
ஆலைப்புகையாலழல் கதிரை மறைக்கும் வீதி யழுந்தூரே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேலை	கரையையடைத்தான	மலர் அணை	பூம்படுக்கையில்
கடல் போல்	ஸமுத்ரம்போலே	மேல்	
	கட்பிரமாயும்	வைசி	தங்கி
நெடு	நீண்டுமிராக்கிற	அடியேன்	(பின்பு) என்னுடைய
வீதி	வீதிகளிலேயுண்டாய்	மனம்	ஹ்ருதயத்தில்
விண்	ஆகாசத்திலேசென்று	புகுந்து	ப்ரவேசித்து (அந்தர
தோய்	படிந்திருப்பதாய்,		ம் பிரிவை ப்ரஸங்
சதை	சண்ணாம்பிட்டு		கித்தவளவிலே)
வெண்	வெளுத்திருப்பதாய்	என்	என்னுடைய
மணி	மணியமாயிருக்கிற	நீலம்	சருநெய்தல் போன்ற
மாடத்து	க்ருஷ்ணங்களிலே	கண்கள்	கண்களில்நின்றும்
அழல்	உஷ்ணமாயிருக்கிற	பனி	நீரானது
கதிரை	(ஸூரிய)கிரணங்களை	மல்க	பெருகாநிற்க
ஆலைப்புகை	சுரும்பாலையில் நின்று	நின்றார்	(அதைக்கண்டு அப்பு
யால்	முண்டான தூம		றம் போகமாட்டா
	த்தினால்		மல்) இங்கே யெ
மறைக்கும்	மறையாநின்ற		முந்தருளியிருக்கு
	வீதி அழுந்தூர்		மவர்
மாலை	ஸாயங்காலத்தில்		சின்றஹர்போலும். (௭)
புகுந்து	ப்ரவேசித்து		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (மாலைப்புகுந்து) போக (X) யோக்
யமான காலத்திலேவந்து புகுந்து பூம்படுக்கையிலேதங்கி, அந்தரம்
அங்கு நின்றும்போர்து. (அடியேன்மனம் புகுந்து) அநந்தரம்
பான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்து, பிரிவைப் ப்ரஸங்
கித்து, என்னுடைய கண்ணும் கண்ணீருமான ஆற்றமையைக்கண்டு
பின்னாகால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே நின்றவர் நித்யவாஸம் பண்ணு
கிற தேசம்போலும்.

கஉஅ௦ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ரு-தி, அ-பா, வஞ்சிமருங்குல்.

(வேலையித்யாதி) கரையையுடைத்தான கடல் போலேயாய்த்து திருவீதிகளுடையபெருமையிருக்கும்படி. (விண்டோய்சுகதை)ஸ்வர்க் கத்தனவும் ஒங்கியிருப்பதாய், சாந்திட்டி, அத்தாலே வெளுத்திருப்ப தாய், மணிமயமான மாடத்திலுண்டான ஆதித்யனுடைய உஷ்ண மான கிரணங்களை, ஆலையிலுண்டான புகையானது வந்து வீதியை மறைபாநிற்கும். இத்தால் ஊருக்கும் வயலுக்குமுண்டான அண்ணிமை சொல்லுகிறது. ... .. (வி)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மாலையித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்மிதம்பண்ணிக் கொண்டு கிட்டிசின்றபடியை அதுஸந்தித்தார், கிட்டிவந்தவர் படுக்கை ஏறி அதுபவித்து, அது ஸாத்மிக்கைக்காகப் பிரிவைப் ப்ரஸங்கித்திருக்கும் படியை அதுஸந்திக்குறென்று ஸங்கதி.

(உண்டான) என்றது - ஒளந்தயத்தாலே மாடத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற யென்றபடி. புகையானது கிரணங்களையும் வீதியையும் மறைக்குமென்று ச(ய)காராத்யாஹார பூர்வகம் அந்வயித்தாக்கொள்வது. ... .. (எ)

மு.—வஞ்சி மருங்குலிடை நோவ மணந்துநின்ற கனவகத்தென் நெஞ்சு நிறையக் கைகூப்பி நின்றார் நின்ற ஊர்போலும் பஞ்சியன்ன மெல்லடி நற்பாவைமார்க ளாடகத்தின் அஞ்சிலம்பி னூர்ப்போவா அணியார் வீதி யழுந்தாரே. (அ)

பதம்.	உரை.
பஞ்சியன்ன	பஞ்சுபோலே
மெல் அடி	மருதுவான பாதங்க ளையுடைய
நற்பாவைமார்	விலகண்ணரான ஸ்திரீ கள்
கூடகத்தின்	கள் பூண்ட ஸுவர்ணத்தினால் செய்யப்பட்ட
அம் சிலம்பின்	அழகிய தண்டைச் சிலம்பினுடைய
ஆர்ப்பு	பேரொலியானது
ஒவா	இடைவிடாமலிருக் கிற
	அணியார்வீதி அழுந்தார்,
வஞ்சிமருங் குல்	வஞ்சிக்கொடியோ டொத்த

பதம்.	உரை.
இடை	(என்) மத்யப்ரதேச ானது [யாக
நோவ	தளர்ந்துமெலியும்படி.
மணந்துசின்ற	(என்னோடு) சேர்ந்து ருக்கிற
கனவகத்து	ஸ்வப்நகல்பமான ஸம்ஸ்லேஷ தசை
என் நெஞ்சு	என்மனஸ்ஸிலே [யில்,
சிறைய	ஒரு குறையும் தோற் றதபடி பரிபூர்ண மாக
கைகூப்பி	(கான் செய்த அபரா தத்தை சமீப்பிக் கைக்காக) அஞ் சலி பண்ணிக்கொ ண்டு
	சின்றார் சின்ற ஊர்போலும். (அ)

பெரியதிருமொழி எ-ப, ௫-தி, கூ-பா, என்னைம்புலனும். ௧௨௮௧

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (வஞ்சிமருங்குல்) வஞ்சியின் படியைய யுடைத்தான இடையானது நோவக்கலந்துநின்ற ஸ்வப்ரகல்பமான ஸம்ஸ்லேஷத்தில். (என்றெஞ்சமித்யாதி) “இன்ன பரிமாற்றம் பெற்றி லோம்” என்கிற அத்ருப்தி நெஞ்சில் கிடவாத்படியாக வாய்த்து, நெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்து நின்றபடி.

(பஞ்சியன்ன) செம்பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான காலையுடைய ராய், நிருபாதிசமான ஸ்தீர்த்வத்தை யுடையரானவர்களுடைய பொன்னாலே சமைக்கப்பட்ட அழகிய சிலம்பி லுண்டான ஆரவார மானது மாறாதேயிருக்கிற. ... .. (அ)

அரு — எட்டாம்பாட்டு. (வஞ்சியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, பிரிவை ப்ர ஸங்கிக்கக் கண்ணும் கண்ணீருமாயிருந்தபடியை அதுஸந்தித்தார்; அங்கு மிங்கும் தங்கித்தங்கி வருவாரைப்போலே தானே ஹருஷ்டனாய் வந்த இவன், பிரிவை ப்ரஸங்கிப்பானென்னென்னும் ப்ரஸந்திலே, அதுதான் என்னிடையாட்டத்தின் குற்றங்காண் என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இடை நோவ மணந்த குற்றம்தீரக் கைகூப்பினான், அதுவெல்லா மென்றெஞ்சிலே நிரந்தரத்யாக விஷயமாய்த்து என்னும் தாத்தர்யத்தை யருளிச் செய்கிறா (இன்ன பரிமாற்றமித்யாதி). (இன்ன பரிமாற்றம்) தாழ்ந்த பரிமாற்றம். (அ)

மூ.—என்னைம்புலனுமொழி லுங்கொண்டிங்கேநெருனலெழுந்தருளிப் பொன்னங்கலைகள் மெலிவெய்தப் போன புனிதரூப்போலும் மன்னுமுது நீரவிந்தமலர்மேல் வரிவண்டிசைபாட அன்னம் பெடையோடு மணியார் வயல்குழமுந்தாரே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னும்	மத்யாதிகள நெருங்	அன்னம்	ஹம்ஸபக்ஷியானது
	தி வர்த்திக்கிற	பெடையோடு	(தன்)பெடையோடு
முதுநீர்	பழையதான தடாகத்	உடன்	கூடின தாய்க் கொ
	திலே யுண்டான	ண்டு	[ன்ற
அரவிந்தமலர்	தாமரைப் பூவின்மே	ஆடும்	நர்த்தநம் பண்ணாதி
மேல்	லே	அணியார்	வயல்குழமுந்தார்,
வரிவண்டு	ரேகைகளை யுடைய	நெருனல்	நென்னேற்று [தில்
	வண்டுகளானவை	இங்கே	நானிருக்கு மிவ்விடத்
இசைபாட	காரம்பண்ணாநிற்கச்	எழுந்தருளி	வந்து
	செய்தே	என் ஐம்புல	என்னுடைய பஞ்சே
	சகக	னும்	ந்தரிய ஜம்பஜஞா
			நத்தையும்

கஉஅஉ. பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, நெல்லில்.

எழிலும்	அழகையும்	[ண்டு]	மெலிவுஎய்த	தளர்ந்து	விழும்பிடி
கொண்டு	அபஹரித்துக்கொ			யாக	[ன்
பொன்	ஸ்ப்ருஹணியமாய்		போன	விஸ்ஸேஷித்துப்போ	
அம்	அழகியதான		புனிதர்	பரிசுத்தருடைய	
கலைகள்	(என்) 'வஸ்த்ரங்களும்		ஊர்போலும்.		(கஉ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்னைம்புலனுமித்யாதி) என்னுடைய ஸ்ரோத்ராதிகளால் வந்த வெளிச்சிறப்பையும், ஸமுதாய சோபையையும் கொண்டு, நினைவின்க்கேயிருக்க, இங்கே நேற்றெழுந்தருளி அரையில் பரியட்டமானது தொங்காதபடிக்கீடாகப் பண்ணிப்போன புனிதநர்போலும். இத்தலையிலுள்ளத்தை ஸர்வஸ்வாப ஹாரம்பண்ணி, தன்பக்கலுள்ளதொன்றும் தொங்காதபடி பண்ணிப் போன சுத்தியையுடையவர் வர்த்திக்கிற தேசம்போலும்.

(மன்னுமுதுநீர்) ஜலசாஸ்தவங்கள் மன்னியிருக்கிற. (முதுநீர்) பழையதாய் மாறாத ஜலத்தையுடைய பொய்கைகளிலுண்டான தாமரைப் பூக்களின்மேலேமதுபாநம் பண்ணின தர்ஸ்யமான நிறத்தையுடைத்தான வண்டினங்களானவை, செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு இசைபாட, அதினுடைய பாட்டுக்குச்சேர அன்னமானது, பேடையோடொக்க ஆடாநிற்கும். ... .. (கஉ)

அரு. — ஒன்பதாம் பாட்டு. (என்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், இடைநோவ மணந்தபடி சொல்லிற்று; அந்த ஸம்ஸ்ஸேஷம் ஸாத்திக்கவேணுமென்று நாலடிபேரவே, தமக்குப் பிரிந்துபிறந்த க்லேசத்தாலே அல்பம் வெறுப்பு தோற்ற, அவன் ஸங்கிஹித தேசத்தைக் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(சுத்தியையுடைய) என்றது-தான், என்னுடைய விஸ்ஸேஷத்தாலே நிறம் முதலானவற்றை இழுவாதே வீதராகரைப்போலே பவித்ரத்தை தோற்றவிருக்கிறென்னும் வெறுப்புக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம். (கஉ)

மூ. — நெல்லிற்குவளே கண்காட்ட நீநிற்குமுதம் வாய்காட்ட அல்லிக்கமலமுகம் காட்டும் கழனியமுந்தூர் நின்றானை வல்லிப்பொதும்பில் குயில்கூவும் மங்கைவேந்தன் பரகாலன் சொல்லிற்றொலிந்ததமிழ்மாலேசொல்லப்பாவும்நில்லாவே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, நெல்லில். ௧௨௮௩

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெல்லில்	நெற்பயிரின் நடுவே	வல்லி	கொழுகளுடைய
	முளைத்த	பொதும்பில்	புதுகளிலே
சுவளை	கருநெய்தலானது	குயில்	கோகிலங்களானவை
கண்	(அவ்வூர்பெண்களுடைய) கண்ணை	கூவும்	கூவாநின்ற
காட்ட	தர்சிபிக்க,	மங்கை	திருமங்கைக்கு
நீரில்	ஜலத்திலே முளைத்த	வேந்தன்	ராஜாவாய்
குமுதம்	அரக்காம்பலானது	பரகாலன்	சத்ருக்களுக்குக் கா
வாய்காட்ட	(அவர்களுடைய) வாயை தர்சிப்பிக்க,		வன்போலே இரா
அல்லி	இதழையுடைத்தான		நின்ற ஆழ் வாரு
கமலம்	தாமரைப் பூவானது		டைய
முகம்	(அவர்கள்) முகத்தை	சொல்லில்	நல்ல சப்தங்களினால்
காட்டும்	ப்ரகாசிப்பியாநின்ற	பொலிந்த	கிறைந்திருக்கிற
	(அவர்கள் முகம் போலே விளங்காநின்ற) [த்தான	தமிழ்	தமிழ்பாஷையி லுண்
கழனி	விளைநிலங்களை யுடை	மாலை	சுப்த ஸத்தர்ப்ப ரூப
அமுந்தூர்	திருவமுந்தூரிலே		மான இப்பத்துப்
நின்றானே	எழுந்தருளி யிருக்கும்		பாட்டையும்
	வன் விஷயமாக,	சொல்ல	அப்யஸிக்கவே
		பாவம்	பாவங்களானவை
		நில்லா	(அவர்களிடத்தில்)
			தங்கமாட்டாது. (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.(நெல்லிலித்யாதி) நெல்லுக்குக்களையாக முளைத்த சுவளைகளானவை, அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய கண்ணைக் காட்டி நீர் நிலங்களிலுண்டான அரக்காம்பலானவை, அவர்களுடைய அதரத்தைக்காட்ட. (அல்லிக்கமலம்) மிக்க இதழையுடைத்தான தாமரைப் பூக்களானவை, அவர்களுடைய முகத்தைக்காட்டாநின்றது ள்ள. (கழனியமுந்தூர் நின்றானே) வயலுக்கும் ஊருக்கும் வாசிடெறி விக்க வொண்ணாதாய்த்து.

(வல்லிப்பொதும்பிலித்யாதி) பூங்கொழுகளானவை நெருக்கி யிருக்கிற முழஞ்சுகளிலே, குயில்களானவை, முக்தர் ஸாமகாரம் பண்ணுமாபோலே கூவாநிற்கிற திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ராஜாவா யுள்ளார், ப்ரதிபிக்ஷநிரஸந சீலராயுள்ளார். (சொல்லில் பொலிந்து) சொல்களால் ஸம்ருத்தமாயுள்ளதமிழ்த்தொடையவாயாலே சொல்ல (பாவம் நில்லாவே) பாபத்தை யுண்டாக்குவதானாலும்தவிர வொண்

பெரியதிருமொழி, ௮-ப, ௬-தி, ௧-பா, சிங்கமதாய். ௧௨௮௫

மூ.—சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம் முன்கீண்டுநத
சங்கமிடத்தானைத் தழலாழி வலத்தானைச்
செங்கமலத்தயனனை பார் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற
அங்கமலக்கண்ணனை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிங்கமதாய்	நரலிம்ஹரூபியாய்க் கொண்டு [டைய	கமலத்து	திருநாபிகமலத் தில் பிறந்த
அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனு	அயன் அனை	ப்ரஹ்மாவோடொத்
திறல்	பலிஷ்ட்டமான	யார்	த ப்ராஹ்மணா
ஆகம்	சரீரத்தை		கள் (வர்த்திக்கிற)
முன்	ப்ரஹ்மாதன் ப்ரதிஜ் ஐபண்ணின கா லத்தில்	தென்	ஸுந்தரமான
கிண்டு	கிழித்துப் பொகட்டு	அமுந்தையில்	திருவமுந்தாரிலே
உகந்த	ஸந்தோஷித்தவனாய்,	மன்னி	பொருந்தி
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை	நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு கிறவனாய், [ன்ற
இடத்தானை	இடது திருக்கையிலு டையவனாய்,	அங்கமலம்	அழகியகமலமலர்போ
தழல்	ஜ்வலியாநின்ற	கண்ணன்த	திருக்கண்களை யுடை ன்னை யவனை
ஆழி	ஸ்ரீஸுதர்சனத்தை	அடியேன்	அந்நயார்ஹ சேஷஞ் தனுன நான்
வலத்தானை	வலது திருக்கையிலே ந்தினவனாய்,	கண்டுகொண்	காணப்பெற்றேன்.
செம்	அழகியதான	டேன்	(௧)

வ்யா. —முதற்பாட்டு (சிங்கமதாய்) நரலிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய், அவுணனுண்டு - ஹிரண்யன், அவனுடைய மிடுக்கையுடையதான சரீரத்தை, சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞைக்கு முற்பாடனாய்க் கொண்டுவந்து கிழித்து, அவனுடைய விரோதிபோகப்பெற்றத்தால் வந்தஉகப்பும்தன்னதானபடி. விரோதியைப்போக்குவானும் தானாய், அத்தால் உகப்பானும் தானாயிருக்கிறபடி. சிறுப்ரஹ்ம பால்குடித்தால் உகப்பாள்தாயிறே. (சங்கமிடத்தானை) கையில் திவ்யாயுதம்கொண்டு கார்யம்கொள்ள அறிந்திலனாய்த்து.

(செங்கமலமதியாதி)ஸ்ருஷ்டிகார்யத்துக்குக்கடவனுனப்ரஹ்மாவோடொத்திருக்கிற ப்ராஹ்மணாதான திருவமுந்தாரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புண்டரீகாக்ஷனுன ஸர்வேஸ்வரனை. (அடியேன் கண்டுகொண்டேனே) அவ்வூரினுள்ளாருடைய ஜந்மமுமின்றிக்கே,

கஉஅசு பெரியதிருமொழி, எ-ப, -சு-தி, உ-பா, கோவானூர்.

ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானுடைய படியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் கண்டதுபவிக்கப்பெற்றேன். ... .. (க)

அநு. — முதற்பாட்டு. (சிற்கமித்யாதி) (முற்பாடனுய்க்கொண்டு) என்றது-முற்பாடனென்னலாம் படியாய்க்கொண்டு என்றபடி. இத்தால் ஸமஸமய ஸமுத்பூதத்வத்தைச் சொன்னபடி. விவரணம் (விரோதியை யித்யாதி). “இடத்தானை” என்றும் “வலத்தானை” என்றும் சொல்லுவா னென்? “சங்குசக்கரத்தானை” என்றூப்போலே சொன்னால் அர்த்தவரித் தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி). கார்யங்கொள்ள வறியாமையால், அவையிருந்த விடந்தன்னிலே யிருந்தன வென்னுமது தோற்றவருளிச் செய்தபடி.

(ப்ரஹ்மலாதாழ்வானுடைய படியாவது) பக்த்ய(ஜ்ஞாதிசயம்). (க)

மூ. — கோவானூர் மடியக் கொலையார் மழுக்கொண்டருளும் மூவா வானவனை முழுநீர் வண்ணனை படியார்க்கு ஆவாவென்றிரங்கித் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற தேவாதிதேவனை யான் கண்டுகொண்டு திளைத்தேனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோவானூர்	ராஜாக்களென்று பேர் பெற்றவர்க ளெல்லாரும்	வண்ணனை	வர்ணத்தை யுடை யவனாய்,
மடிய	முடியும்படியாக	அடியார்க்கு	அந்நயார்ஹசேஷபூத ரானவர் விஷயத் தில் [து]
கொலைஆர்	ஸம்ஹார க்ரியையை ஸ்வபாவமாக உடைத்தான [தை]	ஆ ஆ என்று இரங்கி	ஐயோ! ஐயோ! என் க்ருபைபண்ணி
மழு	மழுவென்னு மாயுதத்	தென் அமுந்தையில்	மன்னிநின்ற
கோண்டரு ளும்	(கையில்) ஏந்தினவ னாய்,	தேவாதிதே வனை	நித்யஸூரி நிர்வாஹ களுவைவனை,
மூவா	கிழத்தனம் (முதலான விகாரங்கள்) இல் லாத	யான்	நான்
வானவனை	பரமபதநாதனாய்,	கண்டுகொண் டு	கண்ணுலே ஸேவித் து [து]
முழுநீர்	நிறைந்தஜலத்தை யு டைத்தான ஸமுத் தத்தினுடைய	திளைத்தேன்	கலக்கமற்று களித் தேன். (உ)

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (கோவானூர்மடிய) ஒரோப்ர தேசங்களுக்கு நிர்வாஹகராய், சுத்தநியரென்று பேர் பெற்றாரெல்லா

ரும் முடியும்படிக்கிடாக. (கொலையார் மழுக்கொண்டருளும்) இரு பத்தொருபடிகால் கூந்தரியகுலத்தை அறுத்துப்பொகடச்செய்தே யும், வேறோராயுதம் வேண்டாதபடியிருக்கிற மழுவைக் கொண்டரு ளின ஏகரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை. (முழுநீர்வண்ணனை) ஜலராசியான கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனை.

(அடியார்க்காவாவென்றிரங்கி) அளாதாரண பரிகரத்துக்கு அய்யோவென்று க்ருபையைப்பண்ணி திருவழந்தூரிலே வரதுநிற் கிற. (தேவாதி தேவனை) *அயர்வறுமமரர் ளதிபதியை, நான் கண் ணாலே காணப்பெற்று க்ஷோப(ஸ்)மடையத் தீர்ந்தது களிக்கப்பெற் றேன். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கோவானுரித்யாதி) கீழே துஷ்ப்ரக்ருதி யான ஓர் அவுணனை நிரவித்தமையை யருளிச்செய்தார்; அவ்வளவன்றி யே மூவெழுகாலும் துஷ்டசிகைக்ஷ பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(மூவாவானவன்) மூப்பில்லாத வைகுண்டநாத னென்றாய், பவி தார்த்தம் (ஏகரூபமான வித்யாதி). ... .. (உ)

மூ. —உடையாணை யொலிநீருலகங்கள் படைத்தாணை விடையானோட வன்று விறலாழி விசைத்தாணை அடையார் தென்னிலங்கை யழித்தாணை யணியழந்தூர் உடையாணை யடியேனடைந்துய்ந்து போனேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உடையாணை	ஸர்வஸ்வாமியாய்	விசைத்தாணை	சலிப்பித்தவனாய்
ஒலிநீர்	கோ(ஸ்)வியாகின்	அடையார்	சத்ருக்கள் நிறைந்தி
	றஜலத்தையுடைத்		ருக்கிற
	தான ஸமுத்ரத்தி	தென்னிலங்	தென்திசையிலுள்ள
	னல் சூழப்பட்ட	கை	லங்கையை
உலகங்கள்	லோகங்களை	அழித்தாணை	நாசம் செய்தவனாய்
படைத்தாணை	ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்	அணி	பூமிக்கு ஆபரணமா
விடையான்	எருதை (வா ஹ ந		யிருக்கிற
	மாக) உடையானை	அழந்தூர்	திருவழந்தூரை
	ருத்ரன்	உடையாணை	இருப்பிடமாகஉடை
ஓட	தோற்று ஓடும்படி	அடியேன்	நான் [யானவனை
அன்று	அந்த பா(ஓ)ணஸூர	அடைந்து	ஆப்ரயித்து
	யுத்த ஸமயத்தில்	உய்ந்துபோ	உஜ்ஜீவித்தேன். (௩)
விறல்	மிடுக்கையுடைய	னேன்	
ஆழி	ஸ்ரீஸுதாசுந்தை		

க்டஅஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப, சு-தி, ச-பா, குன்றல்.

வ்யா. — மூன்றும் பாட்டு. (உடையானியித்யாதி) ஸ்வவ்ய திரித்த ஸமஸ்த சேதநர்க்கும் நிருபாதிக சேஷியாயுள்ளவனை. (ஒலீரீருலகங் கள் படைத்தானை) ஸ்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடக்க, கடல்குழ் ந்தபூமியை ஸ்ருஷ்டித்தகாரணபூதனை. (விடையானித்யாதி) நாட்டு க்கு ரக்ஷகராக நிறுத்தினவர்கள் தாங்களே, அஸுரர்களோடேகூட பாத (ஹாட்) கராய்வருமன்றும் நோக்குமவனை. ருத்ரான்கெட்டோட, இவன்பண்ணின வ்யாபாரமென்னென்னில்; மிடுக்கை யுடைய திரு வாழியை விதிர்த்தானித்தனை. (விடையானோட)அவன்றான் (க) “ஶர ஶரீரம் ஶமாஶ்ரீ- பரவஸ்யம் ஸமாயாதஃ” என்று பரவசனைய்க்கிடந் தும், தெளிந்தும், (உ) “க்யஸ்ய க்யஸ்ய ஶஶஶஶஶ! - க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஷோ!” என்னுமிதே சொல்லுவது.

(அடையாரித்யாதி) ப்ராதிகூல்யமேயாய், அதிலே நிலைநின்ற ரை அழியச்செய்யுமவனை. (அணியமூர்த்நாருடையானை) நித்யவிபூதி யுத்தனான ஸம்பத்துக்குமேலே யொன்றுகாணும், திருவமூர்த்நாரு க்குக்கடவனானது. கீழே உபயவிபூதியோகத்தையும்சொல்லி, அணி யமூர்த்நாருடையானென்னும்போது, அதுக்குமேலே ஒருஸம்பத் தாக வேணுமிதே இது. (அடியேனித்யாதி) அநந்யகதியான நான் கிட்டப்பெற்று, (ங) “அஸநீவ- அஸநீவ” என்னும் நிலைதவிரந்து உஜ்ஜீவித்து க்ருதார்த்தனாகப் பெற்றேன். ... (ங)

அரு.—மூன்றும் பாட்டு. (உடையானியித்யாதி) கீழே ஆஸ்ரித விரோ திகளை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று; அவ்விரோதிகளுக்கு ஸஹாய பூதரையும் பின்னிடப்பண்ணி விஜயியாயிருக்கும் படியையு மதுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிற ரிங்கென்று ஸங்கதி.

(வருமன்றும்) என்ற வந்ததரம், “அவர்களை யோட்டி பூமியை” என்று சேஷம்.

(கீழே) என்றது—“உடையானை” என்ற பதத்திலேயென்றபடி. (ங)

மூ. — குன்றல் மாரிதடுத்தவனைக் குலவேழமன்று பொன்றாமை யதனுக்கருள் செய்த போரேற்றை அன்றாவின நறுநெய்யமர்ந்துண்ண வணியமூர்த்நூர் நின்றானை யடியேன் கண்டுகொண்டு நிறைந்தேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றால்	கோவர்த்தநபர்வதத் தினால்	அன்று	அந்த க்ருஷ்ணவதார
மாரி	கல்மழையை	ஆவின்	பசுவினுடைய [த்தில்
தடுத்தவனை	பரிஹரித்தவனாய்,	நறு நெய்	புதிதான (அப்பொழுது
குலம்	நல்லஜாதியிற் பிறந்த		துகாய்ச்சிவைத்த)
வேழம்	ஸ்ரீகஜேந்திரமானது		நெய்யை
பொன்றாமை	முடிந்து போகாதபடி	அமர்ந்து	மனம்பொருந்தி (ஆஸ
அன்று	அக்காலத்தில்		க்தியுத்தனாய்)
அதனுக்கு	அவ்வாளைக்கு	உண்ண	அமுது செய்தவனாய்,
அருள்செய்த	க்ருபை பண்ணி யரு	அணி அமுர்தூர்நின்றானை,	
	ளினவனாய்,	அடியேன் கண்டுகொண்டு	
போர் ஏற்றை யுத்தத்தில்	செருக்க	நிறைந்தேன்	பூர்ணானுனேன். (ச)
	னாவனாய்,		

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (குன்றால் மாரிநடுத்தவனை) தலைக்கால லாகவைத்த இந்தரன் தான் பாத(பா)கனாக, நோக்கின்படி சொல்லு கிறது.

அவன் பசுக்கூறுததாலே வர்ஷத்தைப்பண்ண, அதுக்கு எதி ராகக்கிடந்ததொரு மலையைடுத்துப் பரிஹரித்தவனை. (குலவேழ மித்யாதி) நல்ல ஆகரத்திலேபிறந்து, மதமுதிதமாய், செருக்கி, மூலையடியேதிரிகிற யானையானது, விழுக்காடறிபாதே பொய்கையிலே வந்து புகுந்து முதலையின்கையிலே அகப்பட்டு, அது முடிந்து போகாமே, அதின்பக்கவிலே கீழேயுதுக க்ருபையைப்பண்ணின. (போரேற்றை) அவ்வவஸ்த்தைபை அறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஆண் புலியை.

(அன்றாவின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண வணியமுந்தூர் நின்றானை) அன்று பசுவின்நெய்யை அமர்ந்து அமுதுசெய்த திருவமுந்தூர் நின்றானை திருவாய்ப்பாடியிலே நின்றபடியாய்த்து இக்குநிற்கிறது. (அடியேனிட்யாதி) கண்ணாலே காணப்பெற்று, அபூர்ணானான் நான் பூர்ணாகப்பெற்றேன். ... .. (ச)

அரு. — நாலாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், நூற்றந்தான் எதிர்க்க வென்றபடி சொல்லிற்று; இதில் இந்தரன் தானே எதிரிட அவனை வென்றபடி சொல்லுகிறது என்று ஸங்கதி. இத்தைஸ்புரிப்பிக் கிறார் (தலைக்காலவித்யாதி). இத்தால்தானே அதிகாரி புருஷர்களாக வைத்தவர்களே ஆய்ந்த விவரங்களானால் களத்தில் அவர்களையும் வெல்ல

௧௨௬ பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௬-தி, ௫-பா, கஞ்சனை.

வல்லானென்னும் மஹாகுணம் சொல்லிற்குய்த் தென்று திருவுள்ளம்.

பாத(பாடி)கனாலைத் தலையறுக்க வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (அதுக்கு) அவ்வளவான குற்றத்துக்கு.

“உண்ண” என்றதை, “உண்ட” என்றாக்கி அர்த்தமருளிச்செய் கிறார் (அன்றித்யாதி). ... .. (ச)

மூ. —கஞ்சனைக் காய்ந்தாளைக் கண்ணமங்கையுள் நின்றானை

வஞ்சகப்பெய் முலையூடுவீர் வாய்மடுத்தாண்டாளைச்

செஞ்சொல் பான்மறையோர் தென்னபூந்தையில் மன்னிநின்ற

அஞ்சநக்குன்றன் தன்னை யடியேன் கண்டுக்கொண்டேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கஞ்சனை	கம்ளனை	உண்டானை	(முலையை) அமுது செய்தவனாய்,
காய்ந்தாளை	கோபித்தவனாய்	செம்சொல்	(மெய்ப்பொருளான)
கண்ணமங்கை	திருக்கண்ணமங்கை		அழகையுடைய
யுள்	யென்னும் திவ்ய		சொற்கணிதெந்த
	தசத்தில்	நால்மறைகளோ	நாலு வேதங்களையு
நின்றானை	எழுந்தருளியிருக்கு	“	மத்யயநம் பண்
	மவனாய், [ளான		ணிப ப்ராஹ்மண
வஞ்சகம்	கபடசதையுடைய		ருடைய
பெய்	பூதனையுடைய		தென்னுமுந்தையில்மன்னிநின்ற.
முலையூடு	முலைவழியே	அஞ்சனக்குன்றன்	மைமலைபோன்றவாழ்
உயிர்	(அவன்) ப்ராணனை	றம் தன்னை	வழகையுடைய
	யும் [ண்டு		வனை
வாய்மடுத்த	வாயிலே யிட்டுக்கொ	அடியேன்கண்டு	கொண்டேனே. (௬)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (கஞ்சனைக்காய்ந்தாளை) கம்ஸனுடைய நினைவை அவுன்றன்னோடேபோம்படி முனிர் தவனை. (கண்ணமங்கையுள் நின்றானை) இன்னும் இவனே யிருந்துள்ள விரோதிகளைப் போக் கிரகித்தைக்காசத் திருக்கண்ணமங்கையிலே நின்றானை. (வஞ்சக மித்யாதி) வஞ்சகத்தை யுடையளான பூதனையுடைய முலைவழியிலே ப்ராணன்களும் வற்றிவருப்படி முலையை அமுதுசெய்தவனை.

(செஞ்சொல்நால்மறையோர்) யதாபூதவாதியானவேதம் கைவந் திருக்கிற ப்ராஹ்மணரதான திருவநூலாரிலே நிற்கிற ப்ராஹ்மண வடிவையுடையனாக்கொண்டு, தாபத்யம் போம்படி நின்ற

பெரியதிருமொழி, ௮-ப, ௬-தி, ௬-பா, பெரியாளை. கடவுள்

வளை, தாபதரயத்தாலும் தப்தனாயிருக்கிற நான்கணும், என்னுடைய தாபதரயங்கள் தீரப்பெற்றேன். ... .. (௫)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (கஞ்சனையித்யாதி) கற்பபாட்டிலே, பசியா லே பாத(ஈர்)கனுவனை உபாயேச வென்றபடி சொல்லிறது. அங்ஙனம் நிக்கே நேராகச் சலத்தொடர்ப்பாரைத் தாலும் ச(சு)லமுடையனும், வஞ்சனை செய்வாரைத் தாலும் வஞ்சகம்பண்ணிக் கொல்லுவானென்று சொல்லக் கணிசிக்கிறாயிடுகென்று ஸ்கதி.

கிரமேதுகமாகக் காப்பகை தூர்க்குணமாகையாலே, காப்பத் கஞ்சனைக் காப்பத்தானே யென்றதுதெய்தது அருளிச் செய்திரு. (கம்பனுடைய வித யாதி). ... .. (௬)

மூ. — பெரியாளை பரம நிலையாகும் பிரமனுக்கும

உரியாளை " கந்தாவவனுக்கு முனையதனும்

கரியாளை அருள் தூர் மலையேயிடுகொடி பார்ப்பும்

கரியாளை அடிமேன் கண்டமொன்று களித்தேனே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெரியாளை	ஸர்வாதினும்,	அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரிலுள்ள
அமரத்தலைவன்	தேவர்களுக்குச் சர்வா	மறைமார்	பரமமனோத்தமர்
மும்	முகன இம்மர்	கள்	கள்
	ஹக்கும்	அடிபணியும்	திருவடிகளிலே (விழு
பிரமனுக்கும்	பரமமாவதும்		ந்து) ஆஸ்யிக்கும்
யானையி	யானைத்தோலை		படிபானவனும்,
உகந்தானவ	உகந்த (துஉடுத) தருந்த	கரியாளை	நீலவாணத்தையுடை
ஹக்கும்	ஹக்கும்		யனுவனை
உணாவதனும்	அறிக்கையும் கூட		அடிமேன் கண்டு கொண்டு
து		களித்தேன	ஸந்தோதிக்கப்பெற
அரியாளை	தூர்வனும்,		றேன. (௮)

வ்யா. — ஆரம்பமாட்டு. (பெரியாளை) ஸர்வமாத்மபரனாவனை. (அமரத்தலையற்கும்) தேவர்களுக்கெல்லாம் பரிவாழ்ந்தாயிருக்கிற இந்தரனாகும். (பிரமனுக்கும்) பரமமாயுக்கும். (பெரியாணையும் தானவனுக்கும்) யானையுரிய உகந்தருத்தனாகும். (உணர்வதனாக கரியாளை) இவர்களுக்கு நெருகால் நீனைக்கவந்திட அரிமாயிருக்க வ்ளாவனை.

(அழுந்தூரித்யாதி) திருவழுந்தூரிலுண்டான பரமமனான வர்கள் திருவடிகளிலே ஆஸ்யிக்கும்படி பாதத்திற் பரிபாமான

பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௬-தி, ௭-பா, திருவாழ்மார்வன். ௧௨௬௩

யூ) வுரூ னீதஃ-ஈஸிதவ்ய வைஷ்ணவ நிம்நோந்தமிதஞ்ஜகத்! நமஸ்சுரீரங்க நாயக்யை யதப்ரூவிப்ரயபேதத்” என்னக்கடவதிறே. “திசை” திக்குக்கள். (மண்ணித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்கும் நிர்வாஹகனுப், அவற்றைத்தனக்கு சரீரதயா சேஷமாகவுடையவனை. (ஒலிசேரும்மாருகத்தை) தனக்கடைத்தஸ்பர்சத்தையும், ஆகாசகுணமான சப்தத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிற காற்றைத்தனக்குப் பரகாரமாகவுடையனுனவனை.

இப்படி காரணமான பதார்த்தங்களைக்கொண்டு தேவாதி கார்யங்களையுடைய உண்டாக்கி (க) “சுதஸ்ஸுதஸ்ய - தததுப்ரவிஸ்ய” என்கிற படியே ஜீவத்வாரா அவற்றிலே அதுப்ரவேசித்து பின்னை அவற்றைச் சொல்லும் சொல்லு தன்னளவும் வருப்படி இவற்றுக்கடங்க காரண பூதனாய் நிற்கிறவனை. திருவழுத்தூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (கருவார் கற்பகத்தை) அடியுடைக்கான கல்பகமாய்த்து. ஸ்வர்க்கத்திலே நிராலம்பநமாக நிற்கிறதன்றிக்கே, பூமியிலே வேர்ப்பற்றுண்டானகற்பகத்தைக் கண்டுகொண்டு, என்ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும்பெற்று ன்ருஷ்டனானேன். ... .. (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (திருவாழித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன பெரியோனானமைக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எல்லாருடைய ஐஸ்வரயத்துக்கு நிதானமென்னைக்குப் ப்ரமாணமருளுகிறா (ஈஸித்யாதி). “மண்ணீரெரி” என்று காற்றுக்கும் ஆகாசத்துக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவற்றுக்கு முதலாகையால், நிர்வாஹகனாகையால், இவற்றை, உருவாய் திருமேனியாகவுடையனாய் நின்றவனை என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (காரணமானவித்யாதி). இத்தால் காரணபூதங்களைச்சொல்லிற்று. “ஒலிசேர்” என்று விசேஷித்தத்தால் ஸூகிதமான ஆகாசத்தையும் மாருதத்தையும் சொன்னது வ்யக்தகுணங்களான பூதபஞ்சகத்தக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி).

அருவாய்சிற்கை அருபியாய் நிலையாய், ஜீவத்வாரா அதுப்ரவேசிக்கிறத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (இப்படியித்யாதி) “கரு” என்று கர்ப்பமாய், அத்தாலே (வேர்ப்பற்று) என்றபடி. கருவில் பொருந்தின கற்பகமென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வர்க்கேத்யாதி). ... .. (௭)

கஉகச பெரியதிருமொழி, ௮-ப, -௬-தி, ௮-பா, நிலையாளாக.

மு.—நிலையாளாக வெண்ணையுத்தானை நிலமகள்தன்
முலையாள் வித்தகனை முது நான்மறை வீதிதொறும் [நின்ற
அலையாரும் கடல்போல் முழங்கும் தென்னமுந்தையில்மன்னி
கலையார் சொற்பொருளைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்னை	என்றோ	வீதிதொறும்	வீதிகள்தோறும்
நிலையாளாக	நித்யகைங்கராய நிரத	அலையாரும்	அலைகளினால் ஸ்ரீரண
	ஞாகப்(பண்ணி)		மான
உத்தானை	ஸத்தோதித்தவனாய்,	கடல்போல்	ஸமுத்தரம்போலே
நிலமகள்தன்	பூமிப் பிராட்டியினு	முழங்கும்	கோ(ஸ்)ஷிபாநின்ற
	டைய		தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற
முலையாள்	முலையையாள்வல்ல	கலையார்	சாஸ்த்ரங்கனிலையு
வித்தகனை	ஆஸ்சர்யபூதனாய்,		ணடான
முது	பழையதான (அநா	சொல்	வசங்களுக்கு [னை
	தியான) வை	பொருளை	ப்ரதிபாத்யனாயுள்ளவ
நான்மறை	நானு வேதங்களான		கண்டுகொண்டு களித்தேன். (௮)

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (நிலையாளாகவெண்ணையுத்தானை)
(க) “சிவீ-மே-சு-நா-மீ-தே-ஷி-மே-த-தா-மி-தே” என்னும்படி ஏற்றுக்கொ
ண்டுபோகாமே, நித்யகைங்கராயத்திலே என்னை அந்வயிக்கும்படி உத்தா
னையுத்தானையும் ஸமாதியாலும் பெறுவதொன்றல்ல காணும்,
அவ்ஹைகப்பாலேபெறில் பெறுமித்தனையல்லது, பெறவரியது கா
ணும். (நிலமகளித்தபாதி) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்
துக்கு, ஆலைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஆஸ்சர்யபூதனை.

(முதுநான்மறை) முதுநான்மறையுண்டு - பாசிபூத்தவேதம்,
அது திருவீதிகள்தோறும், திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கடல் போ
லே கோஷியாநின்றதுள்ள, தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற. (கலையா
ர் சொற்பொருளை) ஸகலகலையாளும், புருஷார்த்தமாகப் ப்ரதி
பாதிக்கப்பட்டவனைக் கண்டுகொண்டு, என் ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும்
பெற்று ஹ்ருஷ்டனானேன். ... .. (௮)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (நிலையித்தாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, ஸ்ரியுபதித்
வத்தையும், ஸாவாந்தர்யமித்தவத்தையும், பெருமைக்கிடாக அதுஸந்தித்
தார; அவ்விரண்டாலும் தம்மை ஆட்கொள்ள வல்லானானாகையாலே,
அவ்விஷயப்பாகவென்று களிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

செய்தாணை என்னுதே, “உகத்தாணை” என்றதுக்குக் கருத்தென் னென்னவருளிச் செய்கிறார் (கபஸ்ஸாஹி மித்யாதி). நிலமகள்முலை என் னுதே “தன்” என்றத்தாலே ஸஞ்சிதமான அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆனைக்கித்யாதி). இந்தாலே பேரக்ய (பீக்ஷ) தாப்ரகர்ஷம் சொன்னபடி.

“நிலையாளாக” இத்யாதியால் ப்ராபகத்வம் வலித்தமாகையாலே “சொற்பொருள்” என்றதுக்கு ப்ராப்யத்வவிவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). ... .. (அ)

மூ. —பேராணைக் குடந்தைப்பெருமானை இலங்கொளிகேர்
வாரார் வனமுலையான் மலர்மங்கை நாயகனை
ஆராவின்னமுதைத் தென்னமுந்தையின் மன்னிசின்ற
காரார் கருமுகிலைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேராணை	திருப்பேர்நகரிலே ஸந்நிஹிதனாய்,	நாயகனை	வல்லபனாய்,
குடந்தைப்பெருமானை	திருக்குடந்தையிலே முந்தருளியிருக்கி றஸர்வசேஷியாய்,	ஆரா	அநுபவிக்க அநுபவி க்க த்ருப்தி பிற வாதபடி.
இலங்கு ஒளிகேர்	விளங்காநின்ற காந்தியோடு கூடின	இன்	பேரக்யமான
வார்ஆர்	கச்சையுடைத்தாய்	அமுதை	அம்ருதம்போன்றவ னாய்
வனமுலையான்	அழகிய ஸ்தனங்களை யுடையளான	தென் அமுதையில் மன்னிசின்ற,	
மலர்மங்கை	கமலவாலியியான பெரிய பிராட்டி யார்க்கு	கார்ஆர்	மழைகாலத்திலே
		கருமுகிலை	இருண்ட மேகம்போ ல் ஸ்ரமஹரமான வனை
			கண்டு கொண்டு களித்தேன். (க)

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேராணை) திருப்பேரிலே ஸந்நிஹி தனுனவனை. (குடந்தைப்பெருமானை) திருக்குடந்தையிலேவந்து, கண்வளர்ந்துதன் னுடைய சேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனை. (இலங் கொளியித்யாதி) நித்யமான யௌவனத்தையுடைய பெரியபிராட்டி யாருக்கு வல்லபனுனவனை.

(ஆராவின்னமுதை) அவ்விருவருமானசேர்த்தி இவர்க்குஇனிதா யிருக்கிறபடி. (தென்னமுந்தையித்யாதி) திருவமுந்தூரிலே நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற கர்க்காலத்தில் மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான

கஉககச பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, சு-தி, க௦-பா, திறல் முருகன்.

வடிவழகையுடையவனை, (கண்டுக்கொண்டு களித்தேனே) கண்கள் குளிரக்காணப் பெற்று ஹ்ருஷ்டனானேன். ... .. (க)

அந — ஒன்பதா ப்பாட்டு. (பேராணயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், கித்ய கைங்கர்யங்கொள்ள வந்தானென்று அதுவந்தித்தார் ; அக்கைங்கர்யத் துக்கு விஷயம் இருவருமாகையாலே, அச்சேர்த்தியில் தமக்குப் பிறந்த கிரதிசய போக்ய(தீக்ஷ)தையை அதுவந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி. அன் றிக்கே, கீழே ப்ராப்யனென்றார் ; ப்ராப்யனுபபடி தான் பல இடங்கள் லேயும் வந்திருந்தமையாலே என்று, அத்தை உபபாதிக்கிருரிங்கென்று மாம்.

“உதறிப்படுக்கை” ப்ரகாசிப்பிக்கை. ... .. (க)

மூ. — திறல் முருகனையார் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற அறமுதல்வனவனை யணிபாலியர்நோன் மருவார் கறைடுடுவேல் வலவன் கலிகன்றி சொல் ஐயிரண்டும் முறை வழுவாமை வல்லார் முழுதாள்வர் வாணுலகே. (க௦).

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திறல்	பலத்தில்	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
முருகன் அனை	ஸுப்ரஹ்மண்யனோ	மருவார்	சத்ருக்களுடைய
யார்	டொத்தவர்கள்	கறை	ரக்தக்கறையையுடை
	கித்யவாஸம் பண்		யதாய்
	னுதி	கெடு	நீண்டிருக்கிற
தென்	ஸுந்தரமான	வேல்	வேலாயுதத்தை
அமுந்தையில்	திருவழுந்தூரில்	வலவன்	ஆள வல்லவரான
மன்னிநின்ற	பொருந்தி கித்யவாஸ	கலிகன்றி	ஆழ்வாரருளிச்செய்த
	ம் பண்ணு நின்றவ	சொல்	ஸ்ரீஸ்துதியான
	னாய்,	ஐ இரண்டும்	பத்துப் பாசரங்களை
அறம் முதல்வ	ஸகல தர்மங்களுக்		யும்
னவனை	கும் காரணபூதனா	முறைவழுவா	க்ரமம் தப்பாமல்
	யுள்ளவன் விஷய	மை	
	மாக,	வல்லார்	சொல்ல வல்லவர்கள்
அணி	ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப	வான் உலகு	பரமபதத்தை
	ரண பூதமான	முழுது	ஸத்திரணமாக
ஆலியர்	திருவாலியிலுள்ளார்	ஆள்வர்	பரிபாலம் பண்ணப்
	க்கு		பெறுவர்கள். (க௦)

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (திறல் முருகனிட்யாதி) மிடுக்கில் வந் தால், தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனில் குறைந்தாரில்லை

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, திருவுக்கும் ப்ரவேசம். ௧௨௬௭

யாய்த்து அவ்வுரிவள்ளாரில். (அறமுதல்வனவனை) தர்மத்தினுடைய
வேர்ப்பற்றானவனை. ஸ்வஜநரகக்ஷணம், ஜீவலோகரகக்ஷணம், ஆஸ்ரித
ரகக்ஷணம், என்று சொல்லப்படுகிற தர்மங்களுக்கு வேர்ப்பற்றானவனை.

(அணியாலியரித்யாதி) ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான திருவாலி
யிலுள்ளார்க்கு நியாமகராயுள்ளார். (மருவாரித்யாதி) சத்ருசிரஸநத்
தால்வந்த கறைகழற்ற அவஸரமில்லாதபடியிருப்பதாய், நெடியதான
வேலைக்கையிலேயுடையரான ஆழ்வார் ஒலிபையுடைத்தாம்படி அரு
ளிச்செய்த இப்பத்தையும், அடைவில் தப்பாதபடி அதுஸந்திக்க
வல்லவர்கள், (௬) “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்கிறபடியே த்ரிபாத்
விபூதியடையத் தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவார்கள். ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு — பத்தாம்பாட்டு. (திறல்த்யாதி) முருகனை, “திறல்” என்று
விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பாய மருளிச்செய்கிறா (மிடுக்கத்த்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் ஆளுந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி

திருவுக்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா. — (திருவுக்கும் திருவாகிய வித்யாதி) “அடியேன் கண்டு
கொண்டு களித்தேன்” என்றாட்சேழ்; அதுதானேயாய் நிற்கப்பெறு
தே, பாத (பாதி) கமான இந்த்ரியங்கள் விடாதே அணித்தாய்நின்று
நலிகிறபடியை அதுஸநதித்து அஞ்சி, நம்மாழ்வார் (௨) *உண்ணிலா
வியில்பட்ட க்லேசத்தை யடையப்பட்டு, இதுக்குப்போக்கடி அவன்
திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புகுகைக்கு மேற்பட இல்லையென்று
அத்த்யவலித்து, புருஷகாரபூ (பூ) தைபான பிராட்டி முன்னாகத்தம்மு
டைய அந்நயகதித்வத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார். *

(௬) தி-வாய்-க-௦-க-௦-க.

(௨) தி-வாய்-எ-க.

அநு.—திருவுக்கும் திருவின் ப்ரவேசம். இதே ஸகலேந்தரியங்களும் பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணங்களாகப் பெற்றமையாலே மிகவும் களித்த இவர்க்கு, இந்த்ரியங்களுக்கு பயப்பட்டுச் சரணம் புகுகிற ப்ரஸக்தி ஏதென்னும் சங்கையிலே, “ஆராவின்னமுதை” என்று அபரிச்சிந்த போக்யதையை அதுபவித்தவராகையாலே, யதா(ஹ)மநோரதம் பரிபூர்ணமாக அதுபவிக்கக்கோஸி, அது பெறுமையாலே, இதுக்கு மூலம்-கர்ம க்ருதமான இந்த்ரியங்களன்றோ ; இன்னும் பூர்வவாஸநாப(2)ஸத்தாலே கொடுபோய் விஷயங்களிலே மூட்டில் செய்வதென்னென்று அதிசங்கையாலே மிகவுமஞ்சி, சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதியையருளிச் செய்கிறார் (அடியேனித்யாதி). ... .. *

மூ.—திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா

தெய்வத்துக்கரசே செய்யகண்ணு

உருவச்செஞ்சடாழி வல்லானே

உலகுண்டவொருவா திருமார்பா

ஒருவற்காற்றி யுய்யும்வகை யென்றால்

உடனின்றைவரென்னுள் புகுந்தொழியா

தருவித் தின்றிட வஞ்சி நின்னடைந்தேன்

அமுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவாகிய	(எல்லாருக்கும்) ஸம் பக்கரையான	ஒருவா	அத்விதீயனே!
திருவுக்கும்	பிராட்டிக்கும்	திருமார்பா	பிராட்டியை திருமார்
செல்வா	ஸம்பத்ரூபனே!		பிலே யுடையவ
தெய்வத்துக்	நித்யஸூரிகளுக்கு		னே!
கு		அமுந்தூர்	திருவமுந்தூரில்
அரசே	அதிபதியே!	மேல்திசை	மேல்பாகத்தில்
செய்யகண்	சிவந்து அழகிய திருக்	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
ணு	கண்களை யுடைய	அம்மானே	ஸ்வாமியானவனே!
	வனே! [யதாய்	ஒருவற்கு	ஒரு இந்த்ரியத்துக்கு
உருவம்	அழகிய வடிவையுடை	ஆற்றி	அபேக்ஷித்ததைப் ப
செஞ்சடர்	நிரவதிக தேஜோரூப		ண்ணி
	மான	உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவிக்கும்வகை
ஆழிவல்லா	திருவாழியைகையிலே	என்றால்	என்றால்,
னே	யுடையவனே!	ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்கள்
உலகுண்ட	ஸமஸ்த லோகங்களை	உடன்கின்று	ஸம் பத்திலிருந்து
	யும் விழுங்கிய	என்னுள்புகுந்	என்பக்கவிலே வந்து
		து	புகுந்து

ஒழியாது	ஒருகூணமும் கால்	அஞ்சி	(அவற்றுக்கு) அஞ்சி
	வாங்காமல்	நின்	உன் (திருவடிகளி
அருவி	அலைத்து		லே)
தின்றிட	நெருக்க	[வந்து	அடைந்தேன் சரணம்புகுந்தேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா) ஸ்வவ்ய திரிக்தருடைய ஸம்பத்துக்கு நிதாநபூ(ஸ்)தையான பிராட்டிக்கு ஸம் பத்தானவனே! (தெய்வத்துக்கரசே) * அயர்வறுமமரர்களதிபதியே! புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரனே! விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரி கரமாய், அழகிய வடிவையுடைத்தாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவாழியை கையிலேயுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! லக்ஷ்மீபதியென் னுதல், நித்யஸ-ஹிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனென்னுதல், கைசலியா மல் திருவாழியைப் பிடிக்கவல்லவனென்னுதல், இவையிதேஸர்வாதி கத்வத்துக்கு லக்ஷணம். (உலகுண்டஒருவா) குணகுணநிரூபணம் பண்ணுதே, தளர்ந்தார் தாவளமானவனே! (திருமார்வா) உன்னைத் தளர்ந்தார் தாவளமாக்குமவனேத் திருமார்விலே யுடையவனே!

(ஒருவறித்தியாதி) ஏகவிஷயத்தில் சேஷத்வம் குலைந்தது கிடா ய். ஒருவற்கு ஆடல்கொடுத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியாயிருக்கிறதில்லை. (உடனின்றி) ரக்ஷகனான உன்னிற்காட்டிலும் பாத (ஐ) கவர்ச்சம் அணித்தாய்நின்று நலியாநின்றன. (க) “உண்ணிலாவிய” என்னுமா போலே, ஒருவரிருவரன்றிக்கே சேதநஸமாதியாலே நலியாநின்றி ள்ள ஐந்திரந்திரியங்கள் என்பக்கவிலே வந்துபுகுந்து என்னைநெருக்கி, ஒருகூணமும் கால்வாங்குகிறனவில்லை. (அருவித்தின்றிட) “என் னுடைய விஷயத்தைக்காட்டு, என்னுடைய விஷயத்தைக்காட்டு” என்று, இவைதனித்தனியே, அலைத்துநெருக்க அவற்றுக்கு அஞ்சி வந்து, ஸர்வஸ்வாமியான உன் திருவடிகளிலே, சரணம் புகுந்தேன். (அமுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே) ரக்ஷணத்தில் அதிகரித்த உனக்கு அத்தைமுடிய நடத்தவேண்டாவோ? (க)

அநு —முதற்பாட்டு. (திருவித்தியாதி) திருவாகிய-எல்லார்க்கும் ஸம் பக்கரையான, திருவுக்கும், “செல்வா” ஸம்பத்ரூபனே என்று அர்த்த விவக்ஷயாவருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வவ்யதிரிக்தேத்தியாதி). “உருவம்” என் றது - உருவையுடைத்தான என்றது. அத்தால் வடிவாதல், அழகாதலாக லாமென்று யோஜநாத்வயத்தையும் தந்த்ரேணவருளிச் செய்கிறார் (விரோ

திஇத்யாதி). (நிர்வாஹகனென்னுதல்) என்ற வந்ததம் “புண்டரீகாக்ஷ
னென்னுதல்” என்று சேஷம். ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு உபயுக்தமாக ஸ்நி
யஃபதித்வத்தைக் கீழருளிச்செய்தாராய், புருஷகாரத்வம் தோற்ற இங்கே
அதுஸந்திக்ஷி ரென்னுமிடம் தோற்ற பா(ஜா)வமருளிச்செய்கிறார் (உன்
னையித்யாதி).

மேலே “ஐவர்” என்கிறத்தைக் கடாஷித்து வாக்க்யதாற்பர்யமரு
ளிச் செய்கிறார் (எகேத்யாதி). (ஏகவிஷயத்தில்) நீயாகிற ஒருவிஷயத்
தில். சப்தார்த்தம் (ஒருவந்தியாதி). “ஒருவற்கு” ஓநிர்த்ரியத்துக்கு
“ஆற்றி” அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுத்து, ஆறப்பண்ணி, இதினர்த்தம் (ஆ
டல்கொடுத்து) என்றது. (உஜ்ஜீவிக்கும்படி) ப்ரர்ப்தவிஷயத்திலே மூட்
டும்படி. (அணித்தாய்) என்றதுக்கு, கர்மவஸ்யனாகையாலே, கர்மக்ருதன்
களானவை சேர்ந்திருக்குமென்று கருத்து; அன்றிக்கே, நீ இந்த அவஸ
ரம் பார்த்துப் புகுந்தாய்; இவை ஸஹஜங்களென்றாகவுமாம். ... (க)

மூ.—பந்தார் மெல்விரல் நல்வனாத்தோளி

பாவைபூமகள் தன்னொடுமுடனே

வந்தாயென்மனத்தே மன்னிநின்றாய்

மால்வண்ண மழைபோலொளிவண்ண

சந்தோகா பெளழியா தைத்திரியா

சாமவேதியனே நெடுமாலே

அந்தோ நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அழுந்தூர் மேல்திசை நின்றவம்மானே. (உ.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்து ஆர்	(எப்போதும்) பந்தை	என்மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்திலே
	யுடைத்தாய்	மன்னி	பொருந்தி
மெல்	ம்ருதுவான [ய்]	நின்றாய்	எழுந்தருளி யிருக்கு
விரல்	விரற்களையுடையளா		மவனே!
நல்வனை	அழகிய வளைகளையு	மால் வண்ண	கறுத்ததிரு நிறத்தை
	டையளாய், [ய்]		யுடையவனே
தோளி	புஜங்களையுடையளா	மழைபோல்	மேகத்தோடொத்த
பாவை	(திருபாதி) ஸ்தீர்த்		(குளிர்த்த)
	வத்தை யுடையரு	ஒளி	காந்தியையும்
	மான	வண்ண	வர்ணத்தையு முடை
பூமகந்தன்	பெரிய பிராட்டியா		யவனே!
மொடும்	ரோடு [ண்டே]	சந்தோகா	சாந்தோக்யோபகிஷ்
உடனே	கூடினவனாய்க் கொ		தீர்த்தத்தையறிந்த
வந்தாய்	எழுந்திருளினவனே!		வனே!

பெளழியா	ப்ருஹதாரண்ய கோ	மாலே	ஸர்வாதிகனே !
	பரிஷத் தர்த்தத்தை	அமுந்தூர்மேல்	திசைநின்ற
	யறிந்தவனே !		அம்மானே!
தைத்திரியா	தைத்திரீ யோபரிஷத்	சின்	உன்னுடைய
	தர்த்தத்தை யறிந்	அடியன்றி	திருவடிகளையொழிய
	தவனே !	மற்று	வேறொரு புகலை
சாமவேதிய	ஸாமவேதார்த்தமறிந்	அறியேன்	அறியமாட்டேன்
னே	தவனே !	அந்தோ	ஐயோ! (என்று அவன்
நெடு	(அவ்வேதங்களில்ப் ப		தம் நெஞ்சில் வந்
	திபாதிக்கப்பட்ட)		தமைக்கு ஆஸ்சர்
	மேன்மையை		யப்படுகிறார்). (உ)
	யுடைய		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனோடு கலக்கும்போது மகப்பட, ஒருகூணமும் விடாதே, பந்தையுடைய ளாய், அப்பந்துமுட்படப் பொருத விரல்களையுடையருமாய், (நல் வளைத்தோளி) தர்ஸூநீயமானவளைகளை யுடைய திருத்தோள்களை யுடையருமாய், நிருபாதிக்கமான ஸ்தீர்வத்தையுடைய ளாய், தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடவந்தாய். (க) “அர விந்தப்பாவையும் தானும்” என்கிறபடியே ஸபரிகரனாய்க் கொண்டாய் த்து வந்துபுகுந்தது. (என்மனத்தே மன்னிநின்றாய்) இவ்வரவாலே நெஞ்சை நெகிழ்ப்பண்ணி விலக்காமையுண்டானவாறே, (உ) “अस्मिन्” ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி” என்கிறபடியேவந்து புகுந் தானாய்த்து. (மால்வண்ண) கறுத்த திருநிறத்தை யுடையவனே! (மழைபோலொளிவண்ண) கறுத்திருக்கையன்றிக்கே, மேகம்போலே குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே.

(சந்தோகவித்யாதி) ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கிடான ஸர்வஜ்ஞத்தவத் தை யுடையவனே. இத்தால் வேதார்த்தத்தவஜ்ஞாந முடையவனே என்றபடி. (நெடுமாலே) அவ்வேதங்களாலே சொல்லப்படுகிற ஆதிக்க யத்தையுடைய ஸர்வாதிகனே. (அந்தோவித்யாதி) வேறேயும் சில ரக்ஷகருண்டாய், “அவர்கள் ரக்ஷிக்கிறார்கள்” என்று உனக்கு ஆநி யிருக்க வொண்ணாதுகிடாய்; அநந்யகதியான நான் உன்திருவடிக ளொழிய வேறொரு புகலுடையேனல்லேன். (அமுந்தூர் மேல்திசை

௧௩௦௨ பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, ஈ-பா, நெய்யாராழியும்.

நின்ற வம்மானே) அநந்யகதிகளை நோக்குகைக்கன்றோ தேவரீர் இங்
கே வந்து நிற்கிறது. ... .. (உ)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, ஆஸ்ர
யண ஸௌகர்யா பாதக குணங்களை அதுஸந்தித்து, உத்தம்பி(ஹி)கை
யான பிராட்டியை முன்னிட்டுச் சரணம் புக்கார்; இதில், கார்யாபாதக
குணங்களை அதுஸந்தித்து, தம்முடைய ஆகிஞ்சரயத்தை இருவருமான
சேர்த்தியிலே விண்ணப்பம் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நெடுமையால் ஆதிக்யம் சொல்லி “மால்” என்றும் பெருமையைச்
சொன்னால், புருத்தமன்றோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (அவ்வேதங்க
ளாலே யித்யாதி). ... .. (உ)

மூ.—நெய்யாராழியும் சங்கமுமேந்தும்

நீண்டதோளுடையாயடியேனைச்

செய்யாதவுலகத்திடைச்செய்தாய்

சிறுமைக்கும் பெருமைக்குமுள்புகுந்து

பொய்யாலேவரென் மெய்குடியேறிப்

போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி நின்னடைந்தேன்

ஐயாநின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அமுந்தூர் மேஸ்திசைசுன்றவம்மானே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஐயா	நிருபாதிக பந்துவே !	செய்தாய்	உண்டு பண்ணின
அமுந்தூர்மேல்	திசைசுன்ற		வனே!
	அம்மானே !	சிறுமைக்கும்	கஷுத்ரவிஷயங்களை
நெய்யூர்	கூர்மை மிக்கிருந்துள்	அதுபலிக்கைக்கும்	
ஆழியும்	ஸுதர்சனத்தையும்[ள்	பெருமைக்கும்	பெரியவிஷயங்களை
சங்கமும்	பூநீபாஞ்சஜநயத்தை		அதுபலிக்கைக்கு
ஏந்தும்	தரியாகின்ற [யும்		மாக
நீண்ட	நீர்க்கமான	பொய்யால்	வஞ்சணையினாலே
தோள்	புஜகளை		(நாணுமறியாதபடி)
உடையாய்	உடையவனே !	உள்புகுந்து	என்னுள்ளே ப்ரவே
உலகத்திடை	(இந்த)லோகத்திலே		சித்து
செய்யாத	(மற்றொருவர் விஷ	என் மெய்	என்னுடைய சரீரத்
	யத்தில்)பண்ணப்		திலே
	படாத (உன்விஷ	குடியேறி	(ஸ்வஸத்தாரத்திற்
	யமான ருசி விஸ்		போய்) நித்ய வா
	வாஸாதிகளை)		ஸம் பண்ணிக்கொ
			ண்டிருக்கிற

ஐவர்	பஞ்சேந்தரியங்களை	அஞ்சி	பயந்து
போற்றி	ஸ்துதிபண்ணி அதுவ	நின்	உன் திருவடிகளை
	ர்த்தித்து	அடைந்தேன்	(பு க லா க ப்) பற்றி
வாழ்வதற்கு	வாழ்வுகக்கு		னென். (௩)

வ்யா. — மூன்றும் பாட்டு. (நெய்யாரித்யாதி) கடைந்து பற்றற நெய்யிட்டிருக்கிற திவ்யாயுதங்களுடையவனே. நெய்-கூர்மை, ஆர் தல்-மிகுதி, கூர்மை மிக்கதிருவாழி. அவற்றுக்குத் தகுதியான திருத் தோள்களுடையவனே! (அடியேனை) தேவர்க்கு யோக்யனாயிருக்கிற என்னை. (உலகத்திடைச்செய்யாதவற்றைச் செய்தாய்) லோகத்திலே செய்யாதவற்றையெல்லாம் செய்தாய். உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை நினைவாத லோகத்திலே வைத்தாய்.

(சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முள்புகுந்து) கூடா விஷயங்களை லபிக்கைக்கும், கிட்டவரிய விஷயங்களை லபிக்கைக்குமாக க்ருத்தரிம ரூபத்தாலே “நான்” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி என் சரீரத்திலேவந்து குடிபுகுந்தனவாய்த்து. (போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி) அவற்றை ஆராதித்துப் பின்சென்று வர்த்திக்குமதற்கஞ்சி. (நின்னடைந்தேன்) நிரூபாதிகசேஷியான உன்னை க்கிட்டினைன். (ஐயா) நிரூபாதிக பந்துவே! உன் திருவடிகளையொழிய வேறொரு புகலுடையே னல்லேன். (அமுந்தார்மேல்) நிரூபாதிக பந்த (பந்த) ம்தோற்றவந்து நிற்கிறவனே. ... .. (௩)

அரு. — மூன்றும் பாட்டு (நெய்யாரித்யாதி) கீழ், கார்யபாதககுணங்களில் ஸர்வஜ்ஞதையை அதுஸந்தித்தார்; அவற்றில் சக்திமத்வத்தையும் ப்ராப்தியையு மதுஸந்திக்கொளிங்கு என்று ஸங்கதி.

அர்த்தாந்தரம் (நெய்யித்யாதி) அந்வயம் காட்டுகிறார் (உலகத்திடையித்யாதி). செய்யாதவற்றைச் செய்கையாவது என்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உன்னித்யாதி). (லோகத்திலே) என்றவநந்தரம், “கைங்கர்ய ரூபியுண்டாக்கி இரந்தரியங்களுக்குக் கஞ்சும்படி” என்று சேஷம்.

(குடியேறி) என்ற வநந்தரம், “வர்த்திக்கிற” என்று மூலத்தில் அத்த்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார் (கூடாத்ரேத்யாதி) (௩)

மூ. — பரனே பஞ்சவன் டெளழியன் சோழன்

பார்மன்னர் மன்னர்தாம் பணிந்தேத்தும்

வரனே மாதவனே மதுசூதா மற்றோர்

நற்றுணை நின்னலாவினென்கான்

நரணே நாரணனே திருநறையூர் நம்பி
எம்பெருமா னும்பராளும்
அரணே ஆதிவராஹமுன்னாறு
அமுந்தூர்மேல் திசைநின்றவம்மானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பரணே	ஸ்ர்வாதிகனே !	திருநறையூர்	திருநறையூரிலே எழு
பஞ்சவன்	பஞ்சவனென்றும்	நம்பி	பூர்ணனே!
பௌழியன்	பௌழியனென்றும்,	எம்பெருமான்	எனக்கு நிருபாதிக
சோழன்	சோழனென்றும் ப்ர		சேஷியானவனே!
	வித்தராய்	உம்பர்	தேவதைகளை
மன்னர்	ஸகலஸ்வர்யஸம்பூர்	ஆளும்	(தனக்குக் கீழ்ப்படுத்
	ணராய்		தி) பரிபாலனம்
பார்	(அவ்வவ) தேசங்க		பண்ணவல்லனான
	ளுக்கு [கள்,	அரணே	ருத்ராணுக்கு அந் த ர்
மன்னர்	ராஜாக்களாயுள்ளவர்		யாமியா யுள்ளவ
தாம்	தாங்களே (தங்களு		னே!
	டைய அபீஷ்ட	முன்	ஆதிகாலத்தில்
	வித்திக்காக)	ஆதிவாரஹ	ஜகத்காரணபூதமான
பணிந்து	ஆஸ்ரயித்து	மானாய்	மஹாவராஹமாயவ
எத்தும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்		தரித்தவனே,
	படியாக எழுந்த	அமுந்தூர்மேல்	திசைநின்ற,
	ருளியிருக்கிற		அம்மானே!
வரணே	ஆஸ்ரயணியனே!	நின் அலால்	உன்னையொழிய
மாதவனே	ஸ்ரியஸுபதியே	நல்	பரார்த்தத்தைக் ப்ர
மதுரூதா	மதுவென்னும் அஸு		யோஜுமான
	ரணே நிரஸித்தவ	மற்றுலர்	வேறொரு
	னே!	துணை	ரக்ஷகளை
நரணே நாரண	(ஆஸ்ரிதரைப் பெறு	இலேன்	உடையே னல்வேன்.
னே	கைக்காக) நரண		
	யும் நாராயணனாய்		
	மவதரித்தவனே !		

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (பரணே) ஸர்வஸ்மாத்தபரணவனே,
(பஞ்சவனித்யாதி) “பஞ்சவன்” என்றும் “பவுழியன்” என்றும்
சோழர்களேயர், ஒரோராஜ்யங்களுக்குக் கடவராய், ஐஸ்வர்யப்ரதாநா
யிருக்கிற ராஜாக்கள், தந்தாமுடைய அபிமதார்த்தமாக வந்தாஸ்ரயி
த்து, அவைபெற்றுப்போம்படிக்கீடாக நிற்கிறபரணே! அவர்களுக்கு

ஆஸ்ரயணியனுள்ளவனே. (மாதவனே) அவர்களுடைய அபிம தங்களைத்தலைக்கட்டிக் கொடுப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையுடையவனே. (மதுசூதா) அவர்களுடைய விரோதையைப் போக்குகைக்கிடான விரோதி நிரஸநசிலனுளவனே. (மற்றோர் நற்றுணை) தன்னை அழிய மாறியும் அடைந்தாரை நோக்கும் துணை உன்னைமொழிய வேறொ ருவரை யுடையேனல்லேன்.

(நரனே நாரணனே) ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவர்கள் உன்னைப் பெறுகைக்குப் பண்ணும் தபஸ்ஸை, நீ அவர்களைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணுமவனே. (திருநறையூர் நம்பி) திருநறையூரிலே வந்து நிற்கிற கல்யாணகுண பரிபூர்ணனே. (எம்பெருமான்) அங்கே பிராட்டியும் நீயுமாய் நிற்கிற நிலையைக்காட்டி என்னை அந்நாயர்ஹனுக்கினவனே. (எம்பராளுமரனே) மேலுண்டான தேவதைகளை நிர்வஹிக்கிற ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்நின்று அவர்களை நிர்வஹிக்கிறவனே. (க) “सुद्रो षष्ठाश्विः क्व सुद्रो ब्रह्मण्यश्विः । ब्रह्म षष्ठाश्विः ऋषेः नाऽहम् । अहम् ब्रह्मण्यश्विः - ருத்ரம் ஸமாஸ்ரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மானமாஸ்ரிதஃ । ப்ரஹ்மா மாமாஸ்ரிதோ ராஜ் ந ஹம் கஞ்சிதுபாஸ்ரிதஃ” என்னாகின்றதிதே. (ஆதிவராஹ முன்னைய) ஒருவனுக்குள்வீடாய் நின்று ரக்ஷிக்கையன்றிக்கே, வராஹ கல்பத்தினுடைய ஆதியிலே மஹாவராஹமாய்வந்து அவதரித்து கண்ணுக்கிலக்காய் நின்று நோக்கினவனே. (அமுந்தார்மேல்) அது தன்னைப் பழங்கதையாக்கி, இப்போது திருவமுந்தாரிலே வந்து நிற்கிறவனே. ... .. (ச)

அரு. —நாலாம்பாட்டு. (பரனியாதி) கீழ்ப்பாட்டில், தம்மை லோகத்தாரில் வ்யாவ்ருத்தராக வைத்த உபகாரஸ்மருதி பண்ணியருளினார்; அவ்வுபகாரஸ்மருதியடியாக வாயார ஏத்தியருளுகிற ரென்று ஸங்கதி.

“நரனே” என்றத்தையும் “வராஹம்” என்றத்தையும் கடாஷித்து (தன்னை யழிய மாறி) என்றது.

அரணை “உம்பராளும்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமானம் (ருத்ர மித்யாதி). (ச)

(க)பாரத-ஆஸ்வமேதிக பர்வம்.

கூட ௦௪ பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, இ-பா, விண்டான்.

மூ.—விண்டான் விண்புக வெஞ்சமத்தரியாய்

பரியோன் மார்வகம் பற்றிப்பிளந்து

பண்டானுய்ய வோர்மால்வரையேந்தும்

பண்பாளா பரணே பவித்திரனே

கண்டேன் நான் கலியுகத்ததன் தன்மைக்

கருமமாவது மென்றனக்கறிந்தேன்

அண்டா நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அமுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்டான்	தன்னோடுசேராத சத் ருவான ஹிரண்யன் (உயிர்மாண்டு)	எந்தும்	(குடையாக) தரியா நின்ற
விண்புக	வீரஸ்வர்க்கத்தில்ப் பர வேசிக்கும்படியாக	பண்பாளா	ஸௌலப்பத் தையு டையவனே!
வெம்சமத்து	க்ருரமான யுத்தத்தி லே [கொண்டு]	பரணே	மற்றரசுக்கெல்லாரி ஹமுயர்ந்தவனே!
அரியாய்	நரவம்ஹரூபியாய்க்	பவித்திரனே	(ஆஸ்ரிதரை) பரிசுத்த ராக்கவல்லவனே!
பரியோன்	பருத்திருக்கிற ஹிர ண்யனுடைய	அண்டா	அண்டாதிபதியே!
மார்வகம்	மார்வை [த்து]	அமுந்தூர்மேல்	திசைநின்ற அம்மானே!
பற்றி	(நகங்களாலே) பிடி	நான்	நான்
பிளந்து	கிழித்துப் பொகட்ட வனே,	கலியுகத்ததன்	கலியுகத்தினுடைய
பண்டு	க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்,	தன்மை	ஸ்வபாவத்தை
ஆன்	பசுக்கள்	கண்டேன்	அறிந்தேன்,
உய்ய	பிழைக்கும்படி	என்றனக்கு	எனக்கு
மால்	பெரிய	கருமமாவதும்	ஹிதரூபமான கர்மத் தையும்
ஓர்வரை	ஒருமலையை	அறிந்தேன்	நிச்சயித்துக் கொண் டேன், (அதாவதே தென்னில்)
		நின் அடியன்றி மற்றறியேன்.	(௫)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (விண்டானித்யாதி) ஹிரண்யாஸூர
னுவன், வீரஸ்வர்க்கத்துக்கு ஏறிப்போம்படியாக. (வெஞ்சமத்து)
சொடிய யுத்தத்திலே நரவம்ஹவேஷத்தையுடையனாய், அஹங்கார
மமகாரங்களாலே தடித்த வடிவையுடைய னுனவனுடைய மார்வைச்
சென்று பற்றி, இரண்டு டிளவாப்படிபண்ணி. (பண்டானுய்ய) இத்
தால், அது சிறுக்கனறியச் செய்ததொரு செயலிறே; அங்ஙன் உப

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, சு-பா, தோயாவின் தயிர். ௧௩௦

கார்ஸம்ருதியு மில்லாத பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் உதவினபடியைச் சொல்லுகிறது. முன்பு பசுக்களும் இடையரும் பிழைக்கும் படி கைக்கெட்டிற்றொரு பெருமலைபை எடுத்து ரகஷித்த நீரையையுடையவனே. (பரனே) இப்பாஸாரகூண தர்மத்தில் உனக்கவ்வருகொருவருமில்லாதபடி இருக்கிறவனே. (பனித்திரனே) அசுத்தரையும் சுத்தராக்கும் சுத்தியை யுடையவனே.

(கண்டேன் நான்கலியுகத்ததன் தன்மை) இக்கலியுகத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தை நானழகிதாகக் கண்டேன். உன்பக்கத்திலே வைமுக்கிய(ஓதி)த்தை யுண்டாக்கி விஷயப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்து முடிக்கும் ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை நானழகிதாக அறிந்தேன். (கருமமாவது மென்றனக் கறிந்தேன்) எனக்கு ஹிதமாவதுவும் உன்றிருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமதுவே என்றறிந்தேன். (அண்டா) அண்டத்துக்கு நீர் வாஹகளுனவனே ! அன்றிக்கே இடையர்க்கு நீர்வாஹகளுனவனே, என்றுமாம். (அழுந்தூரித்பாதி) ஸ்ரீப்ரஹ்ம தனுக்கும் இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் உதவினபடியே நிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காக வன்றோ இங்கு வந்து நிற்சிறது. ... .. (௫)

௧௩.—அஞ்சாம்பாட்டு (விண்டானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வாயாரப் புகழ்ந்து, ராஜாக்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற படியைச் சொல்லி, நீயே கதி என்றார்; எம்பெருமான், கீரிங்கனே நம்மமக்கொண்டாடுவது, அந்நயகதித்வத்தைப் பலகாலும் சொல்லுவது, ஆக இப்படி படுகைக்கு மூலமென்னென்று கேட்க அருளிச்செய்தொரென்று ஸங்கதி.

“சமரம்” என்றத்தைக்கடைக்குறைத்தலாம், “சமம்” என்றுக்கியருளிச் செய்கிறார் (கொடிய வித்யாதி). “ஆஸ்யம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). சப்தார்த்தம் (முன்பித்யாதி).

கீழ்வாக்யவிவரணம் (உன்பக்கலித்யாதி). ... .. (௬)

மூ.—தோயாவின் தயிர் நெய்யமுதுண்ணச்

சொண்ணர் சொல்லி நரும் பரிசே பெற்ற

தாயாலாப்புண்டிருந்தபூதேற்கும்

தாடாளா தரையோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்

சேயாய் கிரேத திரேத துவாபார

கலியுகமிவை நான்குமுறையும்

ஆயா நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மனே.

(௭)

காடா பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, கூ-பா, தோயாவின் தயிர்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சொன்னார்	வாய்வந்தபடி சொல்	ஏங்கும்	வாய்விட மாட்டாதே
	லவல்லவர்கள்		விக்கிவிக்கி அழா
சொல்லி	நவந்த செளர்யத்தை		நின்ற
	வெளிப்படையா	தாடாளா	பெரியோனே!
	கச்சொல்லி	தரையோர்க்	பூமியி லுள்ளார்க்கும்
நகும்	பரிஹவியாநின்ற	கும்	
பரிசே	ப்ரகாரமும் (மதிக்க	விண்ணோர்க்	மேலுலகத்திலுள்ளார்க்கும்
	வற்றோ? என்று	சேயாய்	கிட்டவரியனே
	பழிக்கஞ்சாதே)	முன்	முன்னமே
தோயா	நன்றாகத்தோயாதே	கிரேதநிரேத	க்ருதயுகம் த்ரேதாயு
இன்தயிர்	மதுரமானதயிரையும்	துவாபரகலி	கம் த்வாபரயுகம்
நெய்	நெய்யையும்	யுகம்	கலி யுகம் என்று
அமுதுண்ண	அமுது செய்யா நிற்க		சொல்லப்படுகிற
	(அப்பொழுது)	இவைநான்	இந்நாலு யுகங்களுக்
பெற்றதாயால்	பெற்றதாய்போல் ப	கும் ஆனாய்	கும் நிரவாஹகன
	ரிய கரையான ய		னவனே!
	சோதையினால்	ஆயா	இடையான க்ருஷ்ணனே!
உப்புண்டு	கட்டுண்டு [ன்று	அமுந்தார்	மேல் திசைநின்ற
இருந்து	போகமாட்டாதே மி		அம்மானே!
அமுது	அமுது (அதிலும்)	நின் அடியன்றி	மற்று அறியேன். (சு)

வ்யா — ஆறும்பாட்டு. (தோயாவின் தயிரித்பாதி) அறத் தோயாத இனிய தயிரையும், நெய்யையும் பொருந்தி அமுதுசெய்ய. (சொன்னாரித்பாதி) வாய்க்குப் போந்தார் போந்தபடி சொல்லுகிற பழிக்கஞ்சாதே, “மழலைத்தயிரும் நெய்யும் புஜித்தோமாகில், இது க்கு வருவதொன்றுண்டோ?” என்றும், “ஒன்றையிட்டுப்பழிசொல்லுகிறார்களன்றே” என்றும் நாட்டார் சொல்லுகிற பழிக்கு லஜ்ஜியாதே இருந்தாயுத்தது. (பெற்ற தாயாலாப்புண்டு) யசோதைப் பிராட்டியாலே கட்டுண்டு. (அமுது)ப்ரதிக்ரீயை அற்றுப் போகமாட்டாதே நின்றவேண்டப்பாட்டை யுடையவனே.

(தரையோர்)பூம்யந்தரிஷ்டங்கவிலுள்ளார் ஸ்வயத்தந்தாலேகாணப்பார்க்குமன்று அவர்களுக்கு தூரஸ்த்தனவனே! நீரிங்கனேபதறுகிறதென்? காலம்வந்து கார்யமசெப்பவேண்டாவோவென்ன; (கிரே

ததிரோத) (க) கேசு க்யூயூX௦ சீஸ் -கலெள க்ருதயுகம் தஸ்ய” என்
னவொண்ணதோ உனக்கு, காலம் நீ இட்டவழக்கன்றோ உன் திரு
வடிகளையொழிய வேறொன்றை யறிபேன். (அழுந்தூர்மேல்) அந்த
க்ருஷ்ணவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கும் இழுவாமைக்கன்றோ நீ இங்கு
வந்து நிற்கிறது. ... .. (சு)

† கலியுகத்தை உண்டாக்கமாட்டாயோ என்று கருத்து. [சொன்னார் சொல்லி நகும்பரிசே தோயா வின்தயிர் நெய்யமுதுண்ண பெற்ற தாயா லாப்புண்டு] என்றநவ்யமாய் தாத்பர்யமருளிச்செய்தினார் (மூலையித்யாதி). “ததையோர்” என்கிற விடத்தில் “ஐ” என்கிற சப்தம் “ததர” என்றய் பூமியைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்தினார் (புய்யந்தரிசேஷத்யாதி). ... .. (5)

அழுந்தூர்மேற்றிசை நின்ற வம்மானே. ... (௭)

(ச) விஷ்ணுதர்ம-சுஃந-௫௭. 1 “கலீயுகத்தில் க்ருதயுகத்தை உண்
டரக்கமாட்டாயோ” என்று இருக்கலாம்.

கந. ௩௦ பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௭-தி, ௭-பா, கறுத்து.

வென்றாய்	(கொன்று) ஜயித்தவ	பொறுக்கொ	ஸஹிக்கப்போகாமல்,
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே! [கும்	போகமே	விஷயபோக ஸ்கலை
அச்சரம்வழும்	மேலுலகங்களைமூக்	துகாவான்	அதுபலிப்பிக் கைக்
முன்	ஆதிகாலம் தொடங்கி		
ஆனாய்	சீர்வாழ்ககணுவனே!	புகுந்து	என்னுள்ப்ரவேசித்து
	அமுந்தா மேல் திசைகின்ற	அறுத்து	பாதி(நாடி)த்து
ஐவர்	அம்மானே,	தின்றிட	(ஸ்வரூபத்தை) அழி
	பஞ்சேந்தரியங்களுந்		யப் பண்ணு கிற்க,
	(பண்ணும்)		(அதற்கு) பயந்து
பொறுத்துக்	(உபத்ரவங்களை) ஸ	அஞ்சி	அனடந்தேன். (௭)
கொண்டிருந்	ஹித்துக்கொண்டி		
தால்	ருக்கப்பார் த்தாலும்		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கறுத்துக்ஞ்சனை) எல்லாரும் ரகசுத் பெற்று ஜீவிக்கவேணு மென்றிருக்கிற இவன் பக்கவிலே துரபிஸர தியைப் பண்ணினானாய்த்து கம்ஸன்; அவன்பண்ணின அபிஸந்தி அவன்றன்னோடே போம்படிக்கோபித்து, கம்ஸனாவன் பி(டி)தனும் படி முனிநதாய், சீறினாய். (கார்வண்ண) கண்டார்க்கு ஸ்ரமஹர மானவடிவையுடையவனே, (கடல்போலொளிவண்ண) கடல்போலே ஸர்வபதார்த்தங்களுக்கும் ரகசுநனுமாய் அத்தோடொத்த நிறத்தை யுடையவனே! (இறுத்திட்டான் விடையேழு முன்வென்றாய்) அஸு ராவேசத்தாலே ம்ருத்யுபோலே வந்த ரூபங்களைழிநுடைய கொம் பையும் முறித்து அவற்றை ஹித்தாய் (எந்தாய்) அச்செயலேக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டாய். (அந்தரயேழு முனாய்) உபரிதநலோ கங்களைழையு முடையனாவனே.

(பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால்) இவற்றால்வந்த நலிவை ஆற்றி யிருப்போமென்றால் ஆற்றவொண்ணாதபடியாக போக(ஃK)ங்களை புஜிக்கவேணுமென்று ஐவரெருங்கி புஜிப்பிக்க, அவர்களுக்கஞ்சி, உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன். ... .. (௭)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (கறுத்தியாதி) காலம் நீ இட்டவழக்கன்றே என்று, உம்மைப்பெரிய கிதயுகத்தின்படியே என்னையேசினந்து உகக்கப் பண்ணச் சொல்லா கின்றீர், இதுக்கு நான் செய்யவேண்டுவதென், இந்த ரியங்களை விஷயங்களில் கின்றும் மீட்டு, என்னையே நீர் உகக்கலாகாதோ வென்ன; அவை என்னால் அடக்கவரிது, உன்னாலடக்கவேணு மென்கிற ரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, அ-பா, நெடியானே. கருகக்

(ஒளியையும் வண்ணத்தையுமுடையவனே) என்றவற்றை வ்யுத்தரமேண வருளிச்செய்கிறார் (கடல்போலேயித்யாதி). ... .. (எ)

மூ. — நெடியானே கடியார்கலி நம்பி
 நின்னியே நினைந்திங்கிருப்பேனைக்
 கடியார் காளையரைவர் புருந்து
 காவல் செய்தவக்காவலைப் பிழைத்துக்
 குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்து புருந்தேன்
 கூடையோறியை தந்தெனக்கருளி
 அடியேனைப்பணியாண்டு கொள்ளுந்தாய்
 அமுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (அ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடியானே	ஸர்வாதிகனே!	அக்காவலை	அந்தகடிநாமானசிறை
கடி	(பூமிக்கு) அரணாகச்	யை	
	சமைந்திருக்கிற	பிழைத்து	தப்பி வந்து, [மே
கூர் கலி	ஸமுத்தரத்தில் (கண்	உன் அடிச்சீழ்	உன் திருவடிகளின் கீ
	வளர்ந்திருந்திற)	குடிபோந்து	குடியிருக்கக்கருதி
நம்பி	பூர்ணனே!	வந்து	கிட்டி
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!	புருந்தேன்	அந்தர்ப்பவித்தேன்,
	அமுந்தூர்மேல் திசை நின்ற	எனக்கு	(விஷயாந்தரங்களைவி
	அம்மானே!		ட்டுவந்த) எனக்கு
நின்னியே	உன்னியே	கூடையோ	வந்தரமும்
நினைந்து	த்யாசித்துக்கொண்டு	சோறு	அந்நமுமாயுள்ள[களை
இங்கு	இந்தலிலா விபூதியில்	இவை	இந்த உன் திருவடி
இருப்பேனை	இருக்கிற எனை,	அருளி	க்ருபைபண்ணி
கடி ஆர்	பல ச்ஞையுடைத்தாய்	தந்து	கொடுத்து,
காளையர்	(பரபீடத்தில் பின்	அடியேனை	ஸ்வதஸ்வரீத்தமான
	வாங்காத) இளம்		தாஸ்யத்தையுடை
	பரவத்தை யுடை		ய என்னை
	யதான		
ஐவர்	பஞ்சேந்தரியங்களுந்	பணி ஆண்டு	நித்ய கைங்கர்யத்தை
புருந்து	என்னுள் பரவேசித்து	கொள்	பண்ணு வித்துக்
காவல்செய்த	(என்னை உன்னிடத்		கொண்டருளவே
	தில் போகாதபடி)		னும். (அ)
	சிறைவைத்த		

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (நெடியானே) ஸர்வாதிகனான ஸர்வோஸ்வரனே. (கடியார் கலிநம்பி) பரிமளத்தை யுடைத்தாய், அரண்

(க) ரா-ய-கன-கக், (உ) பெரி-திரு-டு-க-டு, (ஈ) தி-வாய்-சு-எ-அ

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, கூ-பா, கோவாயைவர். ௧௩௧௩.

மூ.— கோவாயைவரென்மெய் குடியேறிக்

கூறேசோறிவைதாவென்று குமைத்துப்
போவார் நானவரைப் பொறுக்ககிலேன்

புனிதா புட்கொடியாய் நெடுமாலே
தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே

திருமாலே இனிச் செய்வதொன்றறியேன்
ஆவாவென்றடியேற் கிறையிரங்காய்

அழுந்துர் மேல் திசைசின்ற வம்மானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புனிதா	பரிசுத்தனே !	கூற	வஸ்தர்த்தையும்
புட்கொடியாய்	பெரியதிருவடியை	சோறு	அந்நத்தையும்
	த்வஜமாக வுடைய	தா என்று	கொடு என்று
	வனே !	குமைத்து	(என்னை) அடர்ந்துக்
நெடுமாலே	(ஆஸ்ரித ரிடத்தில்)		கொண்டிருந்து
	அத்யந்த வ்யா	போகார்	இங்குமின்றும் போகி
	மோஹ முடையவ		ன்றன வில்லை.
	னே !	நான்	உனக்கடி யே னான
தீவாய்	அனலையுமிழா கின்ற		நான்,
	வாயையுடைய	அவரை	அவ்விர்த்ரிய ங்குள்
நாகுஅணையில்	திருவந்நாழ்வானாநி		செய்யும் உபத்ரவ
	ற படுக்கையில்		ங்குளை
துயில்வானே	கணவனார்ந்தருளுமவ	பொறுக்ககிலேஸஹிக்கமாட்டுகிறிலே	
	னே !	ன்	ன் ;
திருமாலே	ஸ்ரியப்பதியே !	இனி	உன்னையே புகலாக
	அழுந்துர் மேல் திசைசின்ற		ஆடைந்தபின்பு
	அம்மானே !	செய்வது	என் ஹிதத்துக்காகச்
ஐவர்	பஞ்சேந்தரியங்களும்		செய்ய வேண்டிய
கோவாய்	(எனக்கு) நிர்வாஹ	ஒன்று	(மற்று) ஒரு க்ருத்தியத்
	கங்களாய்க் கொ		தையும் [யால்]
	ண்டு (என்னை அடி	அறியேன்	அறிநிலேன், (ஆகை
	மை கொண்டு)	அடியேற்கு	என்விஷயத்தில்
என்மெய்	என்சரீரத்தில்	ஆ ஆ என்று	ஐயோ ஐயா என்று
குடியேறி	குடியாக ஏறிவந்து	இறை	சிறிது
இவை	இந்த ஹேயங்களான	இரங்காய்	க்ருபைபண்ணியருள்.

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவாயித்தாதி) நீ சேஷியாமது
தவிர்த்து, இவை எனக்கு நியாமகமாய்க்கொண்டுவந்து என் சரீரத்

கூடகசு பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி, கூ-பா, கோவாயைவர்

திலே குடிபுகுத்தது. (கூறைசோறிலை) நான் கூறையும் சொறு
மாக நினைத்திருக்கும்வையொழிய வேறே சிலவற்றைத்தாவென்று
என்னை நெருக்கி ஒருகூணமும் கால்வாங்குகிறீர்கள்; நான் அவர்க
ளுடைய நலிவைப்பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். (புனிதா) என்விரோ
தியைப்போக்கி ரகஸிக்குமது உன்பேறாக நினைத்திருக்கும் சுத்தி
யோகத்தையுடையவனே! (புட்கொடியாய்)†இவை எல்லாவற்றுக்கும்
கொடிகட்டியிருக்கிறவனே! (நெடுமாலே) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் மிக்கவ்யா
மோஹத்தையுடையவனே!

(தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே) ஆஸ்ரித ஸம்ஸலேஷைக
ஸ்வபாவனே! உனக்கு என்வருகிறதோ என்றஞ்சவேண்டாதபடி சத்
ருக்களே லே நெருப்பை உமிழுகிறதிருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்
தருவினவனே! (திருமாலே) அப்படுக்கையிலே சாய்வது இருவரு
மான சேத்ததியோடேபாய்த்து. (இனிச்செய்வதொன்றறியேன்)
வினி நான் என்னுடைய ஹிதவிஷயமாகச் செய்வதொன்றறியேன்.
“அப்போ” அப்போ” என்று அநநபகதிபான என்பக்கலிலே க்ருபை
பண்ணியருளவேணும். (அழுந்தூர்மேல்) க்ருபை பண்ணுகைக்கு
வந்து சிந்திடுமிடமன்றோ இவ்விடம். ... .. (கூ)

அந — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவாழித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, தமக்
கடுத்த கூறை சோறிலைவ தரவேணுமென்று, தம் அபீஷ்டத்தை ப்ரார்த்
தித்தார், இதில் இந்திரியங்கள் தங்களுக்கு அடுத்தவற்றைத்தரச்சொல்லி
பாதி (ஹ்)கிறேன், அந்த பாதை (ஹ்)யை நீக்கி யருளவேணுமென்று
அபீஷ்டசிவருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“கோவாய்” என்று இப்போது சொல்லுகைக்கு வேறுகோவுண்
டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீட்சவியித்யாதி). நீரும் “கூறைசோ
றிலைவ தந்தெனக்கருளி” என்னின்றுநீரே, இவை அவற்றை ப்ரார்த்தித்
தால் “தூமைத்து” என்று சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(நான் கூறையுமித்யாதி).

பலிதார்த்தத்தை அருளிச் செய்து விசேஷண ப்ரயோஜனகத(ஸ்ர
முகேந சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (உனக்கென்வருகிறதோ வித்யாதி).
“நான் அவரைப்பொறுக்ககிலேன்” என்னின்றுநீர், நீர்தானே அவற்றைப்
போக்குர் விரகு பார்த்துக்கொள்ளவொண்ணாதோ வென்ன (இனிச்செய்
வதொன்றறியேன்) என்கிறாரென்னு மதுக்குத் தாத்தபர்யமருளிச் செய்கி
றார் (இனிநானித்யாதி). ... .. (கூ)

† (பா) ரகஸணத்துக்கு.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, எ-தி. ௧௦-பா, அன்னமன்னு. ௧௩௧௫

மூ.— அன்னமன்னு பைம்பூம்பொழில்சூழ்த்த

அமுந்தூர் மேல் திசைநின்ற வம்மானைக்

கன்னிமன்னு திண்டோள் கலிகன்றி

ஆலிநாடன் மங்கைக்குலவேந்தன்

சொன்னவந்தமிழ் நன்மணிக்கோவை

தூயமாலையிவை பத்தும்வல்லார்

மன்னி மன்னவராயுலகாண்டு மான

வெண்குடைக்கீழ் மகிழ்வாரே.

(௪௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	இந்தமிழ்	அழகிய தமிழ்பாஷை
மன்னு	நித்யவாஸம் பண்ணு		யிலுள்ளதாய்,
	நிற்பதாய்	நல்	நிர்த்துஷ்டமான
பை	பரந்த	மணி	ரதநயக்குறைய
பூ	பூக்களை யுடைத்தான	கோவை	மாலைபோலே அதிர்
பொழில்	சோலைகளாலே		லாக்கிடமாய்,
சூழ்த்த	வ்யாப்தமாமிருக்கிற	தூய	கவியில் தோஷமற்று
அமுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்		பரிசுத்தமாயிருப்
மேல்திசை	மேல்புறத்திற்		பதாய்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	மாலை	சுப்தஸந்தரப்பரூபமா
அம்மானை	ஸ்வாமியிஷயமாக[து		யிருக்கிற
கன்னி	அழிலிலலாமையான	இவைபத்தும்	இப்பத்துப் பாசரங்க
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற[எப்		னையும் [கன
	போதுமழிவில	வல்லார்	அப்பலிக்க வல்லவர்
	லாத)	மன்னவராய்	ராஜாக்களாய்க் கொ
திண்	பலத்தையுடைய		ண்டு
தோள்	புறங்கையுடைய,	மன்னி	சி (சி) நகரவயிருந்து
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டுக்கு	உலகுஆண்டு	லே டகலைட்டிபா
	நிர்வாணகராய்,		வந்தனணி
மங்கை	திருமங்கையிலுள்ள	மானம்	பெரியதாய்
	ளார்க்கு	வெண்குடைக்	வெண்குத்து (பதிதாய்
குலவேந்தன்	குலக்ரமமாக வந்த	கீழ்	இருக்கிற) குடை
	ராஜாவான		யின் கீழே இருந்து
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [டதாய்,	மகிழ்வார்	ஆநந்திப்பாக்கள்(௧௦)
சொன்ன	அருளிச் செய்யப்பட		

கருக்க பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, செங்கமலம் ப்ரவேசம்.

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமன்னு மித்யாதி) அன்னங்
கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரந்தபூவையுடைத்தான பொழிலாலே
சூழப்பட்ட. அன்னங்கள் ஒன்றோடொன்று ஊடினால், உடம்போ
டுபபு அணுகாதபடி கிடக்கைக்குவேண்டும் பரப்பு போந்திருக்கு
மாப்த்து பூவின் பெருமை. (அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மாணை)
திருவழுந்தூர் மேல்பார்வையுடைய நின்ற ஸர்வாதிகாண ஸர்வேஸ்
வரணை. (மன்னிமன்னு திண்டோள்) ஒருநாளும்ழியாத மிடுக்கையு
டைத்தானதோள்களையுடைய ஆழ்வார், திருவாலிநாட்டுக்கு நிர்வாஹ
காரியுள்ளார், திருமங்கையிலுள்ளார்க்குப் பழையதாக ராஜாக்களாயுள்
ளார், (சொன்ன விர்தமிழ்) சொன்ன வினியதமிழான இந்தநல்லரத்ந
மாலையை லக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கிற இப்பத்தையும் அப்பய
விக்க வல்லவர்கள். (மன்னிமன்னவராய்) சிரகாலம் ராஜாக்களாய்.
லோகங்களையுடைய நிர்வாஹித்துப் பெரிபழுத்தின் குடைக்கீழேஇரு
ந்து நிரவதிக பரிதியுத்தராகப் பெறுவர். இந்திரியவஸ்யதையை அநு
ஸந்தித்து அஞ்சினவர், இத்தை ப(டி) ஸாகச் சொல்லுவானென்
னென்னில்; “இவர்க்கு அந்த ஐஸ்வர்யம், பாகவத சேஷமாக்குகைக்
கு உடலாகையாலே, அதுவுர் புருஷார்த்தத்திலே புக்குப்போய்த்து
காண்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாராம். ... .. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அநு. — பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) பூவை (பரந்த) என்று
விசேஷித்ததுக்குந் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அன்னமித்யாதி). “மான”
என்ற தினர்த்தம் (பெரிய) என்றது. ... .. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

செங்கமலம் ப்ரவேசம்.

வ்யா. — (செங்கமலத் திருமகளும்) இந்திரிய வஸ்யதைக்கஞ்சி
கூப்பிட்டார், நீர் இங்கனே கிடந்து கூப்படுகிறதென், பேரளவுடைய
ப்ரஹ்மாதிகள் தங்கள் ஆபத்தை அறிவிப்பிக்கும்போது அக்கரையி

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, ச-பா, செங்கமலம். கருகன

லேகின்று கூப்பிடுமதொழிய அவர்களுக்கும் கிட்ட வொண்ணாதபடியிருக்கக்கடவாரம், உமக்குப்பட்டகுறை அறிவிக்கலாம்படி பண்ணினோமாய் நின்றோமே, இவ்வளவுமவாநின்றநாப, இனிமேலுள்ளகார்யம்செய்வுநீசாமென்று உமக்குஆறிரிருக்கக்குறையுண்டோ? உம்முடைய ஸர்வாபேகுகி நங்களும் செங்கைககன்றோ மிவ் குவந்து நிற்கிறதென்று, அங்குற்றை நிலைபக்காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அதுஸந்தித்து த்ருப்கராய், பிறரைப்பார்த்து, “இவனல்லது ஆஸ்ரயணியனில்லை, ஆனபின்பு எல்லாருமவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித் துப்போகப பாருங்கோள்” என்கிறார். ... .. *

அரு — செங்கமலத்திருமகளும் ப்ரவேசம். சீழ்த சுருமொழியில், அகிசங்கையாலே குறைப்பட்டிருந்த இவ்வாழ்வார இத்திருமொழியிலே பரோபதேசத்திலே புகுருகைக்கு ஸங்கதி யென்னென்ன வருளிச் செய்திருர் (இந்திரியத்தாபி). (பட்டகுறை) என்றது. அநாதியாக இந்திரியங்களிலகப்பட்ட குறை யெனனை. ... .. *

மு. — செங்கமலத்திருமகளார் புனியும் செம்பொன்

தி நவடியி னிணைவருட முனிவரேத்த
வங்கமலிதடங்கடலுளநந்தனென்னும்

வரிபரவினணைத் துயின்ற மாயோன்காண்மின்
எங்குமலிநிறை புகழ்நால் வேதமைந்து

வேள்விகளும் கேள்விகளுமியன்றதன்மை
அங்கமலத்தயனையார் பயிலும செல்வத்

தணிபமுதூர் நின்றாகந்த வமரர்கோவே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்கும்	எல்லா வாக்யங்களிலும்	இயன்ற	அதிசயத்திருக்கிற
மலி	(ப்ராமாண்யா) மிக்	நன்மை	ஸ்வபாவத்தையுடைய
நிறைபகழ்	கிருப்பதாய், (அத்தால்) பூர்ணமானபுருஷஸ்தான	அங்கமலத்து	ராய்,
நால்வேதம்	நாலு வேதங்களாலும்	அழகிய திருநாபி கம்	லத்தைப் பிறப்பி
ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள்	அயன் அணையா	டமாகவுடைய
எல்லாம்	எல்லாம்	ப்ரஹ்மாவோ	தொத்
கேள்விகளும்	(மற்றும்) கேட்டறிய வேண்டும் கி(து)ல	பயிலும்	திருக்கிற ப்ரஹ்மண
	ஸ்ருதி முதலானவற்றிலும்	செல்வத்து	சுகள்
			நித்யவாஸம் பண்ணு
			கையிலுண்டான
			ஸம்பத்தை யுடைத்தா
			ய

கநகஅ பெரியதிருமொழி, எ-ப,அ-தி, க-பா, செங்கமலம்.

அணி	லீலாவிபுதிக்கு ஆபர	வருட	பிடியாசிற்க,
	ணமாழிருக்கிற	முனிவர்	ஸநகாதிருவிதன்
அமுந்தார்	திருவமுந்தாரில்	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு
உகந்துநின்ற	உகப்புடனே எழுந்த		நிற்க,
	ருளி யிருக்கிறவ	வங்கம்	மரக்கலங்கள்
	னாய்	மலி	நிறைந்திருக்கிற
அமராகோ	நித்யஸூரிகள் தலைவ	தடம்	விசாலமான
	னான எம்பெருமா	கடலுள்	ஸமுத்தரத்தில்
	னானவன்,		
செம் கமலம்	அழகிய தாமரைப்பூ	அருந்தன் என்	அருந்தனென்று ப்ர
	வை இருப்பிடமா	னும்	வலித்தனாய் [ன
	கவுடைய [ரும்	வரி	ரேகைகளை யுடையன
திருமகளும்	பெரிய பிராட்டியா	அரவின் அ	திருவநந்தாழ்வானாகிற
புவியும்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும்	னை	படுக்கையின் மே
செம்பொன்	ஸூந்தரமாய் ஸ்ப்ரு		லே
	ஹணியமா யிருக்		
	கிற	துயின்ற	கண்வளரா நின்ற
திருவடிவின்	திருவடிக ளிரண்டை	மாயோன்கா ஸர் வே ஸ் வ ர ன்	
இனை	யும்	ண்மின்	கிடர். (க)

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (செங்கமலத்திருமகளும்) ஆஸ்ரிதருடைய ஸர்வாபராதங்களையும் பொறுப்பிக்கும் பெரிய பிராட்டியாரும். (புவியும்) அப்பொறைக்கு உவாத்தான ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியும், ஸ்ப்ருஹணீ பமாய் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளை வருட; ஸநகாதிகள் நின்று ஸ்துதிக்க. (வங்கமலிதடங்கடலுள்) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற பெரிய கடலிலே. (அருந்தனென்னும்) திருவநந்தாழ்வானென்று ப்ரவலித்தனாயிருக்கிறவன் மேலே. ஸர்வேஸ்வரனையும் “அருந்தன்” என்னக்கடவதிதே-ந்ரிவித பரிச்சேதராஹித்யத்தாலே; அருந்தன் தன்னையும் விளாய்க்குலைக்கொள்ளவில்லனாயிருக்கலாலே அருந்தனென்று ப்ரவலித்திபைய யுடையனான. (வரியரவின்னைத்துயின்ற மாயோன்காண்மின்) தன்நிச்சூட்டு. மேலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வைத்த கண்மாரூபக கண்டு கொணய ருக்கவேண்டுமபடி துஸ்பீபமாவ வரிகளை யுடையனாய், ஸ்ரூபம் ஸெவரப்பபா தனை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்தருளின ஸர்வேஸ்வரன் கிடிகோளிங்குவந்து நிற்கிறவன்.

(எங்குமலிகிறபுகழித்தபாதி) வேதப்ரமாணபம் ப்ராதேசிகமாயிருக்கையன்றிக்கே, எங்குமொக்க மிகுக்கயாஸ்வந்த நிறைந்த புக

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப,அ-தி, உ-பா, முன்னிவ்வுலகேழும், கருக்க

ழையுடைத்தான நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், மற்றும் ஸ்ரவணத்தாலே அறியவேண்டியவற்றாலும் வந்த இயற்றியை ஸ்வபாஹ்வமாகவுடையராய், (அங்கமலத்தயனையார்) தனித்தனியேப் பரஹ்மாவைப்போலே ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடமராயிருக்கிறப் பரஹ்மணர் நித்யவாஸம் பண்ணுகையால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திருவழுந்தூரிலே வாந்துநின்றருளின இதுதான் தனக்கு அலப்பலாபமாகவொண்டு நிற்கிறவன் * அயர்வறு மமரர்களுதிபதியான ஸர்வேஸ்வரன் கிடிகோள்; அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள் என்கிறார். ... .. (க)

அரு — முதற்பாட்டு. (செங்கமலமித்பாதி) செங்கமலமுடைய கமலத்திருமகளென்று சப்கார்த்தமாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்திரு (ஆஸ்ரிதருடைய வித்யாதி). த்ரிவிதபரிச்சேதராவிர்த்ய மிவனுக்குண்டோ? “அநந்தன்” என்னும் ப்ரவதித்தி வருகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனையுமித்யாதி). “வரி” என்று விசேஷிக்கதற்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (குன்றிக்குடித்யாதி). (குன்றிக்குடி) கு(ங்)ஞ்சாபீ(ங்)ம்.

(ப்ராத்திகமாயிருக்கையன்றிக்கே) என்றது-சிலவாக்யங்களில் ப்ராமான்யமுண்டாய், சிலவாக்யங்களில் ப்ராமான்யமின்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே என்கை. அங்கங்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மற்றுமித்யாதி). “இயற்றி” என்றது-அதிசயமென்றபடி. “அமரர்கோவே-காண்மின்” என்றவயித்து அருளிச்செய்கிறார் (அயர்வித்யாதி). (க)

மூ.— முன்னிவ்வுலகேழுமிருள்மண்டியுண்ண

முனிவரொடு தாநவர்கள் திசைப்பவந்து

பன்னுகலைநால்வேதப் பொருளையெல்லாம்

பரிமுகமாயருளிய வெம்பரமன் காண்மின்

செந்நெல்மலிகதிற்கு கவரிவீசச்சங்க

மவைமுரலச் செங்கமல மலரையேறி

அன்னமலிபெடையோடு மமரும் செல்வத்

தணியழுந்தூர் கின்றுகந்த வமரர்கோவே, (உ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
செம்நெல்	ஸ்லாக்க்யமான நெல்	அவை	அங்கே ஸஞ்சரிக்கிற
	பயிசினுடைய	சங்கம்	சங்குள்ளானவை
மலிகதிற்கு	ஸ்ருத்தமான கதிற்கு	முரல	முழங்காநிற்க,
	ளானவை	செம்	ஸுந்தரமான [வே
கவரிவீச	சாமரங்கள் (போல்)	கமல மலரை	தாமரைப்பூவின் மே
	வீசாநிற்க,		

கூஉ௦ பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, அ-தி, உ-பா, முன்னிவ்வுலகேழும.

ஏறி	ஏறி	முனிவரொடு	ஸங்காதி ருஷிகளுட
அன்னம்	ஹம்ஸமானது		ன் கூட
மலி	போக (ஹீக்) ப்ரசர	தாநவர்கள்	ராக்கிஸர்களும்
	மான [கூட	திசைப்ப	ப்ரமப்பட்டு நிதக
பெடையோடும்(தன்) பேடையோடு			(அவ்வளவில்)
அமரும்	பொருந்திகண்வளரா	வந்து	(தான் பரமபதத்தில்
	[கினற		கின்றம)வந்து,
செவ்வத்து அணியமுந்தார் கின்		பன்னு	விஸ்த்ருதமாயுள்ள
றுகந்த அமரர்காவே!		கலை	சாஸ்த்ரங்களை யுடை
முன்	முற்காலத்தில்		த்கான [டைய
இவ்வெழுலகு இந்தஸப்தலோகங்க		நால் வேசம்	நாலு வேசங்களினு
ம்	ளையும் [னது	பொருளை எல்	அர்த்தங்களைபெல்லா
இருள்	அஜ்ஞாநாத்நகாரமா	லாம்	ம் [ண்டு
மண்டி	அடாந்திருந்து	பரிமுகமாய்	ஹயக்ரீவனாய்க் கொ
உணாண	புஜிக்கையில் தன்வச	அருளிய	உபதேசித்தருளின
	மாக் சிக் கொண்டு	எம்பரமன்கா நம்முடைய	ஸர்வாதி
	கலஹிகரிக்கையி	ன்மின்	கன் கிடர். (உ)
	ல)		

வ்யா. — இரண்டாமபாட்டு. (முன்னிவ்வுலகேழு மிருள்மண்டி யுண்ண) பண்டு இவ்வுலகங்களேழையும அநாதாரமானது தான்கண்ட படிபே பரந்து புலிக (முனிவரொடு தாநவர்காதிசைப்ப) ஸாத்திக ரோடு அஸாதனிகரோடு வாசியற அறிவுடுகட்டுக் கலங்க வ தவதரி த்தி, பரமபின கலைளையுடைத்கான நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களி னுடைய அர்த்ததைபெல்லாம ஹயக்ரீவமுர்த்தியாய் அருளிச்செ ய்த ஸர்வஸ்மாத்தபரன் கிடர்.

(செந்நெல்லிகதர்க் சவரிவீச) செந்நெல் னுடைய கனத்த கதி ரானது கவரி வீச. (சங்கமவைமுரல) அங்கே ஊருகிற சங்கங்களா னவை தவநிக்க (செங்கமலமலரையேறி) செவ்விபெற அலர்ந்த தாமரைபூவைபடுக்கையாகுகொண்டு அதின்மேலேஏறி. (அன்ன மலிபெடைபோடுமமரும் செவ்வத்து) அன்னமானது அப்பும் படுகையிலே போக (ஹீக்) ஸ்ரோதஸ்வரில் தண்ணிஞ்சின பெடை போடொகாச சாய்கிற கிரவதிக ஸமபததையுடைய, அங்குத்தை திரியகுகளுமகப்பட போக (ஹீக்) பரதாநமாயய்த்திருப்பது (உ)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, ஈ-பா, குலத்தலைய, கங்.உ.க

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னியாதி) கீழ்ப்பாட்டில், திருப்பாற
கடலில் கிடந்தான் கிடரென்றார்; அங்கு நின்றும்போந்து வேதப்ரதா.
(ஊ)நம் பண்ணின மஹோபகாரகன் கிடர் என்று உபதேசிக்கிறாரென்று
ஸங்கதி.

(அந்தகாரமானது) என்றது - அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது என்றபடி.
இங்ஙனன்றாலும், வேதப்ரதாந்தால் பாஹ்யாந்தகாரம் போகாதிதே.
(கலகக) என்ற வந்ததம், “அதுதீர” என்று சேஷம்.

சங்கங்களை “அவை” என்று விசேஷிக்கையாலே செந்நெவிலே
வர்த்திக்கிறவை என்று விவக்ஷித்து, ஜந்துக்களாகையாலே கூப்பிடும்
என்று அதை கா(ஊ)நஸ்தாநேயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அங்கேஊரு
கிற வித்யாதி). “அன்னம்” என்பதும் “பெடையோடும்” என்பதும்
ஜாதாவகவசகமாய், பல அன்னங்கள் பலபெடைகளோடு அமரும் என்று
விவக்ஷித்து அதை அருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை திரயக்குக்களுமித்
யாதி). ... .. (உ)

மு. — குலத்தலைய மதவேழம் பொய்கைபுக்குக்
கோள்முதலே பிடிக்கவதற் கனுங்கிநின்று
நிலத்திகழும் மலர்ச்சுடரேய் சோதியென்ன
நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளிய வென் நிமலன்காண்மின்
மலைத்திகழ் சந்தகில் கருகமணியுங்கொண்டு
வந்துந்திவயல்கள் தோறும் மடைகள் பாய
அலைத்துவரும் பொன்னிவளம் பெருகும்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மலை	ஸஹ்யபர்வதத்தில்	பாய	பாயும்படியாக
திகழ்	விளங்காநின்ற	அலைத்துவரும்	அலையெறிந்துகொண்
சந்து	சந்தநமாங்கனையும்		டு வாராநின்ற
அடில்	அடில்கட்டைகளையும்	பொன்னி	திருக்காவேரியானது
கனகம்	ஸுவர்ணங்களையும்	வளம்	ஸம்ருத்தமாக
மணியும்	ரத்நங்களையும்	பெருகும்	ப்ரவஹியா நிற்கையி
கொண்டுவந்து	திரட்டிக்கொண்டு		னாலுண்டான
உந்தி	தள்ளி [வந்து	செல்வத்து	அணியழுந்தூர் நின்றுக
வயல்கள்தோ	கழனிகளெங்கும்		ந்த அமரர்கோ,
றும்		குலம்	நல்லஜாதியில் பிறந்த
மடைகள்	மடைகளிலே		(யானைகளுக்குள்
	கக.க		சே)

ககஉஉ பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, ந-பா, குலத்தலைய.

தலைய	ஸ்ரேஷ்டமானதம்	சுடர்	தேஜோரூபியான சந்
மதம்	கொழுப்புடையதுமா	எய்	த்ரஜோடு
	ன	சோதி	ஒத்திருக்கிற
வேழம்	ஸ்ரீ கஜேந்தரமானது	(குளிர்ந்த) தேஜஸ்	
பொய்கை	மடுவிலே	ஸையுடையவனை!	
புக்கு	ப்ரவேசித்து (நிற்கை	என்ன	என்று கூப்பிட, (அங்
	யில், அங்கு)		கே எழுந்தருளி)
கோள்	மிடுக்கையுடைத்தான	நெஞ்சு	(அதின்)மலஸ்விலுண்
முதலை	முதலையானது [முக்க		டான
பிடிக்க	(தன்காலைப்)பற்றி இ	இடர்	துக்கத்தை [ய்
அதற்கு	அந்தமுதலைக்கு	தீர்த்தருளிய	போக்கியருளினவனா
அனுங்கின்று	பயப்பட்டிருந்து,	என்	(அதை) எனக்குப் ப்ர
நில	சந்திக்கையை		காசிப்பித்தவனாய்,
கிகழும்	சுற்றுவிளங்கப்பண்	சிமலன்கண்டி (அத்தால்)	பரிசுத்த
	ணென்ற [சான		னானவன் கிடர். (உ)
மலர்	விசாஸத்தையுடைத்		

வ்யா — மூன்றும்பாட்டு. (குலத்தலையமதவேழம்) நல்ல ஆக ரத்திலேபிறந்து தான் ஆணைகளுக்கெல்லாம் ப்ரதா(ஹ)மாய், மதமுதி தமாய், மூலையடியே திரிகிற ஆணை விழுக்காடறியாதே தன்னிலமல் லாத வேற்றுநிலத்திலே புக்கு சொடிதானமுதலையின்கையிலே அகப் பட்ட தாய்த்து. (கோள்முதலைபிடிக்க) சாபோபஹதமாய் அதுக்குப் பரிஹாரமாக “எப்போதோ வினு நமனைரிலே வந்தகப்படுவது” என் றிருக்கிற முதலையின்கையிலே புக்குப் பிடிபட. (அதற்கனுங்கி றின்று) அதற்கு வெருவி, முதலையினுடைய வ்யாபாரமேயாப் தன் னுடைய வ்யாபாரமற்றுநின்று. (நிலத்தீகழ மலர்ச்சுடரேய் சோதி மென்ன) நிலாவை பரப்பாநின்ற விகாஸத்தையுடைய சுடருண்டு சந்தன், அவனோடொத்த தண்ணளியை யுடையையாய்க்கொண்டு வந்து கோற்றவேணுமென்ன; நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளிய என்னிமலன் காண்மின்) அதினுடைய கையிற் பூ ச்செவ்வியாறுதபடி தன் திருவடி களிலே இடுவித்துக்கொண்டு அதினுடைய ஹ்ருகயத்தில் வ்பஸநத் தைப்போக்கி யருளுகைபாலே, ஆஸ்ரிதருடைய விரோதியைப் போக்கி, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம்பண்ணும் ஸ்வபா (ஹ)வனென்கிற சுத்தியை எனக்குப்ரகாசிப்பித்தவன் கிடர்.

(மலைத்திகழ் சந்தகில் கநகமணியுப்கொண்டு) ஸஹ்யபர்வதத திலே விளங்காநின்ற சந்தநத்தையும், அகிலையும், பொன்னையும், ரத்ந

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, ச-பா, சிலம்புமுதல். ௧௩௨௩

ககளையும் வாரிக்கொண்டுபோந்து. (வந்துத்தியிச்யாதி) பா(ஞ)ரம பொறுக்கமாட்டாமை சுமை பொகடுவாரைப்போலே தன் னி, வயலென்று பேர்பெற்ற விடமெங்கும் மடைகள்தோறும் வந்த பாயாநிற்கு மாய்த்துப் பொன்னியானது. இப்படி அலைத்துக்கொண்டு பெருகி வாராநின்ற காவிரியால் வந்த கிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய, அவன் தான் ஆர்த்திரிஞ்சுதவிடமெங்கும் வந்து ரக்ஷித்ராபோலே, இந்த ஆற்றுவரையும் அபேகசிதமான இடமெங்கும் வந்து பாயாநிற்கு மாய்த்து. ... .. (௩)

அ5. — மூன்றும்பாட்டு. (குலவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அஞ்ஞாநம் போம்படி வேதப்ரதாநம் பண்ணிப்படி சொல்லிற்று, இதில், அந்தவேதத்தில் ப்ரதிபாத்தமான கைங்கர்யத்தை விரோதிசிவருத்தி பூர்வகமாகத் தானே கொண்டருளுமவனென்றமதுக் குறுப்பாக, ஸ்ரீகஜேந்த்ரரக்ஷணத்தை உபதேசிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“குல” என்றது—கருணா ஸாசியாய் அருளிச்செய்கிறார் (ஆகரத்திலே) என்று. “பிடிக்க” என்கைபாலை ஏந்தலை பிடிக்கக் கோலினம தோற்றுக்கயாலே பஸ்தார்க்கமருளிச் செய்கிறார் (சாடோபஹதமாயித்த்யாதி). கொடுமைபின்படிதன்னை எல்லையிலத்தனவு மருளிச்செய்தா ரென்னவுமாம்.

பாட்டுக்கெல்லார்கொருத்து பாவமருளிச்செய்து (அவன்தானித்யாதி).
மூ. — சிலம்புமுதல் கலணணிந்தோர் செங்கற்குன்றம்.

திகழாததெனத் திருவுருவம் பன்றியாகி
இலங்குபுனி மடந்தைதனை யிடந்துபுல்கி
எயிற்றிடைவைத்தருளிய வெட்டிசன் காண்மின்
புலம்புசிறை வண்டொலிப்பப் புகமதொக்கப்
பொழில்கள்தொறும் குயில்குவ மயில்களால்
அலம்புதிரைப் புனல்புடைசூழ்ந் தழுவார் செல்வத்
தணிபழுந்தூர் கின்றுகத்த வாமரங்கோவே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புலம்பு	அழகிதாக வினங்கா கின்ற	பொழில்கள்	சோலைகளெங்கும்
சிறை	இறபுகளையுடைய	குயில்	கோடுவங்களானவை
வண்டு	வண்டுகளானவை	குவ	கூவாநிற்பதாய்;
ஒலிப்ப	தவரியாதிற்பதாய்,	மயில்கள்	மயில்களானவை
பூகம்	பாக்குமரங்கள்	ஆல	கூத்காடாநிற்பதாய்,
தொக்க	கிரண்டிருக்கிற	அலம்பு	அலையடிநின்ற

கூஉ.ச பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, ச-பா, சிலம்புமுதல்.

திரை	அலைகளையுடைத்தான	திருவுருவம்	அழகியவழிவை
புனல்	ஜலமானது [ளிலே		யுடைய
புடை	பர்யந்தப் பரந்தசங்க	பன்றியாடு	மஹாவராஹமா யவ
குழந்து	வ்யாப்தமாய்க் கொ		தரித்து,
	ண்டு	இலங்கு	விளங்காநின்ற
அழகுஆர்	அழகுநீர்க்கிருக்கிற	புவிமடந்தை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை
செல்வத்தணியமுந்தூர்	நின்றனகந்த	தனை	
	அமராகோ,	இடந்து	(அண்டபித்தியில்சின்
ஓர்	அத்விதியமாய்		றும்) குகதியெடு
செம் கல்	சிவந்த ரத்தங்களை யு		த்த [லேஷித்து
	டைத்தான	புல்கி	(அவளுடன்) ஸம்ப்
குன்றம்	மேருபர்வதமானது		
திசுழந்ததனை	விளங்குவதுபேரலி	எயிறு இடை	தந்தத்தி னிடையிலே
	ராரின்றதாய்,	வைத்தருளிய	வைத்துக் கொண்டு
சிலம்புமுதல்	தண்டைச்சிலம்பு மு		(ஏறி) அருளினவ
	தலான		னாய் [லாம்
கலன்	ஆபரணங்களை [கிற எம்		(அதினால்) நமக்கெல்
அணிந்து	சாத்திக்கொண்டிருக்	எசன்காண்மி	நிரவாஹகளுன ஸர்
	ன்		வேஸ்வரனகூர்.(சு)

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (சிலம்புமுதல் கலனணிந்து) சிலம்பு
துடைக்கமான ஆபரணங்கள் பலவற்றையுமணிந்து ஒரு மேருவானது
நின்று விளங்குமாபோலே, வராஹவேஷத்தையுடையனாய். (இலங்கு
புனி) அண்டபி(?)த்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக்
கொண்டேறி, அந்தபூமிக்கும் அபிமாநிநியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை
அணைத்து, அந்தபூமிதன்னைத் திருவெயிற்றிலே ஒருநீலமணியழுத்
தினுப்போலே வைத்தருளின அச்செயலேக்காட்டி, என்னை எழுதிக்கொண்டவன் கிடர்.

(புலம்புசிறை வண்டொலிப்ப) அழகிய சிறகையுடைத்தான
வண்டிகள் மதுபாநமத்தமாய் த்வரிக்க. (பூகந்தொக்கப் பொழில்கள்
தொறும் குயில்கள்கூவ) கழுகுகள் திரண்ட சோலைகள்தோறும்
குயில்களானவை, முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலேகூவ, (பயில்
களால்) அதினுடைய பாட்டுக்கீடாக மயில்கள் ஆவிகக. (அலம்பு
திரைப்புனல் புடைகுழந்தழகார் செல்வத்து) அலைத்துக்கொடுவரு
கிற திரைகளையுடைத்தான ஜலமானது பர்யந்தமெங்கும் சூழ்கை
யால்வந்த நிர்வதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாய் ஸம்ஸார விபூதிக்கு ஆபர

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, இ-பா, சினமேவும். ௧௩௨௫

ணம்போலேயிருக்கிற திருவழுந்துளிலே. ... .. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு (சிலம்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், “சிலத்திகழு மலர்ச்சுடரேய் சோதி” என்று பெருமீடறு செய்து கூப்பிட வந்து உபக ரித்தவனென்றீர்; ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு அங் கான் கூப்பிடக்கூடுமோ வென்னு மதிசங்கையிலே, ப்ரளயத்திலகப்பட்டுக் கூப்பிடவறியாத பூமியை எடுத்தாப்போலே நம்மையு மெடுக்க வல்லவன் கிடீர் என்று வராஹவ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“செம்” சிவந்த “உல்” உதற்களையுடைய “குன்றம்” மேருவா னது திகழ்ந்ததென்னும்படியாக. “சிலம்பு முதல் கலண்ணிந்து” இவ்வா பரண சோபையாலே முட்டாக்கிட்டபடியாலே விளங்காசின்னுள்ள திரு வுருவமுடைய வராஹமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்திருர் (சிலம்பித் த்யாதி). “செங்கட்குன்றம்” என்று பாடமான ப்பாது குன்றுக்கே விசே ஷணமாப், அபூ(ஹ்)தோபமையாக வ்யாக்யாநாந்தரமுண்டு, “குன்று” நீலாசலமென்று கருத்து. ... .. (ச)

மூ. — சினமேவு மடலரியி னுருவமாகித்
திதல்மேவு மிரணியன தாகடகீண்டு
மனமேவும் வஞ்சனையால் வந்தபெய்ச்சி
மாளவுபிர் வவ்விய வெம்மாயோன்காண்மின்
இனமேவும் வரிவளைக்கை யேந்தும்கோவை
ஏய்வாய மரதகம்போல் கிளியினின்பொல்
அனமேவுநடைமடவார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்று கந்தவமரர்கோவே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இனம் மேவும்	வரிசைவரிசையாகப்	கிளியின்	கிளிகளினுடைய
	பொருந்தியிருப்ப	இன்சொல்	மதுரமான சொல்லு
வரி	அழகியதான [தாய்		புடையவர்களாய்,
வளைசை	வளைகளையுடைத்தான	அனம் மேவும் ஹம்ஸத்தோடு	பொ
	கைகளாலே		ருந்தியிருக்கிற
எந்தும்	தாங்கப்பட்ட,		(ஸத்ருசமான)
கோவைஏய்	கோவைப் பழத்தோ	நடை	நடையழகையுமுடை
	டொரத்த		யவர்களான
வாய	அதரத்தையுடைத்தாய்,	மடவார்	ஸ்தரீகள்
மரதகம்போல்	மரதகப்பச்சை போ	பயிலும்	கிழ்வாஸம் பண்ணு
	ன்ற வர்ணத்தையு		கின்ற
	டைத்தான		

கருஉக பெரியதிருமொழி, எப, அ-தி, இ-பா, சினமேவும்.

செல்வத்தனியழுத் தூர் நின்றுகந்த	வஞ்சனையால் கபடத்தினுலே
அமரர்க்கா,	வந்த (கொல்ல) வந்த
மேவும்சினம் அதிசயிர்மானகோப	பேய்ச்சி பூதனையானவள்
த்தையும்	மான முடியும்படியாக [னை
அடல் மிழந் தசடிமுடைய	உயிர் அவளுடைய ப்ராண
அரிவின்குருவ நரவம்ஹம் வ ஷத்	[கொண்டு
மாகி தையுடையனாய்க்	வவ்விய க்ர(XX)விர்த்வனாய்க்
கொண்டு, [ள்ள	எம் (அவ்வாட்சாயத்தை)
திறல்மேவும் ப'யலம் மிக்கிருந்து	எனக்கு(பிரகாசிப்
இரணியனது ஹிரண்யனுடைய	பித்தவனுமான)
ஆகம் சர்ரத்தை	மாயோன்கா ஆஸ்சாயகு(ஹ)தன்
கீண்டு பிளத்தவனும்	ண்மின் கிடர். (ரு)
மனம் மேவும் மறஸ்யலிபொருந்தி	
யிருக்கிற	

வ்யா — அஞ்சாம்பாட்டு. (சினமேவு மடலரிபினுருவமாகி) சிறுக்கன்பக்கலிலே அவன் மிகைத்துவரப்புக் கவாமே அதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமை, சினத்தையிட்டுவகுத்தாப்போலேயாய், கிட்ட வொண்ணாத நரவம் ஹம் வேஷத்தையுடையனாய். (திறல்மேவுமிரணியனதாகக்கிண்டு) நரவம்ஹத்துக்கும் பிற்காலிபாத மிடுக்கையுடைய ஹிரண்யனுடைய உடலைக்கிண்டு. (மனமேவுமித்பாதி) இவனுடைய பருவத்தைக்கண்டால் “கெட்டேன், இவனை அழியச்செய்கையாவ தென்” என்று நெஞ்சிலிரக்கம் பிறக்கையன்றிககே நெஞ்சிலே பொருத்தி யிருக்கிற வஞ்சந் தையுடைபளாய்க்கொண்டு வந்த பூதனை முடியும்படி அவளுடைய முலையழியே அவளுடைய ப்ராணன்களும் வற்றிவரும்படி முலையை அமுதுசெய்த ஆஸ்சாயகு(ஹ)தன் கிடி கோள் இவ்ருவந்து நித்திவன்.

(இனமேவுமித்பாதி) தர்ஸ்யீபமான வளைபையுடைத்தான கைகளாலே எந்தப்பாட்டு, இவர்கள் தங்கனோடொத்துக் கோவைபோன்ற அதரத்தைபுடைத்தாய், மரகதர்போன்ற நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கிளிபினுடைய பேச்சுமேலே இனிதானபேச்சையுடையராய், கற்பிக்கிறவர்களே பச்சும் கிளியின் பேச்சும் வாசிக்கிறபாது அன்புபோன்ற நடையுடைய ஸ்ரீகள் நெருங்கி வர்த்திக்கைபால் வந்த நிரவதிக் ஸம்பத்தையுடைய. ... .. (ரு)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, சு-பா, வானவர்தம். ௧௩௨௭

அந் — அஞ்சாம்பாட்டு. (சினமேவுமித்யாதி) சிழ்ப்பாட்டுக்களில், அஹ்
கூலான ஸ்ரீ கஜேந்தர ரக்ஷணம்பண்ணி மஹிஷ்யான பூமிக்கு விரோதி
யான முறையாலே பூமியை உத்த(து)ரித்தானென்றோமென்று, நாங்கள்
அந்நனதுங் விக்கவும் பெறுதே ஒரு ப்ரத்யாஸத்திய மின்றிக்கே, விரோதி
யுந் கனத்திருக்க ரக்ஷிக்கும்படி எங்ஙனெனென்ன; விரோதிநிரஸஸில
னென்கிறு ரிங்கென்று ஸங்கதி.

இரண்டு பெச்சுக்கும் இனிமை ஒத்திருக்குமாவென்னவருளிச்செய்
கிறார் (கற்பிக்கிற வித்யாதி). ... .. (௬)

மூ. — வானவர் தம்துயர்தீரவந்ததோன்றி
மாணுருவாய் மூவடி பாவ லீயை வேண்டித்
தானமரவேழுலகு மளந்தவென்றித்
தனிமுதச்சக்கரப் படை யென்தலைவன்காண்மின்
தேனமரும் பொழில் தழுவுமெழில் கொள்வீதிச்
செழுமாட மாளிகைகள் கூடந்தோறும்
ஆனதொல் சீர்மறையாளர் பயிலும்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன்	மதுவானது [நின்ற]	வானவர்தம்	தேவர்களுடைய
அமரும்	மாறாதே ப்ரவஹியா	துயர்தீர	துக்கம் போம்படி
பொழில்	சோலைகளாலே	யாக	
தழுவும்	சுற்றப்பட்டு	தான்	(ஸ்ரீ வ் ட்ரபிடாய்
எழில்கொள்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள		அவாப்த ஸமஸ்த
வீதி	வீதிகளிலும்		காமஞான தான்
செழு	அழகிய	மாணுருவாய்	வாமர வேஷத்தையு
மாடம்	மண்டபங்களிலும்		டையனாய்க் கொ
மாளிகைகள்	அரண்மனைகளிலும்		ண்டு
கூடந்தோறும்	கருணைகளிலும் [ராய்]	வந்ததோன்றி	வந்தவசரித்து
ஆன	ஆத்மகுண ஸம்பந்த	மாவலியை	மஹாபலியுடனிடத்தில்
தொல்சீர்	பழையசான (அழி	மூவடி	மூன்றடியை
	வற்ற) சீர்த்தியை	வேண்டி	யாச்த்து (அதுபெற்ற
	யுடையராய்		வாரி),
மறையாளர்	வேதாத்யநபரரான	ஏழுலகும்	ஸப்தலோகங்களையும்
	ப்ரஹ்மணர்கள்	அமர	(தன் திருவடிக்கீழ்)
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற		அடங்கும்படியாக
செல்வத்தணியழுந்தூர்	நின்றுகந்த	அளந்த	ஆக்ரமித்தவனாய்,
	அமரர்கோ,		

கூட ௨ அ பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, சு-பா, வானவர்தம்.

வென்றி	ஐயசேலமாய்,	சக்கரம்	ஸூதர்சநத்தை
தனி	அத்விதீயமாய்	படை	ஆயுதமாகவுடையனாய்
முதல்	(ஆயுதங்களில்) ப்ரதா	என் தலைவன்	எனக்குள்வா மியான
	(ஞ) நமான்	காண்மின்	ஸர்வேஸ்வரன்கிடர்.

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (வானவர்தம் துயர்தீர) அநந்தஸூரணராய் அலனையல்லதறிபாதே (க) *தொடையொத்ததுபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றுமவர்களுக்காகவன்றிக்கே, கார்யம்செய்து தலைக்கட்டின வந்தரம், காண்ஸஸ்வரனென்னும் தேவர்களுக்கு அஸுரர்களால் வந்த துக்கம் போம்படி வந்தவநரித்து. (மாணாருவாய்) “அவன்பக்கலிலே பெருவிலில் ஜீவிக்கைஅறிது” என்று தோற்றும் இரப்பிலே தகணேறின வடிவையுடையனாய், தனக்கில்லாதது மூவடியாய், அதுடையான் மஹாபலிபாய், அவன்கையிலே தான் நீரேற்றுப்பெற்று, அந் ச திருவடிகளின்கீழே ஏழுவகைப்பட்ட லோகங்களுமடங்கும்படிக்கீடாக வளர்ந்து. (வென்றித்தனிமுதல் சக்கரப்படை) வெற்றியை யுடைத்தாய், அத்விதீயமாய் ஆயுதங்களுக் கெல்லாம ப்ரதா (ஞ) நமாயிருக்கிற திருவாழியைப் பரிகரமாகவுடையனான என் ஸ்வாமிகிழகோள் (௨) “(விஷ்ணு ச்ருஷ்டா ஸ்ரீ) ஸ்ரீகீர்த்திஸுரநாயகஃ - த்ரிவிக்ரம க்ரமாத்ரந்தத்ரையோக்யஸ்ஸப்புரதாயுதஃ” என்கிறபடியே யிருக்கிற திவ்யாயுதங்களையுடையவன். (௩) “ஜரம் ஸ்ரீரக்ஷா ஸ்ரீ - ஜிதம பதவதா ஜகத்”.

(தேனமரும் பொழில் தழுவுமெழில் கொள்வீதி) தேன்மாறாத பொழிலாலே தழுவப்பட்ட அழகையுடைத்தான வீதி. (செழுமாட மிதபாதி) அழகிய பாடங்கள், மாளிகைகள், கூடங்கள், மண்டபங்கள், மற்றும்பலகாசமுள்ள இடமெங்கும். (ஆனதொல்சீா) வித்யா விநயங்களால் ஸம்பந்தரா † (ய், பழையதான சீரையுடைய ரா) யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் நெருங்குகையால் வந்தநிரவதிகஸம்பததையுடைய. ... .. (ஈ)

அரு — ஆறும்பாட்டு. (வானவரித்யாதி கீழ்ப்பாட்டில், விரோதி நிரஸந சேனென்றீர்; அவன் விரோதி நிரஸந சேனையாகிலும், எங்களுக்கு ப்ரயோஜனாத்ரபங்களில் நசை அதுவர்த்திக்கையாலே எங்களைக்கைக் கொள்ளுமேவென்ன; ப்ரயோஜனாத்ரபரர்க்குங்கூட தன்னை இரப்பாள னுக்கக்கார்யம் செய்யும்படியான ஸூசீலன்கிழகோ ளென்கிருரென்று ஸங்கதி

(க) தி-பள்-க௦. (௨) வி-ட-ரு-ரு-கள. (௩) † குண்டலிதம் க்வாசிக்கம்.

“வானவர்” என்னவமைந்திருக்க “தம்” என்றத்தாலே அவர்கள் தூரபிமாநம் தோற்றுமென்று விவகரித்து வயாவர்த்தயகதநபூர்வகம் தாத் பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அநர்யேத்யாதி). வானவரென்று, வான்-ப்ராப்யமாகத் தோற்றுகையாலும், அதபெறுகைக்கு ஸாதநமும் தாமே அதுஷ்டடிக்க வல்லாரென்று முன்பிருக்கிற ஸ்வாதந்தர்யம் “தம்” என்றத்தாலும் ஸூசிதமாகையாலும், அநர்யப்ரயோஜநராய் அநர்ய ஸாதநரானவர்களை வாவர்த்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம். மாணய் என்குதே, “மாணுருவாய்” என்றத்தாலே, இரப்பிலே தகணேறினமைதோற்றுமென்று அநுளிச் செய்கிறார் (அவனித்யாதி). “தான் மாணுருவாய் மூவடி மாவலியைவேண்டி” என்றவயித்து, தானே தன்னிலே ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோற்றியிருக்கையாலே வேண்டக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தனக்ஷித்யாதி). மாணுருவானபோது சக்கரப்படையுண்டோவென்ன; “அளந்தபோது உண்டு” என்றுப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (த்ரிவித்ரம் இத்யாதி). திருவடிகளின்கீழே அடங்கும்படி அளக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜிதமித்யாதி). ... .. (சு)

மூ. — பந்தணைந்த மெல்விரலாள் சீதைக்காகிப்
புவன் மீதியங்காத விலங்கைவேந்தன்
அந்தமில்லிண் கரம்சிரங்கள் புரண்மீழ
அடுகணையாலெப்து கந்தவம்மான் காண்மின்
செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்தநாவர்
திசைமுகனையனையவர்கள் செம்மைமிக்க
அந்தணர்த் மாகுதியின் புகையார் செல்வத்
தணியமூர்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செந்தமிழும்	அழகிய (ஸ்வார்த்தத்	மிக்கசெம்மை	அதிகயிதமான வை
	தை எளிதில் ப்ர		லக்ஷணயத் தை
	காசிப்பிக்க வல்ல)		யுடையரான
	த்ராவிடவேதமும்	அந்தணாதம்	ப்ராஹ்மணருடைய
வடகலையும்	ஸம்ஸ்க்ருத வேதமும்	ஆகுதியின்	(யஜ்ஞத்தில்) ஆஹி
திகழ்ந்த	விளங்காசின்ற ளாய்		தியிலேயுண்டான
நாவர்	நாவையுடையவர் க	புகை ஆர்	நூமம் நிறைந்திருக்
திசைமுகனே	ப்ரஹ்மாவோடொத்		கிற
அனையவர்	த(ப்ரபாவமுடைய)	செல்வத்தணியமூர்தூர்	நின்றுகந்த
கள்	வர்களாய்,		அமரர்கோ, [கிற
		பந்துஅணைந்த பந்தோடு	கூடியிருக்

கந்நூ. பெரியதிருமொழி, ௭-ப, அ-தி, ௭-பா, பந்தனைந்த.

மெல்	மருதுவான	[ன	திண்	பலிஷ்டமான
விரலாள்	விரற்களை யுடையனா		கரம்	கைகளும்
சேதைக்காடி	ஸீதை நிமித்தமாக;		சிரங்கன்	தலைகளும் [க
பகலவன்	ஸூர்யன்		புரண்டுவிழ	அறுந்துவிழும்படியா
மீது	மேலே		அடுகணையால்	கொல்லவல்லபாணத்
இயங்காத	ஸஞ்சரிக்கப்போகாத	0		தினால்
	(உயர்ந்த அரணை		எய்து உகந்த அடித்து (க்கொன்று)	
இலங்கை	லங்கைக்கு (யுடைய)			ஸந்தோஷித்த
வேந்தன்	ராஜாவான ராவண			அம்மாண்காண் ஸர்வேஸ்வரன் கி
	னுடைய ய[ணிந்த)			மின் ிர். (௭)
அந்தம் இல்	அவதியில்லாத (எண்			

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (பந்தனைந்த) ஸர்வேஸ்வரன் ஸந்தி யிலும் பந்துகொண்டுபோதுபோக்க வேண்டும்படியாய், அந்த பந்து தொடவும் பொறுதபடியான விரலையுடைய பெரியபிராட்டியாரோ மண்டானஸம்ஸ்லேஷத்துக்காக பிரிவுக்கு ஹேதுபூ(ஹேது)தனாய், சந்த் ராதித்யர்கள் மேலே ஸஞ்சரிக்கப்பெறுத அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கைக்கு நிர்வாஹுகளுன ராவணனுடைய. (அந்தமில்லாதது) அது க்கவறுக்க முளைக்கையாலே அவதியின்றிக்கே யிருப்பதாய், திண்ணி யதாயுமிருக்கிற தோள்களும் தலைகளும் தெறித்துப்போய் விழ, ஒரு கொலைஅம்பாலே எய்து அவனையழித்து, “விநோதிபோகப் பெற் றோம், ஆஸ்ரிதரும் குடியிருப்புப் பெற்றார்கள்” என்று அவர்களுக் குக்கடவ உகப்பைத்தானுகந்த ஸர்வேஸ்வரன்கிடர்.

(செந்தமிழித்யாதி) (செந்தமிழும்) அர்த்தத்தை நேராகக்காட்ட வல்ல தமிழும். (வடகலையும்) ஸம்ஸ்கிருதமும், இவையுடைய விளங் குகிற நாவையுடையருமாய். (திசைமுகனே யனையவர்கள்) தனித் தனியே சதுர்முகனைப்போலே ஸ்ருஷ்டிக்குமராயிருக்கிற ப்ராஹ் மணர்வர்த்திக்கிற (செம்மையித்யாதி) இப்படி வைலகூண்யம் விஞ்சி யிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணருடைய ஹோமதூமத்தையும் அழகிய செல்வத்தையுமுடைய அணியபூந்துர். ... .. (௭)

அரு. — ஏழாம்பாட்டு. (பந்தனைந்தவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், ப்ரயோ ஜநாந்தர பரரிடத்தில் தன்னை இரப்பாளனுக்கியும் கார்யம் செய்யுமவன் என்னுந்நீர் ; இப்படி அவன் செய்யவேண்டுவா னென்னென்னில், அவ ன் பிராட்டியிடத்தில் அபி(பி)விஷ்டனாய் கார்யம் செய்யுமாபோலே சேத னரோல்லாரிடத்திலும் அபிவிஷ்டனாயிருப்பன் கிடரென்று உபதேசிக் கிருரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, அ-பா, கும்பமிகு. கருநக

ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வ்யாமோஹத்தை யுண்டாக்குகைக்கு உபயுக்தமான மௌக்த்ய(குட)மும், மார்தவமும் ஸூசிதமாகிற தென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி).

“ஆர்” என்று பொருந்துதலாய், இவர்களுக்குப் பொருந்தினதென்றாய், அத்தால்பலிதம் (அழகிய) என்றிது. ... .. (எ)

மூ. — கும்பமிகு மதவேழம் குலையக் கொம்பு

பறித்து மழவிடை யடர்த்துக் குரவைகோத்து
வம்பவிழும் மலர்க்குழலாளாய்ச் சிவைத்த
தயிர் வெண்ணெயுண்டுகந்த மாபோன் காண்மின்
செம்பவளமரகத நன்முத்தம்காட்டத்

திசுழ்ப்புகம் கதலிபலவளம் மிக்கெங்கும்
அம்பொன்மதிள் பொழில்சூழ்த்தழகார்செல்வத்
தணியமுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
செம்பவளம்	(பாக்குமரங்களில் பழங்கள்) சிவந்த பவமுத்தையும்	புடை சூழ்த்து அழகுஆர்	பர்யந்தங்களிலே சுற்றப்பட்டு அழகுமிக்கிருக்கிற
மரகதம்	(அவற்றின் காய்கள்) மரகதப் பச்சையையும்	செல்வத்தணியமுந்தூர்	நின்றுகந்த அமரர்கோ, [யும்
நல்முத்தம்	(பூக்கள்) நல்ல முத்துக்களையும்	மிகு கும்பம்	பெருத்தமஸ்தகத்தை
காட்ட	தர்சிப்பிக்கவற்றான	மதம்	மதத்தையுமுடைய
புகம்	கழுகுகளாலே	வேழம்	குவலயா பீடமானது
திசுழ்	விளங்காநின்றதாய்,	குலைய	அழியும்படியாக
பல	அநேகமான	கொம்பு	(அதின்)தந்தங்களை
கதலி	வாழைகளுடைய	பறித்து	பிடுங்கியும்,
வளம்	ஸம்ருத்தியானது	மழம்	இளம்பருவமான
எங்கும்	எல்லா விடங்களிலும்	விடை	எடுத்துகொ
மிக்கு	அதிசயித்திருப்பதாய்,	அடர்த்து	நெருக்கியும்,
அம்பொன்	மிகவும் ஸ்ப்ருஹணியமான [தான	குரவை	ராஸகீர்டையிலே
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைத்	கோத்து	(பெண்களோடு) கை
பொழில்	சோலைகளாலே	வம்பு	கோத்தும்,
		அவிழும்	பரிமளமானது
		மலர்	பரவாநின்ற
		குழலாள்	பூக்களுடைய [னான
			மலிர்முடியையுடைய

௧௩௩௨ பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, அ-பா, கும்பமிகு.

ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி	உண்டு	அமுதுசெய்தம்
வைத்த	சேமித்துவைத்த	உகந்த	ஸந்தோஷித்த
தயிர்	தயிரையும்	மாயோன்கா	ஆஸ்சர்யபூ (ஞ)தன்
வெண்ணெய்	நவந்தத்தையும்	ண்மின்	கி.உ.ர. (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (கும்பமிகு மதவேழம்) ஆனைகளோடும் மலைகளோடும் பொருது புண்பட்ட மஸ்தகத்தையுடைத்தாய், மதமுதிதமாயிருக்கிற குவலயாபீடமானது குட்டிச்சுவர்போலே தளர்ந்துவிழும்படி அதினுடையகொம்பை அநாயாஸேந பறித்து. (மழவிடையடர்த்து) பருவத்தால் இளைதாய், “காட்டுக்காட்டு” என்று ம்ருத்யுஸத்ஸ்ராமாயிருக்கிற வ்ருஷபங்களேழையும் அழியச்செய்து. (குரவைகோத்து) பெண்களுடைய குரவைக்கூத்திலே தன்னை யுமொருவனாக விட்டுக்கோத்து. (வம்பணிமுமித்பாதி) விரோதிவர்க்கத் தைத்தானே கைதொட்டுப்போக்கினவன். அதுகூலஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமையாலே, பரிமள ப்ரசுரமான பூவையுடைத் தான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டி வைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்து, அத்தாலே பெறப்பேறு பெற்றா ளாக விருக்கிற ஆஸ்சர்யபூ(ஞ)தன் கிடர்.

(செம்பவள மாதகநன்முத்தம் காட்ட) அங்குண்டான கமுகு களில் பாளைகள் முத்தைக்காட்ட, பசுங்காயானது மரகதத்தைக் காட்ட, பழங்காயானது பவளத்தைக்காட்ட, ஆக இப்படி மூன்றும் ஒருகாலே கண்டதுபவிக்கலாம்படி யிருப்பதாய், வாழைகளினுடைய மிகுதியால் வந்த அழகு குறைவற்று எங்குமொக்க ஸ்ப்ருஹணீய மாய், அரணுகப்போரும்படியான மதளாலே சூழப்பட்ட பொழிலை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவழுந்தூர். ... .. (அ)

அரு — எட்டாம்பாட்டு. (கும்பமித்பாதி) கீழ்ப்பாட்டில், சொன்ன பிராட்டியிடத்தில் போலே சேதநரிடத்தில் அபிநிவிஷ்டனா யிருக்கைக்கு மூலமென்னென்ன, ஆஸரித கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லா தபடியானஸ்வபா(ஞ)வன்கூரென்சிறுரென்று ஸங்கதி.

கும்பத்துக்கு மிகுதி யுத்த(ஞ)வடுக்க னென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்த கிருர் (ஆணையித்யாதி). (காட்டுக்காட்டு) என்று (பருவத்தால் இளைதாய்) என்று அந்வயித்துக்கொள்வது.

“பல-கதலி” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருவிச் செய்கிருர் (வாழைகளினுடைய மிகுதியாலே) என்று ... .. (அ)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, அ-தி, கூ-பா, ஊடேறு, கநநந

மூ. — ஊடேறு கஞ்சனெடு மல்லும் வில்லும்
 ஒண்கரியுமுநுள் சகடுமுடையச்செற்ற
 நீடேறுபெருவலித் தோளுடையவென்றி
 நிலவுபுகழ் நேமியங்கை நெடியோன்காண்மின்
 சேடேறு பொழிவ்தமுவு மெழிஸ்கொள்வீதத்
 திருவிழவில் மணியணிந்த திண்ணைதோறும்
 ஆடேறு மலர்க் குழலார் பயிலும் செவ்வத்
 தணியமுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேடுஏறு	இளமையேறி (மிக்கு)	கஞ்சனெடு	கம்ஸனெடுகூட
	இருக்கிற	மல்லும்	சாணு ராதிமல்லவர்க்
பொழில்	சோலைகளாலே		கழும்
தமுவும்	சுற்றும்வப்பாதமாய்க்	வில்லும்	கதுஸ்ஸும் [மான]
	கொண்டு [ருக்கிற	ஒள்	அழகிய (பலிஷ்ட்ட
எழில்கொள்	அழகை யுடைத்தாயி	கரியும்	குவலயாபீடமும்
வீதி	திருவீதிகளில்	உருள்	உருண்டு வாராநின்ற
திருவிழவில்	உதவ்வங்களிலே	சகடும்	சகடாஸுரனும்
மணி	ரத்தங்களாலே	உடைய	நெருக்குண்ணும்படி
அணிந்த	அலங்கரிக்கப்பட்ட	செற்ற	(அவர்களை) அழித்த
திண்ணைதோ	திண்ணைக ளெங்கும்,		வனய்
றும்		நீடுஏறு	மென்மேலும் அதிக
ஆடுஏறு	பரிமளம்ஏறி (மிக்கு)		யித்து வரா நின்ற
	இருக்கிற	பெருவலி	மிக்கபலத்தையுடைய
மலர்	புஷ்பங்களினாலவங்க	தோள்உடைய	புஜங்கையுடையனாய்
	ரிக்கப்பட்ட	வென்றி	ஜயமானது
குழலார்	மயிர்முடியையுடைய	நிலவு	(எப்போதும்) வர்த்தி
	பெண்கள்		யாநிற்கையாலுண்
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற		டான
செவ்வத்தணியமுந்தூர்	நின்றுகந்த	புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
	அமரர்கோ,	நேமி	திருவாழியை
ஊடு ஏறு	(மஞ்சத்தினுடைய)	அம்மை	அழகிய திருக்கையி
	மத்யத்திலே ஏறி		லேந்தினவனான
	யிருக்கிற	நெடியோன்	ஸர்வாதிகண்டிகூர் (கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊடேறு கஞ்சனெடு) தன்பயத்
 தாலே உயரங்கஞ்சத்திலே போயேறி நிற்கிற கம்ஸனெடுகூட அவன்
 தனக்கு அரணாகிறுத்தின மல்லவர்க்கழும், (வில்லும்) வில்விழவுக்

௧௩௩௪ பெரிபகிருமொழி, எ-ப, அ-தி, க௦-பா, பன்றியாய்.

சென்று இட்டுவைத்த வில்லும் (ஒண்கரிபும்) ஆனைநலிந்ததென்று
மாதலனாய் கண்ணீரை விழவிட்டிருப்பதாகக் கோவின குவலயா
பீடமும். (உருள்சகடுப) அஸுராவேசத்தாலே தொட்டில் பருவத்
திலே மேலே வந்து விழக்கோவின சகடமும். (உடைபச்செற்ற)
இவற்றையெல்லா மொருகாலே அழிபச் செப் நாப்போலே தோற்று
கிறதாய்த்து இவர்க்கு அதுஸந்தாநத்தில் வைசத்ய(சத்ய)த்தாலே. (நீ
டேறு பெருவலித் தோளுடையவித்யாதி) நான்செல்ல நான்செல்ல
மிடுக்கேறிவாராநிற்பதான தோளையுடையனாய், விஜயமானது எப்போ
து மொக்க வர்த்தியாகின்ற புகழையுடைந்தான திருவாழியைக் கை
யிலேயுடைய ஸர்வாதிகள் கிடர்.

(சேடேறு பொழில்) இளமைமிக்குவருகிற பொழிலாலே தழு
வப்பட்டு, அத்தாலே எழில்மிக்கருக்கிற திருவீதியில் திருநாள்களில்
ரத்நங்களாலே அழுத்கப்பட்ட துண்ணைகள்தோறும், ஆடுகைக்காக
ஏறின புஷ்பாதிகளாலே அலங்கருதமான குழலையுடைய ஸ்தரீகளு
டைய நெருக்கத்தால்வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திருவழுந்தா
ரிலே. “ஆடு” என்று - பரிமளம். பரிமளம்மிக்க மலர்க்குழல் (கூ)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊடேறித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டில் ஆர்ரித
கரஸ்பர்சமுள்ள தீரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியான வ்யாமோஹம்
சொல்லிற்று; அந்த வ்யாமோஹகார்யமான ஆர்ரிதவிரோதி நிரஸநம்
பண்ணின மையைப் பலபடி உபதேசித்து நேமியைப்போலே உங்கிலையும்
கைவிடாணென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“ஊடு” என்று மத்த்ய(சு)மாய், மஞ்சத்தின் மத்த்யமாக்கி யருளிச்
செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). ... .. (கூ)

மூ. — பன்றியாய் மீனாகியரியாய்பாரைப்

படைத்துக்காத்துண்டு மிழ்ந்த பரமன்றன்னை

அன்றமரர்க்கதிபதியு மயனும்சேயும்

அடிபணியவணியழுந்துர் நின்றகோவை

கன்றிநெடுவேல் வலவனாலினான்

கலிகன்றி யொலிசெய்த விற்பப்பாடல்

ஒன்றினெடு நான்குமோரைந்தம் வல்லார்

ஒலிகடல் சூழலகாளுமும்பர்தாமே.

(க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி எ-ப, அ-தி, க-பா, பன்றியாய், உருநு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பன்றியாய்	மஹாவரஹமாயும்	கோவை	சித்யஸூத்ரிகளுக்கு (சிர்
மீனாய்	மத்யமாயும்		வாஹகன) ஸர்
அரியாய்	கரலிம்ஹமாயும் அவ		வேஸ்வரன் விஷ
பாரை	பூமியை [தரித்து		யமாக,
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து	கன்றி	கறையையுடைத்தாய்
காத்து	ரக்ஷித்து	நெடு	திர்க்கமாயுள்ள
உண்டு	(ப்ரளயத்தில்) அமுது	வேல்	வேலாயுதத்தை
	செய்து	வலவன்	பிடிக்கவல்லராய்,
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்)	ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டுக்கு
	வெளிப் படுத்தின	கலிகன்றி	நிர்வாஹகரான
பரமன்தன்னை	ஸ்ர்வாதிகளாய்,	ஒலிசெய்த	ஆழ்வார்
அன்று	அக்காலத்தில்		ஒலியுடைத்தாம்படி [ய்
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு		அருளிச் செய்ததா
அதிபதியும்	ராஜாவான இர்த்ர	இன்பம்	மதுரமாய், [முன
அயனும்	ப்ரஹ்மாவும் [னும்	ஒன்றிவெடு	ஒருபாசரத்தோடு கூ
சேயும்	ருத்ரனும்	நான்கும்	நாலுபாசரங்களும்
அடிபணிய	திருவடிகளிலே விழு	ஓர் ஐந்தும்	(அதன்பின்) ஒரு ஐந்
	ந்தாஸ்ய க் கு ம்		து பாசரங்களும்
	படியாக,	பாடல்	(ஆடிபபத்து) பாசரங்
அணி	ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப	வல்லார்	களும் [கள்,
	ரணமாயுள்ள	ஒலி	அப்யஸிக்க வல்லவர்
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்	கடல்குழ்	கோ(ஸ்)வியாசின்
நின்ற	உகப்புட னெழுந்தரு	உலகு	ஸமுத்ரத்தாலே குழ
	ளியிருக்கிற	ஆளும்	லோகங்களைப்பிட்ட
		உம்பர்தாம்	பரிபாலகம் பண்ண
			வல்லரான
			தேவதைகளாவர்கள்

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு, (பன்றியாயித்யாதி) ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் ஒரு தலையானால் தன்னைப்பேணுமையும் ரக்ஷிக்குமவனாய்த்து. (பாரையித்யாதி), பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பன்றியா யித்யாதிகளா லே (காத்து) அத்தை ரக்ஷித்துத் திரியவும் ப்ரளயம்வர, வயிற்றி லேவைத்தத், திரிய வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, இப்படி ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமிடத்தில் தன்னை எண்ணி னால் பின்னை ஒருவரையும் எண்ணவொண்ண திருக்கிற ஸர்வாதி கனை. (அன்றமரர்க்கித்யாதி) அபிமாநிசுளான ப்ரஹ்மாதிகளுமவந்து

கூடகச் பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, அ-தி, க-பா, பன்றியாய்.

ஆஸ்ரயித்தது. தந்தாமுடைய அபிமதங்கள் பெற்றுப் போம்படியாக வந்துநிற்கிற இடமாய்த்து. தேவர்களுக்கெல்லாம் நியாமகனா யிருக்கிற இந்த்ரனும், இவ்வருஞள்ளாரிற் சாட்டில் விஜாதீயமான ஜம்மத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், அவன்மகனுண ருக்த்ரனும் (அடிபணிய) திருவடிகளிலே விழுந்து ஆஸ்ரயிக்க, திரௌபதியார்லே நின்றுருளின ஸர்வாதிகளுள்வனை. (கந்தநெடு¹₂₆₉பாட்டு, 8-10)

நிரஸநம்பண்ணிக் கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கோட்டு²₁₁, பாட்டு, (2)
“சூன்யம் மஹத்தத்து” என்னுமாபோலே, ஒருவராண்டியாக இருப்பவ
வொண்ணாதபடி. நெறுதாயிருந்துள்ள வெலைகளை³₁₂பாட்டு, பாட்டு
திருவாலிநாட்டையுடையாராயிருந்துள்ள ஆழ்வார், “உபயோகத்
தாம்படி அருளிச்செய்த இனிய பாடலான இப்பத்யைப்படி வலலார்.”
“ஒன்றினெடு நான்சூமோரைந்தும்” என்று தாமட்சாத்து அதுபவி
த்த ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. இவற்றை அப்பயவிக்க வலலார்க்கு, ப்ர
ஹ்மாதிகளுடைய பதமுண்டாக முன்னந்தட்டிலலை. “திருமங்கை
யாழ்வார்தாம் பாகவத சேஷக்வமாக்குகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே
ஐஸ்வர்யத்தையும் ஆதரித்தநாளின்” என்றருளிச்செய்வார். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அநு. — பத்தாம்பாட்டு (பன்றியாயித்தயாதி). (தாம்சோத்ததுபவித்த ப்ரகாரம்) என்றது - முதற்பாட்டில், அநந்தாவதாரகந்தமான கநீரார்ணவசாயியை ஒருபாட்டிலும், அங்கு நின்றுத் திரியக்காய் அவதரித்தபடியை “முன்னிவ்வுலகு” என்கிற இரண்டாம்பாட்டிலும், “இலம்புமுதல்” என்கிற நாலாம்பாட்டிலும், “கினமேவும்” என்கிற அஞ்சாம்பாட்டிலும், “பன்றியாய்” என்கிற பத்தாம்பாட்டிலுமாக நாலாபாட்டிலும், ஒருப்ரகாரமாகவும், மற்றை அஞ்சுபாட்டிலும் கஜேந்த்ரரக்ஷணாத் த மாசவும் வாமந ராம க்ருஷ்ண ஸுபேகணவும் வந்த வவற்றுக்கு ஸுமீசர்த் தியம் திருவுள்ளத்திலொட்டி அதுபவித்தமை தோற்ற இங்ஙனனா ளிச் செய்தாரென்ற படி. ... .. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் எட்டாரந்திருமொழி முடிந்தது.

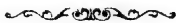
(க) ரா-யு-தரூ-கக.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, க-பா, கள்ளம்மனம். ௧௩௩௭

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

கள்ளம்மனம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—கீழ்த்திருமொழியிலே, அவனே கிடிகோள் ஆஸ்ரயணியென்றார்; ஆனால் எங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன; பாஷயகுத்ருஷ்டிகளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போகாதே ஆஸ்ரயணியானவன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோளென்கிறார். ... * * * *

அந.—கள்ளம் மனம்ப்ரவேசம். (நீரெங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன) என்றது-எங்களுக்கும் வேறுகிலர் உபதேசிக்கக்கேட்டவையுண்டாயிருக்க நீரெங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன என்றபடி. *

மூ.—கள்ளம்மனம் விள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தொழுவீர் வெள்ளம் முதுபரவைத்திறை விரியக்கரையெங்கும் தெள்ளும் மணிதிகழும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத் துள்ளும் எனதுள்ளத்துள்ள முறைவாரையுள்ளீரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	ஆத்மாபஹார மாகிற	மணி	ரத்நங்களானவை
	க்ருத்ரிமத்தை யு	திகழும்	விளங்காநின்ற
மனம்	மனஸாணது [டைய	சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூ ரென்னும்
விள்ளும்வகை	(அவ்வாறு பாபஹாரத் தில் பிறழும்) வேறுபடும் ப்ரகாரத்		திருநாமத் தையுடைத்தாய்
கருதி	ஆசைப்பட்டு [தை	சலசயனத்து	ஜலசாயியான எம்மெ
கழல்	(ஸர்வேஸ்வரன்) திருவடிகளை	உள்ளும்	நுமான் பள்ளிகொண்டிருக்கிற சலசயனமென்றும் திவ்யதேசத்தினுள்ளும்
தொழுவீர்	ஆஸ்ரயிக்க வேண்டியிருக்கிறவர்களே!		எனது
முது	அநாதியான [ன	உள்ளத்துள்	ஹ்ருதயத்தினுள்ளும்
பரவை	ஸமுத்ரத்தி லுண்டா	உறைவாரை	நீத்யவாஸம்பண்ணும்
திறை	அலைகளினு லுண்டா	உள்ளீர்	ஸர்வேஸ்வரனை
வெள்ளம்	ப்ரவாஹமானது [ன		க்யாசியுங்கோள். (க)
கரை எங்கும்	நீரங்களிலே		
விரிய	பரவாநிற்க,		
தெள்ளும்	(அவ்வகைகளினாலே) கொழிக்கப்பட்ட		

(5)

மூ. — தெருவில்லிநி சிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றொடுகஞ்சி
மருவிப் பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வாதடைவீர்
திருவில்பொலி மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
உருவக் குறளடிக ளடியுணர்மி னுணர்வீரே. (உ)

பதம்.	உரை	பதம்	உரை.
தெருவில்	வீதிகள்தோறும்	மதியாது	ஆதரியாமல
நிர்	ஸஞ்சரிப்பவராய்,	வந்த	அவர்களைவிட்டுவந்து
சிறு	அகிஷ்டூத்ரமான	அடைவீர்	ஆஸ்ரயிக்கப் பார்க்கி
நோன்பியர்	வரத்தந்தையுடைய		றவர்களை!
	ராய, [அழகிதான	திருவில்	ஸம்பத்தினுல
செம்	(தயிர்முதலியவற்றால்)	பொலி	ஸம்ருதரான
சோற்றொடு	சோறோடுகூட	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர் வாத்திக
கஞ்சி	(குடிக்க வேண்டும்)		கிற
	கஞ்சியை (அந்நர	சிறுபுலியூர்	சலசயனத்து, [ய
	ஸத்தை) [து]	உருவ	அழகியவடிவையுடை
மருவி	ஆசைப்பட்டு (புலித	குறள்	வா மறன
பிரிந்தவர்	ஸாசவிகாக்கிடத்தில	அடிகள்	ஸவாமியினுடைய
	நின்றுமேவறுப	அடி	திருவடிகளை
	ட்ட ஐஜநாதிகள்	உணர்வீர்	தயாசிக்கப் பார்க்கிக
வாய்மொழி	வாயினால் சாலலப்		ளாகில
	பட்ட சொல்லை	உணர்மின்	ச்யாபியுங்கோள். (உ)

வ்யா. — இரண்டாமபாட்டி. (தெருவில்லிநி சிறுநோன்பியர்)
அஸதஸ்ய வேஷத்தையுடையராய்க்கொண்டு தெருவுகளிலே ஸஞ்சரிக
கிற அவைதிகமான வ்ருத்ததையுடையராய். (செஞ்சோற்றொடு
கஞ்சி மருவிப்பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வாதடைவீர்) (க)
“தண்டயிரினுலத் திரளைமிடறநிடை நெருக்குவான்” என்றும்,
மனநதிரியாககஞ்சி என்று மண்டு அவர்களுபுலித்து வாஸநைபண
ணிப போருவது. ஆக இப்படி அவைதிகமான அநுஷ்டாநத்தை
யுடையராய், வைதிகமர்யாதையை அகன்று திரிகிறவர்களுடைய
வாயில் வார்த்தையை அநாதரித்து வந்தாஸ்ரயிப்பீர்!

(திருவில்பொலி மறையோர்) ஐஸ்வர்யம் குறைவற்றிருக்கிற
பராஹ்மணர்வர்த்திககிற (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து) அழகியதாய்,
கண்டார்க்குமேல விழவேண்டுமபடியான வடிவையுடைய ஸ்ரீவாமந
னுண ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை ஸ்மரியுங்கோள், அதுஸந

௧௩௪௦ கிபரிய திருமொழி, எ-ப, கூ-தி, ௩-பா, பறையும் வினை.

திக்கப்பார்க்கிறநீங்கள். (உணர்வீர்) அதுஸந்தாநத்தை யுடையீர்!

தெருவில் திரிசிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றெடுகஞ்சிமருவிப்பிரிந்த வருடைய வாயில் வார்த்தையை அநாதரிபுங்கோள். திருவில் பொலி மறைபோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசபனத்தை வந்தாஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். உருவக்குறளாடிக்களாயை உண்ணருங்கோள்.” என்றுக்ரீயை. (உ)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (தெருவில்த்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், பெனத்தா(து)கிமதத்தைக் கன்னமாகச் சொல்லுகிறபடி யென்னென்ன, அவர்கள் கள்ளத்தை வெளியிடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

சிறுமை-கிகர்ஷமாய், அருளிச்செய்கிறார் (அவைதிகமான) என்று. அதாவது-பூப்ர(து)மணம், வந்தார்த்தமாகத் தரையில் புரளுகை முதலானவை. சோற்றுக்குச் செம்மையாவது-கன்மையாய், தயிர்த்திரளை என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (தண்டயிரித்யாதி). (மணந்திரியாக்கஞ்சி) என்றது மங்ஸு கலங்காதே, தா(து)ரணர்த்தமாகக் குடிக்கும் கஞ்சி.

கீழே ஒருக்ரீயையாக வருளிச்செய்து, மூன்றுக்ரீயையாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (உணர்வீரித்யாதி). “மதியாது” என்றது-மதியாதிருங்கோள் என்றாயருளிச் செய்கிறார் (அநாதரிபுங்கோள்) என்று. ... (உ)

மூ. — பறையும் வினைதொழுதுய்மின் நீர்பணியும் சிறுதொண்டர் அறையும்புனலொருபால் வயலொருபால் பொழிலொருபால் சிறைவண்டினமறையும் சிறுபுலியூர்ச் சலசபனத் துறையு மிறையடியல்ல தொன்றிறையு மறியேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வினை	பாபங்களானவை	ஒருபால்	ஒருபக்கம் [தாய்
பறையும்	பறந்துபோம்,	பொழில்	சோலைகளையுடைய
நீர்	நீங்கள்	சிறை	இறகுக்கையுடைய
தொழுது	(அவனை) ஆஸ்ரயித்து	வண்டு இனம்	வண்டுக்கூட்டங்கள்
உய்மின்	உஜ்ஜீவியுங்கள், [வே	அறையும்	(எங்கும்) சப்தியா சிற்
சிறு	கூதுத்ர விஷயங்களி		பதான
தொண்டர்	சபலரானவர்களே!	சிறுபுலியூர்ச் சலசபனத்து	[ற
	(அதைவிட்டு)	உறையும்	பொருந்தி வர்த்திக்கி
பணியும்	(அவனை) ஆஸ்ரயித்	இறை	ஸ்வாமியினுடைய
	தப்பாருங்கள்;	அடியல்லது	திருவடிகளையொழிய
ஒரு பால்	ஒருபக்கம்	ஒன்று	வேறென்றை
புனல்	சுலமனது	இறையும்	சிறிதும்
அறையும்	அலையெறியுமதாய்,	அறியேன்	அறியமாட்டேன். (௩)
ஒருபால்	ஒருபக்கம் [ய்		
வயல்	சுழலிகளை யுடையதா		

பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, ச-பா, வானுர்மதி. ௧௩௪௩

வ்யா: — மூன்றும் பாட்டு. கண்டிகோளே நாமிருக்கிறபடி, நீங்கள் இப்படியேயிருக்கப் பாருங்கோளென்றோர்.

(பறையும் வினை) அநாதிகாலம்பண்ணின பாபங்களடங்கலும் பறந்துபோம். தொழுது உஷ்ணியுங்கோள். (பணியும் சிறுதொண்டர்) அப்ராப்த விஷயங்களிலே தோண்டிப்பட்டிருக்கிற நீங்கள் விழுந்தாய்விடுங்கோள். அங்ஙனன்றிக்கே, அந்தரங்க கிங்கராக வேண்டியிருப்பீர்! (பணியின்) ஆர்வயிடுங்கோளென்னுமாம்.

(அறையும் த்யாதி) அவ்வூர்தான், ஓரருகு நீர் வெள்ள மறையாநிற்கும், ஓரருகு பொழிலாயிருக்கும், ஓரருகு வயலாயிருக்கும் இவை மூன்றிடத்திலுமொக்க அறையாநின்றன என சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வோஸ்வானுடைய திருவடிகளை யொழிபவேறென்றை த்யாதி தயாவாகிலும் அறிவதொன்றில்லை. (௩)

அரு. — மூன்றும் பாட்டு. (பறையும் த்யாதி) கள்ளமனத்தைவிட்டு இருந்தவருண்டோ வென்னும் சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் என்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (கண்டிகோளேயித்யாதி).

சிறுமை-சிகர்ஷமாய், தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதி). சிறுமை-ஸ-உக்ஷமகையாய், அந்தரங்க கைங்காயம் செய்யவேண்டியிருப்பீர் என்று அந்தரந்தரம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி).

(அறையாநிற்கும்) அலைமோதா நிற்கும். “சிறை” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அறையாநின்றான்) என்றது. அடித்துக்கொள்ளாநின்றான் என்றபடி. (அறைநிற) என்றது - பாடுகிற என்றபடி. (இறையும்) ஆல்பாகாரத்தையும் என்று விவகித்தருளிச் செய்கிறார் (த்யாஜ்யதயாவாகிலும்) என்று. ... .. (௩)

மூ. — வானுர் மதிபொதியும் சடைமழுவாளியொடொருபால் தானுகிய தலைவன வனமார்க்கதிபதியாம்

தேனார் பொழில்தழுவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்

தானுபனதடியல்ல தொன்றறியேனடியேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருபால்	(திருமேனியின்) ஏக	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
	தேசத்தில் (வர்த	மதி	சந்தரானவன்
	திக்குமவனாய்),	பொதியும்	அடங்கியிருக்கிற
வான்	ஆகாசத்திலே	சடை	ஜடையையுடையனாய்,

மழுவாளியொ மழுவையுடையனான	தேன் ஆர்	தேன் மிக்கிருந்துள்ள
இ ருத்ரனோடுகூட	பொழில்	சோலைகளாலே
அமரர்க்கு அ தேவேந்தரனும்	தழுவும்	வ்யாப்தமான
திபதி	சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து	
தான்னுகிய தான் என்சிற சொல்	ஆனாயனது	எழுந்தருளி யிருக்கு
லுக்குள்ளே அடங்		ம் க்ருஷ்ணனு
கும்படி அவர்களை		டைய
விபூதியாக வுடை	அடியல்லது	திருவடிகளையொழிய
யனான	வன்று	மற்றொன்றையும்
தலைவனும் ஸர்வாதிசயனும்,	அடியேன்	தாஸபூதனானான்
அவன் அப்படி ஸுசீலனாக	அறியேன்	(ரக்ஷகமாக) அறியமா
ப்ரஸித்தனும்,		ட்டேன். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வாணர்மதி) “தம்மை அவர்கள் ஆப்தராக நினைத்திருந்தபடியாலே தாம் சொல்லிற்றுக்கேட்பார்கள்” என்று பார்த்து, தம்படியை அவர்களுக்கு அறிவித்து “நீங்களும் என்னைப் போலே அவனைக்கொண்டுஉங்கள் விரோதிகளைப்போக்கிக் கொள்ளப் பாருங்கோள்” என்கிறார்.

(வாணர்மதி) பரந்த ஆகாசத்துக்கெல்லாம் தானே போரும்படியிருக்கிற சந்த்ரனை தன்னுடையிலேகதேசத்திலே யடக்கி, தமப்பன், பிறரென்றுபாராதே கொல்லுகைக்குப் பரிசுரமான மழுவையுடைய ருத்ரனுக்கு தன்திருமேனியிலே இடங்கொடுத்துக்கொடுக்கிற சீலத்தையுடைய ஸர்வாதிகள். (அவனமரர்க்குதிபதியாம்) தேவர்களுக்குநிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படியிருக்கிறவன்.

(தேனார்பொழிலித்யாதி) தேன்பாறாத பொழிலாலே அணையப் பட்டிருந்துள்ள. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தானுபன்) க்ருஷ்ணவதாரம் தீர்த்தம் ப்ரஸாதீத்ததென்று வெறுக்கவேண்டாதபடி பிற்பாடர்க்கும் அதுபவிக்கலாம்படி, அவ்வவதாரத்தின்படியே வந்து சாய்ந்தவன். அவன் திருவடிகளல்லது வேறொன்றையுமறியேன்; அதுக்கடி அவனுக்கே சேஷபூசனாகையாலே. ... .. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வாணர்மதி) உமமைப்போலே கரங்கள் வேறொன்றையு மறியாதிருந்தபோது, உமமைப்போலே எங்கனையும் கீகரித்து விரோதியைப் போக்குவதெனவென்ன; இவர்கள் ஸ்வதிகர்ஷண ஸந்தாந்தாலும், தம்முடைய கையலகையாதுஸந்தாந்தாலும் பிறந்த

பெரியதிருமொழி எ-ப, கூ-தி, நூ-பா, நந்தாநெடுநரகம். கங்.சங்.

ஆப்ததாஜ்ஞாதத்தைக்கண்டு, அவனுடைய ஸௌசீல்யத்தை உபதேசித்து, எண்ணிப்போலே உங்களுயும் அங்கேரிப்பன், ஆனபின்பு அவனடியாக விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளப் பாருங்கோளென்றிருரென்று இரண்டு பாட்டுக்கும் ஏகதாத்தர்யமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்து (தம்மை அவர்களிட்யாதி). (அவனைக்கொண்டு) என்றது - ஸுசீலனான அவனைக் கொண்டு என்றபடி.

[வாணரித்யாதி, கலைவன்-அமரர்க்கதிபதியாம்; அவன், தேனரித்யாதி, ஆனாயன்; அவனடியால்ல சொன்றநியேனடியேனே] என்றவயித்துக் கொள்வது. ... .. (சு)

மூ. — நந்தா நெடுநரகத்திடை நனுகாவகை நாளும்
எந்தா யெனவிமையோர் தொழுதேத்து மிடமெநிரீர்ச்
செந்தாமரை மலரும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அந்தாமரை யடியா யுனதடியேற் கருள்புரியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இமையோர்	தேவர்கள்	தாமரைஅடி	தாமரை மலர்போன்
நாளும்	திருந்தோறும்	பாய்	ற திருவடிகளை யு
எந்தாய்என	என்ஸ்வாமியே! என்		டையவனே!
	று சொல்லி	நந்தா	நடியாததாய்
தொழுது	ஆராயித்து [சின்ற	நெடு	திர்க்கமாயுள்ள
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	நரகத்திடை	நரகத்தோடொத்த
இடம்	தேசமாய்,		ஸம்ஸாரத்தின் நடு
எநிரீர்	அலைமோதாரினர் நீர்		வே [பிறவாதபடி]
	நிலைகளிலே [னது	நனுகாவகை	(இனி) கிட்டாதபடி
செந்தாமரை	செந்தாமரைப் பூவா	உனது அடி	உன்னுடையதாஸபூத
மலரும்	விகலியாரின்ற	யேற்கு	னான என்விஷயத்
	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து		தில்
அம்	அழகிய	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய். (ரு)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (நந்தா நெடுநரகத்திடை) ஒருகாலும் விட்டுப்பற்றக்கடவதல்லாத நெடுநரகமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே போய்ப்புகாதபடி. (நாளமித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் காலமெல்லாம் நின்று “என்னாயனே” என்று தொழுது ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற தேசம்.

(எநிரீரித்யாதி) மிக்கஐலத்தையுடைத்தான பொய்கைகளிலே, அந்த நீர்ச்செறிவாலே தாமரைகள் போய்அலருகிற சிறுபுலியூர்ச்சல

கநசச பெரியதிருமொழி, எ-ப, சு-தி, சு-பா, முழுநீலமும்.

சுபனத்திலே (அந்தாமரையடிபாய்) செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற
திருவடி களைபுடையவனே! (உனதடியேறகருள்புரிபே) அல்லாதார்
செய்தபடிசெய்ய; அந்நயகதியான என்பக்கலிலே உன்னுடைய
கண்ணழிவற்ற கருபையைப் பண்ணிபருளவேணும். ... .. (டு)

அநு — அஞ்சாம்பாட்டு. (நந்தா நெடுநகமிதயாதி) கீழ்நாலுபாட்டி-
லும் பரோபசேசம்பண்ண திருந்தினபேரும் திருந்தாத பேருமாயிருக்கை
யாலே ஸம்ஸாரத்திலே அவர்கள் படுகிறபாட்டை உபதேசிக்கக்கோலி,
அதுதமக்கு பயாவழி மாயிருக்கையாலே சடக்கென பரோபதேசத்தை
விட்டு மேலஞ்சுபாட்டாலே எம்பெருமானைச் சரணம்புருநுகையை அர்த்திக்
கிறாரென்று ஸங்கதி.

[இமையோரா - நாளும்] என்றவயிதது அருளிச்செய்திருர் (ப்ரஹ்
மாதிகளியதாதி).

“அம்” என்று அழகாய், பலிதம் (செவ்விப்பூப்போலே யித்யாதி).
கீழ்ஸங்கதி தன்னை ஸப்புரிப்பிக்கிறா (அல்லாதாரித்யாதி). ... .. (டு)

மூ. — முழுநீலமு மலராமபலு மரவிநதமும விரவி
கழுநீரொடு மடவாரவா கண்வாய் முகமலரும்
செழுநீர் வயல்தழுவும சிறுபுலியூர்ச சலசயனம்
தொழுநீர்மையதுடையாரடி தொழுவார் துயரிலரே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முழுநீலமும்	(வாணந்தரம் கலசா மல்) முழுக்க நீல வாணமாயிருக்கிற பூவும்	நீர்	ஜலமானது
அலர்	விகலியாநின்ற	வயல்	கழனிதனை [கிற
ஆம்பலும்	அரக்காம்பலும்	தழுவும்	சூழ்ந்து கொண்டிருக்
அரவிந்தமும்	தாமரைப்பூவும்	சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூரி லெழுந்த ருளியிருக்கிற
கழுநீரொடு	செங்கழுநீரும்	சலசயனம்	ஜலசயனனென் னகிற
விரவி	சோந்து [ளுடைய	தொழுமது	ஆஸ்ரயிக்கையையே
மடவாரவர்	(அங்குள்ள) பெண்க	நீர்மையுடை	ஸ்வபாவமாகஉடைய
கண்	கண்கள் போலவும்	யார்	யவர்களுடைய
வாய்	அதரம்போலவும்	அடி	ஸ்ரீபாதங்களை
முகம்	முகம்பேரலவும்	தொழுவார்	ஆஸ்ரயிக்கு மவர்கள்
அலரும்	விகலியாநின்ற,	துயா இலர்	துக்கத்தை யடையா ர்கள். (சு)
செழு	ஸம்ருத்தமான		

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (முழுநீலமும்) எங்குமொக்கக் கறுத்
திருக்கிற நீலமும், அரக்காம்பலும், தாமரையும், செங்கழுநீரும்

பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, எ-பா, சேயோங்கு. ௧௩௪௫

இவைதன்னிலேகூடி அங்குண்டான ஸ்த்ரீகளுடைய கண்ணையும் வாயையும் முகத்தையும் காட்டாநிற்கிற.

(செழுநீர் வயல்தழுவும்) அழகிய ஜலமானது, வயலைஅணைந்திருக்கிற சிறுபுலியூர்ச் சலசபனத்தைத்தொழுகையே ஸ்வபா(ஞ)வமாக வுடையாருடைய திருவடிகளைத் தொழுவார்க்கு தூக்கங்களில்லா. அவைதன்னடைபே விட்டுப்போம். ... .. (கூ)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (முழுநீலயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “அருள்புரியே” என்னச் செய்தையும் சடக்கென அருள்புரியக்காணுமையாலே, அவனை விட்டு அடியாரளவும் போய் தேறிநிற்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“விரவி” என்றினர்த்தம் “கூடி” என்றது.

“சிறுபுலியூர்ச் சலசபனத்தை” என்றது — மன்னக்களுழி வருகையாலே சிறுபுலியூர்ச் சலசபனையென்றபடி. அவனையன்றிக்கே அவனைத் தொழுவாரையிறே இங்குத்தாம்பற்றுநிறுது; ஆகையாலே இங்ஙனே நிர்வஹிக்க வடுப்பது. ... .. (கூ)

மூ. — சேயோங்கு தண்திருமாலிருஞ்சோலைமலையுறையும்

மாயாவெனக்குரைபா யிதுமறைநான்கினுளாயோ

தியோம்புகை மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசபனத்

தாயோ வுனதடியார் மனத்தாபோ வறியேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேய் ஒங்கு	மிகவும் உந்தமாய்	மறையோர்	ப்ராஹ்மணாகள் வா
தண	குளிர்ந்திருக்கிற		த்திக்குற
திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ் சோலை	சிறுபுலியூர்ச் சலசபனத்து	
சோலைமலை	மலையிலே [ற	ஆயோ	இருக்கிறுயோ?
உறையும்	பொருந்தி வர்த்திக்கி	உனது	உனக்கு
மாயா	ஆஸ்ச்யபூ(ஞ)தனே	அடியார்	சேஷபூதரான பாக
நான்குமறை	நாலு வேதங்களினு		வதாகருடைய
யின்	டைய [யோ?	மனத்தாயோ	ஹ்ருதயத்திலே வஹிக்
உளாயோ	(உள்ளே) இருக்கிற		கிறுயோ?
தி	த்ரேதாக்கிகளை	அறியேன்	அறிகிலேன்;
ஓம்புகை	ஹோமத்தினால் வள	இது	இந்த ப்ராஹ்மத்திற்கு
	ர்க்கையையேஸ்வ	எனக்கு	உத்தரத்தை
	பா(ஞ)வமாக வு	உரையாய்	அருளிச் செய்ய வே
	டைய		ணும். (எ)

ககசச பெரியதிருமொழி, எ-ப, கூ-தி, அ-பா, மைபார்வரீரீலம்,

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (சேயோங்கித்யாதி) “சேய்” என்று
கேஷ்ந்ரபாலகனுக்குப்பேராய், அவனங்விடத்துக்காவலாகச் சொல்
விப்போருவதொன்றுண்டு அதாகிறது. அன்றிக்கே “சேய்” என்று
தூரத்துக்கு வாசகமாயிருக்கையாலே மிகவும் ஒங்கினதிருமலையிலே
நிற்கிற ஆஸ்சர்யபூ(ஸ்)தனை. (எனக்குரையாயிது) எனக்கு இத்தை
யருளிச்செய்யவேணும். (மறைநான்கினுளாயோ) எங்குமொக்க உன்
னையே சொல்லா நின்றுள்ள வேதங்கள் நாலினுமுள்ளாயோ?

எப்போதுமொக்க அங்கிகார்யத்தில் அவ்விதராய்ப்போருகிற
ப்ராஹ்மணருடைய சிறுபுலியூர்ச் சலசயநத்திலுள்ளாயோ? உன்
திருவடிகளிலே அஸாதாரணராயிருப்பார் திருதயங்களிலே உள்ளா
யோ? அடியேன் அறிகிறேனில்லை, எனக்கிது தெரியாருளிச்செய்ய
வேணும்; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து ஸௌபரி பலவடிவுகொண்
டாப்போலே இவ்வோ இடங்கள்தோலும், இனி அவ்வருகில்லை என்
னுமபடி குறைவற வர்த்திக்கிறபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (எ)

அரு.— ஏழாம்பாட்டு. (சேயோங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெரு
மாண விட்டு அவனடியாரைப்பற்றித் தேறியிருந்தார்; அத்தைக் கண்டு
உகந்து குறைவற எவருயிருக்கும்படிகளைக்காட்டக்கண்டு உகந்து ஆஸ்சர்
யப்படுகிறுளிக்கென்று ஸங்கதி.

“சேய்” என்று ருத்ரபுத்ராதிகளுக்கு ப்பேராகையால், கேஷ்ந்ர
பாலகனும் ருத்ரபுத்ரனாகையாலே சொல்லுகிறதென்றருளிச் செய்கிறார்
(சேயென்றித்யாதி).

சாஸ்தரைக ஸமதிகம்யங்களான அப்ராக்ருத திவ்யமங்களை விக்ரஹம்
களையும், கண்ணால் கண்டதுபவிக்கலாம்படியான அர்ச்சாருபங்களையும்,
நெஞ்சாலே அதுபவிக்கலாம்படி அந்தர்யாமியாயிருக்கும் வடிவுகளையும்,
ஒருகாலே காட்டினபடியாலே கண்டு ஆஸ்சர்யப்படுகிறுரென்று பாட்டுக்
குத் தொகுத்த தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (எ)

மூ. — மையார்வரீரீல மலர்க்கண்ணார்மனம் விட்டிடும்
உய்வானுனகமலே தொழுதெழுவேன் கிளிமடவார்
செவ்வாய்மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து
ஐவாயரவணமேலுறை யமலா வருளாயே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கிளி	கிளிகளானவை	பயிலும்	அப்பலியாகின்ற
மடவார்	ஸதீகநுடைய[டான	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து	
செவ்வாய்	சிவந்தவாயிலே யுண்	ஐவாய்	ஐந்து வாய்களை
மொழி	சொற்களை	யுடைய	

பெரியதிருமொழி, எ-ப, க-தி, அ-பா, மையார்வாரிலீலம், கருசுள

அரவு அணை மேல்	திருவநந்தாழ்வாரு கிற படுக்கையின் மேலே	கண்ணார்	கண்களையுடைய ஸ்த் ரீகள் விஷயத்தில்
உறை	பொருந்தி கண்வளர் ந்தருளுகிற	மனப் பட்டி ட்டு	மனஸ்யை (ஆசையை) விட்டு
அமலா மைசூர்	பரிசுத்தனே! அஞ்ஜநத்தினால் நிறை ந்து (அலங்கரிக் கப்பட்டதாய், வரி ரேகைகளுடையதாய் நீலமலர் கருநெய்தல் போன்ற தான	உய்வான் உனகழலே தொழுதுளமு வேன்	உஜ்ஜீவிக்கைக்காக உன் திருவடிகளையே ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிப் பேன் ; (அப்படி) க்ருபை ப ண்ணவேணும். (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (மையார் வாரிலீலம்) அஞ்ஜநத்தாலே குறைவற அலங்க்ருதமாய், செவ்வரி கருவரிகளையுடைத்தாய், நீலமலர் போலேயிருக்கிற கண்களையுடைய ஸ்தரீகளை மனோரதித்திருக்கு மிருப்பைவிட்டு உஜ்ஜீவிக்கைக்காக உன் திருவடிகளை. (தொழுதெழு மேல்) ஆஸ்ரயிப்பேன்.

(கிளிமடவார் செவ்வாய் மொழிபயிலும்) கிளிபோலேயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய அக்கிரிபோன்ற பேச்சுமெருங்கியிருக்கிற சிறுபுலி யூர்ச் சலசயனத்திலே அதுபவஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பலவாய்த்தலைகளையுடையனாய், சைத்பாதினைப் ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷணத்திலே ஒருப்பட்டிருக்கிறவனே ! என்பக்கலிலே உன்னு டைய க்ருபையைப் பண்ணியருளவேணும். கிளியானது மடவாரு டைய சிவந்தவாயில் பேர்சை அப்பவிக்கிற என்னுமாம். கிளிமட வார் செவ்வாய்மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து வாயர வண்ணமேலுறையமலா - மைபார்வரி நீலமலர்க்கண்ணார் மனம் விட் டிட்டிய்வானுகழலே தொழுதெழுவேன் ; அருளாய். செவ்வாய் - நேராயிருக்கிற. ... .. (அ)

அரு — எட்டாம்பாட்டு. (மையாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பலவடிவைக் காட்டினபடியாலேகண்டு ஆஸ்ரயப்பட்டார்; இப்பாட்டில் இப்படி அது பவத்துக்கு விச்சித்தி வரும்படியிருக்கும் நிலத்தில் தாயிருந்தபடியாலே, அது நித்யமாகச் செல்லுகைக்காக ப்ராப்யாபா(வா)ஸங்களில் நசையற்று சரணம்புக்கு க்ருபையை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அமலா” என்றதின் தாத்பர்யம் (ப்ரயோஜநேத்யாதி). முந்தின அர்த்தத்தில் சப்த(ய)நிரவாஹத்தைக்காட்டுகிறார் (செவ்வாயிட்டாதி). (அ)

கருமா பெரியதிருமொழி எ-ப, கூ-தி, கூ-பா, கருமா முகில்.

மூ. — கருமா முகிலுருநா கனலுருவா புனலுருவா
பெருமால் வரையுருவா பிறவுருவா நினதுருவா
திருமாமகள் மருவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அருமா கடலமுதேயுனதடியே சரணுமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு மா	(ஆஸ்ரிதர்க்கு) நீல	நினது உருவா	உனக்கு அஸா தாரண
	வர்ணமாய்ப் பெ		மாயுள்ள விக்ரஹ
	ருத்திருக்கிற		த்தையுடைய வ
முகில் உருவா	மேகம்போன்ற வடி.		னே!
	வையுடையவனே	திருமாமகள்	பெரிய பிராட்டியார்
கனல் உருவா	(அநாஸ்ரிதர்க்கு) அக்	மருவும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
	நி போன்ற வடி		நின்ற
	வையுடையவனே!		
புனல் உருவா	ஜலம் போல் ஸர்வ	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து	
	ஸுலபமான வடி	அரு	பெறுதற்கரிதாய்
	வையுடையவனே!	மாகடல்	பெரிய கூதிராப்தியி
பெருமால்	மிகவும் பெருத்திருக்		லே யுண்டான
	கிற	அமுதே	அம்ருதம்போலே
வரை உருவா	மலைபோன்ற (அபரி		நிரதிசய போக்ய
	ச்சிந்நமான) வடி		பூதனுவனே!
	வையுடையவனே!	உனது அடியே	உன் திருவடிகளே
பிற உருவா	மற்றுமுண்டான வடி	சரணும்	(எனக்கு) ப்ராப்யமா
	வையுடையவனே!		யிருக்கும். (கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமா முகிலித்யாதி) ஆஸ்ரிதர்
க்கு க்கண்ட காட்சியிலே ஸகலதாபமும் போம்படி ஸ்ரமஹரமான
பெரியமேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே. (கனலுருவா) அநாஸ்
ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி அநபிபவநீயமான வடிவையுடைய
வனே. (புனலுருவா) ஸர்வஸுலபமான வடிவையுடையவனே.
(பெருமால் வரையுருவா) அபரிச்சேத்யமான வடிவையுடையவனே.
(பிறவுருவா) இன்னமும் சொல்லிச்சொல்லாத வடிவுகளையுடைய
வனே! (நினதுருவா) இப்படி ஜகதாசாரமான வடிவுகளொழிய, அஸா
தாரணமான வடிவுகளையுடையவனே.

(திருமாமகள் மருவும்) பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்
ணுகிற. (அருமாகடலமுதே) பெரிய கடலைக்கடைந்து அருமைப்
பட்டுவாங்கின அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்யனாய்க்கொண்டு

பெரியதிருமொழி, ஏ-ப, கூ-தி, கௌ-பா, சீரார்நெடுமறுகில். கௌசக

பெரியபிராட்டியாரோடும் கூட சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலே சாய்ந்தருளினவனே ! (உனதடியே சரணமே) ஸ்ரியஃபதியான உன் திருவடிகளொழிய எனக்கு வேறுபுகலில்லை-ப்ராப்யமில்லையென்கை. (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமாழ்வியத்தி) கீழ்ப்பாட்டின் ப்ராப்யாபாஸங்களை விட்டு சரணம்புகுந்தார்; அவன் காட்டின வடிவுகளையெல்லாம் அதுஸந்தித்துப்பிறந்த போக்யதாதிசயத்தைப்பேசி, ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

காட்சியிலே ஸ்ரமஹரதை மேகத்துக்கும் புனலுக்கும் ஒத்திருக்குமாகையாலே பௌநருத்தயம் வாரரமைக்காகத் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வஸூலபேத்யாதி). “பெரு” என்றும், “மால்” என்றும் மீயிசைச் சொல்லாக வருளிச்செய்ததும் போரரசே, “வரை” என்று த்ருஷ்டாந்தமிடுகையால் பலித்தவர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அபரிச்சேத்யமான வித்யாதி).

சரணபதம்-க்ருஷ்ணபரமாய், ப்ராப்யத்தைக் காட்டுமென்றருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்யமில்லை) என்று. ... .. (கூ)

மூ. — சீரார் நெடுமறுகில் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து

ஏரார் முகில்வண்ணன்றன்னை யிமையோர் பெருமானைக்

காரார்வயல் மங்கைக்கிறை கலியனொஹிமலை

பாராரிவை பரவித்தொழப் பாவம்பயிலாவே,

(கௌ)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o-o-o-o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர் ஆர்	ஐஸ்வர்யத்தை யுடைத்தாய்	ஏர் ஆர்	அழகுமிக்க
நெடு	நீண்டிருந்துள்ள	முகில்வண்ண	மேகம்போன்ற வடிவம்
மறுகில்	திருவீதிகளை யுடைத்தான	இமையோர்	நித்ய ஸூரிக்களுக்கென்று
சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூ ரென்னும் திருநாமத் தை யுடைத்தாய்,	பெருமானை	குத்திலையொருவன் ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக,
சலசயனத்து	ஜலசாயியான எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற சலசயனமென்னும் திவ்ய தேசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற	கார் ஆர் வயல்	கருமையிக்கு
		மங்கைக்கு	சுழலிகளையுடைய
		இறை	திருமங்கையிலுள்ள
		கலியன்	ஸ்வாமியான [ர்க்கு
		ஒலி	ஆழ்வார் அருளிச்செய்த

கூடும் பெரியதிருமொழி, எ-ப,க௦-தி, பெரும்புறக்கடல்ப்ரவேசம்.

இவை மாலை	இந்த சப்தஸந்தர்ப்ப	பரவி	சொல்லி	[வே
	ரூபமான பாசுரம்	தொழ	(அவனை)	ஆஸ்ரயிக்க
	களை	பாவம்	பாபமானது	
பாராள்	பூமியி லுள்ளவர்கள்	பயிலா	கிட்டமாட்டாது.	(க௦)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு (சீராரித்யாதி) ஐஸ்வர்யத்தையடையக் கோள்சொல்லித்தாராநின்ற பெரியதிருவீதிகளையுடைய சிறுபுலிர்ச் சலசயனத்திலே அழகிய வடிவையுடைத்தான மேகம்போன்ற வடிவை யுடையனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்த நுஞ்சிறுவனை. (இமை யோர்பெருமானை) அங்குகண்வளர்ந்தருளுகிறவன் தானுரென்னில்; அயர்வறுமாமரர்களதிபடுபாய்க்து

(காரார்வயல் மங்கைக்கிறை) நிரந்தாமேக ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தென்னுதல்; இருள்மிகிருந்துள்ள வபலையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாமபடி அருளிச்செய்தமாலே. (பாராரிவை பாவித்தொழ பாவம்பயிலாவே) பாவம் வருகைக்கு யோக்யமான பீடத்திலே நிரந்தரச்செய்தோடும் இவற்றை வாயாலேசொல்லி ஆஸ்ரயிக்க பாபங்கள் தானே “நாசகிவவிடமிருப்பல்ல” என்று விட்டுப்போம. ... .. (க௦)

பெரியவாச்சன்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) “முறுகு” என்றதின்ர்த்தம் (திருவீதி) என்றது.
“பாராள்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்திருர் (பாவ மித்யாதி). ... .. (க௦)

ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி ஏழாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
பெரும்புறக்கடல்ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(பெரும்புறக்கடலித்யாதி) அவனல்லது ஆஸ்ரயனீயனில்லையென்று பிறர்க்கு உபதேசிக்கப் புக்கவர் “அருளாய்” என்றும், “உனதடியே சரணமே” என்றும், தம்முடைய அபேகையின் மிகுதியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினார். இவர்க்கு இனிச்செய்யலா

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௧௦-தி, ௧-பா, பெரும்புறக்கடலை. ௧௩௫௧

வதென்னென்று பார்த்து வேறே ஓராஸநமாகவிருந்து தன்னுடைய
ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளையடையக் காட்டிக்கொடுத்து “நம்மை
யொழிந்த வஸ்துக்களையடைய நமக்கு உபமாநமாயிருத்தல், ப்ரகாரமா
யிருத்தல் செய்யும்படியிருக்கிறநாம், உமக்குகண்ணிலே கண்டதுப
விக்கலாம்படிவந்துநின்றோமாகில், நீரே என்பெருநீராய்ததான்கிடந்
து கூப்பிடுகிறது, இனிமேலுள்ள கார்யமும் நாமேசெய்வுதோங்
காணும்” என்று ஸமாதாநம்பண்ண, அப்படியே அதுஸநதித்து
த்ருப்தராகிரூ. (௧) [ಅರಸನು ರಥಂ ಸೃಷ್ಟಿ ಸೃಷ್ಟಿ ಸೃಷ್ಟಿ ಬರೆ- ಅரு
ರோಷು ರதம் ಸುருஷ்டಂ ಸುருಷ்டಂ ಸುருಷ்டಂ ಸುருಷ்டಂ பஸಿ] பெரிய ஆசையுட
னே வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுகூ நனைத்து வநகார்யத்தில் செய்த
தொன்றுமில்லை; ஆகிலும் மீண்டுபோகிறபோது ஹருஷ்டனாய்ப்
போனானிறே; அப்படியேயாய்தது இவா விஷயத்தில் ஸமாதாநம்
பண்ணினபடியும். ... .. *

அரு.—பெரும்புறக்கடல் ப்ரவேசம் சீழ்த்திருமொழியில் “அருள்
புரியே” என்றும், “அருளாயே” என்றும், ப்ராரத்தித்தவர், பரமப்ரா
ப்யத்தைப் பெருகே, இத்திருமொழியில், “கண்டுக்கொண்டேனே” என்
று ஹருஷ்டராகக் கூடுமோவென்ன ஸங்கதியாளிச்செய்திரா (அவனல்ல
தித்யாதி). (என்பெருநீராய்) ஏததைப்பெருதவராய் என்றபடி. இவ
ருடைய அபேகிதம் செய்யாமல், வேறொன்றால் ஸமாதாநம் பண்ணினால்
த்ருப்தராகக் கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்திரா (ஆருரோஷேத்யாதி).*

மூ. — பெரும்புறக்கடலை யடலேறறினைப்

பெண்ணையான யெண்ணில்முநிவர்க்கருள்

தரும்தவத்தை முததினதிரட்டுகோவையைப்

புத்தராவியை நித்திலததொத்தினை

அருமபிளையலரை அபுபேனமனத்

தாசையை அமுதம்பொதியின் ஈவைக்

கருமபினை ப்ரணியைச் சென்றுநாடிக

கண்ணம்ங்கையுள்கண்டுகொண்டேனே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புறம்	எல்லா ஸமுத்ரத்துக் கும் பெளியிலே யிருக்கிற	ஏற்றினை	ருஷபம்போல் மேனா னிதவனாய்,
பெரும் கடலை	அபரிசுசுநமமான ஸ முத்ரமயோன்றவ னாய்	பெண்ணை	ஸ்த்ரீபோல் ஆஸ்ரித பரதந்த்ரனாய்,
அடல்	மிடுக்கையுடைய	ஆனை	புருஷன்போல் ஸ்வத ந்த்ரனாய்,

(௧) ரா - அரியா-௧௧௩-௧.

கரு. ௨ பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௩௦-தி, க-பா, பெரும்புறக்கடலை.

எண்இல்	அஸங்க்யாதமான த	மனத்து	மநஸ்ஸிலுண்டான
	பஸ்யையுடைய	ஆசையை	ஆசைக்கு விஷயமா
முதிவர்க்கு	யோகிகளுக்கு		னவனாய்,
அருந்தரும்	தபஸ்ஸின் பலத்தைக்	அமுதின்	அம்ருதத்தினுடைய
	கொடாநின்ற	பொதி	திணிப்பாலே (அம்ரு
தவத்தை	தபோரூபியாய் (ஸர்		தத்தைநீ ராகப்
	வஜ்ஞனாய்),		பாச்சிஞ ப் பே பா
திரள்	திரண்டிருக்கிற		லே) [க்கிற
முத்தின்கோ	முத்துமாலைபோல் இ	இன்சுவை	கிரதிரசயமதரமாயிரு
வைபை	னியவனாய்	கரும்பினை	கருப்பஞ்சாறுபோல்
பத்தர்	பக்தஜாங்களுக்கு		போக்யபூதனாய்,
ஆவியை	ப்ராணன்போல் தார	கனியை	பழம் போலே அப்
	கனாய்,		போதே அதுபவிக்
நித்திலம்	முத்தினுடைய [னாய்,		கலாம்படி யிருக்
தொத்தினை	குவியல்போல் ரக்ஷக		கிழவனான ஸர்வே
அரும்பினை	அரும்புபோல் கௌ		ஸ்வரனை [ய்
	மாராவஸ்தை த	நாடிச்சென்று தேடிக்கொண்டுபோ	
	யையுடையனாய்,	கண்ணமங்கை திருக்கண்ண மங்கை	
அலரை	மலர்நதபூஷம்போல்	யுள்	யென்னும் திவ்யதேச
	யௌவநாவஸ்தை		த்தில்
	யையுடையனாய்,		
அடியேன்	தாஸபூதனான என்னு	கண்டுகொண் ஸாக்ஷாத் கரித்தேன்.	
	டைய	டேன்	

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (பெரும்புறக்கடலை) ஸர்வபார்த்தங்
களையும் தன்னுள்ளே அடக்கினோக்கும் கடல்போலே அபரிச்
சேத்யனாயுள்ளவனை. எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய், தான்பெருத்தி
ருக்கிற கடல்போன்றிருக்கிறவனை. (அடலேற்றினை) ஸ்வவ்யதிரிசுத்
ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன்னுள்ளே இட்டுநோக்கும்படி, இவற்றை
யுடையனாகையால் வந்த மேனாணிப்பையுடையவனை. (பெண்ணை)
ஆப்படியிருந்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயிருக்குமோ
வென்னில்; பாதந்தரனாயிருந்து மிருப்பைச்சொல்லுகிறது. வெறும்
பாரதந்தர்யமே யாயிருக்குமித்தனையோவென்னில், (ஆனை) நிரங்குச
மான ஸ்வாதந்தர்பத்தையுடையவனை. (எண்ணில் முனிவர்க்கருள்
தரும் தவத்தை) எண்ணிறந்த தபஸ்ஸையுடைய யோகிகளுக்கு, அந்த
தபஃ ப (ஸ்) லைதக்கொடுக்கும் தபஸ்ஸானவனை. (முத்தின்

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௧௦-தி, ௨-பா, மெய்ந்நலத்தவத்தை, கருநிந

தீரள்கோவைபை) கண்டபோதே ஸரமமெல்லாம் ஆறும்படி உடம்பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டதுபவிக்கலாமபடி முத்தினுடைய திரண்டமாலையோலே யிருக்கிறவனை. (பக்கராவியை) தன்மக்கல பரிவையுடையார்க்குத் தன்னையொழிய லீவிக்கை அரிதாம்படியிருக்கிறவனை. (சித்திலத்தொத்தினை) மேன்மேலென நமக்குண்டென்று தேறியிருக்கலாம்படி முத்துக்குவைபோன்றிருக்கிறவனை. நித்திலம் - முத்தும், அழகும். ஸௌந்தர்யத்தொகை.

(அரும்பிணையலரை) இரண்டவஸ்த்தையும் ஒருகாலே சூழ்த்துக் கொடுக்கலாமபடியிருக்கிறவனை. (க) “யுனா ஸுமார் - யுவா குமார” (அடியேன் மனத்தாசையை) நான நிக்யாநபவம பண்ணுகச் செப்தேயும், இதுககுமுன்பு அநுபவித்தறியாத தொன்மில் போலே பிறக்கிற ஆசையானவன். (அழகம் பொதியின் கவைக்கரும்பினை) அம்ருதத்தை நீராகபாய்ச்சி வளராதாபோலே நிரதிரப போக்ப்பூதமான கரும்புபோலே இனிப்பொழிந்நிறவனை. (கனியை) அப்போதே நுகரலாம்படி பக்வபலமாயிருக்கிறவனை. (சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்கொண்டேனே) பரித்தவிடத்தே ஸுக போஜம்பண்ணப் பெறுவாரைப்போலே அபேகைப்பிறந்த விடத்தே கண்டதுபவிக்கப் பெற்றேன். ... .. (க)

அநு - முகற்பாட்டு. தாதபாயம் மயது சப்தார்த்தம்காட்டு இரார் (எல்லாக்கடலுகுமிதயாதி) ... .. (எல்லாக்கும்) ஸப்தஸாகரத்துக்கும். அபூ (பூ) தோபமை என்று நிரூபனம். (முத்துக்குவை) முத்துக்குவியல். இழமுதமாலையைச் சொன்னது ப்ராப்பக்வாபிராயேண, இங்கு முத்துக்குவியலைச் சொன்னது ப்ராபகத்வாபிராயேண, வித்து ஜீவிக் கையாயிருக்கையாலே ரக்ஷகமாமென்றபடி.

(சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படி) என்றது - வ்யாபித்திருக்கலாம்படி என்றபடி. “இலகவை” என்று விசேஷித்ததின கருத்து (நிரதிரப போக்ப்பூதமான) என்றது. ... .. (க)

மூ. — மெய்ந்நலத்தவத்தை த்திவத்தைத்தரும

மெய்ப்பை பொய்யினைக் கையிலோர் சங்குடை

மைந்நிறக்கடலைக் கடல்வண்ணனைமலை

ஆலிலைப்பள்ளிகொள்மாயனை

(க) ருக்வே-அஷ்ட-௨-௮-௨௫.

கருடசபெரியதிருமொழி, ஏ-ப, கஉ-தி, உ-பா, மெய்ந்நலத்தவத்தைத்

நென்னலைப் பகலை யிற்றைநாளினை

நாளையாய்வரும் திங்களை யாண்டினைக்

கன்னலைக் கரும்பினிடைத் தேறலைக்

கண்ணமங்கையுள்கண்டு கொண்டேனே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மெய்	யதார்த்தமாய் (ஸ்வ ரூபாது ரூபமாய்)	மாயனை	ஆர்ச்சியபூதனாய்,
நலம்	அழகியதான (ப்ரீதி ரூபாபந்நமான)	நென்னலைபக	நேற்றுப்பகலிலே அலை
தவத்தை	பக்தியோக ரூபமான தபஸ்ஸுக்கு விஷயபூதனாய்,	வைக்கப் பட்ட	வன் போல் அது
திவத்தை	பரமபதத்தை	பூதஸூக ஸ்மாண	மாத்ரத்திலே ஸூகப்ரதனாய்,
தரும்	கொடாரின்ம	இற்றைநாளி	இன்றையதினம் அது
மெய்யை	விஸ்வஸநீயமான ப்ரபந்திக்கு விஷயபூதனாய்,	னை	பவிக்க ப்படுமவன்
பொய்யினை	(அராஸரிதர்க்கு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும்) இல்லாத வனாய் (காணப் படாதவனாய்),	நாளையாய்	நாளையதினத்தில் அது
கையில்	திருக்கையிலேந்தின ஓர் சங்குஉடை ஒரு (அஸத்ருசமான) ஸ்ரீபாஞ்சஜந் யத்தையுடைத்தாய்	பவிக்கப்படுமவன்	போல் பவிஷ்யத்
மைநீரம்	அஞ்ஜநத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தான	காலத்தில்	ஆநந்தஜநகனாய்,
கடலை	(விஜாதீயமான) ஸமுத்ரம் போன்றவனாய்,	வரும்	(இப்படி அநேக நாள் கள் கூடி)வாராநின்ற
கடல்வண்ணனை	ஸமுத்ரத்தின் (ரக்ஷகத்வ) ஸ்வபாவத்தையுடையனாய்,	திங்களை	மாஸங்கள் தோறும்,
மாலை	ஸர்வாதிகனாய்,	ஆண்டினை	(அப்படியே அநேக மாஸங்கள் கூடின)
ஆவினை	ஆலந்தளிரில்	வர்ஷங்கள் தோறும்	ஆநந்திப்பிக்கு
பள்ளிகொள்	(ப்ரளயகாலத்தில்) கண் வளர்ந்தருளுகிற	மவனாய், [யனாய்,	கன்னலை
		சர்க்கரைபோல் இனி	கரும்பினிடை
		கருப்பந்தழயிலே லயுண்டான	தேறலை
		ரஸம்போல் அப்போ	தே அதுபவிக்க
		லாம்படி யிருக்கு	மவனுனவனை
		கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்.	(உ)

பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௧௦-தி, ௨-பா, மெய்ந்நலத்தவத்தை, ௧௩௫௫

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (மெய்ந்நலத்தவத்தை) ஸ்வரூபாநுபாயம், ஸ்வேஹரூபமாயிருக்கிற அபிமதஸாதகமான ப (ஞ) க்தியை. (திவத்தைத்தரும் மெய்யை) ப்ரபத்தியை. (பொய்யினை) இவ்விண்ணு மில்லாதார்க்குத் தன்படிகளொன்று மறியவொண்ணு கிருக்குமவனை. (கையிலோரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுமுடையார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் வடிவையுடையவனை. கண்டத்தை எல்லாமடைய உள்ளேயிட்டுநோக்கும்கடல்போலன்றியே, ஓர்சங்குடைமைந்நிற்கடலை. (கடல்வண்ணனை) ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கி, சிறியதைப் பெரியது நலியாதபடி தன்திரைகளாகிற கையாலே நோக்கும் கடல்போலே யிருக்கும் ஸ்வபா(ஞ)வத்தையுடையவனை. (மாலே) ஸர்வாதிகளை. (ஆலிலையித்யாதி) அகடிக(ஞ)டநா ஸாமர்த்தயத்தை யுடையவனை. ஒருசிறுவடிவாலே ஸகலலோகங்களை யுடக்கி ஒருபவனான ஆலந்திரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆஸ்சர்ய ஸ்(ஞ)களை.

(நென்னலைப்பகலை) அபிமதஸாபமுண்டான பிறறைநாளில் நிர்வருதி போலே “நேற்றைப் பகலிலே அதுபவமிருந்தபடி என்” என்று ஸ்மரித்துத் தரிக்கலாம்படி யிருக்கிறவனை. (இற்றைநாளினை) அதுபு (ஞ) யமான நாளானவனை. (நாளையாய்வரும் திங்களை) இவ்வதுபவத்துக்கு விச்சேதம் பிறவாமே, நாளையாயும் வரப்புகாநின்ற தென்று அதுஸந்திக்கலாம்படியிருக்கிற நாளையாய், அதுதான் ஒரு காலநேயாய்ப் போகாமே அப்படி என்றுமொக்கச் சொல்லலாம்படியான நாளுகையுடைய மாஸமானவனை. (ஆண்டினை) அப்படிப்பட்ட மாஸங்களையுடைய ஆண்டானவனை. இனி அவ்வாண்டுதன்னை அப்படியே இரட்டித்துக் கொள்ளுமத்தனை. (கண்ணலை) நிரதிசயபோக்ய (ஞ்)னுனவனை. (கருமபினிடைத்தேறலை) நெருக்கிக்கார்யம்கொள்ள வேண்டாதே, அப்போதே பருகலாம்படியிருக்கிற கரும்பில் ரஸாம்சமானவனை. கண்ணமங்கையுள். ... .. (௨)

அநு — இரண்டாம்பாட்டு. (மெய்ந்நலம்த்யாதி) “சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே” என்கு நின்று; எவ்வழியாலே உமக்குக்காட்டக்கண்டுகொண்டீர்என்ன; “ப(ஞ)க்திப்ரபத்திகளுக்கெல்லாம் அவனை நிர்வாஹகருகையாலே அவ்வழியாலே” என்கு நின்று கொண்டு நிரதிசயபோக்யதாப்ரகாரத்தைப்பேசி அதுபவிக்கிற நென்று ஸங்கதி.

ககடுசு பெரியதிருமொழி எ-ப, ௧0-தி, ௩-பா, எங்களுக்கு,

(அபிமதஸாதகமான) என்றது-போஜனத்துக்கு கஷ்டத்து போலேப் பரப்பத்துக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதமான என்றபடி. இங்ஙனன்றால், ஸ்வரூபவிருத்தமான ப(ஞ)த்தி ஸ்வரூபாதரூபமாகாதிற். (ப்ரபத்தியை) என்றது-ப்ரபத்சவ் பண்ணவனை யென்றபடி. “ ஓர் சங்கு ” என்று விசேஷிக்கையாலே, பலசங்ரதைய கடலை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பலிதார்த்த மருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளிச் செப்கிறா (ஒரு சிறுவிய்யாதி).

ஆண்டொழிய பின்னையும் காலமில்லையா வென்ன வருளிச் செய்யி றார் (இனியத்தியாதி). (இரட்டைக்கை)மேலுமிப்படிபெருக்கிக்கொள்ளுகை. எல்லாக்காலத்துக்கும் இப்படி. நிர்வாஹகனென்கை. ... .. (உ)

பூ. — எங்களுக்குள் செய்கின்றவிசனை

வாசவார்துமலாள் மலைமங்கைதன்
பங்களைப்பங்கில் வைத்துகநதான்றனைப்

பான்மையைப் பனிமாமதியநதவழ்
மங்குலைசுடரை வடமாமலையுச் சியை

நத்திராம் வொங்கப்படும்
கங்குலைப் பதலைசென் றுநாடிக்

கண்ணாமங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்களுக்கு	அந்நம்	பான்மையை	(இப்படிப்பட்ட நீர்
	கண்		மையை) ஸ்வபா
அருள்செய்தி	கருணை		(ஞ)வமாக வுடை
ன்ற	ன்ற	பனி	குளிர்ந்தும் [யனாய்,
நசனை	ஸர்வஸ்வரூபம்,	மா	பரந்தமிருக்கிற
வாசம் வார்	பரிமளம்வீசாநின்ற	மதி	சந்த்ரனுடைய
குமலாள்	மயிர்முடியை யுடைய	அம்தவழ்	அழகியனஞ்சாரத்தை
	வாய்		யுடைத்தாயிருக்கிற
மலைமங்கை	இமயமலைக்குப்பெண்	மங்குலை	ஆகாசத்துக்கு நிர்வா
	ணை பார்வதியை		ஹகனாய்
தன்பங்களை	தன்னுடைய பார்ஸ்	சுடரை	ஸூரியனுக்கு அந்தர்
	வத்திலே யுடைய		யாமியாய்,
	ணை ருத்ரனை	வட	வடதிசையிலுள்ள
படகில்	தந்திருமேனியிலோ	மா	பெரிய [னுடைய
	ர் பாகத்தில்	மலை	திருவேங்கட மலையி
வைத்து	இருத்தி	உச்சியை	சிகரத்திலே (எழுந்த
உகந்தான் தன்	ஸந்தோஷித்தவனாய்,		ருளியிருக்கு மவ
னை			னாய்)

பெரியதிருமொழி, ௭-ப, ௧௦-தி, ௪-பா, பேய்முலைத்தலம், ௧௩௫௭

நச்சி	ஆசைப்பட்டி	பகலை	பகற்காலத்துக்குக்கட
நாம்	கம்மாலே		வஞ்ஞவலை
வணங்கப்படு	ஆஸ்ரயிக்கப்படா	கி	சென்றுநாடி கண்ணமங்கையுள்
ம்	ன்ற	[இய]	கண்டுக்காண்டேன். (௩)
கங்குலை	ராத்திரிக்கு	நிர்வாணக	

வ்யா. — மூன்றாம்பாட்டு. (எங்களுக்கருள் செய்கின்றவீசனை) அநந்தபகதி களான எங்கள் பக்கவிலே நின்று நமது நகருடைய பண்ணு கிற ஸர்வேஸ்வரனை. (வாசவாரி ராதி) எம் ஸரீர்போலன்றியே, தானுமொருஸ்தீரீயுமாய், ஸஸ்வராபிமானம் கொண்டாடியிருக்கிற ருத்தனை, தன் திருமேனியில் ஒருபார்ஸ்வரத்திலேவைத்து அதுதன் னைத் தன்பெறுகவைத்து நகர்த்திருக்கிறேன் தையுடையவனை. (பான் மையை) இஸ்ரீலந்தான் புழுக்குறித்து எழுத்தா மாடோலே ஒருகா ளுண்டாய்ப்போமதன்றியே இதுவே ஸ்வா(௪)லாமப்படி யிருந் திறவனை.

(பணிபாமிதயந்தவழங்குலை) குவிரந்து நிறைந்திருக்கிற சந்திரனுடைய ஸஞ்சாரதையுடைய ஆகாசமானவனை. (சுடரை) நீர்க்களிப்பை அலுக்கக்கூடான கிரணங்களுடைய ஆதித்யனை. (வடமாமலையுச்சியை) விப்படி ஸாதாரணமான வடிவையன்றியே அஸாதாரணமான விசுத்தத்தோடே அபதிரமலையிலேகதேசமாய் நிற்கிறவனை. (ரத்திரம் வணங்கப்படும் கங்குலை) ரகசைய யுடையோமாய்க்கொண்டு நம்மாலே ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிற பேரக (ஹீக்)யோக் யமான காலமானவனை. (பகலை) அதுக்குறுப்பாக நாவ்யார்ஜநத்துக் கூடான காலமானவனை. சென்றுநாடி. ... .. (௩)

அரு — மூன்றாம்பாட்டு. (எங்களுக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், “மெய்ந் தலத்தவத்தை” என்றும், “திவத்தைத் தரு மெய்யை” என்றும் இவ்வி ரண்டும் வ்யாஜமாக்கி ரக்ஷிப்பானென்றீர்; உமக்கெண்டு கோடியிலும் வைத்துக்கொண்டு எத்காலே ரக்ஷித்தானென்ன; தன்னுடையகிரேதுக க்ருபையாலே என்றத்தை அனுஸந்தித்து அவன் சீலாதிசையும் அதுபவி க்குரென்று ஸங்கதி.

(ஸாதாரணம்) என்றது-ஜீவனுக்கும் தனக்கும் பொதுவான என்றபடி.
மூ. — பேய்முலைத்தல நகுசுண்ட பிள்ளையைத்
தெள்ளியார் வணங்கப்படும் தேவனை
பாயலை மதின்கோவலிடைகழி
வடநதனை பன்றி பந்தனார் சிங்கையு

ககரூ அ பெரியதிருமொழி, எ-ப,க0-தி, ச-111, பேய்முலைத்தலம்.

ஈசனையிலங்கும் சுடர்ச்சோதியை

எந்தையை யெனக்கெய்ப்பினில் வைப்பினைக்

காசினைமணியைச் சென்றுநாடிச்

கண்ணாமங்கையுள் சுண்டு கொண்டேனே. (சு)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
பேய்	பூதனையுடைய	அந்தணர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களு
முலைத்தலம்	முலையின் ஸ்த்தலத்		டைய
	திலே யுண்டான	சிந்தையுள்	மறஸ்விலே(இருந்து)
நஞ்சு	விஷத்தை	ஈசனை	(அவர்களை) நியமிக்க
உண்ட	அமுதுசெய்த		வல்லனாய்,
பிள்ளையை	பாலனாய்,	இலங்கும்	(அவர்கள் தோஷம்
தெள்ளியார்	ஜ்ஞாநரதிகராலே		தட்டாதபடி) விள
வணங்கப்படு	ஆஸ்ரயிக்கப்படாவின		ங்காவின்ற
ம்	றவனாய்,	சுடர	உஜ்ஜீவலமான
தேவனை	(அத்தாலே) தீப்யமா	சோதியை	தேஜோரூபியாய்,
	னனாய்,	எந்தையை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்
மதிந்	ப்ரகாரங்களினால் கு	எனக்கு	எனக்கு [லத்திவ்
	ழப்பட்ட	எய்ப்பினில்	தளரத்திமேலிடும் கா
கோவல்	திருக்கோவலூரிலே	வைப்பினை	ரிதிபோல்ரக்ஷகனாய்,
இடைகழி	திருவிடைகழியிலே	காசினை	ஸுவர்ணம் போல்
	(முதலாழ்வார்களு		ஸ்வருஷணியனாய்,
	டனெழுந்தருளியி	மணியை	ரத்தம்போல் அதிஸ்
	ருக்கிற)		லாக்கயனாயுள்ள
மைந்தனை	யுவாவாய்		வனை
அன்றி	அதுக்குமேலே	சென்றுநாடி கண்ணாமங்கையுள்	
		சுண்டுகொண்டேன். (சு)	

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (பேய்முலையித்யாதி) பூதனையுடைய முலை ஸ்த்தலத்திலுண்டான விஷத்தை அமுதுசெய்து, விழுக்காடறி யாத முகத்த(ஈ)னை. (தெள்ளியார் வணங்கப்படும்தேவனை) இப்படி முகத்த(ஈ)ரன்றியே அறிவுடையராயிருப்பாராலே ஆஸ்ரயிக்கப் படுவானாய், அத்தாலே தீப்யமானானவனை. (மாயனை) ஆஸ்ரீயபூதனை. (மதிட்கோவலிடைகழிமைந்தனை) இடமில்லாதிடத்தே ஆஸ்ரீதரோ டே புகுந்து நெருக்கின நிய யெளவநஸ்வபாவனை. (அன்றி யந்த ணர் சிந்தையுள்ளீசனை) அதுக்குமேலே ஆஸ்ரீதருடைய ஹ்ருதயத் திலே புகுந்து, அவர்களைத்தன்வழியே நியமித்துக்கொண்டிருக்கிற வனை.

பெரிய திருமொழி, எ-ப, 30-தி, இ-பா, ஏற்றினை. ௧௩௫௯

(இலங்கும் சுடர்ச்சோதியை) இவர்களுடைய சரீரத்திலும், ஆத்மாவிலும்வர்த்தியாகிற்சச்செய்தே அவற்றைப்பற்றிவரும்தோஷங்கள் தன்பக்கலிலே தட்டாதபடியிருக்கிறவனை. (எந்தையை) இஸ்ஸவபா(ஞ)வத்தைக்காட்டி என்னைஎழுதிக்கொண்டவனை. (எனக்கெப்பிணில் வைப்பினை) எனக்குக் கைம்முதலில்லாதவன்று அழித்துக் கெடுத்துஜீவிக்கலாம்படியானதிபானவனை. (காசினை)பொன்போலே ஸ்ப்ருஷமணியனுனவனை. (மணியை) அப்பொன்னை அழித்தும் ஸ்லீகரிக்கக்கடவரதநம்போலே ஸ்ரலாக்க்யனுனவனை, செனறுநாடி. (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (பேய்முனையித்யாதி) இப்படி கிர்ஷேது கமாகக் கடாக்கித்தது உம்மைத்தானேயோ? மற்று யாரையாகிலும் இப்படி கடாக்கித்ததுண்டோவென்ன; முதலாழ்வார்களையும் கடாக்கித்தானென்னக்கோலி ஆயனருடைய பிள்ளைச் சேவகம் துடங்கி அதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அதுக்கு மேலே) என்றது-முதலாழ்வார்களைக் கடாக்கித்ததுக்கு மேலே யென்றபடி. “அந்தணர்” என்ற பதம் - திருமழிசைப்பிரான், பட்டர்பிரான், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் இவர்களைச் சொல்லிற்றும், இவர்களைச்சொன்னது உபலக்ஷணமாக்கி,மாமன், குலசேகரன், பாணன் என்கிற முவரையும் திருவுள்ளம்பற்றி (ஆஸ்ரிதருடைய) என்றருளிச்செய்தது.

(இஸ்ஸவபாவத்தை)என்றது-ஆழ்வார்கள் ஒன்பது திருநாமங்களையும் மயர்வறமதி நலமருளித் கடாக்கித்த ஸ்வபா(ஞ)வத்தை யென்றபடி. (ச)

மூ. — ஏற்றினையிமயத்துளெம்மீசனை

இம்மையைமறுமைக்கு மருந்தினை
ஆற்றலே யண்டத்தப் புறத்துய்த்திடு
மையனைக் கையிலாழி பொன்றேந்திய
கூற்றினைக் குரு மாமணிக்குன்றினை
நின்றஜூர்நின்ற நித்திலத்தொத்தினைக்
காற்றினைப் புனலைச் சென்றுநாடி
கண்ணமங்கையுள்கண்டு கொண்டேனை. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏற்றினை	ருஷபம்போல் செருக்கனாய்,	எம்சசனை	நம்முடைய ஸ்வாமியாய்,
இமயத்துள்	ஹிமவானில் (திருப்பிரிதியில்) எழுந்தருளியிருக்கிற	இம்மையை மறுமைக்கு	ஐஹிகபலப்பாதனாய் ஆமுஷ்மிக பலங்களுக்கு

மருந்தினை	ஒளவுதம்பால் ஸா	குரு	ஸ்லாக்க்யமாய்
	தம் புத்தனாய்	மா மணி	நீலமணிமயமான
ஆற்றலை	மிடுக்கனாய்,	குன்றினை	மலைபோல் அதிஸூர்
அண்டத்து	அண்டத்துக்கு வெளி		தரனாய்
அப்புறத்து	யிலே (பரமபதத்த	சின்றணர்	திருசின்றணரில்
	னாய்)	பன்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
உய்த்திடும்	(ஆஸ்ரிசுரை) நடர்,	சித்திலம் கொ	முத்துக்குவியல் போ
	வல்லவனான	த்தினை	வருளிர்த்தவடிவை
ஐயனை	நிருபாதிப பந்துவாய்		யுனையனாய்,
கையில்	திருக்கையில்	காற்றினை	காற்றுபோல் ஸுகக
ஒன்று ஆழி	அத்விதீபமான ஸு		ரனாய்
	தர்சமாழ்வானை	புனலை	ஜலம்போல் தாரகன
ஏந்திய	தரித்துக்கொண்ட		யுள்ளவனை
கூற்றினை	மருத்யுபோல (அ	சென்றுநாடி	கண்ணமங்கையுள்
	காஸ்ரிதாக்கு) பய		கண்டு கொண்டேன். (இ)
	ங்கரனாய்,		

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு (ஏற்றினை) ஸ்வரந்தராதபவத்தால் வந்த செருக்கையுடையவனை. (இமயத்த ளெட்மீசனை) ஹிமவானில் இருப்பிரிதியிலிருந்து மிருப்பைக்காட்டி என்னை வசீகரித்தவனை. (இம்மைமபை மறுமைக்கு மருந்தினை) ஐஹிகமாயும் ஆமுஷ்மிகமாயு முள்ள ப(ஃ)லங்களுக்கு ஸாதரபூதனவனை. (ஆற்றலை) ஒருவஸ்து வே எல்லாவற்றையும் தரவற்றேவென்னில்; அககண்ணழிவுசொல்ல வொண்ணாதபடி ஸர்வசத்தியுத்தனவனை. (அண்டத்தப் புறத் துய்த்திடும்மயனை) இஸ்வர்வசத்திவம்சொண்டு கொள்ளவிருக்கிற கார்யமென்னென்னில்; விவற்றைப்பரமபதத்தளவும் செல்லநடத்து கை. அதுதானவனுக்கு வேண்டுமிறதென்னென்னில்; (ஐயனை) நிருபா திக பந்து(பஸ்)வாகை.

(நையிலாழியொன்றோதிய கூற்றினை) ஆதிவாஹிகர் கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கொடுபோகா நின்றால், ஆரேனும் சிலர்நில க்கினுருண்டாகில் இருகூண்டமாக்குகைக் கிடான பரிகரத்தையுடையனாய், சத்ருக்களுக்கு மருத்யுபோலேபானவனை. (குருமாமணிக் குன்றினை) ஸ்லாக்க்யமான நீலரந்தர பவதம்போன்ற வடிவையுடைய வனை. அங்கேகொடுபோனால் காட்சிகொடுக்கும்படியான வடிவிருக்கிற படி. (கின்றஜூர் சின் தித்திலத்தொத்தினை) அவ்வளவுப்போகப்பற்றாதா ற்குக் காட்சிகொடுக்கைப்பாக திருநின்றஜூரிலே சிற்கிற முத்துத்திரள்

போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. (காற்றினை) ஸ்வ
ஸ்பர்ஸததால் வரும் ஸுகமாயிருக்கிறவனை. (புனலை) தா (தா) ரக
னானவனை. சென்றுரடி. ... .. (௫)

அநு — அஞ்சாம்பாட்டு- (ஏற்றினையிசயாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தம்மை
விஷயீகரித்தமைபை ஸதருஷ்டாந் மாக அநுஸந்தித்தா இப்படி ஆழ்
வாகளையெல்லாம் விஷயீகரித்துப்பெற்ற (மன) நிபுக்களெல்லாம் தோ
ற எழுந்தருளியிருக்கும் துன்பியிரிதி துடாந் அநுபவித்து உருஷ்டரான
வனவிலை அவனுடைய ஐயிகாமுஷாநிசாதி பரஸ்பததவம், மோக்ஷ
பரததவம் முதலானவற்றையு மதுஸைகிகிருரெனது ஸங்கதி.

“மருந்து” எனபது தீரகத மகாநகராலை உபயவித ப(ஸ்)லஸாதநபூத
னென்ற போதே அவை ஸ்ரமமானமபால் வரும் துக்கத்தைப்போக்குமவ
னெனது மென்று கிருவுள்ள ம்பறநியருநிச செப்பிறா (ஐயிகமாயுமித்யா
தி) “இம்மையை” எனப விடதநி ஐகாரம் அவ்யயம்.

(அவ்வனவும் போக) சரீராவஸாந ஸமந்தரகதளவுப் செல்ல. (பற்று
தார்க்கு) பொறுக்கமாட்டாநாகரு ... .. (௬)

பூ. — துப்பணைததூர்நமபடசதீறியதோன்றலை

கடர்வானகலன பெய்ததோர்

செபபினைத் திருமங்கைமணானைத

தேவனைத் திரும பவனததொளி

யொப்பனை யுலகேழினை யுழிபை

ஆழியோதிய கையலை யநநனர்

கறபினைக கருநீர்மலரும் வபல

கண்ணமங்கையுள கண்டுகொண்டேனே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துப்பணை	ஸமர்த்த (பலிஷ்ட்ட) னாய்,	பெய்தது	இட்டுவைக்கும் படி யான
தூரங்கம்	கேசியென்னு மஸூர னான	ஓர்	விலகக்ஷணமான
பட	அழியும்படியாக	செப்பினை	செப்பு (பாத்ரம்)பேர ன்றவனாய்,
சீறிய	(அவனை) கோபித்தரு	திருமங்கை	பெரிய பிராட்டியாச
தோன்றலை	ஸுந்தரனாய், [ளின	மணானை	வல்லபனாய், [கரு
சுடா	உஜ்ஜவலமாய்	தேவனை	(அத்தால்) விளங்கும
வான	பெருவிலையான		வனாய்,
கலன்	ஆபரணங்களை	திகழும்	ஒளிவிடாநின்ற

கககஉ பெரியதிருமொழி, எ-ப, சுருதி, சு-11, துப்பனை.

பவனத்து	பவழத்தினுடைய	கையனை	திருக்கையை யுடைய
ஒளி ஒப்பனை	காந்தியோடொத்தவ	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணராலே
	(ஸ்ப்ரு ஹ ணீ ய)	கற்பினை	ஓதப்படுமவளுவனை
	னாய்,	கழுநீர்	செங்கழுநீர் பூ வா
உலகு ஏழினை	ஸப்தலோகங்களுக்கு	மலரும்	அலராகின்ற [னது
	நிர்வாஹகனாய்,	வயல்	கழனிகளையுடைய
ஊழியை	காலத்துக்கு நிர்வா		கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்
	ஹகனாய்,		டேன். (சு)
ஆழி ஏந்திய	திருவாழியைத்தரியா		
	நின்ற [வனாய்,		

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (துப்பனை) நான்நினைத்தவை செய்து தலைக்கட்டுகைக்கிடானஸாமர்த்த்யத்தையுடையவனை. (தூரங்கம்படச் சீறியதோன்றலை) கேசியுடைய வாய்கிழியும்படி சீறியமுத்த(நீ)னை. (சுடர்வான்கலன் பெய்ததோர் செப்பினை) ஒளியையுடைத் தாய், பெருவிலையுபிறந்துள்ள ஆபரணங்களை இட்டுவைக்கும் செப்பானவனை. “சுடர்வான்கலன்” ஆகிறதுதானேதென்னில்; (திருமங்கைமணானைத் தேவனை) பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே யுண்டான ஒத்துமஞ்சனம், செம்பஞ்சிக்குழம்பும், மாளிகைச்சாந்தி ன் நாற்றமுமாய்க்கொண்டு திருமேனியில் புகர்தோன்றின்றநிலை.

(திருமும் பவனத்தொளிபொப்பனை) ஸ்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயனு னவனை. (உலகேழினை) போக்ய (ஹ்ந) போகோ (ஹ்ந) பகரண போக (ஹ்ந) ஸத்தாரங்கனாயுள்ளவனை. (ஊழியை) காலமே சேஷி த்தவன்று காலமாய்நின்றவனை. (ஆழியேந்தியகையனை) நித்யமான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தும் திருக்கையை யுடையவனை. நித்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனை பென்றபடி. (அந்தணர் கற் பினை) ப்ராஹ்மணருடைய மர்யாதைப்பாலே யிருக்கிற ஸங்கல்பத் தையுடையவனை, ப்ராஹ்மணராலே அத்தயநம் பண்ணப்படுகிறவனை யென்றுமாம். (கழுநீர்மலரும் வயல்) செங்கழுநீர் தொடக்கமான புஷ்பங்கள் அலராகின்றவயலையுடைத்தான. ... .. (சு)

அரு — ஆறும்பாட்டு. (துப்பனையித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ப(ஸ்)லப்ர தத்வோபயுக்தமான ஸாமர்த்த்யத்தையும், தக்கார்யமான விரோதி நிரஸ நத்தையும், அதுக்குடலான ஸ்ரியஃபதிவத்தையும், இவையெல்லா மது ஸந்திக்கருவென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, எ-ப, கடு-தி, எ-பா, திருத்தனை, கருகரு

“தோன்றல்” என்றது-அழகுக்குவாசகமாகையாலே, (முத்த (X)னை) என்றது; ஸூத்தரையென்றபடி.

“ஏந்திய” என்றது- ஏந்துமென்றாய், அத்தால் பலித்தது (நித்யமான) என்றது. (மர்யாகைபோலே) என்றது-சாபாதுக்ரஹஸங்கல்பம்பேபாலே யென்கை. “கற்பினை” என்றதுக்கு, கற்கப்படுமவனை யென்றர்த்தநாகர மருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணராலேயித்பாதி). ... .. (௬)

மூ. — திருத்தனைக் திசைநான்முதன் தந்தையைத்
தேவதேவனை மூவரில்முன்னிய
விருத்தனை விளங்கும சுடர்ச்சோதியை
விண்ணை மண்ணினைக் கண்ணுதல்கூடிய
அருத்தனை யரியைப் பரிசீறிய
அப்பனை யப்பிலா ரமுலாய்நின்ற
கருத்தனைக் களிவண்டறையுட்பொழில்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (6)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருத்தனை	(ஆரந்தத்தினால்) த்ரு ப்தனாய், (பரிபூர் ணனாய்),	விண்ணை	ஸ்வர்க்கத்துக்கு நியா மகனாய்
திசை	திக்கிலுள் ளவர்களுக் கு கிரவாஹகனான,	மண்ணினை	பூமிக்கு நியாமகனாய்,
நான்முதன்	ப்ராஹ்மமாவுக்கு	கண்ணுதல்	நெற்றிக் கண்ணனான
தந்தையை	பிதாவாய்,	கூடிய	சேர்ந்திருக்கிற
தேவதேவனை	தேவர்களாலே ஆஸ்ர யிக்கப்படும் தேவ னாய்,	அருத்தனை	அர்த்த (அர்) பாக (ஔ)த்தை யுடை
மூவரில்	ப்ராஹ்ம விஷ்ணுருத் ரரான மூவர்களு க்குள் (மற்ற இரு வர்க்கும்)	அரியை	யவனாய், [கனாய், வலிமும்போல் மிடுக்
முன்னிய	ப்ரதா(தா)ந னான	பரிசீறிய	கேசியைக் கிழித்துப் பொகட்ட
விருத்தனை	நாயகனாய் (நியாமக னாய்)	அப்பனை	உபகாரகனாய்,
விளங்கும்	ப்ரகாசியாநின்ற	அப்பில்ஆர்	ஜலத்திலே இருக்கிற
சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான	அமுலாய்நின்ற	படபாக்கி போல்(எல் லா பதார்த்தங்க ளுக்கும் லயஸ்த் தாநமா) யிருக்கிற
சோதியை	தேஜோமயமான திவ் யவிக்கரஹத்தை யு டையனாய்,		

௧௩௬௪ பெரியதிருமொழி எ-ப, ௧௦-தி, எ-பா, திருத்தனை.

கருத்தனை	ஸ்ரீவஸ்வாமியாயுள்ள	அறையும்	சப்தியாசின்ற
	ஸ்ரீவேஸ்வரனை,	பொழில்	சோலைகளை யுடைய
களி	மதித்திருத்திற	கண்ணமங்கையுள்	கண்டுகொண்
வண்டு	வண்டுகளானவை	டேன்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (திருத்தனை) ஸ்வாநந்தா(ஸ்)நு பவத்தாலே நியத்தருப்தனாவனை. (திசைநான்முகன் தந்தையை) இவ்வருகுள்ளா ரில்காட்டில் அதிகனையிருத்திறசுதர்முகனுக்கு ஐநகனாவனை. (தேவ தேவனை) அவனொருவனுக்குமன்றிக்கே, தேவர்களானொல்லாராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுமவனை. (மூவரில்முன்னியவிருத்தனை) மூவருமான நிலையில் மற்றை இருவர்க்குத் தானே நியாமகனாப், தானானிலையில் வந்தால் சேஷித்வத்தால்வந்த உறைப்புத்தோற்ற விருக்கிறவனை. (விருத்தனை) தலைமகனை. (விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை) தரிமூர்த்தி மத்தியஸ்த்தனான நிலையொழிய அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ர ஹத்தை யுடையனாவனை. (விண்ணை) பேராக (௪^௬௧) பூமியான ஸ்விர்க்கா திகளானவனை. (மண்ணினை) அதுக்கு ஸாதநாதுஷ்ட்டா நம்பண்ணும் கர்மபூமியானவனை.

(கண்ணுதல்கடிய வருத்தனை) லலாடநேத்ரனான ருத்ரனை யுடைத்தான அர்த்த (௨) பாக(௪^௬௧)த்தை யுடையவனை. (அருத்தன்) அர்த்த (௨) பாகன். (அரியை) விரோதிகளைப் போக்குமவனை. (பரி கிறிய வப்பனை) விரோதிரஸநத்தை சீலமாகவுடைய உபகாரகனை. (அப்பிலாசுமலாய்நின்ற கருத்தனை) படபா(௪^௬௨) முகாக்கி ஜலாம்ச மடையத் தன்பக்கவிலே வந்து சுவறும்படி யிருக்குமாபோலே ஸர்வ பதார்த்தங்களும் தன்பக்கவிலேவந்து லயிக்கும்படியிருத்திறசக்தியை யுடையவனை. களிவண்டறையும். ... .. (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (திருத்தனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வப (௨) லப்ரதத்வோபயுக்தமான ஸர்வசக்தித்வத்தை யதுஸந்தித்தார; அதுக் குறுப்பாக விரோதிரஸநத்தைப் பலபடியாக அதுஸந்திக்கக்கோவி நிர பேக்ஷையை யதுஸந்திக்கிறுமென்று ஸங்கதி.

(தலைமகனை) நாயகனை. மூவரிலித்யாதியான பதங்களில் குணங்க ணெல்லாம் ஸர்வஸமாஸ்ர யஸீயத்வத்துக்குறுப்பாக வதுஸந்திக்கிறுமென் னு திருவுள்ளம். ... .. (எ)

மூ — வெஞ்சினக்கனிற்றை விளங்காய்விழக
 கன் றவீரிய வீசு'னபெய்மகள் துஞ்ச
 நஞ்சு சுனவந்துண்டதோன்றல்த்
 தோன்றல்வராரகன் கெடத்தோன்றிய
 ஈஞ்சினை யமுதத்தினை நாதனை
 நச்சவாருசகிமேல் கிழங்கும்நாட்டியைச்
 கஞ்சனைகூசு நசு வஞ்சித்த வுசனைக்
 கண்ணாமலையுள் கண்டுதொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை	பதம்	உரை.
வெஞ்சினம்	அதிஞ்ஞரமான கோ	கெட	முடியும்படி
கனிற்றை	படுகையுடைய	கொன்றிய	திருவவதரித்த
விளங்காய்	யானைப்பால் அழகுப	நஞ்சினை	விஷம்போன்றவனும்
வீழ	புப,	அமுதத்தினை	(ஆஸ்ரிதாக்கு)
கன்று	விளாம்பழமான அ		அந்ருகம்போல்
வீசிய	ஸூரணுவன்		போக்யபூதனும்,
சுசனை	விழுந்து முடியும்படி	நாதனை	ஸாவசேஷியாய்,
பெய்மகள்	கன்றாய்வதை அஸூர	நச்சவார்	(தன்னை) ஆசைப்படு
துஞ்ச	தூக்கியெறிந்த [னை		மவர்களுடைய
நஞ்சு	ஸ்வாமிபாய்,	உச்சிமேல்	சிரஸ்ஸில்
சுவைத்து	பூதனைபாணவன்	கிற்றும்	எழுந்தருளியிருக்கிற
உண்ட	முடியும்படி	நம்பியை	பூர்ணனும்,
தோன்றலை	(அவள் முலையிலுள்ள)	கஞ்சனை	கம்ஸனை
தோன்றல்	விஷத்தை	துஞ்ச	(அவன்) முடியும்படி
வாள்அரக்கன்	உரிஞ்சி	வஞ்சித்த	மோசம் செய்த
	அமுதுபெய்த		(கொன்ற)
	பாலகலும், [னா	வஞ்சனை	க்ருத்ரிமனாயுள்ளவனை
	(சத்ருவாக)ப் பரவித்த	கண்ணமங்கையுள்	கண்டுகொண்
	வாளாயுதத்தையுடை	டேன்.	(அ)
	ய ராவணஸூரன்		

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (வெஞ்சினக்கனிற்றை) வெவ்விய
 சினத்தையுடையமதஹஸ்திபோலே தர்ஸநீயனானவனை. (விளங்காயித்
 யாகி) கன்றும் விளாவாயும் வந்த அஸூரர்குளிருவரையும் தன்னைக்
 கொண்டு தன்னையே மாய்த்துத்தர தான்கினைத்தது தலைக்கட்டவல்ல
 வனை. (பெய்மகளித்பாதி) பூதனைமுடியும்படி அவருடைய விஷத்
 தை போக்யமாகக் கொண்டமுதுசெய்த முகத்த(க்)னை. (தோன்றலித்

கூகூசு பெரியதிருமொழி, எ-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, பண்ணினை.

யாதி) சத்ருவாக ஸர்வலோகங்களிலும் ப்ரவித்தனாய் ஸாயுதனுமா ிருக்கிற ராவணன்முடியும்படி தோன்றின ம்ருத்யுவை.

(அமுதத்தினை) அவ்விருப்புத்தானே அநுகூலர்க்கு போக்யமா ிருக்கிறவனை. (நாதனை) நிருபாதிசேஷியை. (நச்சவாருச்சிமேல் நிற்கும் நம்பியை) தன் பக்கலாசையுடையார் தலையேலே நிற்குமவ னாய், அதுதான் பெறப்பெறாக நினைத்து பூர்ணானுபிரந்திறவனை. (கஞ்சனையித்யாதி) கம்ஸனுடைய துரபிஸத்தியை அவன் தன்னோடே போக்கி உகவாதாரோடு செவ்வையழியப் பரிமாறுமவனை. கண்ண மங்கையுள். ... .. (அ)

அநு — எட்டாம்பாட்டு. (வெஞ்ஞினக்களிறித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயத்வத்தை யநுஸந்தித்தார்; அதுக்குறுப்பாக விரோதி கிரஸநத்தைப் பலபடியாக அநுஸந்திக்கக்கோலி அப்ரதிஹதத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(நிருபாதிசேஷியை) என்றது - விரோதி கிரஸநத்துக்ரு உறுப்பான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. (தன்பக்கலாசையுடையார்தலையேமேலே) என் றது- விரோதி கிரஸநத்துக்காக த்கன்னிடத்தில் ஆசைப்பட்டவருடைய ஆசையின்தலையேமேலென்றபடி. இத்தால் ஆற்றுமையுடைய ஸமகாலமே வந்துகிறதெனவென்று விரோதி கிரஸநத்தில் விளம்பராஹித்யம் ஸஞ்சித மாயிற்று. ... .. (அ)

மூ. — பண்ணினைப்பண்ணில் நின்றதோர் பான்மையைப்
பாலுள் நெய்யினைமாலுருவாப் நின்ற
விண்ணினைவிளங்கும் சுடர்ச்சோதியை
வேள்வியை விளக்கினொளிதன்னை
மண்ணினைமலையை யலையீரினைமலை
மாமதியை மறையோர்தங்கள்
கண்ணினைக் கண்களாரளவும்நின்று
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணினை	பாட்டுப்போலினிய	பான்மையை	ஸ்வபாவம் போலே
	னாய்		நிரதிசய போக்ய
பண்ணில்	(அந்த)காநத்திலே		பூதனாய்,
நின்றது	ஸாரபூதமா ிருக்கிற	பாலுள்	பால்போலவும் அதி
நர்	அதிவிலகணமான		னுள்ளேயிருக்கிற

நெய்யினை	நெய்போலு மிருக்கு	மலையை	மலைபோல்அவிசால்ப
	மவனும்,		னும்;
மால்உருவாய்	அதிவிசாலமான ஸ்வ	அலை நீரினை	அலைமோதா நின்ற ஜ
கின்ற	ரூபத்தை யுடைத்		லம்போலே இஷ்ட
	தாயிருக்கிற		ட விகியோகாந்த
விண்ணினை	பரமபதத்துக்கு கிர்		னும், [னும்]
	வாழுகனும்	மாலை	ஆஸ்ரிதவ்யா முகத்த
விளங்கும்	மிகவுழுஜ்வலமாய்	மாமதியை	பெரிய ஜ்ஞாநத்தைக்
கடர்			கொடுக்குமவனும்;
சோதியை	தேஜோமயமான விக்	மறையோர்	வேதாத்யயநசீவரான
	ரஹிததை யுடைய	தங்கள்	ப்ராஹ்மணர்க்கு
	வனும், [ஹனும்]	கண்ணினை	நேத்ரம்போல் அர்த்
வேள்விபை	யாகங்களுக்கு நிரவா		தப்ரகாசகன யிரு
விளக்கொளரி	திபத்திய தஜஸ்ஸு	கண்கள் ஆரள்	கண்கள் விடாய் தீ
தன்னை	போலே ஸ்வயம் ப்ர	வும்	ந்து நிறையுமளவும்
	காசனும்,	சிறு	ஒரு படிப்பட்டிருந்து
மண்ணினை	பூமிபோல் ஸர்வாதா	கண்ணமங்கையுள்	கண்டுகொண
	ரகூதனும்,	டேன்.	(க)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பண்ணினை) (க) “यस्य अक्षयस्य”
 “यस्य” யஆத்யஸ் ஸ்வாதூராய்” என்கிறபடியே, பண்போலினியான
 வனை. (பண்ணில்நின்ற தோர்பான்மைபை) இன்னுரினையாரென்றன்
 றியே, எல்லாரையுமொக்க வருத்தக்கடவதாயிருக்கிற அந்த பண்ணி
 னிசைபோலே நிரதிசயபோக்யனாவனை. (பாலுள் நெய்யினை)
 ஸாராம்சத்தோடு ருஜ்வாம்சத்தோடு வாசியற இரண்டிலுமுண்டான
 உபாதேபாம்சமானவனை. (மாலுருவாய்நின்ற விண்ணினை) “தரி
 பாத்விபூதி” என்னலாம்படியான பரப்பையுடைய நித்யவிபூதியுத்த
 னாவனை. (விளங்கும் கடர்ச்சோதியை) அங்கே நிரவதிகதேஜோ
 ரூபமான திவ்பமங்களை விக்ரஹத்தைபுடையனும் நிற்கிறவனை. (வே
 ள்விபை) அததேசத்தைப் ப்ராபிக்கைக்கு ஸாதநமான கர்மங்களாய்
 நிற்கிறவனை. (விளக்கொளரிதன்னை) ஸ்வாயத்தமான தேஜஸ்ஸை
 புடையவனை.

(மண்ணினை) செய்தார் செய்தகுற்றங்களையடைய மறக்குமவ
 னும் குற்றம் செய்வார்க்கு தன்னைப்பற்றி நிற்கும்படி இடம்கொடுக்கு

ககசுஅ பெரியதிருபொழி எ-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, பண்ணினை.

மவனை. (மலையை) இப்படிப்பட்ட தன்ஸ்வபாவத்தை ஒருவரால் சலிப்பிக்க அரிதாம்படியி ருக்கிறவனை. (அலைநீரினை) க்னைத்திட மெய்கும் ஏற்றிப்பாய்ச்சுகொள்ளலாபப யிருக்கிறவனை. (மலை) ஆஸ்ரிதர்பங்கல் வ்யாமோ பமே வடிவாரிருக்கிறவனை. (பாறதியை) (க) “கவாமி ஸுரிஸுரோ ௧ ௩- ததாமி புகதிபோகம தம” என்னிறபடி யே தன்னைப்ராபிக்கைககிடான புத்தியோகத்தைக கொடுத்தமவனை. (பறையோர் தங்கள் கண்ணின்) வேதத்தை எங்குமொங்க அதிகரிசு திருப்பார்க்கு, தன்னைபொழிய பதார்த்ததர்ஸநம பண்ணவொண்ணுத படி அவர்களுக்கு “தருஷ்டி புகலுயு”ளவனை. (கண்ணாரளவும் நீன் று) காணப்பெறுமையால் உருவினகண்களி னுருவுதல் திரும்பம. நின்ற கண்டறுபவிக்கா ப பெற்றேன ... .. (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பண்ணினை யிதயாதி) விரோதிநிர்ஸந்ததுக காக ஒப்பணையை நச்சுகிறதென்; அவ்வளவன்று, நிரதிசய போக்யனு யிருக்குமவனென்று கொண்க ஸாவப்ரகார வைலகஷண்யத்தை அதுஸந் திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“ஓ” என்றத்தால் பலிதத வைலகஷணயத்தை யருளிச்செய்கிறா (இனனரிசயாதி). (வருத்த) என்றது-சுடுபடுத்தி என்றபடி “பண்ணி னைப்பண்ணில் கின்றதோரா பானமயை” என்று உபபாதிக்கையாலே “பாலெய்யினை” என்று பாலிலெய்யினை யென்று விவகூறிதமென்று திருவள்ளம் பற்றி, “பண்ணினை” என்றும், “பாலெய்யினை” என் றுமிவற்றையுமருளிச்செய்வானென், ஸாராம்சமான பண்ணிவிசையையும் பாலில் கெய்யையுமருளிச்செய்தால் அமைபாரீதோ என்னுமதிசங்கையைப் பரிஹரிக்கிறா (ஸாராம்சத்தோராயாதி). உத்கர்ஷோபகாஷங்கன் பரஸ் பரமுண்டாதினும், எல்லாவற்றினு முண்டான போகயதாமாத்ரம் சொல்ல வேண்டுவ தாகையாலே அவ்வனருளிச் செய்தாரென்று கருத்து. பண் டோலன்றிறே பாலும்கெய்யுமிருப்பது, அஸாராம்சமும் மிஸ்ரமாயிறே யிருப்பது, இவற்றோடே அபேத வ்யபேதசம் கூடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறாக்கவுமாம், இப்போது (வாசியற) என்றது “வாசியற்றிருக் றே” என்றாய், விவெகிககவொண்ணுதபடி ஒன்றுயிருக்கிற பென்றபடி. (இரண்டிலும்) பாலெய் இரண்டிலு மென்றபடி. “மால்” என்று பெருமையாய், பேருருவ உததாய் நின்ற நித்யமான விண்ணினை யென் றாதமருளிச் செய்கிறா (தாரிபாத்விபூதித்யாதி). “சுடர்ச்சோதி” என் றததால் விர்ரத்ததினுடைய தேஜோரூபதவம் சொன்னபடியாலே, விர்ரத்தத்தில் ப்ரபை(சூ)யைச் சொல்லிறுக்கியருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வா யத் தத்யாதி).

(க) கீ-௧௦-௧௦.

Dr. J. PARTHASARATHI

“மா” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்திரு (ததாலி இத்யாதி). ... .. (௯)

மூ. — கண்ணாமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனென்று
காதலால் கலிகன்றியுரைசெய்த
வண்ணவொண்டமிழொன்படுகோடொன்றினை
வல்லராயுரைப்பார் மதியந்தலிழ
விண்ணில விண்ணவராய் மதிழ்வெய்துவர்
மெய்மைமொல்லில் வெண்சங்கமொன்றேந்திய
கண்ண! நின்றனக்கும் குறிப்பாகில்
கருகலாம் கவிபின் பொருள்தானே. (௧௦)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்	உரை	பதம்.	உரை
நணமங்	திருக்கண்ணமங்கை	அம்விண்ணில்	அழகிய (பேரகடர்
கையுள்	யில்		சுரமான) ஸ்வாக்
கண்டுகொண்	காணப்பெற்றே		கததில் போய்
டேன்என்று	என்று	விண்ணவரா	தேவாகளாயிருந்து
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	ய	
காதலால்	பீர்தயுடன்	மதிழவு	எய்து ஸந்தோஷிப்பார்கள்,
உரைசெய்த	அருளிச் செய்தகாய்,	வா	
வண்ணம்	காந்தகின் ஸவபாவ	மெய்மை	இதினுடைய உண்ணம்
	யான இசையை	மொல்லில்	யான பஞ்சுலத்தை
	யுடத்தாய்,	வெண்சங்கம்	வெண்ணையாய் அத்
ஒண்தமிழ்	அழகிய தமிழ்ப்பாறை	ஒன்று	விதியாய் இருக்கிற
	யிலையுண்டான		பரி பாஞ்சஜநயத்
ஒன்பதோடு	ஒன்பது பாசுரங்க	ஏந்திய	சுரியாசினம்
ஒன்று	ளோடு மூடிய ஒரு பா	கண்ண	ஸாவாதினை!
இவை	இப்பதகுப்பாசுராக	குறிப்பாகில்	திருவுள்ளமானால்
வல்லராய்	அபயஸிக்க ஸமாத்த	கலியின்பொ	இப்பாசுரங்களினா
	ராய்க்கொண்டு	ருள்	ததங்களைத் தரும்புட
உரைப்பார்	அனுஸந்திக்கும்வராக	சினமனக்கும்	ஸாவஜ்ஞனை உணக
மதிதவழ்	சந்தரன ஸஞ்சரிபா	கருகலாம்	அபயஸிக்கத் கருகந
	தின்		தாயிருக்கும். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாமபாட்டு. (கண்ணாமங்கையுள் கண்டு கொண்டே
என்று) ஒருதேச விசேஷத்திலேயேயாய் கீழைப் வஸ்துவை ஸம
ஸாரத்திலே திருக்கண்ணாமங்கையிலே காணப்பெற்றொன்று.
(காதலால் கலிகன்றியுரைசெய்த) அழகிவெசத்தாலே ஆழ்வாரருளிச

தேசபக்த, (வண்ண வெள்ளாடமிதொன்பதேதோடொன்றினை) இரசனை
யுடைத்தாய் அழகிதாயிருந்திடு உணவபக்தையுடைய, (வல்லாராயுடை
பார்) அருளுடைப்பார்க்கு அடைவாபுடச் செர்வ்வினைகையா ளுண்டாச
அருணைப்பாலை வல்லாய் என்கிறார்.

(மதிப்பாகவாழ் விண்ணில் விண்ணவராய் மகிழ்வெய்த
தலைவாக்களில் போக முன்) பூமீகொல்லாம் புகழு அங்குண்டாய்
போகமுன்) வந்தனை புலிப்பர்கள். (மெய்ப்பை சொல்லி) ஆகததவ
மிருதபடி சொல்லி. (வெண்சங்கமித்யாதி) ஸ்ரீவாயுதேவகம்
ஸ்ரீபாருதஸ்த்யாததக வையுலேபுடைய ஸ்வாதிதனே! உனக்
விதிலே ஆகர மண்டாக்கி வளந்து சிஷ்யனாய் உனக்குப் அதிகரிக்க
வேண்டியபடியாய் தறு வித னுள் ஸீட்டி வ கனமி நுகிறபடி. (குறிப
பாகில்) திருவுள் வளாகில். (கற்கலாம்) ஸ்வகஸ்ஸர்வஞ்ஞாய் திற
மாந்திரு பால் போபாத; என்னோடு அதிகரிக்கில் அநியலாம்.
ஹரு வயிஷ்ட்டுட லோடே ஸாந்திபர் யோடே தாழ்வின்று அதிபரிக்கக்
கடவ அவனுக்குத் திருமயகையாழ்வாரோடே அதிகரிக்கைத்
தாழ்வோ?

அநு — பட்டாச்சாமிடாடும். (கண்ணாமங்கையித்யாதி) “கண்ணிடன்” என்று த “கண்ணுகொண்டிடன்” என்று ஒருகால பொன்னுப்போலே, ஒன்பின்னகால் கொண்டிருக்கல் கரைபுரண்ட காதலாய் கூறமுடையாலே இப்படியானாகக் கு றேதுவென்மென்ன வகுவிச்செய்து (அநுசேச விசேசேதீத்யாதி). (க) “செய்து” “செய்து” என்பனக்கடவ வந்து வைய, இவகேகண்டால் காதலில்லையக்குறையில்லையென்றுகருத்து. (அநுநாந் திப்பாச்சாதி) என்பவநந்தரம் “பொய்யாதிசயதகாலே” என்றுகூட்டுவது.

[illegible]

கீழர் திருவடிகளே, சரணம்.

பெரி.திரு.மொழி ஏமாம்புதூதல பத்தூந்தீருமொழி.முற்றிற்று.

